

Giới thiệu Cô Trích Ôn Nhu

Truyện Cô Trích Ôn Nhu thuộc thể loại bách hợp, đô thị tình duyên, tình hữu độc chung, thiên tác chi hợp. Lục Tử Tranh là một mỹ nhân nhưng vừa không có tiền lại chẳng có nhân duyên. Giang Hoài Khê là tiểu thư khuê các, vừa có quyền lại càng có danh vọng.

Tuy hai người bị so sánh với nhau nhưng Lục Tử Tranh vẫn nói với người ta là: "Nước không không phạm nước giếng". Ấy vậy mà sau lần gặp gỡ kỳ lạ, tiểu thư khuê các lại hay nhầm vào cô, cả đời dây dưa không dứt.

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nếu như rất nhiều năm về sau, bạn gặp lại người mà bạn từng đơn phương của nhiều năm trước, bạn sẽ biểu hiện thế nào, lại nên cư xử thế nào?

Bạn sẽ mỉm cười chào hỏi với cô ấy, hay là ra vẻ như gặp phải người xa lạ chưa từng quen biết?

Nhiều năm trước, người đó đã cư ngụ ở trong nơi sâu thẳm nhất trong lòng bạn, nhiều năm qua đi, người đó lại thành một cây kim nhọn nằm ở đáy lòng nơi sâu thẳm ấy, vài lần vô ý, đều sẽ tàn nhẫn đâm bạn một cái. Phải chuẩn bị như thế nào, bạn mới có thể vào lúc gặp lại mà thản nhiên đối mặt?

Kinh nghiệm của Lục Tử Tranh đã nói cho cô biết câu trả lời.

Cho dù là chuẩn bị ra sao đi nữa, tất cả phòng bị khi ấy, cũng sẽ ở lúc gặp lại, sụp đổ trong chớp lát.

Cô nhớ rõ rằng cô vừa mới mỉm cười đưa tay với Liên Huyền và nói: "Chào Liên tổng, sau này xin chiếu cố nhiều hơn." Nụ cười, lễ phép lại khách sáo, có lẽ không chê vào đâu được.

Liên Huyền lại không đưa tay nắm lấy, mà là mở hai tay ra, nhẹ nhàng ôm ấp cô một cái, thân thiết tự nhiên cười nói với cô: "Tử Tranh, chúng ta là bạn học cũ nhiều năm, tuy rằng đã lâu không gặp mặt, nhưng cũng không cần khách sáo xa lạ như vậy chứ?"

Lục Tử Tranh dùng móng ngón tay cái đâm thật mạnh vào đầu ngón trỏ của mình, thế mới khống chế được ý nghĩ đẩy ra Liên Huyền rồi chạy trốn chết. Cô hít sâu một hơi, giả vờ bình tĩnh, không trả lời vấn đề của Liên Huyền, chỉ nở nụ cười cho qua.

Dường như rất nhiều năm trước cũng giống vậy, cho đến bây giờ, cô vẫn không thể nhìn thấu nỗi Liên Huyền.

Cô luôn luôn nhìn không thấu nổi, nụ cười của Liên Huyền, có mấy phần chân tâm, lại có mấy phần giả ý.

Tạm thời bị điều đến Phong Thượng làm phiên dịch tư nhân của Liên Huyền, từ lâu đã lường trước được cấp trên trực tiếp của mình sẽ là Liên Huyền, nhưng không ngờ cuối cùng cô vẫn đánh giá cao bản thân của mình. Lúc ấy khi nhìn thấy Liên Huyền, cô vẫn còn cảm thấy giật mình, lòng rối như tơ vò.

Đầu tóc đen gọn gàng được cột lên, trang điểm tinh tế, nụ cười thoải mái lại không mất phần khách khí và lễ độ, nhưng vẫn khó nén được nỗi xa cách nhàn nhạt nằm ở giữa đôi lông mày. Liên Huyền của 8 năm sau, vẫn đẹp để trang nhã khiến người khác chú ý, Lục Tử Tranh từ trong tiếng tim đập dồn dập của lúc này, lại nhìn thấy được Liên Huyền của ngày ấy ăn mặc đồng phục học sinh màu trắng, cột tóc đuôi ngựa, vẫy tay chào tạm biệt với cô khi xưa.

Từ lâu rồi, cô đã không còn là cô gái ngốc hay quen mỉm cười im lặng cùng chịu đựng của thuở trung học, Liên Huyền lại càng không còn là cô gái xinh đẹp hay mỉm cười dịu dàng nữa rồi. Cô cười khổ, nói chung, đi qua là năm tháng, cái không qua được chính là tình cảm mà thôi.

Ngồi ở bên trong phòng làm việc tạm thời mà Liên Huyền sắp xếp cho cô, cả một buổi chiều tâm trạng Lục Tử Tranh đều không yên, huyết thái dương thỉnh thoảng nháy lên, tâm tư tiêu vẹo.

Thật vất vả chịu đựng đến lúc tan việc, Lục Tử Tranh xoa xoa huyết thái dương, thu dọn trên bàn một cái, cầm lên cái túi đi ra khỏi văn phòng như trút được gánh nặng.

Tan tầm vào giờ cao điểm, trong thang máy người đông như mắc cửi, cô miễn cưỡng chen chúc đi vào, nín thở hóp bụng vào đứng thẳng tắp. Nhưng mà, đau khổ trên thân thể hiển nhiên không bằng đau khổ trong tư tưởng của cô lúc này, cô đứng ở bên cạnh cửa thang máy, xuất thần tự hỏi, mình có nên hào hiệp mà bỏ công việc này, rồi về công ty chờ người chủ mới hay không?

Vừa tới lầu một, còn đang mất hồn đứng ở cửa, cô chưa kịp phản ứng lại thì bị đám người xô đẩy ở phía sau chen chúc đẩy ra thang máy, lao đảo một cái, suýt nữa té ngã.

Bên cạnh đột nhiên có một bàn tay trắng nõn mảnh khảnh nắm lấy cánh tay của cô, dịu dàng hỏi cô: “Không sao chứ?”

Lục Tử Tranh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Liên Huyền đối diện cô, nụ cười nhẹ nhàng, thân thiết đầy trong mắt.

Lục Tử Tranh vội vàng cố gắng đứng thẳng người, thoát khỏi bàn tay của Liên Huyền, nói: “Không sao, cảm ơn Liên tổng.”

Hai người khoảng cách không xa không gần sóng vai đi ra ngoài, Liên Huyền liếc mắt nhìn về phía Lục Tử Tranh, cười nói: “Tại sao cậu lại xa lạ khách sáo như thế? Trong giờ làm việc mình tạm thời không tính, tan việc rồi, cậu có thể gọi tên mình mà.”

Lục Tử Tranh nhìn nàng ta một cái, cười khê, không nói gì, tiếp tục đi về hướng ngoài cửa.

Tại sao, cô ấy có thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì như vậy, còn mày, dù nhiều năm trôi qua nhưng lại chưa bao giờ quên được, lại còn khiến nó trở thành giấc mơ đáng sợ ám ảnh từng giấc ngủ của mày nữa?

Lục Tử Tranh, chung quy là do đạo hạnh của mày quá nông cạn thôi.

Đến cửa, Lục Tử Tranh vừa định mở miệng chào tạm biệt với Liên Huyền, nhưng Liên Huyền lại mở miệng giành trước rằng: “Tử Tranh, buổi tối có thể cùng nhau ăn một bữa cơm chứ? Một là để đón gió tây trần cho cậu vừa mới tới công ty, hai là để chúc mừng cho chúng ta xa cách gặp lại, không biết Tử Tranh cậu có nề nang mặt mũi mình không?” Nàng ta nói chuyện, vẫn như nhiều năm trước vậy, lễ phép lại khéo léo, chu toàn lại cẩn thận. Nhiều năm trước, cô cực kỳ yêu sự quan tâm chu đáo của nàng ta, nhiều năm sau, cô chỉ cảm thấy, bên trong tràn đầy dối trá và khách sáo.

Lúc đang định từ chối, điện thoại đột nhiên vang lên, cô lấy điện thoại ra, mặt trên hiện lên người gọi là “Hoài Khê”. Cô nở nụ cười không tiện với Liên Huyền rồi nhận điện thoại, giọng nói luôn luôn lạnh lạnh của Giang Hoài Khê liền từ đầu dây bên kia truyền tới: “Tôi ở dưới lầu công ty cậu, cùng tôi đến chỗ của dì, dì nhớ cậu.”

Lục Tử Tranh không có lý do gì để từ chối, đáp một tiếng “được” liền cúp điện thoại. Sau đó, cô cười nói với Liên Huyền: “Liên tổng, thật ngại, bạn tôi đặc biệt tới đón tôi rồi, buổi tối có việc, cô xem...”

Liên Huyền nở nụ cười tỏ vẻ hiểu ý, nói: “Bạn trai sao? Haha, không sao, vậy chúng ta hôm khác đi vậy.”

Lục Tử Tranh cũng không phủ nhận, chỉ là cười rồi nói tạm biệt, quay người rồi đi.

Nói hơn một câu với Liên Huyền, đã đủ làm cho cô cảm thấy tâm phiền ý loạn, mà cô còn phải giả vờ như có 12 vạn tinh thần, giả vờ làm ra vẻ vân đạm phong khinh mà đối mặt, cô thật chỉ muốn bước nhanh rời khỏi, tháo xuống cái nụ cười gượng ép này.

Rất nhanh cô đã thấy chiếc Porsche màu đen quen thuộc của Giang Hoài Khê, đưa tay kéo cửa ra rồi ngồi lên, tựa như một quả cầu da xì hơi, xụi lơ ở chỗ ghế lái phụ.

Giang Hoài Khê khẽ cau mày xem cô một lát, nói: “Cho dù cậu vô cùng có lòng tin với tay nghề lái xe của tôi, nhưng cũng đừng làm lỡ chuyện tuân kỷ pháp luật làm công dân tốt của tôi chứ. Dây an toàn.”

Lục Tử Tranh dựa đầu vào trên ghế, nhắm mắt lại, không có một chút phản ứng.

Giang Hoài Khê khẽ hừ một tiếng, vừa oán trách: “Ồ trên xe của tôi, cậu càng ngày càng coi trời bằng vung, không kiêng nể ai cả.”, vừa nghiêng cơ thể qua, động tác dịu dàng giúp Lục Tử Tranh thắt dây an toàn.

Tóc của Giang Hoài Khê khẽ cọ qua trên mặt Lục Tử Tranh, mang theo hương thơm nhàn nhạt quen thuộc vốn có của nàng. Lục Tử Tranh hơi mở mắt ra, nhìn đầu tóc dài đang cúi xuống trước mắt mình, trong phút chốc, cô muốn đưa tay ra ôm lấy, nhưng sau vài lần kiểm chế, cuối cùng lại nhắm chặt mắt lại.

Thất xong dây an toàn, Giang Hoài Khê liền khởi động xe, vững vàng khởi hành.

Dọc đường, Giang Hoài Khê đột nhiên lơ đãng hỏi một câu: “Cậu từng quen biết với Liên Huyền?” Con mắt của nàng thậm chí không nhìn về phía Lục Tử Tranh, phảng phất như đang hỏi: “Cậu cảm thấy bánh ngọt chỗ kia ăn ngon không?”, tùy ý như vậy.

Lục Tử Tranh nghiêng mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, thò ra một hơi, cười tự giễu nói: “Đã từng đơn phương cô ấy, rồi bị cô ấy từ chối thì có được tính không?”

Tốc độ xe đột nhiên tăng nhanh hơn rất nhiều, nhưng chỉ là trong chốc lát thôi, nó lại khôi phục tốc độ ổn định như trước. Giọng điệu trào phúng lại bình tĩnh quen thuộc của Giang Hoài Khê lại vang lên: “Tôi còn cho rằng dựa vào tiêu chuẩn cao của cậu, người được cậu để ý trên thế giới này còn chưa sinh ra cơ. Nhưng mà, như vậy cũng tốt, dù sao cũng cho cậu tỉnh táo xem lại bản thân cậu một chút, rõ ràng tư chất của cậu tạm thời vẫn chưa xứng với ánh mắt của cậu đâu, cố gắng tu luyện hơn tí nữa.”

Lục Tử Tranh liếc mắt nhìn Giang Hoài Khê một cái: “Cô nói tiếng người đấy à?”

Giang Hoài Khê cười: “Không đúng sao? Thế sao cậu nghe hiểu được.”

Lục Tử Tranh tạm thời không định phản ứng nằng nứa.

Đang trên đường lái xe, Giang Hoài Khê đột nhiên lại sang bên đường ngừng xe lại, Lục Tử Tranh không hiểu gì cả, vừa định hỏi nàng có chuyện gì thế, Giang Hoài Khê lại khởi động xe lên đường tiếp. Vừa lái xe còn vừa nói: “Hình như kính sát trùng bị rơi, nhưng lúc dừng xe lại cảm thấy bình thường.”

Lục Tử Tranh nửa tin nửa ngờ: “Cô bị cận thị khi nào thế?!”

Giang Hoài Khê hừ lạnh: “Cậu khi nào thì lại quan tâm chuyện của tôi.” Nàng tiện tay mở cửa sổ xe, hơi cau mày, mím mím môi, dáng vẻ như đang gấp chuyện quái lạ.

Lục Tử Tranh thờ dãi, không muốn tính toán với nàng.

Thình thoảng nhìn sườn mặt đẹp đẽ quen thuộc của Giang Hoài Khê, cô luôn luôn sẽ trở nên hoảng hốt.

Những cuộc gặp gỡ trong đời người có phải là kỳ diệu như thế không, người mà bạn từng yêu đến mức chết đi sống lại, có một ngày lại trở thành người đứng, còn người mà bạn đã từng vô cùng chán ghét, có một ngày lại trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của bạn.

Hiển nhiên, Liên Huyền là người trước, Giang Hoài Khê là người sau.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Quen biết 6 năm với Giang Hoài Khê, quả thật, trong 6 năm này, Giang Hoài Khê dành cho cô rất nhiều sự quan tâm cùng ấm áp. Nhưng Lục Tử Tranh cũng tình tường nhớ tới, một trong những lần si nhục mà cô khắc sâu nhất trong đời, là của Giang Hoài Khê dành cho cô.

Lần đầu tiên gặp mặt của cô và Giang Hoài Khê, không có giống như “tri kỷ vừa gặp đã như quen” trong tiểu thuyết.

Đó là sau khi khai giảng đại học không lâu, dạ hội đón tân sinh viên mới vừa qua đi được hơn một tuần. Chạng vạng tháng Chín, mặt trời xuống núi trễ, lúc Lục Tử Tranh đi ra từ thư viện, mặt trời còn chênh chếch treo ở trên lưng chừng núi, đầy trời đỏ rực, gió muộn tập kích lòng người, khó có được một lúc thanh thản dễ chịu.

Từ trên bậc thang cao cao của thư viện, cô một bước lại một bước đi xuống, lại nhìn thấy một chiếc Lamborghini màu đỏ phong cách điệu bên ven đường phía trước của thư viện, đứng bên cạnh là một cô gái mặc áo lông màu xanh đen bảy phần, chiếc quần dài màu đen ôm lấy đôi chân, dáng người rất cao, hiển nhiên khí chất không hề tầm thường. Vầng sáng của hoàng hôn hắt vào trên người nàng, hình ảnh đẹp đẽ tựa như trong phim ảnh.

Lục Tử Tranh không khỏi âm thầm tán thưởng một câu ở trong lòng, đâu phải ai cũng may mắn mà tu được như thế, vừa có tiền lại vừa có tướng mạo.

Lúc đi ngang qua người nàng, trong khoảng cách gần, Lục Tử Tranh nhìn nàng một cái, đầu tóc dài màu đen như thác nước, da trắng đến mức như người bệnh, khuôn mặt lạnh lạnh tĩnh táo, cả người toát lên vẻ cao quý điển cổ. Những năm gần đây, chưa bao giờ có người đẹp đến mức làm cho Lục Tử Tranh cảm thấy có thể so vai với Liên Huyền, nàng ấy là ngoại lệ, mà, so với vẻ đẹp của Liên Huyền, nàng càng xuất trần, càng không có hương vị khói lửa.

Nhưng Lục Tử Tranh cũng chỉ âm thầm khen ngợi thế thôi, bước chân ở dưới chân cô chưa từng có phút nào do dự hoặc ngừng lại, trực tiếp bỏ qua chiếc xe, bỏ qua nàng ấy. Nhưng mà, một chuyện bất ngờ lại xảy ra...

Nàng đưa tay giữ lại cổ tay cô, bất ngờ lại đột ngột đến mức không kịp phòng bị, vô cùng mạnh mẽ...

Lục Tử Tranh còn chưa kịp kinh hô, một âm thanh lạnh lạnh dễ nghe liên ngóng cuồng thoảng qua tai cô: “Theo tôi đi, giá tiền tùy cô.”

Trong lúc nhất thời, Lục Tử Tranh vừa tức giận vừa buồn cười, quả thực không hiểu ra sao cả. Cô xoay người, đứng thẳng, thẳng tắp nhìn về phía nàng, trong mắt một mảnh lạnh lùng, nói: “Buông tay.”

Lại nghe thấy nàng cười khẩy một tiếng: “Cô muốn cái gì, tôi đều cho cô cả, thanh danh của cô ở bên ngoài ai mà chẳng biết, bây giờ cần gì giả bộ rụt rè với tôi. Một tháng, chiếc xe này làm tiền đặt cọc, có đủ hay không?”

Người đi ra từ trong thư viện đứng ở cửa xa xa mà xem trò vui, chỉ chỉ chỗ chỗ, khe khẽ bàn luận hai người bọn họ. Lục Tử Tranh cảm thấy vô cùng nhức đầu, trong một chốc có chút hoảng hốt, cảnh tượng lần này cùng một ít hình ảnh trong ký ức chậm rãi hiện lên. Nhất thời, cô chóng mặt đến mức cơ thể đứng không vững, lưng lay một lát, nàng lại lùi kéo cánh tay cô, dùng sức khiến cô ổn định lại.

Sau khi cơ thể cô ổn định, cô cắn môi, kiên quyết bỏ qua tay của nàng, lấy ra giấy ăn từ trong túi ra, cứ như thế đứng trước mặt nàng, từng chút từng chút nghiêm túc chùi lấy cổ tay của mình, tựa như trên đó đã dính đầy bùn bẩn khiến người khác ghét bỏ vậy.

Giang Hoài Khê bởi vì động tác của cô mà hoảng hốt, trong lúc nhất thời có chút ngơ ngẩn và sợ hãi.

Lục Tử Tranh lau xong cổ tay, ngẩng đầu lên nhìn những đám người nghị luận ở phía sau, lại nhìn qua nữ thần kinh không có động tác đứng kế bên, lạnh lùng nở nụ cười, xoay người rời khỏi.

Tâm tình vừa hiếm được tốt đẹp trong phút chốc không còn sót lại chút gì.

Trên đường về ký túc xá, nước mắt nhiều lần đều muốn tràn ra, cô cắn môi, tự nhủ, Lục Tử Tranh, khóc có ích lợi gì, chẳng lẽ mày còn không biết trên thế giới này có bao nhiêu ác ý sao? Thế là sau đó, lại cố gắng nuốt nước mắt trở về.

Về sau, phiên bản của chuyện này càng truyền càng nhiều, càng truyền càng thái quá, không có cái nào là đúng sự thật cả. Tay cô đau ba ngày, thế nhưng, mãi đến khi vết đỏ trên tay biến mất, vết thương trong lòng cô, lại không có cách nào trở lại bình thường, cũng như danh tiếng càng thêm khó nghe của cô vậy...

Về sau lại về sau, cô mới biết, cô gái hôm nọ tên là Giang Hoài Khê, thư viện là do ba người ta quỳen xây, người ta là con gái của kẻ có tiền.

Vì vậy, cô ta có thể tùy tiện xằng bậy, đập lên tôn nghiêm của người khác sao?

Cái gọi là kẻ có tiền, vốn đều tự cho là vậy hết à?

Lục Tử Tranh không hiểu được, Liên Huyền đã từng dịu dàng và sạch sẽ cũng là như vậy, bây giờ, đẹp đẽ cao quý như Giang Hoài Khê cũng là như vậy.

Lục Tử Tranh đột nhiên mở miệng hỏi Giang Hoài Khê: “Lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta, tại sao cô lại như vậy...” Do dự một chút, cô nghĩ đến một từ có vẻ xuôi tai hơn: “Quái lạ?”

Giang Hoài Khê không có lập tức trả lời cô.

Bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh, xe lại chạy thêm được một đoạn, Giang Hoài Khê mới nhàn nhạt buông ra sáu chữ từ trong đôi môi lạnh nhạt của mình: “Bởi vì, có tiền, tùy hứng.”

Trong lúc nhất thời, Lục Tử Tranh chỉ muốn giơ tay lên mạnh mẽ tát nàng một cái!

Thình thoảng, cô không có cách nào nói chuyện được với Giang Hoài Khê cả, bởi vì, cô không chạm tới được tâm tư của nàng.

Rất nhanh, chiếc xe đã lái đến nơi ở của mẹ Lục Tử Tranh, Giang Hoài Khê cho xe dừng lại, sau đó mở ra cốp xe, xách ra một túi lại một túi thịt quả rau tươi, không khách khí đưa hai túi cho Lục Tử Tranh: “Người không lao động thì không được ăn.”

Lục Tử Tranh yên lặng tiếp nhận lấy túi, hiếm thấy khi không có cãi lại.

Mỗi lần Giang Hoài Khê đến cũng đều túi lớn túi nhỏ, mua sắm chu toàn, thình thoảng về nhà, đều sẽ nghe được mẹ nói, “Lần trước mới bảo nồi com điện bị hư, bảo con tìm thời gian giúp mẹ mua cái mới, qua hôm sau Hoài Khê liền đưa tới rồi.”, ví dụ như vậy. Trong cuộc sống, Giang Hoài Khê thật sự giúp cô rất nhiều. Mỗi lần bị nhà nước phái đi công tác, cô đều sẽ nghe được mẹ nói: “Tranh Tranh con yên tâm đi, Hoài Khê nói con bé sẽ thường xuyên đến thăm mẹ, có chuyện gì tìm con bé là được rồi.”

Giang Hoài Khê ở trước mặt cô cao lãnh lại miệng mồm độc ác, ở trước mặt mẹ của cô, lại ngoan ngoãn thân thiết đến không ngờ. Theo cách nói của Giang Hoài Khê thì là: “Mẹ cậu dễ thương hơn cậu, dễ sống chung hơn cậu nhiều, quan trọng là, biết nấu một bàn thức ăn ngon, lại vô cùng hiền lành hiểu ý người, cậu thì sao? Không có mấy thứ đó thì cũng đừng nên hỏi tôi tại sao lại phân biệt đối xử.”

Lục Tử Tranh không còn gì để phản bác.

Thế lực của Giang Hoài Khê rõ ràng không tốt, chẳng qua là khoảng cách trăm mét ngắn ngủi từ bãi đậu xe đến tòa nhà B, Giang Hoài Khê ôm mấy cái túi, Lục Tử Tranh có thể nghe được hô hấp khê nặng của nàng. Cô đưa tay giúp Giang Hoài Khê cầm thêm hai cái túi, cười nói: “Bao lâu rồi cô không vận động, đi vài bước đường thôi mà thở thành như vậy.”

Giang Hoài Khê đánh bất ngờ, nói rằng: “Tôi thấy lúc cậu bước đi ấy, sống lưng dường có nên thẳng như vậy thì tốt hơn.”

Lục Tử Tranh không rõ: “Sao vậy?”

Giang Hoài Khê cười: “Bao lâu rồi cậu không vận động, cậu đứng thẳng như thế, tôi đều có thể nhìn thấy cái bụng nhỏ nhô ra của cậu, một tầng lại một tầng thịt kia.”

Nhất thời, Lục Tử Tranh chỉ muốn dùng túi trên tay đập chết nàng.

Rất cục về đến trước cửa nhà, Lục Tử Tranh mới vừa đem chìa khóa gắn vào ổ, Lục mẹ liền nhanh chóng mở cửa ra rồi. Vừa thấy Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê, Lục mẹ cười đến mặt mày cong cong, đưa tay tiếp nhận túi Giang Hoài Khê đang cầm, nói: “Hoài Khê, mau vào, ôi chao, mỗi lần đến đều mang nhiều đồ như vậy, hại con tốn kém, di cũng không dám gọi con đến dùng cơm nữa mất.”

Giang Hoài Khê vừa đôi giày vừa trả lời: “Lần nào con tới đây cũng đều quýt com nhà dì, không mang theo ít đồ tới, dì bảo con làm sao được.”

Lục Tử Tranh đứng ở cửa xem hai bàn tay mềm mại trắng nõn của Giang Hoài Khê đang đôi giày, ở trên lại hằn một vòng lại một vòng vết đỏ, trong lòng nhất thời có chút cảm động.

Sau khi Giang Hoài Khê vào cửa liền vội vàng vào phòng rửa tay, Lục Tử Tranh theo mẹ đi vào nhà bếp, giúp mẹ làm trợ thủ nhặt rau, hưởng thụ lấy thời gian ấm áp hiếm thấy của cô và mẹ mình.

Lục Tử Tranh và Lục mẹ vốn là người Cư Châu, họ hàng vốn ít ỏi, nhân khẩu lại không thịnh. Lúc Lục Tử Tranh đang học trung học cơ sở, ba cô lại bất ngờ qua đời, từ đó, chỉ còn lại Lục Tử Tranh và mẹ sống nương tựa lẫn nhau. Sau khi Lục Tử Tranh lên đại học liền chuyển đến Lâm Châu, lúc cô đang năm hai, mẹ cô vì thuận tiện chăm sóc cô mà mua một ngôi nhà ở đây, cũng chuyển tới Lâm Châu ở. Về sau, Lục mẹ mở một tiệm thức ăn sáng ở đây, tháng ngày trôi qua không tính dư dả, nhưng lại rất an ổn. Sau khi tốt nghiệp đại học, công ty Lục Tử Tranh công tác cách nhà quá xa, Lục mẹ liền bảo cô thuê một ngôi nhà gần đây, cuối tuần có thời gian thì về nhà ăn cơm với bà.

Lục mẹ vừa thái rau vừa tán gẫu với Lục Tử Tranh, tuổi của Lục Tử Tranh cũng không còn nhỏ, bà khó tránh khỏi nói tới vấn đề cá nhân của cô: “Tranh Tranh nè, con muốn tìm dạng người thế nào, nhiều năm rồi không thấy con đem ai về cho mẹ nhìn hết vậy.”

Lục Tử Tranh bỏ hoa quả mà Giang Hoài Khê mua cho vào tủ lạnh, sau đó rửa sạch một ít quả nho đặt ở bên kệ bếp, lột một quả nhét vào trong miệng Lục mẹ, ngăn lại: “Mẹ, không phải trước đây mẹ nói là mẹ không vội, tùy con thích thế nào là được rồi sao?”

Lục mẹ cười nói: “Nói thì nói như thế, nhưng mẹ sợ ánh mắt con cao quá, vượt mất tài nguyên tốt bên cạnh thôi.”

Lục Tử Tranh tí mỉ húng lấy hạt nho Lục mẹ nhổ ra, sau đó cười một cái: “Mẹ cũng đừng quan tâm, con tự biết sắp xếp. À, thêm một quả.” Nói xong, lại nhét vào một quả nho vào trong miệng Lục mẹ.

Giang Hoài Khê từ bên ngoài đi vào nhà bếp, đưa tay cầm quả nho đến trước mặt Lục Tử Tranh, ánh mắt ra hiệu Lục Tử Tranh giúp nàng lột một cái.

Lục Tử Tranh không vui, giả vờ như không nhìn thấy.

Lục mẹ thấy thế, hạ lệnh: “Tranh Tranh, giúp Hoài Khê lột nho đi.”

Lục Tử Tranh: “...”

Giang Hoài Khê hài lòng ăn lấy quả nho Lục Tử Tranh lột cho, một bên lấy tạp dề, một bên đứng ở bên cạnh Lục mẹ, ngoan ngoãn nói: “Dì, con giúp đi. Nể tình Tử Tranh vừa đứt con ăn nho, chúng ta làm chân gà mà cậu ấy thích ăn nhất đi.”

Lục mẹ cười nói: “Được đấy, để dì xem tài nấu nướng của Hoài Khê có tiến bộ hay không đấy.”

Giang Hoài Khê cột lấy mái tóc màu đen dài đến eo lên, vén ống tay áo sơ mi lên, lộ ra một nửa cánh tay trắng trẻo, bên môi hiếm khi giương lên một nụ cười nhàn nhạt, đáng vẻ ấy, thật là đẹp đến mức khiến người ta không dời mắt nổi.

Lục Tử Tranh lại bĩu môi, giọng nước lã: “Ra về đủ rồi đấy.”

Giang Hoài Khê rửa lấy cái nồi đang ngâm nước, không quay đầu lại, phản kích: “Lát nữa cậu tốt nhất đừng ăn.”

Mới không gặp ba ngày mà cô bị thay đổi hoàn toàn cách nhìn triệt để rồi, Lục Tử Tranh không phải không thừa nhận, Giang Hoài Khê động tác thành thạo, lúc làm thật sự là có dáng có vẻ, khiến cô quả thật khó có thể hồi tưởng, mấy năm trước, lần đầu tiên Giang Hoài Khê vào nhà bếp của nhà cô, vậy mà lại chỉ vào dầu muối tương giấm, từng cái lại từng cái vô cùng thích thú hỏi cô cái đấy là cái gì.

Nể mặt Giang Hoài Khê coi như cũng đang cố gắng xào rau, Lục Tử Tranh lại lột cho nàng thêm mấy quả nho đưa tới bên miệng nàng, nhưng mà, tại sao đều không có hạt?

“Mẹ, khi này nho mẹ ăn có hạt mà phải không? Sao nho Hoài Khê ăn lại không có hạt?”

Lục mẹ gạt đầu, “Có đó.”

Giang Hoài Khê nhàn nhạt trả lời: “À, tôi nuốt hết rồi, lúc nhỏ ra khó coi lắm.”

“Mẹ, người ta bảo lúc mẹ nhổ hạt ra, đáng vẻ hết sức khó coi kia!” Lục Tử Tranh đem đến cái ghế đầu nhỏ, ngồi xuống ở phía sau Giang Hoài Khê, cuối cùng cũng bắt được cơ hội ở trước mặt mẹ bôi đen nàng.

Giang Hoài Khê lạnh giọng: “Nói nhảm nữa đi, lát thức ăn tôi nấu cậu đừng có mà ăn đấy.”

Lục Tử Tranh lẩm bẩm: “Không phải là xào hai món thôi sao, cô ra về cái gì chứ...”

Lục mẹ vỗ vỗ đầu Lục Tử Tranh, buồn cười nói: “Đừng có không phục, Hoài Khê người ta lợi hại hơn con nhiều, nếu không thì con cũng xào hai món ăn cho mẹ xem thử đi.”

Lục Tử Tranh chớp chớp con mắt, không thềm nói nữa.

Trên bàn cơm tối, Lục Tử Tranh ăn nhiều thêm nửa bát cơm, cơ hồ quét hết tất cả món ăn, đặc biệt là món do Giang Hoài Khê làm. Ăn xong, cô dựa vào trên ghế, không động đậy được nữa.

Giang Hoài Khê buồn cười nhìn cô một lát, đứng dậy hỗ trợ thu dọn bát đĩa. Lục mẹ ngại vô cùng: “Hoài Khê, chắc ở nhà ba mẹ con khẳng định không nỡ cho con động thủ phải không, mỗi lần tới đây Tranh Tranh đều lười biếng, còn khiến con giúp đi rửa chén nữa.”

Giang Hoài Khê bưng bát đĩa đi vào nhà bếp: “Không sao cả dì à, con còn muốn cảm ơn dì cho con cơ hội trải nghiệm cuộc sống này nữa, không nhờ vậy chắc con cũng thành đứa đàn mất rồi.”

Lục Tử Tranh dựa vào ghế dựa, hơi híp mắt, nhìn bóng dáng hai người một già một trẻ ở trong bếp đang rửa chén cười cười nói nói, trong lòng có chút ấm áp bay lên, nhưng lại sinh ra chút cô đơn và tịch mịch.

Tình yêu tựa như thổi bong bóng vậy, lúc thổi, bạn kinh diễm bởi độ xinh đẹp của những bong bóng mơ mộng bay tán loạn ở bên trong ánh mặt trời. Thổi xong, bạn mới phát hiện, ánh mặt trời càng chiếu rọi ra sao, gió càng thổi mạnh thế nào, bong bóng lại càng thêm mỹ lệ thế ấy, nhưng mà cũng càng nhanh chóng tan vỡ đi. Tất cả xinh đẹp vừa mới thoảng qua cũng sẽ mất hết dấu vết.

Vì thế, nếu bạn không muốn bong bóng tan biến, thì hãy cầm nước thổi bong bóng ở trên tay, đừng bao giờ thổi nó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Trời đã tối, bốn phía yên lặng một màu đen tĩnh mịch, Lục mẹ giữ Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê ở lại nhà qua đêm một bữa, Giang Hoài Khê thấy đáng về Lục Tử Tranh rõ ràng có hơi do dự, nhân nhặt khuyên nhủ: “Cậu cũng rất lâu rồi không ở cùng với dì, buổi tối cứ ở lại đây đi, sáng sớm mai tôi đến sớm một chút chờ cậu về thay quần áo rồi sau đó đưa cậu đi làm, không trễ đâu.”

Lục Tử Tranh nghe vậy, lại do dự, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Giang Hoài Khê nhú mày hỏi: “Còn chuyện gì nữa sao?”

Lục Tử Tranh liếm liếm môi, nói: “Buổi tối cô còn bận chuyện gì nữa không?”

Giang Hoài Khê lời ít mà ý nhiều: “Không còn.”

“Vậy, vậy cô cũng ở lại đây luôn đi.” Đây là lần đầu tiên cô chủ động mời Giang Hoài Khê ngủ lại, hiển nhiên, Giang Hoài Khê chưa kịp che giấu niềm kinh ngạc và hơi sững sờ của nàng. Lục Tử Tranh giả vờ tự nhiên bổ sung thêm: “Không thì còn phải phiền phức cô tới tới đi đi, tôi, tôi cũng cảm thấy ngại mà.”

Nghe vậy, khoe miệng Giang Hoài Khê lại cong lên một nụ cười: “Hiếm khi thấy cậu ngại ngần với tôi đấy, bây giờ nghe thế, hình như lỗi tại tôi hơi nóng lên rồi thì phải.” Nói xong lại giả vờ nghiêng đầu qua với Lục mẹ, giễu cợt nói: “Dì ơi, dì giúp con xem xem nó có đỏ lên không.”

Lục mẹ chỉ biết cười đến híp cả mắt nhìn hai người các cô.

Lục Tử Tranh xấu hổ lườm Giang Hoài Khê một cái, nói với Lục mẹ: “Mẹ, con đi tắm đây.” Nói xong, không để ý tới hai người ấy nữa, trở về phòng cầm lấy áo ngủ.

Trong phòng khách, chỉ còn lại Giang Hoài Khê và Lục mẹ đang cùng xem TV.

Lục mẹ xiên một quả táo đã được cắt gọn trên khay trà đưa cho Giang Hoài Khê, cảm khái nói: “Hoài Khê, dì còn nhớ cảnh tượng lần thứ nhất Tranh Tranh mang con về nhà, chớp mắt một cái, đã nhiều năm như vậy rồi nhỉ.”

Cái miệng nhỏ của Giang Hoài Khê cắn nhẹ một cái, cười nói: “Đúng vậy, dì à dì không biết đâu, lần đó Tử Tranh chẳng hề muốn dẫn con về nhà chút nào. Thấy dì nhiệt tình với con như thế, cậu ấy xem tí nữa tức chết rồi.” Nhớ tới dáng vẻ quật cường của Lục Tử Tranh khi ấy, trong lòng từ Giang Hoài Khê chứa đầy sự dịu dàng, thật sự là hoài niệm mà.

Lục mẹ cười cười tỏ vẻ hiểu cả: “Làm sao mà dì không biết chứ, nhưng mà Hoài Khê nè, lần đầu dì nhìn thấy con, dì đã biết con không hề có ý xấu với Tranh Tranh, dì biết con là đứa trẻ ngoan, chỉ muốn đối tốt với Tranh Tranh mà thôi.”

Giang Hoài Khê có chút sững sờ, ăn quả táo xong, cúi đầu không nói gì.

Lục mẹ lại tiếp tục nói: “Những năm này, Tranh Tranh may mà có con làm bạn, nó vui vẻ hơn rất nhiều, con không biết nó trước đây...” Lòi còn chưa dứt, bà nặng nề thở dài một hơi: “Nói chung, dĩ cảm ơn con những năm này đã giúp đỡ Tranh Tranh, con bé có đôi khi hay khó tính, lại không biết biểu đạt bản thân thế nào. Nếu như trong những năm này, nó không hiểu chuyện hay vô tình làm tổn thương con, dĩ thay nó xin lỗi con.”

Giang Hoài Khê gấp gấp lắc đầu, nói: “Không có đâu ạ, dĩ à, con cũng phải cảm ơn Từ Tranh, cậu ấy cũng mang đến cho con rất nhiều vui vẻ.”

Lục mẹ nói: “Hoài Khê, dĩ thật sự rất thích con, đáng tiếc thay...” Bà không nói thêm nữa, chỉ là khẩu khí tiếc nuối ấy Giang Hoài Khê dĩ nhiên nghe thấy rõ ràng.

Giang Hoài Khê lờ mờ có thể đoán được Lục mẹ muốn nói điều gì, cũng cảm thấy tiếc nuối, nhưng vẫn cười trấn an bà: “Bạn tốt, có thể ở bên nhau càng lâu dài mà.”

Lục mẹ như đang suy nghĩ gì đó, nhìn Giang Hoài Khê một cái, cười cười, không nói nữa.

Đêm đã khuya, lúc Giang Hoài Khê tắm rửa sạch sẽ đi ra, Lục mẹ đã chuẩn bị giường gối xong cả rồi, bà đặt thêm một chiếc gối và một chiếc chăn ở trên giường Lục Từ Tranh. Còn Lục Từ Tranh thì đang lười biếng dựa vào giường cúi đầu đọc sách.

Trong lúc nhất thời, đôi mắt Giang Hoài Khê hơi sáng lên, động tác trên chân cũng chậm chậm lại, tựa ở cạnh cửa, lẳng lặng mà nhìn Lục Từ Tranh.

Không hề sắp xếp trước, lần đầu tiên ngủ lại ở trong nhà mẹ Lục Từ Tranh, nàng lại phát hiện ở trong phòng vệ sinh của Lục Từ Tranh lại có bộ cốc của tình nhân, bàn chải đánh răng cùng khăn mặt, còn trong tủ quần áo của cô, lại có đồ lót và áo ngủ phù hợp với size của nàng, tất cả đều là đồ mới cả.

Xem ra, nhiều năm như vậy, nàng có lẽ đã hâm nóng được một ít cái trái tim tảng đá của Lục Từ Tranh rồi.

Giang Hoài Khê hí hí mắt, vô cùng có cảm giác thành tựu.

Lục mẹ gõ gõ cửa, bùng hai ly sữa bò đi vào, Giang Hoài Khê luôn luôn làm việc và nghỉ ngơi đúng quy tắc, uống xong ly sữa thì thấy kim giờ đồng hồ đã chỉ về số 10, liền lười chán nằm xuống chuẩn bị đi ngủ.

Lục Từ Tranh uống sữa bò xong, thấy Giang Hoài Khê đã nằm xuống, tư thế như đang chuẩn bị đi ngủ, cũng hợp thời khép sách tắt đèn, nằm xuống ngủ theo. Đây không phải là thời gian cô thường ngủ, nhắm mắt lại, tạm thời không cách nào ngủ được.

Sau một hồi, Lục Từ Tranh đầu hàng. Mở mắt ra, nghiêng đầu, nhìn Giang Hoài Khê bên cạnh một chút, lại phát hiện vẻ mặt bình yên của nàng, tựa hồ đã ngủ say rồi. Lục Từ Tranh cứ lẳng lặng mà nhìn nàng hồi lâu như vậy, cuối cùng lại khẽ cười cười, nhắm mắt lại, không biết lúc nào cũng tiến vào mộng đẹp.

Nhưng mà, cô ngủ cũng không yên ổn.

Cô mơ thấy cảnh tượng lần đầu tiên Liên Huyền nói chuyện với cô.

Khi đó mới vừa lên trung học phổ thông không bao lâu, lớp học mới tới một học sinh chuyển trường, nghe nói là từ nước Anh trở về, gia thế xuất chúng, kết quả học tập xuất sắc vô cùng, càng hiếm có chính là, tướng mạo lại hơn người, đẹp đẽ tựa như công chúa từ trong lâu đài của đồng thoại đi ra, nhất thời liền danh tiếng vô lượng. Lục Từ Tranh cùng lớp với nàng ta, lại ngay ở bàn bên cạnh với nàng ta, hiển nhiên cũng chú ý một chút, có điều, cũng chỉ là bàng quan mà thôi. Khi đó, cô chỉ cầu có thể yên tĩnh sống ở trong thế giới của mình, không muốn đi làm phiền ai, càng không hy vọng bị ai làm phiền.

Liên Huyền, là kẻ xâm nhập bất ngờ vào thế giới của cô.

Khi đó, cả lớp chỉ có mỗi Lục Từ Tranh một người một bàn, bởi vì giáo viên chủ nhiệm không cho phép nam sinh và nữ sinh cùng bàn, mà nữ sinh, cũng chẳng ai muốn ngồi cùng bàn với Lục Từ Tranh.

Khi kiểm tra trắc nghiệm môn Tiếng Anh, giáo viên đã yêu cầu mỗi người phải tự chuẩn bị giấy trắc nghiệm ở nhà, nhưng mà Lục Từ Tranh luôn luôn chuẩn bị chu toàn của khi ấy, chẳng hiểu sao vào ngày kiểm tra lại quên mang theo nó.

Tất cả mọi người đã chuẩn bị xong giấy bút, giáo viên sắp bắt đầu giờ kiểm tra. Lục Từ Tranh cắn cắn môi, không còn cách nào, định chuẩn bị làm trắc nghiệm bằng giấy trắng, thì đột nhiên có một tờ giấy mang theo đường nét trắc nghiệm Tiếng Anh từ bên cạnh đưa sang. Trong chốc lát, Lục Từ Tranh hơi kinh ngạc, bạn học trong lớp cũng đều kinh ngạc đến mức phát ra tiếng “Ồi!”

Mà Liên Huyền, chủ nhân tờ giấy lại bình tĩnh tự nhiên cười cười về phía Lục Từ Tranh, quay đầu lại, chuyên tâm chờ đợi giáo viên phát đề.

Liên Huyền, nàng ta không biết, nụ cười lơ đãng của nàng ta khi đó, đã chiếu sáng cuộc sống u ám lớp 10 của Lục Từ Tranh, làm cho trái tim gần như khô cạn của cô, có vài vệt sức sống ướt át trở lại.

Lục Từ Tranh cứ dè dặt bắt đầu làm bạn với Liên Huyền như vậy, dè dặt mà bảo vệ tình bạn của hai người các cô, cơ hồ hao hết tâm lực.

Liên Huyền càng thân thiết với cô một chút, cô liền hoan hô nhảy nhót, cảm xúc bắn ra tứ phía. Cô biết, tình cảm mà cô đối với Liên Huyền, đã vượt quá giới hạn rồi.

Liên Huyền không biết, không sao. Cô có thể chịu đựng, cô có thể chờ đợi, cô bằng lòng làm điều đó. Cô khiến mình thấp kém như hạt bụi, chỉ vì hy vọng có một ngày Liên Huyền có thể nhìn thấy cô nhỏ bé, mà có thể đồng ý nhận lấy tấm chân tâm của cô.

Nhưng mà có một ngày, Liên Huyền vẫn đẩy cô ra, nằng ta dùng giọng điệu khinh thường cũng giống như những người khác nói với cô: “Lục Tử Tranh, cậu thật ghê tởm, bọn họ nói không sai, cậu cũng chỉ giống như những con người phản quyền phụ thế kia, trăm phương ngàn kế chỉ muốn moi chỗ tốt từ trên người tôi, là tôi nhìn lầm cậu rồi. Tránh ra.”

Khoảnh khắc ấy, trái tim cô hoảng sợ tới mức lạnh lẽo, lòng như tro nguội, nhưng vẫn cố gượng giữa khăn cầu vồng ta: “Liên Huyền, không phải như cậu nghĩ, chuyện đó, coi như mình chưa từng nhắc đến nó, có được không?” Cô quên mất trên tay mình còn đang che dù, hai tay nắm lấy cánh tay trái của Liên Huyền.

Liên Huyền dùng sức dẫn cánh tay phải của mình, từng chút mà từng chút đẩy ra hai tay của cô, cuối cùng về mặt phức tạp nhìn cô một cái, ngồi vào trong chiếc xe đưa đón đang chờ mình, nhanh chóng rời đi. Thời điểm xe khởi động, bọt nước hung hãn bắn tung tóe lên trên thân Lục Tử Tranh, là món quà Liên Huyền cuối cùng tiễn đưa cô - một thân nước bắn, đầy người chật vật.

Cô tuyệt vọng, buông tha cho tất cả tôn nghiêm, hô lấy tên Liên Huyền, đuổi theo chiếc xe chạy rất lâu, một quãng đường rất dài, mãi đến khi, cô đuổi không kịp nữa, cũng không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc xe ấy nữa...

“Liên Huyền, cậu rõ ràng đã nói, cậu tin mình mà...”

Cô vô lực ngã quấp trên đất, cả người ướt đầm, vô cùng chật vật. Cô biết, xung quanh rất nhiều bạn học đi ngang qua đều đang nhìn cô, đang cười nhạo cô, cô cũng biết, chuyện này sẽ lại trở thành một trong những đề tài câu chuyện nhục nhĩ cô, nhưng mà, cô đã không còn khí lực để đứng lên, để giữ gìn lại chút ít tôn nghiêm còn sót lại này nữa rồi.

Ngày đó, cô không nhớ mình làm sao về tới nhà, trong ký ức, tựa hồ chỉ còn lại có nước mắt mãnh liệt tràn ra...

Ban đêm, cô phát sốt cao, xin nghỉ phép ba ngày, thêm hai ngày cuối tuần nữa, tổng cộng cô ở nhà hết năm ngày. Ngày thứ hai đến trường học, cô còn khờ dại nghĩ rằng, cô sẽ đi giải thích với Liên Huyền, có lẽ chuyện còn có thể chuyển biến tốt đẹp, Liên Huyền sẽ tin tưởng cô.

Nhưng mà, đến trường học, từ trong những cái chỉ chỉ chỏ chỏ, khinh thường và nghị luận của những người khác, cô mới biết, Liên Huyền chuyển trường rồi.

Cô rõ ràng nghe thấy được âm thanh tan nát cõi lòng của chính bản thân mình.

Cô ấy biến mất rồi.

Cô ấy sẽ không bao giờ trở về nữa rồi.

Mang theo trái tim trầm lắng ngàn loét nhưng lại vô cùng chân thành của Lục Tử Tranh đi mất rồi.

Lục Tử Tranh nằm nhoài trên bàn khóc cả một buổi sáng.

Cô biết tất cả bạn học đều nói rằng là cô ép Liên Huyền đi. Bọn họ đều nói Lục Tử Tranh là đồng tính luyến ái ghê tởm, Liên Huyền bị cô ta làm phiền đến sợ hãi nên mới chuyển trường; Bọn họ nói, Lục Tử Tranh không có ba lại nghèo nàn, vì thế nên chỉ biết ôm đùi kẻ có tiền, xem kia, bị bỏ rơi nữa rồi; Bọn họ nói, Lục Tử Tranh là tiện nhân, ý vào bản thân có mấy phần tư sắc, vừa thích con gái lại vừa thích dụ dỗ con trai, bọn họ nói Lục Tử Tranh...

Lục Tử Tranh cũng đã quên buổi trưa tan học ngày đó, cô làm sao về được tới nhà.

Sau ngày ấy, cô không còn xuất hiện ở trường trung học ấy nữa.

Cô biến mất tựa như Liên Huyền, chỉ để lại cho bọn bạn học một đề tài câu chuyện trong những giờ rỗi rãi mà thôi.

Lúc mộng tỉnh, bên tai Lục Tử Tranh vang vọng chính là giọng nói lạnh lẽo của Liên Huyền “Cậu thật buồn nôn, tránh ra”, ánh mắt của nàng ta khinh thường như thế, tựa như một cây kiếm sắc bén lợi hại xuyên thẳng vào trong trái tim của cô. Lục Tử Tranh kinh hoàng mở mắt ra, chỉ cảm thấy khóe mắt ẩm ướt, có vài sợi tóc dính vào mặt, gối, đã ướt một mảng.

Nghiêng về bên cạnh, nhìn Giang Hoài Khê một lát, cũng may, nàng vẫn chưa tỉnh giấc.

Giang Hoài Khê cứ yên tĩnh ngủ như thế, lông mi dài dày đặc tự nhiên cong lên, hô hấp bình tĩnh mà an lành, Lục Tử Tranh đột nhiên cũng có cảm giác an lòng hiếm thấy.

Cô vờn hai tay từ trong chăn ra, xoay người lại, nhẹ nhàng ôm lấy Giang Hoài Khê cách một tấm chăn, kê đầu nhẹ nhàng ở trước ngực nàng. Chăn quá dày, cô không nghe thấy tiếng tim đập của Giang Hoài Khê, nhưng cô cảm nhận được, hô hấp của Giang Hoài Khê lúc này vững vàng nhấp nhô giữa ngực và bụng, một cái lại một cái...

Cảm giác đầy đủ ở trong lồng ngực bỏ khuyết lấy cõi lòng tràn đầy trống vắng sau khi mộng tỉnh của cô, Lục Tử Tranh chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy quyền luyến cùng mềm mại. Cô vui đầu vào bên trong, khẽ cười nhẹ, ở trong lòng yên lặng mà níu non: “Tôi yêu người...”

Cô không biết, lúc cô ôm lấy Giang Hoài Khê, nàng nhắm mắt lại, ở trong lòng liên tục lặp lại một câu lại một câu: “Từ Tranh, đừng khóc...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Lục Từ Tranh tỉnh lại, Giang Hoài Khê đã không còn ở bên cạnh. Trên chiếc gối màu trắng ấy, chỉ để lại một vùng lõm nhỏ, cùng vài sợi tóc đen mỏng dài của Giang Hoài Khê. Lục Từ Tranh đưa tay cầm lên vài sợi tóc ấy, ngơ ngác nhìn một hồi.

Lúc Lục Từ Tranh rửa mặt, thay đổi quần áo xong xuôi đi đến phòng khách, cô liền nhìn thấy một Giang Hoài Khê đã thay đổi quần áo, trang điểm tinh xảo, tinh thần thoải mái đang đứng thẳng ở trước bàn ăn giúp Lục mẹ bày bát đĩa.

Thấy Lục Từ Tranh đã rời giường rồi, Giang Hoài Khê cầm trên tay thêm một đôi đũa đưa cho cô, nói rằng: “Hiếm khi ăn sáng với đi một bữa, cậu cũng nên thể hiện cho tốt một chút đấy, nè.”

Lục Từ Tranh nhận lấy đôi đũa rồi ngồi xuống, thanh minh: “Tôi sợ tôi thể hiện tốt quá, lại khiến cô không có cơ hội tỏ ra ngoan ngoãn biết điều ấy chứ.”

Lục mẹ lại chém thêm mấy nhát dao: “Hoài Khê không cần thể hiện thì ta cũng biết con bé ngoan ngoãn hiểu chuyện mà.”

Lục Từ Tranh: “...”

Sau khi ăn sáng xong, Giang Hoài Khê trước tiên đưa Lục Từ Tranh về chỗ ở của cô để thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ khác, tiếp theo, lại đưa cô đi tới công ty.

Không thể không nói, quan niệm thời gian của Giang Hoài Khê từ trước đến giờ đều y đúc như hồi còn đi học, bao giờ nàng cũng đến sớm hơn so với Lục Từ Tranh. Lúc Lục Từ Tranh đến công ty, vẫn còn cách thời điểm đi làm tới 15 phút. Khi học đại học, Giang Hoài Khê đúng giờ đến mức khiến Lục Từ Tranh tức giận nghiêng răng, bây giờ, cô lại cảm thấy, ừ, cảm ơn trời đất đã không đến muộn.

Sau khi xuống xe vào cửa, gặp phải đồng nghiệp, Lục Từ Tranh thì hoàn toàn không có bất kỳ ấn tượng gì, là nữ đồng nghiệp kia nhiệt tình lên tiếng chào hỏi: “Cô Lục...”

Hai cô cùng nhau vào thang máy, nữ đồng nghiệp nhiệt tình hỏi thăm cô: “Người vừa đưa cô đi làm là bạn trai của cô à? Xe thật đẹp đấy.” Trong giọng nói khó nén sự hâm mộ.

Lục Từ Tranh chẳng muốn giải thích, không lạnh không nhạt đáp “ừ” một tiếng, không nhiều lời nữa.

Có lúc cô cảm thấy, trên thế giới này, nếu như tất cả mọi người không có nhiều lòng hiếu kỳ như vậy, không cần quan tâm việc tư của người khác thế nào, không có lực liên tưởng phong phú như thế, có phải chẳng, sẽ ít đi rất nhiều thị phi không.

Đa số mọi người trên thế giới này, hình như không hiểu rằng, mỗi một câu nói của bản thân có phân lượng thế nào, hoặc là, có lực sát thương ra sao. Vì thế, bọn họ đã quen chuyện há mồm thì hỏi, há mồm thì nói, xuyên tạc lung tung, chỉ biết tùy theo cảm nhận của riêng họ. Cũng may, dường như cô đã thành công trong việc tự mình giả mình, đao thương đến bất nhập rồi.

Liên Huyền đập giày cao gót dài nhỏ, mặc một chiếc váy ngắn màu đen tao nhã, bước chân dài rộng, gõ gõ cửa phòng làm việc của Lục Từ Tranh vài cái, ung dung đẩy cửa vào, cười nói: “Chào buổi sáng, đã quen với công việc chưa?”

Lục Từ Tranh không nghĩ rằng Liên Huyền sẽ đến đây chỉ vì mỗi câu nói này, gật gật đầu: “Tạm tạm, Liên tổng yên tâm.”

Quả nhiên, Liên Huyền nói tiếp: “Vậy thì tốt, một thời gian tới có lẽ sẽ khá bận, phải cực khổ cậu rồi. Tài liệu hôm qua Trương bí thư đưa cậu, cậu nhớ xem kỹ càng một chút, lát nữa 10 giờ tới phòng làm việc của mình, chúng ta thảo luận một vài vấn đề.”

Lục Từ Tranh đáp một tiếng “được”, liền vui đầu vào sắp xếp những tài liệu liên quan.

Cô cúi đầu xem tài liệu, nghe thấy tiếng va chạm cộp cộp giày cao gót của Liên Huyền đi về hướng ngoài cửa, đột nhiên, lại không còn tiếng vang nữa. Cô kỳ quái ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Liên Huyền quay đầu lại, nhìn cô bỏ sung một câu: “Nhiều năm như vậy, buổi sáng cậu vẫn sẽ ngăn người theo thói quen nhì.”

Trong nháy mắt, Lục Từ Tranh suyt chút nữa quên mất phải mỉm cười đáp lại nàng ta ra sao.

9 giờ 55 phút, Lục Từ Tranh đi ra văn phòng, định đi tìm Liên Huyền. Trên đường, đúng lúc đụng phải đoàn người mà Liên Huyền đang tiễn ra ngoài, Lục Từ Tranh đứng ở một bên, định bụng chờ Liên Huyền tiễn khách xong rồi quay về.

Người con trai anh tuấn cao thẳng dẫn đầu đoàn người đột nhiên mở miệng hỏi thăm về phía Lục Tử Tranh: “Chào Lục tiểu thư.”

Lục Tử Tranh nhất thời không nhận ra cậu ta là ai.

Liên Huyền cười hỏi cậu ta: “Giang tổng quen biết với Tử Tranh?”

Giang Hoài Xuyên ôn hòa cười đáp: “Lục tiểu thư là bạn thân của chị tôi, chúng tôi từng có duyên gặp mặt vài lần.” Dứt lời, lại khách khí nói với Lục Tử Tranh: “Khi nào Lục tiểu thư rảnh thì tới nhà tôi ngồi một chút, mẹ tôi vẫn luôn muốn gặp gỡ chị.”

Lục Tử Tranh rốt cục nhận ra người con trai trẻ tuổi mang comple trước mắt này là cậu bé ngày trước đã từng chân thành tới tìm mình. Nhìn kỹ một chút, trên khuôn mặt của cậu ta, vẫn tìm ra được bóng dáng của Giang Hoài Khê.

Cô hơi cười cười gật gật đầu, đáp ứng lời mời khách khí của Giang Hoài Xuyên.

Nhắm mắt lại, một bức tường dường như được dựng lên, trong đầu Lục Tử Tranh vang vọng lấy giọng nói non nớt thiếu niên của Giang Hoài Xuyên: “Lục tiểu thư, kính nhờ chị, nếu chị không thích chị tôi, thì xin chị đừng nên tổn thương chị ấy, có được không?”

Đó là không lâu sau lần gặp gỡ quái lạ đầu tiên xảy ra giữa cô và Giang Hoài Khê ở thư viện.

Khi đó cô đối xử với cậu ta thế nào nhỉ?

Cô chỉ kỳ quái nhìn cậu ta, lạnh nhạt nói: “Thật ngại, tôi không quen biết chị cậu.”

Thiếu niên cúi thấp đầu, nói: “Chị của tôi, là Giang Hoài Khê...”

Khi đó, Lục Tử Tranh giận quá thành cười, cười khẩy nói: “Giang thiếu gia cậu thật biết nói đùa.” Ai tổn thương ai chứ? Cậu ta nhìn lộn rồi phải không?

Khuôn mặt thiếu niên thoáng chốc đỏ bừng, chỉ biết thành khẩn nói lần thứ hai: “Cho dù chị không thích chị tôi, cũng xin chị đừng nên tổn thương chị ấy, tôi xin chị...” Một tiếng ‘xin chị’ khi đó, âm thanh thật thấp, nhưng lại tràn đầy sự chân thành.

Lục Tử Tranh cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng vẫn khó nén nổi lửa giận, Giang Hoài Khê để lại cho cô nỗi nhục không tên, là chuyện đời này cô khó bao giờ quên được. Cô nhìn người thiếu niên tuấn tú trước mắt, chỉ cảm thấy, kẻ có tiền đều là như thế, luôn thích tự mình quyết định, quái gở hết cả sao?

Cô không để ý đến cậu ta, trực tiếp rời đi.

Thật sự là một lần gặp mặt không tính vui vẻ mà. Không nghĩ tới, chớp mắt một cái, đã nhiều năm như vậy rồi.

Nhưng mà ấy, Lục Tử Tranh cười cười, em trai cô thật sự là lo xa rồi, Giang Hoài Khê thoát nhìn như có một thân Kim cương bất hoại, một trái tim rắn chắc như kim cương, sao có thể tùy tiện tổn thương là tổn thương được.

Lúc Liên Huyền trở lại, trông thấy Lục Tử Tranh đang một tay ôm cánh tay, nhắm mắt lại như đang cười, tựa ở trên bức tường đối diện cánh cửa, vẫn đáng vẻ điềm tĩnh an nhiên như vậy.

Nàng ta không phải không thừa nhận rằng, thời gian đặc biệt yêu thích Lục Tử Tranh, nhiều năm qua đi, Lục Tử Tranh vẫn giống như trong ký ức của nàng ta, dưới bề ngoài xinh đẹp động lòng người, ẩn giấu lấy một tấm lòng sạch sẽ ngây ngô lại chân thành.

Liên Huyền thật lâu thật lâu nhìn cô vài lần, nhắm hai mắt lại, xoa xoa huyệt thái dương, mới đi vào vỗ nhẹ vai Lục Tử Tranh, sau đó, liền nhìn thấy Lục Tử Tranh kinh hoàng mở mắt ra, theo bản năng lùi về sau một bước, cái ót, mạnh mẽ đập vào bức tường, cộp, một tiếng thật lớn...

Lục Tử Tranh không thêm quan tâm đến cái ót của mình, chỉ cố dịch vị trí về hướng bên cạnh, kéo ra khoảng cách với Liên Huyền, mới xấu hổ cất lời: “Thật ngại quá Liên tổng, là tôi thất thần rồi.”

Liên Huyền kéo lấy tay cô, lại nhích tới gần cô, đầu tới đầu, nhìn sau ót của cô một chút, nhẹ giọng hỏi ở bên tai cô rằng: “Đầu không sao chứ, đau đầu không? Minh gọi thư ký đem ít thuốc tới đây nhé.” Âm thanh dễ nghe êm tai lộ ra sự thân thiết.

Khoảng cách giữa các cô chỉ có một nắm tay, Lục Tử Tranh có thể rõ ràng nghe thấy được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người Liên Huyền, đây là khoảng cách mà rất nhiều năm về trước cô từng tha thiết mơ ước, ngày xưa nếu mà như vậy, có lẽ cô sẽ hưng phấn đến mức tim đập gia tốc. Bây giờ, cô cảm thấy tim mình cũng đập nhanh hơn rất nhiều, nhưng mà cô rõ ràng cảm giác được, đây không phải là do sự vui sướng.

Khoảng cách quá gần, cô lui về phía sau một bước, lúng túng cười cười nói sang chuyện khác: “Không sao. Liên tổng, tài liệu tôi xem hết rồi, cô xem...”

Liên Huyền nhìn cô một chút, một thoáng khó xử liền qua đi, lại cười nói: “Ừ, chúng ta đi vào thôi.” Nói xong liền quay người mở cửa văn phòng ra.

Thảo luận trái lại lại tiến hành vô cùng thuận lợi, khoa chính quy của Lục Tử Tranh là kinh tế thương mại quốc tế và tiếng Nhật, kiến thức chuyên nghiệp vững vàng, dĩ nhiên không thể làm khó cô.

Thời điểm thảo luận, đáng vẻ nghiêm túc của Liên Huyền, đúng là vẫn khiến Lục Tử Tranh xa lạ, đã không còn đáng tươi cười quen thuộc, là sự lạnh lùng ngoài Lục Tử Tranh dự liệu.

Lục Tử Tranh không khỏi suy tư, có phải là dưới bề ngoài nhu hòa xinh đẹp của cô ấy, cũng ẩn giấu một trái tim lạnh lẽo kiên cố hay không nhỉ?

Trong nhiều năm như vậy, từ đầu đến cuối cô đều không học được cách nhìn thấu lòng người, không biết có tính là cô ngu dốt hay không đây.

Buổi trưa, cô từ chối lời mời của đồng nghiệp, một mình tới nhà ăn ăn cơm, lúc gọi cơm, đặc biệt chọn một góc bên cửa sổ ngồi xuống. Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, thảnh thơi cũng khiến tâm trạng cô tốt đến mức ăn hết cả hai phần cơm.

Trên bàn ăn, vị trí đối diện với cô, nhiều năm qua, hoàn toàn không có ai cả. Thế nhưng, nhìn trong nhà ăn, mọi người sống đôi ngời với nhau hoặc là tùm năm tùm ba, Lục Tử Tranh lại không hề ước ao.

Cô đã sớm thói quen một mình yên lặng ăn cơm rồi.

Hướng hồ, người có thể cùng bạn ăn cơm, không nhất định phải là bạn bè. Mà người làm bạn bè với bạn, không nhất định phải xuất phát từ tình nghĩa, có lẽ, bởi vì mỗi người cũng đều có đơn thôi.

Bỗng nhiên, cô thấy một đôi tình nhân đang dắt tay đi vào tòa cao ốc đối diện, nam cao to anh tuấn, nữ tao nhã mỹ lệ, hai người vừa nói vừa cười đủ khiến người khác hâm mộ, có lẽ là đi về hướng phòng cơm Tây mới mở của lầu hai ở tòa cao ốc bên ấy.

Một cái ánh mắt, Lục Tử Tranh tức thì nhận ra, cô gái kia, là mới buổi trưa sau khi thảo luận xong còn nòng nân yêu cầu muốn cùng ăn trưa với cô, Liên Huyền. Khi đó, Liên Huyền còn nói rằng, nếu cô không định ra ngoài ăn trưa với nàng ta, nàng ta cũng chỉ biết vui đầu ở văn phòng ăn thức ăn nhanh mà thôi. Về mặt của Liên Huyền vô cùng tủi thân, Lục Tử Tranh cơ hồ tin là thật, cứ thế, đến lúc từ chối, lại có mấy phần không đành lòng.

Bây giờ nhớ lại, Lục Tử Tranh hoàn toàn không còn khẩu vị nữa rồi.

Cô qua loa ăn vài miếng rồi thu dọn khay thức ăn, tâm tư ngẩn ngơ về văn phòng nghỉ trưa.

Chẳng qua là, Liên Huyền không dễ dàng buông tha cô như vậy. Nằm nhào trên bàn làm việc, nhắm hai mắt lại, dáng vẻ của nàng ta, vẫn rõ ràng hiện lên ở trong đầu Lục Tử Tranh như thế, giọng nói của nàng ta, vẫn một tiếng lại một tiếng quanh quẩn ở bên tai.

Nàng ta mặc bộ đồng phục học sinh trắng muốt, bưng khay thức ăn, đứng ở đối diện bàn ăn của cô, cười hỏi cô: “Tử Tranh, mình có thể ngồi ở đây được không?” Khi đó, Lục Tử Tranh cầm đĩa, tìm đập nhanh đến mức cơ hồ muốn bắn ra lồng ngực, dưới sự ngạc nhiên lại mừng rỡ, suýt nữa cô quên mất phản ứng.

Lúc mới bắt đầu, nụ cười của tất cả mọi người đều vô hại, đều thuần khiết sạch sẽ tựa như thiên sứ, nhiệt tình hữu hảo tựa như chân tâm.

Chẳng qua chỉ là những chuyện cũ khi đó mà thôi, sao không thể thoải mái nói một tiếng quên thì quên ngay được nhỉ?

Lục Tử Tranh cũng không hiểu chính bản thân mình.

Tại sao phải luôn luôn nhớ hết tất cả mọi tổn thương như thế, tại sao lại tàn nhẫn một lần lại một lần ôn tập lại cảm giác đau đến đáng sợ ấy, như bản thân tự tay chậm chậm rút ra cây dao cùn ở sâu trong da thịt, không phải là loại đau chí mạng, nhưng lại khó chịu đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Giang Hoài Khê lại biến mất năm ngày, Lục Tử Tranh một chút kinh ngạc cũng không có.

Trong những năm này, Lục Tử Tranh sớm đã quen với tính cách của nàng, luôn có vài lúc như vậy, Giang Hoài Khê bỗng đột nhiên biến mất, không có điện thoại, cũng không có tin nhắn.

Cho dù Lục Tử Tranh có nghĩ hoặc, nhưng xưa nay vẫn chưa từng chủ động hỏi qua. Cô đã quen duy trì khoảng cách với người khác, cũng rất ít khi chủ động nói chuyện của mình cho người khác nghe, lại càng không chủ động đi hỏi thăm chuyện của người khác bao giờ.

Đêm dần dần khuya đi, Lục Tử Tranh vẫn đang ngồi ở trước bàn thư phòng, tay nâng một cuốn sách, tùy ý lật xem.

Tâm phiền ý loạn, khiến cô không thể nào tập trung đọc sách được. Ngày mai phải cùng Liên Huyền đi công tác ở Giang Bắc, tổng cộng có ba người đi, hai người bọn họ và một nam trợ lý của Liên Huyền.

Điện thoại đột nhiên rung lên, Giang Hoài Khê rốt cục xuất hiện rồi.

Nàng nói: “Gần đây mới mở một nhà hàng, ngày mai có thời gian thì đi thử một chút không?”

Lục Tử Tranh trả lời nàng: “Ngày mai phải cùng boss đi công tác ở Giang Bắc rồi.”

Ở đầu dây bên kia Giang Hoài Khê trầm mặc một chút, mới hỏi tiếp: “Vậy khi nào trở về?”

Lục Tử Tranh xem lịch bàn trên bàn sách, đáp: “Khoảng chừng cỡ một tuần, phải đến đầu tháng sau mới về.”

Giang Hoài Khê thờ dài, hơi tiếc nuối nói rằng: “Nếu vậy, xem ra năm nay cậu không nhận được quà sinh nhật của tôi rồi, cậu không có ở đây, thế thì tôi sẽ không tặng đâu.”

Lục Tử Tranh xem lịch bàn một chút, thật đúng là phải tổ chức sinh nhật ở Giang Bắc nơi đất khách quê người rồi. Cô nhú nhú mày, hừ lạnh một tiếng: “Tôi nghĩ cô kiếm có bao biện cho lòng dạ hẹp hòi của cô thì có.”

Giang Hoài Khê ồ nhẹ một tiếng ở đầu dây điện thoại bên kia, lại hỏi cô: “Ngày mai mấy giờ, cần tôi đưa cậu đến sân bay không?”

Lục Tử Tranh từ chối: “Công ty sẽ sắp xếp xe tới đón tôi đi.”

Giang Hoài Khê nhàn nhạt ồ một tiếng, không nhiều lời nữa.

Kim giờ đã chỉ về số 12, Lục Tử Tranh nằm ở trên giường, vẫn không buồn ngủ. Cô ngồi dậy, vẫn phải thỏa hiệp thôi, kéo ngăn kéo ra, uống vào hai viên thuốc ngủ.

Trước khi ngủ, cô mơ mơ màng màng suy nghĩ lung tung, khuôn mặt Giang Hoài Khê lúc ẩn lúc hiện trong đầu cô, đáng vẻ yên tĩnh, đáng vẻ kiêu căng, đáng vẻ cau mày tỏ vẻ không hài lòng...

Khi đó, lúc cô từ chối đáp ứng nàng, đáng vẻ của nàng, chính là hơi chau mày như vậy, mím mím môi, vẻ mặt hiện lên thần sắc bất ngờ.

Lần thứ hai Lục Tử Tranh gặp gỡ Giang Hoài Khê, đó là tại chỗ ngồi bên cạnh mà thời ấy cô từng ngồi. Khi đó gần tới giờ lên lớp, cô như cũ đi về hướng chỗ ngồi hàng đầu tiên, thường ngày, hàng đầu tiên luôn không có ai ngồi. Từ phía xa xa ở đằng sau đi lên, Lục Tử Tranh nhìn thấy hàng thứ nhất chỉ còn thừa lại một vị trí, là chỗ ngồi quen thuộc của cô.

Nhưng mà, lúc cô đi tới hàng đầu tiên, đang định chuẩn bị ngồi xuống thì mới phát hiện, vị trí bên cạnh lại là cô gái quái lạ ở thư viện khi ấy - Giang Hoài Khê! Giang Hoài Khê ngay thẳng ngồi ở đó, một tay nắm chặt bút, một tay thì lật sách, trông vẻ như là một sinh viên chăm học.

Lục Tử Tranh quay đầu lại nhìn xung quanh phòng học, chết tiệt, bây giờ đã tới giờ lên lớp, chỉ còn sót lại mấy hàng chỗ ngồi xa tít tắp không thấy rõ bảng mà thôi.

Tiếng chuông lên lớp đúng giờ vang lên, giáo viên sắp bắt đầu vào lớp rồi.

Không còn lựa chọn nào khác, Lục Tử Tranh đành cắn hận ngồi xuống. Một tiết học, cô luôn luôn hơi nghiêng đầu, một chút xíu cũng không thèm nhìn Giang Hoài Khê vào mắt. Cô sợ cô nhìn nhiều rồi lại sẽ không kiềm chế được mà đập bàn đứng lên mất.

Lúc đang cố hết sức chuyên tâm nghe giảng bài, một tờ giấy được đưa tới trước mắt của cô, nét mực màu đen còn chưa khô, chữ viết rõ ràng sạch đẹp: “Chuyện khi trước, tôi xin lỗi cậu, xin thứ lỗi cho tôi.”

Lục Tử Tranh xem xong tờ giấy kia, chỉ biết cười cười ở trong lòng, không lẽ cô nói xin lỗi, thì tôi phải nhất thiết nói không sao à?

Cô không có trả lời, ngẩng đầu lên tiếp tục nghe giảng bài.

Lại một tờ giấy đưa tới: “Sau này, không phải do cậu nói, tôi đều sẽ không tin. Làm bạn?”

Ở chữ “làm bạn”, dường như Giang Hoài Khê đã ngừng lại rất lâu, mực bút tan ra dường như sắp xuyên thấu cả chỗ giấy đó rồi.

Không lẽ cô ta mong muốn điều gì, người khác đều phải khoan dung thân thiện mà đáp ứng cô ta sao?

Lục Tử Tranh chồng hai tờ giấy lên nhau, nghiêm túc xé đôi lại xé đôi, sau đó, nhào thành một cục, ném vào trong học bàn. Cô lạnh lùng nhìn Giang Hoài Khê một chút, trên mặt mang theo vẻ khiêu khích, sau đó liền nhìn thấy Giang Hoài Khê hơi cau mày, ánh mắt sáng quắc mà nhìn cô, vẻ mặt bất ngờ.

Lúc chuông hết tiết vang lên, chưa kịp đợi giáo viên nói tan học, Lục Tử Tranh là người đầu tiên ôm sách rời khỏi chỗ ngồi, bước như bay ra khỏi phòng học.

Cô biết, Giang Hoài Khê luôn luôn nhìn chăm chăm cô, cô suy đoán, có lẽ là dạng con gái được cưng chiều như Giang Hoài Khê, còn chưa được thử qua tư vị bị người ta khinh thường, bị người ta từ chối như thế nào. Cho nên, nàng phải cảm ơn rằng cô đã cho nàng một cơ hội để trải nghiệm đi nhĩ.

Một chút ý thức cuối cùng trước khi ngủ của Lục Tử Tranh nghĩ rằng, nhìn kia, Lục Tử Tranh, mày vẫn nhớ nó rõ ràng như thế...

Sáng sớm ngày tiếp theo, Lục Tử Tranh cầm theo vali nhẹ nhàng ra khỏi phòng, lúc xuống lầu liền nhìn thấy tài xế đang chờ ở dưới lầu, báo cô rằng trực

tiếp đến sân bay tụ họp với Liên Huyền cho thuận tiện.

Trước khi lên máy bay, cô gửi cho mẹ một tin nhắn: “Mẹ, con lên máy bay đây, đến thì sẽ gọi điện cho mẹ.”

Rất nhanh, Lục mẹ trả lời lại: “Ừ, đừng lo cho mẹ, còn Hoài Khê mà.”

Lục Tử Tranh bật cười tắt máy. Mẹ, cũng may là mẹ không xem con là người ngoài.

Trên máy bay, Liên Huyền ngồi song song với cô.

Lục Tử Tranh mang theo quyển tạp chí, tùy ý lật xem, Liên Huyền cẩn cù chăm chỉ lật xem tài liệu, tình cờ hỏi cô vài câu, còn lại đều yên ổn vô sự.

Phong Thuởng ở Giang Bắc cũng có công ty, ở sân bay sớm đã sắp xếp xong xuôi người tới đón, sau khi xuống máy bay, Lục Tử Tranh chỉ ung dung đi sau Liên Huyền và trợ lý của nàng ta, công việc mà cô làm, chỉ là nghe theo sắp xếp mà thôi.

Lúc Liên Huyền giới thiệu, Lục Tử Tranh mới phát hiện, giám đốc công ty đến đón bọn cô, lại là bạn học lớp 10 của cô và Liên Huyền, Kỷ Dao.

Lúc nhìn thấy cô, Kỷ Dao rõ ràng hơi kinh ngạc, song, lại không có chiều hướng cùng cô ôn chuyện cũ, chỉ biết máy móc cầm tay cô, thêm một cái gật đầu.

Lục Tử Tranh cũng không bắt ngờ gì cho cam, dù cho lúc trung học cô có quan hệ thân thiết với Liên Huyền, Kỷ Dao cũng chưa từng cho cô sắc mặt tốt khi nào cả.

Buổi tối, Liên Huyền và Kỷ Dao bọn họ có sắp xếp, còn công việc chính của cô thì chiều và tối mai mới bắt đầu, vì thế, buổi chiều đầu tiên tới Giang Bắc, Liên Huyền nói, buổi tối không có công việc gì, cậu cứ tự do đi chơi đi.

Lục Tử Tranh không có việc gì để làm, cộng thêm đêm hôm qua ngủ không được ngon giấc, cơm tối cũng không thèm ăn liền leo lên giường khách sạn đi ngủ trước, cho đến tận khi Liên Huyền quay về khách sạn gọi điện thoại cho cô.

Thời điểm Liên Huyền kết thúc bữa tiệc đã hơn 9 giờ, nàng ta uống rượu hơi nhiều, đầu hơi đau, Kỷ Dao cùng nàng ta quay về, nhìn thật lâu mới hỏi nàng ta: “Tại sao Lục Tử Tranh lại ở đây?”

Bước chân Liên Huyền không dừng lại mà vẫn đi ra phía ngoài, nhàn nhạt trả lời: “Công việc cần...” Vừa dứt lời, nàng ta liền dừng bước, không hề nhúc nhích nhìn cô bé đang ngồi ở trước đàn piano trong sảnh khách sạn.

Cô bé mặc một chiếc áo váy màu trắng, tóc quần dài màu nâu, từ sườn mặt nhìn sang, chỉ nhìn thấy được lông mi thật dài của cô bé ấy, chiếc mũi khéo léo xinh đẹp, bờ môi phớt nhạt, chiếc cằm nhọn nhọn, gò má, thật sự là cực kỳ giống Lục Tử Tranh.

Đôi mắt Liên Huyền không hề chớp, nhìn chăm chăm ngón tay thật dài của cô bé ấy đang bay bổng nhẹ nhàng trên phím đàn, phím đàn hạ xuống, nốt nhạc vang lên.

Là khúc Canon của Pachelbel, Lục Tử Tranh đã từng đàn qua thủ khúc này ở nhà nàng ta. Cô nói, cô không biết chuẩn bị cái gì cả, thủ khúc này, coi như là quà sinh nhật tặng nàng ta.

Lục Tử Tranh nói, đã từng nghe thấy có người tán thưởng và phân tích thủ khúc đầy thế này; Là vui sướng bên trong thương cảm, là hạnh phúc bên trong yên lặng, là ánh sáng bên trong bóng tối, là hy vọng bên trong sự thất ý. Đúng lúc, đối với cô mà nói, bản thân nàng ta chính là nhân vật như vậy, tặng thủ khúc này cho nàng ta, là tâm ý khi đó của cô.

Hồi ức giống như thủy triều đột nhiên mãnh liệt lao nhanh về phía nàng ta, phút chốc nhớ lại, cơ thể Liên Huyền cơ hồ đứng không vững. Lúc đó, khuôn mặt vui tươi của Lục Tử Tranh, nụ cười ngượng ngùng trên khóe môi xán lạn như vậy, thật sự là cảnh đẹp khó mà gặp được.

Liên Huyền rốt cục lại gượng chân lên, bước nhanh lao về phía ngoài, không thèm chú ý đến vẻ mặt nghi hoặc của Kỷ Dao ở một bên. Trong lòng nàng ta bây giờ, chỉ có một ý nghĩ điên cuồng đang kêu gào lấy: Tử Tranh, Lục Tử Tranh, nàng ta muốn thấy cô.

Đến phòng khách sạn, Liên Huyền vội vã chạy đến trước cửa phòng Lục Tử Tranh, nhưng mà, gõ tay lên, lại thật lâu không có gõ xuống. Đứng hồi lâu ở bên ngoài cửa phòng Lục Tử Tranh, hành lang thổi tới một ngọn gió khó tả qua người Liên Huyền, khiến nàng ta hơi cảm thấy lạnh lẽo, ý thức hơi men say cũng từ từ thanh tỉnh dần. Nàng ta gõ tay lên, dần dần nắm chặt lại, cuối cùng buông xuống, quay người rời khỏi.

Trở về bên trong phòng, Liên Huyền mở ra một chai rượu đỏ, dựa ở trên sofa, ngẩn ngơ uống nó.

Cuối cùng, nàng ta vẫn buông ly rượu xuống, cầm lấy điện thoại gọi cho Lục Tử Tranh, nói: “Đến phòng mình một chút.”

Lúc Lục Tử Tranh nhận điện thoại vẫn còn đang trong giấc mộng, để điện thoại xuống, liền kinh hoàng bò lên từ trên giường, mặc quần áo, hơi hơi chải tóc một chút liền đi thẳng đến phòng của Liên Huyền. Đã 10 giờ rồi, lúc này gọi cho cô, là có tình huống khẩn cấp gì sao?

Ai ngờ, sau khi Liên Huyền mở cửa cho cô vào, nàng ta lại tự nhiên ngồi ở trên ghế sofa uống rượu, cô đứng ở bên bàn trà hồi lâu, cũng không thấy Liên Huyền có dọn đồ gì, Lục Tử Tranh không khỏi có chút kỳ quái.

Lục Tử Tranh vừa định mở miệng hỏi Liên Huyền, Liên Huyền lại bất thành linh bỏ ly rượu xuống, một tay xoa xoa huyệt thái dương, nhìn về phía Lục Tử Tranh, nhẹ nhàng nói: “Mình uống rượu nhiều, đầu có hơi đau, cậu có thể giúp mình massage không?”

Lục Tử Tranh sững sờ, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Tử Tranh?”

Cô thấy Liên Huyền hơi cau mày, khe khẽ cắn môi, hai con mắt như nước yên lặng nhìn cô, là đáng vẻ làm nũng quen thuộc của Liên Huyền trước đây.

Lục Tử Tranh đầu hàng, nặng nề đi tới phía sau đầu Liên Huyền, đưa hai tay ra, chạm vào trên huyệt thái dương của Liên Huyền, nhẹ nhàng xoa nắn, sau đó, cô cảm nhận được, cơ thể Liên Huyền từ từ thả lỏng ra.

Đã nhiều năm như vậy rồi, hiện tại, nhìn thấy chờ mong trong mắt Liên Huyền, cô vẫn chưa nhẫn tâm mà từ chối được. Không biết là do Liên Huyền diễn xuất quá chân thật, hay là, trái tim mà cô đã từng yêu Liên Huyền quá chân thật nhỉ.

Lục Tử Tranh cúi đầu nhìn mái tóc dài tinh tế của Liên Huyền, tự giấu nghĩ rằng,

Cảm nhận được bàn tay hơi lạnh của Lục Tử Tranh chốc chốc lại ấn ở trên trán của nàng ta, Liên Huyền không khỏi nhớ tới lúc học tiết thể dục tự do khi ấy, các cô tránh hết được tất cả các bạn học khác, cùng sóng vai nhau dựa dưới tán cây to lớn để nghỉ ngơi. Liên Huyền bảo tiết học hôm nay khiến nàng ta hoa mắt váng đầu, Lục Tử Tranh liền cười híp mắt nhìn nàng ta nói, mình giúp cậu massage nhé, một lát là sẽ hết ngay.

Liên Huyền nói: “Cậu lừa người, sao mà thần kỳ như vậy được.”

Lục Tử Tranh chỉ đuối thẳng hai chân, vỗ vỗ nó rồi bảo: “Cậu nằm xuống thử một chút thì biết.”

Liên Huyền nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn không để ý bãi cỏ dơ bẩn lộn xộn, nàng ta nằm xuống, tựa đầu trên chân Lục Tử Tranh, nhắm mắt lại cảm nhận động tác của hai tay Lục Tử Tranh.

Giọng nói Lục Tử Tranh nhẹ nhàng mềm mòng hòa lẫn với tiếng gió thổi: “Để chịu không nào...”

Nhớ lại ngày ấy tuổi còn nhỏ,

Người hay tán gẫu, tôi hay cười,

Sánh vai ngồi dưới tán cây đào,

Nghe chim cất tiếng gọi rừng xanh,

Chúng ta chẳng biết sao lại ngủ,

Lạc vào mộng đẹp vui biết bao.

Liên Huyền đột nhiên giơ tay lên, nắm lấy bàn tay Lục Tử Tranh đang nhẹ nhàng xoa bóp, chưa kịp dùng sức, Lục Tử Tranh lại như bị hoảng sợ, đột ngột rút tay về.

Giọng nói của cô không được ổn định cho lắm, xin phép rằng: “Liên tổng, đêm đã khuya, không có gì thì tôi về phòng trước, không ảnh hưởng tới thời gian nghỉ ngơi của sếp nữa.”

Liên Huyền cắn cắn môi, từ trong cổ họng phát ra một tiếng: “Ừ, được, cảm ơn cậu.”

Sau đó, Liên Huyền thấy Lục Tử Tranh bước nhanh mở cửa mà xông ra, nàng ta chỉ đành che mặt cười khổ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Ngày tiếp theo, sau khi ăn xong bữa sáng, Lục Tử Tranh liền cùng trợ lý của Liên Huyền và nàng ta, cùng Kỷ Dao, bốn người ở bộ phận công ty đặt ở Giang Bắc thương thảo cụ thể công việc về chuyện hợp tác với xí nghiệp tư vào chiều cùng ngày.

Lúc Lục Tử Tranh nhìn thấy Liên Huyền đến, phút chốc có hơi lúng túng, ngược lại là Liên Huyền, đáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, lấy tài liệu ra, sau đó an nhiên ngồi ở phía đối diện Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh nhủ nhủ mảy, nhìn tư thái bình tĩnh của Liên Huyền, không khỏi hoài nghi, tất cả chuyện xảy ra vào đêm hôm qua, có lẽ là do tự cô đa tình, tự cô nghĩ quá nhiều mà thôi.

Cô cười khỏ, uống công đêm qua cô lẫn tới lộn lуй, một đêm trần trọc.

Buổi chiều thảo luận chuyện hợp tác với đối phương rất thuận lợi, hai bên liền hẹn buổi tối cùng ăn com với nhau. Trên bàn com, Liên Huyền lại phóng khoáng tới mức ai mời rượu cũng không từ chối, tựa như ngàn chén không say, uống hết một ly lại một ly rượu mà đối phương đưa tới.

Lục Tử Tranh không biết phong thái trước kia của Liên Huyền trên bàn rượu thế nào, nhưng cô nhìn ra được, trợ lý của nàng ta và Kỷ Dao đều hơi kinh ngạc, trong vẻ mặt mang theo chút lo lắng.

Bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc, đèn trần rực rỡ trên cao, ra bên ngoài club, bốn phía hiếm có được sự tĩnh lặng vắng vẻ.

Kỷ Dao đỡ Liên Huyền lên xe, do dự mãi, cuối cùng cũng can đảm với Lục Tử Tranh: “Cô ấy uống hơi nhiều rượu, có chuyện gì xảy ra thì phiền cô chiếu cố giúp.”

Lục Tử Tranh gật gật đầu, cùng với Liên Huyền ngồi vào trong ghế sau của xe.

Xe vừa khởi động không bao lâu, khuôn mặt Liên Huyền liền lệch về bên cạnh, giọng điệu mang theo sự yếu ớt hỏi cô rằng: “Có thể cho mình dựa vào vai cậu một lát không? Đầu mình đau, mình muốn ngủ một chút.”

Lục Tử Tranh cắn môi, không biết từ chối thế nào, cô biết, bản thân mình luôn luôn mềm lòng. Thế là, cuối cùng vẫn dịch cơ thể cứng ngắc sang bên cạnh, hạ thấp vai trái xuống.

Liên Huyền liền chẳng có chút khách khí nào cả, đầu nghiêng qua, tựa vào trên bả vai hơi thon gầy của Lục Tử Tranh.

Rất nhiều năm trước, lúc Liên Huyền tựa đầu vào bờ vai cô, Lục Tử Tranh đã từng cảm thấy thật nặng thật nặng, như gánh lấy toàn bộ thế giới, lòng tràn đầy sự vui mừng. Bây giờ, Lục Tử Tranh vẫn cảm thấy nó thật nặng thật nặng, trong lòng, như đè ép bởi một tảng đá lớn, nặng nề tới mức thở không nổi.

Lái xe đến giữa đường, Liên Huyền đột nhiên ngồi ngay ngắn lại, nhẹ nhàng lên tiếng bảo: “Tiểu Vương, dừng xe bên đường, tôi muốn xuống xe hóng mát một lát.”

Lục Tử Tranh ngạc nhiên nhìn Liên Huyền, không rõ tại sao.

Xe dừng ở trên đoạn đường vòng ven biển, Liên Huyền mở cửa xe bước xuống, Lục Tử Tranh buộc lòng phải cùng xuống xe với nàng ta.

Đêm khuya trên đường vòng ven bờ biển, chỉ có xe cộ lao vút qua đi, gió biển gào thét thổi tới, hòa với đèn đường cao cao đứng tịch liêu xung quanh. Liên Huyền giẫm bước chân chênh vênh, dọc theo lan can, ở dưới đèn đường loạng choạng đi tới.

Bước đi của Lục Tử Tranh không vội vàng, ở phía sau nàng ta, nhìn bóng người của nàng ta lay động ở trong màn đêm, để lại cái bóng đáng gờm cô quạnh thật dài.

Bỗng nhiên, Liên Huyền dừng bước, tựa vào trên lan can, quay người nhìn về phía Lục Tử Tranh, cười nói: “Đoạn đường này, tựa như đã từng quen biết, ở trong mơ, dường như mình đã đi qua cả trăm ngàn lần.”

Lục Tử Tranh đứng ở phía chéo đối diện với nàng ta, ngắm nhìn xung quanh, trầm mặc chờ đợi đoạn sau của Liên Huyền.

Liên Huyền cười khỏ, thở dài một hơi: “Tử Tranh, cậu trưởng thành, dường như đã trầm lặng hơn rất nhiều.”

Lục Tử Tranh không có gì để nói.

Liên Huyền không biết, không phải bây giờ cô mới trở nên trầm lặng, mà là, cô của khi đó đã từng quay mặt về phía Liên Huyền, vẫn luôn có nỗi lòng nói không hết cũng kể không xong.

Liên Huyền tự nhiên nói tiếp: “Nơi này, thật giống như đoạn đường vòng xoay năm đó chúng ta cùng đi qua. Mặt biển rộng lớn vô biên, đứng ở nơi đây không nhìn thấy nổi bờ bên...” Nàng ta như là lâm vào trong trí nhớ vô tận, đôi mắt chứa đầy ánh sáng, khoe môi mang theo nụ cười: “Khi đó, ven đường có một cây liễu vừa mới được nảy mầm, cậu còn cười nhạo mình, lại còn không nhận ra cây đó là loài gì...”

“Chúng ta thuê một chiếc xe đạp hai người, cậu vỗ ngực bảo cậu sẽ chở mình, thế nhưng vừa mới lên xe, cậu lại bắt đầu đông ngĩnh tây ngã, mình sợ đến mức vừa la vừa cười, cậu còn chê mình phiền cậu, bảo mình yên lặng một chút. Sau đó, cậu bắt đầu thành thạo rồi, từ từ chạy vững vàng rồi, lại còn có ý lắc lư thân xe làm mình hoảng sợ, rồi khi mình lo cậu xui xẻo té xe, cậu lại quay đầu lại, cười đắc ý về phía mình...”

Nàng ta nhìn Lục Tử Tranh, hai con mắt không chớp một lần, ngữ điệu dịu dàng lưu luyến: “Tử Tranh, cậu không biết, lúc đó mình đã nghĩ rằng, nếu như con đường này không có đoạn cuối, thế thì chúng ta có thể mãi mãi chạy tiếp như vậy, có lẽ sẽ tốt biết bao...”

Lục Tử Tranh mím mím môi, trong lúc nhất thời cũng có chút hoảng hốt, mũi hơi chua xót. Thế nhưng, người nhảy xuống xe trước, là bản thân Liên Huyền mà, không phải sao?

Cô đi tới bên cạnh Liên Huyền, đứng song song với nàng ta. Liên Huyền không nhìn thấy vẻ mặt cô, chỉ nghe cô nhàn nhạt trả lời: “Thế à? Lâu quá, tôi quên hết rồi...”

Liên Huyền lẳng lặng nhìn bóng người của cô chốc lát, sau đó lại quay người lại, tiếp tục đọc theo hướng phía trước đi tới. Ngữ điệu của nàng ta trầm thấp mang theo sự cô đơn, âm thanh chốc lát liền bị gió biển nuốt hết: “Thế sao, mình còn tưởng rằng, chỉ mới như ngày hôm qua thôi...”

Gió càng ngày càng lớn hơn, Liên Huyền ăn mặc ít ỏi, hai tay vòng trước ngực ngăn chặn sự lạnh lẽo.

Lục Tử Tranh đứng tại chỗ nhìn nàng ta không ngừng đi về phía trước, cô đuổi theo vài bước, cởi áo khoác, khoác lên trên người nàng ta, từ tốn nói: “Trời lạnh, về thôi, cẩn thận bị cảm.”

Liên Huyền ngẩng đầu nhìn cô thật sâu một cái, sau đó lại cúi đầu, mím môi cười nhạt, nói: “Được...” Tay nàng ta, nắm thật chặt áo khoác của Lục Tử Tranh, ở trên, vẫn còn nhiệt độ còn sót lại của Lục Tử Tranh.

Đọc theo đường về, hai người không ai mở miệng nói thêm điều gì, Liên Huyền nhắm mắt lại, có vẻ như rất mệt đến mức ngủ thiếp đi.

Lục Tử Tranh liếc mắt nhìn nàng ta, rốt cục, người Liên Huyền hoài niệm là nàng ta năm đó, hay là bản thân cô năm đó?

Nhưng mà, bất luận là Liên Huyền của bây giờ hay là Liên Huyền của năm đó, đối với cô, đã từng có mấy phần chân tâm?

Giờ đây, nàng ta tại sao phải ra cái dáng vẻ vô cùng lưu luyến như thế này?

Ba ngày tiếp theo, Liên Huyền đều vô cùng bận rộn, Lục Tử Tranh đều thảo luận với trợ lý của nàng ta, thỉnh thoảng đụng mặt với Liên Huyền vài lần, cô vẫn tựa như công thức hóa bình thường, bày ra nụ cười tiêu chuẩn của mình. Lục Tử Tranh nghĩ, chuyện đường vòng ven biển đêm đó, có chăng chỉ là một chuyện xảy ra sau khi nàng ta say rượu thất thố mà thôi, ai cũng đừng nên nhắc lại.

Sinh nhật ngày ấy của Lục Tử Tranh, cô không đi đâu chơi cả, chỉ ở lý ở trong phòng khách sạn, làm công việc phiên dịch từ sáng đến tối.

Buổi trưa, Lục mẹ gọi điện thoại đến nhắc nhở, bảo cô tối nhớ tự mua một bát mì cho mình, phải ăn thêm trứng gà, còn party sinh nhật lớn thì chờ cô trở về rồi bù đắp cho cô.

Lục Tử Tranh cười làm nũng với mẹ, nói trên đời này chỉ có mẹ tốt mà thôi.

Cúp điện thoại, Lục Tử Tranh nhìn “Giang Hoài Khê” trên danh bạ, tự lẩm bẩm: “Từ đầu đến cuối ngay cả một cuộc gọi cũng không có. Quà cũng chẳng tặng, lời chúc cũng chẳng có sao?”

Hơn 7 giờ tối, Lục Tử Tranh mới xuống phòng ăn dưới lầu khách sạn, ăn một bát mì cùng một quả trứng, xem như là chúc mừng sinh nhật 27 tuổi của bản thân.

Cô để bát đĩa xuống, nhìn hình chiếu khuôn mặt của mình trên mặt bát trắng nõn, ở trong lòng yên lặng tự nhủ một câu, sinh nhật vui vẻ.

Điện thoại đột nhiên vang lên, là Liên Huyền bật vô âm tín của nhiều ngày qua.

Giọng nói của Liên Huyền bình tĩnh vững vàng: “Đến phòng mình một chuyến.”

Cửa để nửa khép, Lục Tử Tranh gõ hai lần, nghe thấy Liên Huyền nói “mời vào” mới đẩy cửa đi vào. Vốn tưởng rằng Liên Huyền muốn chỉ thị công việc mấy ngày sau đó của cô, lại không hề nghĩ rằng, vừa mới vào cửa lại thấy Liên Huyền đã tẩy trang, mặc mỗi áo sơ mi, đáng vẻ như sắp nghỉ ngơi. Nàng ta ngồi ở trên ghế sofa, bật một chiếc đèn nhỏ lên, đang khép hờ mắt tận hưởng âm nhạc.

Nhìn thấy Lục Tử Tranh vào cửa, Liên Huyền lộ ra một cái mỉm cười, đưa tay chỉ ghế sofa đối diện mình, tỏ ý bảo Lục Tử Tranh ngồi xuống. Sau đó, nàng ta lấy ra một cái hộp từ trong một chiếc túi, từ khay trà thủy tinh đẩy lên trên trước mắt Lục Tử Tranh, ngữ điệu nhẹ nhàng nói rằng: “Sinh nhật vui vẻ. Quà sinh nhật, cậu mở xem xem có thích hay không.”

Lục Tử Tranh chưa từng ngờ rằng Liên Huyền sẽ nhớ đến sinh nhật của cô, nhất thời, cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang, là hài lòng, hay là thương cảm, là vui sướng, hay là, phiền muộn? Ngay cả bản thân cô cũng khó mà biết được.

Cuối cùng, tất cả tâm tình chỉ biến thành một nét cười khổ bên môi cô: “Liên tổng, lời chúc của cô tôi nhận là được rồi, cảm ơn. Quà tặng quá quý trọng.” Đang khi nói chuyện, cô đẩy hộp trở lại.

Ý cười của Liên Huyền chưa hề giảm, hai mắt nhìn chằm chằm Lục Tử Tranh, vui đùa nói rằng: “Trước đây lúc mình tặng quà cho cậu, cậu luôn luôn không cân nhắc giá trị của nó bao giờ, không phải cậu nói rằng, quý giá đến đâu, đều không quý được bằng tâm ý của mình sao?”

Lục Tử Tranh nhấp chặt môi, nhìn Liên Huyền, rốt cục, vẫn nhìn không được oan ức và phẫn uất trong lòng của nhiều năm qua. Dựa vào cái gì, những năm này, chỉ có mình mình vẫn nhớ mãi không quên, vẫn xoắn xuýt dằn vặt bản thân mình, còn Liên Huyền, cô ấy lại không có một chút tự trách, lại càng không định giải thích dù chỉ một chút với mình sao? Cô cũng chưa bao giờ biết, Liên Huyền trí nhớ hơn người như thế, lại dễ quên như vậy.

Cô mặt không cảm xúc, ngữ điệu lạnh lùng nói thẳng: “Cậu cũng bảo đấy là lúc trước, không phải sao? Mọi người đều sẽ thay đổi.”

Liên Huyền không cười được nữa, ý cười đọng lại bên môi.

Lục Tử Tranh đứng lên, lạnh nhạt nói tiếp: “Cám ơn lời chúc của Liên tổng, không có gì nữa thì tôi về trước.”

Liên Huyền rút cục mắt đi sự kiềm chế bình tĩnh của mình, cơ thể gấp rút đứng lên, bật thốt rằng: “Chờ chút, Tử Tranh, chuyện năm đó...” Lời còn chưa dứt, điện thoại của Lục Tử Tranh liền vang lên.

Lục Tử Tranh nhìn nằng ta một cái, đi tới bên cạnh cửa sổ nhận cuộc gọi.

Nàng ta nghe thấy bên môi Lục Tử Tranh mang theo ý cười hỏi rằng: “Tôi ở bên cửa sổ rồi, sao vậy?”

Sau đó, nằng ta và Lục Tử Tranh đồng thời nhìn thấy, màn ảnh to lớn của tòa cao ốc đối diện bỗng nhiên vụt tắt, sau đó, lại đột nhiên lóe sáng lên, phía trên, là một bức ảnh của một cô gái buộc tóc đuôi ngựa bận đồ thể thao đang chạy bộ, là Lục Tử Tranh. Trên biển quảng cáo dọc theo đường sá ở trong bức ảnh, in một dòng chữ: Marathon quốc tế Hạ Môn (1).

Một lúc sau, màn hình lại tắt, một đàn phụ đề lại nhảy lên: Lục Tử Tranh, sinh nhật vui vẻ. Đường nhân sinh rất dài, cậu cùng lắm chỉ mới chạy được một phần tư, đừng buông lời, hãy cứ tiếp tục chạy tiếp đi nhé.

Lục Tử Tranh tròn to hai mắt, khiếp sợ nhìn ngoài cửa sổ, âm thanh có chút không ổn định, chỉ vội vàng truy hỏi: “Cô ở đâu?”

Không lâu sau, Liên Huyền liền nghe được Lục Tử Tranh cúp điện thoại, vội vã đi ra ngoài, vừa đi vừa nói với nằng ta: “Xin lỗi, Liên tổng, tôi tạm thời có việc, xin phép thất lễ rồi.”

Cô đi cấp thiết vội vàng như vậy, đến nỗi, cô chưa kịp nghe xong câu Liên Huyền còn chưa kịp nói ra: “Chuyện năm đó, là mình có lỗi với cậu.”

Liên Huyền đứng tại chỗ, nhìn bóng người vui sướng vội vã rời đi của Lục Tử Tranh, chỉ cảm thấy trong lòng có chút đau đớn.

Trong đời, lần đầu tiên nằng ta tự mình thỏa hiệp, tự mình quyết định thành toàn bản thân mình, nhưng Lục Tử Tranh lại không cho nằng ta cơ hội.

Nằng ta đã sớm biết, cõi đời này thường rất công bằng, hết thầy tất cả, có bỏ đi rồi mới biết quý trọng, thế nhưng vào giờ phút này, tại sao nằng ta vẫn cảm thấy, lòng tràn đầy không muốn cùng không cam lòng?

Chú thích:

(1) Hạ Môn: Là thành phố cấp tỉnh ven biển nằm ở phía Đông Nam tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Lục Tử Tranh chạy một mạch xuống cổng khách sạn, vừa mới bước ra ngoài, cô đã nhìn thấy Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê đội một chiếc mũ sợi màu trắng, khoác trên người một cái áo khoác dài màu đen, nằng đang dựa vào thân xe, nhẹ nhàng khoanh hai tay trước ngực, khuôn mặt luôn luôn tái nhợt lại bị đông lạnh tới mức nổi lên mấy vệt hồng hồng.

Nhìn thấy Lục Tử Tranh đi về phía nằng, Giang Hoài Khê liền thả hai tay xuống, cong lên một nụ cười nhẹ, nhìn Lục Tử Tranh từng chút từng chút đi đến gần nằng, cuối cùng, đứng ở trước mặt nằng.

Nằng cười cười với Lục Tử Tranh, có hơi đặc ý: “Cảm thấy kinh ngạc phải không?”

Lục Tử Tranh hơi ngẩng mặt nhìn nằng, không trả lời mà hỏi lại: “Tại sao cô lại ở đây?”

Giang Hoài Khê mở cửa xe cho cô, sau đó lôi cô lên xe, đóng cửa lại, vừa lái xe vừa nói: “Lên xe, dẫn cậu đi một chỗ. Nè, cậu đừng cảm động quá đấy, tôi đến đây bàn chuyện làm ăn, vừa tiện đường nên tiện thể mừng sinh nhật với cậu thôi...”

Lục Tử Tranh hừ nhẹ một tiếng, ngờ về đã biết, lại hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Giang Hoài Khê nhú mày, trả lời: “Chưa ăn thì cậu sẽ cảm động mà tự mình động thủ làm cho tôi ăn sao? Tôi không nghĩ là cậu tốt như vậy.”

Lục Tử Tranh nhạt nhẽo nhìn Giang Hoài Khê một lát, nếu như nằng không nói câu này, cô thật sự sẽ cân nhắc chuyện dẫn nằng đi ăn cơm, nhưng mà bây giờ, cô hừ lạnh: “Tôi thật là cảm động, không nghĩ rằng cô lại hiểu tôi như vậy.”

Giang Hoài Khê nhìn cô một cái, mang theo chút ý cười nói tiếp: “Có điều, tôi tới đây vội, cho nên vẫn chưa có ăn.”

Lục Tử Tranh nhíu mày, bán tín bán nghi đánh giá Giang Hoài Khê, định từ trong vẻ mặt của nàng mà phân biệt là thật hay giả. Thấy Giang Hoài Khê không giống như nói dối, cô cắn cắn môi, nói: “Vậy cô quay đầu xe lại, chúng ta đi ăn cơm trước, tôi biết ở cạnh khách sạn của tôi có một nhà bếp tự phục vụ.”

Giang Hoài Khê nhếch miệng lên, cười nói: “Có vẻ như tôi chưa hiểu rõ cậu rồi, hóa ra cậu vẫn chưa tới như vậy.” Nàng dừng một chút, liếc nhìn Lục Tử Tranh một cái, thấy bên môi Lục Tử Tranh mang theo chút ý cười, nàng nháy mắt một cái, lại bổ sung: “Chỉ là tôi hơn so với tôi tưởng tượng mà thôi. Tôi ngàn dặm xa xôi tới nơi này gặp cậu, cậu lại thật muốn tự mình xuống bếp, để tôi có đi mà không có về.”

Vừa dứt lời, Lục Tử Tranh liền đưa tay xé một tờ giấy note từ trong túi ra, “bộp” một tiếng tinh chuẩn dán lên trên môi vừa khép lại của Giang Hoài Khê, khiến nàng cảm thấy ngại.

Giang Hoài Khê yên lặng, bởi vì quá mức kinh ngạc, trong một lúc có hơi sững sờ, đôi mắt xinh đẹp mở thật to. Sau đó, nàng mới cau mày, híp híp mắt, quay đầu qua cảm thấy nhìn Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Giang Hoài Khê khi bị dán giấy note, chỉ cảm thấy một cảm giác buồn cười không tên, nhìn nàng vừa dằn lại vừa đáng yêu, cô không nhịn được tới mức cười cười cong cả mặt mày. Lục Tử Tranh đưa tay ra, nhẹ nhàng giúp Giang Hoài Khê tháo xuống tờ giấy note ấy, sau đó lại dán nó trên cửa sổ xe, rồi nhìn nó, mỉm cười tới mức dừng lại không được.

Giang Hoài Khê xoa xoa cánh môi, thấy vẻ mặt Lục Tử Tranh vui vẻ như vậy, tất cả không vui trong nháy mắt đều sụp đổ, thế là chỉ lạnh nhạt nói rằng: “Nể phần hôm nay sinh nhật cậu, tôi đại nhân không chấp tiểu nhân, lần sau không được viếng lễ này nữa.”

Lục Tử Tranh lấy bút ra, vẽ một khuôn mặt đáng yêu đang phẫn nộ trên tờ giấy note, lại gỡ nó xuống từ trên phía cửa xe rồi đem nó dán lên giữa vô-lăng của Giang Hoài Khê, lấy nó để đáp lại.

Giang Hoài Khê thờ dãi.

Xe chạy được nửa giờ, Giang Hoài Khê mới cho xe ngừng lại, bảo Lục Tử Tranh xuống xe với nàng.

Lục Tử Tranh cựa đèn đường mà nhìn quanh bốn phía một cái, Giang Hoài Khê thế mà lại dừng xe ở đoạn đường ven biển mà trước đó Liên Huyền đã dẫn cô tới đây.

Giang Hoài Khê đứng bên cạnh cô, duỗi tay chỉ vào biển khơi phía dưới, thấy một luồng chớp xa xa ở trên bãi biển, nói: “Cậu nhìn phía trước, thấy chỗ đó đang phát sáng không? Ày, quà sinh nhật của cậu là ở chỗ đó đấy. Cậu đi xuống, đi từ nơi này đi tới, nhặt lên tất cả các vỏ sò đang phát sáng ở trên bờ cát, sau đó mở nó ra, rồi đi tới chỗ phát sáng ấy, thế là đã hoàn chỉnh quà sinh nhật của cậu rồi.”

Lục Tử Tranh còn chưa kịp phản ứng lại, Giang Hoài Khê đã đi tới gần xe, hạ cửa xe xuống, nói tiếp: “Tôi ở chỗ đó chờ cậu, cậu nhanh lên một chút, lạnh quá, đừng để tôi chờ quá lâu...” Nói xong, liền lái xe đi...

Lục Tử Tranh đành phải vừa hà hơi với gió lạnh, vừa oán giận: “Làm gì thế này, thần thần bí bí”, vừa chờ mong đi về hướng bãi biển.

Quả thật đi không bao xa, cô đã nhìn thấy một vỏ sò phát sáng đầu tiên trên bờ biển. Cô cúi người xuống, nhặt nó lên, nhẹ nhàng mở ra, một tờ giấy liền rơi ra ngoài.

Ở dưới đèn đường, cô rõ ràng nhìn thấy trên tờ giấy viết rằng: Lục Tử Tranh rõ ràng nghèo muốn chết mà kiêu ngạo cái gì chứ, không biết ai đứng sau cô ta nhé, khiến cô ta ra cái vẻ mặt cao hơn đầu như vậy.

Trong khoảnh khắc ấy, lòng Lục Tử Tranh run lên. Cô bỏ tờ giấy vào lại bên trong vỏ sò, do dự một chút, nhưng vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Sau đó, cô nhặt lên vỏ sò thứ hai, nhìn thấy trên tờ giấy viết là: Chắc chắn nhân cách Lục Tử Tranh không tốt, nếu không thì tại sao cô ta luôn một người độc lai độc vãng, không ai quan tâm như thế.

Cô cắn cắn môi, khép vỏ sò lại, tiếp tục bước về phía trước.

Bên trong vỏ sò thứ ba, tờ giấy viết là: Lần trước tôi thấy Lục Tử Tranh bước xuống từ một chiếc xe đắt tiền, người lái hình như là một lão già, giờ tôi nhìn thấy cô ta, tôi chỉ cảm thấy cô ta dối trá lại dơ bẩn mà thôi.

Lục Tử Tranh dừng bước, ngẩng mặt ra sức hít vào một hơi gió lạnh, thế mới có dũng khí tiếp tục đi về phía trước.

Vỏ sò thứ tư, trên tờ giấy viết: Kết quả học tập của Trịnh Hàm lễ nào lại kém hơn cô ta sao? Dựa vào cái gì cô ta có thể được người ta khen ngợi chứ, haha, ai mà chẳng biết trước khi công bố danh sách, một mình cô ta đi vào văn phòng của phụ đạo viên, còn cố ý đóng cửa lại, ở trong đó tới hơn một giờ đồng hồ.

Lục Tử Tranh cảm thấy, gió ở nơi đây thật lớn, thổi vào mặt đau quá, đau đến mức con mắt của cô cũng đau...

Rất cục cô vẫn nhặt lên vỏ sò thứ năm, ở phía trên viết là: Lục Tử Tranh à, hahaha, vốn liếng lớn nhất của cô ta không phải là gương mặt thôi đó sao? Cũng chẳng biết nam sinh thời nay có phải mất đều bị mù hay không nữa.

Khuôn mặt Lục Tử Tranh đã trắng bệch như tờ giấy, mãi đến khi nhìn thấy tờ thứ sáu, cô cơ hồ muốn mắt đi tất cả dừng khi để tiếp tục đi về phía trước rồi.

Trên tờ giấy thứ sáu viết: Theo tôi đi, giá tiền tùy cô, cô muốn cái gì, tôi đều cho cô cả, thanh danh của cô ở bên ngoài ai mà chẳng biết, bây giờ cần gì giả bộ rụt rè với tôi.

Trong khoảnh khắc ấy, nước mắt mờ hồ bao lấy hai mắt Lục Tử Tranh. Cô cắn môi nhìn Giang Hoài Khê đang đứng đợi ở điểm cuối cùng, chỉ muốn quay người rời đi nơi này. Cô không muốn tin rằng mình đã cùng Giang Hoài Khê đi qua sáu năm, cuối cùng vẫn quay về lại điểm xuất phát. Lẽ nào Giang Hoài Khê ngàn dặm bên ba tới đây tặng quà sinh nhật cho cô, chính là cho cô cái phần nhục nhã như vậy hay sao?

Nhưng mà, chỉ trong chớp mắt, cô nhìn thấy Giang Hoài Khê xoay người, ở trên tấm bảng to lớn sau lưng nàng, nàng dùng bút huỳnh quang viết xuống từng chữ một: Tin tôi, đi tiếp đi.

Lục Tử Tranh nhìn những con chữ ấy rất lâu, nhìn bóng người thẳng tắp của Giang Hoài Khê trước mắt, cuối cùng, cô lau khô nước mắt, giờ tiếp bước chân nặng nề.

Cô khom lưng nhặt lên vỏ sò thứ bảy, dè dặt mở ra, bên trong là một bức tranh nhỏ được vẽ bằng bút sáp màu, phía trên là rất nhiều đứa trẻ đang vây quanh chơi đùa cùng với một cô gái tóc dài, ở dưới được ký tên là lớp Hai năm ba. Trên mặt sau của tờ giấy vẽ viết: Cô Lục, chúng em yêu cô, chúng em đều rất nhớ cô, cô là cô giáo xinh đẹp nhất, tốt nhất mà chúng em đã từng gặp.

Trong phút chốc ấy, Lục Tử Tranh khó có thể tin được, lớp Hai năm ba, đó là lớp học mà cô tình nguyện dạy trong kỳ nghỉ hè đầu tiên của năm nhất đại học.

Sau đó, bên trong vỏ sò thứ tám là một tấm ảnh chụp, trong hình, cô đang hơi cúi người, cẩn thận giúp một cụ già chải đầu, cụ già thì đang cười thoải mái. Lục Tử Tranh lật đằng sau tấm ảnh lại, trên đó viết: Con là đứa trẻ tốt nhất mà bà đã từng gặp, sau này nhất định phải hạnh phúc nhé.

Đây là năm ấy khi cô làm thanh niên tình nguyện đi tới một viện dưỡng lão để chăm sóc một cụ già, sau lần ấy, cô đều kiên trì mỗi tuần đến xem cụ già đó một lần, mãi đến khi nửa năm sau đó, cụ già mắc bệnh bất hạnh qua đời. Mà tấm hình này, được chụp khi nào, được ghi lại trong lúc nào, cô đều không biết.

Lục Tử Tranh bắt đầu thay đổi sự chán nản lúc trước, mang theo chút chờ mong cùng thấp thòm đi về phía trước, mở vỏ sò thứ chín ra, bên trong là một cái băng gạc. Trên băng gạc, có hàng chữ ký tên màu đen viết: Mãi mãi nhớ đến khi ấy lúc cậu công minh đến bệnh viện, cảm giác áy náy trong đáy lòng mình khi đó sắp khiến mình hít thở không thông. Cậu là người sạch sẽ nhất, hiền lành nhất, cũng thích tự thiết thời bản thân nhất mà mình từng gặp. Ký tên, là Trương Tổ Âm.

Đại học năm ba, tổ chức tình nguyện đi ra ngoài trường học để phòng ngừa bệnh vậy nên, trong quá trình thanh tẩy, Trương Tổ Âm không cẩn thận rớt vào trong khe nước bẩn, bùn bẩn dính đầy người, dưới sự giúp đỡ hợp lực của các sinh viên khác mới bò được lên trên, nhưng lại đau đến mức cơ thể không đứng thẳng được. Bệnh viện nằm ở gần đây, nhưng mà bên trong phân đội lúc ấy chỉ toàn là nữ sinh, lúc nhắc đến chuyện công Trương Tổ Âm đến bệnh viện, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều không còn âm thanh. Ngày đó, Lục Tử Tranh mặc một chiếc áo khoác màu trắng, nhưng mà không nói hai lời liền ngồi xổm xuống, công cô ta đi về hướng bệnh viện. Thường ngày, một trong những người hay thích thị phi cô nhất, có Trương Tổ Âm.

Bên trong vỏ sò thứ mười, là một bằng khen đại học thông thường của Lục Tử Tranh, trên bằng khen không có giải thưởng, chỉ có một đoạn chữ được viết: Tử Tranh, tôi dạy học hơn mười năm, nhưng đứa trẻ tốt như em thì tôi chỉ được gặp mới một lần. Cứ đi con đường của mình đi, mặc kệ người khác nói thế nào, tất cả lời đồn đại vô căn cứ cuối cùng cũng tự sụp đổ bởi thời gian. Tôi tin là, con đường của em, sẽ càng chạy càng ổn, càng chạy càng xuôi, có thời gian thì trở về thăm các giáo viên nhé, chúng tôi đều nhớ em. Đó là chữ viết quen thuộc của phụ đạo viên dạy cô.

Khoảng cách với Giang Hoài Khê đã không còn xa, dọc đường, chỉ còn lại hai vỏ sò đang phát sáng.

Lục Tử Tranh mở vỏ sò thứ mười một ra, là một tấm bảng đánh giá thực tập, ở trên phần đánh giá, chỉ đơn giản viết rằng: Cô rất yêu thích con, cô sẽ bảo con gái cô xem con là tấm gương. Ký tên là Kỷ Lan, cấp trên trong thời điểm thực tập của cô.

Rốt cục, chỉ còn lại một cái vỏ sò cuối cùng rồi. Lục Tử Tranh đưa ánh mắt đến phía Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê lại cười lớn tiếng oán trách nói: “Nhanh đi tiếp đi, sao mà chậm như vậy, tôi lạnh này...”

Lục Tử Tranh lờ mờ nàng, thật là một câu nói phá hủy tất cả bầu không khí mà.

Cô nhặt lên vỏ sò thứ mười hai, mở ra, lại là một tờ giấy đơn giản, cô từ từ mở nó ra, nhìn thấy ở trên là chữ viết quen thuộc của nàng, thanh tuyến phiêu dạt: Sau này, không phải do cậu nói, tôi đều sẽ không tin. Giang Hoài Khê.

Trong khoảnh khắc đó, Lục Tử Tranh nhìn về phía Giang Hoài Khê, nước mắt lần thứ hai mờ hồ lấy tầm mắt của cô.

Giang Hoài Khê đi về phía trước vài bước, đứng ở trước mặt Lục Tử Tranh, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói: “Tử Tranh, tôi biết, trên con đường của cậu, đã chịu rất nhiều sự hiểu lầm vô cớ và chỉ trích. Thế nhưng cậu phải biết, có rất nhiều người, đều nhìn được sự tốt đẹp của cậu ở trong mắt, lại đều bỏ vào ở trong lòng. Như bãi cát cậu vừa đi qua vậy, vết chân đạp qua, nước mắt chảy xuống, sau khi bị gió thổi qua đi cũng đều mất đi dấu vết. Những tổn thương đi qua, cũng như những thứ đó vậy, tối nay, đều hãy vui chúng nó vào trong cát, từ đây, hãy quên hết đi...”

Lục Tử Tranh ngăn ngăn nước mắt nhìn Giang Hoài Khê rất lâu. Bóng dáng phong phanh cao gầy của nàng, dưới bóng đèn to lớn mênh mông lại trông nhỏ bé gầy yếu như vậy, nhưng Lục Tử Tranh biết, bờ vai thon gầy của nàng, đang từ từ chống đỡ lấy thế giới đồ sộ trước kia của cô.

Lần đầu tiên cô ở trước mặt Giang Hoài Khê, không che giấu bất kỳ tình cảm gì của bản thân, chủ động đưa tay ôm lấy Giang Hoài Khê, mỉm cười trào phúng ở bên tai nàng: “Chuyện lập dị như thế, cũng chỉ có mỗi cô làm mà thôi.”

Giang Hoài Khê lại thấp giọng dịu dàng cười đáp: “Ai bảo Lục Tử Tranh cậu lại là một người lập dị như vậy, tôi chả qua là hòa hợp với cậu mà thôi. Những thứ lập dị này, cậu hài lòng hay không?” Đang lúc nói chuyện, Lục Tử Tranh đột nhiên cảm giác được cơ thể Giang Hoài Khê hơi loạn choạng, đứng không được ổn định.

Cô hơi suy nghĩ, gấp rút buông ra Giang Hoài Khê, kéo lấy tay nàng lại phát hiện nó lạnh lẽo thấu xương, đưa tay sờ lấy trán của nàng, lại phát hiện nó lại nóng hừng hực, không khỏi mất đi ý cười, lo lắng hỏi: “Cô phát sốt à?”

Giang Hoài Khê lại cười cười, không để ý lắm, nói: “Ồ, tôi không biết nữa, có lẽ là vậy, gió ở đây rất lớn, có hơi lạnh.”

Lục Tử Tranh không để ý tới chuyện khác, vội vội vàng vàng cởi áo ngoài phủ thêm cho Giang Hoài Khê, nhưng Giang Hoài Khê lại dùng sức giữ lấy tay cô, ngăn lại động tác của cô. Lục Tử Tranh lờn nàng, cô nhưng cười không nổi.

Lục Tử Tranh nhìn miệng cười yếu ớt của nàng, hết cách, chỉ chẳng ừ chẳng hừ kéo tay Giang Hoài Khê đi về phía chiếc xe đang đậu.

Giang Hoài Khê vẫn còn không biết lợi hại, bất mãn nói: “Chúng ta chụp một tấm ảnh lưu niệm đi, thật ra, phần sau tôi còn sắp xếp người chuẩn bị một cảnh pháo hoa nữa, vẫn chưa có bán mà.”

Lục Tử Tranh chỉ thấp giọng rống cô: “Phiền chết rồi, cầm miệng, cùng tôi về khách sạn.”

Cô không biết, Giang Hoài Khê đi ở đằng sau cô, nhìn bước chân lộn xộn vội vã của cô, đầy mắt dịu dàng.

Trở về khách sạn, Giang Hoài Khê kiên trì đi đến phòng vệ sinh một chuyến, rửa mặt rồi mới lên giường, uống thuốc hạ sốt, mơ mơ màng màng đi ngủ trước. Cơ thể gầy gò của nàng, chỉ chiếm một khu vực nhỏ trên chiếc giường to lớn. Lục Tử Tranh lần đầu tiên phát hiện, Giang Hoài Khê thật gầy, gầy đến mức làm đau lòng người...

Tay cô run run, nhẹ nhàng sờ gò má nhọt nhọt lại mang theo chút ửng hồng của Giang Hoài Khê, thấp giọng mắng nàng: “Đồ ngốc, Giang Hoài Khê, đồ đại ngốc nhà cô...”

Cô nhìn về mặt đang ngủ trầm tĩnh của Giang Hoài Khê, do dự mãi, vẫn nhìn không được cúi người nhẹ nhàng hôn một cái lên cái trán nóng hổi của Giang Hoài Khê, lầm bầm: “Hoài Khê, đừng nên đối xử tốt với tôi như vậy...”

Lời editor: Dù đã đọc chương này hàng chục lần nhưng vẫn cứ xúc động bởi hồi thế nào ấy, thật ra lý do tui edit bộ này chỉ vì GHK, là GHK chân ái, cổ là động lực, là niềm tin để tui edit bộ này thôi, tui đặt rất nhiều tâm huyết cho bộ này vì có cổ, tình yêu của tui đối với cổ sắp sửa thành một dạng thần kinh nặng rồi *lol*

Và tui hy vọng, các bạn đọc sau mỗi chương sẽ để lại lời nhắn hoặc một cái vote cũng được, tốn ít thời gian thôi nhưng nó cũng là một phần động lực (động lực chính của tui là GHK, chuyện quan trọng nhắc lại n lần) thúc đẩy tui không ngại khó khăn mưa gió để ngồi edit đó, cảm ơn các bạn:3

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Trong đêm, Giang Hoài Khê vẫn liên tục phát sốt, Lục Tử Tranh không ngủ, cô nằm nhoài ở bên giường, cách mỗi giờ thì thử sờ trán Giang Hoài Khê một lần, rồi lại điu nàng lên cho nàng uống một chút nước, đến khi trời sáng, Giang Hoài Khê mới dần dần khôi phục nhiệt độ bình thường, yên tĩnh ngủ say.

Lục Tử Tranh cầm khăn lông nóng giúp Giang Hoài Khê lau mặt, xong xuôi mới đứng lên, chậm rãi xoay người, yên tâm cầm lấy quần áo tiến vào phòng vệ sinh để tắm rửa, xã đi sự mệt mỏi của cơ thể.

Lúc cô tắm xong, Giang Hoài Khê vẫn còn đang nặng nề ngủ ở trên giường. Lục Tử Tranh lật tới lật lui chiếc vali, tìm được thuốc cảm cúm ở bên trong, cô đặt ở đầu giường, cầm bút viết vài lời ghi chú rồi dán lên, bảo Giang Hoài Khê sau khi tỉnh thì gọi người đưa com nước đến, ăn xong rồi thì nhớ uống thuốc, buổi sáng cô có việc nên ra ngoài trước.

Sáng sớm, Lục Tử Tranh lại cùng Liên Huyền đi ra ngoài một lần, nhiệm vụ của cô trong lần hợp tác này gần như sắp kết thúc rồi, đã có thể chuẩn bị trở

về.

Thời điểm Lục Tử Tranh nhìn thấy Liên Huyền, vẫn là khuôn mặt được trang điểm tinh xảo của ngày xưa, tinh thần đáng vẻ tràn đầy sự lão luyện. Lúc nhìn thấy Lục Tử Tranh, Liên Huyền liền mỉm cười, không có một chút gợn sóng. Tất cả những gì xảy ra đêm qua, lúng túng của nàng ta, lời chưa kịp nói của nàng ta, trông như là một giấc mộng vậy, khi trời sáng, ngỡ như chưa từng tồn tại.

Có lẽ, ban đêm, dễ dàng khiến người ta trở nên khác thường nhỉ.

Giữa trưa, sau khi thảo luận xong xuôi hết thấy những công việc, Liên Huyền mời Lục Tử Tranh và Kỳ Dao cùng nhau ăn cơm, nói như là: “Hiếm khi ba người bạn học cũ chúng ta tề tụ, lúc trước vẫn luôn bận rộn chuyện hạng mục, vẫn chưa cùng ngồi xuống tán gẫu câu nào, hôm nay cũng coi như là kết thúc mỹ mãn rồi, cùng nhau ăn bữa cơm, chúc mừng một chút nhé.”

Kỳ Dao nhìn Liên Huyền và Lục Tử Tranh, đáng vẻ như tùy các người vậy, tôi sao cũng được.

Lục Tử Tranh thế nhưng lại nhìn đồng hồ đeo tay một cái, do dự nói: “Liên tổng, xin lỗi, tôi cho rằng trưa nay không có công việc nên đã hẹn bạn cùng ăn cơm rồi.”

Nhất thời, sắc mặt Liên Huyền phai nhạt đi: “Tử Tranh, chúng ta cùng nhau ăn cơm, đây không phải là chuyện công việc, chỉ là mời mà thôi.”

Lục Tử Tranh nghe vậy liền nhẹ nhàng gật gật, đáng vẻ như bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức từ tốn nói: “Thật ngại, Liên tổng, bạn tôi hiếm khi tới đây một lần, tôi không thể thất hẹn, Liên tổng và Kỳ quản lý đi vui vẻ, tôi xin lỗi trước, không tiếp được hai người rồi.” Trên miệng thì nói thật ngại, nhưng trên vẻ mặt thì lại không có chút ý ngại ngùng nào cả.

Liên Huyền nhìn nét mặt lãnh đạm của Lục Tử Tranh, cau mày, muốn nói lại thôi.

Kỳ Dao nhưng đưa tay kéo Liên Huyền lại, từ tốn nói về phía Lục Tử Tranh: “Vậy được, tôi và Liên Huyền đi trước vậy.”

Liên Huyền hơi cúi đầu, Lục Tử Tranh không nhìn thấy vẻ mặt nàng ta. Cô đưa mắt nhìn Liên Huyền và Kỳ Dao mở cửa xe ngồi lên, mới quay lại đứng ở ven đường, bắt xe trở về khách sạn.

Trở lại khách sạn, vừa mới cầm thẻ quét cửa phòng xong thì liền nghe thấy bên trong truyền đến bài hát đầu phim của Doreamon: “Mỗi ngày trôi qua đều giống nhau, thỉnh thoảng sẽ nảy sinh ý nghĩ bất chợt, miễn là có nhiều mơ mộng thì ngày liền kéo dài vô tận...”

Lục Tử Tranh bật cười, đóng cửa lại, nhìn Giang Hoài Khê quần áo đã đổi mới hoàn toàn, đang ngồi nghiêm chỉnh trật tự trên ghế sofa, cô buồn cười nói: “Quen cô nhiều năm như vậy, còn chưa biết hóa ra cô lại có tính trẻ con như thế.”

Giang Hoài Khê nghiêm túc nhìn màn hình TV chằm chằm, không thèm đưa mắt nhìn Lục Tử Tranh một chút, bất mãn trả lời cô: “Chứng minh cậu quen tôi nhiều năm như vậy, lại không hiểu tôi một chút nào cả.”

Lục Tử Tranh sững sờ, quả thực, cô không hiểu rõ về Giang Hoài Khê cho lắm. Nhưng mà, hiển nhiên là do Giang Hoài Khê không cho cô cơ hội, còn cô, lại càng không có sở trường điều tra truy vấn.

Cô ôm cái gối dựa, tùy ý ngồi xuống ở bên cạnh Giang Hoài Khê, cười nhạo nàng: “Xem Doreamon mà nghiêm túc như thế, cô không thấy có lỗi với cái tư thế ngồi đoan chính này sao.”

Giang Hoài Khê nghiêng người nhìn cô một chút, nâng lên chân bên này, khoác lên trên đùi chân bên kia, tiện tay cầm remote, tắt TV đi.

Lục Tử Tranh hỏi nàng: “Buổi sáng đã uống thuốc chưa? Còn sốt không?”

Điện thoại di động đặt ở trên bàn của Giang Hoài Khê đúng lúc vang lên, nàng tiện tay tắt điện thoại, đứng lên, đi nhanh về phía ngoài cửa, nói: “Nhờ phúc của cậu, uống một bụng nước, không khỏe sao được?” Sau đó mở cửa, đưa tay nhận lấy mấy cái túi, lại tiếp tục đóng cửa lại.

Ồ, hình như có ai đó không thấy được lòng tốt của cô thì phải. Lục Tử Tranh nhú nhú mày. Cô chưa kịp thốt tiếng bất mãn thì đã thấy Giang Hoài Khê quay người trở về ngồi trước bàn, lấy ra từng đĩa đồ ăn từ trong túi, bày biện đầy đủ cả một bàn.

“Tôi nhờ người đưa quần áo tới đây, tiện thể nhờ người ta giúp tôi mua chút thức ăn. Tôi không quen thuộc nơi đây, cũng không biết chỗ nào bán thức ăn ngon, nên bảo người ta tùy tiện mua đại. Cậu ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn, tôi cũng không ngại chia cậu chút ít.”

Lục Tử Tranh cắn cắn môi, được lắm, sáng sớm chưa kịp ăn cơm, lúc này, cái bụng đã sớm vườn không nhà trống, Giang Hoài Khê đã thành công dùng mỹ thực dôi đi hỏa lực của cô, ừm không, là lực chú ý mới đúng.

Cô cởi áo khoác, ngồi vào bên cạnh Giang Hoài Khê, vừa cầm đũa vừa nói: “Thật là, tới chỗ nào cũng đều không quên biểu lộ ra bản sắc của nhà tư bản...” Vừa dứt lời, đũa đã bị Giang Hoài Khê lấy đi: “Tôi biết cậu là phần tử tiên tiến của giai cấp vô sản, đã như vậy thì nên vạch rõ ranh giới với kẻ địch là giai cấp tư sản đi, đừng có mà ăn...”

Lục Tử Tranh khẽ cười một tiếng, bình tĩnh cầm lấy một đôi đũa khác từ bên cạnh, gấp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào trong bát.

Giang Hoài Khê hừ lạnh: “Karl Marx (1) tỏ vẻ rất thất vọng đối với cậu, chẳng có một chút khí phách gì cả...”

“...”

Sau khi ăn cơm xong, Giang Hoài Khê bèn thông báo với Lục Tử Tranh, bảo nàng chấp tối phải trở về Lâm Châu.

Trong nháy mắt, Lục Tử Tranh cơ hồ định bắt thốt hỏi nàng, tại sao lại gấp gáp như vậy. Buổi sáng Liên Huyền vừa mới nói, hạng mục này kết thúc rồi, vé máy bay đã đặt vào buổi chiều mai, cô còn định chiều nay mời Giang Hoài Khê đến trấn nhỏ của Giang Bắc, ban đêm ngủ ở nơi đó, đồng thời lĩnh hội một chút tiếng nước gần xa của cái gọi là cảnh đêm Giang Bắc. Nhưng mà, cuối cùng, cô vẫn chỉ gật gật đầu, hỏi Giang Hoài Khê: “Cần tôi tiễn cô không?”

Giang Hoài Khê lắc đầu: “Không cần, đến lúc đó sẽ có người tới khách sạn đón tôi.” Suy nghĩ một chút, nàng lại hỏi: “Buổi chiều cậu có rảnh không?”

Lục Tử Tranh gật đầu: “Sao vậy?”

Giang Hoài Khê nhủ mảy, dùng giọng điệu ban ơn nói rằng: “Cho cậu cái vinh hạnh, làm hướng dẫn viên du lịch một buổi chiều cho tôi, mang tôi đi tham quan phố lớn ngõ nhỏ của Giang Bắc một chút đi.”

Lục Tử Tranh ít khi không khoan nhượng, chỉ ngoan ngoãn đáp một tiếng: “Được.”

Đến Giang Bắc gần một tuần, nhưng đây cũng là lần đầu tiên Lục Tử Tranh đi dạo trên đường phố Giang Bắc. Chẳng thà nói cô làm hướng dẫn viên du lịch cho Giang Hoài Khê, chi bằng nói là, hai người bọn họ, cùng mù đường cùng đi dạo thì hơn.

Giang Hoài Khê mang giày bó, gãi bước chân dài, nhàn nhã đi ở phía trước Lục Tử Tranh, sau đó lại quay đầu lại cười: “Dường như lần nào cậu cũng không làm người dẫn đường đặt yêu cầu cho tôi cả, lúc ở Cư Châu cũng vậy, này không thể đi kia không thể đi, Giang Bắc nơi đây cũng vậy, cậu không quen, tôi cũng chẳng biết...”

Lục Tử Tranh bình tĩnh trả lời nàng: “Nhưng mà mỗi lần, chẳng biết là ai đều ép tôi làm hướng dẫn viên, còn ra cái dáng vẻ không làm không được nữa cơ!” Bốn chữ “không làm không được” cô đọc nặng cực kỳ, hiển nhiên là nhắc về cái chuyện ở Cư Châu khi đó là có ý riêng.

Giang Hoài Khê lại vờ như nghe không hiểu, quay đầu trở về.

Cuối tháng mười một, khí hậu Giang Bắc vô cùng lạnh, Lục Tử Tranh đứng ở phía sau Giang Hoài Khê, chú ý tới phía bên tay trái của nàng đã bị lạnh đến mức đỏ chót, nhìn kỹ một chút mới phát hiện quần áo của Giang Hoài Khê dĩ nhiên chỉ có một cái túi, giống y đúc cá tính của chủ nhân nó vậy!

Lục Tử Tranh đi nhanh vài bước đến bên trái Giang Hoài Khê, nhìn xung quanh một lát, không được tự nhiên hỏi nàng: “Tay, có lạnh không...”

Giang Hoài Khê không nghe rõ, nghi hoặc nhìn cô: “Cái gì?”

Lục Tử Tranh quyết tâm, dùng hành động để trả lời nàng. Cô đưa tay phải ra, nắm lấy tay trái của Giang Hoài Khê, nhanh chóng bỏ vào trong túi áo khoác ngoài của mình. Trái tim, bình bịch nhảy lên, chết tiệt, gió thổi vào mặt rõ ràng lạnh lẽo như vậy, nhưng tại sao cô lại thấy mặt mình nóng rang đây. Cô giả vờ làm vờ tự nhiên, mắt nhìn phía trước, nói: “Lát nữa đến đằng trước mua cái găng tay cho cô.”

Lại nghe thấy giọng nói mang theo ý cười hờ hững của Giang Hoài Khê trả lời cô rằng: “Không cần, tôi thấy, như bây giờ đã rất ấm áp rồi.”

Lục Tử Tranh giả vờ quan sát khắp nơi tỏ vẻ như hứng thú lắm, thật ra là không dám nhìn về mặt của Giang Hoài Khê mà thôi. Lúc đi ngang qua cửa kính của một hiệu cửa hàng, cô nhìn thấy bên trong tấm kính phản chiếu ra sắc mặt ửng đỏ của mình, ở đáy lòng lại lừa mình dối người, đây nhất định là trời lạnh, là lạnh thôi!

Lại đi ngang qua một cửa hàng đẹp đẽ khác, Giang Hoài Khê đột nhiên dừng bước. Lục Tử Tranh cũng ngừng lại theo nàng, ngẩng đầu lên, nhìn về phía tên cửa hàng: Thì Quang Mạn Đệ (thời gian trôi qua thật chậm chạp). Là một cửa hàng quà tặng, chủ yếu bán bưu thiếp, đồng thời hỗ trợ chuyển nhận thanh toán trước nếu muốn gửi bưu thiếp đến tương lai.

Giang Hoài Khê nghiêng đầu nói với Lục Tử Tranh: “Vào xem đi, dường như tôi đột nhiên có rất nhiều lời, muốn gửi đến bản thân của mười năm sau.”

Lục Tử Tranh cười: “Hôm nay tôi còn đột nhiên phát hiện, cô không chỉ thích xem Doreamon mà còn rất văn nghệ, đa sầu đa cảm nhỉ.”

Giang Hoài Khê nhủ mảy, hỏi ngược lại: “Sao nào, cậu có ý kiến?”

Lục Tử Tranh cười, bước nhanh hơn nàng một bước, đi vào trong cửa hàng: “Không có ý kiến, cô mau vào viết đi. Tôi cho cô chút ý kiến này, ờ, cô nhớ gửi đến bản thân của mười năm sau, đừng giống như mười năm trước chẳng coi ai ra gì, tự cho là đúng, kiêu căng vô lễ, ức hiếp bách tính của giai cấp vô sản...”

“Hình như cậu có rất nhiều ý kiến đối với tôi?” Giang Hoài Khê chọn bưu thiếp xong, ngồi ngay ngắn ở trước bàn, cầm bút, liếc mắt nhìn về phía Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh thành thoi đi xung quanh cửa hàng, quan sát đủ loại bưu thiếp trên từng kệ hàng, rồi những tấm bưu thiếp được treo trên những vách tường, thuận miệng đáp lại nàng: “Giờ cô mới biết sao, thật đáng tiếc.”

Giang Hoài Khê cầm bút, nhìn cô một lúc thật lâu, mới cúi đầu, khéo môi mỉm cười bắt đầu động bút.

Lục Tử Tranh nhìn bu rui thiệp chán chê, cô đi về hướng của Giang Hoài Khê, muốn xem thử một chút nàng viết cái gì, Giang Hoài Khê lại đột nhiên đề phòng ngẩng đầu lên, căng thẳng nói rằng: “Không được nhìn lên, cậu không biết là, có đôi chút bí mật chỉ có thể tự nói cho bản thân nghe hay sao?”

Nhất thời, bước chân Lục Tử Tranh dừng lại, buồn cười: “Bí mật của cô, tôi chẳng có một chút hứng thú gì cả.” Sau đó, cơ thể cô lại quay lại, một lần nữa đi xem bu rui thiệp. Thật ra, vẫn có một chút hứng thú.

Lại sau một lát, Giang Hoài Khê rốt cục viết xong, đưa bu rui thiệp, trả tiền cho ông chủ, như vừa mới được trút đi gánh nặng, đi tới bên người Lục Tử Tranh, nói: “Đi thôi, à, muốn viết chút gì đó cho bản thân của mười năm sau không?”

Lục Tử Tranh nhưng lại xoay người vừa đi về phía ngoài cửa, vừa trả lời nàng: “Không cần đâu, mười năm quá dài, đường đi sẽ đổi thay, cửa hàng sẽ dời chỗ, cánh đồng sẽ bay lên mùi khói bếp, ai mà biết, mười năm sau tôi sẽ ở nơi nào chứ...”

Giang Hoài Khê đứng lặng ở tại chỗ, nghe Lục Tử Tranh nói chuyện, nhìn cô đẩy cửa đi ra ngoài, từng bước từng bước càng đi lại càng xa.

Lục Tử Tranh thấy Giang Hoài Khê vẫn chưa lên cùng, cô dừng bước, quay người lại, nghi hoặc mà nhìn Giang Hoài Khê đang đứng tại chỗ đấy, nàng vẫn chưa có động tác gì.

Trong đôi mắt của Giang Hoài Khê ẩn chứa nét dịu dàng, Lục Tử Tranh đứng quá xa, nhìn không thấy được vẻ mặt ấy. Chỉ thấy Giang Hoài Khê, từng bước từng bước đi về phía cô, bước đi thận trọng, không nhanh không chậm, dáng vẻ muôn phương. Cuối cùng, Giang Hoài Khê đứng lại trước người cô, vờ ra vẻ mặt lạnh không vui: “Tiểu dân lớn mặt kia, dám đi trước trẫm sao. Nề tình công cao lao khổ của người ngày trước, trẫm cho người một cơ hội lập công chuộc tội.” Dứt lời, nàng đưa bàn tay trái lạnh cứng ra, chỉ thị rằng: “Tay trẫm lạnh, khi này người làm không tệ.”

Lục Tử Tranh cong cong khéo môi, dưới cái nhìn chăm chú của Giang Hoài Khê, vươn tay phải của mình, sau đó, “bộp” một tiếng, đánh vào trên mu bàn tay của Giang Hoài Khê, quay người đi về phía trước: “Bệ hạ làm gì được ta?”

Giang Hoài Khê nhẹ nhàng hít một hơi, vừa sánh kịp Lục Tử Tranh, vừa dùng tay phải xoa xoa tay trái. Nàng không vui cau mày lại, vừa định cao lãnh ban cái chết cho Lục Tử Tranh, Lục Tử Tranh lại bỗng nhiên bắt chợt đưa tay ra, nắm lấy tay của nàng, bỏ vào trong túi, cô dùng lòng bàn tay dịu dàng xoa xoa mu bàn tay của nàng.

Khéo môi Giang Hoài Khê giương lên một độ cong, được vui đòi tiên: “Dùng sức như vậy, chắc định đánh thêm mấy cái phải không? Ừm, xuống dưới một chút.”

Lục Tử Tranh hơi nghiêng đầu, lạnh lùng lườm Giang Hoài Khê một chút, vẻ mặt không vui, động tác trên tay, lại thật sự di chuyển xuống dưới một chút, lực đạo càng ngày càng nhẹ nhàng.

Giang Hoài Khê hài lòng gật gật đầu, điềm nhiên như không sống vai đi tới cùng Lục Tử Tranh. Khuôn mặt dịu dàng của nàng nhìn thẳng về phía trước, dư quang, lại vẫn luôn đặt ở trên người Lục Tử Tranh.

A, mười năm, quả thật phải rất dài rất dài, dài đến mức có lẽ tất cả sự việc đều đổi thay. Giang Hoài Khê cũng không biết, mười năm sau đó, Lục Tử Tranh sẽ ở nơi đâu.

Nhưng nàng biết, nàng bằng lòng vì Lục Tử Tranh, trở thành một cái hình nộm bất động giữa dòng chảy thời gian, chỉ cần Lục Tử Tranh quay đầu lại, là có thể nhìn thấy nàng.

Chú thích:

(1) Karl Marx: Karl Heinrich Marx, thường được phiên âm là Các Mác, là nhà tư tưởng người Đức gốc Do thái, và cũng là nhà kinh tế chính trị, nhà lãnh đạo cách mạng của Hiệp hội Người lao động Quốc tế. Ông là một học giả có ảnh hưởng lớn trong nhiều lĩnh vực học thuật như triết học, kinh tế chính trị học, xã hội học, sử học...

Lời tác giả: Có bao nhiêu yêu thương có thể quay lại, có bao nhiêu người bằng lòng chờ đợi, lại có bao nhiêu người đáng giá để đợi chờ. Đột nhiên nhớ tới lời bài hát này, đối với Lục Tử Tranh, Giang Hoài Khê và Liên Huyền mà nói thì thật chuẩn xác.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Lúc chập tối, Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh trở về khách sạn, còn chưa kịp lên lầu nghỉ ngơi, xe đón Giang Hoài Khê quay về đã đến nơi rồi.

Lục Tử Tranh đứng ở cửa khách sạn, nhìn hai tay trống trơn của Giang Hoài Khê, dáng vẻ của nàng cũng như lúc đến đây vậy, trầm tĩnh ngồi vào xe.

Sau đó, nàng hạ cửa xe xuống, giọng điệu tỏ vẻ lơ đãng: “Cậu có thể lên rồi, đừng có tỏ vẻ huyền diệu tôi như vậy, cafe và bánh ngọt vừa mới mua tôi cũng để cho cậu hết còn gì...”

Lục Tử Tranh buồn cười, dứt khoát xoay người tiến vào khách sạn, phất tay một cái nói: “Đi thông thả, không tiễn.”

Tức thì, âm thanh xe khởi động liền vang lên.

Lục Tử Tranh lại dừng bước, xoay người, đứng rất lâu, đưa mắt nhìn chiếc xe chờ Giang Hoài Khê hòa vào bên trong dòng xe cộ, từng chút từng chút, biến mất không còn dấu vết...

Lòng, dường như từ từ trống vắng dần. Giang Hoài Khê đến vội vã, đi cũng vội vã, nhưng lại như một cơn bão đánh vào trong lòng của cô. Sức lực mạnh mẽ của cơn bão kéo tới cơ hồ muốn cuốn sạch tất cả sự bình tĩnh tự tin của cô, nhưng lúc nó đi rồi, cô lại gần như không tìm được một chút dấu vết nào chứng tỏ nó đã từng đi qua.

Giữa lúc tĩnh lặng, điện thoại của cô rung lên. Cô mở túi lấy nó ra, vừa nhìn, là tin nhắn của Giang Hoài Khê: Nếu không lên, cafe sẽ nguội đó...

Bên môi Lục Tử Tranh cong lên một nét cười, trả lời: Đừng tự mình đa tình, mùi vị cafe rất ngon, đáng tiếc cô lại không có lộc để thử.

Cắt điện thoại vào, nhìn dòng xe cộ tấp nập phía trước, nhìn lại cafe và bánh ngọt đang cầm ở trên tay, Lục Tử Tranh cười cười, vẫn nên đi vào thôi...

Lúc về Lâm Châu chỉ có một mình Lục Tử Tranh đi, nghe nói, Liên Huyền tạm thời còn có chút việc cần xử lý ở Giang Bắc. Lục Tử Tranh cũng nghe thế thôi, không để ý cho lắm. Quá khứ đã đi qua từ lâu, bây giờ, Lục Tử Tranh cũng không định dây dưa không rõ nữa. Sau khi trở về, đến Phong Thượng thu dọn đồ đạc, cô đã tới lúc quay về cơ quan phiên dịch rồi, đã tới lúc về ra một cái đầu chấm tròn hoàn mỹ cho sự tương phùng vội vã của cô và Liên Huyền được rồi.

Trở lại Lâm Châu vào buổi tối cùng ngày, Lục Tử Tranh bèn thông báo với mẹ rằng ngày mai cô sẽ về nhà với nương nương thân ái của cô. Lục mẹ tỏ ý vui mừng, biểu thị rằng bà sẽ chuẩn bị cơm nước chu đáo, đền bù sinh nhật cho cô, còn nói cô ở ngoài ăn không được ngon, phải được bồi bổ thân thể lại. Lại còn căn dặn cô nhớ mang Hoài Khê cùng đến đây.

Ngoài miệng Lục Tử Tranh đáp ứng, nhưng trong lòng thì lại mặc kệ nàng, mỗi ngày nàng đều có người hầu hạ đồ ngon vật quý, cần gì phải mời nàng đến chứ.

Buông điện thoại xuống, Lục Tử Tranh chân chừ chốc lát nhưng vẫn gửi một tin nhắn đến Giang Hoài Khê: Ngày mai có rảnh không? Nếu rảnh thì cùng tôi về nhà ăn cơm đi.

Ít khi cô chủ động mời Giang Hoài Khê như vậy, tin nhắn vừa mới được gửi đi, cô liền thấp thóm bất an.

Nhưng, rất lâu, vẫn chưa thấy điện thoại có động tĩnh. Lục Tử Tranh nghiêm túc kéo xuống băng cài đặt của điện thoại, chắc chắn rằng điện thoại không nằm trong trạng thái yên lặng. Cô nghĩ, có lẽ Giang Hoài Khê có việc nên không nhìn thấy tin nhắn, chờ lát nữa vậy.

Lấy sách ra, đọc một lát, nhưng vẫn không thể nào bình tĩnh lại. Trực tiếp tắt điện thoại, đi tắm rửa.

Bước ra khỏi phòng vệ sinh đã là chuyện của nửa giờ sau, cô mở điện thoại lên, trên màn hình liền nhắc nhở một cái tin nhắn chưa đọc.

Mở ra, là lời từ chối của Giang Hoài Khê: Xin lỗi, mấy ngày nay tôi hơi bận, không đi được, giúp tôi hỏi thăm đi.

Nhất thời, Lục Tử Tranh cảm thấy có chút thất vọng và mất mát.

Hình như, đây là lần đầu tiên Giang Hoài Khê từ chối yêu cầu của cô trong nhiều năm qua, dĩ nhiên, cô cũng chưa từng cho Giang Hoài Khê cơ hội để từ chối cả. Có lẽ là bởi vì chưa hề cảm thụ được tư vị bị Giang Hoài Khê từ chối, trong một lúc, Lục Tử Tranh khó lòng thích ứng được.

Hôm sau, cô đến Phong Thượng hoàn thành phần công việc giao tiếp cuối cùng, lại đến trình diện một chuyến ở cơ quan phiên dịch, sau đó liền bắt xe về nhà mẹ. Vì là cuối tuần, Lục Tử Tranh ăn cơm xong bèn ở lại nhà mẹ cô. Cô tắm rửa sạch sẽ, nằm ở trên giường, nhưng vẫn không thể đi vào giấc ngủ được.

Trên giường còn bày cái gối của Giang Hoài Khê ngủ lại ngày đó, cô yên lặng nằm ở bên trái gối của nàng, giường đơn, trong phút chốc đã biến thành giường đôi.

Lục Tử Tranh nghiêng người, yên tĩnh nhìn nó hồi lâu, sau đó, từng đám lại từng đám đánh vào chiếc gối đó: “Ai cho phép mày ở đây, chiếm đoạt hết cả giường tao rồi...”

Thế nhưng lại lần qua lộn lại hồi lâu, cuối cùng vẫn chưa hề cất nó đi...

Ngày tiếp theo, Lục Tử Tranh bị điện thoại đánh thức. Mở điện thoại ra, dĩ nhiên lại là phụ đạo viên thời đại học đã lâu không liên lạc của cô, cô ngồi dậy một phút, như có 12 vạn tinh thần trả lời cuộc gọi.

Phụ đạo viên mời cô thứ bảy này về trường học tham dự liên hoan nhân 150 năm ngày thành lập trường, đồng thời, nếu có thời gian, muốn mời cô mở cuộc tọa đàm với các em sinh viên năm nhất, kể chuyện cô lên kế hoạch và vượt qua cuộc sống đại học như thế nào.

Lục Tử Tranh do dự mãi, nhưng vẫn dẫu dằng từ chối thầy giáo: “Con thấy con không có khả năng cũng không có tư cách chỉ bảo cho các em ấy ạ, con tin rằng con đường của các em ấy sẽ không nghèo nàn như con, nhất định sẽ xuất sắc hơn so với con.”

Đối phương không nói gì, tựa hồ cũng không vừa lòng với lời giải thích này.

Lục Tử Tranh buộc lòng phải chân thành nói: “Thầy à, thầy biết, con từ trước đến nay vẫn không biết tâm sự với người khác thế nào. Mà tất cả kế hoạch của con đối với đại học, chẳng qua chỉ là làm tốt bản thân, khiến cho người khác không còn lời nào để nói mà thôi.”

Người thầy ấy thờ dài, đành phải nói rằng: “Con đấy, nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi nhì. Chuyện tọa đàm thầy không miễn cưỡng con, có thời gian thì nhớ tham dự liên hoan đi.”

Lục Tử Tranh cười: “Nhất định sẽ.”

Kinh nghiệm cuộc sống nhiều năm của Lục Tử Tranh, từ lâu đã khiến cô lĩnh ngộ. Trong chuyện cũ, chỉ có người ở trong đó mới biết tư vị trong đó như thế nào, trên ngã đường, cũng chỉ có người trên con đường ấy mới biết đường mình đi chính xác hay không. Thật ra, trên thế giới này vốn chẳng có cái gì gọi là con đường chính xác, cái gọi là đường đời, nếu có thể vui vẻ mà bước, cũng đã đầy đủ lắm rồi. Cuộc đời của mỗi con người đều tự thuộc về bản thân, kỳ thực không cần người khác phải chỉ dẫn thế nào cho bạn. Cô không muốn người khác can thiệp vào cuộc đời của cô, hiển nhiên, cũng không định sẽ khua tay múa chân đối với cuộc đời của người khác.

Ngày thứ bảy ấy, buổi sáng theo thường lệ, Lục Tử Tranh đi tới nhà mẹ, cùng mẹ ăn cơm rồi lại lười biếng tới tận buổi chiều, cô dựa vào trên ghế sofa, nhìn máy bay đang bay trên không trung ở bên ngoài cửa sổ, vết trắng từng chút từng chút kéo dài, lâm thời nảy ý muốn về trường học một chuyến.

Chậm chạp đi bộ vào cửa chính của trường học, hồ nước tương tự vẫn như cũ, sóng nước xanh biếc chuyển động giữa hồ, bên hồ có một đôi tình nhân trẻ tuổi đang ngồi, đám sinh viên người người xách túi lớn túi nhỏ, từ trên khuôn mặt tươi cười ngây ngô của bọn chúng, trong lúc hoảng hốt, Lục Tử Tranh nhìn thấy thời gian như dòng nước chảy trôi qua ở trước mắt cô...

Cô bắt giắc đi về nơi quen thuộc nhất của trường đại học - thư viện Giang Quý. Khi đó, cuối tuần nào cô cũng ngồi ở đấy, một lần ngồi xuống chính là cả ngày. Chỉ có nơi đây, cô mới có thể cảm nhận được sự bình yên của bản thân, từng nhịp tim đập tự tại của mình.

Lững thững bước mười bậc thang, Lục Tử Tranh từ cửa nhìn sang, cô quản lý vẫn y nguyên như nhiều năm trước. Tất cả thay đổi bên trong dường như đang trốn đi, dường như chẳng hề thay đổi. Thẻ sinh viên của cô từ lâu không thể dùng được nữa, cũng may, ghi tên một cái, cô quản lý liền cho cô vào.

Lúc này, khoảng cách với kỳ thi cuối kỳ còn rất lâu, chỗ ngồi thư viện chỉ thừa thớt một vài người. Lục Tử Tranh ở lầu hai tiện tay giật một quyển sách, sau đó mang theo nó đi đến chỗ ngồi thường ngày của cô ở lầu ba, ngồi xuống một lần là cả một buổi chiều, mãi đến khi phát hiện, trời đã âm u đến đáng sợ.

Cô đi xuống lầu, lúc rời đi phải xác nhận lại tên đăng ký ở cửa thư viện, vừa mới để bút xuống thì liền nghe thấy âm thanh “rào rào rào”, mưa to đột nhiên kéo đến.

Lục Tử Tranh ra cửa, đứng trên bậc thang, chốc thời lại tiến thoái lưỡng nan.

Đột nhiên, từ phía sau xuất hiện một tán ô màu xanh lam che lấy đỉnh đầu của cô, như cho cô một bầu trời quang đãng. Giọng nói thanh lãnh trầm ổn của Giang Hoài Khê vang lên từ đằng sau: “Đi thôi.”

Lục Tử Tranh quay đầu, nhìn Giang Hoài Khê, trong một chốc, thời gian như đảo ngược, phảng phất quay về một đêm mưa to của nhiều năm trước.

Khi đó là tháng mười cuối thu, Lục Tử Tranh đến thư viện để tự học buổi tối, cô học đến khi sắp đến giờ đóng cửa thư viện mới thu dọn rời khỏi. Thế nhưng, cô vừa quẹt thẻ ra tới cửa, liền nghe thấy tiếng nước mưa phẩy bành bạch vào cảnh lá, một cơn mưa to đột ngột kéo đến.

Lục Tử Tranh mặc một chiếc áo váy phong phanh, đeo cặp sách, nhìn hoặc là nam sinh nhẹ nhàng tự nhiên chạy vào trong mưa, hoặc là nữ sinh gọi điện thoại bảo bạn cùng phòng hoặc bạn trai đưa ô tới, còn cô thì chỉ đứng một cách yên tĩnh, mong đợi cơn mưa này dừng nhanh một chút.

Một giọng nói thanh lãnh vang lên ở đằng sau cô: “Đi thôi, tôi đưa cậu.”

Lục Tử Tranh hơi nghiêng người xoay lại, nhìn thấy Giang Hoài Khê cầm một tán ô đứng ở sau lưng cô, trong bóng đêm mờ lung, Lục Tử Tranh nhìn không rõ vẻ mặt của Giang Hoài Khê cho lắm, chỉ nhìn thấy, đôi mắt của nàng tựa như có ngàn ngôi sao sáng đang ẩn chứa.

Lục Tử Tranh lại quay người lại, rõ ràng không có ý định đi theo Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê lại mở rộng ô, nhàn nhạt bổ sung: “Tôi không biết trận mưa này sẽ ngừng khi nào, nhưng có điều này tôi có thể xác định, giờ giới nghiêm của ký túc xá cậu, sắp tới rồi.”

Lục Tử Tranh cau mày lại, nhanh nhẹn giơ một tay lên che trên trán, định bụng nhảy vào trong mưa chắc rồi.

Nhưng mà trong nháy mắt sau đó, Giang Hoài Khê lại một tay căng ô, một tay đưa ra giữ chặt lại Lục Tử Tranh, túm cô đi vào. Lục Tử Tranh giãy dụa suýt chút nữa trượt chân, Giang Hoài Khê lạnh lùng quay đầu lại liếc cô: “Nếu cậu muốn biểu diễn xiếc thú miễn phí ở đây cho mọi người xem, cậu cứ tiếp tục...”

Bậc thang bị nước mưa làm ướt nên trơn trượt, Giang Hoài Khê lại đi quá nhanh, Lục Tử Tranh nhắm mắt theo đuôi bị nàng lúi lúi kéo kéo, duy trì cân bằng để không trượt chân đã là khó khăn, cân nhắc lợi và hại, Lục Tử Tranh đành phải bỏ cuộc cho việc giãy dụa.

Xuống bậc thang, Giang Hoài Khê liền thu ô lại, siết chặt lấy tay Lục Tử Tranh, mở cửa xe nhét Lục Tử Tranh vào bên trong.

Lục Tử Tranh tránh đầu khỏi bị đụng, theo bản năng cong người ngã đổ vào ghế ngồi, Giang Hoài Khê cúi người đẩy hai chân của cô vào bên trong một cái, thẳng thắn dứt khoát khép lại cửa xe.

Lục Tử Tranh chặt vật muốn xuống xe nên bèn đẩy cửa ra, nhưng Giang Hoài Khê sớm đã khóa cửa xe lại. Mắt thấy ván đã đóng thuyền, thù mới thêm hận cũ, Lục Tử Tranh không thể nhìn được nữa, dưới sự phát càu của mình, cô tàn nhẫn lấy cùi chỏ đâm một phát vào cửa sổ xe.

Giang Hoài Khê ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, nhưng lại lạnh nhạt buông một câu: “Âm thanh thật là dễ nghe, trong trẻo êm tai, có muốn thử thêm mấy lần hay không?”

Lục Tử Tranh lấy hơi, hít thở, lại hít sâu thêm một cái, tâm tình mới được bình phục lại, dứt khoát nhắm chặt mắt, không nói chuyện.

Xe chạy từ trường học ra bên ngoài, được mấy phút thì đã đến ký túc xá của Lục Tử Tranh. Lục Tử Tranh nhắm mắt lại nên không biết gì cả, ngồi trên xe không nhúc nhích.

Giang Hoài Khê liếc nhìn cô một cái, cau mày, lạnh lùng nói: “Ồ, chẳng nhẽ cậu ngồi thoải mái quá, bây giờ không nhớ xuống xe?”

Lục Tử Tranh mở mắt nhìn tòa nhà quen thuộc ngoài cửa xe, lập tức liền mở cửa xuống xe, lúc đóng cửa xe lại, Lục Tử Tranh cau mày nói: “Tôi sẽ không cảm ơn cô.”

Giang Hoài Khê cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt trả lời cô: “Vậy thì tốt, tôi cũng khỏi cần phải nghĩ nên nói không cần câu cảm ơn của cậu như thế nào.”

Lục Tử Tranh nhớ lại cũng tự mình cảm thấy ngạc nhiên, đến tận cùng, ma thuật của thời gian kỳ diệu thế nào, có thể khiến cô và Giang Hoài Khê như nước với lửa, lại biến thành đáng ghét như bây giờ.

Đôi mắt cô trở về từ trong hồi ức, nhưng không thuận thế đi về bậc thang phía dưới, ngược lại đi hỏi Giang Hoài Khê: “Tại sao cô ở đây?”

Giang Hoài Khê nhíu mày, vẻ phong lưu cực hạn ẩn giữa đôi lông mày: “Ngày kỉ niệm 150 năm thành lập trường, cả cậu cũng nhận được lời mời, thì sao có thể không có tới. Chẳng lẽ, cậu tự cảm thấy bản thân cậu ưu tú hơn rất nhiều so với tôi à?”

Lục Tử Tranh lật tẩy nàng: “Ồ, vậy cũng thật là khéo nhỉ. Nói đi, mẹ tôi có bảo cô tới nay đến nhà bà ăn cơm hay không?” Nhất định là nàng gọi điện thoại cho nương nương nhà cô rồi.

Giang Hoài Khê cười: “Đi tối nay muốn mời tôi ăn cơm à?”

Hai người tôi một lời cô một lời sóng vai bước xuống, đi tới giữa đường, đột nhiên có một đại đội nhân mã kéo tới, người dẫn đầu là một cô gái mang đôi giày cao gót dài nhỏ, chiếc quần dài tao nhã màu đen, vẫn thích cột tóc cao như cũ, chính là Liên Huyền từ lúc từ biệt ở Giang Bắc khi đó.

Liên Huyền đứng ở dưới bậc thang, bên trái, là người hầu đang giúp nàng ta bung dù, bên phải, là phó hiệu trưởng của trường học, đằng sau còn một đám người mặc comple theo sát, trông có vẻ như là nữ vương đi tuần. Nàng ta ngẩng đầu nhìn Lục Tử Tranh và Giang Hoài Khê, lúc cùng Lục Tử Tranh bốn mắt nhìn nhau, bên trong ánh mắt hình như có chút âm ảm chột lóe lên, nhưng mà sau đó, nàng ta lại dời ánh mắt đi. Liên Huyền liên tục giảm bước nhẹ nhàng, tha thướt đi lên, đứng ở dưới bậc thang không xa nhìn Giang Hoài Khê, trên mặt lộ ra độ cong hoàn mỹ như trước, hòa nhã nói: “Giang tiểu thư, thật trùng hợp khi gặp cô ở đây.”

Giang Hoài Khê nhìn về phía Liên Huyền, nhàn nhạt mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu, xem như là lên tiếng chào hỏi với nàng ta. Sau đó, nàng che dù, tiếp tục cùng Lục Tử Tranh bước xuống mười bậc thang, lướt qua bên người Liên Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sau khi lên xe, không khí đặc biệt yên lặng. Giang Hoài Khê bật nhạc, tiếng đàn piano chậm rãi phát lên, nàng nhàn nhạt mở miệng, như đang giải thích cho cô tại sao Liên Huyền lại xuất hiện ở trường: “Phong Thượng dùng danh nghĩa Liên Huyền quyên góp một tòa nhà ký túc xá, sau này, bên cạnh tòa Hoa Đồng lại thêm một hàng xóm, tòa Liên Huyền, lúc gọi tên nghe cũng khá hay...”

Lục Tử Tranh bị ngăn bởi hơi nước mịt mờ bên ngoài cửa sổ, cô phản đối nói: “Được 1000 người nhắc ở ngoài miệng, không bằng được một người để ở

trong lòng.”

Giang Hoài Khê dăm chiêu: “Hình như cũng có chút đạo lý.”

Lục Tử Tranh sung sướng hừm một tiếng: “Đó là hiển nhiên.”

Xe chạy ngang qua một cột sắt cao cao, rồi lại qua một tấm mái hiên có hình dạng như vỏ trứng gà. Cuối tuần, sân vận động chứa đủ vạn người lại chỉ mở một cái cửa sắt nhỏ lộ thiên. Mưa to như vậy, trên sân chạy không có một bóng người, trên khán đài, có một ít người tụm năm tụm ba ngồi xuống trông về như đang đợi mưa tạnh đi.

Lục Tử Tranh đột nhiên nghiêng mặt sang một bên hỏi Giang Hoài Khê: “Khi đó cô rõ ràng không tham gia tiết thể dục, vậy tại sao tiết nào cũng đứng giờ đến sân vận động vậy?”

Giang Hoài Khê hỏi hột hoi ngược lại: “Không phải là để cho bản dân bách tính các người ước ao ghen tị tôi sao?”

Lục Tử Tranh cười khinh bỉ, thật sự xem mình là hoàng thất quý tộc đó sao.

Giang Hoài Khê quay đầu nhìn Lục Tử Tranh, khuôn mặt toát ra sự xem thường không hề che giấu, giọng điệu nhẹ nhàng bổ sung thêm “Cậu không thấy, trên sân tập, không khí vô cùng tươi mát, ngồi ở khán đài góc 45 độ nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, trông có vẻ đau buồn ưu thương lắm sao?”

Lục Tử Tranh cảm giác mình có lẽ đã mất đi ham muốn giao tiếp với Giang Hoài Khê rồi.

Thấy Lục Tử Tranh không có tiếp lời, Giang Hoài Khê vỗ vô-lăng, quay nó chạy một vòng, lại nói: “Được rồi, tôi nói thật với cậu...” Đang khi nói chuyện, âm thanh nằng nằng nhẹ nhàng xuống: “Thật ra, là vì mỗi tiết đều có thể nhìn thấy cậu...”

Trái tim vốn dĩ đang theo quy luật của Lục Tử Tranh nhất thời lại đập nhanh kỳ lạ, bàn tay đang đặt trên ghế ngồi của cô, không biết từ khi nào đã nắm chặt đệm ghế.

Bỗng, Giang Hoài Khê đột nhiên thở dốc, được một chút thì ngừng lại, lại toát ra nụ cười xấu xa tiêu chuẩn của nàng, nhú mày, cong khóe môi lên: “Vì mỗi tiết đều có thể nhìn thấy động tác chạy bộ như cún con của cậu, tâm tình cho dù không tốt cỡ nào cũng đều sẽ đột nhiên sáng sủa hẳn.” Nghĩ nghĩ, nàng lại tiếp tục nói, trong giọng nói khá có chút thi vị như đang chân thành tìm hiểu: “Tử Tranh, tôi vẫn thật tò mò, cậu ngay cả cái tư thế chạy bộ cơ bản cũng không làm đúng, nhưng sao lại có thể chạy nhanh như vậy được đây? Chắc chắn là thiên phú dị bẩm phải không?”

Lục Tử Tranh mặt không cảm xúc nhìn khuôn mặt đang cười của Giang Hoài Khê, lạnh lùng nói: “Dừng xe, tôi muốn xuống xe.”

Giang Hoài Khê quay đầu về, để lại một sườn mặt xinh đẹp bình tĩnh cho Lục Tử Tranh, giọng nói lạnh nhạt lại tràn đầy sức mạnh: “Cậu không phát hiện à, cậu vẫn thích nghiêm khắc với bản thân như vậy. Người khác đều thích chọn lời tốt mà nghe, còn cậu thì lại ngược lại với người ta, lời tốt thì không nghe, lời không tốt thì lại lập tức để tâm ngay. Khi này tôi nói vậy, lẽ nào không phải khen cậu chạy nhanh đó sao?”

Lục Tử Tranh ngoài cười nhưng trong không cười: “Nói như vậy, chắc tôi còn phải cảm ơn cô đã khen ngợi và tán thưởng à?”

Giang Hoài Khê mỉm cười, trong giọng nói mang đầy vẻ hóm hờ: “Dừng khách sáo, trước đến giờ tôi luôn là người hay thích nói lời hay ý đẹp, thật ra nó cũng chỉ là lời khách sáo của tôi mà thôi, cậu không cần phải để trong lòng.”

Lục Tử Tranh tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, không định để đôi mắt lãng phí sức lực nhìn Giang Hoài Khê nữa, quyết định cần nên thi hành câu tục ngữ “im lặng là vàng”.

Nhưng một lát sau, Giang Hoài Khê lại giảm âm lượng nhạc nhỏ xuống, giọng điệu ôn hòa gọi điện thoại: “Dì ạ, con và Tử Tranh bây giờ đang về, lát nữa sẽ đi ngang qua siêu thị, dì muốn chúng con mua đồ gì không?”

“Trời mưa dì đừng đi ra ngoài, đồ đạc này nọ có con và Tử Tranh mua được rồi, dì cứ chuẩn bị làm đầu bếp là được. Vâng, được... Vậy con cúp trước.”

Cúp điện thoại, xe chạy ra bên ngoài sân trường, Giang Hoài Khê liền thay đổi giọng điệu dịu dàng ban nãy khi gọi điện, lạnh nhạt ra hiệu cho Lục Tử Tranh: “Chúng ta phân công nhé, cậu nghĩ xem tối nay ăn cái gì, đồng thời phụ trách bỏ tiền bỏ lực, bù lại, tôi phụ trách đưa cậu đến siêu thị. Tôi cảm thấy chuyện này rất công bằng, cậu thấy sao?”

Lục Tử Tranh thờ dãi dưới đáy lòng, diễn xuất của Giang Hoài Khê thật đạt, khi này ở trước mặt mẹ cô thì ra về là đứa trẻ ngoan hiền chăm sóc dịu dàng, kết quả, người bỏ tiền bỏ lực lại là cô...

Đỗ xe xong, Giang Hoài Khê đi ở phía trước, Lục Tử Tranh bước nhẹ nhàng theo sau, nhìn Giang Hoài Khê thành thạo kéo ra một chiếc xe đẩy, một tay đặt vào trong túi áo khoác, một tay nắm nhả đẩy xe. Thấy Lục Tử Tranh đi chậm chạp, Giang Hoài Khê quay đầu lại giục: “Tối đành trước chọn đồ ăn đi, nhanh một chút, bây giờ tôi vừa lạnh lại vừa đói.”

Lục Tử Tranh đi vài bước đến bên cạnh nàng, một bên xem thực phẩm trên kệ hàng, một bên hỏi nàng: “Cô biết không, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô, tôi đã cho rằng cô phảng phất như không dính khói bụi trần gian, nhưng mà sau đó, ba chữ cô nói nhiều nhất với tôi trước giờ lại là, tôi đói rồi.”

Giang Hoài Khê đẩy xe đi về phía trước vài bước, dừng lại cầm lên một hộp cà-ri, cẩn thận tìm xem ngày sản xuất, ngừng khí nhàn nhạt đáp lại cô: “Thật

không? Tôi còn tưởng rằng lần đầu tiên cậu nhìn thấy tôi, cậu đã chán ghét tôi lắm chứ...”

Lục Tử Tranh đứng ở tại chỗ, tim như ứ đọng lại, cô sững sốt nửa ngày, về mặt phức tạp cúi đầu xuống.

Hóa ra, không biết từ khi nào, cô đã có thể dễ dàng hỏi tường lại chuyện này rồi. Nhớ đến khi đó, những năm tháng tràn đầy tức giận và tủi thân, không ngờ đều đã bị thay thế bởi sự bình tĩnh và điềm đạm như bây giờ.

Lục Tử Tranh nhìn cô gái diễm tình đang cúi đầu ở trước mặt, nàng đang cau mày, hai tay cầm hai chai nước tương nhãn hiệu khác nhau, nghiêm túc mà quan sát, cô chỉ cảm thấy mình dường như đang mơ. Cười khờ, có lẽ, nên cảm ơn cuộc gặp gỡ quái lạ ấy đã bắt đầu tất cả chẳng?

Vẫn đang tự trầm ngâm một mình, lại nhìn thấy Giang Hoài Khê đặt một hộp đồ hộp lại trên quầy, một hộp khác thì để vào trong xe đẩy, sau đó, ngón tay út thanh tú đẹp đẽ của nàng nhẹ nhàng vén những sợi tóc đen rũ xuống sang hai bên, lại tiếp tục đẩy xe đi về phía trước. Dáng vẻ cúi đầu xuống, gương tay phong tình như thế, lại lọt vào trong mắt của Lục Tử Tranh, cô ngẩn ngơ, trong chốc lát, thần hồn bay mất.

Mãi đến khi Giang Hoài Khê không biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh cô, nhạo báng nhìn cô một cái, bất chợt lên tiếng: “Tôi nghĩ rằng khi cậu cùng tôi ra ngoài, cậu cũng nên giữ chút hình tượng của mình, đừng hạ thấp hình tượng của tôi thì tốt hơn.”

Lục Tử Tranh mới lúng túng hoàn hồn lại, dằn dặt phản vấn: “Có chuyện gì?”

Giang Hoài Khê biểu hiện như trẻ con khó dạy, lắc đầu thờ dãi: “Tôi thấy nó có lẽ không bán được nữa rồi, phép đạo đức từ trước đến giờ cậu vẫn lấy làm kiêu ngạo đâu rồi?”

Lục Tử Tranh nghi hoặc không rõ, vừa cúi đầu xuống, lại phát hiện không biết lúc nào trên tay cô lại cầm một gói mì ăn liền, mà nó còn bị bóp nát tan.

Giang Hoài Khê mỉm cười: “Chứng cứ xác thực, không cho phép ngụy biện.”

Lục Tử Tranh chán nản: “...”

Khi hai người đang hào hứng dạt dào mang đồ ăn trở về nhà Lục mẹ, mở cửa lại phát hiện, Lục mẹ đang ngồi trên ghế sofa, một tay dằn bụng dưới bên trái, giữa hai hàng lông mày rõ ràng cho thấy nét mặt đau đớn. Nhìn thấy Lục Tử Tranh và Giang Hoài Khê trở về, Lục mẹ nhin đau đứng lên đi về phía các cô, miễn cưỡng tươi cười định tiếp lấy đồ đạc trên tay của hai người họ.

Chỉ một thoáng, nụ cười trên mặt của Lục Tử Tranh bị thay thế bởi sự lo lắng dày đặc, cô thả túi xuống, bước nhanh về phía trước đỡ mẹ mình, thấp giọng hỏi bà: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Giang Hoài Khê khom lưng cầm lên cái túi Lục Tử Tranh vừa để dưới đất, đặt xuống ở bên cạnh, sau lại quay người mở cửa, bảo Lục Tử Tranh: “Đỡ đi đi, chúng ta đến bệnh viện.”

Lục mẹ lại đẩy tay Lục Tử Tranh ra, cố gắng cười nói: “Mẹ không sao, chỉ là bao tử hơi đau một chút thôi, bệnh cũ ấy mà. Con và Hoài Khê đừng ngại nhien, chuyện bé xé to như vậy. Mẹ ngồi một lát là hết liền, đi bệnh viện cái gì chứ.”

Đĩ nhiên Lục Tử Tranh không yên lòng, khẳng khái: “Mẹ, mẹ xem mẹ khó chịu thành như vậy rồi kìa, chúng ta đến bệnh viện khám một chút, mẹ cứ vậy sao con yên tâm được.”

Giang Hoài Khê cũng tiến lên, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Dì à, đi đi...”

Lục mẹ vẫn kiên trì: “Những đứa trẻ này, các con cứ thích làm quá thể đấy, ta thật sự không sao, cơ thể của ta ta còn không rõ sao? Bệnh cũ bao nhiêu năm rồi, bác sĩ Trung, bác sĩ Tây đều thử qua, vô dụng cả thôi. Hôm nay đột nhiên mưa xuống thì phản ứng vậy đó.” Bà đứng lên, vỗ vỗ vai Giang Hoài Khê, ôn hòa cười nói: “Hoài Khê nè, chẳng thà đưa đi đến bệnh viện, con giữ sức lực vào nhà bếp làm trợ thủ giúp đi đi nhé.”

Giang Hoài Khê đưa mắt nhìn khuôn mặt lo âu của Lục Tử Tranh, lại nhìn qua vẻ mặt kiên trì của Lục mẹ, cũng đành chịu, cuối cùng vẫn không lay chuyển được Lục mẹ, buộc lòng phải thỏa hiệp nói: “Được rồi, nếu đi không muốn đến bệnh viện, vậy đi nằm nghỉ ngơi trước đi, com tối cứ giao cho con làm”

Lục mẹ nhưng lại không chịu: “Vậy sao được chứ, dì đã nói buổi tối mời con đến ăn com, sao có thể trái lại để con...” Lời còn chưa nói hết, liền bị Lục Tử Tranh cắt đứt: “Mẹ, mẹ đi nghỉ ngơi đi, Hoài Khê cô ấy không để ý đâu.”

Sau đó, Giang Hoài Khê cầm thực phẩm đi vào nhà bếp, Lục Tử Tranh đỡ mẹ đi vào phòng ngủ, quay lại phòng khách rót ly nước nóng đưa cho mẹ cô uống xong, cô mới đóng cửa phòng ngủ, trở lại phòng khách ngồi xuống ghế sofa.

Ngồi ở trên ghế sofa, Lục Tử Tranh không mở TV, sắc trời dần dần muộn, màn đêm dần dần buông xuống, nhưng cô lại không có chút cảm giác nào, đèn cũng quên bật lên.

Giang Hoài Khê mặc tạp dề, cầm muối com, quay đầu lại, bèn trông thấy bóng người hiu quạnh của Lục Tử Tranh ngồi trong bóng đêm. Nàng quay người lại, giữa hàng lông mày nổi lên một nếp nhăn nhỏ, rồi sau đó, giọng nói trầm tĩnh thanh lãnh của nàng vang lên trong sự tĩnh mịch như tờ: “Tử Tranh, vào đây giúp tôi...”

Tâm tư của Lục Tử Tranh bị cắt ngang bởi giọng nói bất thành linh của nàng, cơ thể bất giác nhẹ nhàng run run một chút. Lấy lại tinh thần, lại phát hiện

xung quanh sớm đã tối sầm, chỉ còn nhà bếp là đang tỏa ra màu ánh sáng da cam giữa sự tịch mịch âm thầm.

Cô trầm trọng đứng lên, đi về nhà bếp, đứng ở bên người Giang Hoài Khê, lặng lẽ lấy tấm thớt gọt khoai tây, một nhát lại một nhát, máy móc gọt vỏ.

Tâm tư ban nãy vừa mới quay về, lại lần nữa bay đến trên người Lục mẹ đang nằm trong phòng ngủ. Cô vốn là người rất dễ suy nghĩ tiêu cực, các loại ý nghĩ đáng sợ đang tràn ngập đầu óc của cô, nó làm cô hoảng loạn, dường như không thể tự kiểm chế.

Sau khi ba mất, mẹ đã là toàn bộ thế giới của cô, mẹ đã đáp ứng cô, vĩnh viễn sẽ không bỏ cô mà đi, sao có thể xảy ra chuyện được chứ...

Năm đó, cô đang học lớp 9, ba cô mới qua đời chừng được hai tuần lễ, cô cùng mẹ đã bị ép đứng trong văn phòng hiệu trưởng, cái văn phòng nặng nề khiến người khác không thở nổi ấy, nghe hiệu trưởng thành khẩn thăm hỏi nói với mẹ cô rằng: “Mẹ Từ Tranh này, tôi khuyên chị nên dẫn nó đi khám bác sĩ tâm lý đi, nếu như là trước kia, nó phạm chừng đã thành tội phạm lưu manh, bị bắt bởi tội đồng tính luyến ái rồi, tôi cũng không đành lòng nhìn đứa trẻ này cứ vậy mà tự hủy bản thân đâu.”

Cô cúi đầu, sợ hãi kéo kéo tay mẹ cô, cảm nhận được bàn tay mẹ nhẹ nhàng run rẩy.

Hiệu trưởng còn đang làm bộ làm tịch khuyên bảo: “Và lại, chị xem, tình hình nhà trường bây giờ có lẽ cũng không còn thích hợp cho con bé tiếp tục học tập, chuyện này đã mang ảnh hưởng trái chiều rất lớn đến các bạn học xung quanh thậm chí cả bộ phận nhà trường. Mẹ Từ Tranh này, chị suy xét đổi môi trường khác cho Từ Tranh chuyển trường đi nhé.”

Cô mắt đỏ hoe ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đàn ông mặc comple gọn gàng trước mắt. Không lâu trước đây, người đàn ông này, vẫn còn đang ở trước mặt toàn trường, trao tặng bằng khen sáng tạo về khoa học công nghệ cho cô, lại còn khuyên nhủ các bạn học sinh khác phải biết học tập theo cô, lấy cô làm tấm gương.

Những bạn học khác bắt nạt cô cũng thế, mới trước đây, vẫn còn khách sáo mượn bài tập của cô, bây giờ, lại vô cớ vứt hết bài tập của cô, xé sách giáo khoa của cô, thậm chí, nhổ nước miếng trên bàn học của cô.

Tại sao, bọn họ đều trở nên xa lạ nhanh như vậy?

Phải chăng, cô thật sự đã làm sai điều gì?

Phải chăng, cô thật sự bị bệnh?

Phải chăng, cô thật sự giống bọn họ nói, là một kẻ biến thái, vì thế nên bọn họ mới đối xử với cô như thế?

Lục Từ Tranh cảm thấy thế giới của cô, thật giống như đột nhiên u ám, tất cả, đều như đang đảo lộn, lúc ẩn lúc hiện, toàn bộ xung quanh, đều trở nên u tối đáng sợ như vậy...

Cô nghe thấy giọng nói khàn khàn của mẹ nói với hiệu trưởng rằng: “Cho tôi chút thời gian, chúng tôi sẽ chuyển trường.”

Cô nắm tay mẹ cô, bước chân nặng nề theo sau mẹ ra khỏi phòng hiệu trưởng, đằng sau, là đủ loại ánh mắt của các bạn học khác đang đứng ở bên ngoài, bên tai, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng bàn luận châu đầu ghé tai của bọn họ.

Mẹ che lỗ tai của cô lại, nửa ôm lấy cô, bước nhanh ra bên ngoài, dáng vẻ như đang chạy trốn.

Rất cực, mẹ con hai người đã rời khỏi cái nhà trường đó, cái vùng u tịch hắc ám đó...

Mẹ ôm cô, nước mắt vốn đã rất kiềm nén rất cực cũng rơi xuống.

Lục Từ Tranh tính đến hiện tại chỉ gặp qua mẹ cô khóc ba lần, lần đầu là trên tang lễ của ba cô, lần hai, chính là vào lúc ấy. Cô cảm thấy khoang ngực khó chịu đến đau đớn, mở miệng liền nghẹn ngào, khóc không thành tiếng, hờn then tràn đầy trong lòng cô. Cô chỉ không ngừng nhận lỗi: “Mẹ, con thích con gái, có phải là... Thật sự sai lầm rồi hay không... Có phải là rất biến thái khiến người khác sợ hãi hay không... Xin lỗi, mẹ, đều là lỗi của con, con sai rồi, mẹ đừng khóc, là con sai rồi...” Cô khóc đến gần như không thở được, sau khi hờn then nhận lỗi lại là uất ức vô cùng: “Con sai rồi phải không, vì thế nên mọi người đều muốn rời xa con, xa lánh con, vì thế nên nhà trường mới không nhận con nữa, giáo viên mới dùng ánh mắt khinh thường nhìn con. Mẹ, có phải là vì con phạm tội như vậy, vì thế nên ba mới chịu phạt thay con, xa cách chúng ta phải không?” Cô sợ hãi vô cùng, ôm chặt lấy mẹ, hỏi bà: “Mẹ, có phải mẹ cũng vì vậy mà không cần con nữa, cũng sẽ rời xa con phải không, mẹ... Mẹ, mẹ đừng không cần con... Con sẽ đổi mà, con sẽ đổi, con sẽ thay đổi hết...”

Mẹ đau lòng ôm cô lại, không ngừng an ủi ở bên tai cô: “Không phải, Tranh Tranh, không phải, con không có lỗi, mẹ sẽ không bao giờ không cần con đâu...”

Khi đó, mẹ mềm mỏng kiên định nói với cô: “Tranh Tranh, con không có lỗi, càng không có bệnh, chỉ là lựa chọn của con không giống với đại đa số người khác mà thôi, con không cần phải sợ. Như tất cả mọi người đều thích ăn cải xanh, nhưng con lại thích ăn củ cải đỏ, vậy con có lỗi gì cơ chứ? Người sai là bọn họ. Ba con không phải không cần con, ba con là bắt buộc dĩ nhiên rời xa mẹ con chúng ta, sao lại có liên can gì đến con chứ, mẹ lại càng chưa từng không cần con, mãi mãi cũng sẽ không.”

Mẹ nói: “Tranh Tranh, con phải tin rằng, cho dù tất cả mọi người trên thế gian này đều quay lưng với con, mẹ cũng sẽ mãi mãi đứng ở bên cạnh con, mãi mãi sẽ không rời xa con.”

Mẹ cô không biết rằng, cô thật sự đã dựa vào câu nói đó, kiên trì qua rất nhiều năm...

Từ đó, cô tin tưởng, dù cho thế giới này có hoang liêu cỡ nào, nhưng vẫn sẽ còn lại một người, trước sau sẽ mãi ở bên cô, vĩnh viễn sẽ không rời xa cô...

Nhưng mà bây giờ, cô lại bắt đầu sợ hãi, mẹ nói, mãi mãi không rời xa, nhưng mãi mãi là bao xa đây?

Vành mắt Lục Tử Tranh dần dần ửng đỏ, động tác gọt vỏ khoai tây cũng chậm chậm, từ từ dừng lại. Cô rơi vào bi thương giả tưởng của bản thân, khó mà tự thoát khỏi...

Đột nhiên, trước mắt cô tối sầm lại, một bàn tay lạnh buốt lướt nhẹ qua hai mắt của cô, lạnh đến mức cô theo phản xạ mà nhắm hai mắt lại, nghe thấy bên tai chính là giọng nói lạnh nhạt của Giang Hoài Khê: “Muốn khóc thì khóc, kìm nén không khó chịu sao?”

Lục Tử Tranh muốn mở mắt ra, lại phát hiện, hình như không mở mắt nổi?! Chỉ cảm thấy con mắt cay cay, nóng rát, nước mắt không kiểm soát được ào ào chảy ra ngoài, này... A! Giang Hoài Khê không biết tay nàng vừa mới cắt trái ớt sao? Nhất định là nàng cố ý!

Trong khoảng thời gian ngắn, thương cảm quăng lên tới chín tầng mây, Lục Tử Tranh xấu hổ lau nước mắt, sức chiến đấu bỗng tăng vọt, trong đầu vang vọng giọng nói: Giang Hoài Khê, cô nhất định phải chết!

Cô nhất định phải đem tất cả gừng tỏi trên tấm thớt nhét vào trong miệng Giang Hoài Khê!

Lời tác giả: Khiếp nhược ảm nẫn và quái gở của Lục Tử Tranh là có nguyên nhân. Cô cũng từng giống như bao người khác, ngày thơ không lo sợ điều chi, tự tin dám yêu dám hận.

Nếu như, tất cả mọi người có thể giống như thuở ban sơ, đừng cảm hồn nhiên như vậy là tốt rồi.

Lời editor: Trời mưa, đột nhiên bi thương dạt dào nên post chương mới vào giờ này luôn, suy xét nếu tối nay mưa thì post thêm một chương nữa xem như phúc lợi cuối tuần haha~ Cuối tuần vui vẻ nhé mọi người: D

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Lúc ăn cơm, Lục mẹ bước ra từ trong phòng ngủ, sắc mặt đã khôi phục hơn rất nhiều, còn cười cười khen Giang Hoài Khê: “Hoài Khê nè, tay nghề này của con có thể xuất sư rồi.” Chuyển đề tài, nói với Lục Tử Tranh đang thân thiết nhìn mình rằng: “Tranh Tranh đó, con phải học hỏi Hoài Khê tí đi.”

Giang Hoài Khê mức chén canh cho Lục mẹ, nàng cười nhẹ nhìn Lục Tử Tranh, Lục Tử Tranh lơ đãng nói: “Con không cần học, muốn ăn ngon thì về tìm mẹ là được...”

Lục mẹ thờ dài, mang theo chút cung chiêu: “To xác thế này rồi mà vẫn như con nít vậy...”

Lục Tử Tranh vui vẻ hơn một chút, chớp chớp mắt về phía Lục mẹ, bữu môi làm nũng.

Giang Hoài Khê đỡ Lục mẹ, cười nói: “Còn không phải sao, mới đùa tí mà đã khóc nhè rồi, bị người khác phát hiện còn thẹn quá thành giận muốn giết người diệt khẩu...”

Lục Tử Tranh chuyển mắt lườm Giang Hoài Khê, đưa đũa gấp một món ăn ném vào trong bát Giang Hoài Khê: “Lúc ăn cơm mà vẫn không ngăn nổi miệng của cô!”

Lục mẹ chỉ cười từ ái nhìn hai người họ...

Ăn cơm xong, Lục mẹ nói không cho Giang Hoài Khê động thủ thu dọn tàn cục nữa, Giang Hoài Khê không lay chuyển được Lục mẹ, cũng chỉ đành thôi. Lục Tử Tranh bèn bắt chước làm con gái ngoan, vào nhà bếp tính hỗ trợ mẹ cô, lại bị mẹ đuổi ra ngoài, lý do là: Con đừng phiền phức mẹ là được rồi, ra ngoài tiếp Hoài Khê đi.

Giang Hoài Khê ngồi ở phòng khách, nhìn khuôn mặt không vui của Lục Tử Tranh khi bị khinh thường, nàng cười cười ra vẻ nghiền ngẫm, Lục Tử Tranh ngồi xuống bên cạnh nàng, mở TV lên, giả vờ không nhìn thấy.

Bởi vì Lục Tử Tranh không yên tâm về thân thể của Lục mẹ, cô liền quyết định không về nhà, qua đêm một bữa tại đây.

Sau khi Lục mẹ thu dọn bát đũa xong thì cũng đến phòng khách, ba người cùng ngồi trên chiếc ghế sofa. Sau đó, thấy thời gian cũng không còn sớm, Giang Hoài Khê bèn định đứng dậy đi về, lần này, lại không chờ Lục mẹ lên tiếng giữ lại, Lục Tử Tranh đã mở miệng trước: “Giờ cũng trễ rồi, bên ngoài

lại rất lạnh, lái xe giờ này cũng không an toàn, cô cũng không bận gì...” Cô giả vờ như không có chuyện gì nói rất nhiều lý do về nhà bất tiện cho Giang Hoài Khê, nhưng lại chậm chạp không nói ra được câu sau.

Giang Hoài Khê đứng ở cửa đã mang giày xong, một tay cầm nắm cửa, hơi hơi cong khoe môi lên, cười như không cười nhìn Lục Tử Tranh: “Ừm, vì vậy?”

Lục Tử Tranh quay mặt đi, song cũng giữ nàng lại: “Không bằng ở lại đây đi...” Cô vẫn nói ra khỏi miệng rồi. Cô nhìn kệ giày bên cạnh, nhất quyết không nhìn mặt Giang Hoài Khê, cô cảm giác được, ánh mắt của Giang Hoài Khê đang sáng quắc mà nhìn cô.

Nhưng, ngoài ý muốn là, Giang Hoài Khê lại từ chối cô: “Không được, ngày mai tôi có chút việc, chiều cậu có về nhà không? Có thể tôi tới đây kịp để chờ cậu về.”

Lục Tử Tranh nhất thời không nói ra được tư vị trong lòng, mơ hồ có chút mất mát, cũng có chút cảm giác tả không rõ cũng nói chẳng xong, giọng nói của cô bất giác trầm xuống: “Không cần, phiền phức cô, tự tôi bắt xe đi về là được rồi.”

Giang Hoài Khê nắm thật chặt nắm cửa, nhìn Lục Tử Tranh hồi lâu, cũng không nhiều lời, lần thứ hai từ biệt với Lục mẹ: “Dì, vậy con đi trước.”

Lục mẹ gật gật đầu, cười dặn dò: “Lái xe trên đường cẩn thận một chút.”

Giang Hoài Khê mở cửa cất bước ra ngoài, đáp lại bà: “Vâng, con sẽ...”

Cửa bị đẩy ra ngoài, Lục Tử Tranh vẫn còn đang ngờ ngẩn đứng cạnh cửa, không biết đang nghĩ cái gì. Lục mẹ khe khẽ đưa tay đẩy Lục Tử Tranh một chút, căn dặn: “Đi tiễn Hoài Khê đi, thang máy dạo này hay hỏng lắm.”

Lục Tử Tranh ngẩng đầu nhìn Giang Hoài Khê ngoài cửa một chút, lại phát hiện đôi mắt của nàng cũng đang lảng lảng nhìn mình. Cô rũ mắt xuống, đáp ứng mẹ: “Dạ.” Dứt lời, liền cùng Giang Hoài Khê bước ra ngoài.

Hai người họ một trước một sau, dưới ánh đèn hàng lang hắt vào, bóng dáng cao lớn của hai người họ, lặng im ôm nhau, quán quýt...

May mà thang máy tối nay không hỏng, vừa ấn nút xuống, cánh cửa liền mở ra, nhanh đến nỗi Lục Tử Tranh dự liệu không kịp.

Giang Hoài Khê hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng lên tiếng: “Quay về đi, không cần đưa tôi xuống lầu.” Nói xong, nhấc chân bước vào trong thang máy.

Lục Tử Tranh nhẹ giọng: “Tôi cũng không có ý định xuống lầu.” Cô quay người trở về.

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của cửa thang máy vang lên, cửa sắp đóng lại, cô cúi đầu, từng bước từng bước quay trở về... Đột nhiên, cô lại nghe thấy “ding dong” một tiếng, cửa mở ra...

Lục Tử Tranh dừng bước đứng lại.

Đằng sau, truyền đến giọng nói thanh lãnh quen thuộc của Giang Hoài Khê: “Đừng lo lắng, có lúc, cuộc sống cũng không có xấu xa đến như vậy.”

Lục Tử Tranh quay đầu lại, nhìn về phía Giang Hoài Khê, trông thấy ngón tay trở dài nhỏ của nàng đang ấn nút giữ cửa không buông, ánh mắt trầm lắng, bên trong nó lại là vẻ dịu dàng cô ít khi thấy được.

“Đừng suy nghĩ nhiều, đi về ngủ một giấc đi, ngày mai rồi sẽ tốt thôi.” Cô nghe thấy Giang Hoài Khê nói thế. Giọng nói lạnh lùng quen thuộc, giờ khác này lại nghe ra một chút dịu dàng.

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng vênh môi nở nụ cười, gật gật đầu về phía nàng.

Ngay sau đó, cô liền nhìn thấy tay Giang Hoài Khê buông xuống, dường như nàng đã cười một cái, có điều cũng chỉ là trong chốc lát, liền biến mất ở cánh cửa thang máy đang dần dần khép lại.

Về đến nhà, Lục mẹ hơi kinh ngạc hỏi cô: “Về nhanh vậy, không đưa Hoài Khê xuống lầu sao?”

Lục Tử Tranh đi nhanh về hướng ban công, vừa đi vừa trả lời bà: “Dạ...”

Không lâu sau, Lục Tử Tranh bèn nhìn thấy một chiếc xe màu đỏ chạy ra từ ga-ra dưới lầu, lao ra khỏi tòa nhà, từng chút từng chút, biến mất ở trong tầm mắt Lục Tử Tranh.

Tại sao trước đây vẫn chưa từng phát hiện, Giang Hoài Khê, thật ra cũng có nhiều chuyện riêng của cô ấy, thời gian, cũng không phải tự do như mình tưởng. Là cô trước đây vẫn chưa từng lưu ý, hay là, cô bây giờ, quá mức để ý?

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng vẽ chữ X lên hàng rào ban công, lại nhẹ nhàng thổi một hơi ra, giữa không khí rét lạnh, nó ngưng tụ thành một làn khói trắng mỏng manh chậm rãi tung bay.

Cứ thế này đi, thế này đã tốt lắm rồi.

“Đừng ngần ngại ở ngoài đó làm gì, trời lạnh, mau vào trong nhà.” Lục mẹ bất thình lình lên tiếng ở sau lưng cô.

Lục Tử Tranh nhất thời giật mình, cả người run lên một chốc, suýt tí nữa la lên vì hoảng sợ.

Lục mẹ thấy Lục Tử Tranh phản ứng quá đáng, bà vui khôn tả, cười nhạo cô: “Sao mà nhát gan dữ vậy...”

Trong lòng Lục Tử Tranh bỗng dưng sinh ra ý niệm, cô đi tới, đưa tay ôm Lục mẹ, mềm giọng làm nũng: “Con nhát gan như vậy đó, con là quý nhất gan... Vì vậy, mẹ đừng có mà hù dọa con đó...”

Lục mẹ một tay ôm lấy cô, vỗ nhẹ lên lưng cô, dịu dàng dỗ dành: “Được được được, sau này mẹ không dọa con nữa...”

Ban đêm, Lục Tử Tranh nằm ở trên giường, nhắm chặt mắt lại, trở mình nhiều lần, làm cách nào cũng không ngủ được.

Cô biết, cô lại mất ngủ, trong chốc lát lại khó chịu không thể tả.

Thường ngày, cô luôn ít khi có được một giấc ngủ an ổn tự nhiên, từ nhỏ liên tục dựa vào thuốc ngủ để vào giấc, sau này, khi đã kiểm soát được ý thức rồi, thì lại bắt đầu những giấc ngủ không sâu của cô.

Cô mở to mắt, nhìn bóng đêm hỗn độn bên ngoài cửa sổ, nghe gió bắc một chốc lại một chốc tập kích ô cửa sổ, khiến ô kính bên trong run bần bật, âm âm vang vọng.

Cô xoay người lại, nằm úp sấp chìa tay mở tủ ngăn kéo đầu giường, mò mẫm lấy ra một nhúm tóc đen mềm mại. Tét vài sợi được một chốc, lại dùng dây đỏ, cẩn thận buộc nó thật xinh xắn.

Lục Tử Tranh nhìn nhúm tóc mềm mại trong bóng tối hồi lâu, sau đó, đem nó đặt xuống phía dưới gối, nhắm hai mắt lại, thoáng cái nghe âm thanh gió bắc đập vào cửa sổ, một lần, hai lần, ba lần, bốn lần, năm...

Ý thức từ từ mơ hồ đi, dường như, có người đang nhẹ nhàng nói ở bên tai cô rằng: “Ngủ đi, đừng sợ, ngày mai sẽ tốt hơn...”

Cuối học kì một của năm nhất đại học, Lục Tử Tranh vận khí không tốt nên bị cảm, nhưng mà cô lại không coi nó là chuyện đáng kể. Trong tiềm thức, Lục Tử Tranh sợ cái nơi gọi là bệnh viện đó, cô trước sau không cách nào quên được, cảm giác đau đớn đến mức tê tâm liệt phế lúc ba cô qua đời, ở nơi đó, đáng về tất cả mọi người đều sầu khổ như nhau, bầu không khí âm ảm xung quanh ép người khác thở không nổi.

Nhưng mà, trận cảm cúm này lại không như trong dự liệu của cô, tưởng chừng qua mấy ngày sau sẽ khỏi, ngược lại nó càng trở nặng hơn. Trước giờ thể dục, Lục Tử Tranh đã cảm thấy cả người nóng hổi, nhưng cô lại quên mua nhiệt kế để phòng, cũng không định lên tiếng mượn dùng của bạn cùng phòng không quen biết, thế nên là liên mang theo cảm giác khó chịu, điềm nhiên như không đi học.

Bởi vì cuối kỳ phải thi chạy 2000 mét, nên những tiết thể dục gần đây đều bắt đầu bằng chạy bộ, xem như để luyện tập và thích ứng trước bài thi.

Lục Tử Tranh mọi khi vẫn đứng đầu trong những cuộc chạy bộ. Lúc chạy ngang qua khán đài, cô nhìn thấy Giang Hoài Khê cũng giống như thường ngày, đeo tai phone, nâng quyển sách, nhàn nhã ngồi nghỉ ngơi ở phía trên, dương dương tự đắc.

Lục Tử Tranh vừa chạy vừa bất giác suy tư, thời tiết lạnh như vậy, cô ta không học tiết thể dục cũng chạy đến đây hóng gió sao, tư duy bình thường đấy à? Nhưng cô còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, tâm tư đã ngày càng bị nhiệt độ vùi lấp xuống. Cô cảm giác thân thể càng lúc càng nóng, bước chân càng ngày càng nặng, hình như cô chạy hết nổi rồi...

Sau đó, cô thật sự không chạy được nữa...

Cô hôn mê bất tỉnh.

Đến khi cô tỉnh lại, đập vào mắt chính là trần nhà vạm vỡ năm bắt biến một màu trắng đáng sợ của bệnh viện, chói mắt đến ngột ngạt. Nặng nề dịch chuyển đầu, bỗng nhiên lại nhìn thấy người ở bên cạnh cô lại là Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê đang ngồi trên ghế dựa cạnh giường cô, yên lặng dừng dừng xem sách, ngón tay trắng nõn dài nhỏ nhẹ nhàng cầm lấy trang sách, lúc lật qua, phát ra tiếng sần sật nhẹ nhẹ. Thời điểm nàng không nói lời nào, không tác oai tác quái, trái lại thật sự mang theo chút tao nhã của danh môn khuê tú.

Thấy Lục Tử Tranh đã tỉnh, Giang Hoài Khê buông sách xuống, cau mày nhìn cô, mang theo chút tức giận quát khẽ rằng: “Đúng là thật biết thể hiện, không biết mình phát sốt sao?”

Lục Tử Tranh cảm thấy kỳ lạ, dường như trong giọng nói của nàng, cô lại nghe được vài phần đau lòng, cũng chỉ cho rằng bản thân mình sốt đến mức đầu óc hồ đồ mà thôi. Thế là sau đó liền hỏi nàng: “Cô đưa tôi tới đây?”

Giang Hoài Khê một lần nữa cúi đầu cầm sách lên, tùy tiện lật lật: “Đừng quá cảm kích tôi, tôi chẳng qua là đúng lúc nhàn rỗi mà thôi.”

Lục Tử Tranh bị nghẹn một lát, tiếng “cảm ơn” sắp ra khỏi miệng cứ thế mà đình trệ trong cổ họng. Cô đánh giá Giang Hoài Khê, chợt phát hiện chóp mũi thanh tú cao thẳng của nàng tựa hồ có một tầng mồ hôi dày đặc, môi, ấy vậy mà lại mang màu tím nhạt. Hơi ngậy người, lẽ nào là cô ta đưa mình đến đây giữa trời đông giá rét thế này? Xuất phát từ lương tâm vốn có của cô, cô hơi bất an hỏi: “Tại sao môi cô màu tím vậy?”

Động tác lật sách của Giang Hoài Khê dừng lại một lát, ngẩng đầu yên lặng nhìn cô một chốc, nở một nụ cười, hỏi: “Chưa từng thử son môi màu tím sao? Tôi thấy màu sắc cũng không tệ lắm, muốn thử thì nói, tôi đưa cậu một ít là được.” Trong giọng điệu rõ ràng là cười nhạo kiến thức của cô thật nông cạn.

Lục Tử Tranh hít một hơi, quả nhiên là cô suy nghĩ quá nhiều. Trờ mình, không định tị nạnh với Giang Hoài Khê nữa. Vừa mới trờ mình, liền nghe âm thanh đứng lên của Giang Hoài Khê: “Tôi đã giúp cậu xin nghỉ phép bên nhà trường, bệnh viện bên này không có sự đồng ý của tôi chắc chắn sẽ không cho cậu đi, cậu an tâm ở lại đây đi, tôi đi trước đây.”

Lục Tử Tranh xoay người lại, vừa định hỏi nàng: “Cái quái gì mà bệnh viện không có sự đồng ý của cô thì sẽ không cho tôi đi?!” Nhưng mà, lại nhìn thấy Giang Hoài Khê khép cửa lại đi mất rồi.

Lục Tử Tranh ngủ mơ, giấc mơ khiến Lục Tử Tranh ngủ không được an ổn, lòng mảy không tự giác nhíu lại, mơ mơ hồ hồ nghĩ rằng, Giang Hoài Khê ban đầu, quả thật đáng ghét không chịu nổi, ai cho phép nàng cứ ở trước mặt cô trình diễn tiết mục tổng giám đốc bá đạo hoài cơ chứ!

Lời tác giả: Thật ra rất nhiều lúc, Lục Tử Tranh không thể hiểu được Giang Hoài Khê, nhưng ở trước mặt Giang Hoài Khê, Lục Tử Tranh lại tựa như một quyển sách mở.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Song, ý thức朦胧 lung của Lục Tử Tranh rất nhanh lại bị cắn nuốt bởi tràn ngập hồi ức trong mơ, trong thấp thoáng, Lục Tử Tranh bắt gặp chính lại đánh giá của mình về Giang Hoài Khê một lần nữa. Ừm, sau này, thật ra cũng không đáng ghét tới như vậy...

Ý thức, liền lại trở về trong mơ...

Trong phòng bệnh, điện thoại vốn được Lục Tử Tranh đặt ở bên trong áo khoác không biết từ khi nào đã được người chu đáo lấy ra, đặt ở trên chiếc bàn bên cạnh. Giang Hoài Khê chân trước vừa mới đi, chân sau điện thoại liền vang lên. Lục Tử Tranh dùng một tay mạnh khỏe khó khăn mở màn điện thoại trên bàn, người gọi tới là Hứa Bách Hàm.

Nhận điện thoại, liền nghe giọng nói dịu dàng của Hứa Bách Hàm thân thiết hỏi thăm ở bên tai: “Tử Tranh, nghe người ta nói lúc em đang học đột nhiên ngất xỉu, làm sao vậy, đã khỏe chưa?”

Lục Tử Tranh hạ giọng trấn an chị rằng: “Chị, không sao đâu, em chỉ sốt một tí thôi.”

Hứa Bách Hàm vẫn không yên lòng, hỏi bệnh viện và phòng bệnh Lục Tử Tranh đang ở, nhất định phải đến thăm cô một chút mới an tâm.

Lục Tử Tranh buộc lòng phải nhẹ nhàng khuyên chị, nói chị biết rằng cô không có chuyện gì, không cần đặc biệt đến đây một chuyến, cô vào nước biển xong thì tối nay sẽ về ngay thôi.

Hứa Bách Hàm đi lại bất tiện, Lục Tử Tranh sao lại nhẫn tâm bởi vì chút chuyện con con này mà phiền chị đi tới đi lui một chuyến chứ.

Hứa Bách Hàm vốn hiểu suy nghĩ của Lục Tử Tranh, cả tính tình vô cùng cố chấp của cô, chị cũng chỉ đành thôi. Dặn cô sau khi về trường nhớ ghé qua chị một chuyến, lại nhớ qua tới một chuyện khác, liền hỏi Lục Tử Tranh: “Em quen Giang bảo à, rất thân với em ấy sao?”

Lục Tử Tranh sững sờ, nhất thời không phản ứng kịp: “Giang bảo? Ai?”

Hứa Bách Hàm nói: “Giang Hoài Khê đó. Vì người nhà họ Giang cưng chiều em ấy như bảo bối, thế nên tất cả mọi người đều gọi đùa em ấy là Giang bảo.”

Lục Tử Tranh ngẩn ra, song không nhận được vênh môi nở nụ cười. Cô nhớ tới lần gặp mặt khi đó với Giang Hoài Xuyên, người nhà họ đích xác xem Giang Hoài Khê như bảo bối vậy. Lại vừa nghĩ đến khuôn mặt cao lãnh ngạo mạn của Giang Hoài Khê khi bị gọi đùa bằng cái tên này, đúng thật là một loại cảm giác vui sướng không tên mà.

Cô đậm nhạt trả lời tùy tiện: “Không thân lắm, chẳng qua là từng có vài lần duyên phận gặp mặt mà thôi.”

Giọng nói của Hứa Bách Hàm mang theo chút nghi hoặc: “Vậy thì lạ thật, nghe mọi người nói, em ấy hình như rất lo lắng cho em. Lúc em ngất xỉu, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, em ấy ở trên khán đài lại ngay lập tức đứng dậy chạy tới. Sau đó cũng là em ấy gọi điện bảo người ta lái xe tới đây, tự mình ôm em lên xe đi tới bệnh viện. Ở trong ấn tượng của chị, em ấy không phải là một người hay thích giúp đỡ người khác, cũng như thân thiện với bạn học của mình.”

Lục Tử Tranh thật không nghĩ đến quá trình sự việc lại như vậy, cũng có chút kinh ngạc với sự nhiệt tình của Giang Hoài Khê. Cô suy nghĩ một chút, hỏi Hứa Bách Hàm: “Trong ấn tượng của chị, cô ấy là dạng người thế nào?”

Hứa Bách Hàm trầm ngâm nửa ngày, hồi đáp: “Trầm ổn bình tĩnh, xa cách lạnh lùng, dường như rằng em ấy chỉ sống trong thế giới của bản thân.”

Lục Tử Tranh buồn cười nói: “Bề ngoài thì là bộ dáng đó, nhưng sự thật cũng có thể là cao ngạo tự đại, không coi ai ra gì.”

Hứa Bách Hàm kinh ngạc: “Em cho là thế sao?”

Lục Tử Tranh cười cười, nhớ tới dáng vẻ lúc Giang Hoài Khê đang chăm chú đọc sách, lại phủ nhận: “Không có, em chỉ tùy tiện nói bừa thôi, dù sao mỗi con người luôn có nhiều mặt mà. Nhưng mà bất kể là mặt nào, cô ấy và em đều không phải là người của một thế giới, sau khi về trường, em còn phải suy nghĩ nên trả lại ân tình cho cô ấy thế nào đây.”

Hứa Bách Hàm thờ dài, nếu như chưa thân với Lục Tử Tranh, e rằng người ta cũng chỉ cảm thấy em ấy xa cách lạnh lùng lại kiêu ngạo thôi. Nếu toàn bộ trả giá và báo đáp giữa người và người đều ngang nhau, nếu tất cả ân tình đều có thể một lần mà thanh toán xong, giữa người và người, lại làm sao có ràng buộc cùng liên hệ. Phần lớn người ta không cách nào làm bạn với Lục Tử Tranh được, bởi vì, em ấy luôn không cho bạn cơ hội khiến bản thân em ấy mắc nợ bạn.

Lúc sắp vào hết chai nước biển, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, là một người đàn ông trầm ổn mặc comple, trên tay cầm theo hai cái túi.

Lục Tử Tranh nhìn anh ta, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc rõ ràng.

Người đàn ông khách sáo cười cười về phía Lục Tử Tranh, lấy cả mền giữ ấm ở trong túi ra, đặt ở bên trên chiếc bàn, nói: “Lục tiểu thư, đây là com tới tiểu thư bảo tôi mang đến cho cô, cô nhận lúc nó còn nóng mà ăn đi.”

Lục Tử Tranh ngẩng đầu nhìn lên, chai nước biển đã vào hết, cô rung chiếc chuông đầu giường, bảo y tá tới đây rút kim ra, sau đó nói với người đàn ông mặc comple rằng: “Không cần, tôi sắp đi rồi. Thay tôi cảm ơn Giang Hoài Khê.”

Anh ta nhú nhú mày, khuôn mặt lộ vẻ khó xử, thấp giọng khổ sở cầu xin: “Lục tiểu thư, tiểu thư nói bây giờ cô không thể xuất viện, ban đêm còn phải vào thêm nước biển, cô đừng nên làm khó chúng tôi.”

Y tá đi vào rút kim ra, động tác vô cùng nhẹ nhàng, nghe thấy lời của anh ta, liền một bên thì giúp Lục Tử Tranh dẫn lại băng vải, một bên thì phụ họa khuyên nhủ Lục Tử Tranh: “Lục tiểu thư, bác sĩ bảo chị ban đêm còn phải vào thêm nước biển, nếu đã đến bệnh viện rồi, vậy hãy nên chữa bệnh cho dứt có được không?”

Cô ta nhìn Lục Tử Tranh một chút, thấy vẻ mặt cô tựa hồ không có chút xú lung lay nào, không thể làm gì khác hơn là giả bộ đáng thương: “Lục tiểu thư, tiểu thư nói rồi, bất kể dùng biện pháp gì đều phải giữ chị ở lại bệnh viện để vào thêm nước biển, xem tình hình chuyển biến thế nào. Khi cô ấy trở lại mà không nhìn thấy chị, chúng em cũng khỏi cần phải làm việc nữa mất.”

Lục Tử Tranh kinh ngạc, cái mệnh lệnh bá đạo gì thế này. Cô hơi mất hứng hỏi ngược lại: “Lời của cô ta có trọng lượng như vậy sao? Lẽ nào bệnh viện này là do cô ta mở à?”

Tiểu y tá gật đầu: “Lục tiểu thư không biết sao? Bệnh viện này đúng là thuộc về danh nghĩa của Giang tiểu thư.”

Hai mắt Lục Tử Tranh tối sầm lại, Giang Hoài Khê, cô thắng rồi.

Nể mặt lời cầu xin vô cùng đáng thương của tiểu y tá, nể mặt khuôn mặt như trái khô qua của người đàn ông mặc comple, Lục Tử Tranh đành phải lòng không cam tình không nguyện ở lại bệnh viện.

Hơn tám giờ tối, quả nhiên y tá lại cầm theo một bình nước biển đi vào, đợi y tá châm kim xong dán băng gạc lại, cô mới như được giải tỏa hỏi cô ta rằng: “Ngày mai có vào nước biển nữa không?”

Tiểu y tá cười cười, trả lời: “Lục tiểu thư yên tâm, ngày mai không có nữa, ngày mai là chị có thể xuất viện.” Nói xong, tiểu y tá lại không nhịn được tính nhiều chuyện mà hỏi Lục Tử Tranh: “Lục tiểu thư rất thân với tiểu thư sao?”

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng hừ một tiếng, lạnh nhạt phun ra hai chữ: “Không thân.”

Tiểu y tá thức thời không nhiều chuyện thêm nữa.

Khi chai nước biển cạn hết là đã hơn chín giờ. Lục Tử Tranh đang tiếp điện thoại của mẹ cô, trả lời mẹ rằng: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ tự chăm sóc tốt bản thân. Vâng, được, mẹ ngủ đi, ngủ ngon.”

Giang Hoài Khê đẩy cửa bước vào, khép cửa lại, dựa vào trên cửa, nhìn Lục Tử Tranh cúp điện thoại xong, cười như không cười bảo: “Lúc nói dối quả thật rất trôi chảy. Di khẳng định không biết cậu tự chăm sóc bản thân tới mức phải nhập viện nhì.”

Lục Tử Tranh cời quần áo nằm xuống, lạnh nhạt tiễn khách: “Tôi chưa đi, ngày mai mới đi.” Ý là đang nói “cô có thể trở về được rồi”.

Lạch cạch một tiếng, đèn bỗng nhiên bị tắt hết, bốn phía tức thì một màu đen cô quạnh. Lục Tử Tranh không kịp phòng bị, không nhịn được thét một

tiếng: “A...”

Trong bóng tối có một tràn tiếng cười du dương vang lên, giọng nói của Giang Hoài Khê ản theo ý cười: “Lá gan nhỏ như vậy, dám ngủ một mình sao? Trước đến giờ tôi làm việc đều tới nơi tới chốn...” Đang khi nói chuyện, Lục Tử Tranh nghe thấy có tiếng bước chân đang đến gần, sau đó, cô liền nhìn thấy một bóng đen, ngồi ở trên chiếc ghế cạnh bên giường cô.

Giang Hoài Khê nói: “Ít khi tôi làm người tốt một lần, giúp người thì giúp cho chót thôi, cậu ngủ nhanh đi, ngủ rồi thì tôi có thể an tâm đi rồi. Tôi có lòng tốt giúp cậu, cậu sẽ không phá vỡ nguyên tắc làm việc của tôi, lấy oán trả ơn chứ?”

Từ trong lỗ mũi của Lục Tử Tranh nhẹ nhàng phun ra một tiếng “a”, cô không nói lời nào. Tò ý rằng tôi đã ngủ, cô có thể đi rồi.

Cô một lòng một dạ muốn ngủ, đáng tiếc cô thường hay mất ngủ, càng muốn ngủ, lại càng ngủ không được. Cô nhắm mắt lại, một lần lại một lần đếm cừ, càng đếm lại càng tỉnh táo. Đêm đã khuya, gió bắc mạnh mẽ ập vào, mang đến từng cơn ớn lạnh.

Cô cảm nhận được, Giang Hoài Khê nhẹ nhàng đứng dậy, cơ hồ còn chưa nghe thấy tiếng bước chân, liền đã vang lên âm thanh cửa sổ được đóng lại. Không lâu sau, ghế dựa cạnh bên lại có tiếng hít thở truyền đến.

Gió bắc không tiến vào được, liền mất hứng mà mạnh mẽ tập kích cửa sổ, một cái, hai cái, ba cái...

Ý thức bắt đầu dần dần mơ hồ, buồn ngủ bắt đầu nặng nề kéo tới, loáng thoáng nghe thấy có người gọi cô: “Lục Tử Tranh...”

Sốt một ngày, Lục Tử Tranh từ lâu đã vô cùng mệt mỏi, bây giờ sự buồn ngủ lại kéo đến, một chút khí lực để trả lời cũng không có, chỉ muốn an ổn mà ngủ một giấc, cái gì cũng không cần nghĩ tới.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, cô nghe thấy có một giọng nói trầm nhẹ dịu dàng ní non ở bên tai cô rằng: “Ngủ đi, đừng sợ, ngày mai sẽ tốt thôi...”

Lục Tử Tranh vừa mới tỉnh giấc, trong lúc nhất thời lại không nhận rõ đây là giấc mơ hay là hiện thực.

Lục mẹ gõ cửa đi vào, bưng một ly nước nóng cho Lục Tử Tranh, vuốt ve khuôn mặt của Lục Tử Tranh, yêu thương nói: “Chưa tỉnh ngủ sao, còn đang nằm mơ à...”

Lục Tử Tranh đỡ lấy ly nước, nhìn khuôn mặt mẹ mình, cười cười. Tỉnh ngủ rồi sao, vừa mới tỉnh giấc, cảm giác như đã trải qua nhiều năm, điều giống nhau chính là, lúc tỉnh dậy, người dịu dàng bên tai ở trong mộng, vẫn không ở bên cạnh.

Hơn mười giờ sáng, Giang Hoài Khê mới hôm qua còn bảo rằng hôm nay có việc bận lại bất ngờ xuất hiện, bên cạnh còn dẫn theo một cô gái trẻ, tóc dài xõa vai, comple trắng tấp, vẻ mặt đậm nhạt, hàn khí bức người.

Lục Tử Tranh mở cửa, nhìn hai người họ, hơi kinh ngạc.

Giang Hoài Khê không khách sáo đẩy cửa rộng ra, một chân bước vào, vừa cời giày vừa hỏi: “Đi có ở nhà không?”

Lục Tử Tranh đóng cửa lại, trả lời: “Có, có chuyện gì sao.” Nói xong, lấy ra một đôi dép lê từ trong tủ giày, ngồi xổm người xuống đưa cho cô gái trẻ ấy, lúc ngẩng đầu lên, lại phát hiện trên người cô gái ấy cầm theo hộp thuốc.

Quả nhiên, Giang Hoài Khê nói: “Tôi dẫn bác sĩ đến làm kiểm tra đơn giản cho đi một chút.”

Lục Tử Tranh liếc mắt, lảng lảng mà nhìn Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê đang cúi đầu nghiêm túc đổi giày. Lục Tử Tranh chột cười không lên tiếng nói: “Tôi đi gọi mẹ đến.”

Lục mẹ cảm thấy các cô chuyện bé xé to, nhưng thấy Giang Hoài Khê cũng gọi người ta đến rồi, đành không tiện chối từ, buộc lòng phải đành phối hợp.

Cô gái trẻ đeo ống nghe bệnh khám nơi này một chút, lại khám nơi kia một chút, xoa bóp nơi này một chút, lại xoa bóp nơi kia một chút, tìm Lục Tử Tranh theo động tác của cô ấy mà nhảy một cái lại một cái, không hề có một chút quy luật.

Sau một lát, cô gái rút cục thu tay về, giọng nói nhàn nhạt lạnh lùng: “Kiểm tra không có vấn đề gì. Có điều, nó cũng không thể nói lên điều gì cả, nếu như muốn một kết quả yên tâm hơn, thì hãy đến bệnh viện kiểm tra một lần đi.”

Nhưng lúc Lục Tử Tranh nghe được từ “Không có vấn đề gì”, lòng liền an tâm hơn một nửa, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Lục mẹ cũng cười nói: “Ta đã nói với các con là không sao mà, còn phải đi bệnh viện gì chứ, đã có chuyện gì đâu. Hoài Khê nè, cảm ơn con, phiền con quá.”

Lục mẹ giữ Giang Hoài Khê và nữ bác sĩ ở lại nhà ăn cơm trưa, nữ bác sĩ về mặt nhàn nhạt tỏ ý rằng phải về bệnh viện làm việc, Lục mẹ sợ làm lỡ công việc của cô ấy, cũng không tiện miễn cưỡng, bèn để Lục Tử Tranh tiễn cô ấy xuống lầu, Giang Hoài Khê cũng xuống theo.

Đến chỗ hàng lang, nữ bác sĩ liền khẽ vuốt cằm về phía Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê, ra hiệu hai người họ trở về được rồi.

Giang Hoài Khê cũng không khách sáo, dứt khoát xoay người tiến vào trong thang máy.

Lục Tử Tranh lại nghiêm túc nói cảm ơn về phía cô ấy, sau đó mới cùng Giang Hoài Khê bước vào bên trong.

Trong thang máy, Giang Hoài Khê và Lục Tử Tranh đứng ở hai bên trái phải, khoảng cách hơi xa, Lục Tử Tranh nhìn khe hở mỗi lần đóng mở của cửa thang máy, hờ hững nói: “Tôi thay mẹ cảm ơn cô.”

Giang Hoài Khê không vui, khẽ cười một tiếng: “Cậu không cảm ơn tôi sao? Sao tôi lại cảm thấy tiếng cảm ơn khi này của cậu với bác sĩ lại nghe khá là chân thành nhỉ.”

Lục Tử Tranh lảng sang chuyện khác: “Bác sĩ khi này tên là gì, hình như hơi quen.”

Giang Hoài Khê cười rạng rỡ: “Ồ, cậu là đang coi trọng người ta trẻ tuổi đẹp mặt đấy sao? Bài ca quen mặt của cậu vốn lỗi thời rồi, tôi đoán có lẽ cậu quen người ta ở trong mơ thì có.”

Lục Tử Tranh liếc mắt lườm Giang Hoài Khê một chút: “Tôi nghiêm túc đó.”

Hình như cô thật sự đã từng gặp qua cô gái ấy ở đâu đó, chỉ là, trong thời gian ngắn lại nhớ không ra.

Giang Hoài Khê thu hồi nụ cười: “Sao cậu biết tôi không phải nghiêm túc? Em ấy tên là Giang Vong, nhỏ hơn cậu một tuổi, hiện nay đang độc thân, ừm, cậu vẫn còn hy vọng.”

Lục Tử Tranh chế giễu lại: “Cô thật rất hiểu rõ nhỉ, tình trạng quan hệ mà cũng biết, chắc cũng đã từng tốn công sức một thời gian rồi phải không?”

Giang Hoài Khê chuyển mắt nhìn Lục Tử Tranh một chút, nhũn mày nở nụ cười: “Bây giờ, là cậu đang cảm thấy hứng thú với tình sử của Giang Vong, hay là đang cảm thấy hứng thú với tình sử của tôi?”

Lục Tử Tranh sững sờ, lập tức cúi đầu, không nhìn Giang Hoài Khê, nhàn nhạt đáp lại nàng: “Không may rằng tôi chẳng có hứng thú với cái nào cả.”

“Ding dong” một tiếng, cửa thang máy mở ra, Giang Hoài Khê nhanh chóng bước ra ngoài, Lục Tử Tranh theo sát phía sau, do dự nửa ngày, lúc gần đến cửa nhà, cô vẫn đưa tay kéo lại góc áo của Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê dừng bước lại, quay đầu nhìn Lục Tử Tranh, chỉ nhìn thấy khuôn mặt cô đang sáng rực mà nhìn nàng, sắc mặt hơi ửng hồng, biểu cảm lại vô cùng nghiêm túc.

Lục Tử Tranh nói: “Hoài Khê, cảm ơn cô.”

Giang Hoài Khê nghiêm túc nhìn Lục Tử Tranh, khóe môi cong lên, nhẹ nhàng nở nụ cười. Nàng đặt tay lên trên bàn tay của Lục Tử Tranh đang nắm góc áo mình, nhẹ nhàng nắm chặt, dẫn theo Lục Tử Tranh đi về phía trước: “Ừ, giờ mới hiểu chuyện này. Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Tay Giang Hoài Khê hơi lạnh, ấm áp từ trong lòng bàn tay của Lục Tử Tranh thổi đến một cảm giác mát mẻ vào trong lòng, khiến nó cũng từ từ ấm áp lên. Lục Tử Tranh không dám nắm lại tay của Giang Hoài Khê, chỉ mỗi một mình Giang Hoài Khê dùng sức nhẹ nhàng nắm nó, lòng cũng đã cảm thấy an yên cực kỳ.

Có lúc, cầm quá chặt dùng quá sức, lại dễ dàng bị buông lỏng ra, bởi vì cuối cùng rồi sẽ mệt mỏi, rồi sẽ buông rời; Cứ như vậy, không chặt không lỏng, bởi vì cẩn thận mà từng li từng tí, biết đâu nó sẽ được dài lâu, đúng hay không?

Lời tác giả: Nhìn thấy một đoạn lời bài hát, cảm thấy rằng nó có thể giải thích hoàn mỹ về tâm tình của Lục Tử Tranh.

Không có bắt đầu tốt đẹp, sẽ không có kết quả tàn khốc.

Giả vờ như không hề để ý, lòng thì đang xoắn xuýt ngọt ngào.

Tôi không phải là không còn tin tưởng vào tình yêu, mà là tôi không còn tin vào bản thân mình.

Hãy xem như là tôi không chịu đựng được, tôi không có can đảm.

Được rồi, là tôi không dám yêu em, là tôi sợ lại bị chia lìa.

Cái gọi là tình yêu sâu đậm, đều sẽ sớm lụi tàn mà thôi.

Chỉ có thể khoanh tay bất lực mà bảo vệ hồi ức.

Trốn tránh ánh mắt của em, tôi nín thở, chỉ sợ không cẩn thận sẽ tiết lộ tâm tư của mình.

Tôi đã từng muốn nói cho toàn bộ thế giới này biết rằng, em chính là bí mật mà tôi chôn giấu dưới đáy lòng.

(Bài hát trên là bài Không Dám Yêu Em/不敢爱你 của Trần Khôn).

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Đêm trước ngày lễ Giáng Sinh 24 tháng 12, đường phố dường như đông đúc hơn rất nhiều so với thường ngày, ông già Noel xuất hiện ở khắp mọi nơi, quả táo được bày bán trong siêu thị đều được chất đống như núi.

Người độc thân chẳng có cảm giác đặc biệt hay vô cùng mong đợi gì vào những ngày lễ thế này, sáng sớm sau khi Lục Tử Tranh đi vào cơ quan phiên dịch, mắt liền thấy nữ đồng nghiệp bên cạnh nhận được một bó hoa tươi, người cười còn xán lạn hơn so với hoa.

Người nhận được hoa thì hưởng thụ lấy những ánh mắt hâm mộ và trêu chọc của những đồng nghiệp khác, tựa như rằng đã vô ý tiết lộ hành trình ước hẹn buổi tối của mình, Lục Tử Tranh trước giờ luôn không thích tụ tập náo nhiệt, nhắm mắt làm ngơ bắt tay vào công việc của mình. Cô cũng chẳng hề hâm mộ, để đón ý nói đùa mà phải tỏ ra đáng vẻ ước ao, xin lỗi, cô làm không được.

Nhưng dù cô có duy trì sự yên tĩnh cực độ biểu thị rằng cô không có hứng thú với cái đề tài này thế nào, lại vẫn có người không chịu buông tha cho cô.

Đồng nghiệp Trương Lệ sau khi lú rú hâm mộ một lát sau, lúc trở về bàn làm việc của mình, chị ta đi ngang qua bàn Lục Tử Tranh, lời nói mang theo vẻ than vãn cất lên: “Tử Tranh, hình như ở đây chỉ có chúng ta là không có hoa cũng chẳng có hẹn, lẽ loi một mình, tối nay bạn chị có tổ chức một bữa tiệc, em có hứng thú đi cùng không?”

Lục Tử Tranh thường ngày chẳng thân thiết lắm với chị ta, nhưng cô cũng biết, Trương Lệ ở sau lưng cô đã không ít lần nghị luận về cô.

Cô lễ phép cười cười, từ chối chị ta: “Không được chị Trương, buổi tối em có hẹn với mẹ rồi.”

Vừa dứt lời, liền có một nhân viên chuyển phát nhanh ôm một bó hoa hồng đỏ to lớn đi vào, nhìn thấy bảng tên ở trước bàn Lục Tử Tranh, thế là trực tiếp lại đây yêu cầu Lục Tử Tranh ký nhận.

Lục Tử Tranh cau mày ký nhận hoa, trên mặt hoa vốn không có bất kỳ tấm card nào, một bó hoa hồng đỏ kiều diễm ướt át được bày biện như dáng vẻ của một quả táo, đúng thật là hòa hợp với không khí an lành của đêm Giáng Sinh.

Trương Lệ hừ nhẹ một tiếng, giọng nói mang theo vẻ ghen tuông: “Ồ, xem ra là chị lo xa rồi, Tử Tranh sao có thể đơn độc một mình được chứ.” Nói xong, chị ta lại lắc người rời đi, vừa đi, còn giả đồ độc thoại một mình: “Hôm nay hình như Vương tổng trở về...” Độc thoại thì độc thoại đấy, nhưng âm thanh thì lại lớn tới mức tất cả đồng nghiệp trong văn phòng đều nghe thấy, âm thanh vốn đang nghị luận về chuyện hoa hồng của Lục Tử Tranh trong phút chốc tan biến, sự vắng lặng đột nhiên bao trùm cả văn phòng.

Lục Tử Tranh cau mày nhìn bóng lưng của Trương Lệ, hít sâu một hơi xuống, khiến mình đừng nên tính toán với chị ta. Cô sớm đã biết, Trương Lệ và một số đồng nghiệp khác thường hay ở sau lưng cô mà nghị luận về chuyện cô có quan hệ bất chính với tổng giám đốc của cơ quan, đó là nguyên do mà có việc tốt hay có việc xấu gì xảy ra thì cô luôn luôn là người hứng chịu.

Trong nhiều năm như vậy, lời bịa đặt hay chuyện vô căn cứ chưa từng rời xa cô một phút nào, Lục Tử Tranh từ lâu đã biết, cô không chặn nổi miệng của người khác, cô thừa nhận, vậy nên, không tranh giành không biện giải, chỉ xem như là chưa từng nghe thấy.

Có một số việc, chỉ cần bản thân mình biết, là đủ rồi. Người tin tưởng cô thì không cần phải nhiều lời, còn người không tin cô, càng không cần phải nhiều lời.

Chỉ có điều, hoa này là do ai tặng, trong nhất thời lại đoán không ra.

Dù sao cũng chắc chắn là không phải Giang Hoài Khê, quen biết nhiều năm như thế, Giang Hoài Khê đã từng tặng cô rất nhiều thứ, nhưng duy độc là chưa bao giờ tặng hoa, cho dù có tặng hoa đi nữa, đối với sự hiểu biết của Lục Tử Tranh với Giang Hoài Khê, nàng cũng chắc chắn sẽ không tặng hoa hồng đỏ.

Phạm vi nghi ngờ quá rộng, Lục Tử Tranh nghĩ một lát rồi cũng đành bỏ qua, lòng hiếu kỳ của cô từ trước đến giờ đều có hạn. Thế là liền tiện tay đặt hoa qua một bên, tiếp tục bắt tay vào việc của mình.

Giữa giờ nghỉ trưa, lại nhận được điện thoại của Giang Hoài Khê.

Nhìn hai chữ “Hoài Khê” lập lòe trên màn hình di động, trong lòng Lục Tử Tranh lại có nẩy phần thấp thỏm cùng mong đợi khó mà nói rõ. Nhưng rất nhanh, lý trí của cô đã khiến cho bản thân mình bình tĩnh lại.

Giang Hoài Khê hẹn cô tối mai cùng nhau ăn cơm, lời mời trong ngày lễ Giáng Sinh như thế mà nàng cũng chẳng đưa ra lý do gì, hay chẳng có bất kỳ khách sáo nào, tựa như nó chỉ là một bữa cơm vô cùng bình thường.

Tất nhiên là Lục Tử Tranh không hề hỏi nàng về chuyện liên quan đến bó hoa, cô đáp lại nàng một tiếng, dù sao thì cô cũng đã chuẩn bị quà tặng xong xuôi hết rồi, cũng phải nên tặng nó thôi.

Mới vừa cúp điện thoại bỏ vào trong túi, điện thoại lại vang lên lần nữa.

Tim Lục Tử Tranh đột nhiên đập nhanh một hồi.

Chỉ là lúc lấy điện thoại ra, lại nhìn thấy tên người gọi là Hứa Bách Hàm. Cô nói thầm sau lưng mình một chút, rốt cục là đang mong đợi cái gì đây chứ.

Hứa Bách Hàm bảo đã lâu chưa gặp mặt cô, hỏi cô khi nào về Cự Châu thì qua thăm chị một lần.

Lục Tử Tranh hơi khó xử, hiện nay cô vẫn chưa có dự định trở về đó. Từ khi mẹ cũng chuyển từ Cự Châu tới Lâm Châu, cô cũng chưa từng đặt chân qua nơi khác ngoài Lâm Châu ra. Chẳng thà là nói không muốn về Cự Châu, chỉ bằng nói là, không dám về Cự Châu thì hơn. Sợ gặp phải người quen nơi đó, sợ nhớ lại những chuyện cũ của nơi đó, sợ lại bị cuốn vào ác mộng nơi đó một lần nữa.

Hứa Bách Hàm nghe được sự do dự của cô, chị trước giờ đều hiểu ý người, cũng không định làm khó xử Lục Tử Tranh nữa. Đổi sang đề tài khác, cảm khái mà nói: “Năm mới lại sắp đến nữa rồi, thời gian trôi qua nhanh thật.”

Lục Tử Tranh đứng bên cửa sổ, mắt nhìn xuống dòng xe cộ đông đúc qua lại trên đường, cảnh tượng vội vã của những người đi bộ, có chút cảm khái nói: “Nhanh đến mắt chưa kịp lưu lại điều gì.”

Đầu dây điện thoại bên kia, Hứa Bách Hàm dịu dàng nở nụ cười, khuyên lơn: “Tử Tranh, em vẫn cứ thích ngoảnh đầu lại nhỉ, qua thì cứ để nó qua, cái quan trọng là, nên nắm bắt cái khoảnh khắc mới này thế nào mà thôi.” Chị ngừng lại một lát, bổ sung: “Chỉ cần còn thời gian, tất vẫn còn hy vọng, không phải sao?”

Nắng ấm của ngày đông rốt cục cũng chiếu lên người Lục Tử Tranh, xuyên thấu qua cánh cửa sổ thủy tinh trong suốt, dùng hào quang của nó bao phủ lấy Lục Tử Tranh, đem đến ấm áp thư thái đến cho người.

“Chỉ cần còn thời gian, tất sẽ còn hy vọng.” Năm đó, Hứa Bách Hàm cũng nói như vậy với cô.

Lớp 11 năm đó, sau khi chuyển trường, Lục Tử Tranh lại trở về với bộ dáng sầu não u buồn quen thuộc nhất của bản thân, là học sinh chuyển trường, một mình ngồi ở hàng cuối cùng của phòng học, trừ phi cần thiết, chứ chưa bao giờ chủ động nói chuyện với các bạn học cùng lớp, lại lần nữa trở về với thế giới đơn độc của bản thân.

Thời gian hoạt động tự do của tiết thể dục, một mình cô ngồi ở trên khán đài của sân luyện tập, nhìn bạn bè tụm năm tụm ba nô đùa ở trên sân, nhìn bóng người tay trong tay cười cười nói nói đang đi về hướng xa xa, lại không kiềm được quay về sự bi thương quen thuộc.

Liên Huyền biến mất nhẹ nhàng giữa tầm mắt của cô như thế, vậy còn hồi ức bị vùi lấp trong đầu cô, làm thế nào để bút nó ra bây giờ?

Cô mờ mịt đi ra sân luyện tập một mình, tại một nơi rộng lớn như vậy, cô càng ngày càng cảm thấy bản thân mình cô tịch đến nhỏ bé, tìm không thấy một chút cảm giác tồn tại thuộc về bản thân mình.

Cách không xa sân luyện tập là một hồ nước trong suốt bên cạnh một thảm cỏ, sóng nước trong veo dưới ánh mặt trời khiến người khác khó lòng mà không chú ý được.

Lục Tử Tranh giẫm lên bãi cỏ, từng bước từng bước đi về phía trước. Cô cúi đầu, giữa làn nước trong veo, tình huống mà thấy khuôn mặt không hề có chút sức sống của mình. Cô cố gắng mỉm cười một lát, lại phát hiện dường như đã quên mất cách khiến cục bắp thịt co rúm này cười thế nào, ngậm lại, thật sự là bi ai.

Giày đã bị thấm ướt bởi hồ nước, mang theo chút cảm giác mát mẻ thoải mái, làm thư hoãn đi thần kinh đau đớn của cô. Lục Tử Tranh hồ hững hờ nghĩ rằng, ngâm hết cả đôi chân vào trong thì có lẽ sẽ thoải mái hơn nhỉ? Thế là, cô lại đi về trước thêm mấy bước.

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một giọng nữ ôn hòa, làm thức tỉnh Lục Tử Tranh: “Nếu quần cũng ướt, thì sẽ không thoải mái đâu.”

Lục Tử Tranh phảng phất như vừa mới tỉnh lại giữa giấc chiêm bao, cúi đầu nhìn xuống ống quần ẩm ướt của mình, quay đầu nhìn lại bờ hồ đã cách xa mình một khoảng, trong một lúc lại không thể nào nhớ được tại sao mình lại đi vào trong hồ.

Cô cũng bị bản thân mình dọa rồi, tim phình phịch nhảy lên, gấp rút quay người lại, leo lên bờ.

Trên bãi cỏ bên bờ có một cô gái không chênh tuổi cô là bao đang ngồi, đường nét tinh tế, khuôn mặt dịu dàng, trên người lại mang theo vẻ ung dung hồ hững hờ có của một thiếu niên. Chị nhìn Lục Tử Tranh, là ánh mắt ấm áp và thân thiết mà rất lâu Lục Tử Tranh đã chưa từng thấy ở người xa lạ.

Chị xoay xe lăn đi về bên cạnh Lục Tử Tranh, ngừng đầu nhả nhặn mà nhìn Lục Tử Tranh chăm chú.

Giọng nói của chị nhẹ nhàng mềm mại, nụ cười ấm áp, giọng nói lại mang theo chút hàn ý khiến người ta sợ hãi: “Đã có lúc, chị cũng muốn thử cảm giác thoải mái ở trong nước là như thế nào.”

Lục Tử Tranh cắn môi nhìn chị, bước chân không may dịch chuyển.

Hứa Bách Hàm lại đưa tay ra, nắm lấy tay Lục Tử Tranh, đặt ở trên hai chân vô lực trong xe lăn của mình, khẽ cười một tiếng, nói rằng: “Nhưng mà,

cuối cùng lại không nở. Không nở rời đi, không nở từ bỏ.”

Tay Lục Tử Tranh đang đặt ở trên hai chân Hứa Bách Hàm lại không tự chủ mà run rẩy. Đó là một loại hoang mang, một loại xấu hổ.

Hứa Bách Hàm nói: “Chị không biết rằng em đã xảy ra chuyện gì, hoặc gặp phải chuyện phiền lòng thế nào. Nhưng em hãy suy nghĩ một chút, lúc em còn có thể dùng hai chân mà cố gắng đạp qua bùn lầy, lại có người còn không có hai chân, dù cho có bò lổm ngổm nhưng vẫn chưa hề từ bỏ. Em lại có tư cách gì, mà lại yếu đuối, lại nhút nhát hơn những người đó?”

Lục Tử Tranh ngồi xổm xuống, cúi đầu vào bên trong hai đầu gối của mình.

Hứa Bách Hàm đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Lục Tử Tranh, lại vuốt ve đầu của cô, động tác nhẹ nhàng chậm chạp lại ấm áp, giọng nói mềm mòng êm tai: “Chỉ cần còn thời gian, tất sẽ còn hy vọng. Chỉ cần cuộc đời còn cho em một tia hy vọng, em đừng nên dễ dàng mà từ bỏ.”

Chị nhẹ nhàng nâng đầu Lục Tử Tranh lên, ánh mắt ôn hòa nhìn Lục Tử Tranh, cười nói: “Hứa Bách Hàm, chị tên Hứa Bách Hàm, làm bạn nhé.”

Lục Tử Tranh kinh ngạc nhìn Hứa Bách Hàm hồi lâu, mới thấp giọng trả lời chị: “Lục Tử Tranh, em tên Lục Tử Tranh.”

Hứa Bách Hàm nở nụ cười xán lạn, ấm áp gọi tên cô: “Tử Tranh sao, thật là một cái tên dễ nghe...” Chị lại chớp chớp mắt, yêu cầu rằng: “Tử Tranh, có ở đây cao quá, xe lăn thật khó mà di chuyển, em có thể đẩy nó giúp chị đi đến đằng trước không?”

Lục Tử Tranh tất nhiên là không hề từ chối, không nói một lời liền đẩy Hứa Bách Hàm rời khỏi hồ nước.

Sau này, Hứa Bách Hàm là người bạn thân duy nhất trong đời của Lục Tử Tranh. Dĩ nhiên, là lúc mà Giang Hoài Khê vẫn chưa đạt được vị trí bạn bè đạt tiêu chuẩn ở trong lòng của Lục Tử Tranh.

Câu nói ấy của Hứa Bách Hàm “Chỉ cần còn thời gian, tất sẽ còn hy vọng”, Lục Tử Tranh vẫn luôn nhớ kỹ. Thời điểm nửa cuối năm lớp 11, hơn phân nửa thời gian sau giờ học, đều là do Hứa Bách Hàm cùng cô vượt qua. Chỉ cần nhìn thấy nụ cười không lo sợ gì của Hứa Bách Hàm đối với cuộc sống, lòng Lục Tử Tranh tức thì sẽ sinh ra nỗi xấu hổ, do đó sẽ thúc ép bản thân mình can đảm để đối mặt. Từ một góc độ nào đó mà nói, Hứa Bách Hàm là một cô giáo hướng dẫn tinh thần của cô.

Giữa hai người các cô chưa bao giờ trao đổi qua lại chuyện của bản thân họ, nhưng Lục Tử Tranh thoáng có thể nhận ra sự đau thương trên người của Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Hàm cũng vậy, chị cũng vẫn luôn thông cảm cho bi quan của cô. Giữa thời điểm khó khăn nhất, Hứa Bách Hàm lại mang đến một thiện ý quý giá, khiến cô đối với cái thế giới tràn ngập ác ý này lại một lần nữa dấy lên mong đợi.

Vì vậy, Lục Tử Tranh vẫn luôn biết ơn Hứa Bách Hàm.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lục Tử Tranh mềm lòng, cô nhận lời Hứa Bách Hàm: “Nếu như lúc nghỉ tết em quay về thăm chị, chị sẽ cho em một bao lì xì đỏ chót sao?”

Hứa Bách Hàm ha ha cười to, hứa hẹn nói: “Chị nhất định sẽ cho em một bao lì xì đỏ chót luôn, ừm, tặng kèm thêm một bao chuyện xưa siêu cấp giá trị luôn.”

Lục Tử Tranh nghi hoặc: “Chuyện xưa gì?”

Hứa Bách Hàm lại bắt đầu hé mở: “Muốn biết sao, cứ đến gặp chị thì biết.”

Trong lòng Lục Tử Tranh có chút bất an kỳ lạ rồi.

Tâm tình Hứa Bách Hàm dường như rất tốt, sắp cúp điện thoại còn không quên trêu chọc Lục Tử Tranh một cái: “Cuộc hẹn buổi tối ấy, thay chị chuyển lời đến Giang Hoài Khê rằng, năm mới phải tiếp tục cố gắng hơn nữa, chúc em ấy sớm ngày thành công.”

Lục Tử Tranh tranh cãi: “Ai nói tối mai em có hẹn với cô ấy?!”

Nhưng Hứa Bách Hàm lại hiểu ý nói rằng: “Vậy nên em là đang nói với chị rằng, buổi tối em sẽ không gặp Hoài Khê sao?”

Lục Tử Tranh sẽ không nói dối, cô trầm mặc.

Hứa Bách Hàm thở dài: “Có lúc chị không hiểu hai người các em đang làm gì nữa, tắc tắc thời gian tắc tắc vàng, hãy nhớ quý trọng.”

Lục Tử Tranh nhàn nhạt cười một cái.

Sao không biết thời gian đáng quý cỡ nào, sao không biết năm tháng tàn nhẫn cỡ nào. Thật ra là các cô vốn đã hiểu rõ cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lễ Giáng Sinh ngày đó, cơ quan phiên dịch nhân tính hóa khi cho phép đặc biệt tan ca sớm, vừa tới 4 giờ, mọi người đều vội vã thu dọn đồ đạc, cầm túi xách chạy ra.

Sau khi Lục Tử Tranh chậm rãi thu dọn xong, mới gọi điện thoại cho Giang Hoài Khê báo rằng cô đã tan việc rồi. Khi trước Giang Hoài Khê đã từng nói, lúc nào hết giờ làm thì gọi điện thoại cho nàng, nàng đi đón cô.

Nhưng lúc này, Giang Hoài Khê lại hơi khó xử, tạm thời nàng đột nhiên có việc, bây giờ không thể đi được, do dự nửa ngày, bèn nói rõ sự thật: “Có lẽ tôi sẽ đến hơi muộn một chút, công ty tạm thời có chút việc.”

Lục Tử Tranh cười cười, không để ở trong lòng, lại vẫn hiểu ý người mà nói: “Không sao, cô cứ xử lý công việc cho xong đi, cô đang ở công ty sao? Tôi đến đó chờ cô nhé.” Khoảng cách từ cơ quan của cô với công ty của Giang Hoài Khê cũng không xa lắm, cũng cỡ 20 phút đi bộ thôi.

Giang Hoài Khê quay đầu lại nhìn các đồng nghiệp còn đang thảo luận trong văn phòng, suy nghĩ về nhà hàng buổi tối đã được đặt xong cùng với khoảng cách của công ty, buột lòng phải đồng ý nói: “Ừ, được rồi. Nào cậu đến dưới lầu thì gọi điện thoại cho tôi, tôi xuống ngay.”

Lục Tử Tranh đáp ứng một tiếng, liền cúp điện thoại mặc áo khoác ngoài vào, rời khỏi cơ quan phiên dịch.

Xung quanh đường phố thật sự mang theo không khí của ngày lễ, trên dưới các cửa hàng đều treo đèn kết hoa, đi một tí là có thể ngẫu nhiên mà gặp những người trẻ tuổi cầm hoa tươi trên tay, trên mặt đào nhạt vẻ hạnh phúc không sao giấu được.

Lục Tử Tranh xiết thật chặt áo khoác ngoài, trốn đi gió lạnh buổi chạng vạng khi mặt trời lặn xuống, chậm rãi đi bộ về hướng công ty Giang Hoài Khê. Nghĩ thì cũng hơi xấu hổ, làm bạn với Giang Hoài Khê trong những năm nay, nhưng tựa hồ toàn là để Giang Hoài Khê chờ cô, thoát nhìn Giang Hoài Khê vốn không có tính kiên nhẫn, nhưng mọi khi nàng chờ cô, chưa bao giờ lại thấy nàng nổi giận với cô khi nào.

Lục Tử Tranh vốn cũng là người không thích chờ người khác, nhưng vào giờ phút này, cô từng bước từng bước đi về hướng công ty Giang Hoài Khê, từng giây từng phút bé nhỏ trôi qua, nghĩ rằng, phần cuối của chờ đợi, là Giang Hoài Khê đang đứng ở đó, rồi lại cảm thấy, cũng không tệ cho lắm.

Cô nghĩ, khiến Giang Hoài Khê đợi mình nhiều lần như vậy, cũng phải nên trả lại cô ấy một lần, không phải sao?

Trong nhiều năm như vậy, Lục Tử Tranh chưa bao giờ thích mắc nợ người khác, cô đều luôn phân rõ ràng ranh giới với người khác, tuyệt không mong muốn chiếm một chút tiện nghi nào của người ta, duy độc một mình Giang Hoài Khê là ngoại lệ. Giữa hai người họ, từ lâu đã tính không rõ rồi.

Gió lạnh thổi vào hai gò má của Lục Tử Tranh khiến cô đau đớn, cô đành phải cúi đầu xuống sai bước nhanh hơn, qua thêm một chỗ quẹo nữa, là có thể nhìn thấy công ty Giang Hoài Khê rồi.

Qua chỗ rẽ kia xong, Lục Tử Tranh tiếp tục im lìm cúi đầu đi về phía trước, đến khi cảm giác rằng đã tới nơi cần tới, bèn mới ngẩng đầu lên.

Chỉ là, vừa mới ngẩng đầu lên, cô lại đứng díp mà nhìn thấy Giang Hoài Khê đang đứng ở cửa công ty, cách cô chừng không xa lắm. Lục Tử Tranh không thấy rõ vẻ mặt của nàng, chỉ nhìn thấy nàng đưa tay ra nhận hoa của người thanh niên trẻ trước mặt, cánh môi đỏ hồng mở ra đóng lại như đang nói gì đó, sau đó thì người con trai ấy tâm không cam lòng không nguyện quay người rồi đi.

Lục Tử Tranh ngơ ngác mà nhìn, hai tay đặt ở hai bên cơ thể bất giác nắm chặt góc áo.

Dường như cảm nhận được gì đó, Giang Hoài Khê đột nhiên xoay mặt qua, một cái ánh mắt thì liền nhìn thấy Lục Tử Tranh, sau đó, nàng lại cau chặt lông mày.

Ôm hoa hồng, Giang Hoài Khê bước xuống bậc thang, từng bước từng bước đi về phía Lục Tử Tranh. Lúc đi ngang qua bên thùng rác, Giang Hoài Khê đột nhiên giơ tay ra, không chút do dự mà ném cả bó hoa vào trong. Sau khi phóng thích hai tay xong, nàng vừa đi vừa nói lòng khảm quãng cô trên cổ mình.

Dừng lại trước người Lục Tử Tranh, Giang Hoài Khê tự nhiên tháo xuống khăn quàng cổ của mình, khoác vào trên cổ Lục Tử Tranh, vừa khoác vừa chế giễu cô: “Mặt bị gió thổi đỏ như cái mông khi ấy, thật sự là xấu chết mà.” Nói xong, nàng lại quay người: “Đi thôi, xe đỗ ở phía trước.”

Lục Tử Tranh đi theo sau nàng, chớp mũi quanh quẩn lấy hương thơm quen thuộc trên khăn quàng cổ của Giang Hoài Khê, cô nhìn bóng người cao gầy mảnh khảnh của Giang Hoài Khê từng bước từng bước đi ở trong gió rét, nhìn không được mở miệng: “Hoa rất đẹp, vút không tiếc sao? Người con trai kia thoát nhìn cũng không tệ lắm.” Vừa dứt lời, trong phút chốc, Lục Tử Tranh bèn biết mình đã vượt ranh giới rồi, cô lại đang thử dò xét điều gì đó sao. Lập tức lòng liền sinh hối hận, nhưng mà nói thì cũng đã nói rồi, không còn cách nào để thu hồi.

Quả nhiên, Giang Hoài Khê đột nhiên dừng bước, nàng quay đầu lại, đôi mắt đen láy yên lặng nhìn Lục Tử Tranh, nhẹ nhàng cong khóe môi lên: “Tôi thấy cậu cũng không tệ.”

Trong một lúc, Lục Tử Tranh như bị lừa thiêu bởi nhiệt độ ẩn giấu trong đôi mắt của nàng, hốt hoảng chuyển mắt đi không dám nhìn nàng. Tiếng ồn ào đông nghịt của đường phố bỗng như biến mất, Lục Tử Tranh chỉ nghe thấy tiếng tim đập của mình, một nhịp lại một nhịp...

Giang Hoài Khê lại nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng, bổ sung thêm: “Trên thế giới này, phần lớn người tôi thấy cũng không tệ, phần lớn hoa tôi cũng thấy nó rất đẹp đẽ, có điều, chỉ vậy thôi, không hơn. Cũng như bánh ngọt vậy, bề ngoài nó có đẹp đẽ thế nào, nhưng lại không hợp khẩu vị của cậu thì cậu có ăn nó không?”

Lục Tử Tranh ngẩng đầu nhìn Giang Hoài Khê, trầm mặc không hề trả lời. Cô nhìn thấy mi mắt Giang Hoài Khê nhẹ nhàng rũ xuống, lông mi thật dài tỏa ra một bóng mờ đẹp đẽ, vẻ mặt lạnh lùng, ngữ khí bình tĩnh: “So với tạm bợ, tôi thà lãng phí nó.”

Lông mày Lục Tử Tranh nói lỏng ra, mím môi mà nở nụ cười không tiếng động. Cô đi vài bước đến bên cạnh Giang Hoài Khê, cười nói: “Đi thôi, không biết bánh ngọt tối nay của cô có hợp khẩu vị hay không đây.”

Giang Hoài Khê cau mày nhẹ một cái, hỏi cô: “Muốn hợp khẩu vị của cậu à? Nếu hợp khẩu vị, cậu sẽ ăn sao?”

Lục Tử Tranh lại bốn lạng dịch ngăn cản, nói: “Đối với tôi mà nói, đồ ngọt không có hợp hay không hợp khẩu vị, đưa tôi tôi đều ăn hết cả.”

Giang Hoài Khê hừ nhẹ một tiếng, sai vài bước đến phía trước chiếc xe, mở cửa xe ra, để lại một câu: “Thật ngại, tôi không chuẩn bị bánh ngọt” cho Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh đi tới bên ngoài cửa ghế lái phụ, lông mày cong cong mắt cười cười, cũng ngồi vào bên trong.

Đường sá ngày lễ, không thể tránh khỏi cảnh tượng vô cùng đông nghịt. Xe hai người họ bị ngăn ở giữa đường, đang lúc chờ đợi, Lục Tử Tranh móc ra một con thỏ nhỏ bằng vải bố màu trắng đặt trên bục xe của Giang Hoài Khê, trên người con thỏ thêu hai chữ “bình an” cực lớn.

Giang Hoài Khê liếc mắt nhìn qua, tức thì chế giễu nói: “Mua ở chỗ nào mà xấu vậy?”

Tay Lục Tử Tranh đang bế nó bỗng dừng cứng đờ, giận dữ: “Có lẽ là thẩm mỹ của cô có vấn đề, xấu hay không xấu đều là quà Giáng sinh, lấy hay không thì tùy cô.” Vì làm con thỏ này, vì thêu hai chữ bình an này, tay cô bị đâm như con ong vò vẽ, Giang Hoài Khê lại dám chê bộ dáng của nó xấu sao?!

Là đại tiểu thư có tiền có của, Lục Tử Tranh biết rõ Giang Hoài Khê cái gì cũng không thiếu, trong những năm này, quà tặng mà cô đưa cho Giang Hoài Khê, là quý trọng hay không đều không phải dùng tiền mà đánh giá. Mỗi một phần đồ vật đưa cho Giang Hoài Khê, đều xuất phát từ chân tâm của cô, tặng nó, đều là tâm ý chân thành của cô. Giang Hoài Khê có cảm nhận được hay không, cô không biết, nhưng bản thân cô tự biết rằng, không có lỗi với phần tình bạn giữa hai người họ là đủ rồi.

Dòng xe cô bắt đầu di chuyển, Giang Hoài Khê mắt thấy chiếc xe phía trước đang chậm chậm khởi động, hững hờ trả lời: “Chủ nhân nó xấu như vậy tôi cũng cho lên xe, quên đi, nó cũng chỉ xấu bình thường thôi, còn có thể chịu đựng được, tạm thời để nó ở lại trên xe tôi đi.”

Lại không để yên nữa rồi! Lục Tử Tranh liếc Giang Hoài Khê một chút, đưa tay định cướp lại con thỏ.

Động tác của Giang Hoài Khê nhanh hơn nhiều so với cô, tay mất lạnh lẽ đã túm lấy con thỏ đến một bên Lục Tử Tranh không vớ tới được: “Tặng người khác rồi sao có thể lấy lại chứ?”

Lục Tử Tranh khề hừ: “Không phải chê nó xấu sao?”

“Xấu thế nào cũng là của tôi rồi.” Nàng nhìn khuôn mặt không vui của Lục Tử Tranh một chút, lại liếc qua con thỏ xấu xí kia, cong cong khóe môi: “Nhìn kỹ thì, thật ra cũng có chút đáng yêu.”

Lục Tử Tranh: “Hừ...”

Sắc trời dần dần tối lại, trên ánh đèn hoa rực rỡ, thành phố đã biến thành một biển cả đèn đuốc, cảnh tượng ban đêm vô cùng hoa mỹ. Dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối, sườn mặt của Giang Hoài Khê vô cùng nhu hòa, khiến Lục Tử Tranh bỗng dưng mềm lòng. Rất nhiều lúc, Lục Tử Tranh đột nhiên lại có vài ý nghĩ kỳ lạ, nếu như con đường này không có đoạn cuối, có lẽ sẽ tốt biết bao. Chẳng hạn như, vào giờ phút này vậy.

Thế nhưng, nửa giờ sau, cuối cùng vẫn đến nơi cần đến. Mong đợi chung quy đều cũng chỉ là mong đợi, sẽ không trở thành hiện thực, Lục Tử Tranh đã sớm biết điều này.

Lúc xuống xe, các cô mới phát hiện, hóa ra không biết từ lúc nào, trận tuyết rơi đầu tiên của Lâm Châu đã lặng lẽ bắt đầu, khiến vạn vật trên mặt đất khoác lên một tầng áo bạc lấp lánh.

Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh sóng vai nhau đi về phía nhà hàng, bông tuyết rơi xuống ở trên đầu, trên người hai cô, tinh nghịch lại dịu dàng...

Chỉ một đoạn đường ngắn mà thôi, bông tuyết lại gần như trắng xóa hết đỉnh đầu hai người họ.

Đến lúc đi vào cửa nhà hàng có mái che trên đầu, Giang Hoài Khê lại ngoài dự liệu của Lục Tử Tranh mà nắm chặt tay cô từ phía sau, khiến cô dừng bước lại.

Lục Tử Tranh nghi hoặc xoay người nhìn Giang Hoài Khê, không hiểu ra sao.

Giang Hoài Khê giờ tay lên, cùng lúc với Lục Tử Tranh đang quay đầu lại, nàng dừng động tác, đôi mắt tập trung nhìn chăm chăm vào Lục Tử Tranh, vẻ mặt hết hoảng.

Nếu Lục Tử Tranh cũng có một ngày tóc hoa râm như thế, có phải sẽ giống với dáng vẻ trước mắt này hay không? Trong vẻ mặt Giang Hoài Khê lóe qua một tia đau đớn, Lục Tử Tranh lại chậm chạp mà không phát hiện ra.

Chẳng qua phút chốc, Giang Hoài Khê liền khôi phục vẻ mặt thường ngày, tiếp tục động tác trên tay, dùng tay nhẹ nhàng khều vào trên tóc Lục Tử Tranh, một nhúm bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống. “Cậu không biết khi tuyết tan sẽ lạnh sao? Nếu như cùng tôi ăn một bữa cơm mà đi về lại bị cảm, tôi sao có mặt mũi đi gặp dì chứ.”

Ngoài miệng Lục Tử Tranh không có phản ứng, nhưng cũng đưa tay lên giúp Giang Hoài Khê phui xuống một thân tuyết, xong mới xoay người lâu bầu: “Cô nhiều chuyện quá, đi được rồi chưa.”

Ở sau lưng, Giang Hoài Khê yên lặng nhìn chăm chăm cô, nụ cười bên khóe môi, tựa như cay đắng, lại tựa như sáng tỏ.

Có phải là lúc trời hạ tuyết, chúng ta không bung dù, ắt hẳn sẽ một đường đi tới đầu bạc đúng không?

Lời tác giả: Thật ra, Giang Hoài Khê chưa từng biểu lộ bao giờ. Chỉ mỗi Lục Tử Tranh tự cho rằng tâm cô như tảng đá mà thôi, nếu như Giang Hoài Khê thật sự thổ lộ, có lẽ cô cũng không nhất định mà từ chối. Có điều, Giang Hoài Khê vẫn chưa từng nói ra lời, vậy cứ xem như là hai người đều hiểu ngầm đi? (^? ^*)

Xán lạn đã từng có trong sinh mệnh, cuối cùng cũng phải dùng cô quạnh để trả lại. Có khi phải sợ hãi mất đi, nên thà rằng chưa từng nắm giữ.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Vị trí Giang Hoài Khê đặt khá ổn, dựa vào cửa sổ, cách lối đi có một cái bàn vừa vặn vẫn đang trống, tổng thể trông rất u tĩnh tự nhiên.

Về chuyện gọi món, Lục Tử Tranh yên lòng giao cho Giang Hoài Khê, đã cùng Giang Hoài Khê ra ngoài ăn cơm nhiều lần như vậy, Giang Hoài Khê luôn chuẩn xác mà hiểu rõ khẩu vị của cô, nhưng mà, lần này cô để ý, Giang Hoài Khê lại không gọi điểm tâm ngọt.

“Có phải cô quên cái gì hay không?” Lục Tử Tranh một cách uyển chuyển mà nhắc nhở Giang Hoài Khê. Khẩu vị của Lục Tử Tranh rất thích ăn ngọt, lúc ăn cơm bên ngoài, nếu như có thể, cô chắc chắn sẽ không bỏ qua đồ ngọt.

Giang Hoài Khê đầu cũng không ngẩng, đáp lại cô: “Khi này tôi nói rồi, tôi không chuẩn bị bánh ngọt.”

Lục Tử Tranh cắn răng, tự mình gọi lại nhân viên phục vụ sắp rời đi: “Tôi muốn một phần...”

Còn chưa nói xong, liền bị Giang Hoài Khê cản lại: “Không có gì, các món ấy thôi là được rồi...” Nhân viên phục vụ bối rối nhìn hai người họ, Giang Hoài Khê gắt gắt đầu với chị ta, lần thứ hai tỏ ý: “Không có gì...”, nhân viên phục vụ mới chân chừ nâng bước rời đi.

Chỉ là một câu chuyện cười mà thôi, vậy mà Giang Hoài Khê lại nghiêm túc như vậy, Lục Tử Tranh thật không nghĩ tới.

Bởi vì khẩu vị còn chưa được thỏa mãn, trước khi thức ăn được bung lên, Lục Tử Tranh đều nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, không để ý đến Giang Hoài Khê, giả vờ ra vẻ cao lãnh.

Trong hình chiếu từ tấm kính cửa sổ, cô mơ hồ nhìn thấy Giang Hoài Khê cười đẩy một chiếc hộp màu đỏ đến trước mặt cô.

“Không quay qua đây, tôi sẽ ném nó vào thùng rác, dù sao cũng không ai muốn nó.” Giọng nói thanh lãnh quen thuộc của Giang Hoài Khê lại cố tình pha thêm chút tủi thân giả vờ, hiếm khi nghe thấy giọng điệu Giang Hoài Khê như vậy, nhất thời Lục Tử Tranh không nhịn được, quay đầu lại, muốn xem vẻ mặt của nàng.

Đáng tiếc, vẻ mặt của Giang Hoài Khê vẫn dửng dưng như trước, còn tưởng rằng hiếm khi nàng thật sự sẽ đáng yêu nữa cơ.

Mở chiếc hộp màu đỏ ra, bên trong đựng một chiếc đồng hồ đeo tay thời thượng bản dây to. Không phải là hàng hiệu mắc tiền gì, nhưng nó lại trang nhã xinh xắn hợp với tâm ý của Lục Tử Tranh.

Có lẽ là Giang Hoài Khê có lòng, trong những năm này, quà Giang Hoài Khê tặng cô, chưa bao giờ quá mức đắt tiền khiến cô không thể nhận được. Ở một mức độ nào đó, có thể nói là Giang Hoài Khê rất hiểu đạo lý qua lại với cô, vô cùng có chừng có mực, khiến cô lúc ở thời điểm mới bắt đầu, dù cho chống cự, vẫn không cách nào khước từ được.

Từ lúc Lục Tử Tranh mở hộp ra, Giang Hoài Khê vẫn nghiêm túc quan sát lấy vẻ mặt của cô, đến khi, nàng nhìn thấy bên môi Lục Tử Tranh lộ ra ý cười bất giác, nàng cũng liền an tâm, cảm thấy có chút thoải mái.

Nàng đã từng tặng cho Lục Tử Tranh rất nhiều đồng hồ, ngoại trừ chiếc đầu tiên Lục Tử Tranh chưa từng mang qua, còn những chiếc còn lại, Lục Tử Tranh đều mang nó.

Lần đầu tiên tặng đồng hồ, bất quá là vì nàng cảm thấy đồng hồ trên tay Lục Tử Tranh hơi lỗi thời. Đáng tiếc, sau khi tặng nó rất lâu, nàng vẫn chưa nhìn thấy Lục Tử Tranh mang nó dù chỉ một lần. Vì thế, nàng cũng từng đã buồn bã hồi lâu.

Nhưng, trong một lần lơ đãng, nàng vô tình nhìn thấy trên cổ tay Lục Tử Tranh lại có một vết sẹo rất dài, phút chốc nàng liền minh bạch nguyên nhân khiến đồng hồ của nàng thất sủng rồi. Bởi vì, dây đeo của chiếc đồng hồ ấy là loại kích cỡ cực nhỏ, không cách nào che khuất được nơi đó của Lục Tử Tranh, không cách nào che giấu được quá khứ không muốn người khác biết của cô.

Nàng chưa từng hỏi về vết sẹo đó của Lục Tử Tranh, về sau chỉ im lặng tặng cô một chiếc lại một chiếc đồng hồ dây to khác, cuối cùng cũng trông thấy từng chiếc đồng hồ nàng tặng lần lượt xuất hiện trên tay Lục Tử Tranh.

Nhưng mà, ngày hôm nay dường như hơi khác.

Lần đầu tiên Lục Tử Tranh ở ngay trước mặt nàng, tháo xuống chiếc đồng hồ đeo tay cũ kia, đeo lên chiếc đồng hồ mới đó. Vết sẹo trên cổ tay kia, nhìn thấy rất rõ ràng, Lục Tử Tranh cũng không có ý định che nó chút tí nào, trái lại thân nhiên đưa tay bảo Giang Hoài Khê thưởng thức đồng hồ mình, cười hỏi nàng: “Đẹp mắt không?”

Một tay Giang Hoài Khê vuốt cằm, cười trả lời cô: “Đẹp.” Ngừng lại một chút, lại bổ sung: “Đồng hồ tôi chọn, cho dù có được đeo trên cái tay xấu xí của cậu thì nó vẫn toát ra vẻ mỹ lệ. Quan trọng vẫn là ánh mắt của tôi tốt thôi.”

Lục Tử Tranh nhìn không được cười lạnh một tiếng: “Khẩu thị tâm phi cũng sẽ không cần được đầu lười.”

Giang Hoài Khê chớp chớp mắt: “Thật ngại, tôi luôn luôn nói sự thật, từ nhỏ mẹ đã dạy tôi rằng nói dối không phải là đứa trẻ ngoan.”

Lục Tử Tranh nhìn Giang Hoài Khê, hơi bất đắc dĩ, hình như chưa từng nghe được câu tốt đẹp nào mà không đâm chọt xuất ra từ miệng nàng thì phải, khen cô một lần thì khó khăn như vậy à?!

Có điều, cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay mình, dây đeo to rộng cẩn thận bao bọc lấy vết sẹo, lòng Lục Tử Tranh vẫn là mềm thành một mảnh. Từ dây đeo loại nhỏ của chiếc đồng hồ đầu tiên nàng tặng, đến những chiếc đồng hồ dây to càng về sau, sự dịu dàng săn sóc mà lặng lẽ của Giang Hoài Khê, dần dần cô cũng đã hiểu.

Trong đời, khó có được một người dịu dàng đối đãi với cô như vậy.

Cô nhìn Giang Hoài Khê chăm chú, trong đôi mắt ẩn nén nỗi nghiêm túc và dịu dàng nói không ra lời: “Hoài Khê, cảm ơn cô, thật sự.”

Sau đó, cô lại nhìn thấy mang tai của Giang Hoài Khê bất chợt đỏ lên, lúc nàng khăn trương để tay trái đang nâng cằm xuống thì bỗng sẩy tay làm đồ ly, làm ướt cổ tay áo của bản thân.

Giang Hoài Khê ít khi hoang mang như vậy, Lục Tử Tranh chỉ mỉm cười thưởng thức, nhìn Giang Hoài Khê rút giấy ăn vụng về lau ống tay áo, lỗ tai càng ngày càng đỏ.

May mà, nhân viên phục vụ kịp thời bùng thức ăn lên, giải cứu sự túng quẫn của Giang Hoài Khê, trong nháy mắt, Giang Hoài Khê như tìm lại bản thân nàng, khôi phục lại tác phong bất động thường ngày.

Sự dịu dàng của Lục Tử Tranh quá mê hoặc, phút chốc khiến Giang Hoài Khê liền mê say. Rượu ngon hiếm có, ngẫu nhiên ném thử, vào miệng tức say.

Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh đều không phải là dạng người nói nhiều, nhưng hai người họ đều tự hiểu biết lẫn nhau, dù rằng trong bữa cơm phần lớn là trầm mặc, lại không hề cảm thấy gượng gạo, ngược lại cảm thấy bầu không khí thật không tệ, vừa thư giãn lại vừa an tâm.

Chẳng qua là, bầu không khí bữa cơm thoải mái như vậy, lại vô tình bị phá vỡ bởi chủ nhân vừa đến của chiếc bàn ăn bên cạnh.

Liên Huyền cùng một người đàn ông anh vĩ mặc comple đi vào nhà hàng, hai người họ đi thoáng qua bên người Lục Tử Tranh, người đàn ông săn sóc kéo ghế ra giúp Liên Huyền, sự chăm sóc vô cùng tỉ mỉ và chu đáo.

Lục Tử Tranh đưa lưng về phía cửa nhà hàng, vì vậy lúc Liên Huyền bước vào vẫn không chú ý đến Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh thấy chiếc bàn bên cạnh có người ngồi, bất quá chỉ xuất phát từ quán tính mà liếc mắt nhìn thoáng qua một cái, sau khi người đàn ông kéo ghế xong thì đi tới phía đối diện bàn ăn, sườn mặt quen thuộc mà xa lạ của Liên Huyền lại xuất hiện ở trước mắt Lục Tử Tranh.

Liên Huyền lơ đãng ngẩng đầu, một cái ánh mắt, bèn nhìn thấy Lục Tử Tranh đang nhìn nàng ta.

Lúc bốn mắt chạm nhau, hai người đều sững sờ.

Giang Hoài Khê thấy Lục Tử Tranh bỗng nhiên nghiêng đầu lại không còn động tác gì, hơi nghi hoặc một chút, nhìn theo ánh mắt của cô, lại phát hiện Liên Huyền ở bên chiếc bàn lân cận, ý cười vốn trong suốt cũng tức thì biến mất trên môi.

Liên Huyền thất thần cũng chỉ trong nháy mắt, nàng ta dĩ nhiên cũng nhìn thấy Lục Tử Tranh đang ngồi đối diện với Giang Hoài Khê, lúc Giang Hoài Khê nhìn về phía nàng ta, nàng ta vẫn bộc lộ một nụ cười ôn hòa lễ phép, nhẹ nhàng gật đầu xem như là chào hỏi.

Giang Hoài Khê cũng khẽ vuốt cằm nở nụ cười lễ phép đáp lại, sau đó, điềm nhiên như không quay đầu lại chuyên tâm ăn thức ăn trước mặt.

Lục Tử Tranh cũng cúi đầu, tiếp tục động tác trên tay.

Tất cả, đều duy trì lại trạng thái vốn có, Liên Huyền cũng bất quá là một người quen biết xa lạ tình cờ gặp mặt giữa nhà hàng mà thôi.

Thế nhưng, Liên Huyền lại không tính buông tha hai người họ dễ dàng như vậy.

Sau khi người đàn ông kia rời khỏi ghế ngồi không bao lâu, nàng ta nâng ly để cao, nhẹ nhàng mà cười đứng ở bên cạnh bàn của Lục Tử Tranh và Giang Hoài Khê, giọng nói dịu dàng hòa nhã: “Thật là trùng hợp khi gặp phải Giang tiểu thư và Tử Tranh ở đây, cũng coi như là chúng ta có duyên phận nhĩ.” Nàng ta duỗi tay cầm ra, khẽ nghiêng ly rượu, làm động tác chuẩn bị chạm cốc: “Chúc hai người giáng sinh vui vẻ.” Đôi mắt, lại chòng chọc nhìn vào Lục Tử Tranh.

Giang Hoài Khê tự nhiên giơ ly rượu lên, cùng nàng ta chạm cốc, lạnh nhạt nói: “Cũng chúc Liên tổng và Chu thiếu giáng sinh vui vẻ, bữa tối ngon miệng.”

Lục Tử Tranh cũng bắt chước Giang Hoài Khê nâng ly lên, nhẹ nhàng đụng một cái vào cốc của Giang Hoài Khê, không nói một từ.

Đôi mắt ẩn chứa thâm ý của Liên Huyền vẫn chăm chú dừng ở trên người Lục Tử Tranh, giơ ly rượu lên nhẹ nhàng nhấp một chút, tựa như định mở miệng nói thêm gì đó, Giang Hoài Khê nhưng lại cản lại câu chuyện của nàng ta, ung dung thản nhiên nói rằng: “Nghe báo năm sau Liên tổng và Chu thiếu đính hôn, tôi trước tiên chúc phúc hai người, trăm năm hảo hợp nhé.” Nàng nhắc ly rượu lên, nở nụ cười nhẹ nhàng về phía Liên Huyền, một cái ngửa đầu liền uống cạn ly rượu.

Đôi mắt của Liên Huyền đang nhìn về phía Lục Tử Tranh bỗng dưng hoảng loạn trong nhất thời, ý cười biến mất, sắc mặt có hơi khó coi. Nhưng vẫn không làm mất lễ nghi, cười cười đáp lại: “Cám ơn lời cát ngôn của Giang tiểu thư.”

Chu thiếu mà Giang Hoài Khê nhắc đến đã trở lại, Liên Huyền tỏ ý xin lỗi không tiếp được nữa, sau cũng không nhiều lời, quay về lại chỗ ngồi của mình.

Lục Tử Tranh quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thoáng thất thần.

Bầu không khí trên bàn ăn hạ xuống âm độ, trầm mặc của giờ khắc này lại không có sự ăn ý vốn có của ngày xưa, thỉnh thoảng nảy sinh một chút lúng túng kỳ lạ.

Bầu trời ban đêm vốn cô tịch bỗng nhiên xuất hiện một màn pháo hoa rực rỡ, cao thấp nối tiếp nhau, điệu người tai mắt. Nhìn xuống từ phía cửa sổ, trên mặt đất tối tăm vắng vẻ toàn là ánh sáng óng ánh của bông tuyết, cùng với sự lấp lánh điểm tô của pháo hoa, những thứ náo nhiệt này, thật sự là nổi bật, thật sự là khiến người ta cảm thấy càng ngày càng tịch mịch.

Cũng là một cái khoảng cách lối đi nhỏ như vậy, nhưng lại bị ngăn cách bởi một thứ gọi là dòng sông năm tháng đang chảy qua, thật rộng, thật dài, tựa như không có bờ bến.

Buổi tối của lễ Giáng Sinh lớp 10 năm đó, cô và Liên Huyền đều yên lặng ngồi tự học buổi tối trong phòng học. Chợt, pháo hoa ngoài cửa sổ tứ phía bắn lên, làm quấy nhiễu Lục Tử Tranh vốn đang chuyên tâm làm bài tập.

Cô nghiêng đầu sửng sờ quan sát khung cảnh pháo hoa ngoài cửa, một đóa bắn lên, một đóa tàn đi, một đóa lại bắn lên, dù cho ngắn ngủi, nhưng mỗi đóa pháo hoa đều khoe được vẻ rực rỡ nhất của riêng nó...

Một tờ giấy, được truyền đến từ lối đi nhỏ chính giữa, Liên Huyền cười chép miệng về phía cô.

Lục Tử Tranh mở tờ giấy ra, nhìn thấy Liên Huyền trêu ghẹo cô: Không nghiêm túc làm bài nhé, giữa không khí thế này, có phải là đang mơ tưởng gì không?

Cô hơi đỏ mặt, cúi đầu từng chữ từng chữ nghiêm túc trả lời nàng ta: Chẳng qua là cảm thấy pháo hoa rất đẹp thôi, đáng tiếc không thể ngắm nó thật kỹ càng.

Liên Huyền nhận tờ giấy xong, rất lâu vẫn chưa hồi đáp cô, như là lại bắt đầu chuyên tâm làm bài tập, không rảnh bận tâm đến cô.

Lúc sắp hết giờ tự học buổi tối, bỗng nhiên, một tờ giấy lớn được mở to lại được truyền tới từ giữa lối đi.

Trên giấy là một bức tranh, mặt tuyết trắng xóa có hai cô gái tóc dài đang sóng vai nằm cạnh nhau, bông tuyết bay tán loạn, rơi vào trên hai đầu tóc đen đang quấn quýt lấy nhau của hai người họ, pháo hoa rực rỡ, một đóa lại một đóa bi thương mà nổi lên giữa bầu trời ban đêm.

Một khắc đó, pháo hoa trên bầu trời đã sớm tàn đi, mọi âm thanh đều trở nên yên lặng, Lục Tử Tranh chỉ nghe thấy được, âm thanh mở cò trong bụng

của chính bản thân mình.

Kỷ Dao đứng ở bên cạnh bàn Liên Huyền, vẻ mặt không kiên nhẫn chờ đợi, Liên Huyền lại không nhanh không chậm mang cặp sách của nàng ta lên, hơi nghiêng đầu nhìn về Lục Tử Tranh, là đáng về đáng yêu điềm đạm: “Pháo hoa rất dễ tản đi, mình vốn không thích xem nó lắm. Nhưng nếu cậu muốn nhìn thì giáng sinh năm sau, chúng ta tìm một nơi thật đẹp, mình sẽ phóng nó cho cậu xem nhé, ngắm lại thì hình như cũng khá thú vị.”

Lúc nàng ta cười lên, khuôn mặt sẽ cong cong, lúm đồng tiền như ẩn như hiện bên gò má, là giấc mơ mà ban đêm Lục Tử Tranh mơ thấy cũng sẽ mỉm cười vui tươi.

Chỉ là, Liên Huyền dường như đã dự kiến trước, quả thật nói không sai. Pháo hoa dễ tản, giữa người dễ chia, pháo hoa giữa các cô còn chưa kịp tỏa ra, liền đã biến mất không còn tăm hơi. Giáng sinh chưa đến, các cô cũng đã phân chia đến tận chân trời.

Khuôn mặt tươi cười vui tươi ấy, thoáng chốc lại thành giấc mơ đã từng khiến Lục Tử Tranh hằng đêm mơ thấy lệ ướt đẫm cay ven áo gối.

Thế gian này, ở đâu cũng có mối nguy hiểm ẩn bên trong sự tốt đẹp, vui sướng của một giây trước ẩn náu lấy đau đớn của một giây sau. Quá khứ càng ngọt ngào, tương lai càng khổ sở, mong chờ vào một ngày nào đó rồi lại tan vỡ trở thành thương tổn. Tâm không động, thì sẽ không đau, không đặt chõ mong vào người khác, như vậy mới có thể tránh được thương tổn.

Đây là một bài học vô giá mà Liên Huyền đã cho Lục Tử Tranh, đời này, khó quên.

Lời tác giả: Lần thứ hai ba người gặp gỡ, ừm, hình như Giang Hoài Khê thắng rồi, haha.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Lục Tử Tranh thất thần hồi lâu, cô cũng sờ nhìn pháo hoa trong bao lâu, Giang Hoài Khê liền nhìn cô trong bấy lâu, đến khi, lúc cô lấy lại tinh thần quay đầu về, nhất thời Giang Hoài Khê không kịp phản ứng, còn chưa kịp thu hồi ánh mắt lại.

Vì để che giấu sự gượng gạo, Giang Hoài Khê giả vờ tự nhiên mà hỏi cô: “Không ngờ cậu có tâm trạng lãng mạn như vậy, thích xem pháo hoa sao?”

Lục Tử Tranh nhàn nhạt cười một cái, gấp một con tôm viên trong bàn ăn: “Không có gì, chỉ là nghĩ đến, có người còn nợ tôi một màn pháo hoa, không biết tại sao, hình như tôi đã nhớ về nó rất lâu rồi phải?”

Cô nhìn nụ cười của Giang Hoài Khê bỗng hơi cứng lại, đáng về đăm chiêu, cô liền thu hồi tâm trạng về, vừa vặn lúc chuyển mắt nhìn xuống dưới lầu thì thấy có đứa nhỏ đang ngồi chồm hóm chơi tuyết trên mặt đất, ba mẹ định lôi cậu ta đi, liền nói sang chuyện khác, hỏi: “Biết đáp người tuyết không?”

Giang Hoài Khê nhú mày, hỏi ngược lại: “Cậu đoán?”

Lục Tử Tranh mỉm môi cười một cái: “Xì, tôi đoán cô chắc chắn không biết.”

Giang Hoài Khê như rất nhiều hứng thú nói: “Hình như cậu biết à, vậy cậu dạy tôi đi?”

Lục Tử Tranh cười: “Có nộp học phí không?”

Giang Hoài Khê đổ thêm một ít rượu vào đầy ly cạnh của mình, nhẹ nhàng quơ quơ nó, tình nghịch nói: “Vậy phải xem cậu dạy ra sao nữa, tôi luôn luôn không kinh doanh lỗ vốn.”

Lục Tử Tranh tiếc nuốt lắc lắc đầu, khinh bỉ nói: “Tôi dạy không phải là kỹ thuật, là một loại tình cảm, tình cảm vô giá, sao lại có lỗ lãi, cô chỉ biết tới lời và lỗ, thật sự là không hiểu giá cả thị trường mà.”

Giang Hoài Khê đặt ly xuống, cầm khăn ăn lên lau lau khóe môi, nói: “Tình cảm thật sự là vô giá, ẩn giấu trong lòng, khó mà quên nổi, mặc thời gian trôi.” Nàng nói thì vu vơ, nhưng thật ra là đang cảm khái.

Tình cảm à, Lục Tử Tranh thở dài: “Nói tới nó, hình như đã nhiều năm rồi tôi chưa từng đáp người tuyết nữa. Nhớ tới lần đầu tiên đáp nó, là ba tôi dùng tay dạy tôi, trước tiên nặn một cái quả cầu tuyết lớn, lại nặn tiếp thêm một cái quả cầu tuyết nhỏ, mẹ tôi sợ lạnh nên không dám chơi cùng, liền phụ trách cầm quả cả rồi đứng ở bên cạnh định tạo một cái lỗ mũi cho người tuyết...”

Đang khi nói chuyện, hoài niệm và ngóng trông trong mắt cô, Giang Hoài Khê nhìn thấy rõ ràng.

Tâm tư hơi động, Giang Hoài Khê nhẹ nhàng buông lời: “Vậy đi thôi.”

Lục Tử Tranh không bắt kịp suy nghĩ của Giang Hoài Khê, theo phản xạ bật thốt lên hỏi: “Đi đâu?”

Giang Hoài Khê nhú mày: “Không phải nói muốn dạy tôi đáp người tuyết để tìm lại tình cảm sao?”

Lục Tử Tranh hôm nay mới phát hiện Giang Hoài Khê thật sự là dạng người đã nói thì làm, cô nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, bông tuyết chỉ bao phủ một tầng mỏng manh ở trên mặt đất, buồn cười nói: “Tuyết bây giờ mỏng như vậy, sao mà đáp nổi người tuyết đây.”

Giang Hoài Khê nhú nhú mày, bình tĩnh nhìn Lục Tử Tranh nói: “Tự tôi có cách, cậu chỉ cần nói cho tôi biết, bây giờ có muốn chơi hay không.” Về mặt của nàng vô cùng nghiêm túc, Lục Tử Tranh biết rõ nàng không phải đang nói đùa.

Nghi hoặc và ngạc nhiên chỉ trong chốc lát, cô cũng vẫn cúi khước miệng, cầm túi xách đứng lên, đáp lại rằng: “Vây đi thôi.” Nói xong, lại cười nói: “Dù sao có ăn tiếp thì cũng chẳng có bánh ngọt để ăn...”

Giang Hoài Khê sai bước đi ở đằng trước, khước môi cong lên một nụ cười nhẹ, mái tóc dài khẽ đung đưa theo chiều áo trắng tấp của nàng...

Trong dư quang, nàng trông thấy Liên Huyền vẫn đang nhìn hai người, đưa mắt nhìn hai người các cô đi thật xa...

Ra ngoài nhà hàng, Lục Tử Tranh liền kéo Giang Hoài Khê lại, ngửa tay ra nói rằng: “Đưa chìa khóa xe cho tôi, tôi sẽ lái xe.” Trước giờ Giang Hoài Khê luôn biết tiết chế khi uống rượu, đa số chỉ toàn uống vài ngụm nhỏ, nhưng mà ban này, lại uống khá là nhiều so với thường ngày.

Giang Hoài Khê ngoan ngoãn móc chìa khóa trong túi ra, để ở trong tay Lục Tử Tranh: “Ày, công dân tốt là phải tuân thủ pháp luật.” Nàng lấy điện thoại ra, vừa bấm màn hình vừa nói: “Tôi chờ cậu ở đây. Cậu chắc chắn lấy xe được chứ?”

Lục Tử Tranh quay đầu rồi đi: “Yên tâm mà chờ đi, đừng lo.”

Lúc Lục Tử Tranh lái xe đến trước mặt Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê đã cắt điện thoại vào, hai tay đút vào túi, biểu cảm như đang nhàn hạ chờ đợi. Sau khi xe dừng lại, Giang Hoài Khê vừa đưa tay đẩy cửa ra, vừa không quên reu ghẹo: “Cậu lấy xe thôi mà cũng lâu, tôi còn tưởng cậu đã bị nhốt ở bãi đỗ xe, định chuẩn bị đi cứu cậu này.”

Lục Tử Tranh im lặng nheo mắt nhìn Giang Hoài Khê một chút, lúc Giang Hoài Khê đỗ xe cô không chú ý đến, lúc đi lấy xe thì cô mới phát hiện, nàng đỗ xe thật là có tính kỹ thuật, thiếu chút nữa, cô thật sự bị nhốt ở bãi đỗ xe rồi. Chẳng trách khi này hỏi cô có chắc chắn lấy xe được hay không, cô không thể không hoài nghi là nàng cố tình.

Khuôn mặt Giang Hoài Khê lộ một nụ cười xấu xa, ngữ khí chân thành: “Tử Tranh nè, tôi giao bản thân tôi cho cậu, đường đêm tron lăm, cậu cần phải cẩn thận một chút.”

Lục Tử Tranh nhìn thẳng về phía trước, lạnh lùng nói: “Cầm miệng, cô nói thêm một câu nữa, tôi không bảo đảm rằng mình sẽ không lái xe vào trong công đầu.”

Giang Hoài Khê bĩu môi, dần yên tĩnh lại, giúp Lục Tử Tranh mở bản đồ chỉ đường đến nơi cần đến, lúc đường xá không tốt, nàng liền chỉ bảo một, hai câu với Lục Tử Tranh.

Dưới sự chỉ bảo của Giang Hoài Khê, xe vững vàng trên con đường nội thành chạy về phía vùng ngoại thành yên tĩnh hoang vu. Dọc theo đường đi, tuyết càng rơi càng nhiều, Lục Tử Tranh lái xe càng ngày càng cẩn thận.

Chạy qua một vùng hoang vu, xe lái vào bên trong một khu biệt thự, trong tầm mắt, bắt đầu xuất hiện đèn đuốc lom đom.

Nơi đây nằm ở giữa sườn núi, âm u lạnh lẽo hơn nhiều so với trong vùng nội thành, dọc đường có thể cảm thấy được tuyết chất nơi đây dày hơn nhiều so với những đoạn đường sá ở bên trong thành phố. Nhưng khi xe chạy vào bên trong khu biệt thự, dọc đường lại không hề có một chút dấu tích tuyết đọng nào, Lục Tử Tranh cũng chỉ tưởng rằng người ở đây kịp thời dọn tuyết mà thôi.

Xa xa liền có thể trông thấy một dãy biệt thự ở phía trước, đèn đuốc sáng choang khác hẳn với xung quanh, lái đến gần, thì nhìn thấy cửa sân được mở ra, trước cửa thấp thoáng có mấy người đang đứng thẳng.

Giang Hoài Khê lên tiếng: “Dừng ở nơi đằng trước là được rồi, chúng ta vào thôi.”

Lục Tử Tranh tắt máy, cùng Giang Hoài Khê xuống xe.

Quả nhiên trước cửa có vài người đàn ông mặc comple đang đứng, họ hơi cúi gập đầu, cung kính nói với Giang Hoài Khê: “Tiểu thư.”

Giang Hoài Khê hồ hững hỏi rằng: “Xong hết chưa?”

Người đàn ông đứng đầu tiên đáp: “Đã xong ạ.”

Giang Hoài Khê bèn gật đầu, không để ý đến bọn họ nữa, xoay người nói với Lục Tử Tranh: “Chúng ta đi vào thôi.”

Vừa vào sân, Lục Tử Tranh liền bị kinh sợ bởi cảnh tượng trước mắt, trên mặt sân chồng chất tuyết đọng bằng phẳng, giẫm một bước chân vào, giày liền bị vùi lấp hơn phân nửa. Cô hơi suy nghĩ một chút, liền tưởng đến cảnh tượng trên đường khi nãy, một chốc liền hiểu ra.

Cô xoay người nhìn về phía Giang Hoài Khê, thấy vẻ mặt nàng cũng đang nhàn nhạt mà nhìn mình, nhưng trong ánh mắt, lại bắt gặp toát ra vẻ mong đợi. Thật là một đồ ngốc lãng mạn mà, trong lòng Lục Tử Tranh cảm động, ngoài miệng thì lại cười quở trách mắng: “Làm việc cho nhà họ Giang thật sự là không hề dễ dàng, ngày lễ mà còn phải bị ép nửa đêm xúc tuyết quét dọn đường để cung ứng niềm vui cho bà chủ, bà chủ lớn, có cho người ta tiền trợ cấp hay không đó?”

Giang Hoài Khê ngồi xổm xuống, tùy ý đùa vãi nắm tuyết ở trên mặt đất, giữa đầu nhìn Lục Tử Tranh, lơ đãng nói: “Đừng có ghen tị quá mức rõ ràng với người giàu như thế. Những thứ này, có đủ cho cậu đập người tuyết không?” Ánh mắt trong suốt của nàng, Lục Tử Tranh khó có thể từ chối.

Lục Tử Tranh cũng ngồi xổm xuống theo, đưa hai tay ra, đẩy đẩy một tảng tuyết dày đặc ở phía trên, buồn cười nói: “Đập mười cái cũng đủ.”

Cô từ từ gom tuyết ở xung quanh lại, tụ thành một chỗ, ép chặt: “Ày, bắt đầu vào học thôi, tôi làm sao thì cô làm vậy nhé.”

Giang Hoài Khê gạt đầu, dáng vẻ như một học sinh ham học.

Lục Tử Tranh lăn một quả cầu tuyết lớn để làm cái bệ cho người tuyết, Giang Hoài Khê cũng bèn lăn giống một quả cầu tuyết hình hồ lô, Lục Tử Tranh lại lăn thêm một quả cầu tuyết nhỏ, Giang Hoài Khê cũng nghiêm túc làm theo một...

Thân người tuyết đều đã làm xong, Lục Tử Tranh ở dưới tàng cây trong sân lượm hai nhánh cây để làm tay cho người tuyết, Giang Hoài Khê cũng liền làm theo. Nhánh cây nàng tìm được dài hơn rất nhiều so với nhánh của Lục Tử Tranh, có thể miễn cưỡng mà chạm đến được tay người tuyết của Lục Tử Tranh.

Toàn bộ đều rất hoàn mỹ, nhưng vẫn thiếu mất ngũ quan. Lục Tử Tranh định tìm vật liệu ở tại chỗ, nhưng mà nhìn xung quanh một lát, vẫn chưa thấy có cái gì thích hợp cả. Trong lúc đang cúi đầu khổ sở suy nghĩ, lại nghe thấy âm thanh vỗ tay nhẹ nhàng của Giang Hoài Khê, âm thanh trong trẻo êm tai.

Một người đàn ông cầm một cái túi màu trắng đi tới bên cạnh Giang Hoài Khê, trầm mặc để xuống, yên lặng rời đi...

Giang Hoài Khê đắc ý nhướn mi về phía Lục Tử Tranh, nàng lấy hạt châu đen óng ánh tròn trịa trong túi ra, cẩn thận gắn ở trên đầu người tuyết, sau đó là cái mũi cà rốt đáng yêu, lại thêm một cái vòng tay màu đỏ thành miệng người tuyết.

Lúc đại công cáo thành xong, nàng đứng lên, hài lòng thưởng thức người tuyết của mình, sau đó, lại đánh giá người tuyết của Lục Tử Tranh một chút, cười xấu xa nói: “Cô ơi, người tuyết của cô không có mắt mũi gì hết, thật là đáng sợ, ban đêm người ta nhìn sẽ gặp ác mộng đó.”

Lục Tử Tranh bị hai chữ “người ta” của Giang Hoài Khê làm kinh sợ tới mức run rẩy một cái, cô giữ im lặng đứng lên. Một bước sâu một bước cạn đi tới trước mặt người tuyết của Giang Hoài Khê, trầm ngâm nói: “Con mắt đen láy này thật xinh đẹp ghê.” Đột nhiên, cô đưa tay, rồi lại rút lại, bước nhanh chạy đi.

Giang Hoài Khê định thần nhìn lại, kinh hãi đến mức thất sắc, con mắt to đen nhánh đáng yêu của người tuyết nàng đi đâu rồi! Vừa mới phản ứng lại, nàng liền nhắc chân lên đuổi theo Lục Tử Tranh: “Trả con mắt của tuyết bảo lại cho tôi.”

Lục Tử Tranh vừa chạy vừa cười: “Ồ, còn đặt tên nữa à, không nghĩ rằng Giang tiểu thư cô có tính trẻ con như thế...”

Giang Hoài Khê chạy theo Lục Tử Tranh, nhưng vừa được vài bước, nàng đã thở hổn hển ngay rồi. Dưới tình thế cấp bách, nàng ngồi xổm người xuống, nắm một quả tuyết quăng về hướng Lục Tử Tranh, tay vừa quăng lên, một phát liền trúng, đầu Lục Tử Tranh bị đánh lên, loạng choạng một hồi.

Giang Hoài Khê mừng lớn, đắc ý hô: “Trả con mắt lại cho tôi.”

Lục Tử Tranh hơi nheo mắt: “Muốn con mắt à...” Tay mắt lạnh lẽ, cô cũng nắm một quả tuyết quăng về hướng Giang Hoài Khê: “Tôi đây lấy này...”

Giang Hoài Khê đã sớm có phòng bị, cơ thể nhẹ nhàng xô dịch một cái, liền né được một phát tập kích, cười nhạo nói: “Độ chính xác của Tử Tranh không chuẩn lắm nhì.”

Lục Tử Tranh không cam lòng, giơ tay lên quăng thêm một phát, Giang Hoài Khê lần thứ hai lại né được...

“Để tôi dạy cậu ném tuyết nhé...” Vừa dứt lời, Lục Tử Tranh né tránh không kịp, lại trúng thêm một quả của Giang Hoài Khê, không nhịn được kinh hô một tiếng “A”.

“Có trả hay không?”

“Không trả, trừ phi cô cho tôi ném trúng cô một phát...” Lục Tử Tranh cười lớn tiếng đáp.

“Được lắm!” Giang Hoài Khê cong lưng nắm tay lại, chuẩn bị cho Lục Tử Tranh thêm một đòn nữa.

Lục Tử Tranh rất khôn ngoan, sao lại chịu ngồi chờ chết được, lúc quả cầu tuyết bay tới, cô co cẳng chạy thật nhanh, Giang Hoài Khê dĩ nhiên cũng chạy đuổi theo.

Hai người, cô đuổi tôi đuổi, cô tới tôi đi trận tuyết chiến, tiếng cười, tiếng kinh hô, dần dần vang vọng giữa khoảng sân vốn yên ắng cô tịch, ngân nga giữa bầu trời đêm...

Lần đầu tiên, Giang Hoài Khê nghe thấy Lục Tử Tranh cười thoải mái như vậy, tựa như là một đứa con nít vậy. Lúc đưa tay túm lấy Lục Tử Tranh, Lục Tử Tranh sợ hãi quay đầu lại nhìn nàng, lại bị nàng ôm chặt lấy, đè ngã ở trên mặt tuyết.

Lúc cô sợ hãi, hai mắt mở to, đen lay láy, ướt rượt, thật sự là đáng yêu như nai con vậy. Giang Hoài Khê cong cong mặt mày, ý cười đầy khóe môi. Đáng tiếc, hai chân đã cứng lạnh gần như là không còn tri giác, nàng đã không còn sức lực để trở mình che chở cho Lục Tử Tranh không bị té đau, chỉ có thể dùng bàn tay đã tê cứng, đỡ lấy thân thể của bản thân nàng, không hề đến cô.

“A, Giang Hoài Khê, cô đứng lên cho tôi...”

“Ngại quá, nghĩ đến tuyết bảo của tôi không còn con mắt, tôi đau lòng gần chết nên không còn khí lực nữa.” Giang Hoài Khê cúi đầu đối mặt với Lục Tử Tranh, cười gian xảo.

Khoảng cách chỉ trong gang tấc, Lục Tử Tranh có thể nhìn rõ gương mặt, đôi mắt đen như mực của Giang Hoài Khê, như tình ảnh đang phản chiếu lấy cái bóng của mình, rõ rệt như vậy, cảm động như vậy.

Tìm cô bỗng dưng đập mạnh một chốc, hốt hoảng nhắm hai mắt lại, không dám nhìn thẳng. Cô đã lạnh đến mức cả người run rẩy, hàm răng đều đang run cầm cập, nhưng Giang Hoài Khê, đôi mắt, thân thể của nàng đều như mang theo một nhiệt độ nóng rực, hơi thở của nàng, một hơi lại một hơi phả vào khuôn mặt cứng lạnh của cô, cũng nhẹ nhàng ấm áp như thế...

Bờ môi ấy, bờ môi mang theo màu hồng nhạt ấy, có phải cũng ấm áp giống như vậy hay không? Lục Tử Tranh cảm thấy mình sắp điên mất rồi.

Lời tác giả: Lúc viết, đột nhiên nhớ tới cảnh Anna hỏi Elsa “Do you want to build a snowman?”. Ừm, nên quyết định cho hai người họ có cơ hội biểu diễn một chút, haha.? (^? ^*)

Lời editor: Bạn tác giả ship Anna x Elsa =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Lục Tử Tranh đang lâm vào trong mạch tâm tư đối với bờ môi hồng nhạt của Giang Hoài Khê, cơ hồ như đang rục rịch, lại nghe thấy Giang Hoài Khê nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng, xì xì xào xào lật người lại, nằm ở bên cạnh Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn qua Giang Hoài Khê. Mái tóc màu đen của nàng đang tán loạn trên mặt tuyết sáng trong, bên trong sắc mặt tái nhợt mang theo vài vệt ửng hồng. Đường như đã vô cùng mệt mỏi, Giang Hoài Khê nhẹ khép hai mắt lại, Lục Tử Tranh chỉ nhìn thấy lông mi tinh tế dài đặc của nàng đang nhẹ nhàng lay động, hô hấp trầm trọng lại cấp bách. Lục Tử Tranh chỉ cảm thấy Giang Hoài Khê của giờ phút này, tựa như là tuyết nữ đi ra từ trong một mảng mênh mông tuyết trắng, cao quý thánh khiết, lại gây yếu động lòng người.

Tầm mắt dời xuống, Lục Tử Tranh trông thấy trên quần áo của Giang Hoài Khê đã tràn đầy một mảnh tuyết trắng, chiếc quần màu đen dưới ánh đèn chiếu rọi, hiện rõ dấu ấn ướt nhàn nhạt, e rằng đã sớm ướt đầm rồi.

Lòng Lục Tử Tranh hoảng sợ, đột ngột ngồi dậy, đứng lên, giục Giang Hoài Khê: “Đứng lên, nằm vậy dễ bị cảm đấy.”

Giang Hoài Khê chậm rãi mở mắt ra, dẫn lông mày nở nụ cười, chìa ra một tay: “Cơ thể tôi tê rần hết rồi, cậu kéo tôi lên đi.”

Lục Tử Tranh bán tín bán nghi, nhưng lo lắng đến nàng nằm lâu như vậy cơ thể sẽ thật sự chịu không nổi, không thể làm gì khác hơn là vươn một tay đến kéo nàng đứng dậy. Trong chớp mắt lúc hai tay nắm lấy nhau, tim Lục Tử Tranh như bị kim đâm một thoáng, đau đớn rõ rệt. Cô tưởng rằng tay cô đã lạnh tới mức mất đi tri giác rồi, nhưng cô lại có thể từ trên tay Giang Hoài Khê, mà cảm nhận được hơi lạnh thấu xương.

Cô ngày càng vội vã muốn kéo Giang Hoài Khê lên, Giang Hoài Khê chỉ lại mỉm cười nhìn cô, vẫn không hề nhúc nhích, Lục Tử Tranh đành phải dùng thêm một tay đến kéo nàng, hai tay đều dùng sức, nhưng, bởi vì dùng sức quá mạnh, dưới chân lại lao đảo một cái, liền bị té về phía sau.

Lúc này Giang Hoài Khê lại thoáng dùng sức, vội vàng bắt được bàn tay lạng choạng của Lục Tử Tranh, cố gắng dùng lực giữ nó, Lục Tử Tranh thuận thế “ầm” một tiếng ngã xuống trên người Giang Hoài Khê, cùng lúc đó, còn có tiếng rên rỉ đau đớn của Giang Hoài Khê vang lên.

Lục Tử Tranh vội đầu vào trước ngực Giang Hoài Khê, đầu nóng hâm hấp, mặt thì đỏ như heo quay, vừa thẹn vừa giận, lúng túng hoang mang bỏ lên, định chạy về hướng xa xa khác để không nhìn thấy Giang Hoài Khê nữa.

Dù cho lúc ngã xuống, Lục Tử Tranh có vật lộn chống được cơ thể bằng hai tay, giảm được sức lực, nhưng vị trí miễn cảm của Giang Hoài Khê bị nện một phát nên vẫn rất đau. Hai hàng lông mày của Giang Hoài Khê nhíu chặt lại, chỉ thấy trên người vừa đau lại vừa lạnh, lại thấy Lục Tử Tranh trở người bò lên không nói câu nào liền càng chạy càng xa, cả sức lực để gọi cô lại cũng chẳng có.

Lục Tử Tranh xấu hổ trong lòng, cảm thấy Giang Hoài Khê bị nện một phát cũng là tự làm tự chịu, nếu nàng không trêu cô, lúc cô kéo nàng đứng dậy lại cố tình không làm bất luận động tác gì, thì cô sao mà trượt chân té ngã ở trên người nàng chứ. Cảm xúc mềm mại trên mặt vừa nãy, oh, không được nghĩ về nó nữa...

Nhưng mà, đi được mấy bước, Lục Tử Tranh liền nhớ tới lúc ngã vào trên người Giang Hoài Khê, cảm xúc lạnh buốt trên mặt hình như không phải giả, quần áo của nàng, ư ờng cũng đã ướt đầm rồi. Tâm chìm xuống, bước chân cũng chậm lại.

Không còn thời gian để bận tâm cái khác, Lục Tử Tranh quay người lại, bước nhanh tới bên cạnh Giang Hoài Khê, ngồi xổm xuống nhẹ giọng nói: “Hoài Khê, đừng nghịch nữa, mau đứng dậy rồi đi vào tắm nước nóng, đổi thân quần áo khác đi.”

Ánh mắt Giang Hoài Khê sáng rực nhìn cô, khoe mỗi lại gương lên độ cong, yếu ớt nói: “Tôi biết cậu trước giờ luôn ghen tị đáng người của tôi đẹp hơn cậu, nhưng cậu cũng đừng nên độc ác như vậy chứ, lần này thật sự không đứng dậy nổi...”

Lục Tử Tranh ít khi không châm biếm lại, khuôn mặt vốn ửng hồng lại càng hồng, trầm mặc đưa tay vòng qua vai Giang Hoài Khê, kéo nàng đứng dậy.

Giang Hoài Khê mượn sức, gian nan đứng lên từ trên mặt tuyết, cơ thể bất giác loạn choạng một chút, cầm lấy cánh tay Lục Tử Tranh mới ổn định được.

Giang Hoài Khê bị đông lạnh không nhẹ, động tác chậm chậm, bước chân khó khăn, hai tay Lục Tử Tranh dìu nàng, vẻ lo lắng không che giấu được trong mắt.

Lúc đi ngang qua người tuyết của hai người họ, Giang Hoài Khê dừng bước, ra hiệu Lục Tử Tranh cầm cái túi đến đây.

Lục Tử Tranh mù mịt ngồi xổm xuống cầm túi lên đưa cho Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê giật giật ngón tay cứng lạnh của mình, lấy ra hai hạt châu màu đen ngọt ngào trong túi ra, một quả cà rốt, một vòng tay nhỏ, động tác dịu dàng bố trí ngũ quan cho người tuyết của Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh ngơ ngác nhìn động tác của nàng, vẻ mặt buồn bực, hóa ra lại còn vật liệu à!

Giang Hoài Khê chỉnh đốn lại cái mũi của người tuyết của nàng, điều chỉnh lại độ cong của miệng, sau đó mở to hai mắt nói: “Tuyết bảo thấy nó xấu xí quá, khóc hỏi cậu khi nào trả lại con mắt cho nó.”

Lục Tử Tranh theo hướng của Giang Hoài Khê mà nhìn lại về phía người tuyết, người tuyết đã không còn con mắt, cái miệng thì lại cong xuống, quả thật là đáng yêu đáng thương oan ức không vui.

Trên mặt Lục Tử Tranh xuất hiện ý cười, móc ra hai hạt châu màu đen trong túi áo ra, nghiêm túc gắn nó ở vị trí lúc đầu, rồi lại cong cong cái miệng của nó lên, khuôn mặt tươi cười của tuyết bảo liền ra đáng yêu vui sướng.

Hài lòng nhìn hai người tuyết một chút, Lục Tử Tranh chìa tay dìu Giang Hoài Khê lên, thúc giục: “Được rồi, hài lòng chưa, mau vào thôi.”

Giang Hoài Khê bước lên theo bước chân của cô, lúc đi vào trong nhà, nàng ngoái đầu nhìn lại, ngọn đèn sáng rực trước sân nhà từng cái từng cái tối đi khi hai người họ rời khỏi, trong sân chỉ còn lại ánh sáng rực rỡ của vầng trăng tròn, bên trong ngọn gió lạnh yên tĩnh, người tuyết của nàng và Lục Tử Tranh đáp lên, tay trong tay, thẳng tắp đứng sừng sững, đón gió mà cười...

Giang Hoài Khê vừa mới vào nhà, một phụ nữ trung niên khoảng chừng năm mươi tuổi liền vội vã xông tới hai ly sữa nóng, vẻ mặt sốt sắng mà đưa cho Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh, lầm bầm: “Tiểu thư rốt cục cũng vào nhà, vú Trương ta sắp bị dọa tới nơi rồi, bên ngoài lạnh như vậy, sao cô lại ở ngoài đó lâu như thế.”

Lục Tử Tranh nhận sữa xong, nhẹ giọng nói một tiếng cảm ơn, nhưng cũng không uống ngay, khuôn mặt lộ vẻ ưu lo quan sát Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê lại nhìn chăm chăm sữa bò trên tay cô, ý tứ quá mức rõ ràng.

Lục Tử Tranh thu ánh mắt về, dưới cái nhìn chăm chăm của Giang Hoài Khê, uống hết ly sữa, cơ thể dưới sự chuyển động của sữa nóng, ấm áp dần.

Lúc này Giang Hoài Khê mới nâng ly lên, khuôn miệng nhỏ nhắn uống hết ly sữa, vú Trương ở bên cạnh chăm sóc nói: “Tiểu thư, nước nóng vú đã chuẩn bị xong, cô nhanh đi tắm rửa để sưởi ấm cơ thể đi.”

Giang Hoài Khê đặt cốc xuống bàn ăn, ánh mắt vừa chuyển tới Lục Tử Tranh, liền nghe vú Trương lại vội vàng khuyên nhủ: “Ai da, tiểu thư cô cứ yên tâm đi, nước nóng của Lục tiểu thư vú cũng chuẩn bị xong rồi, quần áo khách phòng (phòng cho khách) cũng đã xong hết.” Thấy Giang Hoài Khê không hề nhúc nhích, bà quay người sang đi về hướng trên lầu: “Lục tiểu thư đi theo vú...”

Giang Hoài Khê lo Lục Tử Tranh không muốn ở lại, nhưng Lục Tử Tranh lại không có chút may mắn không thích nào, cô theo vú Trương lên lầu, vỗ về Giang Hoài Khê: “Tôi không sao, cô tự chăm sóc bản thân cho tốt đấy.”

Giang Hoài Khê nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, xoay người lại đi về hướng phòng tắm lầu một.

Lục Tử Tranh theo vú Trương lên lầu hai, đi vào phòng tắm của khách phòng, vú Trương chỉ vào quần áo đặt một bên, nói: “Toàn bộ quần áo đều là đồ mới, nước tắm vừa mới chuẩn bị xong, không biết Lục tiểu thư thích kiểu dáng nào, nên kính mong Lục tiểu thư dùng tạm một chút.”

Lục Tử Tranh khiêm nhường cười nói: “Không sao ạ, vú đừng khách sáo.”

Vú Trương lại sơ lược kể qua chi tiết sử dụng của phòng tắm một lát, sau liền lui ra, bảo Lục Tử Tranh mau tắm để còn trừ khử đi giá lạnh.

Lục Tử Tranh thử nước ấm một lát, vừa vặn, cô tháo đồng hồ đeo tay đặt ở trên bệ rửa mặt, cởi quần áo xong rồi ngâm xuống nước, chỉ thấy xung quanh như đang trôi chảy, chậm rãi mà thờ một hơi nhẹ nhõm thật dài.

Có lẽ là do quá mức dễ chịu, hoặc là vừa chơi đùa xong nên quá mức mệt mỏi, nằm ở trong bồn không bao lâu, cô có hơi buồn ngủ, hơi khép hai mắt lại, ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, trong phòng tắm đã là hơi nước quanh quẩn. Bồn tắm là dạng tự động, nước ấm vẫn ấm áp như lúc ban đầu, trên người, lại xuất hiện vài nếp nhăn nho nhỏ. Lục Tử Tranh nhũn nhũn dậy, thoáng chốc tỉnh lại, nghiêm túc chà rửa đầu tóc cùng thân thể.

Tắt nước đứng dậy mặc quần áo xong, Lục Tử Tranh đứng ở trước gương lấy máy sấy tóc treo ở bên cạnh, cúi đầu liền nhìn thấy đồng hồ đeo tay mà Giang Hoài Khê tặng cho cô, đang lặng im nằm trên ở trên bệ rửa mặt, kim giây một chốc lại một chốc chuyển động...

Một tay cô gờ máy sấy tóc lên, một tay bắt giắc vẽ vờ trên mặt kiếng tràn đầy hơi nước, đầu tiên là tóc mái hơi nghiêng ngang trán, sau đó là hai bên tóc dài màu đen, sau đó khuôn mặt trái xoan tinh xảo trang nhã, mắt thấy, mô hình thu nhỏ của Giang Hoài Khê sắp hiện ra, Lục Tử Tranh lại hồi thần về, chìa tay ra nhẹ nhàng lau hết tất cả hơi nước trên gương.

Trong gương, lộ ra dáng vẻ cười mỉm nơi khóe môi của cô, trong ánh mắt, lại có nỗi đắng chát.

Một tay cô di chuyển máy sấy tóc xuống phía dưới, một tay nhẹ nhàng phẩy phẩy tóc, nhắc nhở bản thân: Lục Tử Tranh, mày không thể tham lam.

Làm khô tóc xong, lòng Lục Tử Tranh lại nhớ tới Giang Hoài Khê, không để ý đến những tình tiết nhỏ nhặt khác, cô mặc áo ngủ khoác áo bông đi ra bên ngoài khách phòng. Vừa mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy nữ bác sĩ trẻ tuổi tên là Giang Vong kia đi ra từ phía căn phòng đối diện, đang nhẹ nhàng mà khép lại cửa phòng.

Quay người trông thấy Lục Tử Tranh, trên mặt Giang Vong cũng không có chút kinh ngạc nào, chỉ mặt không cảm xúc nhìn Lục Tử Tranh, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ quan sát.

Lục Tử Tranh bị cô ta đánh giá có hơi không dễ chịu, nhẹ nhàng gật đầu thăm hỏi với cô ta một chút, lúc định đi xuống dưới lầu, Giang Vong lại nhàn nhạt mở miệng: “Tiểu thư không có chuyện gì, uống thuốc phòng lạnh nên buồn ngủ, cô không cần phải lo lắng.” Giọng nói của cô ta, lạnh lùng như về mặt của cô ta vậy, không có một chút nhiệt độ nào. “Tiểu thư cần dặn, nếu cô không quen ngủ ở đây, tôi có thể đưa cô trở về.”

Khuôn mặt Lục Tử Tranh nhẹ cụp xuống, nhẹ nhàng từ chối: “Không cần phiền toái bác sĩ Giang.” Không nhìn thấy Giang Hoài Khê, cô không yên lòng.

Giang Vong gật gật đầu: “Vậy tôi đi về trước.” Lúc xuống lầu, cô ta lại bổ sung: “Tiểu thư bảo tôi đưa cô một ít thuốc chống cảm, lát nữa vú Trương sẽ đưa thuốc đến trong phòng cô.” Đang lúc nói chuyện, cô ta lại quay đầu mà thăm thiết nhìn Lục Tử Tranh một chút.

Lục Tử Tranh nhìn không rõ vẻ mặt của cô ta, tựa như ước ao, tựa như cô đơn, lại tựa như bi thương...

Khi vú Trương đưa thuốc lên lầu, Lục Tử Tranh đã lên giường tựa vào trên gối đầu, thấy vú Trương gõ gõ cửa buồng nước đi vào, Lục Tử Tranh vội vã xuống giường hai tay tiếp nhận thuốc và nước, dịu dàng nói cảm ơn.

Vú Trương đứng nhìn cô uống thuốc, cảm khái rằng Lục Tử Tranh thật là dung mạo xuất chúng, khí chất lồi lạc, đáng vẻ khiến ai cũng yêu thích. Nhưng mà bà vẫn có chút không vui, cái gì cũng tốt hết, thế sao lại không biết đau lòng tiểu thư chứ, lại còn cùng con bé hồ đồ như vậy.

Lục Tử Tranh không biết lời oán thăm trong lòng của vú Trương, uống thuốc xong đưa ly nước lại cho vú Trương, lại thêm một tiếng cảm ơn dịu dàng.

Vú Trương muốn nói lại thôi, Lục Tử Tranh dĩ nhiên nhận ra được, nhưng cuối cùng vú Trương chỉ lại dậm chân, cảm ly yên tĩnh lui về. Có mấy lời, sợ là còn chưa tới phiên bà nói đâu, thôi vậy thôi vậy.

Lục Tử Tranh tắt đèn, nằm ở trên giường, nhớ đến đôi mắt mang theo thâm ý của Giang Vong, lời muốn nói lại thôi của vú Trương, ở đáy lòng lắm lắm ghi nhớ “Giang bảo”, im ắng thờ dài một hơi.

Người ngoài mà còn cung chiêu như vậy, Giang ba Giang mẹ thì thế nào đây? Nhà họ Giang danh môn vọng tộc, e rằng người bình thường cũng khó vào được trong mắt bọn họ, huống chi, huống chi là...

Lục Tử Tranh không dám nghĩ đến đoạn sau, cũng biết rằng bản thân mình không nên nghĩ tiếp, bản thân Giang Hoài Khê nên có một người chồng xứng đôi với cô ấy, như mình có thể lấy thân phận bạn bè mà đứng ở bên cạnh cô ấy, không xa không gần làm bạn một đời một kiếp, đã là rất may mắn rồi. May mà tâm tư của cô đã dừng lại, nhắm mắt vào, toàn tâm toàn ý đi vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, loáng thoáng như nghe thấy được xa xa truyền đến một tiếng chuông vang, biểu thị đã tới 0 giờ. Trong lúc mơ hồ đó, dưới đáy lòng Lục Tử Tranh đọc một câu: Ngày 26 tháng 12...

Sau đó, cũng không có sau đó...

Lời tác giả: Lục Tử Tranh vẫn cảm thấy, làm bạn bè sẽ dài lâu hơn so với làm người yêu. Cô có khi sẽ hồi tưởng lại quá khứ của mình, đều sẽ nghĩ rằng, nếu như khi đó không nói ra câu “mình thích cậu”, có phải là sẽ không có nhiều chuyện bất kham nhiều như vậy. A, liên hệ với lúc trước, mọi người có đoán được kỳ thực Liên Huyền cũng không phải là mối tình đầu của Lục Tử Tranh không?? (^? ^*)

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Có lẽ trong thuốc của Giang Vong có thành phần an giấc, nên giấc ngủ của Lục Tử Tranh đặc biệt trầm ổn. Lúc cô tỉnh, trời đã tờ mờ sáng.

Thật là một giấc ngủ ngon hiếm có.

Cô dụi dụi con mắt, nhìn về cảnh vật xa lạ trước mắt xung quanh, nhất thời hơi ngỡ ngàng, nửa ngày mới phản ứng lại, đây là chỗ ở của Giang Hoài Khê. Đứng dậy xuống giường, ôm quần áo được vú Trương treo ở bên giá treo áo, Lục Tử Tranh đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Trong lòng cô vẫn nhớ rõ sắc mặt tái nhợt lúc vào cửa của Giang Hoài Khê hôm qua, lo ngại bị cảm lạnh rồi ngã bệnh, cô liền dùng tốc độ nhanh nhất vệ sinh cá nhân xong xuôi, thu dọn sắp xếp xong liền vội vội vàng vàng mà xuống lầu, nghĩ rằng có lẽ Giang Hoài Khê cũng đã tỉnh dậy rồi.

Cô vừa mới đi tới giữa cầu thang, liền nghe thấy âm thanh sột sỏ hơi lớn của vú Trương vang lên: “Trời ơi đại tiểu thư của vú ơi, cô còn đang sột sỏ, sao có thể dính nước được, việc này giao cho vú Trương làm là được rồi mà...” Lòng Lục Tử Tranh căng thẳng, lông mày lập tức nhíu chặt lại.

Cô tiếp tục đi xuống, men theo âm thanh, nghe thấy giọng nói của Giang Hoài Khê không như bình thường, tuy rằng vẫn dửng dưng không gọn sóng như trước, nhưng lại mang theo một chút khàn khàn: “Vú Trương, lát Tử Tranh xuống, đừng nói với cô ấy chuyện con bị sốt.”

Vú Trương xoắn xuýt trả lời: “Mặt của tiểu thư đỏ chót hết rồi, e rằng không cần vú nhiều lời Lục tiểu thư nhìn thì cũng phát giác ngay thôi. Gọi bác sĩ Giang về lại một chuyến đi.”

Giang Hoài Khê im lặng đôi chút, sau mới dùng giọng nói khàn khàn dặn dò tiếp: “Vú Trương, vú giúp con xem Tử Tranh dậy chưa, nếu cô ấy dậy rồi thì vú xuống đây, thuận tiện giúp con mang một cái khăn lạnh vào.”

Vú Trương vẫn còn đang khó hiểu, tìm Lục Tử Tranh thì co lại, vừa vội vừa giận, vừa uất ức vừa đau lòng. Dùng khăn lạnh để hạ nhiệt độ xuống, che giấu sắc mặt, quả nhiên là không có chút thương tiếc thân thể bản thân gì cả. Nhưng, cái đồ ngốc không biết đau lòng bản thân này, không cần nghĩ nhiều cũng biết, nhất định là sợ mình lo lắng và tự trách đây mà...

Cô nhận lúc vú Trương còn chưa đi nghe ngóng, cố ý giảm bước chân thật to, phát ra âm thanh, từng bước nhanh chóng đi vào vị trí của Giang Hoài Khê và vú Trương, là nhà bếp...

Đập vào mắt là Giang Hoài Khê đang mặc tạp dề nghiêng người đứng trước tấm thớt nhìn cô, một tay đang tự nhiên đặt ở trên tấm thớt, trên mặt có nét ửng hồng rất tự nhiên, cả con mắt cũng hơi đỏ lên. Nhìn thấy Lục Tử Tranh, trong mắt của nàng chợt lóe lên chút lúng túng. Vú Trương đứng bên cạnh Giang Hoài Khê, khắp khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Lục Tử Tranh bước vào bên trong nhà bếp, Giang Hoài Khê xoay người lại, một dao lại một dao cắt nắm trên tấm thớt, giọng nói nghe không ra cảm xúc gì: “Dậy sớm vậy, đêm qua ngủ không ngon sao?” Lục Tử Tranh dĩ nhiên nghe được, nàng đang tận lực trì hoãn làm giọng nói trở nên nhẹ nhàng, nhưng vẫn khó nén khỏi chút khàn khàn ở trong.

Cô đi tới bên cạnh Giang Hoài Khê, đưa tay vào nước, giúp Giang Hoài Khê rửa rau, âm thanh ra vẻ tự nhiên, đáp: “Ngủ rất ngon. Còn cô, ngủ không ngon sao? Sao giọng lại khàn như vậy.”

Giang Hoài Khê đặt nắm đã được cắt gọn vào một bên đĩa, nhẹ nhàng trả lời: “Ừ, chắc là nửa đêm mất ngủ, đứng hóng gió trước cửa sổ một lát nên có chút cảm mạo thôi.”

Lời nói của nàng rất bình tĩnh, như đang trần thuật lại sự thật, Lục Tử Tranh liền cũng giả vờ tự nhiên, không vạch trần dụng tâm lương khổ của nàng, trêu chọc nàng: “Không ngờ Giang tiểu thư ban đêm lại hưng trí đến vậy, nửa đêm đi ngắm cảnh, thật là có phong vị khác biệt nhỉ.”

Giang Hoài Khê hừ nhẹ một tiếng, bên môi toát ra ý cười nhàn nhạt: “Cám ơn sự tán thưởng của Lục tiểu thư.”

Trong lỗ mũi của Lục Tử Tranh phát ra một tiếng cười khế, nhẹ nhàng đẩy Giang Hoài Khê một cái, nói: “Bệnh nhân thì đi nghỉ cho khỏe đi, giao chiến trường cho tôi là được rồi.”

Vú Trương đứng ở một bên vội vàng tận dụng thời cơ, phụ họa nói: “Đúng vậy đó, tiểu thư, ở đây giao cho Lục tiểu thư đi.”

Giang Hoài Khê ngừng lại động tác cắt thịt trên tay, liếc mắt nhìn sang Lục Tử Tranh một chút, như có nhiều hứng thú nói: “Nói như quan tâm lắm nhì, có điều, phải làm phiền Lục tiểu thư nằm ngón tay không dính nước mùa xuân nói cho tôi biết trước, cậu biết tôi định làm món gì không?”

Lục Tử Tranh nhìn lướt qua nguyên liệu trên bàn và gạo đang được ngâm trong nước, cười sáng tỏ, xem thường người khác vừa thôi, cô nhíu mày nói: “Còn gì ngoài cháo thịt nạc trứng muối.” Đây là món ăn đầu tiên mà Giang Hoài Khê học từ Lục mẹ, là bữa sáng yêu thích nhất của Lục Tử Tranh, dù bản thân cô chưa từng làm thử, nhưng cũng không ít lần chứng kiến quá trình mẹ nấu nó.

Giang Hoài Khê như thật hứng thú, cười nói: “Nói như biết rõ lắm.”

Lục Tử Tranh đẩy Giang Hoài Khê ra, bản thân mình đứng ở trước tấm thớt, lấy dao cắt thịt từ trên tay Giang Hoài Khê qua, bày ra một dạng tư thế thành thạo: “Biết hay không, nhìn thì rõ ngay.”

Giang Hoài Khê lùi xuống phía sau Lục Tử Tranh, tay cũng thuận theo mà khê nói lỏng ra để Lục Tử Tranh lấy dao từ trong tay mình, con mắt vì sốt mà có hơi đỏ lên lại tràn đầy ý cười. Nàng hơi cao hơn một chút so với Lục Tử Tranh, đứng sau lưng cô cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy Lục Tử Tranh cầm dao, một nhát một nhát xắt thịt, tuy rằng vụng về, nhưng cũng có dáng có vẻ.

Vú Trương thấy Giang Hoài Khê cuối cùng cũng lùi xuống, bà thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, đến bên bồn nước nhỏ bên cạnh hứng nước nóng bưng đến trước mặt Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê nghiêm túc rửa tay, cùi tạp dề trên người mình xuống, đưa tay kéo kéo Lục Tử Tranh, ra hiệu cô quay người lại.

Bước chân Lục Tử Tranh khê dời đi, trên tay còn cầm dao thái thịt, vừa mờ mịt vừa xoay chuyển thân thể.

Giang Hoài Khê thừa lúc cô quay người lại, đưa tạp dề lên, kề sát vào thân thể cô, cúi đầu, động tác dịu dàng thay cô buộc dây lưng vào trên cổ.

Động tác của nàng quá bất chợt khiến cơ thể Lục Tử Tranh lập tức cứng đờ, cảm nhận được hơi thở của Giang Hoài Khê cùng vài sợi tóc rơi là tà của nàng đang chốc chốc lại cọ cọ vào cổ cô, không dám có một chút động tác nào khác.

Giang Hoài Khê rút cuộc buộc dây tạp dề trên cổ xong, vừa cười vừa kéo ra khoảng cách với Lục Tử Tranh, tay vẫn đang khoát lên trên bả vai Lục Tử Tranh, cúi đầu nhìn cô, lại thấy cô đang kinh ngạc mà ngửa đầu nhìn nàng, vẻ mặt khó hiểu, lúc bốn mắt chạm nhau, thoáng cái thất thần, quên mất tay mình vẫn còn đang đặt trên vai Lục Tử Tranh, ngược lại bất giác nắm thật chặt.

Lục Tử Tranh chỉ cảm thấy, tóc của Giang Hoài Khê thơm quá, khuôn mặt đẹp quá, khiến đôi mắt cô không muốn rời khỏi khuôn mặt của nàng chút xíu nào...

Trong không khí phảng phất như có sóng ngầm lưu động, đảo loạn mặt nước hồ tĩnh lặng...

Vẫn là Giang Hoài Khê nhẹ nhàng ho một tiếng, dời đi ánh mắt, ngừng lại trận sóng ngầm khó hiểu này.

Lục Tử Tranh cũng thu hồi tâm trạng tán loạn lại, nghiêng mặt đi, không biết từ bao giờ, vú Trương đã im hơi lặng tiếng lùi ra ngoài.

Giang Hoài Khê khom lưng cúi đầu, nhanh chóng giúp Lục Tử Tranh buộc chặt dây đeo trên eo, lại đi sang bên cạnh, lời nói mang theo ý cười: “Thỉnh Lục đại tiểu thư người đại triển thân thủ.”

Lục Tử Tranh dẫu môi lên, quay người lại, chậm chậm nhưng vững vàng cầm con dao chuyển động nhẹ nhàng trên lát thịt, khí định thần nhàn: “Cô đừng kinh ngạc quá là được rồi.”

Sự thật và tưởng tượng luôn có chênh lệch, nhìn người khác làm là một chuyện, tự mình động thủ lại là một chuyện khác. Lúc thật sự bắt đầu nấu nó, tay chân Lục Tử Tranh có hơi luống cuống, làm không theo trình tự, may mà Giang Hoài Khê mặc dù vẫn luôn cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng lúc làm, vẫn chỉ dẫn một hai điều, cháo thịt nạc trứng muối cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm [1] mà ra nôi rồi.

Trên bàn ăn, một mặt Lục Tử Tranh thì ăn cháo trong chén mình, một mặt khác thì không nhìn được mà vụng trộm lén lút nhìn Giang Hoài Khê. Cô tự cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm, nhưng mà Giang Hoài Khê thì hơi nhíu mày, nhất thời tâm trạng có hơi bất an.

Cũng may, Giang Hoài Khê tuy nhíu mày nhưng lại thừa nhận nói: “Tuy bề ngoài chẳng ra làm sao, nhưng mùi vị cũng khá ngon.”

Lục Tử Tranh không nhìn được mừng tí chút: “Dĩ nhiên, Giang đại tiểu thư đã biết mình xem thường người khác chưa.”

Giang Hoài Khê múc một muỗng nhỏ vào trong miệng, khê cười một tiếng, không trả lời lại.

Vốn Lục Tử Tranh lo Giang Hoài Khê vì sốt nên sẽ không có khẩu vị, nhưng mắt thấy Giang Hoài Khê ăn hết một bát cháo sạch sành sanh, tâm liền an lòng, có một loại cảm giác mang tên là thỏa mãn tràn đầy trái tim. Trong lúc nhất thời, bỗng dưng nổi lên ý định muốn về học nấu ăn với mẹ.

Ăn xong bữa sáng, sau khi vú Trương thu dọn bát đĩa xong, bà liền bưng thuốc và nước nóng đến cho Giang Hoài Khê: “Tiểu thư, uống thuốc đi.” Nói xong, lại nhìn Lục Tử Tranh một chút, nhớ tới cảnh tượng nhìn thấy lúc ở nhà bếp, mặt già liền ửng đỏ lên, ngập ngừng nói: “Lục tiểu thư, cô muốn, cô muốn uống thuốc chống cảm cúm luôn hay không, cẩn thận, cẩn thận bị tiểu thư lây bệnh...” Càng về sau, giọng bà ngày càng nhỏ dần.

Lục Tử Tranh nhìn về mặt ngại ngùng của vú Trương, mí mắt giật lên, có phải là vú Trương hiểu lầm gì rồi hay không?

Cô xua tay một cái, già vờ tự nhiên nói rằng: “Không cần phiền phức như vậy ạ, chẳng qua là cùng ăn bữa cơm mà thôi, sao lại dễ bị lây bệnh thế được.”

Hiển nhiên vú Trương vẫn còn hơi lo lắng, nhưng thấy vẻ mặt Giang Hoài Khê bình tĩnh không nói một từ, nên cũng không nói thêm nữa. Tiểu thư cũng không lo lắng, xem ra là không có gì đáng ngại.

Lục Tử Tranh biết Giang Hoài Khê không muốn cô biết chuyện nàng bị sốt, nếu cô còn ở đây hoài, e rằng chỉ gây trở ngại cho việc khám bệnh của Giang Hoài Khê, nên ngồi một chút liền xin đi về nhà.

Giang Hoài Khê quả thật khiến lửa giận của Lục Tử Tranh khó mà yên ổn, nàng lại định lái xe đưa cô về nhà, cũng không xem thử sắc mặt của bản thân nàng bây giờ là thế nào. Cố nén xúc động lôi Giang Hoài Khê quay về phòng rồi ném trên giường, sắc mặt Lục Tử Tranh hơi lạnh lùng, kiên quyết từ chối Giang Hoài Khê: “Tôi qua gió thôi cô chưa đủ sao, vẫn thấy cổ họng mình chưa đủ khàn sao?”

Giang Hoài Khê thấy Lục Tử Tranh rất nghiêm túc, cộng thêm bây giờ nàng xác thực cảm thấy đầu có hơi choáng, lo lắng an toàn của việc lái xe, liền thỏa hiệp nói: “Được, vậy để tài xế chờ cậu về.” Nhưng mà vẫn kiên trì muốn tiễn Lục Tử Tranh ra tới bên ngoài.

Sân nhỏ đầy tuyết đêm qua đã bị quét sạch, người tuyết cũng đã biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn dư lại vết nước ướt nhẹp đầy đất cùng bốn cái cành cây lẻ loi, mấy viên hạt châu, và hai trái cà rốt...

Trời hừng sáng rồi, mộng cũng tỉnh rồi, nô đùa vui vẻ của đêm qua dường như đã có mây trôi, người tuyết làm nhân chứng ấy, cũng đã bốc hơi biến mất dưới ánh nắng, chỉ để lại chút tàn tích khiến người tiếc nuối.

Chu nhan từ kính hoa từ thụ, tối thị nhân gian lưu bất trú. [2]

Hai mắt Lục Tử Tranh mờ lung nhìn tàn tích chồng chất trước mặt, nhất thời bước chân cũng ngừng lại.

Một tấm ảnh phóng đại bỗng xuất hiện ở trước mắt Lục Tử Tranh.

“Ở đây...”

Bên trong đèn đuốc mờ lung, bông tuyết tung bay, dưới bầu trời đêm mờ mờ tịch tịch, hai người tuyết nắm tay nhau, toét miệng, mỉm cười trước gió...

Giọng nói của Giang Hoài Khê, khàn khàn nhưng dịu dàng: “Đóa hoa dùng vui sướng mà tưới nước, mãi mãi sẽ không héo tàn.”

Giờ phút ấy, Lục Tử Tranh nhìn về mặt hồ hừng hừng nhưng kiên định của Giang Hoài Khê, cơ hồ muốn tin là thật.

Có thể không, cô có thể lại tin tưởng một lần nữa hay không, tin tưởng một lần hai chữ “mãi mãi” từ trong miệng Giang Hoài Khê?

Chú thích:

[1] hữu kinh vô hiểm: Có kinh ngạc và sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm.

[2] Đây là một câu trong bài thơ “Điệp Luyến Hoa” của bậc thầy quốc học Vương Quốc Dục:

Duyệt tận thiên nhai ly biệt khô, bất đạo quy lai, linh lạc hoa như hứa.

Hoa đề tương khán vô nhất ngữ, lục song xuân dữ thiên câu mạc.

Đãi bả tương tư đăng hạ tố, nhất lữ tân hoan, cự hận thiên thiên lữ.

Tối thị nhân gian lưu bất trú, chu nhan từ kính hoa từ thụ

“Tối thị nhân gian lưu bất trú, chu nhan từ kính hoa từ thụ” Ý trên mặt chữ muốn nói là: Người từ từ già đi, lúc soi gương tìm không được “chu nhan” (chỉ khuôn mặt) lúc tuổi còn trẻ; Hoa tàn, thì sẽ dần dập rớt xuống từ trên cành cây, những hiện tượng này đều là biểu hiện của quy luật tự nhiên mà thế gian không thể cứu vãn. Câu nói này biểu đạt đầy đủ cảm xúc và cảm giác bất lực của tác giả đối với những tháng năm phí hoài thôi thúc làm con người già đi.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Buổi tối Lục Tử Tranh tắm rửa sạch sẽ ngồi ở trên ghế trong phòng sách, mở laptop tìm đài radio âm nhạc theo yêu cầu thường nghe, nhắm mắt lại cho

tư tưởng chạy không cùng âm nhạc, nhỏ giọng mà khe khẽ ngâm nga.

Chủ đài rủ rì vài câu nói thú vị xong, sau là bài hát “Người Tuyết” của Phạm Hiểu Huyền: “... Em si ngốc, si ngốc mà chờ đợi, tuyết, từng hạt rồi từng hạt, mang đến duyên phận của em và anh, tình yêu của em vì anh mà nảy nở, bàn tay của anh chạm vào nỗi đau của em... Tuyết, từng hạt rồi từng hạt, rục rờ giữa bầu trời lạnh lẽ, em thấy mùa xuân sắp đến rồi, và khi đó, em cũng sẽ không còn tồn tại...”

Lục Tử Tranh mở mắt ra, dựa vào lưng ghế tựa, nhìn vành trăng tròn ngoài cửa sổ, yên tĩnh lắng nghe giọng hát ảm áp lẫn bi thương...

Cô kéo gần ghế tựa đến bàn học, ghế xoay chậm rãi dịch chuyển trên sàn nhà, phát ra một tiếng vang trầm nặng, bị chôn vùi ở bên trong giai điệu duy mỹ.

Lục Tử Tranh kéo ngăn kéo bàn học ra, lấy tấm hình Giang Hoài Khê đưa cô trong ngăn kéo, người tuyết vẫn đang cười.

“... Tuyết, từng hạt rồi từng hạt, rục rờ giữa bầu trời lạnh lẽ, em thấy mùa xuân sắp đến rồi, và khi đó, em cũng sẽ không còn tồn tại...”

Mùa xuân chung quy cũng sẽ đến, cuối cùng thì người tuyết cũng sẽ tan, sự đợi chờ cũng bất quá chỉ là sự uống công...

Nhưng mà, Giang Hoài Khê nói với cô: “Ở đây, đóa hoa dùng vui sướng mà tưới nước, mãi mãi sẽ không héo tàn.”

Từ lúc cô một lần lại một lần thất vọng, sớm đã hiểu cái ác ý sẽ mãi mãi tồn tại, nhưng, lời như vậy, lại được nói ra từ trong miệng Giang Hoài Khê vốn ít nói lời hay, vẫn khiến cô động tâm.

Lại như giờ đây khi cô nhìn ánh trăng tròn, ở thời điểm khác, nó chỉ là một trăng khuyết như cung, nhưng không thể bởi vì bạn đã thấy rất nhiều trăng khuyết, thì lại bỏ đi sự tồn tại của trăng tròn, đây là một vấn đề liên quan đến xác suất và vận mệnh.

Đáy lòng Lục Tử Tranh suy tư, có lẽ, Giang Hoài Khê chính là vành trăng tròn này, có lẽ, cô ấy có thể là một vận may của bản thân mình tuy xác suất rất nhỏ bé chăng?

Trong những năm này, Giang Hoài Khê luôn có vài lúc như vậy, khiến lòng Lục Tử Tranh chộn rộn, đáng tiếc, cô không có can đảm để thử...

Tâm tình càng kiềm chế càng ứ đọng, thì lại càng kêu gào muốn phóng thích ra ngoài. Hôm nay, sau nhiều năm quen biết với Giang Hoài Khê, rốt cục tình cảm bắt đầu muốn vượt lên trên lý trí, chiếm thế thượng phong rồi...

Nếu như cô lại thử lần nữa? Nếu như cô có can đảm để tin tưởng một lần, tin tưởng rằng Giang Hoài Khê sẽ không giống như những người khác? Nếu như, nếu như cô có can đảm, dốc thân một trận, đánh cược một lần rằng Giang Hoài Khê là may mắn một phần vận của cô?

Giang Hoài Khê sẽ khiến cô thua sao?

Lục Tử Tranh nhìn vành trăng tròn ngoài cửa sổ, khóe môi hiện ra ý cười mơ hồ. Cô lật bức ảnh lại, rút ra một cây bút đánh dấu trên ống đựng bút của bàn học, ở mặt sau của nó, nghiêm túc viết xuống vài chữ đơn giản: Dẫn nguyên nhân trường cửu, thiên lý cộng thường quyên (1)

Vừa viết xong chữ “Quyên” cuối cùng, lúc định hạ xuống một dấu chấm tròn viên mãn, ngòi bút vừa đặt xuống, điện thoại đặt ở trên bàn sách lại bắt đầu rung động kịch liệt lên.

Lục Tử Tranh ngừng động tác, dùng dư quang quét qua một chút, ý cười nơi khóe môi, dần dần bắt đầu biến mất không còn tăm hơi...

Trên màn hình điện thoại, ở chỗ biểu hiện người gọi đến, lấp lóe hai chữ lớn “Liên Huyền”.

Cô nắm bút, nhìn hai chữ “Liên Huyền” ấy, thật lâu không hề phản ứng, luôn nghĩ rằng một giây sau điện thoại sẽ ngừng rung, hai chữ này sẽ biến mất không còn tăm hơi, điện thoại sẽ khôi phục lại sự yên lặng, tất cả, sẽ trở về nguyên dạng. Nhưng mà, điện thoại vẫn không chịu bỏ cuộc mà rung lên, không dừng không nghỉ...

Cuối cùng, cô vẫn buông xuống bút trong tay, thỏa hiệp mà nhận cuộc gọi đến.

Giọng nói của Liên Huyền, mang theo niềm vui vẻ không che giấu được: “Tử Tranh, cuối cùng cậu cũng tiếp điện thoại mình rồi...”

Giọng nói của Lục Tử Tranh, nhưng mang theo niềm khách sáo xa lạ: “Liên tông, đã trễ thế này, có chuyện gì không?”

“Tử Tranh, nhất định phải có việc, mình mới có thể tìm cậu sao?” Giọng nói của nàng ta, là về thất vọng mà Lục Tử Tranh nghe ra được.

Lục Tử Tranh vẫn không hề bị lay động: “Liên tông?”

Liên Huyền cười khỏ một tiếng, giọng điệu chua chát: “Mình muốn gặp cậu, Tử Tranh, mình ở bên ngoài tiểu khu cậu, xuống đây gặp mình có được không?”

Trong lòng Lục Tử Tranh không khỏi cười lạnh một tiếng, cô nhìn không rõ là Liên Huyền đang diễn trò gì, năm đó nàng ta nhẫn tâm tuyệt tình, sau cơn đau đớn khốc liệt thì cuối cùng cô cũng đã hiểu rồi, bây giờ, nàng ta lại liên tục lấy lòng cùng dây dưa, lại là vì cái gì, cô nhìn không rõ.

Là áy náy đối với người bị nàng ta tổn thương của năm đó sao? Không, đến nay, nàng ta đều biểu hiện như hai người chỉ là bạn học bình thường chưa bao giờ xảy ra chuyện không vui.

Là ám chỉ đối với người đã từng thích nàng ta của năm đó sao? Buồn cười, người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh nàng ta hôm qua cũng không phải là vật trang trí.

Bất luận Liên Huyền của bây giờ đang cất giấu tâm tư gì, Lục Tử Tranh cũng đã không còn tâm sức và hứng thú để đi tìm hiểu nữa. Giọng nói cô lạnh nhạt định muốn từ chối, nhưng Liên Huyền như phát giác ra, giọng nói nhu nhược cầu khẩn rằng: “Tử Tranh, đừng quyết tuyệt với mình như vậy có được không, hôm nay, là sinh nhật của mình, xem như, thỏa mãn một ước nguyện của mình có được không...”

Lục Tử Tranh chưa từng nghe giọng điệu ủy khuất cầu toàn (2) của Liên Huyền thế này, ngày 26 tháng 12, lúc tiếng chuông 0 giờ vang lên, cô liền nhớ tới nó, nhưng cũng chỉ là nhớ thoáng qua mà thôi.

“Tử Tranh, gặp mặt mình được không?” Liên Huyền của tôi nay tựa hồ vô cùng yếu đuối, giọng nói mơ hồ mang theo chút ghen ngào.

Lục Tử Tranh cuối cùng cũng không đành lòng, cắn môi, nhẹ nhàng đáp lại nàng ta một tiếng, được rồi.

Tối nay không có tuyết rơi, gió lớn hơn rất nhiều so với đêm qua, Lục Tử Tranh từng bước từng bước chậm chạp đi về hướng cửa tiểu khu, xa xa liền có thể trông thấy, Liên Huyền đang đứng bên cạnh xe, nhìn cô từng bước từng bước đi về phía nàng ta, hai gò má vốn đang thanh lãnh, lúc nhìn thấy cô, trong nháy mắt lại hiện ra một nét cười vui sướng.

Trên người nàng ta chỉ mặc một bộ dạ phục màu đỏ lộ vai, tóc dài phiêu diêu nhẹ nhàng trong gió, thân thể, run bần bật.

Dần dần đến gần, Lục Tử Tranh nhìn thấy đôi mắt Liên Huyền, xán lạn như ngôi sao, môi đã lạnh đến trắng bệch: “Tử Tranh, cuối cùng cậu cũng tới rồi.”

Lục Tử Tranh nhàn nhạt trả lời: “Lên xe trước đi.” Bên trong cô mặc chiếc áo len, ở ngoài khoác áo khoác, vẫn cảm thấy gió lạnh đến thấu xương, cô không biết Liên Huyền ăn mặc bộ đồ dạ hội mỏng manh lộ vai kia, sao có thể đứng thẳng trước gió thế này được.

Nụ cười Liên Huyền càng thêm xán lạn, quay người đi nhanh về phía bên kia xe ân cần mà giúp Lục Tử Tranh mở cửa xe ra, sau khi thấy cô lên xe, mới đóng cửa lại rồi lại đi một vòng về, ngồi lên xe.

Sau khi lên xe, Liên Huyền mới xoa xoa tay, chuyển mắt cười nói với Lục Tử Tranh rằng: “Lạnh quá đi, nếu cậu chậm chút nữa, có lẽ mình đã bị chết cứng ở cạnh xe rồi.”

Lục Tử Tranh lại không thèm nhìn về nàng ta, tẻ nhạt trả lời: “Cô có thể chờ tôi trên xe.”

Khuôn mặt Liên Huyền cong cong lại, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu một bên má: “Mình không chờ được, chỉ muốn ở thời khắc cậu xuất hiện là có thể nhìn thấy cậu.”

Lục Tử Tranh giữ nguyên trầm mặc, Liên Huyền cũng không để ý, khởi động xe, chuyển đề tài hỏi: “Hoa đưa cho cậu ngày Giáng Sinh ấy, có thích không?”

Lục Tử Tranh hơi kinh ngạc, khi đó, cô một chút cũng không cân nhắc về khả năng người tặng là Liên Huyền.

Cô nhìn phớt cảnh nhanh chóng thụt lùi bên ngoài cửa xe, lãnh đạm nói: “Khiến Liên tổng tổn kém rồi.”

Liên Huyền nhú nhú mày, mắt hứng sứa lại: “Tử Tranh, chúng ta không phải quan hệ hợp tác trên cấp dưới nữa, gọi tên mình được không?”

Lục Tử Tranh chỉ lại cười nhạt, quay đầu nhìn về Liên Huyền: “Giáo tình của tôi và Liên tổng, sợ là còn chưa tới mức để tôi gọi thẳng tên cô đâu nhỉ.”

Liên Huyền nghe vậy, thân thể run lên, cắn cắn môi, nhìn Lục Tử Tranh một lát, song lại trầm mặc.

Một đường không nói nữa, Lục Tử Tranh không hỏi Liên Huyền về chỗ cần đến, Liên Huyền cũng không cho hay. Lục Tử Tranh nghiêng mặt, hết sức chuyên chú mà nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe, từ đèn đường rồi ren của phố xá sầm uất, dần dần đến đại lộ trống trải chỉ có dòng xe cộ thẳng tắp, sau đó, dềnh dàng một lát, lại lên cao tốc...

Lục Tử Tranh đơn giản nhắm hai mắt lại, chờ đợi sự dừng xe cuối cùng của Liên Huyền.

Không biết chạy bao lâu, Liên Huyền rốt cục cũng dừng xe lại, hạ cửa kính xe xuống, sau khi cùng một người trông về như bảo an lấy giấy chứng nhận gì đó, xe lại giảm tốc độ xuống chậm chạp lái vào.

Lục Tử Tranh mở mắt ra, chỉ cảm thấy cảnh sắc ngoài cửa xe có một sự quen mắt không tên, nhưng nhất thời lại nhớ không rõ đã gặp qua ở nơi nào.

Liên Huyền rốt cục cũng mở miệng: “Tử Tranh, còn nhớ nơi này sao?”

Nàng ta ngừng xe, cười ra hiệu Lục Tử Tranh xuống xe, nhìn đồng hồ hoàn toàn trống trải phía trước, về mặt tràn đầy nỗi hoài niệm.

Lục Tử Tranh ngẩng nhìn bốn phía, sau khi nhìn thấy tấm bảng “Vườn Thiên Tân”, rốt cục cũng nhận ra chỗ này. Liên Huyền vậy mà lại mang cô đi lên

cao tốc, lái xe ít nhất ba tiếng để tới cái thành phố nằm giữa Lâm Châu và Cư Châu này, là “Vườn Thiên Tân” mà thời trung học phổ thông các cô đã từng tới đây du lịch, chuyện này nằm ngoài tất cả dự liệu của Lục Tử Tranh.

Cô khó có thể tin mà nhìn Liên Huyền, Liên Huyền lại chỉ cười cười hờ hững với cô, giẫm giày cao gót dài nhỏ, dạ phục đơn bạc chập chờn, cơ thể run rẩy mà đi về phía sườn cỏ.

Lục Tử Tranh đứng tại chỗ, kinh ngạc mà nhìn bóng lưng đi xa của nàng ta, tâm tư muôn vàn.

Liên Huyền quay người lại, xinh đẹp cười nói: “Tử Tranh, tới đây...”

Bóng người đơn bạc dịu dàng của Liên Huyền ở trên đồi cao, dần dần trùng lặp với bóng người trong hồi ức của cô, năm đó, Liên Huyền cũng đứng ở nơi đó như thế, giọng điệu mềm mại mà gọi cô: “Tử Tranh, tới đây...”

Lục Tử Tranh bất giác nghe theo tiếng gọi của nàng ta, nhìn nàng ta, từng bước từng bước đi về phía trên.

Liên Huyền giẫm giày cao gót một nghiêng một ngã đi về chỗ cao nhất bên sườn, hơi hơi chỉnh lại làn váy của dạ phục, cứ thế mà ngồi trên mặt đất. Nàng ta ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, giọng điệu vui vẻ như đứa trẻ, duỗi tay chỉ vào bầu trời, ngoái đầu lại cười nói với Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, cậu nhìn, hai ngôi sao ấy ở chỗ đó kìa.”

Lục Tử Tranh ngẩng đầu nhìn theo phương hướng nàng ta chỉ, tối nay trăng tròn, bầu trời đêm chỉ vền vện có mấy ngôi sao không rõ, ở phương xa xa cách mặt trăng, lại có hai ngôi sao, vô cùng sáng rực. Cùng hai ngôi sao mà năm đó cô và Liên Huyền nằm ở nơi đây nhìn lên, thật rất giống, khoảng cách giữa hai ngôi sao, vẫn gần như vậy, phẳng phất như những năm này, chúng nó vẫn luôn ở nơi đó, chưa từng rời xa bao giờ.

Lục Tử Tranh ngồi xuống ở bên cạnh Liên Huyền, nhìn ý cười nổi bật trên gương mặt nàng ta, gió thổi qua, mái tóc trước trán che khuất lấy đôi mắt sáng sủa của nàng ta, hai tay nàng ta vòng ngực, lạnh run người. Lục Tử Tranh đưa tay cởi đi áo khoác trên người mình, khoác vào trên cơ thể run rẩy của Liên Huyền, không cảm được cũng rung mình một cái.

Hai tay Liên Huyền siết chặt áo khoác, đôi mắt không chớp nhìn về Lục Tử Tranh, sóng mắt lưu chuyển, dường như có thiên ngôn vạn ngữ.

Nhưng Lục Tử Tranh chỉ nhìn nàng ta một chút, liền chuyển ánh mắt đến phía bầu trời đêm, giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng, lại càng tịch liêu hơn ở trong màn đêm tối: “Không giống nhau, chúng nó trong mắt tôi, đã đi rất xa rất xa, khoảng cách cũng đã rất xa rất xa.” Cô cúi đầu, nhìn bóng đêm mênh mông phía xa, thấp giọng nói rằng: “Tưởng rằng vẫn còn ở vị trí ban đầu, nhưng thật ra đã không còn là khoảng cách vốn dĩ nữa.”

Đôi mắt đang nhìn chăm chú vào Lục Tử Tranh của Liên Huyền dần dần âm đạm, nàng ta ôm chặt áo khoác của Lục Tử Tranh trên người mình, nhưng vẫn cảm thấy thân thể ngày càng lạnh lẽo đi. Nàng ta hơi dịch chuyển thân thể đến gần Lục Tử Tranh, mở rộng áo khoác ra, một bên khoác trên vai Lục Tử Tranh, một bên khoác trên cánh tay của mình, đầu, nhẹ nhàng tựa vào trên vai Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, nghe mình kể một câu chuyện cũ được không?”

Lục Tử Tranh không đẩy đầu nàng ta ra, tùy lời thăm thì trên bả vai của mình, ánh mắt rơi vào trên mặt cổ khô vàng dưới chân, tâm tư xa xăm...

Hoa đẹp không thường nở, tiệc vui vốn chóng tàn, bụi cỏ khô héo mùa đông trước mắt, mặc dù sẽ lại xanh biếc vào mùa xuân năm sau, nhưng cũng không phải là màu xanh tươi của bụi cỏ năm đó. Nơi này cảnh vẫn như cũ, Liên Huyền bên cạnh vẫn xinh đẹp như cũ, nhưng có vài thứ, đã không còn giống như trước nữa.

Nghe xem, nhịp tim cô bây giờ là ổn định, là quy luật như vậy.

Lục Tử Tranh nghiêm túc suy nghĩ, Giang Hoài Khê đã hết sốt chưa nhỉ?

Chú thích:

(1) Dẫn nguyên nhân trường cửu, thiên lý cộng thường quyên: Hai câu thơ trong bài thơ Thủy điệu ca đầu – Trung thu của Tô Thức, nghĩa là “Chỉ mong người lâu dài, ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng.”

(2) ủy khúc cầu toàn: Tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Liên Huyền tựa vào vai Lục Tử Tranh, giọng nói chậm rãi nhẹ nhàng, xa xăm như có như không: “Trước đây có một bé gái, vì ông nội và ông ngoại cô bé là huynh đệ chí cốt nên cha mẹ cô bé đã được hứa hôn từ lúc còn nhỏ. Mẹ của cô bé rất yêu cha của cô bé, nhưng vào lúc cô bé 11 tuổi, cha cô bé dẫn về một người phụ nữ và một bé trai 9 tuổi, mẹ cô bé hai năm sau vì âu sầu mà chết, vào năm đó cô bé bị cha đưa sang nước Anh để du học, gần

như lưu vong. Ba năm sau, cô bé ở nước Anh mắc bệnh suyễn nữa mất mạng, ông ngoại tạo áp lực với ông nội của cô bé, ông nội vì thấy hổ thẹn với họ nhà họ, cuối cùng đành phải thu hồi quyền lực của cha cô bé trong công ty, gọi cô bé về, tuyên bố cô bé là người thừa kế duy nhất của công ty. Vì được sự giúp đỡ và thương tiếc của ông nội, nhiều năm qua cô bé vẫn luôn như băng mỏng trên giấy, e sợ rằng mình sẽ có bất kỳ một bước đi sai lầm nào.”

Nàng ta thấy Lục Tử Tranh không có bất kỳ phản ứng nào, dùng mái tóc mềm mại cọ vào cổ Lục Tử Tranh, nhẹ giọng nói rằng: “Tử Tranh, cậu đoán xem, cô bé trong chuyện xưa này là ai?”

Lần đầu tiên Lục Tử Tranh nghe được Liên Huyền kể về gia cảnh của mình, dù rằng nàng ta kể chuyện với giọng điệu nhẹ như mây gió, nhưng Lục Tử Tranh cũng nghe được khó khăn và chua xót trong đó, mất mẹ lúc còn nhỏ, lưu lạc bên nước ngoài, đối với một đứa trẻ 13 tuổi mà nói, vất vả trong đó không hề ít chút nào. Nếu như là buổi tối của nhiều năm trước, nhất định cô sẽ đau lòng mà ôm Liên Huyền vào lòng, muốn bồi thường tất cả uất ức thay cho cha nàng ta, nhưng mà bây giờ, cô chỉ thờ dài, cảm thấy phiền muộn vô hạn.

Liên Huyền biết Lục Tử Tranh nhất định hiểu được nàng ta đang nói chuyện gì, cô chưa trả lời nàng ta, cũng không ảnh hưởng đến lời tiếp theo của nàng ta: “Lúc mẹ qua đời đã lập di chúc, nếu cha lấy vợ kế, tài sản phía sau bà sẽ đóng góp hết cho tổ chức từ thiện, nhờ vào đó mà uy hiếp cha, khiến ông không dám manh động. Trước khi bà chết, đã tràn đầy căm hận mà nói với người phụ nữ kia rằng, bà muốn bà ta đời này không bước vào cổng của nhà họ Liên được, muốn cho con trai của bà ta, vĩnh viễn đội cái danh con riêng này. Sau khi ông nội đón mình về, liền không cho cha dẫn bọn họ về nhà họ Liên. Vậy mà hôm nay, ông nội vì bệnh nên đi tới An Châu để dưỡng bệnh, cha lại dẫn người phụ nữ kia và con trai của bà ta, ngang nhiên xuất hiện ở trong yến hội sinh nhật mình, ra cái dáng vẻ như phụ tử từ từ hiếu, phu thê tình thâm.”

Nàng ta ngừng lại một chút, giọng nói trầm thấp mang theo thất vọng: “Lúc đó đột nhiên mình cảm thấy thật trào phúng, cần gì phải tổ chức yến hội phung phí như vậy chứ, nhìn cảnh nào nhiệt ồn ào ở xung quanh, mình không biết bọn họ đang vui mừng chúc tụng cái gì nữa. Ngay cả mình cũng không tìm được giá trị tồn tại của bản thân, lại có ai, là vì sự tồn tại của mình mà cảm thấy vui mừng chứ...”

Lục Tử Tranh cảm thấy áo len mình ẩm ướt, liên lụy đến lòng của cô, cũng ướt theo. Rốt cục, cô vẫn mềm lòng, gọi lên một tiếng từ lúc tương phùng tới nay vẫn chưa gọi: “Liên Huyền...”

Giọng nói cô nhẹ nhàng: “Liên Huyền, sinh nhật vui vẻ.”

Cô thấy Liên Huyền hơi ngẩng mặt lên từ bà vai của cô, trong tròng mắt lan tràn nước mắt óng ánh, gò má cong lên một nụ cười vui vẻ: “Tử Tranh, từ lúc gặp lại tới nay, mình vẫn luôn chờ mong, chờ mong cậu gọi mình một tiếng như vậy.”

Liên Huyền nói: “Mẹ đời này không biết đi tranh thủ tình yêu của bà, bà chỉ biết là, không thể buông tay những thứ nên thuộc về bà, là chồng, là danh phận, là tài sản phía sau bà. Vì vậy, bà chỉ biết dạy mình, giúp bà bảo vệ những thứ vốn nên thuộc về mình. Bà không nói cho mình biết, dù cho bảo vệ được nhưng lại không vui vẻ, có phải là nên buông tay. Nếu như chiếm được nhưng nó vốn không phải là thứ mong muốn, có phải là nên từ bỏ. Tử Tranh, cậu dạy mình với.”

Lục Tử Tranh sâu sắc mà nhìn Liên Huyền một chút, sau lại lảng tránh vấn đề này, xoay đầu nhẹ giọng an ủi nàng ta: “Cậu sẽ vui vẻ.” Bản thân Liên Huyền cũng không biết mình muốn cái gì, cô sao lại dạy được nàng ta chứ. Cô không biết Liên Huyền muốn đáp án thế nào từ cô, hoặc có lẽ, kỳ thực Liên Huyền cũng không thật sự mong rằng cô có thể cho nàng ta đáp án.

Liên Huyền xa xăm mà thở dài một hơi, có chút hoài niệm nói: “Tử Tranh, từ lúc mẹ đi đến nay, những ngày tháng vui vẻ nhất của mình, cũng chỉ có mỗi một năm ngắn ngủi cùng cậu, từ đó về sau, e rằng khó mà có nữa.”

Lục Tử Tranh nhìn thấy Liên Huyền của năm đó vốn vui vẻ xinh đẹp khiến lòng cô mê say, bây giờ lại lan tràn cay đắng và phiền muộn, tâm trạng cũng không khỏi chìm xuống một chút. Lại thấy Liên Huyền ngẩng đầu lên từ trên vai cô, nhìn quanh bốn phía, ngón tay nhỏ bé xa xăm chỉ vào phương xa tan vờ: “Mình nhớ ở đó có một đài cầu cá, khi đó cậu dẫn đến tới nổi một con cá cũng không câu được; Bên cạnh nơi đó là khu vui chơi trên nước, lúc ấy cậu nhất gan, không dám đi một mình qua cầu xích. Gần đó, là ký túc xá nơi chúng ta nghỉ ngơi, buổi tối được quản rất nghiêm ngặt, quản lý rất hung dữ, nhưng lúc đó cậu rất can đảm, nhất định muốn dẫn mình tới nơi này, kết quả bị quản lý phát hiện, một đường chạy, một đường cười...”

“Một đường chạy, một đường cười...” Chữ “cười” cuối cùng kia, chôn vùi bên trong nụ cười khổ của Liên Huyền.

Tất cả những thứ nàng ta nói, Lục Tử Tranh vẫn đều nhớ rõ. Thời điểm thích Liên Huyền của nhiều năm trước, nhớ lại thì lòng ngọt như mật, rất lâu sau khi Liên Huyền rời đi, nhớ lại, lòng đau như xát muối.

Khi đó mỗi năm đoàn đều tổ chức du lịch mùa xuân, Lục Tử Tranh vốn luôn luôn không tham gia vào loại hoạt động tập thể ấy, bởi vì mỗi lần tự do lựa chọn ký túc xá để ở chung, cô sẽ đối mặt với tình cảnh lúng túng bởi không ai muốn ở cùng cô. Lần đó, là vì Liên Huyền, nên ngoại lệ.

Liên Huyền mời cô ở chung ký túc xá với nàng ta, đồng thời, bởi vì địa điểm du lịch mùa xuân là một sản nghiệp của nhà họ Liên, thân phận Liên Huyền đặc biệt, các cô có thể xin hai người một phòng, Lục Tử Tranh tất nhiên là không chút do dự mà đáp ứng nàng ta, đồng thời, mong đợi vạn phần.

Trên đường du xuân, Liên Huyền một đường đều ở bên cạnh cô, sau khi cùng cả đội tham quan vài phòng trưng bày xong, Liên Huyền liền xin phép giáo viên để được tự do hoạt động với Lục Tử Tranh. Thế là, du xuân tập thể lại thành du lịch của hai người các cô.

Đúng lúc thời kỳ cỏ mọc én bay, cảnh “xuân” tốt đẹp, Liên Huyền bèn nổi lên hứng thú muốn vẽ vật thực, thế là hai người tìm một chỗ tốt, Lục Tử Tranh có thể yên tĩnh câu cá, Liên Huyền có thể thỏa thích mà vẽ tranh, song phương không quấy rầy lẫn nhau.

Mà khi Lục Tử Tranh thuê cần câu xong, thả mồi như xuống, lúc chuyên tâm muốn câu cá, Liên Huyền lại nhìn chăm chú cô nửa ngày, trêu ghẹo nói:

“Cảnh vật nơi này tuy đẹp, cũng không bằng một phần vạn của Tử Tranh.”

Khuôn mặt Lục Tử Tranh, trong nháy mắt liền hồng thắm.

Liên Huyền lại càng ngày càng đắc ý, lâm thời nảy lòng tham nói: “Tử Tranh cậu đẹp như vẽ, mình sao có thể bỏ qua đây, để mình vẽ cậu ra, giữ lại khoảnh khắc mỹ lệ thể này nhé.”

Lục Tử Tranh xấu hổ, tất nhiên không chịu, thả cần câu muốn đứng dậy cướp đi bản vẽ của Liên Huyền, Liên Huyền nhưng nhú nhú mày, tràn đầy đứng đắn cảnh dạn cô: “Tử Tranh, đừng cử động.”

Lục Tử Tranh thấy nàng ta nghiêm túc, mặc dù vẫn ngượng ngùng, tâm trạng nhưng lại vui vẻ, vẫn thuận theo Liên Huyền, một lần nữa cầm cần câu lên nghiêm túc làm người mẫu của nàng ta.

Sau đó, Liên Huyền đều chế giễu cô, câu nửa ngày, nhưng ngay cả một con cá cũng không câu được. Nàng ta nhưng lại không biết, không phải do Lục Tử Tranh ngốc mà không cảm nhận được cá mắc câu, chỉ là lo lắng sẽ ảnh hưởng đến tranh vẽ của nàng ta, cho nên không dám làm bừa, chỉ tùy con cá ăn lấy mồi nhử, ung dung mà bơi mất.

Bức tranh ấy về sau, Lục Tử Tranh vẫn chưa từng đòi hỏi thành công, Liên Huyền nói, nàng ta muốn đem về nhà, trang hoàng ở trong phòng ngủ, thế thì, lúc đầu tiên sau khi mở mắt ra, lúc cuối cùng sau khi nhắm mắt lại, trông thấy đều có thể là cô.

Liên Huyền khi đó nói dịu dàng nghiêm túc như vậy, Lục Tử Tranh cơ hồ muốn mắc vào một trong ba ảo tưởng lớn của đời người, gọi là, cô ấy cũng thích mình.

Sau đó, các cô cùng đi đài câu cá khác trong khu vui chơi, cầu treo ở đó bày biện mạo hiểm kích thích, tiếng kinh hô tiếng cười đùa không dứt bên tai, Liên Huyền đối với lần đó lại không hề hứng thú, nhưng Lục Tử Tranh lại muốn thử xem sao, Liên Huyền bèn khích lệ cô đi thử một lần. Nhưng mà, cô có lòng lại không có can đảm, đi trên cầu chưa được vài bước, bởi vì bước đi của bạn học phía trước vừa lớn lại nặng, cầu bắt đầu lắc lư dữ dội, mặt cầu bắt đầu sa xuống tấm gỗ lát thành, làm ướt mặt giày của cô. Hai tay Lục Tử Tranh nắm thật chặt xích sắt, hai chân không dám tiếp tục bước thêm nữa.

Liên Huyền không biết khi nào cũng đi tới cầu, nhẹ nhàng kéo tay cô qua, cười động viên cô: “Tử Tranh, đừng sợ, mình nắm tay cậu, có rơi xuống nước, cũng có mình ở bên cậu.”

Cô nắm chặt hai tay Liên Huyền, như nắm chặt toàn bộ thế giới, chỉ cảm thấy trong lòng sinh ra dũng khí vô hạn, có Liên Huyền ở bên cạnh cô, đừng nói là một cầu treo nhỏ nhỏ thế này, dù cho núi đao biển lửa, trên trời dưới đất, cô cũng không sợ hãi nữa. Thế là, thông dong vượt qua cái hồ nhỏ này, dắt tay đi qua cầu treo đông đưa kia.

Sau khi kết thúc tiệc tối trở về ký túc xá, đến giờ giới nghiêm ban đêm, Lục Tử Tranh ở bộ cửa sổ đếm lấy những vì sao, xa xa mà trông thấy nơi sùnn có phương xa, đột nhiên sinh ra cảm xúc lãng mạn vô hạn, nhất định phải giật giày Liên Huyền đi cùng.

“Bầu trời đầy sao lấp lánh, trên sùnn gió mát hây hây, đom đóm chớp chớp bay qua trước mắt, cậu không muốn đi cảm nhận một chút sao?” Lục Tử Tranh nói mê người như vậy, Liên Huyền nghe cũng động lòng.

Vậy là hai người bèn tắt đèn dè dặt đi xuống, nào ngờ vừa mới chuẩn bị ra khu túc xá liền bị quản lý nơi xa nhìn thấy, quản lý lớn tiếng la lên: “Về mau...”

Lục Tử Tranh lại lờ Liên Huyền chạy tốc độ, quản lý gọi càng lớn tiếng, các cô chạy càng nhanh hơn. Thở hồng hộc mà chạy cực xa, Liên Huyền thở hổn hển nhắc nhở Lục Tử Tranh: “Hắn... Hắn không đuổi theo nữa rồi, dừng lại được rồi...”

Lục Tử Tranh từ từ dừng bước, quay đầu nhìn lại, quả nhiên con đường rộng rãi trống vắng, ngoài hai người họ ra, không còn người nào khác nữa.

Cô nhìn qua Liên Huyền, chỉ thấy nàng ta chạy đỏ cả mặt, đầu tóc bù bộn, hơi thở hổn hển, đúng là đáng yêu khác thường. Liên Huyền oán giận cô: “Đều tại cậu, không phải cậu nói sẽ không bị phát hiện sao, lừa người...”

Lục Tử Tranh ngai ngừng quơ quơ tay Liên Huyền, ngoan ngoãn nhận lỗi nói: “Là mình, đều là lỗi của mình, nếu như bị bắt, mình nhất định thừa nhận, là mình làm hư Liên Huyền, Liên Huyền cậu ấy là đứa trẻ ngoan...”

Liên Huyền nhìn cô gắp may khoe mẽ, nhìn không được xi một tiếng nở nụ cười. Lục Tử Tranh thấy nàng ta cười, cũng không nhịn được cười ra tiếng, lại lôi kéo Liên Huyền chạy tiếp, vừa chạy vừa cười, tiếng cười, chông chát lên tiếng bước chân tán loạn của các cô, vang vọng ở trên con đường yên tĩnh...

Nhưng mà, vật đổi sao dời, chuyện cũ cần gì phải nhắc lại. Liên Huyền nàng ta không biết, tất cả những thứ nàng ta từng đưa cho cô, về sau nhớ lại, cũng chẳng qua là đang nhắc nhở cô, cõi đời này khó liệu nhất là lòng người, dễ thay đổi nhất là tình cảm.

Những thứ đau khổ và oan ức Liên Huyền cam chịu, cô cũng đau lòng khổ sở thay nàng ta, thế nhưng, đó cũng không thể là lý do khiến ác ý, khiến thương tổn mà nàng ta đối với cô là chuyện đương nhiên.

Lại một trận gió lạnh kéo tới, Lục Tử Tranh không nhịn được run run cơ thể, Liên Huyền đã nhận ra, thoát ra từ trong chuyện cũ xong, hoàn hồn nói rằng: “Xin lỗi, tối nay là mình đường đột, hồ đồ bất chấp hậu quả mà kéo cậu đến nơi này, bây giờ cũng muộn rồi, phải oan ức cậu ở đây một đêm với mình, sáng mai trời sáng mình đưa cậu trở về.”

Lục Tử Tranh lắc đầu một cái, biểu thị không để trong lòng.

Liên Huyền liền đứng lên, khoác áo khoác về trên người Lục Tử Tranh, sải bước đi tới phía trước Lục Tử Tranh để dẫn đường.

Cũng may vừa xuống sườn dốc thì có một khách sạn cách đó không xa, Liên Huyền trình thông tin ra, đặt một phòng hai người, Lục Tử Tranh chỉ yên lặng đi theo sau nàng ta, nghe theo sự sắp xếp của nàng ta.

Trong phòng đặt hai chiếc giường song song, bố cục, giống như ký túc xá mà các cô đã từng ngủ qua. Tất cả những chuyện xảy ra tối nay, tương tự đến lạ thường với năm đó, sau cùng, lại là dùng tư thái bất đồng để kết thúc.

Năm đó, các cô ngắm sao ở sườn cỏ chơi đùa tận hứng xong mới trở về, đêm càng khuya càng lạnh, sau khi Liên Huyền đánh răng rửa mặt xong, không muốn bỏ vào ổ chăn lạnh lẽo của mình, cười híp mắt bò lên giường Lục Tử Tranh, lén vào ổ chăn thân thiết như con gấu lớn bao bọc ôm lấy Lục Tử Tranh, làm nũng nói: “Tử Tranh, cậu thật ấm áp, mình nên mang cậu về nhà, giấu ở trong nhà, mỗi buổi tối giúp mình làm ấm giường mới được.” Nàng ta không nhìn thấy, lỗ tai đỏ bừng giấu dưới chăn và ý cười ngượng ngùng nơi khóe miệng của Lục Tử Tranh. Khi đó, Lục Tử Tranh ôm lại nàng ta, không biết ở đáy lòng lặng lẽ đáp lại nàng ta bao nhiêu câu, mình đồng ý.

Bây giờ, sau khi hai người tắm rửa mặt, chúc ngủ ngon lẫn nhau xong, liền lên giường của từng người, tắt đèn ngủ yên.

Đồng hồ đeo tay nhảy tí tách, Lục Tử Tranh nghe rõ ràng, giường xa lạ như vậy, cô ngủ không được.

Sau một hồi, Lục Tử Tranh phát hiện, Liên Huyền cũng mất ngủ, bởi vì cô nghe thấy, Liên Huyền trong bóng tối nhẹ giọng gọi tên cô: “Tử Tranh, cậu đã ngủ chưa?”

Lục Tử Tranh nhắm mắt lại giả vờ ngủ, không trả lời nàng ta.

Sau đó, cô liền nghe tiếng xột xoạt của chăn bị ma sát, tiếng bước chân nhẹ nhàng của Liên Huyền, nàng ta xuống giường.

Lục Tử Tranh cảm giác được Liên Huyền đứng bên giường của cô, theo tiếng hơi thở ngày càng gần của nàng ta, một đôi tay mang theo cảm giác mát mẻ, xoa nhẹ nơi lồng ngực hơi nhúu của cô, nhẹ nhàng chậm rãi, như muốn vuốt ve nếp nhăn nhỏ nhỏ này.

Cuối cùng, hơi thở Liên Huyền càng ngày càng gần, một nụ hôn ấm áp, đặt lên trán Lục Tử Tranh.

Trong yên tĩnh, Lục Tử Tranh nghe thấy Liên Huyền lẩm bẩm thì thầm: “Tử Tranh, mình mệt mỏi quá đi. Thật muốn, nghe cậu biểu diễn Canon một lần nữa...”

Khi đó, Lục Tử Tranh đã nói với Liên Huyền: Canon đại biểu cho, vui sướng bên trong thương cảm, hạnh phúc bên trong yên lặng, ánh sáng bên trong bóng tối, hy vọng bên trong thất ý.

Đã từng, Liên Huyền là sự tồn tại như vậy của cô, nhưng mà, không biết khi nào, địa vị độc nhất vô nhị như thế, cũng đã được Giang Hoài Khê thay thế.

Cảm nhận được hơi thở ấm áp của Liên Huyền bên cạnh, lòng Lục Tử Tranh lại một mảnh lạnh lẽo. Cô không nhận được cười khở ở trong lòng mà tra hỏi bản thân: Mây sao có tư cách đi cầu xin người khác một thiên trường địa cửu? Mây đã từng bao lần hứa hẹn trong lòng rằng, mây sẽ yêu Liên Huyền một đời một kiếp, mây nguyện trông cô ấy một đời không lo âu, che chở cô ấy một đời an khang. Nhưng hôm nay, Liên Huyền không thay đổi, còn mây cũng không thay đổi sao?

Cõi đời này, làm gì mà có loài hoa nào không tàn, làm gì mà có người nào sống mãi, làm gì mà có tình cảm lâu dài không thay đổi.

Hoài Khê, chung quy tôi vẫn không dám đánh cược một lần.

Chỉ vì, tôi sợ phải thua cô.

Trên chiếc bàn trong phòng sách lảng quên một mặt sau của bức ảnh, dấu chấm tròn sau câu “Đần nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên duyên”, chỉ mới được vẽ nửa cái đường cong, chung quy, khó có thể thành tròn...

Lời tác giả: Lúc viết nghe Những Năm Tháng Ấy và Năm Tháng Vội Vã, cảm giác vẫn thật xúc động.

Nếu Liên Huyền đêm khuya nghe hai bài hát như thế, đoán chừng sẽ khóc mất.

Lời editor: Mới đó mà đã 20c rồi, nhanh ghê, vẫn giữ nguyên tiến độ 2 ngày 1 chương nha (￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, sau khi Lục Tử Tranh cùng Liên Huyền ăn điểm tâm xong, Liên Huyền liền lái xe chở Lục Tử Tranh về Lâm Châu. Trên đường, Liên Huyền nghiêm chỉnh xin lỗi với Lục Tử Tranh vì thất lễ và kích động của bản thân tối hôm qua, Lục Tử Tranh cười cười tỏ ý không để tâm, trong lòng thì không khỏi hơi xúc động. Liên Huyền của ban ngày đều cử chỉ thích hợp tiến lui có mức, ban đêm lại nhiều lần thất thố lộ về yếu đuối không tả xiết, đến tận cùng, người nào mới thật sự là nàng ta. Lục Tử Tranh nhìn không rõ, vậy bản thân Liên Huyền, có rõ hay không đây.

Đọc theo đường đi, Liên Huyền liên tục nhận vài cuộc điện thoại, đều là gọi đến hỏi thăm đêm qua Liên Huyền đột nhiên đi đâu, Liên Huyền cũng chỉ nhàn nhạt trả lời rằng làm thời đi gặp một người bạn.

Cuộc điện thoại sau cùng vang lên nhiều lần, sau khi Liên Huyền liếc mắt nhìn người gọi trên màn hình xong, nàng ta không muốn nghe nên cuối cùng dứt khoát tắt điện thoại đi. Nàng ta hơi chột dạ liếc mắt nhìn Lục Tử Tranh, hy vọng cô sẽ hỏi một câu lý do không nghe máy, như thế sẽ chứng tỏ ít ra cô còn chút quan tâm với mình, lại hy vọng cô sẽ không hỏi, bởi vì, nàng ta không biết nên thân nhiên thế nào để giải thích về sự tồn tại của Chu Trọng An.

Nhưng Lục Tử Tranh lại không chút nào chú ý tới chuyện đó, vẫn cúi đầu, hai tay cầm điện thoại, về mặt mang theo chút do dự. Tâm Liên Huyền dần dần mà chìm xuống..

Lục Tử Tranh xác thực đang xoắn xuýt, đêm qua bị trì hoãn bởi chuyện của Liên Huyền, quá muộn nên không định quấy rối Giang Hoài Khê, nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng chuyện nàng phát sốt bị bệnh. Bây giờ, cô đang do dự có nên gửi một tin nhắn hỏi thăm về bệnh tình Giang Hoài Khê hay không, rồi lại lo nghĩ bây giờ còn quá sớm Giang Hoài Khê vẫn chưa tỉnh giấc, quấy nhiễu đến giấc mộng đẹp của nàng.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn định không lại lo âu bồn chồn trong lòng cô, giật giật ngón tay, gửi một câu nhắn lời ít mà ý nhiều: Hết cảm chưa?

Sau khi tin nhắn gửi đi, lại giống như đá chìm đáy biển, mãi đến tận Liên Huyền đưa cô về nhà ở Lâm Châu, Lục Tử Tranh vẫn chưa nhận được hồi âm của Giang Hoài Khê.

Lục Tử Tranh ngồi ở trước bàn đọc sách, nâng cằm nhìn “Đạo nguyên nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên quyên” cùng với một nửa dầu chấm tròn hoạch định ở mặt sau bức ảnh người tuyết hồi lâu, vỗ vỗ cái trán, cuối cùng vẫn đặt bức ảnh vào trong ngăn kéo, tắt điện thoại, lấy tài liệu ra bắt đầu làm việc.

Đừng nên nghĩ đến chuyện không nên nghĩ, đừng nên có hy vọng xa vời không nên có.

Lúc Lục Tử Tranh bận rộn thì như quên hết tất cả, cơm trưa cơm chiều cũng quên ăn, đến khi nhận được điện thoại của mẹ gọi đến máy bàn trong nhà, mới như vừa tỉnh giấc chiêm bao, hóa ra bầu trời đã tối mất rồi.

Đầu tiên là Lục mẹ khó hiểu hỏi cô sao lại tắt điện thoại, Lục Tử Tranh liếc nhìn màn hình điện thoại đen xì, thuận miệng trả lời bà, hết pin ạ. Lục mẹ không khỏi lại cảm râm cô vài câu: “Điện thoại hết pin thì phải nhớ sạc pin chứ, nếu giờ con ở bên ngoài, mẹ gọi vào máy bàn cũng không liên lạc được với con, mẹ sẽ lo lắng biết bao. Con lớn như vậy, sao vẫn khiến người ta lo lắng hoài thế.”

Lục Tử Tranh ngoan ngoãn đáp ứng mẹ, nói lần sau sẽ chú ý.

Lục mẹ lại hỏi cô tiếp, đã trễ thế này rồi, ăn cơm chưa. Lục Tử Tranh cũng không dám nói thật sợ dọa đến bà, sợ bà lo lắng nên cô nói đã ăn lâu rồi.

Cuối cùng, Lục mẹ mới nói: “Thứ sáu năm mới này, đừng sắp xếp hoạt động gì cả, về nhà ăn cơm đi, mẹ làm sủi cảo cho con ăn.”

Lục Tử Tranh làm gì có lý do để từ chối, tất nhiên là cười ưng thuận bà. Lời tiếp theo, nghe mẹ nói tới ăn, cái bụng bắt đầu có chút rục rịch, Lục Tử Tranh suy nghĩ nên cúp điện thoại của mẹ rồi tìm nơi nào đó ăn chút gì rồi. Tâm tư của cô không khỏi bay xa, nhớ tới tám bản đồ mỹ thực xung quanh vườn trường mà lúc đại học Giang Hoài Khê đưa cô...

Vậy mà Lục mẹ vẫn không buông tha, cuối cùng lại thêm một câu: “Hoài Khê thứ sáu có bận gì không?”

Lục Tử Tranh lập tức nghe hiểu ý mẹ định mời Giang Hoài Khê ăn cơm cùng, nghĩ đến hai lần từ chối trước đây, cùng tin nhắn như đá chìm đáy biển hôm nay, đôi mắt Lục Tử Tranh ảm đạm, thấp giọng bắt đầu khuyên Lục mẹ: “Ngày lễ quan trọng như vậy, buổi tối người ta khẳng định cũng có sắp xếp rồi.” Nói xong, lại dịu dàng làm nũng nói: “Mẹ, chẳng lẽ có con gái cung như con ở bên mẹ còn chưa đủ sao? Chúng ta không thể hưởng thụ thế giới hai người một chút được sao?”

Lục mẹ buồn cười nói: “Ai nói con là con gái cung của mẹ, đừng tự thổi phồng mình đó chứ. Được rồi, không có chuyện gì nữa, con bận gì bận tiếp đi.”

Lục Tử Tranh lại nũng nịu với mẹ vài câu xong rồi mới cúp điện thoại. Cô sờ sờ cái bụng rỗng tuếch, đến bên cạnh lấy chìa khóa, dự định ra ngoài tìm đồ ăn. Đến cửa, mang giày xong xuôi, nắm tay cầm, cô lại đứng động tác lại, cúi đi đôi giày vừa mới mang xong, trở lại phòng sách cầm điện thoại vẫn đang đặt trên bàn, bỏ vào trong túi, mới an tâm ra ngoài.

Đêm đen, trời lạnh, trên đường ít người đến đáng thương, tình cờ đi qua một hai người, cũng đều về mặt vội vã, mặt không cảm xúc, cùng bầu không khí ngày lễ của hai, ba ngày trước, một trời một vực.

Lục Tử Tranh đi ung dung chậm rãi, đắm chiều chốc lát, cuối cùng, dứt khoát dừng lại. Cô lấy điện thoại ở trong túi ra, động tác thẳng thắn dứt khoát khỏi động máy, nhìn màn hình sáng lên, nhìn thẻ SIM vào máy thành công, cuối cùng, nhìn thấy cái thông báo nhảy ra trên màn hình, một tin nhắn chưa

đọc của Giang Hoài Khê.

Lục Tử Tranh vẫn không nhìn được cong khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt nhưng thỏa mãn.

Rõ ràng đã nói với bản thân một ngàn lần, một vạn lần, đừng nên mong đợi. Nhưng mà, vẫn không nhìn được, mong đợi nó.

Mở hộp thư ra, Lục Tử Tranh liền nhìn thấy tin nhắn của Giang Hoài Khê yên tĩnh nằm ở nơi đó: Nếu chưa hết, cậu dự định sẽ cực nhọc ngày đêm mà chăm sóc tôi sao?

Lục Tử Tranh mỉm môi cười trả lời nàng: Còn có thể tưởng bỏ thể này, chắc cũng khỏe rồi nhì.

Sau khi gửi tin nhắn xong, cô nắm điện thoại trên tay, tiếp tục bước về đằng trước, mang nụ cười còn chưa tiêu tan trên khuôn mặt, bước chân rõ ràng nhanh nhẹn hơn.

Vừa ngồi xuống một tiệm mì gọi một tô mì, điện thoại nắm trong lòng bàn tay lại rung lên, là hồi âm của Giang Hoài Khê.

“Tôi thứ sáu có thời gian không? Dẫn cậu xem một thứ.”

Lục Tử Tranh hơi khó khăn, đã đáp ứng mẹ trở về ăn cơm rồi thì tuyệt đối không thể thất tín, nhưng Giang Hoài Khê mời, cô cũng tự biết rõ rằng mình cũng không muốn từ chối. Cô nhủ nhủ mày lại, trả lời nàng: “Phải về ăn cơm với mẹ trước, muộn một chút có được không?”

Chỉ mới một phút sau, Giang Hoài Khê trả lời cô: “Không sao, cậu cứ ăn thật ngon với đi đi, 10h tôi chờ cậu dưới lầu. Giúp tôi nói với đi một tiếng, năm mới vui về.”

Sau khi Lục Tử Tranh trả lời một chữ “được” cho nàng xong, mì cũng được bung lên, cô an tâm bỏ đi động vào trong túi, cầm đũa, một hơi lại một hơi ăn mì, bỗng cảm thấy nó thơm ngon khác thường.

Ngày 31 tháng 12 ấy, Lục Tử Tranh tan việc liền ngồi xe về nhà mẹ. Bởi đây là ngày nghỉ lễ, đường phố đặc biệt đông đúc, Lục Tử Tranh đợi một chiếc lại một chiếc xe bus, mới miễn cưỡng chen vào được. Lúc đến nhà mẹ, mặt trăng đã sớm lên giữa trời, Lục Tử Tranh cũng mệt mỏi kéo một cái ghế qua, ngồi xuống, không muốn cử động nữa.

Lục mẹ một tay nắm đũa kẹp nhân bánh sủi cảo, một tay cầm da sủi cảo, liếc nhìn Lục Tử Tranh đang ủ rũ suy sụp ngồi trên ghế, không nhìn được cười cảm râm cô: “Chen xe công cộng có một lần mà mệt thành thế này, mẹ thấy con được Hoài Khê chiều đến hư rồi.”

Lục Tử Tranh uể oải mà phản bác mẹ: “Mẹ suy nghĩ nhiều quá đó, hôm nay là tình huống đặc biệt, mẹ không biết tình hình trên xe đáng sợ bao nhiêu đâu, có một cô gái xách túi vì chen lên xe mà bị vướng lại, cả túi cũng bị kẹp bên ngoài cửa xe luôn.”

Lục mẹ buồn cười nói: “Nói vậy là con có thể nghiêm chỉnh chen cái thân vào trong xe, nên gọi là bản lĩnh sao?”

Lục Tử Tranh đắc ý hừ hừ hai tiếng, song nhớ lại nên nói: “Hoài Khê bảo con nói với mẹ một câu, năm mới vui về.”

Lục mẹ thở dài, bắt đầu hoài niệm: “Mẹ nhớ tới mấy năm trước đây, lần đầu tiên con dẫn Hoài Khê về nhà cũng là ngày 31 tháng 12, là mẹ gói sủi cảo cho con bé ăn. Con bé không biết gói sủi cảo, nhưng lại kiên trì đứng ở bên cạnh nhìn mẹ gói, dẻo mềm khuôn khiếp, một hồi thì khen mẹ gói da thật đẹp, một hồi lại khen nhân bánh rất ngon, rồi bung trà, rồi rót nước đưa mẹ. Lúc đó mẹ vui đến phát rồ luôn, tưởng con cuối cùng cũng làm bạn được với một đứa trẻ ngoan, nhưng con thì lại đối xử với người ta chẳng ra sao cả.”

Lục Tử Tranh chu mỏ một cái, nói rằng: “Vì lúc đó cô ấy sợ bị con đuổi ra cửa, đương nhiên phải lấy lòng mẹ kiếm cái núi dựa lớn cho mình rồi.”

Lục mẹ mất hứng giáo dục Lục Tử Tranh: “Con chỉ biết ý vào Hoài Khê tính tốt mà ức hiếp con bé thôi.”

Lục Tử Tranh quả thực uất ức, oan uổng nói: “Mẹ thật bất công, rõ ràng là từ đó đến giờ, đều là cô ấy bắt nạt con, mẹ căn bản chưa từng thấy bộ mặt thật của cô ấy!”

Lục Tử Tranh cảm thấy, nhiều năm như vậy, Giang Hoài Khê vẫn đang luôn tiến hóa, dần dần mà tiến hóa thành, đáng đáp khiến cô động tâm. Mà Giang Hoài Khê của lúc đầu quen biết, vốn dĩ là ăn nói thẳng thắn ương ngạnh không tá xiết cho đến vênh vênh vào vào khiến người cảm phẫn.

Năm nhất đại học, lần sinh bệnh nằm viện khi đó, lúc tỉnh lại, Giang Hoài Khê đã rời khỏi từ lâu, Lục Tử Tranh cũng không kinh ngạc, chỉ đang suy nghĩ, phải trả lại phần nhân tình này với nàng thế nào.

Lúc lên lớp buổi chiều, Lục Tử Tranh có ý nhìn quanh toàn bộ phòng học, không nhìn thấy bóng dáng Giang Hoài Khê, ngược lại có chút vui mừng, vào lúc cô vẫn chưa nghĩ xong nên trả lại nàng thế nào, lúc gặp lại, cô cảm thấy luôn có chút lúng túng.

Vậy mà, sự vui mừng này cũng không kéo dài được bao lâu, Giang Hoài Khê lại lấy một tư thế như ngày hôm trước mà xuất hiện ở trước mặt cô. Vừa mới tan học buổi chiều, Lục Tử Tranh mới bước ra cửa trường, bên nhìn thấy Giang Hoài Khê và chiếc Lamborghini khiến người khác chú ý đang đỗ ở ven đường, bước chân cô dừng lại, xét theo kinh nghiệm lần gặp mặt không vui ngày trước, trực giác của cô bảo rằng lần này cũng chẳng phát sinh chuyện tốt đẹp gì được đâu.

Quả nhiên, Giang Hoài Khê đẩy cửa xe ra, xuống xe, cau mày nhếch môi, trực tiếp đi về phía cô.

Phản ứng đầu tiên của Lục Từ Tranh là, quay người trở về trường, mà sự thật, động tác của cô cũng là như vậy.

Nhưng mà vừa mới quay đầu đi được hai bước, Lục Từ Tranh liền cảm giác được, cánh tay bị người ta nắm thật chặt lại, giọng nói lạnh nhạt của Giang Hoài Khê vang lên sau lưng: “Đi theo tôi.”

Khóa chính trị lúc đó vừa tan học, người đến người đi, Lục Từ Tranh cảm giác bước chân của tất cả mọi người đều chậm lại, thích thú mà nhìn về phía các cô. Cuộc đời Lục Từ Tranh hận nhất là hoàn cảnh như vậy, nhưng Giang Hoài Khê lại năm lần bảy lượt khiêu chiến cực hạn của cô. Sắc mặt cô chìm xuống, quay đầu lại lạnh giọng nói với Giang Hoài Khê: “Buông tay.”

Giang Hoài Khê như không nghe thấy, hơi dùng sức lôi kéo cô, nhúm mày nói: “Buông tay thì cậu đi theo tôi sao?”

Bạn học bên cạnh bắt đầu ngừng lại trắng trợn, dần dần có xu thế định bao quanh giữa các cô. Lục Từ Tranh cảm thấy cực kỳ lúng túng, còn chệch lần trước ở thư viện chưa đủ mang đến phiền phức cho cô sao? Lại ồn ào với cô ta nữa, không biết ngày mai lại bị truyền bá thành cái dạng gì nữa. Lòng mày Lục Từ Tranh nhăn nhó sắp thành cái nơ, nặng nề thở một hơi dài, mới bắt đầu dĩ mà thỏa hiệp, cùng Giang Hoài Khê rời trường, lên xe của nàng.

Trên đường, Lục Từ Tranh xoa xoa ấn đường, hơi đau đầu hỏi Giang Hoài Khê: “Cô muốn dẫn tôi đi đâu? Lại định làm gì nữa?”

Giang Hoài Khê chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái, quăng câu: “Hỏi nhiều như vậy làm gì, dựa vào sắc đẹp của cậu, tôi cũng khó mà bán cậu được, lo lắng gì chứ.”

Lục Từ Tranh tức giận, Giang Hoài Khê không phải là nghe không hiểu tiếng người, mà là không nói tiếng người được, mỗi lần mở miệng nói câu nào, đều khiến cô nghẹn chết mà. Những năm này cô đều dè dặt mà đối nhân xử thế, chưa bao giờ tranh luận với người khác, nên làm gì mà nói lại Giang Hoài Khê, dù cho tức giận cực kỳ, cũng chỉ có thể trầm mặc mà không đề ý tới nàng mà thôi.

Dường như xe lái vào một khu túc xá, Lục Từ Tranh nhận ra đây là khu nhà ở của giáo viên trường học. Giang Hoài Khê dừng xe, vừa mở cửa xe vừa căn dặn cô: “Xuống xe.”

Lục Từ Tranh ngồi bất động, Giang Hoài Khê nhúm mày, lạnh lùng nói: “Hay là cậu cũng muốn bị vây xem ở đây một lần?”

Ánh mắt Lục Từ Tranh lạnh lẽo tới mức có thể khiến người khác chết cứng, nheo mắt lạnh nhìn Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê nhưng vẻ mặt hờ hững, không hề bị lay động. Cuối cùng Lục Từ Tranh vẫn bại trận, nặng nề đẩy cửa ra, lại tàn nhẫn mà đóng sầm lại, âm thanh, lớn đến đáng sợ.

Khỏe miệng Giang Hoài Khê lộ ra nụ cười nhạt, so với tám mặt nạ bình thường không gọn sóng không tức giận của Lục Từ Tranh, nàng càng yêu thích dáng dấp nổi giận đùng đùng này của cô. Nàng quay người sang, phóng khoáng mà ấn chìa khóa xe xuống một cái, khóa xe xong, thông dong bước đến, chậm rãi mà đi ở phía trước Lục Từ Tranh.

“Tôi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Khu nhà ở giáo viên vừa mới xây năm gần đây, điều kiện không tệ, ba phòng ngủ một phòng khách, giáo viên độc thân trong trường gần như đều sống ở đây. Lúc lên lầu, Giang Hoài Khê không đi bằng thang máy, tới tới lui lui đều gặp phải rất nhiều giáo viên, Giang Hoài Khê cũng đều lễ phép gật đầu hỏi thăm với họ.

Lục Từ Tranh bắt đầu đi theo sau Giang Hoài Khê, đã một hồi để tra hỏi ý Giang Hoài Khê muốn thế nào, chỉ mong có thể sớm một chút thanh toán xong với Giang Hoài Khê, sau đó, cũng không gặp lại.

Rốt cục Giang Hoài Khê cũng dừng bước ở cạnh cửa bên trái của lầu sáu, cầm chìa khóa mở cửa, nghiêng người đứng cạnh cửa, đạm nhạt ra lệnh với Lục Từ Tranh vẫn đang đứng ở bậc thang cuối cùng nơi cầu thang: “Vào đây.”

Lục Từ Tranh một tay nắm lan can cầu thang, cúi đầu, không phản ứng. Nhớ tới giọng điệu khinh bỉ tùy tiện lúc lần đầu gặp mặt Giang Hoài Khê, cô không thể không lo lắng, ý đồ của Giang Hoài Khê khi dẫn cô vào nhà.

Giang Hoài Khê như hiểu được, quay người đi về phía trong nhà: “Cho dù cậu có chứng vọng tưởng bị hại, cũng đừng nghĩ tôi thành người bụng đói vơ quàng. Đi vào nhớ đóng cửa lại.”

Tay Lục Từ Tranh cầm lan can cơ hồ muốn chọc thủng nó, cô cắn răng nhấc chân lên lầu vào cửa, a, đã như vậy, ngược lại muốn xem cô ta rốt cục muốn làm gì.

Lục Tử Tranh đóng cửa lại, vừa định nhấc chân đi vào trong, lại phát hiện bên trong căn hộ đặc biệt sạch sẽ, mặt đất không dính một hạt bụi, cô nhìn qua tủ giày màu đen, không có bất kỳ dép lê dự phòng gì, do dự một lúc, cô nên trực tiếp mặc giày bước vào hay không nhỉ.

Giang Hoài Khê bung một khay đi ra từ trong phòng, nhìn Lục Tử Tranh đang do dự đứng trước, nghi hoặc nói: “Vào đi, đứng đấy làm gì?”

Lục Tử Tranh nhấc chân lên, vẫn nên hỏi thử: “Cần đổi giày sao?” Cho dù Giang Hoài Khê không khách sáo đi nữa, cô cũng không thể không biết lễ phép như nàng được.

Giang Hoài Khê lại đặt khay trên bàn trà, tự nhiên hào phóng mà ngồi xuống tựa vào ghế sofa, nhìn về phía Lục Tử Tranh cười nói: “Bây giờ lại rất có lễ phép nhỉ, không cần thay, không có dép dư đâu.”

Lục Tử Tranh hừ nhẹ một tiếng, nhấc chân đi tới trước mặt Giang Hoài Khê, dường như từ lúc bắt đầu đều do Giang Hoài Khê thất lễ với cô mà, bây giờ lại nói trái ngược là chuyện gì thế này.

Giang Hoài Khê tiện tay cầm remote, mở TV lên, vừa đổi kênh vừa bắt chuyện với Lục Tử Tranh: “Ngồi xuống, ăn cơm đi.”

Lúc này Lục Tử Tranh mới chú ý tới, khay khi nãy Giang Hoài Khê bung ra đặt trên bàn trà, được bày đặt một bát cơm, một chén canh, cùng vài món thức ăn. Cô không thể tin nhìn Giang Hoài Khê một chút, nhin không được cau mày hỏi nàng: “Cô gọi tôi đến là để tôi ăn cơm à? Có chuyện gì thì cô nói rõ ràng một lần ra hết đi.”

Giang Hoài Khê ngừng đầu nhìn cô, nhú mày, vênh khéo môi, cười như không cười: “Không thì sao? Cậu còn chờ mong điều gì? Không bằng cậu nói rõ một lần ra, tôi sẽ thỏa mãn cậu.”

Lục Tử Tranh chịu không nổi giọng điệu châm chọc cao cao tại thượng của nàng như vậy, rõ ràng người không lý lẽ từ đầu tới đuôi đều là Giang Hoài Khê, đến tốt cùng nàng dựa vào cái gì mà có thể sử dụng giọng điệu như vậy nói chuyện với cô, gia giáo của kẻ có tiền đều khác thường với tất cả mọi người sao?

Cô quay đầu bước đi: “Thật ngại, tôi không đói, vả lại, tôi vừa ý cơm của nhà ăn hơn, Giang tiểu thư giữ lại tự mình ăn đi.” Trò chơi của kẻ có tiền, Lục Tử Tranh biết mình không chơi nổi, càng không có hứng thú chơi với cô ta.

Giang Hoài Khê lại lạnh lùng cất tiếng đằng sau lưng: “E rằng bây giờ nhà ăn không còn cơm nữa rồi. Mẹ cậu không dạy cậu người bị bệnh nên chăm sóc bản thân mình thế nào sao? Người bị bệnh có thể mỗi ngày ăn uống linh tinh bên ngoài sao?”

Tay Lục Tử Tranh đã đặt trên nắm cửa, nửa nghiêng người sang đáp lễ nàng: “Mẹ tôi dạy tôi thế nào, vẫn chưa phiền Giang tiểu thư cô lo lắng. Ngược lại tôi cũng rất tò mò, mẹ cô dạy cô nói chuyện với người khác như thế sao?”

Giang Hoài Khê nhú nhú lông mày xinh đẹp của nàng, lạnh giọng hỏi ngược lại cô: “Gia giáo tốt của cậu chính là dạy cậu đối xử với người đã từng giúp đỡ cậu thế sao?”

Lục Tử Tranh nhìn không được nữa, mở cặp sách, lấy ví tiền ra, móc hết tất cả tiền bên trong, bước nhanh tới đằng trước, đập tiền vào trên bàn trà trước mặt Giang Hoài Khê, nếu có thể, cô quả thực muốn đập tiền vào trên mặt Giang Hoài Khê: “Tôi không biết cô ứng giúp tôi bao nhiêu tiền thuốc thang, nếu không đủ thì cô cứ nói, tôi chỉ hy vọng từ nay về sau chúng ta thanh toán xong xuôi, đừng gặp lại nhau nữa.”

Giang Hoài Khê nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng của Lục Tử Tranh, ở trong đôi mắt của cô, Giang Hoài Khê có thể tình tường nhìn thấy ánh sáng căm phẫn và chán ghét, ánh mắt nàng âm đậm xuống, nhưng cũng chỉ trong chốc lát. Dựa vào đằng sau ghế sofa, hai tay vòng ngực, Giang Hoài Khê cười khê hỏi: “Cậu cho rằng tôi thiếu tiền sao? Trả tiền xong, cả một câu cảm ơn cũng không có, lại muốn thanh toán xong với tôi sao?”

Lục Tử Tranh hít một hơi thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi: “Giang tiểu thư, chuyện ngày đó, cảm ơn cô.”

Giang Hoài Khê ngồi thẳng người, giờ chân dài lên, dù bận vẫn ung dung: “Cảm ơn không phải dùng miệng nói là xong, thành ý phải dựa vào hành động mà biểu hiện.” Nàng đưa tay ra, chỉ chỉ vào com trên bàn trà, nói rằng: “Cho tôi nhìn thành ý cảm ơn của cậu một chút đi.”

Lục Tử Tranh cắn cắn môi, nhìn Giang Hoài Khê, giằng co một hồi, cuối cùng vẫn buồn bực thở ra một hơi, nhận mệnh mà cầm đĩa lên. Chỉ hy vọng Giang Hoài Khê cô ta nói chuyện giữ lời, thật sự là, mình không muốn gặp lại cô ta một lần nào nữa cả.

Lục Tử Tranh chỉ qua loa ăn mấy ngụm cơm thì đã muốn xong việc, Giang Hoài Khê lại liên tục nhìn chăm chăm vào cô, vẫn bắt mắt, đẩy canh lên trước mặt cô, ra hiệu cô uống hết. Lục Tử Tranh bắt đắc dĩ bung lên, tựa như trắng sỉ chặt tay, một hơi uống cạn sạch, sau đó thẳng tắp mà nhìn chăm chăm Giang Hoài Khê: “Thành ý của tôi đã đủ chưa?”

Giang Hoài Khê lại dời ánh mắt đi, xem TV, hỏi: “Ngày đầu năm có về nhà không?”

Lục Tử Tranh cảm thấy nàng chuyển đề tài quá nhanh, trong chốc lát không hề trả lời.

Giang Hoài Khê tự nhiên nói tiếp: “Đúng lúc gần đây tôi muốn đi thưởng thức nơi đó của cậu, nếu cậu mang tôi về nhà bao ăn bao ở cho tôi còn làm hướng dẫn viên du lịch của tôi, chúng ta sau này, coi như là thanh toán xong xuôi.”

Lục Tử Tranh nghĩ cũng không nghĩ liền trực tiếp từ chối nàng: “Không được.”

Giang Hoài Khê lách cách một tiếng tắt TV, một đôi mắt đen thâm thúy như đầm nước sâu cười như không cười mà nhìn chăm chăm cô: “Tôi cho rằng, cậu không giống như người thích nợ ân tình người khác, huống hồ, lại là ân tình của kẻ đáng ghét như tôi.”

Lục Tử Tranh giận dữ cười: “Hóa ra cô cũng biết tôi ghét cô.”

Giang Hoài Khê tựa như không nghe thấy lời châm biếm của Lục Tử Tranh, giải quyết dứt khoát: “Quyết định như vậy nhé, cậu sắp xếp xong thì nói thời gian để tôi đón cậu, tôi lái xe đi cùng với cậu.”

Lục Tử Tranh “ồ” rồi đứng lên, không muốn nhìn Giang Hoài Khê thêm chút nào nữa, dùng trầm mặc để trả lời nàng, quay người ra bên ngoài, mở cửa, rồi đóng cửa. Sau khi đóng cửa cô quay đầu lại, khao khát nhắc chân mà tàn nhẫn đập cho mấy phát, nhưng nghĩ đến những người khác cùng lâu, vẫn nên thôi.

Lúc xuống lầu, bởi vì tất cả trong đầu đều là phần nộ, tất cả suy nghĩ trong lòng đều là nên thoát khỏi Giang Hoài Khê thế nào, nhất thời Lục Tử Tranh không chú ý tới bậc thang dưới chân, hơi sơ ý trượt một chân xuống, thân thể lệch đi, suýt chút nữa lăn xuống rồi.

Lục Tử Tranh chỉ cảm thấy tâm lực quá mệt mỏi, lúc đỡ cầu thang đứng lên, không nhận được tàn nhẫn mà đập một cái vào lan can, kết quả đau vẫn là tay của bản thân. Sao có thể sinh ra khuôn mặt đẹp để lạnh lùng cao quý cổ điển, hành vi thì vô sỉ nhảm chán như kẻ vô lại, khuôn mặt mà lần đầu tiên cô nhìn thấy lại vô phần kinh điển, vào giờ phút này, Lục Tử Tranh hồi tưởng lại, quả chỉ muốn tự đánh bản thân vạn lần!

Đương nhiên, Lục Tử Tranh cuối cùng vẫn thỏa hiệp, mang theo Giang Hoài Khê về nhà, chỉ trông mong, thật sự có thể thanh toán xong xuôi, tiền đưa vị ôn thân tìm tới cửa này, cô biết, trừ việc đó ra, còn lại không còn cách nào cả, bởi vì, cô không đầu lại Giang Hoài Khê.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, bây giờ Lục Tử Tranh hồi tưởng lại, đối với Giang Hoài Khê lúc đó, thật sự là vừa tức giận vừa buồn cười, quả thực như cô gái mang hai nhân cách khác nhau vậy.

Lục mẹ không biết đoạn qua lại này của Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê, chỉ biết là, năm đó Lục Tử Tranh đột nhiên mang về một cô gái xinh đẹp lễ phép khôn tả, trong đôi mắt nhìn về Lục Tử Tranh, có thân thiết và ái mộ ẩn giấu không được.

Lục mẹ cảm thấy sùi cảo gần như xong rồi bèn ngừng tay, dọn dẹp phần da và nhân bánh còn thừa lại, nói: “Tranh Tranh, con tìm thời gian hỏi Hoài Khê một chút, hỏi con bé hai ngày này khi nào rảnh thì đến đây một chuyến, mẹ làm sùi cảo cho con bé ăn. Nhớ lúc đó con bé ăn đáng yêu lắm, sau này vẫn chưa có dịp để mẹ làm sùi cảo cho nó ăn nữa.”

Lục Tử Tranh cười nhạo Lục mẹ nói: “Mẹ, mẹ đừng phí sức nữa, người ta muốn ăn sùi cảo thì lúc nào ăn chả được, đây đường mà, nhất định phải tha thiết mong chờ chạy đến đây ăn một bữa của mẹ hay sao.”

Lục mẹ oán trách mà nhìn Lục Tử Tranh một chút, nói rằng: “Sao mà giống nhau được.”

Lục Tử Tranh sờ sờ mũi, cười không nói.

Sau khi ăn cơm cùng mẹ xong, vẫn còn sớm, Lục Tử Tranh ngồi trên sofa cùng với mẹ xem chương trình năm mới, tâm tư lại dần dần bay đến trên người Giang Hoài Khê.

Cẩn thận nhớ lại, Giang Hoài Khê năm đó nói thích ăn sùi cảo mẹ làm dường như không giống giả vờ, sau này cùng Giang Hoài Khê ra ngoài ăn, cũng từng gọi sùi cảo vài lần, Giang Hoài Khê vẫn luôn cảm khái, hoài niệm nhất vẫn là sùi cảo nàng được ăn ở nhà mẹ cô năm đó, mỗi lần đều sơ sài mà ăn vài cái xong bèn không đụng đũa nữa, cuối cùng, thành ra cũng không ăn sùi cảo bên ngoài nữa.

Tâm tư Lục Tử Tranh khẽ động, nhìn thời gian dưới góc phải TV một chút, vừa tám giờ, khoảng cách với thời gian Giang Hoài Khê nói đến đón cô vẫn còn sớm. Cô đứng lên, nói với mẹ: “Mẹ, con đột nhiên muốn học làm sùi cảo, da và nhân bánh còn thừa của sùi cảo trong phòng bếp đưa con đi.”

Lục mẹ kinh ngạc nhìn cô một cái: “Mặt trời mọc lên từ phía Tây sao?”

Lục Tử Tranh nở nụ cười, không nói gì, đi vào trong phòng bếp.

Lục Tử Tranh học động tác vừa nãy của mẹ, ngoại trừ vài cái nhân bánh quá nhiều nên làm nứt da, hoặc là nhân bánh quá ít chỉ còn da của lúc mới đầu, còn lại ngoài điểm xấu xí ra, vẫn là có dáng có vẻ.

Lục Tử Tranh gói bánh tràn đầy phần khô, vẻ mặt tươi cười, Lục mẹ đứng ở cửa phòng bếp không biết nhìn bao lâu, trên mặt cũng mang theo vài phần ý cười, thấy Lục Tử Tranh đã gói xong tất cả nhân bánh sùi cảo còn thừa lại, mới mở miệng nói: “Lát nữa con ra ngoài à?”

Lục Tử Tranh đột nhiên nghe được giọng nói của mẹ, sợ hết hồn: “Mẹ, mẹ đi đường sao mà không có âm thanh gì hết. À, con quên nói với mẹ, lát nữa con đi ra ngoài.”

Lục mẹ đi tới bên cạnh Lục Tử Tranh, giúp cô thu dọn cái bàn: “Do con tự nhập thần quá thôi, ra ngoài với Hoài Khê à?”

Lục Tử Tranh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, chớp mắt một cái không ngờ đã qua chín giờ rồi, thời gian cũng không còn nhiều lắm. Cô nhìn nhìn kệ bếp, cảm thấy có hơi khó khăn, vẫn nên xin viện trợ về phía mẹ: “Mẹ, mẹ xem những cái sùi cảo con gói này đi, để trong thời gian ngắn thì cũng không ai ăn, mà để lâu thì lại ăn không ngon, cũng là lãng phí, vừa vụn lát nữa con ra ngoài, không bằng mình nấu nó rồi con mang cho Hoài Khê ăn nhí, cũng để mẹ đỡ phải thấp thòm hoài.”

Lục mẹ nhìn đáng vẻ giả vờ chính kinh của Lục Tử Tranh, trong lòng buồn cười, cũng không lật tẩy cô: “Ừ, đừng nên lãng phí, vậy con nấu đi.”

Lục Tử Tranh lắc lắc đầu: “Mẹ, mẹ biết con không biết làm mà, và lại miệng cô ấy kén ăn chết được, mùi vị con nấu không ngon khẳng định cô ấy không thích ăn đâu, mẹ vẫn nên ra tay đi, con đi tìm cái hộp giữ nhiệt đã.”

Lục mẹ nhìn bóng người Lục Tử Tranh ngồi xổm lục lung tung beng tìm hộp giữ nhiệt, bắt đầu dĩ cười cười: Con nấu, e rằng Hoài Khê vui vẻ không kịp ấy chứ. Bà đổ nước vào nồi, thờ dài: Con bé ngốc, khi nào mới để mẹ yên tâm đây, khi nào, con mới để xuống quá khứ được, mới dám dũng cảm đối mặt trái tim của mình đây. Còn Hoài Khê thì sao, con bé lại có bao nhiêu cái sáu năm mà đợi con như vậy?

Lời tác giả: Giang tiểu thư trước kia không phải là bị đa nhân cách đâu, chỉ vì lần đầu gặp mặt không vui vẻ gì, sau này lấy lòng thì Lục Tử Tranh lại không tiếp nhận. Giang tiểu thư buộc lòng phải đeo vào tấm mặt nạ tùy hứng bá đạo này để cường ngạnh tiếp cận Lục Tử Tranh, trông lên một khăn che mặt cho vẻ cao ngạo thần bí của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Đúng 10 giờ Giang Hoài Khê sẽ ở dưới lầu, Lục Tử Tranh bỏ túi vào hộp giữ nhiệt, mang theo cái túi, liền vội vàng vàng mà đi xuống lầu.

Rất xa, cô đã nhìn thấy một chiếc xe ngừng ở ngoài cổng tiểu khu, đứng bên cạnh là một cô gái, xe thì trông như xe của Giang Hoài Khê, nhưng người dường như không phải Giang Hoài Khê.

Đến lúc tới gần, Lục Tử Tranh mới nhìn rõ ràng, hơi tròn to hai mắt lên, bước chân đột nhiên ngưng lại.

Đứng bên cạnh xe đích thị là Giang Hoài Khê không thể nghi ngờ, chẳng qua tối nay, nàng đột nhiên thay đổi phong cách trước kia, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, mái tóc đen nhánh dài thẳng cũng uốn thành lộn to quyến rũ động lòng người, không thấy áo thun và quần bút chì thường ngày, thay vào đó là sườn xám thêu màu xanh ngọc dài tới gót chân, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dài, mang một đôi giày cao gót dài nhỏ màu đen, cả người, cao quý tao nhã, lại lạnh lùng mỉa mai.

Lục Tử Tranh luôn luôn tự tin về bề ngoài của mình, đối với mỹ mạo của Giang Hoài Khê đã miễn dịch từ lâu, nhưng vào giờ phút này, cô lại kinh diễm, lại ảo não, do đó ngừng bước lại, thậm chí muốn quay người ngoảnh đầu về.

Tan việc cô liền vội vàng vàng mà đi về nhà mẹ, trên người vẫn mặc bộ âu phục quần tây đi làm, sau đó cũng chỉnh trang điểm lại, lúc ra ngoài vì sốt ruột nên thậm chí chẳng thèm soi gương, trên tay còn cầm cái túi nhỏ Cừ non & Sói xám, so sánh với Giang Hoài Khê đứng ở cổng kia, quả thực kém hết chỗ nói, cơ hồ không có can đảm để đứng bên cạnh Giang Hoài Khê nữa.

May mà, Giang Hoài Khê không nhận được mở miệng giục Lục Tử Tranh, giọng điệu, vẫn là Giang Hoài Khê mà cô quen thuộc: “Giày cao gót của cậu đột nhiên lọt vào cống rãnh à? Đứng ở trong đó hoài làm gì thế?”

Lục Tử Tranh thờ dài, vò vò tóc, cam chịu số phận mà đi tới.

Lên xe, Lục Tử Tranh không nhận được lên lút nhìn Giang Hoài Khê, tuy rằng hôm nay Giang Hoài Khê xinh đẹp đến mức khiến mình là con gái cũng tự ti mặc cảm, nhưng cũng không phải không thừa nhận, nàng như vậy, cảnh đẹp ý vui quả thật khiến người ta không chuyển tầm mắt được.

Giang Hoài Khê lái xe, thấy ánh mắt kỳ dị của Lục Tử Tranh nhìn về phía mình, biết cô đang quái lạ cách ăn mặc của mình hôm nay, nhẹ giọng giải thích: “Công ty lúc tối có liên hoan thường niên, tôi vừa chạy từ đằng đó tới đây, nên không đổi quần áo được.”

Lục Tử Tranh rầu rĩ mà “ồ” một tiếng, liên hoan thường niên sao, mỹ thực phù hoa, yến tiệc linh đình, nghĩ đến túi sùi cảo của mình, có lẽ không chỗ dung thân rồi, trông sơ sài lại dư thừa như vậy. Cô cắn cắn môi, đôi mắt từ từ tối dần, lại nghĩ đến sự tồn tại của mình và cái thế giới thượng lưu tráng lệ kia của Giang Hoài Khê.

Dur quang của Giang Hoài Khê nhạy bén tóm được về âm u của Lục Tử Tranh, hơi cau mày, mang theo chút hài hước nói rằng: “Bây giờ cậu đang ghen tỵ tôi xinh đẹp động lòng người hơn cậu sao? Tôi tưởng cậu đã sớm giác ngộ thế rồi chứ.”

Lục Tử Tranh nghe được giọng điệu tự luyến quen thuộc của Giang Hoài Khê, tâm trạng dần quay về từ bên trong u buồn, không nhận được mím môi cười yếu ớt, nhìn Giang Hoài Khê trả lời rằng: “Xin lỗi, cô nghĩ nhiều rồi, cô còn chưa có tư cách lọt vào mắt tôi đâu.”

Giang Hoài Khê hơi nghiêng đầu, liếc Lục Tử Tranh một chút, phản đối: “Ồ? Thật à?” Trong ánh mắt của nàng, nhưng mang theo tia sáng rõ ràng.

Lục Tử Tranh liếc mắt nhìn nhau với nàng, quay đầu lại, mắt nhìn phía trước, ý cười lại thâm sâu một chút, thỏa hiệp thật thà nói: “Xin lỗi, tôi nói dối đấy, hôm nay cô thật sự xinh đẹp hơn tôi.”

Khóe môi của Giang Hoài Khê cũng lộ ra một nụ cười yếu ớt, nàng còn chưa vừa lòng, bác bỏ: “Cậu vẫn nói dối đấy, đâu chỉ có mỗi hôm nay chứ.”

Lục Tử Tranh sớm đã quên ưu thương và hối tiếc ban nãy, khẽ cười thành tiếng, nói: “Cô đủ rồi, gặp người tự luyến rồi lại chưa thấy ai tự luyến như cô.”

Giang Hoài Khê thấy cô cười rồi, mặt mày cũng giãn ra, chuyển qua đề tài khác: “Bên trong túi là gì vậy? Quà tết cho tôi sao?”

Lục Tử Tranh cúi đầu nhìn qua cái túi bên cạnh chỗ ngồi, hơi run run, trả lời: “Không có gì.”

Giang Hoài Khê hí hóp mắt, hình như nàng vừa mới thấy đôi đũa? Nhưng nàng cũng chỉ trầm mặc, không hỏi nhiều nữa.

Xe dừng ở trong bãi đỗ xe quảng trường Giang Tâm, quảng trường Giang Tâm lúc này, đèn đóm sáng choang, bóng người lay động, tiếng người huyền ảo, đâu đâu cũng có tụ ba tụ năm người đến xem hội hoa đăng năm mới và đếm ngược thời giờ.

Trong lòng Lục Tử Tranh thầm nghĩ, có lẽ là Giang Hoài Khê muốn dẫn cô cùng đi xem hội hoa đăng, lại không khỏi có chút lo âu, hình như Giang Hoài Khê mặc đồ quá mức phong phanh, cảm mạo vừa mới khỏi chưa được vài ngày.

Lại không nghĩ sau khi Giang Hoài Khê xuống xe, liền mang cô đi về phía đối diện của quảng trường Giang Tâm, qua đường cái xong, phía trước mắt là tòa nhà cao nhất của thành phố Lâm Châu, tầng cao nhất là đài quan sát trong suốt toàn suốt, điểm hấp dẫn này thường ngày vẫn mở cửa, nhưng sau sáu giờ tối sẽ không mở cửa nữa.

Lục Tử Tranh còn đang nghi hoặc, Giang Hoài Khê lại dẫn cô đi vào tòa nhà mà không chút trở ngại nào, hai người họ đi vào trong thang máy.

Lục Tử Tranh ném ánh mắt nghi hoặc về phía Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê cũng không định giải thích, chỉ nói: “Đợi lát nữa cậu sẽ biết thôi.”

Thang máy một đường hướng lên trên, trực tiếp đến tầng cao nhất, không có bật đèn, nhưng bởi quảng trường Giang Tâm đối diện sáng như ban ngày, cũng chiếu rọi một ngọn đèn nhỏ mờ ảo đến bên trong nơi này.

Bên trong cả tầng lầu yên tĩnh đến đáng sợ, Lục Tử Tranh có thể tĩnh tâm nghe thấy tiếng bước chân của mình chồm chồm lên tiếng vang giày cao gót của Giang Hoài Khê, tiếng tim đập của mình đệm theo tiếng tim đập của Giang Hoài Khê. Dường như toàn bộ thế giới, chỉ còn lại mỗi cô và Giang Hoài Khê hai người vậy.

Cô đi theo sau Giang Hoài Khê, nhìn bóng người dịu dàng của nàng từng bước từng bước đi về ranh giới chỗ tầng lầu (chú thích: Tầng cao nhất là đài quan sát trong suốt, thì cái chỗ ranh giới ở đây là chỗ giữa mặt sàn bình thường với mặt sàn trong suốt), xuất thần nghĩ: Nếu như, phút chốc sau điều nghiêng đổ các cô không phải là năm mới đến, mà là sự kết thúc của thế giới, có phải cô có thể có dũng khí, bất chấp mà ôm ấp người trước mắt hay không. Nếu như, đếm ngược phía ngoài kia, là đếm ngược sinh mệnh của cô, thế thì, những giờ phút cuối này, có thể cùng nhau vượt qua với Giang Hoài Khê, ngược lại cũng không uổng cuộc đời này.

Giang Hoài Khê sắp đi tới chỗ ranh giới tầng lầu rồi, Lục Tử Tranh nhìn lại từ phía sau, trông thấy nàng sắp bước một bước như vút lên trời cao, bất giác kinh ngạc thốt lên tiếng: “Hoài Khê, dừng đi nữa...”

Giang Hoài Khê xoay người lại nhìn Lục Tử Tranh, dưới ánh đèn u tối ấm áp, ngày càng tôn lên khuôn mặt như tranh của nàng, cộng thêm ánh đèn như biển ở quảng trường Giang Tâm sau lưng, sóng xanh lăn tăn trên con sông phượng xa, cây cỏ um tùm, trong hoàng hôn Lục Tử Tranh cảm thấy trước mắt như được treo một cuộn bức họa thật lớn, Giang Hoài Khê tựa như nữ thần đi ra từ trong tranh vẽ, sáng lóa nở nụ cười về phía cô, chìa cánh tay trắng nõn ra gọi cô rằng: “Từ Tranh, tới đây...”

Cả người Lục Tử Tranh run rẩy một cái, không có động tác.

Giang Hoài Khê cau lông mày lại, đỡ trán nói: “Từ Tranh, cậu sợ độ cao?”

Lục Tử Tranh cup mắt, nhẹ nhàng gật đầu. Chứng sợ độ cao của cô không nghiêm trọng lắm, lúc bình thường cũng không lo ngại gì, phiền toái lớn nhất cũng bất quá là không dám leo núi cao mà thôi. Nhưng không trung trần trụi của giờ phút này, lại khiêu chiến đến cực hạn của cô.

Giang Hoài Khê bắt đầu dĩ thờ dài một hơi, quay lại đi về phía Lục Tử Tranh, vạt dưới sườn xám đưa theo bước tiến của nàng như đuôi cá đang bơi lội, đôi chân dài nhỏ trắng nõn như ẩn như hiện theo bước chân.

Bàn tay hơi lạnh của nàng nắm lấy tay Lục Tử Tranh, dắt theo cô đi về phía trước, an ủi: “Từ Tranh, không có đáng sợ như cậu nghĩ đâu...”

Tim Lục Tử Tranh đập nhanh tới mức sắp hồng rồi, dù cho đang vô cùng căng thẳng sợ hãi, nhưng vẫn chịu đựng đi theo Giang Hoài Khê, từng bước từng bước, đi tới mép ranh giới. Cô đột nhiên khát khao đứng chung một chỗ với Giang Hoài Khê thế này, cùng độ cao, nhìn thấy thế giới mỹ lệ như trong mắt Giang Hoài Khê.

Đứng ở trên mặt sàn trong suốt, lúc nhìn xuống phía dưới, Lục Tử Tranh cơ hồ muốn co cẳng bỏ chạy lập tức, lại phát hiện chân đã mềm nhũn vô lực gần như đứng không vững, hoảng sợ bất an song chỉ trong nháy mắt, một cánh tay vòng qua eo của cô, cô rơi vào trong ngực ấm áp mang theo an ổn của Giang Hoài Khê rồi.

Giang Hoài Khê nhẹ ôm cô, giọng nói vang lên bên tai cô, du dương nhưng dịu dàng: “Có tôi giữ cậu rồi, cậu không ngã được đâu.” Dừng một chút, nàng tiếp tục nói: “Cho dù có ngã xuống, cũng có tôi ở bên cạnh cậu, coi như cậu có lời rồi còn gì.”

Lục Tử Tranh cảm nhận được nhịp tim trầm ổn của Giang Hoài Khê, nghe nàng nhẹ giọng động viên, tâm cũng dần dần, bình định xuống. Nhưng mà, nghe được nửa câu nói sau của Giang Hoài Khê, cô không nhịn được bật cười, nhắc nhở nàng: “Cô xác định không phải là tôi thiệt thòi sao? Đừng tự đề cao giá trị bản thân.”

Giang Hoài Khê nhủ mảy, bình tĩnh nói: “Ồ, lực thích ứng không tệ, không sợ nữa à, còn sức lực để phản bác tôi sao. Nếu không muốn thừa nhận giá trị của tôi, vậy tôi buông tay nhé...” Nói xong, bèn định rút về tay đang đặt trên eo Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh cá kinh, phản xạ có điều kiện mà chìa tay đặt lên trên tay Giang Hoài Khê, dùng sức nắm lại.

Giang Hoài Khê cười khê: “Phản ứng của thân thể quả thật trung thực hơn nhiều so với miệng của cậu.”

Lục Tử Tranh cắn môi, một vết ửng hồng lặng lẽ leo lên gò má của cô, liên tục, hồng đến mang tai.

Đám người bên quảng trường Giang Tâm bắt đầu tụ tập lại, hướng về màn ảnh khổng lồ phía Tây Nam, âm thanh đếm ngược vang vọng đến chân trời, truyền đến trong tai Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê.

“5! 4! 3! 2! 1!”

“Keng keng keng...” Tiếng chuông năm mới vang lên, một trận reo hò bùng nổ phía dưới đám người, cùng lúc đó, trên bờ sông xa xa xẹt qua một vệt ánh sáng, phút chốc sau, trên bầu trời liền tỏa ra một đóa pháo hoa xán lạn, sau đó, một đóa tiếp nối một đóa, muôn màu muôn vẻ, óng ánh lóa mắt, dường như không có kết thúc...

Đôi mắt Lục Tử Tranh không hề chớp mắt mà nhìn bầu trời chằm chằm, nhìn chúng nó một đóa tỏa ra, một đóa tàn đi, một đóa lại tỏa ra...

Pháo hoa dù lóa mắt, nhưng cuối cùng cũng không mê hoặc được ánh mắt Lục Tử Tranh, cô nửa quay người sang, ngẩng đầu ngóng nhìn Giang Hoài Khê, ánh mắt nặng nề, sóng mắt như nước.

Lông mày Giang Hoài Khê cong cong lại, đôi mắt lấp lánh như sao, cong khoe môi cười cười, hơi hột nói: “Cậu đừng quá cảm động, pháo hoa không phải tôi bắn đâu, chẳng qua tôi nghe Hoài Xuyên nói tối nay đứng ở đây có thể trông thấy pháo hoa, nên cho cậu vị trí tốt mà thôi.”

Lục Tử Tranh cong khoe môi không nói, vẫn nhìn nàng như vậy.

Giang Hoài Khê dời đi đôi mắt đang đối diện cùng cô, nhìn vòm trời, bỗng nhiên như có chuyện lạ mà nói: “Tôi vừa thấy sao băng đó, cậu nhanh cầu nguyện đi.”

Lục Tử Tranh bán tín bán nghi mà quay người lại, chỉ nhìn thấy pháo hoa xán lạn trên bầu trời đêm, sớm đã che lại ánh sao mập mờ, lại càng không có sao băng như trong miệng Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê nhưng thúc giục cô: “Lại thêm một ngôi sao băng lướt qua nữa kìa, cậu không mau cầu nguyện, sẽ không còn cơ hội đâu.”

Lục Tử Tranh cho dù vẫn hoài nghi, nhưng cũng vẫn nghe lời nhắm hai mắt lại, thành kính ưng thuận mà cầu nguyện. Tin tưởng vào lời ước nguyện dưới ánh sao băng, không phải do cô quá mức ngây thơ ấu trĩ, chỉ là bởi vì, khao khát trong lòng quá mạnh mẽ.

Cô thầm nói trong lòng: Chỉ cầu mẹ sống lâu trăm tuổi, Hoài Khê một đời an khang, nguyện dùng bất kỳ giá nào để đổi lấy.

Giang Hoài Khê cúi đầu, nhìn dáng đáp Lục Tử Tranh nhắm mắt thành kính ước nguyện, mặt mày dịu dàng, nhẹ nhàng hôn vào sợi tóc xoắn tung của Lục Tử Tranh, nhận lời cô trong lòng: “Ừ. Sao băng không nghe thấy lời cầu nguyện của cậu, tôi nghe thấy được.”

Lục Tử Tranh cầu nguyện xong, mở đôi mắt ra, liền nghe Giang Hoài Khê chế giễu cô: “Tử Tranh, tôi không biết, hóa ra cậu dễ bị lừa như vậy.”

Cô cầu nguyện xong, ngược lại có an lòng rằng nguyện vọng nhất định sẽ thực hiện được, không để ý đến lời chế giễu của Giang Hoài Khê, tựa vào trong lòng Giang Hoài Khê, nhìn pháo hoa vẫn đang tiếp tục tỏa ra trên không trung, giọng dịu dàng nói với Giang Hoài Khê rằng: “Hoài Khê, năm mới vui vẻ.”

Cánh tay đặt trên eo Lục Tử Tranh của Giang Hoài Khê, hơi xiết thật chặt, ánh mắt cũng tìm đến pháo hoa phía chân trời, giọng ấm áp nói: “Ừ, năm mới vui vẻ...”

Từ Tranh, nếu bọn họ đều chỉ cho cậu những con ác mộng, vậy thì, giấc mộng đẹp của cậu, cứ giao cho tôi đan dệt đi.

Lời tác giả: Ồ, mọi người thật thông minh, thật nhiều người đều đoán được quà tết Giang Hoài Khê muốn tặng, thật sự là cơ trí!

Manh mối chính là, Lục Tử Tranh trước đã nói, có một người thiếu cô một màn pháo hoa, cô vẫn nhớ nó thật nhiều năm. Sao Giang Hoài Khê có thể để Từ Tranh nhớ mãi người khác được?!? (^? ^*)

Đề ý một người, có lẽ cũng đề ý mỗi một cái lưu ý của người đó.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24

Màn pháo hoa này dài hơn nửa giờ đồng hồ, đám người ở quảng trường Giang Tâm rất lâu không tản đi, dùng chân quan sát, cho đến hơn một giờ rạng sáng quảng trường Giang Tâm mới từ từ yên tĩnh lại...

Mà Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê, lại không chờ pháo hoa ngưng hẳn như họ, trong thời điểm ồn ào náo nhiệt nhất, lái xe rời khỏi.

Tiệc tàn rồi cũng tịch tịch, sau sự sầm uất cũng không tránh được cô đơn, thời điểm pháo hoa ngưng lại cuối cùng, Lục Tử Tranh lại không nỡ nhìn nó. Cô mong, màn pháo hoa này của cô cùng Giang Hoài Khê, ở trong ký ức của hai người, chỉ để lại sự xinh đẹp rực rỡ nhất, mà không có âm thanh cô đơn của sự kết thúc.

Sau khi đưa Lục Tử Tranh về lại cửa tiểu khu nhà Lục mẹ, Giang Hoài Khê cũng xuống xe, một tay vịn cửa xe, nhìn Lục Tử Tranh, trong vẻ mặt lại có một chút do dự.

Lục Tử Tranh cau mày, hơi nghi hoặc một chút: “Làm sao vậy?”

Ngón tay vịn cửa xe của Giang Hoài Khê hơi giật giật, khẽ mở đôi môi nhẹ giọng nói: “Chiều mai cậu có rảnh không? Tôi... Đại thọ 80 tuổi của bà nội tôi, muốn mời cậu đến nhà ăn một bữa cơm”

Hiển nhiên Lục Tử Tranh không có chút dự liệu nào, lời mời này quá mức đột nhiên, cô nhất thời căng thẳng mà quên phản ứng, chỉ hơi tròn to hai mắt, sững sờ nhìn Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê thấy Lục Tử Tranh dờ ra, dường như đáng vẻ hơi khó xử, đôi mắt ảm đạm, cúi đầu cười cười, tựa như không thêm đề ý: “Nếu không tiện thì cũng không sao cả.” Cũng phải, lời mời thế này, khó tránh khỏi gượng ép quá mức, Lục Tử Tranh vốn là người không thích giao tiếp, từ chối cũng là bình thường. Nhưng mà, rõ ràng là đã chuẩn bị tốt sẽ bị từ chối, tại sao vào giờ phút này, vẫn cảm thấy mất mát đây.

Nàng thu hồi tâm tình suy sụp khó hiểu một chút, lại nhìn qua Lục Tử Tranh vẫn còn đang ngờ ngác, dặn dò như thường lệ: “Vào được rồi, tôi đi đây.”

Khom lưng cúi đầu, đóng cửa lên xe, động tác tiếp diễn liên tục.

Thấy Giang Hoài Khê sắp khởi động xe rời khỏi, Lục Tử Tranh mới phản ứng lại, ba chân bốn cẳng, vội vàng vàng đi tới cạnh xe, đưa tay gõ nhẹ cửa xe của Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê hạ cửa xe xuống, liền nhìn thấy Lục Tử Tranh khom người hai mắt sáng quắc mà nhìn mình, hốt hoảng giải thích: “Tôi đi.”

Đôi mắt Giang Hoài Khê trong phút chốc sáng lên, ý cười khoe miệng sắp tràn ra ngoài, nhưng cổ tình cau lại hai hàng lông mày, lạnh lùng nói: “Cậu nắng người?” [*]

[*]: Hoài Khê lợi dụng đồng âm tiếng Trung để trêu Tử Tranh.

Lục Tử Tranh nhẹ giọng nở nụ cười một cái, bình tĩnh lại, nghiêm túc nói rằng: “Ngày mai mấy giờ, tôi ở nhà chờ cô.”

Giang Hoài Khê giãn lông mày ra, nói: “Hai giờ được không?” Nói xong, lại bổ sung: “Bà nội không muốn phô trương, vì thế nên người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm thôi, cậu đừng quá căng thẳng.”

Ánh mắt Lục Tử Tranh lấp lánh, lông mày bắt đầu chậm rãi cau lại, Giang Hoài Khê chưa thành công trong việc động viên cô, nghe nàng vừa nói như thế, cô lại càng khẩn trương hơn. Người một nhà cùng ăn cơm với nhau, tại sao phải mời cô...

Giang Hoài Khê tựa hồ biết tông ý nghĩ của cô, hài hước bảo: “Bà nội cảm thấy tôi quá ngoan, lo rằng tôi quen biết bạn xấu, nên bảo tôi dẫn cậu về nhà cho bà xem, xem cậu có làm hư đứa cháu ngoan của bà hay không. Hình như cậu khẩn trương quá nhỉ, xem ra cậu cũng cảm thấy bản thân cậu làm hư tôi rồi nhỉ.”

Lục Tử Tranh buồn cười nói: “Vậy mẹ tôi cần phải nắm chổi đuổi cô ra cửa rồi mất. Được rồi, cháu ngoan của bà nội, tôi biết rồi, ngày mai tôi ở nhà chờ cô.” Cô thấy thời gian cũng không còn sớm, vẫy vẫy tay về phía Giang Hoài Khê, từ biệt: “Tôi vào đây, cháu ngoan dọc đường cẩn thận nhé.” Nói xong lại sợ nghe Giang Hoài Khê phản bác lại, cô ào ào mà cất bước chạy đi.

Giang Hoài Khê không nâng cửa sổ lên lập tức, nhìn bóng người nhún nhảy chạy đi hiem khi trẻ con của Lục Tử Tranh, nhếch miệng lên. Chạy như đồ đàn vậy, một chút hình tượng cũng không có, có điều, nàng rất thích nó...

Lục Tử Tranh về đến nhà, móc chìa khóa ra mở cửa, chuẩn bị mở đèn cửa trước lên, lại phát hiện đèn phòng khách vẫn đang sáng. Đóng cửa lại, một bên đôi giày một bên ló đầu nhìn về bên trong phòng khách, thấy mẹ đang đứng trước máy nước uống cầm cốc uống nước, sắc mặt dường như không

được tốt.

Lục Tử Tranh đổi giày xong, nghi hoặc hỏi mẹ: “Mẹ, muộn vậy rồi sao mẹ còn chưa ngủ?”

Lục mẹ đặt cốc vào trên cái kệ nhỏ cạnh máy nước uống, hơi nhúc nhích đầu mà nói rằng: “Khi này bên ngoài có hơi ồn ào, mẹ ngủ không được, nên ra đây uống chút nước thôi.”

Lục Tử Tranh không nghi ngờ bà gì cả, thấy trên người bà chỉ khoác chiếc áo khoác qua loa, ân cần nói: “Bây giờ bên ngoài cũng yên tĩnh rồi, mẹ mau trở về ngủ đi, ra ngoài cũng không biết mặc quần áo dày chút nữa.”

Lục mẹ nở nụ cười, bảo rằng: “Giọng điệu này của con không giống như mẹ là mẹ con, mà giống như con là mẹ của mẹ vậy. Được rồi, mẹ về ngủ ngay đây, con cũng nhanh tắm một cái rồi đi ngủ đi.” Nói xong, quay người định về phòng, lại nghĩ đến gì đó, quay đầu trở lại hỏi Lục Tử Tranh: “Hoài Khê ăn sủi cảo chưa?”

Lục Tử Tranh sững sờ, sủi cảo? Ồ, đúng, sủi cảo đâu! Cô nghĩ lại, thời điểm cùng Giang Hoài Khê đi vào cao ốc, cô không mang nó ra ngoài, để nó ở trên xe Giang Hoài Khê, sau đó cô cũng quên băng đi, bây giờ nhất định vẫn còn ở trên xe của Giang Hoài Khê...

Cô lấy di động ra, định gọi cho Giang Hoài Khê, lại thay đổi ý nghĩ, gọi cho nàng thì nên nói thế nào đây, bảo nàng để đó đừng động vào nó? Cảm thấy sự cường điệu như vậy lại càng khiến người ta hoài nghi, Giang Hoài Khê chỉ cần mở túi ra một chút là có thể nhìn thấy cả mèn và dưa bên trong rồi, lại phải giải thích thế nào bây giờ?

Cô vẫn chưa nghĩ xong lí do thoái thác, điện thoại bỗng rung lên hai lần, Lục Tử Tranh trượt màn hình nhìn xuống, là một tin nhắn của Giang Hoài Khê. Mở tin nhắn ra, bên nhìn thấy một tấm ảnh, bên trong cả mèn trống không, bên cạnh bày đặt một đôi dưa, ở phía dưới bức ảnh viết: Tuy rằng cậu gói có hơi xấu lắm tôi chẳng muốn cầm nó, nhưng niềm tình tấm lòng của cậu, tôi vẫn rất nể mặt cậu mà ăn sạch hết, cậu đừng cảm động quá đó.

Lục Tử Tranh chỉ gửi một biểu cảm cao lãnh “tạm biệt” cho nàng, tắt di động, hỏi người mẹ đang chờ trả lời đứng bên cạnh mình: “Tại sao cô ấy biết sủi cảo đó là do con gói?”

Lục mẹ nháy mắt một cái, thần nhiên nói: “Ồ, mẹ nói với con bé đấy, sau khi con đi xuống không lâu, mẹ sợ sủi cảo để lâu ăn nguội sẽ không tốt đối với dạ dày, lại lo lắng Hoài Khê đang lái xe không tiện nhận điện thoại, nên gửi tin nhắn nói với con bé ‘Tử Tranh nhớ con thích ăn sủi cảo, tự mình gói một chút đem cho con, các con từ từ rồi đi chơi, ăn sủi cảo trước đi, ăn nguội đối với dạ dày sẽ không tốt đâu’.”

Lục Tử Tranh vỗ trán một cái, xấu hổ nói: “Mẹ, ai nói con nhớ cô ấy!”

Lục mẹ thấy tình thế không ổn, quay người về chuồn mắt: “Ôi, đột nhiên mẹ buồn ngủ ghê, mẹ về phòng đi ngủ trước đây...”

Lục Tử Tranh thở dài, mệt mỏi quay về phòng, vào nhà tắm đánh răng.

Xấu chỗ nào, rõ ràng nó cũng đẹp mà?! Xấu thì cô đừng có ăn! Lục Tử Tranh cảm giác mình dùng lực quá độ, răng dường như sắp bị chài đến chảy máu, đều do Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê lái xe, còn đang trên đường về nhà, cảm thấy lỗ tai hơi nóng, nhìn con thỏ xấu xí đặt trước bực xe, bất giác cong khóe môi.

Sáng sớm ngày hôm sau Lục Tử Tranh ăn sáng xong liền tạm biệt mẹ đi về nhà, ra cửa tiểu khu, chặn một chiếc taxi lại sau đó chạy thẳng đến cửa hàng quà tặng. Dọc đường ngồi xe, Lục Tử Tranh vẫn đang suy tư, nên mang quà gì đến nhà Giang Hoài Khê.

Nhưng đến lúc tới cửa hàng rồi, Lục Tử Tranh vẫn không nghĩ ra được cái gì cả.

Thường ngày cô ít giao du với người khác, càng ít khi đến nhà người ta làm khách, nhưng cũng không phải không hiểu đạo lí đối nhân xử thế, chỉ là, hiểu là một chuyện, làm được là một chuyện. Nhà họ Giang là nhà giàu có, Lục Tử Tranh không biết bọn họ thiếu cái gì, càng không biết bọn họ thích cái gì.

Cô gửi tin nhắn hỏi Giang Hoài Khê: Dì chú hay bà nội có thích cái gì không?

Vài giây sau Giang Hoài Khê liền trả lời cô: Cậu tới được thì bọn họ đã rất vui rồi, đừng mang cái gì cả.

...

Lục Tử Tranh nhìn ngọc đẹp khắp nơi ở quầy quà tặng trong cửa hàng, không có chút ý tưởng nào, cảm di động lên, mở máy, bỗng nhiên linh cơ hơi động.

Cô mở trình duyệt trong điện thoại ra, mở baidu, gõ chữ, lần đầu tiên...

Vừa mới gõ được ba chữ đầu, thì có gợi ý xuất hiện “Lần đầu tiên đến nhà gái nên mang theo quà gì”, “Lần đầu tiên gặp cha mẹ nhà gái nên tặng cái gì mới tốt”, “Lần đầu tiên gặp trưởng bối nên mang cái gì mới được”...

Ồ, cô vốn không phải muốn hỏi như thế, chẳng qua chỉ định hỏi đến nhà bạn thì mang cái gì thôi mà. Sao vừa nhìn thấy những gợi ý này, cô bỗng khần trương kỳ lạ lên, mặt cũng dần nóng lên. Kỳ thực, cũng gần như vậy mà, xem thử cũng không sao đâu, đúng không? Lục Tử Tranh nghĩ như thế, ngón tay trở run run rẩy rẩy mà ấn xuống cái gợi ý đầu tiên, lần đầu tiên đến nhà gái nên mang theo quà gì...

Nghiêm túc nhìn sáng kiến nhiệt tình của dân mạng vài chục phút, Lục Tử Tranh đóng trang web, thả dài, mọi người đều bảo mua rượu thuốc, lá trà, hay thực phẩm sức khỏe hoặc những thứ nhà người ta thích. Cô không biết họ thích gì, vậy nên chỉ đành lựa đại thôi, không cầu được cộng điểm, chỉ cầu đừng trừ điểm là được rồi.

Ồ, tại sao cô phải để ý đến điểm ấn tượng mà cha mẹ Giang Hoài Khê dành cho cô chứ!

Lục Tử Tranh từ cửa hàng này đổi sang cửa hàng khác, đi qua 4,5 cái cửa hàng, cuối cùng cũng coi như mua xong. Sau cùng, cô mua lá trà thượng hạng cho cha mẹ Giang Hoài Khê, mua thực phẩm sức khỏe cho bà nội Giang Hoài Khê, ngoài ra còn chuẩn bị một bộ cờ vua mài tinh xảo cho Giang Hoài Xuyên.

Sau khi Lục Tử Tranh đi ra cửa hàng, lại rẽ đến một cửa hàng làm tóc, chờ đến lúc làm tóc xong xuôi đi ra, đã là hơn 12 giờ buổi trưa rồi, cô qua loa ăn cơm trưa bên ngoài xong, liền mang theo túi lớn túi nhỏ mà đi về nhà.

Về nhà tắm rửa sạch sẽ, cô lại bắt đầu một bộ lại một bộ mà thay quần áo. Cần tự nhiên trang nhã, cần thanh tân xinh đẹp, ồ, này không được, ồ, cái này cũng không được, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, không còn thời gian nữa, ôi, quên đi, cứ như vậy đi.

Lúc Giang Hoài Khê gọi điện đến bảo nàng đến rồi, Lục Tử Tranh vẫn còn đứng trước gương, vừa tô son môi xong. Cô cúp điện thoại, lại nghiêm túc quan sát người trong gương một lần, mặc dù không sánh được Giang Hoài Khê hôm qua khiến người ta kinh diễm, nhưng mà, chắc cũng không kém đâu nhỉ.

Tóc Giang Hoài Khê hôm nay lại quay về với kiểu đen dài thẳng của ngày thường, mang giày bó, mặc quần bút chì đơn giản, áo len cộng thêm áo khoác ngoài, nhẹ nhàng thoải mái, đứng ở bên cạnh xe, lại nghiêm nhiên trở thành một phong cảnh xinh đẹp.

Lục Tử Tranh đã rất lâu không nghiêm túc trang điểm chỉnh đốn bản thân mình như vậy, cô từng bước từng bước đi về Giang Hoài Khê, nhìn thấy nàng mang theo vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình, lại mơ hồ có chút khẩn trương.

Giang Hoài Khê nhìn thấy túi cô cầm trên tay, hơi nhú mày, sau đó đưa tay tiếp tới, bỏ vào ghế sau xe, lại thay cô mở cửa, nghiêng người cho cô lên xe, xong mới ngoắc ngoắc khoe môi cười nói: “Xem ra cậu vẫn chưa chịu phục chuyện hôm qua tôi bảo tôi đẹp hơn cậu à, hôm nay cứ vội vã nôn nóng mà muốn hòa nhau 1 trận sao?”

Lục Tử Tranh mỉm môi cười nhạt, lên xe, quay đầu lại cười hỏi: “Vậy hôm nay coi như tôi thắng sao?”

Giang Hoài Khê hơi giật mình, Lục Tử Tranh bị nàng nhìn có chút ngại ngùng, không tự nhiên mà dờ mắt đi cúi đầu xuống. Giang Hoài Khê cong cong mặt mày, khoe miệng vênh lên, nhẹ giọng nói: “Được rồi, hôm nay tạm thời cho cậu thắng.”

Lục Tử Tranh tựa như hải lòng lại tựa như không hải lòng mà khẽ hừ một tiếng đáp lại nàng.

Trên đường, Lục Tử Tranh không yên lòng, nhìn túi quà tặng ở phía sau xe, hỏi Giang Hoài Khê: “Tôi cũng không biết chú thích gì nên mua lá trà cho họ, mua thực phẩm sức khỏe cho bà nội, mua một bộ cờ vua cho Hoài Xuyên, cô thấy được không?”

Giang Hoài Khê nhú nhú mày, nói: “Khiến cậu tốn kém, họ nhất định cảm thấy không được.”

Lục Tử Tranh khẩn trương mà “A” một tiếng.

Giang Hoài Khê lại cười nhẹ nói: “Yên tâm, họ sẽ thích. Có điều, tôi nghe cậu liệt kê, hình như không nghe đến quà cậu mua cho tôi, cậu chuẩn bị cho tôi cái gì vậy?”

Lục Tử Tranh liếc nhìn nàng một cái, giọng điệu bình tĩnh trả lời: “Không có của cô.”

Giang Hoài Khê nhú mày, không vui nói: “Tôi đi theo làm tùy tùng cho cậu, tại sao họ chỉ ngồi trong nhà mà cũng có quà, tôi là người cực khổ nhất, lại không có thứ gì.” Nàng ngừng lại một chút, ngữ điệu nghiêm túc nói: “Cậu cảm thấy điều này công bằng sao?”

Lục Tử Tranh làm ra vẻ đồng ý, nghiêm túc nói: “Ừ, hình như không công bằng lắm, vậy cô nói thử xem, cô muốn cái gì, xem tôi có thể thỏa mãn cô hay không?”

Giang Hoài Khê liếc mắt nhìn cô, ánh mắt sáng rực, một lúc lâu, mới hơi câu môi nở nụ cười: “Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, trước tiên thiếu nợ đi.”

Lục Tử Tranh hừ nhẹ một tiếng: “Không đợi quá lâu.”

Giang Hoài Khê quay đầu trở lại, không biện bác, Lục Tử Tranh nhìn thấy trên sườn má đẹp đẽ của nàng, mang theo một vệt ý cười thanh thản, dịu dàng lại nề người.

Từ Tranh, cậu đoán xem, tôi muốn cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Xe rồ cuộc lái vào một tòa trang viên biệt thự ở vùng ngoại thành, người gác cổng xa xa nhìn thấy xe Giang Hoài Khê, liền mở cửa chính ra, mỉm cười gật đầu hỏi thăm về phía Giang Hoài Khê. Sau khi vào cửa, xe lại chạy thêm mấy chục mét mới lái vào ga-ra, trong ga-ra còn đỗ mấy chục chiếc xe, phần lớn đều là màu đen, màu xám bạc truyền thống, so sánh với đại trạch của nhà họ Giang, thật là ít khi thấy được.

Lục Tử Tranh xuống xe cùng Giang Hoài Khê ra ngoài, nhìn thăm có bao la trước mắt mà hít sâu một hơi, nhìn Giang Hoài Khê giễu nói: “Tôi còn tưởng mình đi vào vườn Đại Quan [1] chứ, trên đường nếu có cử chỉ thất lễ gì, kính mong Giang tiểu thư đừng cười chê.”

Giang Hoài Khê khẽ cười một tiếng nói: “Tuy rằng lúc đại học đi Cự Châu cùng cậu, thái độ của cậu khiến tôi vô cùng không vừa lòng, nhưng tôi làm người trước giờ đều đại nhân đại lượng, không tị nạnh so đo với cậu đâu. Tôi chắc chắn sẽ không giống như cậu, nhất định sẽ tận chức tận trách làm hướng dẫn viên du lịch thật tốt cho cậu.”

Lục Tử Tranh thờ dài một hơi, lắc đầu bảo: “Cô cần gì lừa mình dối người, nếu thật sự rộng rãi độ lượng, cô sẽ không nhớ mãi chuyện này, nhắc cho tôi bây giờ.”

Giang Hoài Khê giúp Lục Tử Tranh mang hai cái túi, dẫn Lục Tử Tranh đi về phía nhà chính, nhú mày lên tiếng: “Đó là lần đầu tiên tôi rời khỏi Lâm Châu đi đến thành phố khác, hiển nhiên sẽ khác sâu ẩn tượng.”

Giang Hoài Khê nói hơi hột, Lục Tử Tranh nghe thấy lại muôn phần ngạc nhiên. Cô cho rằng, người có xuất thân như Giang Hoài Khê như vậy, từ nhỏ tới lớn, du lịch nghỉ phép phải là chuyện thường như cơm bữa, danh lam thắng cảnh trong nước ngoài nước càng phải thuộc như lòng bàn tay, cùng cô đi Cự Châu cũng bất quá là nhất thời hứng khởi, ra về hiếu kỳ đối với Cự Châu cũng chỉ là làm khó dễ bản thân cô thôi. Chẳng qua không đoán trước được, năm ấy lại là lần du lịch đầu tiên của Giang Hoài Khê. Nghĩ như vậy, những việc không vui và tiếp đãi không chu đáo, thật khiến Lục Tử Tranh có vài phần ngại ngùng.

Lục Tử Tranh thoáng chần chừ một chút, rồi mới mở miệng mời: “Vậy khi nào cô có hứng thú, tôi sẽ dẫn cô đi Cự Châu lần nữa nhé?”

Giang Hoài Khê cũng không thèm quay đầu nhìn cô một cái, không chút lưu tình mà từ chối rằng: “Một chỗ chơi hai lần có gì vui.” Ban đầu nàng không biết đó là vị trí khúc mắc của Lục Tử Tranh, khi đó chỉ mong có thể hiểu thêm Lục Tử Tranh một chút. Trong những năm này, nàng từ từ hiểu ra, Cự Châu tuy là quê hương Lục Tử Tranh, nhưng hồi ức ở đó của Lục Tử Tranh, thống khổ lại nhiều hơn hạnh phúc. Nếu như nói lần đầu tiên là mạo phạm vô ý, vậy thì nàng làm sao có thể cho mình cơ hội lần thứ hai thương tổn Lục Tử Tranh được.

Lục Tử Tranh không biết tâm tư bách chuyển thiên hồi [2] như vậy của Giang Hoài Khê, nghe thấy nàng từ chối chặt như đinh chém sắt ý tốt của mình, nhất thời giận dữ, hừ nhẹ một tiếng cau mày nói: “Không đi thì không đi, coi như tôi chưa từng nói lời vừa rồi.” Giang Hoài Khê quả thực không có một chút tình cảm nhân văn trong tư tưởng nào cả! Cự Châu cũng không tính là thành phố du lịch hot gì, thế nhưng, nơi đó dù sao cũng là quê hương của mình, tính kỷ niệm lớn hơn tính thường thức được không?

Giang Hoài Khê dừng một chút lại tiếp tục nói: “Coi như cậu nợ tôi một lần du lịch, chờ thêm đoạn thời gian rảnh rỗi, chúng ta cùng đi Phong Châu chơi.” Nàng nhớ tới lúc công tác radio trong vườn trường, Lục Tử Tranh viết bản thảo, nàng phát thanh, Lục Tử Tranh năm lần bảy lượt viết phong cảnh và phong thổ đã từng đi qua ở Phong Châu, ngóng trông đối với Phong Châu, có thể thấy được đôi chút.

Lục Tử Tranh còn đang không vui lời từ chối lạnh lẽo cứng rắn vừa nãy của Giang Hoài Khê, sử dụng cách thức từ chối của Giang Hoài Khê, mạnh miệng trả lời: “Không đi, thị trấn nhỏ khu biên cương kia có gì vui.”

Giang Hoài Khê cũng nhú mày nhẹ giọng mô phỏng theo: “Hừm? Được, vậy không đi thì không đi, coi như tôi chưa từng nói gì.”

Lục Tử Tranh cắn cắn môi, lại càng không vui vẻ: “Không đi thì không đi.” Ý tứ giận dữ lần này thật rõ ràng, bước chân đi vội hơn, vài bước sai qua phía trước Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê cong cong khóe môi im lặng nở nụ cười, thành thạo ở phía sau không nhanh không chậm theo sát.

Qua một cái chỗ rẽ, bước lên đường cuối đi về nhà chính, xa xa nhìn, Lục Tử Tranh có thể nhìn thấy cửa lớn cực to đang mở cửa biệt thự, trước cửa có một người phụ nữ duyên dáng sang trọng cao gầy đang đứng, ánh mắt sáng rực mà nhìn cô cùng Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê nhẹ giọng giới thiệu: “Đó là mẹ tôi.”

Lục Tử Tranh đáp một tiếng “Ừm”, có hơi khản trương, không tự chủ bước chậm lại.

Giang Hoài Khê phát giác ra, nhú nhú mày nghiêm túc nhắc nhở: “Cậu thấy mẹ tôi rồi, còn cố ý đi chậm như vậy, um, mẹ tôi có thể sẽ cảm thấy cậu không biết lễ phép.”

Lục Tử Tranh chốc chốc bước nhanh hơn.

Giang Hoài Khê lại nói: “Mẹ tôi cảm thấy con gái phải dịu dàng nhân thực, bước đi yếu kiều thướt tha, đi bộ cũng phải nhẹ nhàng, cậu đi nhanh như vậy, mẹ tôi có lẽ không thích thái độ như thế đâu.”

Bước chân dưới chân Lục Tử Tranh lập tức trì hoãn, chân trái chậm lại, chân phải quá vội ngừng lại không được, một lần lo lắng bèn sắp ngã về phía trước.

Giang Hoài Khê nhanh tay lẹ mắt, đưa tay ra giữ chặt cô, đầy mặt đều là ý cười đùa cợt mà Lục Tử Tranh quen thuộc.

Lục Tử Tranh hung dữ đập một cái vào tay Giang Hoài Khê, cả giận nói: “Cô cố ý!”

Giang Hoài Khê bị đau rút tay về, hít vào một ngụm khí lạnh bảo: “Bây giờ mẹ tôi thật sự nhìn thấy đó, bà sẽ không vui đâu.”

Tư thái Lục Tử Tranh đoan chính, tựa như mỉm cười, bình tĩnh đi dạo, yên tĩnh trả lời nàng: “Thấy thì thấy thôi, mẹ cô nếu biết cô làm gì ở đây, khẳng định cũng sẽ cảm thấy nên đánh cô.”

Giang Hoài Khê xoa xoa mu bàn tay, ý cười trong mắt, ồ, xem ra không còn khăn trương thấp thỏm nữa rồi.

Hai người đi tới cửa chính vừa mới bước lên bậc thang, Giang mẹ lại đi tới vài bước, ý cười nhẹ nhàng mà nhìn Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê.

Lục Tử Tranh ngẩng đầu lên ngoan ngoãn khéo léo mà khẽ mỉm cười về phía Giang mẹ, lén lút đánh giá Giang mẹ một lát, chờ sau khi Giang Hoài Khê giới thiệu xong rồi chào hỏi.

Giang mẹ nhìn qua chỉ mới 40, ngũ quan rất giống với Giang Hoài Khê, nhưng khí chất toàn thể dịu dàng hơn rất nhiều so với Giang Hoài Khê, nhìn ra được lúc còn trẻ, cũng là một đại mỹ nữ được mọi người theo đuổi.

Về mặt Giang Hoài Khê nhân nhật hô một tiếng “Mẹ”, sau đó giới thiệu: “Mẹ, đây chính là Tử Tranh. Tử Tranh, đây là mẹ tôi.”

Lục Tử Tranh liền khéo léo thăm hỏi: “Chào đi.”

Vừa dứt lời, Giang Hoài Khê liền giúp Lục Tử Tranh đưa quà tặng qua, nói rằng: “Đây là quà Tử Tranh mua cho mọi người, cậu ấy không biết mọi người thích gì, vì thế lúc chọn còn phải phí tâm tư một phen đấy.”

Lục Tử Tranh cũng hơi đỏ mặt, xấu hổ mà hai tay dâng túi mang trên tay mình.

Giang mẹ cười nhận lấy, khách khí nói về phía Lục Tử Tranh: “Tối thì tối, còn mang quà theo làm gì, khiến con tốn kém rồi.” Lại nghiêng thân thể để có lối đi vào bên trong: “Tối đây, mau vào.”

Hai người bèn theo bà đi vào bên trong, vừa đi Giang mẹ vừa ân cần hỏi Giang Hoài Khê: “Đã ăn trưa chưa?”

Giang Hoài Khê nhẹ giọng nói: “Vẫn chưa.”

Giang mẹ liền có chút không vui, khẽ cau mày bảo: “Không biết chăm sóc tốt thân thể của bản thân chút ít sao? Ở đâu ra cái chuyện không thoải mái không thích ăn thì sẽ không ăn hả.”

Giang Hoài Khê chỉ tẻ nhạt nghe, cũng không đáp lại.

Ba người ngồi vào trên ghế sofa sát cửa sổ ở phòng khách, Giang mẹ nhớ đến Giang Hoài Khê vẫn chưa ăn cơm trưa, lại dịu giọng xuống khuyên Giang Hoài Khê nói: “Bây giờ cách cơm tối vẫn còn thời gian, mẹ trước hết bảo dì Chu nấu chút mì lót bụng cho con nhé?”

Giang Hoài Khê lạnh nhạt từ chối: “Đừng phiền phức vậy.”

Giang mẹ thờ dãi một hồi, rốt cuộc nhớ tới Lục Tử Tranh, cười hỏi: “Tử Tranh con đói bụng không, muốn ăn chút gì trước không?”

Lục Tử Tranh vốn ngại ngùng, theo lẽ phép cũng nhất định sẽ từ chối, nhưng lại biết nếu cô đồng ý, Giang Hoài Khê khẳng định cũng sẽ theo cô ăn chút ít, trùng ý của Giang mẹ ngay. Lúc cô đang chần chừ định đáp ứng, Giang Hoài Khê đã thay cô từ chối rằng: “Mẹ, mẹ đừng phí tâm.”

Giang mẹ bó tay hết cách, nhú nhú mày, về mặt không vui nhìn Giang Hoài Khê.

So với Giang mẹ ân cần và săn sóc, Giang Hoài Khê rõ ràng lạnh nhạt. Lục Tử Tranh cảm thấy hơi ngạc nhiên, cô vốn tưởng rằng dựa vào thái độ của Giang Hoài Khê với mẹ cô, Giang Hoài Khê ở nhà có lẽ cũng sẽ hòa thuận chung đụng với mẹ nàng, đáng đáp vui về âm áp mới đúng. Lục mẹ cũng đã vài lần ngợi khen bảo, nhà nào có phúc khí hiếm thấy như vậy khi có cô con gái như Giang Hoài Khê vừa hiểu chuyện lại vừa lễ phép. Làm sao mà nghĩ đến, quan hệ của Giang Hoài Khê và mẹ nàng, lại tựa như đáng về sóng ngầm mãnh liệt đây.

Đúng lúc này, một người hầu đi vào phòng khách, nói về phía Giang Hoài Khê rằng: “Tiểu thư, lão phu nhân gọi cô đến phòng người một chuyện.”

Giang Hoài Khê nghe vậy hơi nhíu mày, có chút không yên lòng mà nhìn Lục Tử Tranh một chút.

Lục Tử Tranh mỉm môi nở nụ cười với nàng, tỏ ý nàng yên tâm, Giang Hoài Khê mới đứng lên đi ra ngoài.

Phòng khách chỉ còn lại Giang mẹ cùng Lục Tử Tranh, hai người đều không nói chuyện, nhất thời bầu không khí yên tĩnh có chút đáng sợ. Giang mẹ phá vỡ yên lặng trước tiên, giải thích vì hành động của mình khi nãy: “Dì vừa nãy chỉ lo chuyện của Hoài Khê, lại quên nói đến ba và em trai Hoài Khê đều đang ở công ty vẫn chưa về, vì thế nên không đi ra tiếp đón được, Tử Tranh con đừng trách nhé.” Lại nói: “Đêm qua Hoài Khê không biết ăn cái gì, dạ dày đau cả một buổi tối, sáng sớm lại không ăn sáng, buổi trưa ở bên ngoài cũng không ăn cơm, haiz, không có điểm nào khiến người ta yên tâm hết.”

Lục Tử Tranh nghe vậy cũng nhún nhún mày lại, thật là không có chút nào khiến người khác yên tâm mà. Cô nghiêm túc hồi tưởng một lần, xác định tối qua lúc xem pháo hoa không có phát hiện Giang Hoài Khê có sự khác thường nào, chẳng lẽ là sau khi xem pháo hoa xong? Bất thành linh, cô nghĩ tới cảnh hộp sủi cao trống không trên mặt tấm hình trong tin nhắn mà Giang Hoài Khê gửi cô...

Lục Tử Tranh không khỏi ảo não, Giang Hoài Khê đồ ngốc này.

Lúc cô xuất thần ánh mắt vô ý mà dừng trên cây dâu ngoài cửa sổ, Giang mẹ thấy cô rất lâu nhìn nó, cho rằng cô hiểu kỳ trong rừng mai rộng lớn lại đột nhiên xuất hiện một cây dâu, liền hiểu ý giải thích: “Đó là Hoài Khê và Hoài Xuyên khi bé trồng, Hoài Xuyên hồi nhỏ đi nhà trẻ, bạn nó đưa nó hai con tằm, nó liền mang về cùng nhau nuôi với Hoài Khê, không có lá dâu cho tằm ăn, thế là mỗi ngày Hoài Xuyên đều xin người bạn đưa tằm cho nó chút lá dâu, hoặc là dùng đồ chơi trao đổi, hoặc là đáp ứng một số điều kiện của người bạn kia, Hoài Xuyên cũng không bằng lòng gì, nhưng vì tằm nên cũng đáp ứng hết. Hoài Khê thì lại không vui, nói với Hoài Xuyên, có việc cầu người, sẽ bị kiểm soát bởi người, phải tự lực cánh sinh, tự cấp tự túc, thế là hai đứa bèn ờn ào tự trồng một gốc cây dâu cho mình.” Giang mẹ nhớ tới chuyện cũ, về mặt tràn đầy nét yêu thương, Lục Tử Tranh thấy rõ ràng, chỉ cảm thấy càng thêm kinh ngạc thái độ của Giang Hoài Khê đối xử với Giang mẹ.

Giang mẹ đề nghị: “Tử Tranh muốn ra sau nhà xem không? Hoài Khê khi còn bé đều ở trong một ngôi nhà sau rừng mai này học tập, đến tận khi sau này con bé rời nhà đi.”

Lục Tử Tranh tất nhiên là gật đầu phụ họa.

Ra cửa, vòng tới một mảnh rừng mai ở đằng sau phòng khách, ẩn trong cây cối liền có thể nhìn thấy một căn nhà nhỏ màu trắng phía sau, đi qua con đường nhỏ khắc đá, thế là đến ngay đằng trước căn nhà nhỏ.

Giang mẹ chỉ vào cửa sổ của căn nhà nhỏ cười nói: “Hoài Xuyên khi bé rất thích bám dính Hoài Khê, nhà trẻ của nó tan học sớm, sau giờ học là nó chạy đến đây tìm Hoài Khê, khi Hoài Khê học tập, cửa lớn ở đây được đóng lại, Hoài Xuyên không vào được, liền xa xa chuyển cái ghế từ phòng khách tới nơi này, đập lên trên ghế, nằm nhoài trên cửa sổ chào hỏi với Hoài Khê.”

Lục Tử Tranh tưởng tượng ra hình ảnh như vậy, cũng cảm thấy đáng yêu, cười nói: “Tình cảm của họ thật tốt...”

Giang mẹ nhưng nghĩ đến điều gì, ý cười khoe môi từ từ trở nên hơi cay đắng, nhẹ giọng lặp lại: “Đúng vậy, khi đó chúng nó tình cảm rất tốt...”

Bà như đột nhiên tỉnh táo lại, chỉ vào gò núi nhỏ bên cạnh căn nhà bảo: “Nơi đó chôn một con chó nhỏ mà Hoài Khê nuôi từ khi lên bốn tuổi, lúc Hoài Khê mười tuổi nó bệnh nên chết đi. Hoài Khê chôn nó ở chỗ bên cạnh nơi con bé thường ở, sợ nó sẽ cô đơn, đêm nào cũng khóc lóc một buổi tối, nằm nhoài suốt ở cửa sổ nhìn nơi đó không chịu ngủ.”

Lục Tử Tranh hơi khó tưởng tượng thời khắc xúc động khi còn bé của Giang Hoài Khê như vậy, cô đột nhiên có chút tiếc nuối, không có cơ hội tham dự vào quá khứ của Giang Hoài Khê.

Giang mẹ lại nói tiếp: “Khi đó dì nghĩ, con gái trọng tình như vậy, e rằng sau này sẽ chịu thiệt trong tình yêu.” Nói xong, bà ngừng lại một chút, trong mắt chứa thâm ý mà nhìn Lục Tử Tranh một lát: “Tử Tranh nè, hy vọng của người làm cha làm mẹ đối với con cái kỳ thực cũng không nhiều, yêu cầu của dì đối với Hoài Khê từ nhỏ đến lớn, cũng chỉ là cầu mong con bé bình an, sau đó tìm một người tốt biết lạnh biết nóng, nếu con bé nguyện ý, thì sinh một hai đứa con, con cháu lượn quanh đầu gối, cộng hưởng niềm vui gia đình, yêu cầu của dì như thế, cũng không quá đáng chứ?”

Cái nhìn kia, khiến Lục Tử Tranh cảm thấy như rơi vào hầm băng.

Giang mẹ cười doanh nhiên nhìn cô, về mặt tràn đầy thâm ý, ánh mắt sáng rực: “Tử Tranh, con có thể thỏa mãn tâm nguyện đơn giản như vậy của dì không?”

Một khắc đó, Lục Tử Tranh ở trong tầm nhìn chăm chăm của Giang mẹ, cảm giác mình lại như một kẻ trộm ăn cắp trần bảo nhà người khác, xấu hổ không đất dung thân.

Cô vốn không nên có xấu hổ hoang mang như vậy, cô vốn vẫn cùng Hoài Khê quen biết như bạn bè, không có làm việc quá giới hạn nào cả. Nhưng hôm nay thời khắc này, dưới con dao găm mềm mại của Giang mẹ này, cô mới tỉnh tường biết được, bản thân mình lừa mình dối người cỡ nào.

Bởi vì có chút ý đồ không an phận, mới có thể xấu hổ không đất dung thân như vậy. Lại như lúc còn ở trung học cơ sở, lúc mẹ của mối tình đầu Chu Phương Phạm chỉ vào mũi mẹ cô mắng “Quản đứa con nhà chị cho tốt, đừng làm hư con cái nhà người khác”, âm thanh hàm răng cắn chặt của mẹ cạch cạch vang lên, lại vô lực biện giải.

Khi đó nước bọt của mẹ Chu Phương Phạm tung tóe ở trên mặt, trên mắt cô, bản thân vẫn nhẫn nhịn không dám lau, loại cảm giác đó, cô nhớ đến rất lâu rất lâu.

Tựa như hiện tại...

Chú thích:

[1] Vườn Đại Quan: Bối cảnh chính của bộ phim kinh điển Trung Quốc “Hồng Lâu Mộng”

[2] Bách chuyển thiên hồi: Trăm lần nghĩ ngợi.

Lời editor: Từ Tranh là đồ gốc nhất quả đất =.=

Mối tình đầu của Từ Tranh (sáp) xuất hiện rồi hoho~

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

“Từ Tranh...” Giọng nói trong trẻo của Giang Hoài Khê mang theo hơi thở không ổn định vang lên từ phía xa, phá vỡ không khí lúng túng đột nhiên xuất hiện của Lục Từ Tranh và Giang mẹ.

Lục Từ Tranh cắn cắn môi, hít sâu một hơi, tự động viên tự cổ vũ cảm xúc bình tĩnh lại, sau mới nhẹ giọng đáp lại: “Hoài Khê, tôi và đi ở đây.”

Sau một trận bước chân “Lạch cách lạch cách” cấp thiết hoảng loạn của Giang Hoài Khê vang lên, chốc lát sau liền xuất hiện ở trước mặt Lục Từ Tranh cùng Giang mẹ. Có lẽ vì nằng đi vội, trong trời đông giá rét thế này chớp mũi lại ứa ra vài giọt mồ hôi nhỏ, hơi thở hơi hỗn hển, nhẹ nhíu mảy, mang theo chút lo âu nhìn Lục Từ Tranh. Sau khi không được Lục Từ Tranh đáp lại, nằng lại dùng ánh mắt nghi vấn, liếc nhìn qua Giang mẹ.

Nằng đã quá quen thuộc Lục Từ Tranh rồi, tuy rằng Lục Từ Tranh đã cực lực duy trì vẻ mặt như thường, nhưng âm thầm sâu trong ánh mắt cô, Giang Hoài Khê chỉ một chút liền tóm được.

Giang mẹ cúi đầu nhìn giày Giang Hoài Khê, nhìn không được cười lên: “Sao con lại mang dép bông trong phòng bà nội ra tới bên ngoài luôn rồi?” Thường ngày Giang Hoài Khê là một đứa trẻ tuân thủ phép tắc lễ nghi, từ khi con bé bắt đầu hiểu chuyện, mặc dù trong nhà không có người ngoài, nó cũng chưa bao giờ ăn mặc đồ ngủ xuống lầu. Hôm nay lại không chờ đến lúc đổi giày, cứ vậy mà mang dép bông trong phòng ngủ đi ra, khẩn trương lo lắng đối với Lục Từ Tranh, hiển nhiên thấy được chút ít rồi.

Giang mẹ thờ dài, mặc dù bà sớm biết con gái nhà mình e rằng đã bị ăn sạch rồi, vào giờ phút này, nhưng vẫn khó tránh khỏi có chút không vui cùng chua xót. Bà hiểu ánh mắt chất vấn của Giang Hoài Khê, nhưng cũng không tính trả lời con bé. Bà biết trình độ bảo bối của Giang Hoài Khê đối với Lục Từ Tranh, cũng biết con bé không nỡ khiến Lục Từ Tranh có một phần một phần khó xử nào, kể cả một chút uất ức cũng không được. Nhưng mà Giang Hoài Khê lại không biết, bản thân bà làm mẹ, đối với con gái mình cũng cưng yêu như thế, mặc dù biết rõ có mấy lời nếu nói ra sẽ khiến Giang Hoài Khê không vui, sẽ nổi cáu, bà cũng nhất định phải nói.

Giang Hoài Khê chẳng hề để ý đến câu hỏi của mẹ mình, chỉ là nhẹ giọng kêu một tiếng: “Mẹ...” Trong giọng nói mang theo chút ý tứ cầu xin.

Giang mẹ nhìn Giang Hoài Khê một chút, bất đắc dĩ lại cung chiều. Từ khi nó rời nhà đi, một năm ít khi Giang Hoài Khê về nhà được mấy lần, chứ nói chi là nhẹ giọng nói chuyện với mình như vậy. Thôi vậy, trước cứ như vậy đi.

Giang mẹ nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Lục Từ Tranh, một cái một cái, không nhẹ không nặng, cũng như vỗ vào trong lòng Lục Từ Tranh, ý vị thâm trường. Giọng bà ôn hòa, mang theo nụ cười nhẹ trên mặt nói: “Có cơ hội thì chúng ta tán gẫu tiếp, bây giờ đi muốn vào trong xem thử cơm tối chuẩn bị thế nào rồi, bảo Hoài Khê mang con đi dạo xung quanh nhà nhé.” Nói xong, bà liền điệu dàng quay người rời đi.

Giang mẹ vừa đi, đôi mắt Giang Hoài Khê liền chăm chăm nhìn Lục Từ Tranh, chau mày không yên lòng, nói: “Mẹ tôi có nói gì với cậu không?”

Lục Từ Tranh mím mím môi, gằn mày mặt ra giả vờ ung dung: “Chỉ là tùy tiện tán dóc mà thôi, nói với tôi những chuyện ngu xuẩn hồi bé cô làm.” Cô thấy dáng vẻ Giang Hoài Khê vẫn nhíu mày căng thẳng, mũi chua chua, vội quay người chớp chớp mắt để che giấu, tiếp tục nói sang chuyện khác: “Đi vạch trần nội tình của cô hết rồi, không nghĩ đến khi bé cô dần dần lại đáng yêu như vậy, ời, xem ra sau này cô không thể giả vờ cao lãnh trước mặt tôi nữa rồi.”

Ánh mắt Giang Hoài Khê âm thầm, nhẹ nhàng khịt khịt mũi, như thỏa mãn tâm nguyện của Lục Từ Tranh, tiến lên phía trước sóng vai cùng cô, chỉ vào ngôi nhà nhỏ trước mắt, đổi đề tài nói: “Có muốn vào xem hay không?” Nằng biết Lục Từ Tranh không muốn nói, nên cũng không định miễn cưỡng cô.

Lục Từ Tranh tất nhiên là vui vẻ đáp ứng.

Giang Hoài Khê đẩy cửa gỗ ngôi nhà nhỏ ra, giọng lên cao như đang kể một chuyện cũ canh cánh trong lòng: “Năm đó cậu dẫn tôi về trường học của cậu, nhưng chỉ cho tôi đứng ngoài công quan sát được mỗi cái cổng chính, thế nhưng hôm nay tôi dẫn cậu đi vào thánh địa tuổi thơ của tôi, cậu nói đi, cậu nên xúc động rơi lệ chuẩn bị lấy cái gì đáp lại hả?”

Lục Tử Tranh uất ức nói: “Đó là trong dịp nghỉ phép nên bảo vệ không cho vào bộ.”

Giang Hoài Khê đơn giản gật gù nói: “Tôi không xem quá trình, chỉ xem kết quả.”

Lục Tử Tranh hừ nhẹ một tiếng, nhẹ giọng kêu gào: “Bạo quân.”

Nguyên đán của năm nhất đại học, sau khi thật sự dẫn Giang Hoài Khê về nhà, Lục Tử Tranh liền bắt đầu hối hận. Ngồi đằng sau xe Giang Hoài Khê, cô bèn bắt đầu cầu nguyện, cầu kẹt xe, cầu nổ sấm xe, cầu xe bị chết máy, đáng tiếc, không như mong muốn, ngày đó suông sẻ ra ngoài, hai người một đường an toàn thông suốt mà về đến trong nhà Cur Châu.

Lục Tử Tranh đâm lao phải theo lao, cho dù không hề tình nguyện, cũng không định chặn Giang Hoài Khê ở bên ngoài cửa nhà. Sau khi dẫn Giang Hoài Khê vào nhà xong, cô cũng không thêm quan tâm gì Giang Hoài Khê, tự mình nói chuyện vài câu với mẹ xong bèn đi vào phòng ngủ, vứt Giang Hoài Khê ở phòng khách, hi vọng dùng thờ ơ để Giang Hoài Khê thức thời biết khó mà lui.

Ở trong phòng ngủ, Lục Tử Tranh mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh nói chuyện của mẹ cùng Giang Hoài Khê, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng cười của hai người, thật hiếm thấy, Giang Hoài Khê dường như chung đụng khá tốt với mẹ, trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Về sau, cô mới biết, thì ra mẹ vô cùng yêu thích Giang Hoài Khê. Bởi vì dù cho nhìn ra được cô không thích Giang Hoài Khê, hôm sau mẹ vẫn sai cô, bảo cô dẫn Giang Hoài Khê ra ngoài đi dạo chơi đùa một chút, còn hạ xuống mệnh lệnh bắt buộc, không đến trời tối không được phép trở về.

Trên đường, cô cùng Giang Hoài Khê một trước một sau mà đi tới, lặng im không nói gì. Sau khi Giang Hoài Khê đi được một đoạn đường, đột nhiên đưa ra yêu cầu, nói rằng: “Dẫn tôi đi xem trường học trước đây của cậu đi.”

Lục Tử Tranh hơi run run, đây là yêu cầu hay là mệnh lệnh? Hiển nhiên, cô cảm thấy càng giống cái phía sau hơn, thế là giữu cọt một tiếng, lãnh ngạnh từ chối nói: “Tôi sớm đã quên đường đi thế nào rồi, kỳ thực Cur Châu cũng không có chỗ gì đáng chơi, tôi chẳng qua chỉ dẫn cô đi trên đường hoặc là đi dạo công viên siêu thị một chút thôi, nếu cô cảm thấy nhàm chán, có thể về Lâm Châu trước.”

Giang Hoài Khê lại không phản đối, giọng lên cao bảo: “Ồ? Thật à? Tôi lại cảm thấy chơi rất vui, vui nhất là ở nhà cậu, tôi còn hy vọng được nghỉ tết Nguyên Đán 7 ngày nữa cơ.”

Lục Tử Tranh vừa định phản bác Giang Hoài Khê, xa xa lại trông thấy một cô gái tóc dài xinh đẹp kéo tay một chàng trai hạnh phúc ngọt ngào đi về phương hướng hai người. Trong nháy mắt sắc mặt cô âm trầm xuống, nhẹ giọng dặn dò Giang Hoài Khê nói: “Quay người lại, đi về phía trước, sau đó rẽ phải.”

Nhất thời Giang Hoài Khê không rõ vì sao, ngưng bước chân lại đứng tại chỗ hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lục Tử Tranh quay người lại, không nói hai lời, kéo đi Giang Hoài Khê vẫn đang sững sờ. Đáng tiếc, vẫn nghe thấy Chu Phương Phàm ở phía sau kinh ngạc do dự mà gọi cô: “Tử Tranh?”

Lục Tử Tranh cắn cắn môi, đi nhanh hơn. Giang Hoài Khê cau mày, hiếm khi ngoan ngoãn bước nhanh đuổi kịp Lục Tử Tranh.

Chu Phương Phàm trực tiếp buông tay bạn trai ra, chạy nhanh vài bước đến phía sau Lục Tử Tranh kéo lại tay cô, đứng trước mặt mà kinh ngạc nhìn cô. Môi cô ta run rẩy chuyển động hồi lâu, xài hết tất cả can đảm, cũng chỉ hỏi một câu thế này: “Thật là cậu? Mấy năm qua, cậu vẫn khỏe chứ?”

Lúc thật sự mặt đối mặt, Lục Tử Tranh ngược lại thông dong bình tĩnh. Cô giẫy ra tay Chu Phương Phàm, mím môi cười nhạt, đáp: “Tôi rất khỏe, lẽ nào tôi cần phải không khỏe sao?”

Chu Phương Phàm ní non: “Không phải... Mình không phải ý này...”, lúc còn muốn nói thêm cái gì, bạn trai cô ta lại đuổi tới, nghi hoặc mà nhìn Lục Tử Tranh hỏi: “Phàm, làm sao vậy, gặp được bạn bè sao?” Nói xong, còn đưa tay ra về phía Lục Tử Tranh, khuôn mặt rạng rỡ cười nói: “Chào cậu, mình là bạn trai của Phương Phàm, Tử Nghi.”

Lục Tử Tranh không đưa tay ra, chỉ nhẹ gật gù đầu về phía cậu ta, sau đó vẫy vẫy tay về phía Chu Phương Phàm, nói rằng: “Tôi còn có việc, đi trước, gặp lại.”

Chu Phương Phàm vội vàng bật thốt lên gọi: “Chờ chút, Tử Tranh, cho mình số điện thoại cậu được không? Minh... Minh còn mấy lời, muốn nói với cậu.”

Nhưng Lục Tử Tranh chỉ ngưng bước chân lại, nhẹ giọng đáp lại cô ta: “Không phải trước đây cậu nói, cậu tin vào duyên phận sao? Nếu chúng ta có duyên, ắt sẽ gặp lại.” Sau đó, bước chân tăng tốc rời đi.

Giang Hoài Khê quay đầu lại liếc mắt nhìn Chu Phương Phàm đang thê lương thảm thiết, sau đó lại quay đầu về, không xa không gần mà theo sát Lục Tử Tranh.

Đi được hồi lâu, rốt cuộc Lục Tử Tranh dừng lại trước mặt một trường học, trên cửa trường mang bảng hiệu “Trung học số 1 Cur Châu”, Lục Tử Tranh quay đầu lại, hiếm khi khuôn mặt tương đối tươi tắn, nói rằng: “Không phải cô muốn xem trường tôi học sao? Đây chính là trường trung học cơ sở của tôi.”

Sau lần ôm mẹ khóc ở cổng trường năm đó, cô đã từng âm thầm thề thốt trong lòng, sẽ không bao giờ quay về nơi này nữa, nhưng hôm nay, sau khi gặp

gỡ Chu Phương Phàm, cô lại ma xui quỷ khiến mà dẫn theo Giang Hoài Khê tới nơi đây.

Cô nhìn Giang Hoài Khê hơi ngạc nhiên mà đánh giá trường học, đưa tay lôi kéo nàng, hấp dẫn lấy sự chú ý của Giang Hoài Khê, khuôn mặt trầm tĩnh nói với nàng: “Những điều liên quan đến tôi mà cô từng nghe thấy, tất cả đều là giả dối.”

Khỏe môi Giang Hoài Khê lộ ra một độ cong xinh đẹp, đôi mắt sít sao nhìn chăm chăm Lục Tử Tranh, nghiêm túc kiên định trả lời cô: “Tôi tin mà.”

Giọng nói và ngữ điệu của nàng chân thành như vậy, Lục Tử Tranh nghe xong nhưng chỉ đáp về một nụ cười nhẹ nhàng, tiếp tục nói: “Nhưng có một điều là sự thật, tôi thật sự thích con gái. Người vừa này, là mối tình đầu của tôi.”

Giang Hoài Khê cau mày nhìn cô.

Cô nhìn Giang Hoài Khê, khỏe môi mang theo ý cười lẫn vài phần tự giễu, hơi ác ý cảnh cáo nói: “Vì thế, Giang Hoài Khê, cách xa tôi một chút. Tôi là người đồng tính, đối với con gái mà nói, tôi là hệ số nguy hiểm, không kém gì biến thái cả.”

Giang Hoài Khê cũng trong nháy mắt đó, biến mất đi ý cười bên môi, giận tái mặt, lạnh lùng nói: “Ngại quá, biến thái ở trong từ điển của tôi, không phải được định nghĩa như thế. Cậu si nhục chính bản thân cậu, cũng là si nhục tôi.”

Sau đó, về mặt nàng hòa hoãn lại, đi tới trước cổng sắt, chỉ vào một cây hòe to lớn trong sân trường, hỏi như chưa có chuyện gì xảy ra: “Cây kia lớn quá, trước đây các cậu đi học, có phải mùa hạ sẽ ở đó hóng gió hay không? Giờ tôi vào trong được không?”

Khi đó, Lục Tử Tranh sâu sắc nhìn Giang Hoài Khê, không nói tiếng nào.

Nếu nhất định phải tính toán, lần động tâm đầu tiên của Lục Tử Tranh đối với Giang Hoài Khê là vào lúc nào, có thể, chính là lúc ấy, lại có thể, là càng sớm hơn. Cho dù Lục Tử Tranh không muốn thừa nhận, nhưng trong tiềm thức cũng đã sớm rõ ràng, vì thế, câu cảnh cáo kia của cô, có lẽ không chỉ nói cho Giang Hoài Khê nghe được, mà là cũng nói cho bản thân cô nghe thấy. Cô muốn Giang Hoài Khê cách xa cô một chút, đừng trở về trêu chọc cô nữa, bởi vì, cô biết sự hấp dẫn của Giang Hoài Khê đối với mình, cho nên lại càng sợ hãi lại một lần nữa sa vào trò chơi tình cảm của kẻ có tiền.

Giang Hoài Khê mang theo Lục Tử Tranh đi vào một phòng lại một phòng, tỉ mỉ kiên nhẫn giới thiệu mỗi chức năng của từng phòng, phòng âm nhạc, phòng mỹ thuật, phòng vũ đạo, phòng thư pháp...

Tâm tư Lục Tử Tranh có chút hoảng hốt, nhưng vẫn cố gắng lên tinh thần như cũ, trong lúc Giang Hoài Khê giới thiệu hoặc là phụ họa hai câu, hoặc là hỏi thăm hai câu.

Thời điểm cuối cùng đi ra ngoài, Lục Tử Tranh trêu ghẹo nói: “Không nhìn ra Giang tiểu thư đa tài đa nghệ như vậy, thật sự là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong nhì.”

Giang Hoài Khê đóng cửa lại, không phản đối, cười chế giễu: “Đó là mắt cậu vụng về.”

Hai người quay trở về, trên bầu trời phong phú bỗng xuất hiện tuyết trắng tung bay, đường đi cũng không xa, nhưng tuyết rơi có phần hơi lớn. Giang Hoài Khê hơi lo lắng vì hôm nay Lục Tử Tranh chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng manh, thế là định cởi áo ra để làm vật che đậy cho cô, nhưng Lục Tử Tranh lại đưa tay bắt được tay đang cởi áo khoác của nàng, nói khẽ: “Vài bước đường mà thôi, đi nhanh tới đó là được rồi.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê cúi đầu nhìn cô, hai người đứng đối mặt nhau, trong nhất thời đều lặng im không nói gì. Giang Hoài Khê buông lỏng tay, đôi mắt hơi rù xuống, một lát sau mới nhẹ giọng nói: “Tử Tranh, nếu mẹ tôi có nói gì khiến cậu khó xử không vui, tôi thay bà xin lỗi cậu, hi vọng cậu đừng để trong lòng.”

Lục Tử Tranh hơi run run, hóa ra Giang Hoài Khê vẫn nhớ chuyện này, có thể thấy được tâm tình nàng ẩn giấu dưới bề ngoài ôn hòa là thế nào. Nàng luôn trầm mặc, lơ đãng như thế, mỗi giờ mỗi khắc đều toát ra sự dịu dàng của nàng, làm trái tim cô cũng bị rung động theo. Mũi Lục Tử Tranh đau xót, cảm thấy trong lòng hơi đau đớn, nghiêng đầu nhìn tuyết trắng tung bay, hạ thấp giọng xuống trả lời Giang Hoài Khê: “Không có, cô đừng lo lắng, mau khoác áo vào, đừng để bị cảm.”

Trận tuyết này khí thế to lớn, nếu như nó vẫn liên tục kéo dài tới ban đêm, vậy có thể đắp lên cả một đám người tuyết óng ánh sáng khiết, chúng nó có thể cùng nắm tay nhau, vượt qua đêm tối dài lâu giá lạnh, đến khi ánh sáng của ngày mai đến. Lục Tử Tranh liền nghĩ tới khi đó Giang Hoài Khê đã nói với cô, đóa hoa dùng vui sướng tưới nước, mãi mãi sẽ không héo tàn.

Lời nói của Giang mẹ mang theo dò thám, trông bông có kim, không gì đáng trách. Lục Tử Tranh đã sớm biết, cũng đã chuẩn bị tâm lý xong, tình yêu cô muốn theo đuổi, vốn đã không hề tầm thường, ắt sẽ có cửa ải khó khăn như thế. Dọc đường có người ấy, khổ một chút cũng đồng ý.

Đối với Giang Hoài Khê, cô từng vô số lần động tâm, nhưng cũng không mấy lần dao động qua. Nếu Giang Hoài Khê có thể cho cô một ánh mắt khẳng định, một lời nói kiên định, cho cô một lập trường vững chắc, cô cũng có thể sinh ra vô hạn dũng khí, đồng ý vì nàng, vì yêu mà vượt qua mọi chông gai, dùng cảm tiến tới, có gặp trắc trở cũng sẽ không buông tha.

Lục Tử Tranh sóng vai cùng Giang Hoài Khê đi ở trong tuyết, tuyết lao vào mặt, lại lạnh đến trong lòng.

Thế nhưng mà, cô cũng biết, kỳ thực Giang Hoài Khê cũng giống cô, sợ hãi không tin vào cái gọi là mãi mãi, vĩnh viễn không biết được, ngày mai sẽ đến bất ngờ gì, lời hứa và lời nói dối gì sẽ thực hiện trước tiên. Vì thế Giang Hoài Khê chưa bao giờ dám hứa với cô, cũng như, chính cô chưa bao giờ dám đáp lại nàng.

Hai kẻ nhát gan, làm thế nào để xây dựng một tình yêu can đảm được đây?

Lời editor: Ừm, nói lời này có vẻ phá không khí ưu thương của chương này quá nhưng mà ngược Tranh tui rất vui =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Thời điểm Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê trở lại phòng khách, trong phòng khách đã ngồi đầy người.

Cha và em trai của Giang Hoài Khê đã trở về, bà nội cũng từ trên lầu đi xuống, ngồi cạnh Giang Hoài Xuyên còn có một cô gái trẻ tuổi dung nhan xinh đẹp.

Lục Tử Tranh và Giang Hoài Khê bước vào phòng khách, toàn bộ người trong phòng khách đều không hẹn nhau mà ngược mắt nhìn chăm chăm hai người, trong lúc nhất thời Lục Tử Tranh có chút mất tự nhiên, trên khuôn mặt lúng túng giương lên một nụ cười tươi lễ phép.

Giang Hoài Khê lạnh nhạt gọi một tiếng: “Ba, Hoài Xuyên, hai người về rồi.” Sau đó, gật đầu cười cười ra vẻ chào hỏi về phía cô gái bên cạnh Giang Hoài Xuyên, quay người nhìn Lục Tử Tranh giới thiệu: “Đây là Tử Tranh.”

Nàng kéo Lục Tử Tranh nhận thức từng người từng người, giới thiệu: “Đây là bà nội tôi... Đây là ba tôi... Đây là Hoài Xuyên em trai tôi, đây là bạn gái của nó, Kiều Hân...”

Mỗi lần Giang Hoài Khê giới thiệu, Lục Tử Tranh liền cười gọi một tiếng thăm hỏi: “Chào bà, chào chú...”

Lúc chào hỏi với Giang Hoài Xuyên, Lục Tử Tranh nhất thời rơi vào khó khăn, không biết nên xưng hô thế nào cho thích hợp, Giang Hoài Xuyên dường như nhận ra được, nhếch môi sang sảng nở nụ cười, nói: “Lục tiểu thư, chị cứ giống chị em gọi em Hoài Xuyên là được rồi, chị bằng tuổi với chị em, em gọi chị là chị Tử Tranh được không?”

Lục Tử Tranh nhìn Giang Hoài Xuyên thân người mặc âu phục, nhưng lại cười đáng yêu tựa như cậu bé to xác, cũng bất giác lộ ra ý cười chân thành, trả lời: “Đương nhiên có thể, Hoài Xuyên.”

Sau đó, lúc chào hỏi với Kiều Hân, Kiều Hân cũng cười chào hỏi trước, nói: “Chị Tử Tranh, chị gọi em Tiểu Hân là được rồi.”

Lục Tử Tranh bèn cũng cười đồng ý.

Bà nội Giang Hoài Khê tóc bạc trắng, tinh thần khỏe mạnh, khuôn mặt hiền lành, trông hết sức ôn hòa, cha Giang Hoài Khê phong độ bất phàm, đeo chiếc kính mắt viền vàng, nhìn qua vô cùng nho nhã, lại mang theo một ít nghiêm túc. Nhưng vào giờ phút này, hai người họ đều hơi thất lễ mà nhìn chăm chăm không chớp mắt về phía Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh đứng trước khay trà trong phòng khách, bốn phía là một vòng người nhà họ Giang đang ngồi, ánh mắt của bọn họ khiến cô cảm giác mình như bị xuyên thấu đi, bất giác cắn cắn môi lại. Thật sự có cảm giác như đang tam đường hội thẩm vậy...

Giang Hoài Khê nhẹ đi chuyển tới trước người Lục Tử Tranh, ngăn lại ánh mắt xem xét của họ, lôi kéo Lục Tử Tranh ngồi vào bên phải ghế sofa trống, nói rằng: “Ngồi xuống trước đi, cơm tối chắc sắp xong rồi.”

Nhưng mà Giang ba và Giang bà nội vẫn không nỡ thu hồi ánh mắt đang khoá chặt trên người Lục Tử Tranh, Giang Hoài Khê cảm thấy có chút không vui, nhẹ ho một tiếng trong cổ họng, lấy đó nhắc nhở.

Lúc này Giang ba mới thu ánh mắt lại, khẽ mỉm cười, khách khí nói với Lục Tử Tranh rằng: “Thường nghe Hoài Khê nói về con, hôm nay cuối cùng cũng gặp mặt, chú chân thành mà mời con, sau này thường thường tới nhà chú chơi nhé.”

Giang bà nội cũng phụ họa bảo: “Lần đầu bà gặp con, không hiểu tại sao, càng nhìn con bà càng thích, sau này thường thường ghé nhà chơi nhé, có thời gian thì cùng với Hoài Khê quay về thăm bà.”

Tất nhiên là Lục Tử Tranh một tràng lời ưng thuận rồi.

Cô lấy ra 12 vạn tinh thần trò chuyện với người nhà họ Giang, đa số đều là bọn họ hỏi, Lục Tử Tranh đáp. Trong nhà Lục Tử Tranh ít thân thích, cô ít khi tán gẫu chút chuyện nhà với trường bối thế này, ứng phó hết sức cẩn thận khó khăn, rất sợ một câu trả lời không khéo léo không lễ phép không hợp với ý của bọn họ, không quá mấy phút, trên người đã đổ một lớp mồ hôi mỏng.

Giang Hoài Khê hơi chau mày lại, quay đầu nói với Kiều Hân ngồi bên cạnh đang rồi rảnh: “Chọn ngày với Hoài Xuyên chưa?”

Kiều Hân liếc mắt nhìn Giang Hoài Xuyên bên cạnh, thẹn thùng nở nụ cười, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Giang Hoài Khê tiếp tục tò mò nói: “Hai đứa thương lượng xong chưa?”

Kiều Hân nhìn Giang Hoài Xuyên, Giang Hoài Xuyên đáp thay bạn gái cậu: “Vâng, thật ra tuần trước em đã đề cập với ba mẹ rồi, chúng em dự định đính hôn vào nửa cuối năm nay, cụ thể thì còn phải bàn bạc lại một chút.”

Quả nhiên, sự chú ý của mọi người đều chuyển đến trên người Kiều Hân và Giang Hoài Xuyên, Giang ba và Giang bà nội liền tiếp miệng, hỏi đến một ít chi tiết dự định sau này của bọn họ.

Lục Tử Tranh thở phào nhẹ nhõm, Giang Hoài Khê ngoác ngoác khóe môi, hài lòng thỏa dạ.

Nói chuyện được thêm một lát, Giang bà nội đột nhiên vẫy tay gọi Kiều Hân đến trước mặt bà, tháo vòng tay đang đeo giao cho Kiều Hân, nói rằng: “Trước đây lúc bà kết hôn với ông nội nó, đây là vật mẹ chồng đưa cho bà, bảo là do tổ tiên nhà họ Giang truyền xuống, hôm nay bà đem nó truyền cho con, con và Hoài Xuyên nhất định phải hòa thuận, bà nội chờ ôm cháu trai đây.”

Kiều Hân cũng không ngần ngại từ chối, đỏ mặt nhận lấy, nhỏ giọng đáp: “Bà nội, con sẽ.”

Giang bà nội cao hứng sờ sờ đầu Kiều Hân, khen ngợi: “Được được, thật ngoan...” Sau đó, chuyển đề tài, vừa nhìn về phía Giang Hoài Khê, nhắc nhở: “Hoài Khê à, em trai con cũng đã chọn ngày rồi, không còn cần bà nội lo lắng nữa, trên tay bà còn một vòng tay khác, lúc nào bà mới có thể giao vào tay cháu rể đây?” Không biết là vô tình hay cố ý, Lục Tử Tranh cảm giác được, tầm mắt của bà, chuyển động trên người mình.

Lục Tử Tranh bắt đầu lo lắng, cúi đầu, không dám nhìn thẳng về ánh mắt Giang bà nội.

Giang Hoài Khê bỗng lạng địch ngàn cân, đáp: “E là bà nội phải thay con giữ gìn thêm mấy năm rồi...”

Giang bà nội chỉ tiếc rên rít không thành tiếng, nói: “Con phải nên cố gắng hơn chứ là.”

Giang Hoài Khê cười không đáp lại.

Cuối cùng Giang mẹ cũng trở lại gọi ăn cơm, thế là mọi người đều dời bước đến nhà ăn.

Món ăn một món một món nằm trên bàn, kiểu dáng mỗi món đều tuyệt đẹp, đầy đủ sắc hương vị, nhưng có chút kỳ quái chính là, có một số món ăn, nguyên liệu đa phần đều giống nhau, nhưng phải đồng thời làm hai món, ví dụ như món cá chua ngọt, bên cạnh là món cá hấp...

Món cuối cùng là điểm tâm ngọt và hoa quả, Giang Hoài Khê chìa tay thay Lục Tử Tranh bưng một đĩa bánh ngọt nhỏ, đưa cho cô cười nói: “Này, bánh ngọt tôi nợ của lễ Giáng Sinh lần trước.”

Giang Hoài Xuyên thấy động tác của Giang Hoài Khê, chớp chớp mắt cười oán giận nói với Giang Hoài Khê: “Chị, em không vui nè, chị chưa bao giờ đối tốt với em như thế.”

Giang Hoài Khê đầu cũng không ngẩng, nhẹ giọng đáp: “Chị biết em không thích ăn ngọt.”

Giang Hoài Xuyên khinh thường “xía” một tiếng, giải thích với Lục Tử Tranh: “Chị Tử Tranh, chị biết không, thật ra nhà em không ai thích ăn ngọt cả, mà người không thích nhất, chính là chị của em. Có điều, hôm nay thấy chị ấy thỉnh thoảng ý tứ hương vị các món ăn, lại còn đặc biệt đòi thêm một phần bánh ngọt, vốn em đang kỳ quái, xem ra là đặc biệt chuẩn bị cho chị Tử Tranh ăn rồi.”

Lục Tử Tranh nghe vậy kinh ngạc mà nhìn về phía Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê bình tĩnh giải thích: “Tôi đã nói, đây là bù đắp tôi nợ cậu vào lễ Giáng Sinh lần trước.”

Giang Hoài Xuyên nở nụ cười một tiếng, tiếp tục vạch trần, hỏi Lục Tử Tranh: “Chị Tử Tranh, chị biết tại sao có vài món ăn phải làm hai hình thức khác nhau không?” Hài lòng nhìn thấy Lục Tử Tranh mờ mịt lắc lắc đầu, cậu ta mới lên tiếng: “Bởi vì nhà em không thích ngọt, thích chua, còn thích ăn rau thơm cùng các loại gia vị món ăn, nên, tất cả hương vị món ăn phải được làm theo khẩu vị ăn bình thường của nhà em, các món thừa ra này, chính là chị em tự mình dốc công chọn lựa cho chị.”

Lục Tử Tranh nghe xong không khỏi sững sờ, vẻ mặt hơi phức tạp nhìn Giang Hoài Khê, Giang ba Giang mẹ cùng Giang bà nội, đều vẻ mặt phức tạp mà nhìn cô cùng Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê hơi giận, nhún mày quát khế Giang Hoài Xuyên: “Khi bé không phải ba dạy em lúc ăn phải ăn nhiều cơm, bớt nói chuyện sao?”

Giang Hoài Xuyên nghịch ngợm nghiêng nghiêng đầu, đáp: “Ồ, nhưng giờ em no rồi, không định ăn thêm nữa, có thể nói nhiều được rồi.” Kiều Hân bên cạnh mỉm cười cảm miếng dưa hấu đưa tới miệng cậu, trách mắng cậu ta: “Ăn còn không chặn nổi miệng của anh nữa.”

Giang Hoài Khê không đáp lại ánh mắt Lục Tử Tranh, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Mau ăn bánh ngọt.”

Thế là Lục Tử Tranh liền cúi đầu, yên lặng ăn bánh ngọt từng miếng từng miếng một, tâm tư, lại không biết bay về phương nào.

Sau khi ăn xong không lâu, tuyết đã ngưng lại, nhưng Kiều Hân lo lắng nếu lát nữa tuyết rơi tiếp sẽ khiến mặt đường dày diện tuyết không tiện lái xe, bèn nhờ Giang Hoài Xuyên đưa cô ấy quay về, Lục Tử Tranh cũng thuận thế định về theo, sau khi Giang bà nội nhiệt tình mời cô qua đêm không có kết quả, liền chuyển chiều hướng sang gọi cô nhớ trở lại, Lục Tử Tranh có chút chột dạ đối với nhiệt tình của người già, thờ một hơi dài, yếu ớt đáp ứng.

Đọc theo đường trở về, trong xe vắng lặng dị thường, Lục Tử Tranh hiển nhiên đang xuất thần, Giang Hoài Khê cũng không quấy rầy cô.

Một đường không nói chuyện mà đến cửa tiểu khu, Giang Hoài Khê ngừng xe, Lục Tử Tranh định muốn xuống xe, Giang Hoài Khê đột nhiên đề nghị: “Đừng lúc ăn cơm xong nên đi dạo tiêu hóa một chút, tôi cùng cậu đến trước lầu đã.” Nàng có chút không yên lòng về trầm mặc và suy sụp khác thường của Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh cũng không phản đối, bước chân chậm rãi sóng vai đi lên cùng Giang Hoài Khê, đi được chỉ mới chừng mười bước, đột nhiên mở miệng chán nản nói rằng: “Hoài Khê, cái gì tôi cũng không biết, cô thích ăn cái gì, cô không thích ăn cái gì...”

Giang Hoài Khê hơi sững sờ, khẽ cười nói: “Tôi hiểu, dung lượng não cậu bé, trí nhớ kém, đây là vốn sinh ra đã kém cỏi, tôi sẵn sàng dịu dàng khéo léo hiểu lòng người thế này, đương nhiên hiểu cậu mà.”

Lục Tử Tranh tự giễu cười một tiếng, nói: “Cô biết rõ không phải như thế.”

Đi tới trước lầu rồi, Giang Hoài Khê trầm mặc chốc lát, giọng nói thanh lãnh mang theo ả ả dịu dàng vang lên: “Tử Tranh, tôi hiểu mà, trong lòng cậu ghi nhớ tôi là tốt rồi. Đừng suy nghĩ nhiều.”

Lục Tử Tranh xoay người lại, mặt hướng về Giang Hoài Khê, yên lặng nhìn nàng. Trong nháy mắt, phảng phất như toàn bộ thế giới của cô chỉ có Giang Hoài Khê.

Hoài Khê à, cô cứ dịu dàng như vậy, tôi nên cam lòng từ bỏ, cam lòng từ chối ra sao đây.

Trong lòng cô suy nghĩ lại suy nghĩ, tay để bên người sắp véo quần áo thành rách bươm, cuối cùng cố lấy dũng khí, ngẩng đầu lên hỏi Giang Hoài Khê: “Chúng ta...”

Vừa thổ lộ được hai chữ, không biết ban công tầng trệt nhà nào trên lầu chảy tuyết xuống, lách tách rơi xuống một loạt giọt nước vào trên mặt Lục Tử Tranh, cảm giác mát mẻ thỉnh thoảng xuất hiện, khiến Lục Tử Tranh kinh hãi.

Cô muốn hỏi Giang Hoài Khê, chúng ta ở bên nhau đi, có được không?

Nhưng mà, sau khi bị cắt đứt, cô lại không nói ra tiếp được.

Ngay lập tức Giang Hoài Khê đưa tay ra, bỏ qua ý định lấy khăn giấy từ trên người mình ra, dùng tay áo của bản thân nàng giúp cô lau sạch lấy vệt nước trên mặt, mà sắc mặt Lục Tử Tranh, trong nháy mắt cũng đã chán nản, hơi đỏ mặt, kéo lại tay Giang Hoài Khê, thấp giọng cầu xin nàng: “Tôi có thể ôm cô một cái không?”

Giang Hoài Khê chần chờ chốc lát, song liền mở rộng hai tay, ôm cô vào ngực.

Cảm xúc lạnh lẽo thấm ướt trên mặt vẫn còn, giọt nước rơi vào trên mặt ban nãy để lại xúc cảm đáng sợ, phút chốc đẩy lên sợ hãi trong đáy lòng cô ả ả, trong nháy mắt đó, cả người cô cơ hồ sắp kiểm soát không được mà run rẩy lên.

Năm lớp 9 khi đó, cha cô bất ngờ qua đời, buổi sáng thể dục của ngày thứ nhất sau khi cô xin nghỉ về trường, cô thoái thác thân thể khó chịu nên không ra sân tập thể dục, giáo viên cân nhắc đến tình huống của cô, cũng không tính toán, đặc biệt ân chuẩn cho cô.

Không nghĩ rằng, Chu Phương Phàm vì lo lắng cho cô, đi theo cô quay về, trốn tiết thể dục buổi sáng.

Trong phòng học chỉ có hai người các cô, Lục Tử Tranh vốn đang nằm nhoài trên bàn, Chu Phương Phàm bỗng ngồi xuống bên cạnh cô, vỗ vỗ bờ vai của cô, cô liền nghiêng mặt đi nhìn Chu Phương Phàm.

Chu Phương Phàm hỏi xem cô có khó chịu chỗ nào không, dịu dàng nhỏ giọng an ủi cô, cô ta vuốt mặt Lục Tử Tranh, nói cho cô biết: “Tử Tranh, cậu không cần phải sợ, chẳng qua là chú chỉ thay đổi một phương thức khác, thay đổi một nơi khác để tiếp tục yêu cậu thôi. Bên cạnh cậu còn có dì, còn có mình...”

Trong nháy mắt đó, nước mắt sau khi vẫn nhẫn nhịn khi đến trường của Lục Tử Tranh rốt cục tràn mi ra ngoài, cô cắn môi run vai khóc kịch liệt, Chu Phương Phàm liền đưa tay ra ôm cô vào ngực, vẫn dịu dàng nhẹ giọng an ủi: “Tử Tranh, không phải sợ, cậu còn có mình, mình vẫn sẽ bên cạnh cậu mà...”

Khi đó cô yếu đuối cực kỳ, xem Chu Phương Phàm như là nhánh cỏ cứu mạng, cũng không cho rằng nữ sinh thích nữ sinh là sai trái, hầu như không kịp nghĩ nhiều, liền nghẹn ngào tìm cách chứng thực về phía cô ta: “Cho dù mình thích cậu, là thích của nam sinh đối với nữ sinh, cậu cũng sẽ không ghét bỏ, sẽ vẫn bên cạnh mình, không rời không xa sao?”

Chu Phương Phàm ngần ngừ trong chớp mắt, tiếp theo đó, kinh hãi trong mắt cô ta, Lục Tử Tranh cũng thấy rõ ràng. Giọng nói của Chu Phương Phàm, mang theo ma lực thần kỳ, khiến tâm tư bất an của cô dần dần yên ổn: “Sẽ không, sẽ không rời bỏ cậu, nhất định sẽ không, Tử Tranh...” Cô ta cúi đầu, nụ hôn nho nhỏ dày đặc rơi vào trên gương mặt, trên chóp mũi Lục Tử Tranh, cuối cùng, là trên môi...

Nhưng mà, trong phút tiếp theo, trong phòng học vang lên tiếng quả mắng kinh ngạc của Lâm Úy: “Tụi bây đang làm gì đó?!”

Sau đó, một tiếng trách mắng kinh hãi này, đã nhắc lên ác mộng không ngừng trong đời Lục Tử Tranh.

Bởi năm lớp 8 cậu con trai Lâm Úy thích lại thích Lục Tử Tranh nên cô ta đi tìm Lục Tử Tranh gây phiền phức, về sau Lục Tử Tranh nghe nói, Lâm Úy bị cậu con trai kia xáng một bạt tai, sau đó, Lâm Úy vẫn cùng cô bất hòa. Giờ đây, cô ta cuối cùng cũng có cơ hội báo thù rồi.

Vậy là, sự việc bị Lâm Úy trắng trợn tuyên dương cùng thời phồng khuếch đại, càng náo càng lớn, ảnh hưởng càng ngày càng tệ, tình cảnh của Lục Tử Tranh càng ngày càng gian nan. Trong lúc đối mặt với mọi phụ huynh và đứng mũi chịu sào thôi học, Chu Phương Phàm kiên quyết dứt khoát mà xoay chuyển ý tứ, xác định cô ta chỉ là bạn tốt của Lục Tử Tranh, sau khi Lục Tử Tranh thổ lộ bị từ chối xong thì cường hôn cô ta.

Chạng vạng tan học của một ngày trước khi cô bị hiệu trưởng mời phụ huynh, cô gục xuống bàn khóc một buổi chiều, sau cùng định ra khỏi phòng học, lúc rời đi bị Lâm Úy vây lại góc tường, một cái xô đẩy liền ngã trên mặt đất. Chu Phương Phàm không biết tại sao lại quay về, vội vội vàng vàng chạy về phía Lục Tử Tranh định dìu cô lên, yếu ớt nói với Lâm Úy: “Lâm Úy, cậu không thể quá đáng như thế.”

Lâm Úy lại cười dữ tợn nói: “Quá đáng sao? Tao còn định quá đáng hơn đây.” Nói xong, cô ta há mồm nhổ một bãi nước bọt về phía trên mặt Lục Tử Tranh, mắng: “Buồn nôn biến thái.”

Cô ta cười như không cười nhìn Chu Phương Phàm, hỏi: “Che chở nó dữ vậy sao? Lẽ nào không phải Lục Tử Tranh thổ lộ thất bại, mà thật ra là hai đứa tụi bây lưỡng tình tương duyệt (hai bên tình nguyện) ?”

Chu Phương Phàm sững sờ, sau đó, từ từ buông tay Lục Tử tranh ra, xoay người định muốn rời đi. “Sao có thể chứ?”

Lâm Úy không định buông tha cô ta, gọi cô ta lại nói rằng: “Tao không tin, mày chứng minh cho tao xem.” Nói xong, chỉ vào Lục Tử Tranh nói: “Giống tao vậy, nhổ một bãi nước miếng, mặt một tiếng biến thái...”

Chu Phương Phàm khó có thể tin mà nhìn Lâm Úy, không có động tác.

Lâm Úy hỏi: “Lẽ nào mày cũng muốn bị mời phụ huynh, bị thôi học?”

Chu Phương Phàm run lên hồi lâu, rồi cuộc cứng nhắc mà quay người sang, động tác nhổ nước miếng về phía Lục Tử Tranh ngã quắp góc ở tường, giọng khàn khàn mắng một câu không nghe thấy được: “Biến thái...”

Trong phút chốc đó, Lục Tử Tranh nghe thấy âm thanh trái tim mình chết đi...

Vết nước trên mặt Lục Tử Tranh đã bị gió thổi, khô cạn ở trên mặt, tựa như lưu lại vết nước mắt chảy xuống từ trên khóe mắt. Cô rút khỏi trong lòng Giang Hoài Khê, ôn giọng dặn dò: “Trở về đi, trên đường cẩn thận.”

Giang Hoài Khê muốn nói lại thôi, cuối cùng, cũng chỉ gật đầu, quay người rời đi.

Lục Tử Tranh đưa mắt nhìn bóng người đi xa của Giang Hoài Khê, bên môi lộ ra một vết cười khổ.

Có lẽ là ý trời chẳng, không cho cô hỏi ra câu nói ấy.

Bạn tốt chẳng qua cũng chỉ là bạn thôi, không thể chiếm hữu.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Cửa ải cuối năm dần đến, sau khi tan việc Lục Tử Tranh tắm rửa xong, liền nằm trên giường gọi điện thoại cho mẹ, chuẩn bị thương lượng về sự tình mua sắm đồ tết một tí.

Lục mẹ trầm ngâm chốc lát, song mới cho Lục Tử Tranh biết: “Tranh Tranh, năm nay mẹ muốn về Cự Châu ăn tết.”

Lục Tử Tranh hơi sững sờ, hiển nhiên có chút bất ngờ. Từ khi mẹ chuyển đến Lâm Châu, mua nhà ở đây, từ năm thứ nhất trở đi, mẹ chưa từng dẫn cô về đó ăn tết.

Giọng nói của Lục mẹ hơi trầm xuống: “Nhiều năm rồi chưa ăn tết cùng cha con...”

Lục Tử Tranh biết mẹ đang nhớ cha, cô hơi áy náy, vì tiện để chăm sóc mình, nên mẹ mới bắt đắc dĩ rời đi Cự Châu, đi tới nơi đây. Bây giờ, mẹ muốn

quay về, mình lại có lý do gì để ngăn cản đây, thế là cô không chút do dự gì mà đáp ứng nói: “VẬY CHÚNG TA QUAY VỀ CƯ CHÂU ĐI, NGÀY MAI CON SẼ ĐẶT VÉ, CON PHẢI ĐI LAM TỐI 27, VẬY VÉ SẼ ĐẶT VÀO SÁNG SỚM NGÀY 28, MẸ MUỐN CÙNG ĐI VỚI CON, HAY LÀ QUAY VỀ TRƯỚC?”

Lục mẹ đáp: “Chờ con đi cùng.”

27 tan việc ngày đó, Lục Tử Tranh trở về nhà mang hành lý đến nhà mẹ, hành lý vào tối một ngày trước đó cô đã chuẩn bị xong.

Sau khi ăn xong cơm tối, cô một mình đứng ở ban công nhìn đèn đóm vạn nhà xa xa, đột nhiên sinh ra một chút tịch mịch. Cô và mẹ mua nhà, yên nhà ở thành phố này, nhưng cuối cùng, nơi đây vẫn không phải là chốn trở về của mẹ. Bất luận Cư Châu đã cho mẹ con cô hồi ức đau khổ thế nào, nhưng cũng không phải không thừa nhận, nơi đó vẫn có bận lòng sâu nhất của mẹ, đóng quân ở cội nguồn sâu nhất của mẹ, bởi vì, cha mà mẹ yêu nhất ở nơi đó. Nơi quay về của trái tim là quê hương, bất luận đã đi bao xa, cội nguồn của mẹ, trước sau vẫn ở nơi cha, mà bản thân mình, có phải đã định trước là sẽ phiêu bạt, sẽ làm người không có cội nguồn?

Buổi tối ngày hôm ấy, Lục Tử Tranh lại mất ngủ, bởi vì hôm sau phải dậy sớm bắt tàu, cô không do dự dư thừa gì nữa, liền kéo ngăn kéo uống vào hai viên thuốc ngủ, sau đó, ngủ say đi.

Cô cảm giác trong cơn mộng lung buồn ngủ của mắt mình, nhìn thấy trời lơ mờ sáng lên, Giang Hoài Khê sáng sớm lại xuất hiện ở bên giường của cô, xốc chăn rồi cù nách cô bảo cô rời giường nhanh.

Cô hỏi Giang Hoài Khê: “Sao sớm thế này? Bộ không kịp bắt tàu sao? Tàu sắp chạy rồi?”

Giang Hoài Khê lại lôi kéo cô xuống giường rồi đẩy cô đi vào phòng vệ sinh, buồn cười nói: “Quả nhiên cậu vẫn chưa tỉnh ngủ...” Nàng bóp kem đánh răng tẹt lên bàn chải đưa cho cô, lại giúp cô rót đầy ly nước, mới lên tiếng: “Không phải hôm qua đã nói rồi sao? Cậu đừng chơi xấu chứ.”

Lục Tử Tranh mơ mơ màng màng không hiểu ra sao, lại cảm thấy, cảm giác vừa tỉnh lại đã có thể nhìn thấy Giang Hoài Khê, thật là tốt đẹp tựa như đang nằm mơ. Trong giây lát, như thể một xô nước dội lên đầu, cô hơi ý thức được, có lẽ, mình đang nằm mơ rồi.

Cô như đắm chiều máy móc mà chải răng xong, nghiêng đầu nhìn Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê cũng vừa vặn chải xong, phun ra một ngụm bọt cuối cùng trong miệng, trắng răng, bờ môi mềm mại sáng rõ, thấy Lục Tử Tranh đang nhìn nàng, nàng nghi hoặc nhíu mày, chu mỏ một cái, đáng yêu khác thường.

Lục Tử Tranh cảm giác lòng cô ấm lên, nếu là mơ, vậy làm chuyện gì, cũng có thể không cần kiêng dè phải không? Cô đặt xuống cốc đánh răng, ức chế không được khát vọng trong lòng mình, đưa tay ôm chầm Giang Hoài Khê, trong ánh mắt đang ngạc nhiên của Giang Hoài Khê, đặt lên môi nàng, in lên một nụ hôn nhiệt tình.

Giang Hoài Khê hơi kinh ngạc, song lại không từ chối, một tay vòng lấy eo cô, một tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc bên tai cô, dịu dàng mà đáp lại.

Kết thúc nụ hôn, Lục Tử Tranh đỏ mặt, ánh mắt óng ánh mà nhìn khuôn mặt mang theo ửng hồng và hơi thở hỗn hển của Giang Hoài Khê, không nỡ nhúc nhích chút nào. Giang Hoài Khê hơi vênh môi lên, nhìn cô, ngón tay trở xoa nhẹ trên môi, môi đỏ nhẹ nhàng mím mím, nói nhỏ: “Xem ra tối qua tôi bực đãi Tử Tranh rồi...”

Lần đầu tiên Lục Tử Tranh nhìn thấy bộ dáng kiêu mị rung động lòng người của Giang Hoài Khê như vậy, nhất thời bèn đỏ mặt không dám nhìn nàng, lại nghe thấy Giang Hoài Khê nhẹ nhàng cười ra tiếng, lời tay cô đi ra ngoài, cười xấu xa trêu chọc nói: “Không phải vừa rồi rất có khí thế sao? Hóa ra là dám làm không dám nhận ư...”

Lục Tử Tranh cũng cười cong cong mắt mày, nghiêng mặt sang bên nhìn Giang Hoài Khê. Nếu như hàng đêm đều có thể mơ giấc mơ thế này, vậy cô sẵn lòng sống ở trong mộng từ đây.

Hóa ra chuyện mà Giang Hoài Khê nói cô đã đáp ứng, đây là chuyện cùng nhau leo núi với nàng. Lục Tử Tranh đứng dưới chân núi, nhìn núi cao cao ngất trong mây, hơi chùn bước lại. Đường như Giang Hoài Khê nhìn ra được, vuốt ve mặt cô, hôn một cái vào trán cô, nhẹ giọng an ủi: “Không cần phải sợ, có tôi bên cạnh cậu.”

Nàng dắt tay Lục Tử Tranh, cùng Lục Tử Tranh mười ngón xiết chặt. Lục Tử Tranh dùng sức nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của Giang Hoài Khê, chỉ cảm thấy, toàn bộ thế giới đang ở trong lòng bàn tay cô, khiến cô mọi việc đều không sợ nữa rồi. Theo bước tiến của Giang Hoài Khê, một đường cười nói, dừng cảm mà leo đến trên đỉnh ngọn núi.

Nhưng mà, khi các cô thật vất vả leo đến chỗ cao nhất, khi đang cùng nhau sánh vai thưởng thức mỹ cảnh, Lục Tử Tranh vừa quay đầu, vậy mà lại nhìn thấy Chu Phương Phàm và Lâm Ủy.

Hai người họ đứng cách đó không xa nhìn cô cùng Giang Hoài Khê, dùng giọng điệu khinh thường nói: “Ồ, Tử Tranh đấy ư, đã nhiều năm như vậy, mày vẫn còn là một đứa biếng thái à, lại đi ra tai họa người khác nữa sao, sao năm đó mẹ mày không đưa mày vào bệnh viện tâm thần nhỉ.” Nói xong, bọn họ phun một bãi nước bọt vào phương hướng của cô cùng Giang Hoài Khê, vênh vang đắc ý rồi đi.

Cô nắm chặt tay Giang Hoài Khê, đứng che chở ở trước người Giang Hoài Khê, không cho Giang Hoài Khê nhìn thấy diện mạo đáng sợ của bọn họ.

Nhưng mà Chu Phương Phàm và Lâm Ủy vừa mới đi, Kỷ Dao cùng Liên Huyền không biết từ đâu lại hiện ra. Kỷ Dao lắc đầu tiếc nuối nói với cô: “Năm đó tôi đã nói với cậu rồi, Liên Huyền cậu ấy đối với cậu chẳng qua là một lúc hiếu kỳ, cảm thấy thú vị mà thôi, toàn bộ quá khứ của cậu cậu ấy cũng biết, bảo cậu đừng rơi vào hố quá sâu, nhưng cậu lại không nghe, cậu xem, sau này đau khổ rồi đấy? Bây giờ nếu cậu thức tỉnh rồi, thì sau này hãy

cách xa Liên Huyền một chút, đừng dây dưa không dứt nữa.”

Lục Tử Tranh lớn tiếng biện giải: “Tôi chưa từng dây dưa với Liên Huyền...”

Nhưng Liên Huyền chỉ dùng ánh mắt khinh bỉ như năm đó, nhìn cô một cái, cùng Kỳ Dao đồng thời biến mất.

Cô cảm thấy oan ức, muốn tìm kiếm an ủi, nhưng cảm giác được sự tồn tại trong tay thật như đã trống rỗng, xoay đầu nhìn lại, phát hiện Giang Hoài Khê đã biến mất lúc nào. Quay đầu lại, lại nhìn thấy Giang Hoài Khê đã đứng đối diện cô rất xa, trước người nàng có một loạt người che chắn, Giang bà nội, Giang ba, Giang mẹ. Giang mẹ nói: “Tử Tranh, con đừng tìm Hoài Khê của nhà di nữa, Hoài Khê nhà di sao có thể làm đứa biến thái giống con được đây? Con buông tha cho con bé đi.”

Cô khóc, vọt tới trước mặt Giang mẹ, định chạm lấy Giang Hoài Khê qua tầng tầng ngăn cản của người nhà họ Giang, nhưng làm sao cũng không phá rào nổi. Cô đành phải khóc lóc cầu xin Giang mẹ tác thành cô và Giang Hoài Khê, cô nói: “Di ơi, con thật sự yêu Hoài Khê, con nhất định sẽ yêu cô ấy hơn bất luận kẻ nào khác.”

Nhưng mà Giang mẹ lại nói: “Nếu con thật sự yêu con bé, thì buông tha nó đi, hãy để nó có một cuộc sống bình thường dưới ánh mặt trời. Đừng giống như bây giờ, cả leo núi thôi cũng gặp liên tiếp nhục nhã như thế. Để Hoài Khê trải qua cuộc sống như thế, đây là biểu hiện thật sự của con yêu nó sao?”

Trong lúc nhất thời cô không nói ra được bất kỳ lời phản bác nào, buộc lòng phải hai mắt nhắm lệ mang đầy ước ao cầu trợ nhìn Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê đứng ở phía sau Giang ba và Giang bà nội, chỉ thấp giọng nói một câu “xin lỗi” xong, rồi cùng họ đi mất.

Một mình cô tuyệt vọng đứng trên đỉnh núi, hai chân run lẩy bẩy, tim dồn dập mà nhảy lên ầm ầm, thân thể cơ hồ đứng không vững, bên cạnh lại không có bất kỳ vật gì có thể dựa vào. Một cơn gió núi lạnh lẽo thổi qua mạnh mẽ, cô liền mất thăng bằng, bị thổi rơi vào vách núi vạn trượng...

Lục Tử Tranh là bị đau mà tỉnh, còn chưa mở mắt ra, trước đã có ý thức, nghe thấy mẹ đang nhẹ giọng gọi cô: “Tranh Tranh, đừng sợ, mẹ ở đây...”

Cô mở mắt ra, nhìn thấy mẹ đang ngồi quỳ chân ở bên cạnh cô, ôm cô, mà cô, lại đang nằm trên mặt đất lạnh lẽo. Mẹ nói, bà ở bên cạnh nghe được một tiếng vang rất lớn, chạy vào đã thấy cô đang nằm trên đất mà khóc.

Một tay cô chống sàn nhà, ngồi dậy, xoa xoa sau gáy, lau khô nước mắt xong, vỗ về mẹ nói: “Mẹ, con không sao, mẹ mau về phòng đi, đêm lạnh.”

Lục mẹ vẫn không yên lòng: “Ngã sao? Hay là mơ thấy ác mộng?”

Lục Tử Tranh thấy mẹ tạm thời chưa có ý định trở về, liền kéo Lục mẹ tiến vào ổ chăn với cô, hỏi đáp: “Không phải ngã, là mơ ác mộng.”

Lục mẹ thờ dài, ôm Lục Tử Tranh ôn giọng nói: “Không có chuyện gì đâu, đừng sợ, mẹ ở đây với con.”

Lục Tử Tranh tựa vào trong lòng mẹ, thấp giọng cầu khẩn: “Mẹ, mẹ phải mãi mãi bên cạnh con, đừng rời xa con.”

Lục mẹ nhẹ nhàng vỗ lưng cô: “Đứa nhỏ ngốc, sao mẹ có thể ở bên cạnh con mãi được, mẹ cũng sẽ có một ngày già đi.”

Lục Tử Tranh nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng lẩm bẩm: “Nếu có một ngày mẹ rời đi, con cũng sẽ ở bên mẹ, mẹ đi đâu, con đi nấy.”

Lục mẹ ngưng lại động tác vỗ lưng cô, không nhẹ không nặng vỗ một cái vào đầu cô, lấy đó trừng phạt: “Nói nhảm gì đó.”

Lục Tử Tranh rầu rĩ không nói gì.

Lục mẹ nhẹ giọng an ủi: “Đừng suy nghĩ bậy bạ, mau mau ngủ đi...”

Sau đó, Lục Tử Tranh ở trong lòng mẹ mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm sau khi rời giường, Lục Tử Tranh cùng Lục mẹ ai cũng không đề cập đến chuyện nửa đêm hôm qua, ăn điểm tâm xong liền đồng thời bắt xe tới nhà ga rồi ngồi tàu về Cự Châu.

Sau khi lên tàu, Lục Tử Tranh ngồi ở chỗ gần cửa sổ, một tay chống cằm, lặng im nhìn phong cảnh nhanh chóng thụt lùi ngoài cửa sổ, đắm chiêu.

Đoạn đường này phong trần đầy bụi, nhưng cũng phồn hoa như gấm, hành khách ngồi trên đoàn tàu đi về phương xa này, thì làm thế nào mà phân rõ nhận thức rằng, đoạn đường này, bạn là phong cảnh tạt qua của ai, ai lại là quy hồng [1] mà bạn chờ đợi đã lâu?

Di động đột nhiên vang lên bên trong trầm tịch, trên màn hình lóe là tên Giang Hoài Khê, Lục Tử Tranh nhìn chăm chú hồi lâu, rồi cuộc nhận cuộc gọi.

Giọng nói của Giang Hoài Khê vẫn thanh lãnh trầm ổn như trước: “Trong nhà mua đồ tết hết chưa? Buổi chiều tôi định mua chút đồ đặc cho nhà cửa, nếu cậu rảnh rồi, thì đi với tôi đi.”

Lục Tử Tranh biết nếu nhà họ Giang cần mua sắm đồ tết, cần gì đến phiên Giang Hoài Khê xuất động, Giang Hoài Khê chẳng qua chỉ thông cảm cho cô, lo cô không có xe mua đồ không tiện. Nhưng cô nhìn phong cảnh không ngừng thụt lùi ngoài cửa tàu, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy mệt mỏi: “Không cần, năm nay tôi và mẹ về Cự Châu, đang ở trên tàu rồi.”

Hiển nhiên Giang Hoài Khê hơi kinh ngạc, hỏi rằng: “Sao trước đây chưa từng nghe cậu nhắc tới?”

Lục Tử Tranh hơi khép hai mắt, đậm nhạt hỏi ngược lại nàng: “Tại sao phải nhắc nó với cô?”

Giang Hoài Khê bên đầu kia điện thoại yên lặng chốc lát, mới bình tĩnh đáp lại: “Vậy không có chuyện gì nữa, cậu và đi lên đường bình an, gặp lại.”

Trong điện thoại truyền đến âm thanh tút tút báo máy bận, Lục Tử Tranh giương điện thoại di động, vẫn nghe lấy, chưa từng cắt đứt.

Hoài Khê, xin lỗi, tôi yêu người, xin lỗi..

Lục mẹ nghiêng đầu hỏi: “Là Hoài Khê gọi tới sao? Hai con cãi nhau à?”

Lục Tử Tranh mệt mỏi tựa đầu trên vai mẹ, thấp giọng nói: “Mẹ, con cảm thấy con và Hoài Khê lạc đường rồi, vốn là lúc đầu con và cô ấy liên tục tàn bộ trong rừng rậm, ai cũng không vội vã, mà khi hiện tại con muốn đi ra ngoài, lại phát hiện phía trước chỉ có một lối ra, bản chỉ đường viết độ nguy hiểm cao. Lòng con loạn như ma, không biết có nên cùng Hoài Khê mạo hiểm xông ra hay không, nhưng Hoài Khê vẫn ung dung thản nhiên, khiến con nhìn không hiểu cô ấy, càng ngày càng bàng hoàng không biết làm sao.”

Lục mẹ dùng tay vuốt ve đầu Lục Tử Tranh, nói: “Tại sao con không hỏi con bé có muốn cùng con mạo hiểm hay không đây?”

Lục Tử Tranh trả lời: “Con sợ...” Cô sợ tên đã bắn đi rồi không thể quay lại được nữa.

Lục mẹ động viên cô: “Tranh Tranh, nhớ lời mà mẹ đã luôn luôn nói với con từ khi bé không? Không cần phải sợ, bất luận gặp phải chuyện gì, đều phải nhớ tới dũng cảm.”

Lục Tử Tranh chỉ lại nằm nhào trên bà vai của bà thấp giọng lẩm bẩm: “Mẹ, con cảm thấy thật khó sợ...”

Cô thật sợ hãi, nếu cô không đưa tay nắm lấy Giang Hoài Khê, cuối cùng sẽ có một ngày mất đi nàng. Nhưng mà cô lại càng sợ, nếu cô đưa tay nắm lấy nàng, cuối cùng sẽ có một ngày, vẫn không thể tránh khỏi kết quả mất đi nàng. Điều cô sợ nhất chính là, căn bản cô không có cách nào nắm lấy nàng, nước đổ khó hốt, đến lúc đó, các cô cả bạn bè cũng không làm được.

Biết rõ là không thể và không nên, nhưng vẫn không nhận được muốn hi vọng càng nhiều. Rõ ràng càng chán ghét cái nhút nhát yếu ớt của mình, nhưng vẫn không nhận được mà đổ lỗi cho cái dung túng ản nhẫn của người.

Sợ người không yêu tôi, không kiên định như tôi vẫn nghĩ; Sợ người sẽ dờ chừng rồi đi, để một mình tôi ở lại; Sợ rằng có một ngày người sẽ chịu đựng chê trách, sẽ bắt đầu hối hận, trách tôi mang người đi vào con đường lạc lối; Sợ nhất là thật ra người định nghĩa quan hệ của chúng ta, chỉ muốn là bạn tốt, mà không phải là người yêu..

Chú thích:

[1] quy hồng: Chim nhận trở về, ý chỉ ký thác muốn về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Cậu của Lục Tử Tranh biết được Lục Tử Tranh cùng Lục mẹ về Cư Châu, liền nhiệt tình mời hai người 30 tết đến nhà cùng ăn một bữa cơm đoàn viên.

Lục mẹ cười khéo léo từ chối, lại trả lời chờ mấy ngày đầu năm sẽ đến gõ cửa chúc tết đồng thời cùng nhau ăn bữa cơm gia đình.

Buổi tối ăn cơm tất niên của đêm 30 Tết, Lục mẹ bày đặt bát dưa trên vị trí trước đây của Lục ba trên bàn ăn, cười nói với Lục Tử Tranh rằng: “Không biết ba con có giận hay không đây, lâu vậy rồi không cùng ông ấy ăn một bữa cơm...”

Lục Tử Tranh giúp bà bung thức ăn đi ra, khẽ cười đáp: “Ba chắc chắn sẽ không giận mẹ, ông ấy yêu mẹ không hết...”

Lục mẹ tỏ ý tán thành gật gật đầu, lại lắc đầu nói: “Ba con nên giận con, năm nay vẫn không dất ai về ra mắt cho ông ấy, ông ấy đoán chừng đang chờ đến cuối năm rồi...”

Lục Tử Tranh ngồi xuống, múc chén canh cho Lục mẹ, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Mẹ, con đói, mau ăn cơm.”

Lục mẹ bắt đắc dĩ thờ dài, một bên gấp thức ăn cho Lục Tử Tranh, một bên nhắc nhở: “Hoài Khê vừa gọi điện thoại chúc tết cho mẹ.”

Động tác gấp thức ăn của Lục Tử Tranh hơi hơi dừng một chút, rầu rầu đáp một tiếng: “Vâng.”

Lục mẹ nhìn dáng vẻ mềm nhũn không nhanh không chậm của cô, quyết định thọc cô một lát: “Tranh Tranh, tính nhẫn nại của Hoài Khê có ngày cũng sẽ dùng hết, có lúc, con cũng nên học chủ động và chịu thua.”

Một tay Lục Tử Tranh cầm bát, ngón tay trở dọc theo miệng chén nhẹ nhàng vuốt ve một hồi, mới thấp giọng nói: “Mẹ, cho con thêm chút thời gian...”

Lục mẹ hơi run run, thời gian sao, không biết, còn có thể chờ đến lúc đó hay không. Nhưng bà vẫn cung chiêu nhìn Lục Tử Tranh, hé mắt cười nói: “Ừ, mẹ không ép con, trong lòng con hiểu rõ là được rồi. Thôi, ăn cơm đi.”

Sau khi ăn xong cơm tối, Lục Tử Tranh cùng Lục mẹ đi vào nhà bếp, Lục mẹ rửa chén, cô ở bên cạnh giúp rửa bằng nước. Lục mẹ cảm thán nói: “Lại già thêm một tuổi rồi, sau này nếu mẹ không ở bên cạnh con, con cũng phải biết chăm sóc bản thân cho tốt, để mẹ yên tâm, biết không?”

Lục Tử Tranh rửa nước xong, cũng không thêm lau khô tay, liền chia tay ôm lên mẹ, cọ cọ trên cổ mẹ, làm nũng: “Con sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, nhưng mẹ phải luôn luôn ở bên cạnh con.”

Lục mẹ bắt đầu đi vỗ vỗ đầu cô, dỗi đầu cô sang, cầm khăn lông khô giúp cô lau tay, cười nói: “Vẫn như đứa con nít chưa lớn vậy.”

Thu thập nhà bếp xong, hai người cùng nhau trở lại phòng khách xem tiết mục cuối năm. Nhưng mà vừa mới xem được một nửa, Lục mẹ bèn bảo bà hơi mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi trước, chờ đến 12 giờ sẽ ra đốt pháo.

Hai ngày trước Lục Tử Tranh đã tổng vệ sinh cùng mua sắm đồ tết xong xuôi, giờ cô cũng có hơi mệt mỏi, tâm tư thì cũng không nằm trên chương trình cuối năm này, nên cũng tắt tivi trở về phòng nghỉ ngơi.

Cô tựa ở trên giường, nghe âm thanh pháo hoa liên tiếp ngoài cửa sổ, ngơ ngẩn mà xuất thần nhìn điện thoại di động.

Cô mở mục tin nhắn ra, ấn vào tên Giang Hoài Khê, lại kéo thanh cuộn lên lúc trước nhất, sau đó, một cái một cái lướt xuống mà quan sát.

Nhiều năm như vậy, tin nhắn giữa cô cùng Giang Hoài Khê đã lên đến hàng vạn tin, không biết từ lúc nào, cô bắt đầu không gỡ xóa bỏ tin nhắn Giang Hoài Khê gửi tới. Về sau, mỗi lần không gian dự trữ đầy, cô liền lấy ra một quyển vở, một tin rồi một tin sao chép qua, sau đó, lại xem lại một tin rồi một tin lần nữa mới xóa bỏ.

Cô lục lại tin nhắn, nhớ lại những đoạn đối thoại ấy, những cảnh tượng kia, tâm bắt đầu dần dần mà an định xuống.

Kim giờ từ từ chỉ về 12 giờ, cô nghe thấy mẹ ra ngoài phòng chuẩn bị đi đốt pháo, tiếng chuông 12 giờ vừa vang lên, bốn phía liền vang lên tầng tầng lớp lớp tiếng pháo đĩnh tai nhức óc, sau đó, là một trận âm thanh đốt pháo hoa vang lên.

Lục Tử Tranh rút cuộc mở khung chat ra, gửi một cái tin nhắn cho Giang Hoài Khê: “Năm mới vui vẻ.”

Chỉ trong phút chốc, Giang Hoài Khê đã trả lời cô. Chỉ là, cũng chỉ mỗi bốn chữ đơn giản nhìn không ra tâm tình: “Năm mới vui vẻ.”

Lục Tử Tranh cau mày nhìn bốn chữ này hồi lâu, lại xóa xóa rồi lại bỏ bỏ rất lâu trên khung chat, cuối cùng, thoát ra ngoài, vẫn không nói gì thêm.

Cô trước gửi thông điệp mừng năm mới cho Hứa Bách Hàm, đồng thời hỏi chị thời gian rảnh rồi ở nhà, sau đó lại gửi thêm tin nhắn chúc tết cho một ít đồng nghiệp và nhóm người quen, cuối cùng sau khi nhận được hồi âm của Hứa Bách Hàm, Lục Tử Tranh liền đóng di động, tắm rửa đi ngủ.

Mừng một Tết, Lục Tử Tranh ăn điểm tâm, sau đó sẽ theo mẹ đến nhà cậu chúc tết.

Nhà ba Lục Tử Tranh mấy đời đơn truyền, vốn không có thân thích qua lại, bên phía Lục mẹ, cũng chỉ còn lại nhà cậu mà đi thăm viếng thôi.

Cậu mợ gặp được Lục mẹ liền vui mừng đến mù quáng, lôi kéo ngồi xuống định muốn ôn chuyện, Lục Tử Tranh ngồi ở phòng khách cùng họ một chốc, rồi cũng bị cô em họ lôi đi.

Khi còn bé quan hệ giữa cô và em họ cũng không tính là vô cùng thân thiết, nhưng bởi vì cậu rất quan tâm về phía mẹ con cô, hai nhà qua lại nhiều lần, ngược lại cũng xem như quen thuộc. Nhiều năm không gặp, bây giờ đứa em họ này lại có vẻ như rất thân thiết rất thích tiếp xúc với cô vậy.

Em họ thân thiết hỏi thăm tình hình đời sống, công tác của Lục Tử Tranh ở Lâm Châu, rồi trò chuyện về nhà hồi lâu, sau mới do do dự dự lên tiếng hỏi: “Chị họ, sau này chị... Còn gặp Liên Huyền không?”

Lục Tử Tranh hơi sững sờ, hiểu được tâm tư của cô em họ này, nhẹ nhàng nở nụ cười, song đáp: “Có gặp lại hay không, cũng không quan trọng, chuyện đây đã qua rồi, em đừng để trong lòng mãi.”

Em họ cắn cắn môi, nhìn Lục Tử Tranh, chân thành mà áy náy nói: “Xin lỗi, đều là lỗi của em, câu xin lỗi này, em nợ chị đã rất nhiều năm.”

Năm ấy, cậu nghỉ làm, mợ là bà chủ gia đình, trong nhà bỗng chốc không còn nguồn căn sinh hoạt. Đơn vị làm việc của cậu vốn thuộc về xí nghiệp dưới trướng nhà họ Liên. Khi đó Lục Tử Tranh và Liên Huyền có quan hệ thân thiết, toàn trường đều biết, cô em họ cùng trường với cô, dĩ nhiên cũng nghe thấy được. Nhìn tình cảnh bi thảm trong nhà, nhỏ cùng đường mặt lộ liền đến cầu xin Lục Tử Tranh. Nhỏ nói: “Chị, gia đình em mấy năm qua cũng đối xử không tệ với chị và cô đứng không, chị giúp gia đình em một chút đi, chị với Liên Huyền thân như vậy, chỉ cần chị mở miệng một cái là được rồi, đối

với Liên Huyền mà nói, giữ lại một người có chuyện gì to tát đâu.”

Khi đó Lục Tử Tranh chưa bao giờ dám chủ động đòi hỏi Liên Huyền cái gì, rất sợ Liên Huyền khó xử, càng sợ Liên Huyền khinh thường bản thân, hiển nhiên là lắc đầu liên tục từ chối.

Cô em họ lại đang lo lắng, bắt đầu nói không biết lựa lời, tức giận mắng cô không lương tâm, bảo ngày thường người nhà nhỏ đối xử tốt với mẹ con cô thật là uống công, bảo cái chuyện bây giờ chỉ cần một câu nói mà thôi, cô cũng không muốn giúp một tay, sau này nếu trong nhà thật sự có khó khăn gì, làm gì còn tin tưởng cô nổi, cậu thật là nuôi một con Bạch Nhãn Lang [1] vô ích mà.

Cô làm gì chịu được lời cầu xin lại mắng mỏ như thế của cô em họ, cuối cùng, sau vài lần do dự cũng vẫn gật đầu đáp ứng. Đó là lần đầu tiên cô mở miệng cầu xin Liên Huyền giúp đỡ, đương nhiên, cũng là một lần cuối cùng.

Lục Tử Tranh thở dài, nhàn nhạt cười cợt, trả lời cô em họ: “Em không có lỗi, lỗi là chị. Thật đấy, quên nó đi.”

Khi đó, cô thật sự có lỗi, lỗi ở chỗ làm tin thời điểm ám áp khi Liên Huyền mỉm cười với cô, lỗi ở chỗ ngộ nhận nhiệt độ và ngọt ngào của Liên Huyền khắc trên môi cô, lỗi ở chỗ, quá mức đánh giá cao tình cảm của Liên Huyền đối với cô.

Lần thứ nhất, Chu Phương Phàm hôn môi cô xong, liền vứt bỏ cô ở nơi đầu sóng ngọn gió [2]; Lần thứ hai, Liên Huyền hôn môi cô xong, liền vứt bỏ cô ở bên trong con bão tố.

Chu Phương Phàm chỉ để lại một ngum nước bọt cùng tiếng kêu biến thái cho cô, Liên Huyền để lại cho cô, là ánh mắt khinh bỉ cùng bêu danh nhìn làm người.

Lục Tử Tranh không hiểu, nếu hôn môi không phải minh chứng của yêu, vậy tại sao thời điểm khi cô yêu một người, sẽ khát cầu môi đỏ ấm áp của người đó như vậy? Hoặc quả như hôn môi là căn cứ minh chứng của yêu, thì tại sao có thể, trong chớp mắt thì lựa chọn tổn thương, giáng cô một đòn trí mạng như vậy?

Ngày mùng ba, Lục Tử Tranh theo lời mời của Hứa Bách Hàm, đến nơi hẹn ở nhà họ Hứa.

Hứa Bách Hàm vẫn tựa như thời trung học phổ thông, phái tài xế tới đón cô. Đến nhà họ Hứa, tài xế liền theo lời dặn dò của Hứa Bách Hàm mà nói cho Lục Tử Tranh: “Tiểu thư bảo cô trực tiếp vào phòng ngủ tìm cô ấy, lầu một quẹo trái chính là gian phòng ấy.”

Lục Tử Tranh và Hứa Bách Hàm quen biết đã nhiều năm, cũng từng tới nhà họ Hứa rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên đi vào phòng ngủ của Hứa Bách Hàm.

Cửa đang khép hờ, Lục Tử Tranh nhẹ nhàng gõ cửa hai lần, liền nghe thấy giọng nói ấm áp nhàn tĩnh của Hứa Bách Hàm đáp lại: “Tử Tranh à? Vào đi.”

Lục Tử Tranh đẩy cửa vào, bèn nhìn thấy Hứa Bách Hàm đang ngồi trên xe lăn trước bàn đọc sách, trên đầu gối phủ một tấm thảm len dày, nghiêng đầu nhẹ nhàng cười nhìn cô.

Lục Tử Tranh đóng cửa, quay người lại, Hứa Bách Hàm vỗ vỗ ghế dựa bên cạnh chị, ra hiệu cô ngồi xuống.

Lục Tử Tranh chú ý đến máy vi tính đang mở, trong loa chậm rãi chảy xuôi một đoạn nhạc nhẹ sau, một giọng nữ lạnh lạnh êm tai phát ra: “Các thánh giả thân mến, chúc mọi người buổi tối tốt lành, tôi là DJ Giang Hoài...”

Lục Tử Tranh hơi sững sờ, nghi hoặc mà nhìn về phía Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Hàm mỉm cười, hỏi cô: “Còn nhớ sao?”

Lục Tử Tranh cong cong mặt mày, cười đáp: “Dĩ nhiên nhớ rồi.”

Nếu cô không nhớ lắm thì chương trình này, hẳn là lần đầu tiên hợp tác giữa cô cùng Giang Hoài Khê, cô viết bản thảo, Giang Hoài Khê phát thanh.

Năm nhất đại học khi ấy, sau khi ăn tết xong rồi về lại trường, Hứa Bách Hàm nói cho cô biết, radio vườn trường bắt đầu chiêu mộ thành viên mới. Hứa Bách Hàm ở đại học học hệ tiếng Trung, khi đó là phó trưởng đài radio. Hứa Bách Hàm vẫn khuyến khích cô thử tham gia một lần, cô nghe kể cũng động tâm, hoặc bởi vì có Hứa Bách Hàm trong đây, liền ghi tên tham gia. Nào có biết, một đường thì lọt vào được vòng trong, trải qua ba lần phỏng vấn bằng văn bản, cô đã được trúng tuyển.

Ngày thứ Hai đầu tiên sau khi chiêu tân xong xuôi, radio tổ chức một phiên hội nghị toàn thể, Lục Tử Tranh theo Hứa Bách Hàm, nghe trưởng đài ở phía trên phần khích phát biểu, vốn là cồi lòng đang tràn đầy phấn khởi cùng lưỡng lự, nào ngờ, cô vừa quay đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt âm hồn bất tán của Giang Hoài Khê.

Hai tay Giang Hoài Khê gấp lại đặt trên bàn, ngồi thẳng tắp, mắt nhìn chăm chăm vào trên sân khấu, chuyên chú nghe ngóng, tựa như hoàn toàn không chú ý đến cô.

Dưới đáy lòng Lục Tử Tranh kêu lên một tiếng sợ hãi, chán nản cực kỳ, cô chỉ cảm thấy thật sự là oan gia ngõ hẹp.

Lại nào ngờ, sau cùng của phiên hội, mỗi một bộ trưởng từng khâu khác nhau phải lên sân khấu sắp xếp chia tổ cho những người mới, cô vậy mà lại trùng hợp được gán vào cùng một tổ với Giang Hoài Khê. Phút chốc khi Lục Tử Tranh nghe rõ ràng, liền phản xạ có điều kiện mà quay đầu nhìn về phía Giang Hoài Khê, vừa vặn Giang Hoài Khê cũng nhìn lại, ánh mắt của hai người giao hội trên không trung, Lục Tử Tranh tình tường nhìn thấy nét đặc ý

trong ánh mắt của Giang Hoài Khê.

Hội nghị vừa kết thúc, Lục Tử Tranh liền không kiềm chế mà đưa ra phản đối về phía Hứa Bách Hàm, bày tỏ hy vọng rằng hãy chia tổ lại một lần nữa.

Hứa Bách Hàm nhìn Giang Hoài Khê đang ngồi cách đó không xa một chút, hơi khó khăn nói: “Trưởng đài hình như quen biết với Giang Hoài Khê, có người nói lần chia tổ này là Giang Hoài Khê yêu cầu...”

Lục Tử Tranh cắn cắn môi, mắt hừng nói: “Nếu thật không thể, vậy em rút khỏi đây.”

Hứa Bách Hàm cực kỳ hoảng sợ: “Em gái ngoan của chị ơi, em và em ấy có thâm cừu đại hận gì thế, sao lại nước lửa bắt dung thế kia chứ. Em đừng xung động, chị qua đây nói chuyện với em ấy thử xem”

Lục Tử Tranh nhìn Hứa Bách Hàm đẩy xe lăn đến trước mặt Giang Hoài Khê, hai người nói gì đó, Giang Hoài Khê thoáng cau mày nhìn về phía cô một chút, sau đó, lại qua một lát, Giang Hoài Khê liền trực tiếp đi về phía cô.

Nàng đứng lại trước mặt Lục Tử Tranh, trên cao nhìn xuống Lục Tử Tranh đang ngồi, cau mày, khắp khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ mặt không hài lòng: “Cậu rất không muốn trông thấy tôi?”

Lục Tử Tranh cúi đầu không nhìn nàng, giọng lạnh nhạt: “Tôi rất vui vì Giang tiểu thư cũng còn chút tự mình biết mình.”

Giang Hoài Khê không thích thái độ cúi đầu lảng tránh của cô như vậy, giờ tay cứng rắn nâng cằm Lục Tử Tranh lên, khiến cô nhìn mình: “Sao không nhìn tôi?”

Lục Tử Tranh ghét nhất chính là thái độ ngả ngớn bá đạo của nàng như vậy, không kiềm nổi sự tức giận, đột nhiên đưa tay lên đánh vào bàn tay đang nắm cằm mình của Giang Hoài Khê, rồi đứng lên, thấp giọng quát lớn: “Cô tẩy máy tay chân gì thế. Cô có gì đáng xem sao? Nhìn cái gì chứ hả?!”

Giang Hoài Khê bị quát đến trở tay không kịp, trên mặt có hoảng loạn trong giây phút, nhưng rất nhanh đã được nàng che giấu đi. Nàng lạnh lùng nhìn chăm chú Lục Tử Tranh một lúc lâu, cuối cùng lạnh lùng nở nụ cười một tiếng, nói: “Được lắm. Không muốn cùng tổ với tôi, tôi cũng không miễn cưỡng cậu. Có điều, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến cậu chính mồm yêu cầu về phía trưởng đài để cùng chung một tổ với tôi.” Nói xong, nàng nhặt chiếc áo khoác đặt trên bàn lên, khoát lên khuỷu tay mình, giẫm bước chân dài đi ra ngoài giảng đường.

Lục Tử Tranh hơi bị khí tràng mạnh mẽ của nàng làm kinh sợ, xuất thần mà nhìn bóng người đi ra ngoài của nàng.

Bỗng dưng, Giang Hoài Khê đột nhiên quay đầu lại, nhướn một bên mày lên, thẳng tắp nhìn về phía ánh mắt của Lục Tử Tranh, ché giễu lại: “Nhìn gì thế, không phải bảo tôi không có gì đáng nhìn sao?”

Lục Tử Tranh bị nàng làm nghẹn họng, nhất thời không nói ra được lời phản bác, đành phải trở mắt nhìn Giang Hoài Khê lại quay người về, phóng khoáng đi khỏi. Bên cạnh, đang lẳng lặng nhìn hai người bọn họ, Hứa Bách Hàm rốt cuộc không nhịn được cười: “Hai người các em có cần buồn cười như thế không...”

Sau lần đó không lâu, Lục Tử Tranh liền lần đầu tiên lĩnh hội được tính cách đã nói là làm của Giang Hoài Khê.

Chương trình hiện tại Hứa Bách Hàm đang mở, chính là lần họp tác đầu tiên với Giang Hoài Khê sau khi cô xin trưởng đài chuyển tổ.

Lục Tử Tranh hỏi Hứa Bách Hàm: “Sao đột nhiên lại nghe cái này?”

Tầm mắt Hứa Bách Hàm chuyển về một thiệp mời màu đỏ đặt trên bàn sách, nói: “Hoàng Trạch sắp kết hôn.”

Lục Tử Tranh đứng dậy cầm thiệp mời trên bàn mở ra xem, thấp giọng hỏi: “Tê Vũ thì sao? Chị ấy thế nào rồi?”

Hứa Bách Hàm cười khở một tiếng, nói: “Cậu ấy qua nước Mỹ, gả cho một người đàn ông ly hôn bên đó, đổi cả thê xanh [3].”

Nhất thời Lục Tử Tranh trầm mặc, không khỏi có chút phiền muộn giống như Hứa Bách Hàm

Hoàng Trạch cùng Tê Vũ lớn hơn một cấp so với Lục Tử Tranh, là thanh mai trúc mã, từ tiểu học đến trung học phổ thông đều học chung với nhau, hai người đã phải lòng nhau từ lâu rồi. Đại học, bọn họ lại trùng hợp thi chung vào một trường, lúc năm nhất đại học, hai người rốt cuộc chọc thủng lớp giấy cửa sổ mỏng te kia để đến bên nhau, là kim đồng ngọc nữ trong radio của bọn cô. Nhưng lúc Lục Tử Tranh đang năm hai đại học, bọn họ lại chia tay, không ai biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết là hai người đều cùng nhau rút khỏi radio. Sau đó, liền nghe nói Tê Vũ đổi một người lại một người bạn trai, Hoàng Trạch cũng thay đổi một người lại một người bạn gái. Năm đó khi tốt nghiệp đại học, radio đã tổ chức một buổi tiệc chia tay, hai người họ, lại ăn ý đều không đến, cũng không gặp nhau nữa.

Lục Tử Tranh thôn thức nói: “Nếu như năm đó họ không bắt đầu, biết đâu, sẽ để lại một hồi thâm hận trong thanh xuân sạch sẽ của hai bên, lúc nhớ lại, có lẽ sẽ tiếc nuối, nhưng cũng mỹ lệ.”

Hứa Bách Hàm nhưng khẽ mỉm cười, nói: “Nếu như chị là họ, biết rõ cuối cùng kết quả vẫn như thế, chị cũng vẫn sẽ đồng ý bắt đầu, chỉ ít, đã từng nắm giữ.”

Lục Tử Tranh hơi ngạc nhiên với quyết tuyệt của Hứa Bách Hàm, thờ dãi nói: “Không ngờ chị lại cố chấp dừng cảm với tình yêu như vậy.”

Hứa Bách Hàm lại lắc lắc đầu, cười khổ nói: “Em nói sai rồi, chị đối với tình yêu, chỉ là kẻ hèn nhất.”

Trên khuôn mặt dịu dàng của chị dẫn theo chút ưu sầu, nhẹ giọng hỏi Lục Từ Tranh: “Em còn nhớ chị nói rằng, chị muốn kể cho em nghe một câu chuyện cũ không?”

Về mặt Lục Từ Tranh nghiêm túc gật gật đầu, trực giác nói cho cô biết, đây không phải là một câu chuyện cũ vui vẻ gì.

Chú thích:

[1] Bạch Nhân Lang: Chỉ loại vong ân, phụ nghĩa.

[2] Noi đầu sóng ngọn gió: Vì nơi phải trực tiếp đương đầu với những khó khăn, nguy hiểm lớn nhất.

[3] Thẻ xanh: Thẻ sử dụng cho những người định cư ở nước ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Hứa Bách Hàm nhẹ nhàng xoay xe lăn, đi đến trước cửa một căn phòng nhỏ nằm bên trong phòng ngủ, lấy chìa khóa ra, vặn mở cửa.

Thoạt đầu Lục Từ Tranh cho rằng căn phòng đây là toilet, lại không nghĩ rằng, sau khi cửa phòng mở ra xong, bên trong chỉ thấy mỗi một màu đen kịt. Hứa Bách Hàm quay chếch người, vẩy vẩy tay về phía Lục Từ Tranh, tỏ ý cô vào theo, sau đó, liền biến mất trong bóng tối phía trong.

Lục Từ Tranh ngừng lại một chút, sau đó bước chân nặng nề chậm rãi bước vào theo. Trong phòng tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón, mũi Lục Từ Tranh hơi ngứa, dường như ngửi được mùi bụi bặm dày đặc. Căn phòng này, dường như ít có người vào đây, đã lâu không được quét tước rồi thì phải.

Giọng nói dịu dàng trầm tĩnh của Hứa Bách Hàm vang lên trong bóng tối: “Từ Tranh, em tìm thử nút trên tường rồi bật đèn lên đi.”

Lục Từ Tranh nghe theo, dọc theo vách tường tìm tòi trong bóng tối, quả nhiên mò được một cái nút, tách tách một tiếng, đèn được bật rồi.

Ánh sáng xuất hiện đột nhiên, chói mắt khiến Lục Từ Tranh nhất thời mờ mắt không được. Cô nhắm thử mắt lại một chút, cảm giác rằng đã thích ứng ánh sáng rồi, mới từ từ mở mắt ra. Sau khi ngẩng nhìn xung quanh xong, cả người cô, liền đột nhiên giật mình.

Lục Từ Tranh vừa mở mắt, đập vào mắt chính là tranh vẽ gọn gàng treo trũng xuống trên đây bốn phía vách tường. Căn phòng không lớn, nhưng quy luật mà bày biện mấy chục giả vẽ, tranh trên bàn vẽ đều nằm gần nhau. Mà nhân vật chính trên tất cả bức tranh đều là một cô gái trẻ chừng 15, 16 tuổi, tóc dài ngang vai, khuôn mặt đẹp dễ cùng lạnh lùng, về mặt hồ hững, lại càng không có bức tranh nào thể hiện cô ấy đang cười cả.

Đôi mắt Hứa Bách Hàm mang theo quyền uyển, tình tế mà đảo qua những bức vẽ kia, quay đầu hỏi Lục Từ Tranh: “Em nhớ trước đây chị từng nói với em rằng, chị có một đứa em gái lớn bằng em, còn cho em xem ảnh tốt nghiệp cấp 2 của em ấy không?”

Lục Từ Tranh gật gật đầu, lúc đó các cô vô tình đề cập trong lúc nói chuyện, khi đó Hứa Bách Hàm tựa như không muốn nói thêm, cô cũng không tiện hỏi nhiều. Ảnh tốt nghiệp là ảnh tập thể, Lục Từ Tranh cũng chỉ vội vã nhìn lướt qua mấy lần, mặc dù ở trong bức ảnh, em gái của Hứa Bách Hàm chỉ là một dáng vẽ mờ nhạt, nhưng cũng nhìn ra được bộ dáng cô ấy lúc trưởng thành khác với chị cô ấy. Khi đó Lục Từ Tranh một chốc thì thấy cô ấy ngay, bởi vì cô ấy thật sự rất xinh đẹp, sau đó, cô ấy lại khiến Lục Từ Tranh nhìn không được mà chăm chú nhìn thêm, bởi vì toàn bộ mọi người đều đang cười, chỉ có cô ấy hững hờ nhìn thẳng ống kính, trên mặt nhìn không ra hứng thú tí tẹo nào.

Hứa Bách Hàm đẩy xe lăn đến trước một giá vẽ, ngón tay cái nhẹ nhàng lướt qua gò má cô gái trong tranh, dường như đang dịu dàng cực hạn mà vuốt ve, rồi rí rí kể chuyện nói: “Những bức vẽ này đều là em ấy, em ấy tên Vân Bạch, giống như chị, là Bạch (柏) bên cạnh chữ Mộc (木), nhưng em ấy lại thích viết thành chữ Bạc ba nét phớt (泊), bảo mình tựa như mây gió, không nơi nương tựa, tự tại thoải mái, đã định trước là sẽ phiêu bạt.”

Chị nhìn Lục Từ Tranh đứng thẳng tắp nghe chị kể chuyện, mỉm cười nở nụ cười, bảo: “Câu chuyện hơi dài, có lẽ phải nói rất lâu, em xác định không ngồi xuống nghe sao?”

Lục Từ Tranh hơi ngượng ngùng mà nở nụ cười, tới bên cạnh mang đến một cái ghế, ngồi đối diện với Hứa Bách Hàm.

Cô có một chút không dám nghe câu chuyện mà Hứa Bách Hàm muốn kể.

Sau khi Hứa Bách Hàm chờ cô ngồi vào chỗ của mình xong, liền tiếp tục nói rằng: “Vân Bạc là em họ của chị, ông nội của em ấy, là bạn rất thân của ông nội chị thời ông xuống nông thôn năm đó, sau đó ông nội em ấy vì cứu ông nội chị mà mất mạng, bà nội không quá hai năm sau cũng qua đời, ông nội chị

liền thu nhận cha của em ấy vào hộ khẩu của mình - tức làm con trai nuôi của ông. Về sau ông nội chị về thành phố, cưới bà nội chị, sinh cha chị ra, nhưng hai vợ chồng họ vẫn thương yêu bác cả của chị như chính con trai ruột bình thường, đưa bác ấy ra nước ngoài học, góp vốn cho bác ấy mở cửa hàng làm ăn. Bác cả chị cưới vợ rất sớm, sinh bốn đứa con gái, không có con trai, bác gái cả thì cũng đã có tuổi, không thể sinh được nữa. Vì muốn một đứa con trai, bác ấy bắt đầu trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, mẹ của Vân Bạc, chính là một người trong số đó, lại không ai nghĩ rằng bà ta cũng chỉ sinh ra một đứa con gái, bác cả biết tin bên không muốn thừa nhận em ấy, sau đó, mẹ của Vân Bạc vút em ấy vào trước cửa nhà bác cả, rồi cùng một người đàn ông khác chạy trốn. Bác gái làm âm ỉ hồi lâu, kiên quyết không cho Vân Bạc vào cửa, bác cả cũng chẳng có ý định dính líu gì, trực tiếp gửi nuôi Vân Bạc về cho bà con xa ở quê nhà, mãi đến khi Vân Bạc trưởng thành, vẫn chưa thèm đón về. Sau đó Vân Bạc cần đến trường, nhất định phải nhập hộ khẩu, bác cả liền gửi em ấy đến một nhà họ hàng nọ, đi theo họ Vân của nhà họ, tên cũng sơ sài đặt theo thế hệ nhà chị, chỉ mỗi một chữ Bách.”

Lục Tử Tranh nhăn mặt, yên tĩnh lắng nghe. Vân Bạc, tên của cô ấy, lại cùng thân thế của cô ấy, chuẩn xác dị thường. Tựa như mây gió, không chốn nương tựa, tự tại thoải mái, không biết là cô ấy nhìn đời quá rộng, hay là không rộng nữa.

Khỏe môi Hứa Bách Hàm dẫn theo nụ cười nhạt nhòa: “Lần đầu tiên chị gặp em ấy, là lúc mười hai tuổi, em ấy chỉ nhỏ hơn một tuổi, thấp hơn một cái đầu so với chị. Khi đó cha chị ở quê nhà xây dựng một làng du lịch, chị và em trai nghỉ hè qua đó chơi, ba chị vẫn nhớ nhưng Vân Bạc, cảm thấy bác cả có lỗi với em ấy, lúc thường lại không giúp được, thế là lúc bọn chị đi, tiện thể mang Vân Bạc đi cùng.”

Dường như chị đang nhớ lại cảnh tượng khi đó, trong mắt đều là ý cười: “Khi đó tính nết em ấy kiêu ngạo khủng khiếp, sau khi đi cùng bọn chị, ngoại trừ hồ hững hờ cha chị một tiếng chú ra, thì chẳng thêm đề ý đến ai nữa, một người vui vào trong góc tự chơi tự vui. Có lẽ vì nguyên do bề ngoài của em ấy vô cùng hợp mắt chị, cá tính lại đặc biệt, chị bất giác liền sinh ra yêu thích và tò mò với em ấy, dù cho bị từ chối rất nhiều lần, vẫn nhìn không được mà gọi em ấy ra ngoài chơi cùng. Sau cùng, chị rốt cuộc vẫn thành công.”

Hứa Bách Hàm hơi đắc ý hỏi Lục Tử Tranh: “Em đoán xem là vì sao?”

Lục Tử Tranh nhìn đáng vẻ nghịch ngợm hiểm gặp của Hứa Bách Hàm, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cô sao đoán được chứ.

Hứa Bách Hàm cười đáp: “Sau này, em ấy nói với chị, bởi vì ngày đó chị cười quá xán lạn với em ấy, em ấy cảm thấy dường như thấy được ánh mặt trời bên trong sinh mệnh.”

Lục Tử Tranh mỉm môi buồn cười nói: “Cô ấy nói chuyện, tựa như nhà thơ lãng mạn vậy.”

Con người Hứa Bách Hàm sáng lên một chốc, tán thành bảo: “Em ấy không chỉ là một nhà thơ lãng mạn. Sau lần gặp mặt đó, hằng năm chị nghỉ hè, đều sẽ cùng em trai đến đón Vân Bạc, đến làng du lịch nghỉ ngơi. Khi đó không có di động, Vân Bạc mỗi tháng bèn gửi thư cho chị, có lúc một lá, có lúc hai lá, bọn chị liên lạc nhau ngày càng hăng hái dần, hai bên cũng càng ngày càng quen thuộc. Có đôi khi chị cảm thấy, em ấy hẳn là nghệ sĩ trời sinh. Em ấy có thể ở ven đường tùy tiện ngắt một cây cỏ tét ra đủ loại động vật nhỏ rất sống động trêu chị vui vẻ, cũng có thể tiện tay ngắt xuống một mảnh lá cây thổi ra một ca khúc du dương cho chị nghe, chị càng ngày càng thân phục cùng mê say bởi bên trong tài hoa và nhu tình của em ấy. Vì thế, lần thứ nhất khi em ấy dùng ánh mắt ấm nóng nhìn chị, chị không nể tránh em ấy, 15 tuổi năm đó, lần thứ nhất khi em ấy dịu dàng mà nhiệt liệt hôn chị, chị cũng không từ chối em ấy.”

“Sau đó, em ấy vẫn tiếp tục viết thư cho chị, mỗi lá mỗi lá đều là bức thư tình có ngôn ngữ xinh đẹp lại nhiệt liệt tựa như thơ ca, khiến chị mỗi một lần nhận thư đều mặt đỏ tim đập, lúc đọc thì mặt đỏ tới tận mang tai. Có lúc, em ấy còn gửi chị những bài hát tự em ấy phổ, tự em ấy sáng tác, chị dựa vào phổ nhạc của em ấy, một bài lại một bài mà mô phỏng hát theo, tưởng tượng ra đôi mắt nóng rực của em ấy nhìn chăm chăm vào bản thân, dùng tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng hừ nhẹ bên tai chị, chị sẽ bất giác đỏ mặt, hai lỗ tai sẽ nóng lên. Chị tình tường hiểu được, em ấy hấp dẫn chị như thế.”

Ngừng lại một lát, Hứa Bách Hàm nhìn Lục Tử Tranh một cái, tựa như nổi lên can đảm rất lớn, mới mở miệng tiếp tục nói: “Vì thế, 16 tuổi năm đó, lúc em ấy bò lên trên giường chị, nhẹ nhàng cắn môi chị, lúc em ấy kéo xuống dây lưng váy ngủ của chị, chị không nói gì mà dung túng thậm chí đáp lại em ấy. Khi đó, em ấy một lần lại một lần mà nói em ấy yêu chị, chị chỉ ôm em ấy, không nói gì cả.”

Lục Tử Tranh không nhìn được mà hơi giật mình, quen biết nhiều năm, trong mắt cô Hứa Bách Hàm tựa như người lý trí bình tĩnh vô cùng, 16 tuổi, còn nhỏ như vậy, chị ấy sao dám, sao dám đồng ý dễ dàng trao thân như vậy...

Hứa Bách Hàm cười gương mặt một tiếng, nói: “Tử tranh, thật ra, sau đó chị rất sợ, tính tình Vân Bạc hơi có chấp, tình yêu của em ấy, nồng liệt khiến chị có hơi sợ hãi. Thỉnh thoảng em ấy ôm chị cầu xin chị, em ấy bảo toàn bộ thế giới này em ấy chỉ thích mỗi mình chị, hỏi chị có thể yêu em ấy nhiều hơn một chút không, vì chị, cái gì em ấy cũng chẳng cần, cái gì cũng chẳng sợ, em ấy đã nói rất nhiều câu em yêu chị, nhưng chị lại cứ ngỡ rằng luôn luôn không dám đáp lại em ấy một câu. Chị biết, em ấy là loại người nói được làm được, nhưng em ấy không biết, chị rất sợ hãi. Chị sợ chuyện của bọn chị sẽ bị người trong nhà biết, sợ họ biết rằng chẳng những chị đã yêu một cô gái, mà còn là yêu đứa em gái của chính mình. Xưa nay chị chưa từng nghĩ tới, nên làm thế nào để tiếp tục dài lâu với em ấy, chị nghĩ rằng, qua một ngày tính một ngày. Thậm chí, đã từng lặng lẽ trù tính rằng, có thể có biện pháp toàn thân trở ra hay không. Chị sợ rất nhiều rất nhiều chuyện, nhưng lại chưa từng lo lắng về chuyện có một ngày chị sẽ mất đi em ấy.”

Chị khịt khịt mũi, nhẹ nhàng cười, giọng nói trầm thấp nặng nề: “Nhưng điều đáng buồn chính là, cuối cùng, chị lại cô đơn mất đi em ấy.”

Câu chuyện nghe đến đó, Lục Tử Tranh đã không còn dừng khí để hỏi Hứa Bách Hàm câu nói kia, sau đó thì sao... Ông nội của Hứa Bách Hàm là viện trưởng bệnh viện, mẹ là giáo sư đại học, cha vốn là bác sĩ, xuất thân dòng dõi thư hương, giáo dục chị tiếp thu từ bé chính là theo khuôn phép cũ, làm một tiểu thư khuê các. Từ lúc bắt đầu chị không kháng cự Vân Bạc, cũng đã ngoài dự liệu của cô, cũng chứng minh, chị thật thật sự, rất yêu thích Vân Bạc.

Cô không dám nghĩ, thời điểm Hứa Bách Hàm buông tay đau đớn thế nào.

Hứa Bách Hàm rất lâu mà nhìn chân dung của Vân Bạc, sau một hồi trầm mặc mới tiếp tục nói: “16 tuổi nghỉ hè năm đó, hai ngày trước khi sắp về nhà,

em trai chị ham chơi, muốn đến bãi biển còn chưa xây dựng xong ở làng du lịch, chị không yên lòng nên đi cùng, Vân Bạc cũng đi cùng chị. Vân Bạc không biết bơi, bản năng hơi sợ nước, nên đứng xa xa trên bờ nhìn bọn chị chơi. Sau đó, theo thời gian trôi qua, sóng càng đánh càng lớn, chị và em trai đều không chú ý đến, mãi đến khi, Vân Bạc đột nhiên từ trên bờ xa xa xông lại, lôi kéo chị chạy về hướng ngược lại, chị mới hiểu được, có chuyện đáng sợ đang sắp xảy ra.”

Sau khi nói đến đây, giọng nói Hứa Bách Hàm bắt đầu có chút bất ổn, âm cuối mang theo một chút run rẩy.

“Chị còn chưa phản ứng lại, thân thể đã chạy theo em ấy quay về, trong lúc chạy, em ấy buông lỏng tay chị ra, chị vẫn chưa chú ý đến, tới khi chị chạy về trên bờ, quay đầu lại, mới phát hiện em ấy đang bị ngã. Bọt nước đã nhấn qua nửa người em ấy, cấp tốc mà tiếp tục vùi lấp đi, cuốn lấy em ấy về phía biển lớn.”

Lục Từ Tranh, theo giọng nói của Hứa Bách Hàm, đồng thời run rẩy...

“Chị như bị điên mà chạy về đó, muốn đi cứu em ấy, nhưng mà, em trai chị đang cách chị càng gần hơn, đang một tiếng một tiếng thê lương bi ai mà hô ‘Chị ơi, cứu em, chị ơi...’, Vân Bạc và em trai, đều đang không ngừng bay nhảy trong nước, em ấy không gọi chị, nhưng chị cảm giác được, ánh mắt của em ấy, vẫn xích chặt trên người chị. Nhưng vào lúc ấy, chị không còn cách nào...” Nói tới chỗ này, trong giọng nói của Hứa Bách Hàm đã có nghẹn ngào rõ ràng.

“Trên bờ biển không có bất kỳ ai, chị chỉ có thể cứu một người. Vân Bạc bị sóng càng cuốn càng xa, em trai vẫn còn đang cận bờ, chị cuối cùng, cắn răng, xoay chuyển phương hướng, bơi đến về phía em trai, liều mạng kéo em trai trở về bờ. Phút chốc lúc quay lưng, chị nghe được tiếng tê tâm liệt phế của Vân Bạc từ biển truyền tới ‘Hứa Bách Hàm, tôi hận chị...’ “

Lục Từ Tranh nhìn thấy giọt lệ khê lướt xuống từ trên khóe mắt Hứa Bách Hàm, lại càng không mở được miệng, không nói ra được bất kỳ lời an ủi. Cô chưa bao giờ nghĩ tới, mặt trái của bao nhiêu năm mỉm cười của Hứa Bách Hàm, là ẩn giấu đau thương như vậy. Mà dù cho cô an ủi tình thâm ý trọng, đại để cũng không cách nào thật sự khiến Hứa Bách Hàm dễ chịu hơn đâu nhỉ.

Hứa Bách Hàm rũ hai mắt, giọng khàn khàn: “Khi đó chị không có lựa chọn nào khác. Chị không sợ rằng mình sẽ vùi chôn biển rộng cùng em ấy, nhưng từng tiếng hô chị ơi cứu em, chính là đưa em trai tình cảm thâm hậu cùng chị lớn lên từ nhỏ, chị không thể thấy chết mà không cứu. Chị chỉ có thể liên tục gào thét trong lòng, van xin em ấy có thể nghe được tâm ý của chị, rằng chị muốn nói cho em ấy biết, Vân Bạc, em đừng sợ, chờ chị, chị đến với em ngay, em đừng trôi quá xa, chạy quá xa nhé, chờ chị...”

“Chờ sau khi chị cứu em trai xong, quay đầu lại đã không nhìn thấy bóng dáng Vân Bạc nữa. Chị lại lần nữa chạy về biển lớn, người lớn xung quanh cũng đã nghe tiếng chạy tới, bọn họ kéo lại chị, không cho chị qua đó, mặc chị gầy dựa gào khóc, cuối cùng, té xỉu ở trên bờ biển.”

Lục Từ Tranh cắn môi, ánh mắt rơi vào thiếu nữ trên tường cách đó không xa, thiếu nữ đứng cạnh biển nhìn bờ biển, ánh mắt, tuyệt vọng lại đau thương... Lục Từ Tranh, buồn đến đau đớn.

Ánh mắt Hứa Bách Hàm, theo tầm mắt của Lục Từ Tranh, cũng rơi vào trên bức họa kia.

“Lúc chị tỉnh đã ở bệnh viện, mẹ ngồi bên cạnh chị, câu đầu tiên chị mở miệng chính là hỏi mẹ, Vân Bạc đâu, Vân Bạc ở đâu? Nhưng mẹ lại lảng tránh mắt chị, không hề trả lời chị. Chị đã hiểu ngay, Vân Bạc không còn, em ấy đã cứu chị, nhưng chị lại vứt bỏ em ấy. Chị đã không còn sức để khóc nổi, bên tai vẫn vang vọng câu nói kia ‘Hứa Bách Hàm, tôi hận chị’, lòng chị bắt đầu đau, rất sợ một mình em ấy sẽ sợ hãi trên đường đi u tối, sợ nước biển lạnh lạnh man mác khiến em ấy chịu không nổi... Một khắc đó, chị mới thật sự hiểu được, chị đã yêu em ấy nhiều đến thế... Buổi trưa lúc mẹ chị rời đi, chị rút kim, nhảy xuống từ phòng bệnh tầng năm của bệnh viện, chị không ngờ khiến em ấy một mình cô đơn ra đi...”

Lục Từ Tranh nghe đến hoảng sợ, thân thể không nhịn được nhẹ nhàng run lên một hồi, Hứa Bách Hàm đã nhận ra, đưa tay vỗ vỗ hai chân chị, hiểu ý mà động viên cô.

“Độ cao tầng năm, không cho chị toại nguyện đi theo Vân Bạc được, chỉ là, tàn phế hai chân chị mà thôi. Người trong nhà đều cho rằng bởi chị không cứu được Vân Bạc mà cảm thấy hổ thẹn, đều khuyên chị nói rằng dạng tình huống khi đó vốn là khó lường toàn cả hai, con đã hết sức, không ai sẽ trách con, Vân Bạc cũng nhất định sẽ hiểu cho con. Nhưng chị biết, bọn họ không ai hiểu Vân Bạc, em ấy yêu hận rõ ràng như vậy, là người không cho phép có một tia hạt cát vào mắt, một khắc ấy khi chị xoay người đi, đối với em ấy mà nói, đã mang ý nghĩa vứt bỏ cùng phản bội rồi. Em ấy dùng hết khí lực cuối cùng của sinh mệnh hô lên tôi hận chị, đã chứng minh, Vân Bạc đang trách chị, dù yêu chị, nhưng càng hận chị...”

Lục Từ Tranh không biết nên nói cái gì, cổ họng của cô như bị cái gì nghẹn lại, kêu lên chữ “Chị...”, bèn im bất đắc.

Khóe môi Hứa Bách Hàm mang theo nụ cười hờ hững nhọt nhọt, như đang tự giễu: “Sau đó, mấy lần chị lại suy nghĩ luẩn quẩn, ba mẹ thấy thế bèn khuyên chị, nói với chị, ‘Bách Hàm, con chờ chút đi, có lẽ, Vân Bạc đã được người cứu lên không chừng. Đợi cứu hộ tìm cả một ngày vẫn chưa tìm thấy con bé, khả năng này, cũng không phải không có. Chờ Vân Bạc dưỡng thân thể tốt xong, sẽ quay về tìm con, nếu lúc đó con không ở đây, vậy làm sao bây giờ?’ Thế là, chị tóm lấy cái rom rạ cuối cùng này, kéo dài hơi tàn mà sống nhiều năm như vậy, đợi nhiều năm như vậy, tìm nhiều năm như vậy. Chị khờ dại không đi chữa chân, ngồi xe lăn 12 năm, chỉ hy vọng có một ngày Vân Bạc quay về, nếu em ấy vẫn trách chị, chị có thể dùng nó để chứng minh, chị thật sự yêu em ấy, rất yêu rất yêu em ấy.”

“Nhưng mà, chị biết, chị đợi không được em ấy rồi, câu chị yêu em mà chị vẫn nợ em ấy kia, em ấy mãi mãi cũng không nghe được...” Hứa Bách Hàm cười, cuối cùng lại từ từ tan biến ở bên môi.

Bên ngoài phòng, giọng nói lạnh lùng của Giang Hoài Khê chậm rãi chảy xuôi qua: “Đóa hoa tàn lụi, không cách nào hái lấy, tình yêu tàn héo, lại không cách nào quay về. Có bao nhiêu người, bên trong sau này của không còn sau này nữa, mới bắt đầu hối hận vì lỗi lầm vụt mất khi xưa. Sau cùng một ca

khúc《Sau này》, dành tặng mọi người.”

“Sau này, khi em cuối cùng cũng học được cách yêu thương

Tiểu rằng, anh đã biến mất giữa biển người mênh mông.

Sau này, trong màn nước mắt em cuối cùng cũng hiểu được

Có những người, khi đã đánh mất thì sẽ chẳng bao giờ gặp lại nữa.”

Hứa Bách Hàm cúi người nhẹ nhàng hôn hít đôi môi đỏ hồng của thiếu nữ bên trong chân dung trước mặt, khoe môi giương lên độ cong nhỏ nhỏ, giọng nói, bình tĩnh đến đáng sợ: “Từ Tranh, chị không định lại lừa mình dối người mà chờ đợi, Vân Bạc em ấy nhất định cũng đợi đến sốt ruột rồi...”

Lời editor: Hết hồn chưa hôm nay trời lên up 2c để thông báo tạm thời drop, thật ra là cố tình drop khúc gây cân =))) như đã hẹn, gặp lại tháng sau nhé =)))

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Lục Từ Tranh nghe thấy Hứa Bách Hàm nói thế, cả kinh mạnh mẽ đứng lên, cất bước đến trước người Hứa Bách Hàm, đưa tay nắm lấy bả vai nhỏ yếu của Hứa Bách Hàm, tựa như sợ hãi trong phút chốc tiếp theo, cô không còn cách nào chạm đến Hứa Bách Hàm nữa.

Hứa Bách Hàm ngược mắt cười nhẹ về phía Lục Từ Tranh, đưa tay nhẹ nhàng bao phủ lấy tay Lục Từ Tranh: “Từ Tranh, đừng khuyên chị, chị đã lừa mình quá lâu. Chị rất nhớ rất nhớ em ấy, chị cho mình thời hạn cuối cùng, đến lúc tháng Tám năm nay, cái ngày mà em ấy rời đi.”

Đôi môi Lục Từ Tranh run rẩy, giọng nói run run khuyên nhủ: “Chị, đừng như vậy, Vân Bạc cũng nhất định không muốn chị như thế, chờ thêm chút nữa, chúng ta chờ thêm chút nữa có được không?”

Hứa Bách Hàm lắc đầu, giọng điệu chán nản nói: “Từ Tranh, chị không dám chờ đợi. Chị vốn tưởng rằng, chị sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ dáng vẻ của Vân Bạc, nhớ đến độ cong của mỗi một cái ním cười của em ấy với chị. Nhưng mà mấy năm qua, chị càng ngày càng không miêu tả được bộ dáng của Vân Bạc nữa, hình dáng cái nhũ mày, cái nụ cười của em ấy trong đáy lòng chị, càng ngày càng mờ hồ. Chị rất sợ sau cùng chị sẽ không nhớ rõ bộ dáng của em ấy nữa, chị càng sợ, quá lâu, em ấy cũng sẽ quên đi chị, không nhận ra chị...”

Nước mắt Lục Từ Tranh cuối cùng không nhịn được, lướt xuống từ khoeo mắt, nức nở nói: “Chị, chị không thể như vậy, chuyện này đối với em mà nói là quá tàn nhẫn. Em biết tất cả mọi chuyện, sao em có thể không hề làm gì, trơ mắt mà nhìn chị rời đi. Chị, cầu xin chị, đừng như vậy được không? Cho mình và Vân Bạc thêm một chút thời gian, Vân Bạc cô ấy sẽ trở lại...”

Hứa Bách Hàm giờ tay gian nan nhưng dịu dàng lau sạch lấy nước mắt của Lục Từ Tranh: “Từ Tranh, đừng khóc, là chị có lỗi với em, là chị ích kỷ.” Chị xoay ghế lại, đến trước cái tủ nhỏ trong một góc tường, mở tủ ra, lấy ra một cuốn sách bìa đen từ trong ra, trở về trước người Lục Từ Tranh, đưa sách cho Lục Từ Tranh.

Lục Từ Tranh duỗi hai tay ra nhận lấy, mang theo nghi hoặc nhìn về phía Hứa Bách Hàm.

Hứa Bách Hàm cười thâm thiết: “Từ Tranh, xin lỗi, thời gian của chị không còn nhiều nữa. Nhưng chị sợ rằng, đến lúc chị rời đi, sẽ không còn ai nhớ đến sự tồn tại tươi sáng đã từng của Vân Bạc, cũng không người nào biết, giữa chị và em ấy, đã từng một lần có tình yêu hùng hực dùng cả sinh mệnh như vậy.” Ánh mắt của chị dời về phía quyển sách trên tay Lục Từ Tranh: “Đây là điều mình chứng duy nhất cho tình yêu của bọn chị mà chị có thể lưu lại. Từ Tranh, chờ sau khi chị rời đi, em hãy giúp chị dùng tên chị đăng tải nó ra ngoài. Chị không nỡ, đợi chị đi rồi, cõi đời này không còn người nhớ tới Vân Bạc, không còn người biết uất ức của em ấy, không còn người biết, em ấy đã từng dùng sinh mệnh để yêu chị, để hận chị.”

Từ thời kì đại học bắt đầu Hứa Bách Hàm đã viết văn gửi bài, Lục Từ Tranh đều là độc giả thứ nhất của chị, nhưng cô chưa từng bao giờ nghĩ rằng, câu chuyện cuối cùng mà cô đọc của Hứa Bách Hàm, dĩ nhiên lại được dùng sinh mệnh dùng huyết lệ viết thành như vậy. Hai tay Lục Từ Tranh nâng quyển sách kia, chỉ cảm thấy như nặng nề vạn cân, tay cô hơi không ổn định, thân thể cũng đứng không ổn.

Lục Từ Tranh đã từng có thời điểm như vậy, cô biết rõ niềm tin quan trọng thế nào đối với một người, dù cho có nhiều lời an ủi, đại để cũng không cách nào lung lay một người thanh tình quyết chí muốn chết. Bi thương của cô sắp chôn vùi tất cả tâm tư trong lòng cô, nước mắt từng hạt từng hạt to rơi xuống.

Lục Từ Tranh nước mắt mờ lung mà đảo qua chân dung bốn phía, thần sắc lạnh lùng của cô gái, trong khuôn mặt lại hàm chứa một luồng dịu dàng. Cô kinh ngạc mà nhìn hồi lâu, càng mơ hồ cảm thấy có hơi quen mặt, trong lòng đại động, có lẽ...

Cô quay đầu trở về bật thốt lên nói rằng: “Chị, hình như em gặp cô ấy ở đâu rồi!”

Hứa Bách Hàm bị cả kinh của Lục Tử Tranh làm thoát bị dọa, hơi nhú mày, mới hỏi: “Cái gì?”

Dường như Lục Tử Tranh như tìm được chỗ đột phá để giữ lại Hứa Bách Hàm, vội vã mà hoảng loạn giải thích: “Chị, dường như em đã từng gặp một người rất giống bộ dáng của cô ấy, em không nhớ là lúc nào ở đâu, nhưng em thật sự thật sự, gặp cô ấy, chị, chị tin em đi, chị đợi em thêm tí nữa, em nhất định có thể nhớ lại!”

Hứa Bách Hàm tựa như sáng tỏ, nhẹ nhàng nở nụ cười, lắc đầu bảo: “Tử Tranh, em đừng gạt chị.”

Lục Tử Tranh hít một hơi thật sâu, nỗ lực dẹp loạn kích động, bình tĩnh mà lại nghiêm túc giải thích một lần nữa: “Chị, chị tin tưởng em, là thật, Vân Bạc cô ấy, nhất định còn sống, em nhất định đã gặp cô ấy ở đâu rồi.”

Hứa Bách Hàm cười đau thương: “Tử Tranh, em không biết, những năm này, chị đã từng thấy bao nhiêu người tương tự như Vân Bạc, nhưng mỗi một người, đều không phải em ấy, chị từng tin tưởng rất nhiều lần, nhưng là...” Lời chị còn chưa dứt, đột nhiên xoay ghế lần đi ra phòng, đôi đề tài nói: “Tử Tranh, đừng nói chuyện chị nữa, em và Hoài Khê thế nào rồi?”

Lục Tử Tranh còn muốn khuyên bảo, thật dài mà gọi chị nói: “Chị... Thật đấy, chị nghe em...”

Lời còn chưa dứt, Hứa Bách Hàm liền ngoái đầu cười nhìn lại, khàn nài nói: “Tử Tranh, hiếm khi chúng ta gặp một lần, trước tiên bỏ qua đề tài này, đừng nói đến nữa được không?”

“Chị!”

Hứa Bách Hàm dùng ngón tay trở đề vào môi, nháy mắt một cái, quyết định không thảo luận về chuyện này nữa.

Lục Tử Tranh cắn môi nhìn chị, tâm tư hỗn loạn tung bùng, đầu mê man, sau đó, Hứa Bách Hàm nói với cô cái gì, cô càng không có chút nào nhớ tới, cho đến cuối cùng, cũng không biết mình rời khỏi nhà họ Hứa thế nào.

Cô từ chối đưa tiền của tài xế nhà họ Hứa, dọc theo đường mơ mơ mà đi trở về, muốn chỉnh lý hỗn độn trong lòng, vậy mà, lại giống như càng chỉnh càng loạn. Tất cả huyền ảo chung quanh phảng phất như không có quan hệ gì với cô, trong đầu chỉ còn dư lại trang sách cuối cùng của Hứa Bách Hàm đưa cô, viết: Xin lấy tan biến, để yêu có thể bắt từ, từ đây, không thay không đổi; Xin lấy văn này, chứng minh chúng ta đã từng yêu nhau, từ đây, không mất không giảm. Vân Bạc, chị yêu em

Hứa Bách Hàm: “Thật ra mất đi cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là em chưa từng nắm giữ. Đến tận khi tất cả biến mất, em cũng không có bất kỳ chứng cứ nào, chứng minh các em đã từng yêu nhau, đã từng nắm giữ nhau.”

Mà cô lại nên dùng cái gì, để có thể chứng minh cho tình yêu của cô?

Lục Tử Tranh nghĩ đến ngơ ngẩn, không có tâm tư nhìn đèn đỏ, thấy đường thì đi về phía trước, di động trong túi đột nhiên vang lên, mới thức tỉnh lấy cô. Cô vội vã lục túi tìm di động, nhìn thấy điện thoại là Giang Hoài Khê gọi tới, nhất thời có chút ngơ ngác. Đột nhiên, một chiếc xe máy sượt qua người cô, kèn và tiếng chửi rủa của người lái đồng thời vang lên, Lục Tử Tranh cả kinh tay mất thăng bằng, di động liền trực tiếp tàn nhẫn mà văng ra ngoài, rơi xuống trên đất, không còn tiếng động nữa...

Lục Tử Tranh khom lưng nhặt di động màn hình nát bấy không một tiếng động, đột nhiên rơi vào trong chút bi quan...

Cô nên lưu lại những gì, mới có thể chứng minh sau khi Giang Hoài Khê rời đi, nàng đã từng tồn tại trong sinh mệnh của mình, dịu dàng, khắc sâu như vậy...

Là một cuộc gọi nhớ? Một tin nhắn chưa đọc? Hay là những ghi chép trò chuyện đếm không hết kia?

Nhưng mà, nếu có một ngày, rơi mất di động đi, không còn sử dụng dãy số này nữa thì sao?

Có cái gì có thể chứng minh, những dịu dàng mà Giang Hoài Khê đã từng cho, là sự tồn tại đã từng chân thật, sẽ không giống như tất cả đã từng trước đây, sau cùng chỉ bị thống khổ cùng tuyệt vọng thay thế lấy, bị thời gian chôn vùi ép tận...

Lục Tử Tranh bình tĩnh tâm tư, lung tung không có mục đích mà đi tới, bất tri bất giác, lại đi tới nghĩa trang của cha cô... Lúc nhỏ, gặp phải nghi hoặc không giải được, cái cô nghĩ đến đầu tiên là cha cô, mà bây giờ, mới phát hiện, thói quen như vậy, hóa ra chưa từng thay đổi.

Phóng tầm mắt từ phía xa tới, Lục Tử Tranh càng mơ hồ nhìn thấy phía trước bia mộ của cha, có một cô gái đang đứng. Cô nhú nhú mày, hơi kỳ quái, bóng người không giống như là người quen.

Cô từng bước từng bước tới gần về phía cô gái kia, bóng người cô gái càng ngày càng rõ ràng, nhưng cũng càng ngày càng xa lạ, đến tận cuối cùng, Lục Tử Tranh đứng lại bên cạnh cô gái, nhìn cô gái xoay người lại, cô mới kinh ngạc nhận ra, vậy mà lại là Chu Phương Phàm.

Chu Phương Phàm hiển nhiên cũng không nghĩ đến sẽ tình cờ gặp Lục Tử Tranh, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ, thần sắc phức tạp mà cực kỳ vụn vặt, hơi mở to miệng, tròn tròn hai mắt.

Lục Tử Tranh nhú nhú mày, giọng điệu không lạnh không nhạt hỏi cô ta: “Tại sao cậu lại ở chỗ này?”

Chu Phương Phàm hơi cúi đầu, không dám nhìn Lục Tử Tranh, hạ thấp giọng xuống trả lời: “Mấy năm trước mình tới đây thăm ông nội, phát hiện chú cũng ở đây, thời gian sau này khi mình về đây thăm ông nội, cũng sẽ đến nơi đây nói mấy câu với chú. Mấy năm trước gặp cậu, cậu nói có duyên thì sẽ gặp lại, thế là mình thường xuyên chờ đợi ở chỗ này, kỳ vọng duyên phận có thể đến đây. Không nghĩ tới hôm nay sẽ đúng lúc như vậy, thật sự gặp phải cậu.”

Lục Tử Tranh bước lên ngồi xổm người xuống, dùng tay xoa xoa khuôn mặt của cha trên mộ bia, nhẹ giọng nói: “Nói như thế, ngược lại phải cảm ơn cậu thường xuyên tán gẫu với cha rồi.”

Chu Phương Phàm cắn cắn môi, sắc mặt phức tạp nhìn Lục Tử Tranh, thân thể cũng ngồi xổm xuống, thấp giọng thành khẩn nói: “Mỗi lần mình tới gặp chú, đều sẽ ở trong lòng nói 100 câu xin lỗi với chú ấy, xin lỗi vì làm tổn thương cậu. Ngày hôm nay, rốt cuộc có cơ hội ở ngay trước mặt cậu, tự mình nói câu xin lỗi này với cậu. Tử Tranh, xin lỗi, năm đó là mình không đủ dũng cảm, là mình quá hèn nhát...”

Lục Tử Tranh quay đầu, tầm mắt nặng nề mà nhìn về phía cô ta, ánh mắt dần dần trở nên ác liệt...

Tại sao cô ta có thể nói xin lỗi nhẹ nhàng như vậy? Hai chữ xin lỗi, có bao nhiêu trọng lượng chứ? Những cuốn sách tâm lý khắp phòng, cùng cái vết sẹo trên cổ tay này, cái nào cũng chứng minh cho cái gái trước mắt đây, đã từng khiến cô lâm vào ác mộng thế nào.

Một ngày kia, cô tỉnh lại trên giường bệnh, trên cổ tay quần lấy băng gạc dày đặc, mẹ khóc đỏ mắt hỏi cô: “Cha con đi rồi, con cũng muốn đi, muốn bỏ lại một mình mẹ sao?”

Khi đó, cô tỉnh tường ý thức được, cô không thể đi, cô còn có trách nhiệm, cô còn phải chăm sóc mẹ.

Nhưng mà, cô vẫn rất không hài lòng, cô xem rất nhiều rất nhiều sách, mưu đồ chữa trị bản thân, nhưng cũng chỉ là lúc tốt lúc kém.

Ban đêm, cô thường thường ngủ không yên, không quá nửa năm, cô liền gầy chỉ còn da bọc xương.

Cô hỏi mẹ: “Con có phải là dạng biến thái mà bọn họ nói hay không ạ? Mẹ, có phải là con nhớ nhầm, có phải con thật sự cưỡng ép Tiểu Phàm đứng không, tại sao con bắt đầu nhớ không rõ nữa rồi? Mẹ, con không muốn làm biến thái, nhưng mà con không đổi được mà, mẹ, làm sao bây giờ, con rất sợ.”

Là mẹ ôm cô, một lần một lần mà cho cô lòng tin, nói cho cô biết: “Con không phải biến thái, là con đúng, là bọn họ sai rồi, bọn họ là người xấu, cái gì bọn họ cũng không biết, đều đang nói xằng thôi.”

Năm thi lên cấp 3, là thời điểm bệnh tình cô nghiêm trọng nhất, sau chuyển trường ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, cô tựa như người cảm, ngoại trừ học tập, chính là chìm đắm bên trong thế giới của chính mình. Ban đêm làm bài tập, thường thường làm đến nỗi sẽ khóc lên.

Sau đó, mẹ dẫn cô đi khám bác sĩ tâm lý, cộng thêm kỳ thi kết thúc, thi đậu cấp 3, mẹ nói, đây là một khởi đầu hoàn toàn mới, hết thảy đều sẽ tốt hơn, cô mới từ từ mà tốt lên dần.

Đáng tiếc, trời không theo ý người, ở năm cấp 3 cô vẫn gặp lại bạn học của cấp 2, chuyện nhảm đồn đại liên quan với cô, không tới bao lâu, liền truyền ra cả trường đều biết. Bởi vì sắc nhân của bạn học, phẳng phất tất cả chuyện xấu, tựa như đều có quan hệ với cô vậy, ngay cả quỹ lớp bị mất, cũng có người bảo cha cô chết sớm, cuộc sống không tốt, ngầm cho rằng cô là hiểm nghi to lớn nhất. Thế là, vốn tưởng rằng có thể kết thúc ác mộng, lại hung hăng mà quay đầu trở lại lần nữa...

Lục Tử Tranh giơ tay lên, híp mắt nhìn cổ tay mình, vốn định lạnh lùng từ chối lời xin lỗi của Chu Phương Phàm, mà vừa giơ tay, cái đầu tiên cô nhìn thấy không phải là vết sẹo khủng bố kia, mà là, vật Giang Hoài Khê đưa cho cô - chiếc đồng hồ đeo tay tri kỷ này.

Lập tức, tất cả oán hận của cô như là mây đen gặp được ánh mặt trời, từ từ, tan ra đi...

Có thể, trong cõi u minh đã sớm sắp xếp tất cả như vậy, có nhân có quả, không có sự gieo xuống của những người như Chu Phương Phàm, đại để, cũng kết không ra quả ngọt ngào như Giang Hoài Khê? Có phải tất cả rậm rạp đã từng trong sinh mệnh của cô, cũng là vì chờ đợi sự xuất hiện nắng ấm của Giang Hoài Khê quét đi?

Lục Tử Tranh dựa vào mộ của cha mà ngồi trên mặt đất, nhìn dây đồng hồ rộng rộng trên cổ tay này, tiêu tan mà nở nụ cười: “Phương Phàm, đã qua rồi, chúng ta, đã quên hết rồi...”

Chu Phương Phàm ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt nặng nề như nước, trầm thấp mà lầm bầm nói: “Quên rồi?”

Lục Tử Tranh nghiêng đầu, nhìn sườn mặt tương tự như thời niên thiếu của cô ta, nghĩ đến những đoạn thời gian năm đó ngồi ở bên chỗ ngồi lén lút nhìn cô ta, khó tránh khỏi có chút phiền muộn, cô ngửa đầu nhìn bầu trời xanh biếc, đột nhiên hỏi cô ta: “Tiểu Phàm, cậu còn tin tưởng tình yêu không?” Giọng điệu, là thân mật mà Chu Phương Phàm quen thuộc.

Chu Phương Phàm trầm thấp mà cười cười: “Tình yêu sao? Tử Tranh, ngày mai mình sẽ kết hôn, chú rể là người mình xem mắt nửa năm trước đây, cha mẹ cảm thấy mọi phương diện của chúng mình đều rất xứng đôi, tuổi tác cũng nhanh đến lúc rồi, cảm thấy hơi lo lắng, thế là quyết định luôn. Hôm nay mình tới nơi này, chính là tự mình nói chuyện này với ông nội.”

Trong lòng Lục Tử Tranh như bị cây gậy ngầm tàn nhẫn đánh một cái, trong lúc nhất thời chậm chậm mà đau đớn.

Giang bà nội nói: “Hoài Khê à, em trai con cũng đã chọn ngày rồi, không còn cần bà nội lo lắng nữa, trên tay bà còn một vòng tay khác, lúc nào bà mới có thể giao vào tay cháu rể đây?”, lời nói còn văng vẳng bên tai.

Chu Phương Phạm đột nhiên đến gần sát Lục Tử Tranh, kề vào lỗ tai của cô, giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng: “Tử Tranh, mình cho cậu biết một bí mật, mối tình đầu của mình là một cô gái, mình thích cô ấy cực kỳ lâu, sau này, mình cũng hối hận cực kỳ lâu. Đời này, ngoài cô ấy ra, có lẽ mình không còn biện pháp yêu thích một người như vậy nữa. Mình muốn nói cho cô ấy biết rằng, nhất định phải đừng cảm hơn mình, hạnh phúc hơn mình.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Khi Lục Tử Tranh về đến nhà, trời đã tối hẳn, vậy mà mẹ lại để toang cửa, về mặt lo lắng đứng ở chỗ hành lang chờ cô.

Lục Tử Tranh mới vừa đi ra từ thang máy, Lục mẹ cũng bước nhanh đến đón, đưa tay tóm ngay lấy cánh tay Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh biết mình có lỗi, không chờ Lục mẹ mở miệng. Lục Tử Tranh trước hết khoác lên tay mẹ, rồi Lục mẹ cùng nhau đi trở về, giải thích một cách ngoan ngoãn: “Mẹ, con vừa đến thăm cha, vì thế nên trở về chậm một chút, khiến mẹ lo lắng rồi.”

Vừa vào cửa, thân thể cô liền ngồi xồm xuống, lấy dép lê từ trên tủ giày xuống cho Lục mẹ thay, miệng giày hướng ra ngoài, đặt trước mặt Lục mẹ.

Lục mẹ đóng cửa lại, nhìn Lục Tử Tranh đang ngồi xồm, bất đắc dĩ thở dài một hơi. Bảo Lục Tử Tranh không hiểu chuyện khiến người ta lo lắng sao, cô có khi lại hiểu chuyện đến nỗi khiến người khác không thể nào trách cứ được. Bà tức giận liếc Lục Tử Tranh một cái, hỏi: “Sao lại tắt di động, gọi thế nào cũng không được, lo lắng cũng không phải chỉ mỗi mình mẹ.”

Lục Tử Tranh vừa đổi giày vừa giải thích: “Vừa nãy không cẩn thận nên rơi mất, vỡ màn hình, chắc hư mất rồi ạ.” Cô đứng lên, nghĩ nghĩ, hơi nghi hoặc mà hỏi: “Sao vậy ạ, có ai gọi điện thoại cho con sao?”

Lục mẹ buồn cười bảo: “Ngoài Hoài Khê ra, còn ai vì con mà nóng ruột nóng gan chứ?”

Lục Tử Tranh ngẩn ra, về mặt bèn có chút mất tự nhiên, tan rã trong không vui của mấy ngày trước trong điện thoại, cô vẫn còn nhớ rõ ràng. Cô còn tưởng rằng, Giang Hoài Khê giận rồi, lại không ngờ, nàng vẫn lại một lần mà bao dung bản thân cô. Nghĩ tới đây, lòng cô vừa chua vừa ấm, nhẹ giọng thăm dò Lục mẹ hỏi: “Hoài Khê cô ấy có nói gì không ạ?”

Lục mẹ vừa đi vào trong, vừa trả lời: “Con bé hỏi khi nào chúng ta dự định về Lâm Châu, mua vé xong chưa?”

Lòng Lục Tử Tranh căng thẳng, hơi sốt sắng lạ kỳ: “Mẹ trả lời cô ấy thế nào?”

Lục mẹ đến nhà bếp hâm com nước, về mặt tự nhiên trả lời: “Mẹ thẳng thắn nói cho Hoài Khê biết, bởi vì chúng ta mua vé quá muộn nên không mua được vé tàu khứ hồi, dự định mừng sáu đi xe buýt trở về.” Nói đến đây, bà quay đầu lại nhìn Lục Tử Tranh một chút, lời mang thâm ý nói rằng: “Tranh Tranh, Hoài Khê nói trước đây con bé không nghe con nói phải về Cự Châu, đoán rằng có lẽ đây là quyết định lâm thời của con, cũng đoán thêm vì con đặt vé quá muộn nên khả năng rất khó mua được vé về. Xem ra con bé chưa từng đem chuyện ngày đó để trong lòng.”

Lục Tử Tranh trùng mi mất hứng, bất trí một tít. Cô cảm giác trên nội tâm của mình có một hạt giống, đang muốn từ dưới đất chui lên nữa rồi.

Lục mẹ đem thức ăn bỏ vào trong lò vi sóng: “Hoài Khê nói mừng Năm con bé sẽ đến Cự Châu làm ít chuyện, mừng Sáu cũng phải về Lâm Châu, có thể tiện thể đến đây chờ chúng ta về, khỏi khiến chúng ta phải chen lấn xe buýt nữa.” Bà giúp Lục Tử Tranh xới com, đưa đến cười bảo: “Có phải là thật trùng hợp không? Như mưa đúng lúc [1] vậy.”

Lục Tử Tranh đỡ lấy bát, bên môi cũng có ý cười: “Thật đúng lúc...” Hạt giống của nội tâm cô, sau khi được tưới bởi cơn mưa đúng lúc này, cuối cùng mọc lên một đầu nhỏ tươi mới...

Lục mẹ thấy cô cười mặt mày cong cong, tựa như tâm tình tốt khó có, lòng cũng thoải mái hơn, nhện không được nhắc nhở một câu: “Mưa xuân quý như dầu, chớ nên lãng phí, nếu không quý trọng, lần sau có lẽ sẽ rơi xuống vùng đồng bằng khác.”

Lục Tử Tranh giãn mặt mày ra, lần đầu cười nhẹ nhàng như vậy, ngữ điệu du dương mà trả lời Lục mẹ: “Không đâu ạ, cô ấy chỉ có thể là con mưa đúng lúc của mỗi riêng con, cũng sẽ chỉ là con mưa đúng lúc của một mình con.”

Lục mẹ kinh ngạc với tự tin kiên định đột nhiên xuất hiện của Lục Tử Tranh, nghi hoặc mà nhìn về phía cô, lại chỉ thấy Lục Tử Tranh cười chớp chớp mắt nhìn bà, ánh mắt óng ánh.

Đây là thông suốt rồi?

Lục mẹ không nhận được híp mắt cười thoải mái, cao hứng gấp hai đĩa rau dền vào trong bát Lục Từ Tranh, nói: “Xem ra mẹ không phí công khi cho con ăn nhiều rau dền, ăn thêm nữa đi...”

Lục Từ Tranh buồn cười nhìn mẹ, cái gì thế này...

Ăn cơm xong, Lục Từ Tranh về phòng, móc ra di động đã vỡ màn hình, không ôm hy vọng mà nhấn nút mở nguồn. Ngoài ý liệu là, 2, 3 giây sau, màn hình sáng lên. Lục Từ Tranh vui mừng khôn xiết, trong nháy mắt có loại ảo giác, dường như từ khi cô nghĩ thông suốt, quyết định xong, hết thấy đều trở nên vô cùng suông sẻ, tươi tốt. Lòng, là nhẹ nhõm thoải mái mà nhiều năm trôi qua đã không còn.

Cô mở di động ra, quả nhiên nhìn thấy nhật ký cuộc gọi biểu thị ba cuộc gọi nhờ của Giang Hoài Khê.

Cô nhìn ba cuộc màu đỏ của Giang Hoài Khê trong nhật ký, nhìn không được nhìn thêm lại nhìn thêm, sau lại nở nụ cười. Cô kéo ghế tựa ra, ngồi vào trước bàn đọc sách, mở tin nhắn lên, giải thích cho Giang Hoài Khê: Vừa nãy bắt cần nên di động bị rơi vỡ, vì thế nên không nhận được điện thoại của cô.

Rất nhanh, Giang Hoài Khê đã trả lời tin nhắn, chỉ đơn giản đáp lại cô: Ừm.

Cô nhìn tin nhắn, vĩnh viễn cười trong lòng bảo, mẹ đoán không đúng chút nào, cô ấy thế này, làm gì có đáng về thật sự không để bụng chuyện hôm đó, rõ ràng là đang tức giận kia.

Ngón tay trở cùng ngón tay cái của cô vuốt nhẹ hồi lâu, lần đầu tiên quyết định là bên yếu thế trong không vui của hai người, quan tâm nói: Mẹ bảo tôi rằng mừng Năm cô sẽ đến Cư Châu, khí trời mấy ngày nay của Cư Châu lạnh hơn rất nhiều so với Lâm Châu, lúc tới nhớ mặc quần áo nhiều chút, coi chừng bị lạnh.

Tức khắc, Giang Hoài Khê lại trả lời tin nhắn về, vẫn một âm tiết: Oh.

Lục Từ Tranh phì một tiếng nở nụ cười, ô, giận rồi là rất cao lãnh nhỉ.

Chỉ là, không lâu sau, tin nhắn tiếp theo của Giang Hoài Khê lại về nữa: Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo [2]. Cậu đột nhiên dịu dàng thế tiếp như thế, tôi có hơi không quen.

Lục Từ Tranh cười thờ ơ ra một hơi,

Xem ra hết giận rồi, lại khôi phục bản tính độc mồm kia.

Ngón tay trở và ngón tay giữa của cô, từ phía dưới màn hình di động, luân phiên tựa như cất bước, từng bước từng bước mà dời đến nơi người nhận tin nhắn Giang Hoài Khê, cuối cùng, rất lâu mà dừng lại nơi đó.

Sau lời tuyên cáo của Giang Hoài Khê hôm toàn thể hội nghị của radio vườn trường, hai người y theo không thường xuyên gặp mặt, ngược lại tương an vô sự mà qua một đoạn ngày.

Ngày nghỉ Quốc Tế Lao Động của năm đại học đầu tiên, Lục Từ Tranh bận rộn vì sắp đến kỳ thi tiếng Anh cấp 6, bảo với mẹ rằng không về Cư Châu được. Buổi tối của trước ngày lễ 1/5, trường đài radio tổ chức cho những cán bộ và cán sự ngày nghỉ không về nhà đi ra ngoài tụ họp, Hứa Bách Hàm cũng không về nhà, Lục Từ Tranh liền bị chị kéo đi cùng. Bởi đi trễ, chiếc bàn đã được bao quanh bởi một vòng người, Hứa Bách Hàm tự mình mang ghế tới, ngồi xuống trong khe hở bên cạnh trường đài, Lục Từ Tranh lúng túng đứng bên cạnh Hứa Bách Hàm, hiển nhiên không ngờ rằng Hứa Bách Hàm sẽ tùy tiện vứt bỏ mình như vậy. Phóng tâm mắt nhìn lại, cả cái bàn chỉ còn thừa lại vị trí dựa vào tường kia, còn thêm một chiếc ghế tựa trông không. Lục Từ Tranh ngược mắt nhìn qua, tức thì liền đụng vào hờ hững trong tròng mắt Giang Hoài Khê, tránh cũng không kịp.

Trường đài vung tay lên: “Từ Tranh, cạnh Hoài Khê còn một vị trí, em ngồi đó đi...”

Lục Từ Tranh nhất thời liền suy sụp, dù không tình nguyện, cũng chỉ đành từng bước từng bước bình tĩnh đi tới chỗ của Giang Hoài Khê.

Thân thể cô mới vừa ngồi xuống, liền nghe thấy Giang Hoài Khê lạnh nhạt giấu cột bảo: “Oan cho cậu khi ngồi cạnh tôi rồi, ngại quá, lại khiến cậu gặp mặt tôi nữa.”

Lục Từ Tranh lạnh lùng nheo mắt nhìn nàng một chút, nhẹ nhàng nâng ghế lên hơi dịch chuyển về phía bên cạnh, kéo dài khoảng cách với Giang Hoài Khê. Vừa mới ngồi xuống, người bên cạnh bên kinh hô: “A, Từ Tranh, ghế của em đè vào chân chị rồi! Em ngồi gần quá, phía bên chị cũng chen dữ lắm...”

Lục Từ Tranh vội vàng lúng túng đứng lên, lại dịch ghế về phía bên kia của Giang Hoài Khê. Trên mặt cô nóng hừng hực, không dám ngẩng đầu, trong dư quang, cô thấy Giang Hoài Khê đang cười như không cười nhìn động tác vụng về của mình.

Cơm vừa ăn được một lát, di động Lục Từ Tranh bỗng vang lên. Cô ra hiệu với mọi người ra ngoài tiếp điện thoại xong, liền đứng người dậy ra hành lang nhận điện thoại. Vừa mới nhận điện thoại, bên nghe thấy cậu hoảng loạn nói với cô: “Từ Tranh, con mau về đi, mẹ con bà ấy bỗng nhiên vừa mới học máu, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện nhân dân...”

Phút chốc chân cô liền mềm nhũn, tay cơ hồ cảm không vững di động, răng trên răng dưới run rẩy gần như nói không ra lời, sau một hồi run lập cập xong

mới khó khăn trả lời: “Cậu, con lập tức, lập tức về ngay...”

Cô vội vàng vàng định quay người về ghế lấy túi, một bước lớn vừa bước ra, liền ngã chổng vó trên mặt đất. Cô không để ý tới đau đớn, chổng người dậy, lao đảo về lô ghế riêng. Vừa vào cửa, cô cầm lấy túi, không kịp nhìn mọi người một chút, giọng nói chỉ run run nói một tiếng “Em có việc đi trước” rồi vội vàng vàng mà đi ra ngoài.

Cô chạy về dưới lầu một cách khập khễnh, hận không thể bay lên, nhưng càng nhanh lại càng loạn, mắt thẳng băng, trợn chân, suýt chút nữa cảm mất xuống đất. Thế ngàn cân treo sợi tóc, một bàn tay mảnh khảnh từ phía sau lưng đưa đến, túm chắc cô một cách mạnh mẽ. Cô không kịp quay đầu nhìn lại, chỉ nói một tiếng “cám ơn” rồi định tiếp tục chạy tiếp. Nhưng bàn tay ấy cũng không chịu buông tha cho cô mà dùng sức bắt lấy cô, không buông ra.

Lục Tử Tranh cuống cuống quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp nhợt của Giang Hoài Khê xuất hiện trước mắt, giọng nàng nhàn nhạt, cau mày hỏi cô: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Tử Tranh không có thời gian cùng tính lực để dây dưa thêm với nàng, giẫy tay nàng ra định muốn chạy, Giang Hoài Khê lại cố chấp mà bắt lấy cánh tay cô, nhủu mày không vui hỏi lại lần nữa: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Tử Tranh phát cáu quay đầu lại quát: “Cô buông tay, bây giờ tôi không có thời gian dây dưa với cô, mẹ tôi đang cấp cứu, tôi phải đến nhà ga.”

Về mặt Giang Hoài Khê đóng băng, đôi môi mím lại, nhưng vẫn không buông tay. Nàng bước lên hai bước, đứng ở chỗ bậc thang thấp hơn một bước so với Lục Tử Tranh, hai tay xiết về phía sau, ôm Lục Tử Tranh đến trên lưng mình. Lục Tử Tranh dĩ nhiên là giẫy dụa không thôi, kinh hô: “Cô buông tay, làm gì thế...”

Hai tay Giang Hoài Khê lại chặt chẽ xiết lấy eo cô, thấp giọng trách: “Đừng cử động, nếu không muốn cùng tôi lăn xuống.”

Lục Tử Tranh cả giận bảo: “Giang Hoài Khê, cô đang giỡn gì ở đây vậy?!”

Giang Hoài Khê cồng cô lên, hơi thở có hơi bất ổn, âm thanh lại lạnh nhạt như thường: “Là tôi đang giỡn ư? Cậu còn dám chạy loạn à? Ngày mai là ngày nghỉ lễ 1/5 quý báu, tối hôm nay cậu đi mua vé, cậu cho rằng nhà ga là nhà cậu mở sao?”

Lục Tử Tranh bị nàng quát lớn một trận, mới tỉnh táo lại, nhớ đến đại đề sẽ không có vé. Cô lại giẫy dụa: “Thả tôi xuống, tôi đi xe khách về.”

Sắp đến bãi đậu xe, Giang Hoài Khê thờ hờn hờn phần nộ nói: “Đừng lộn xộn...”

Thật vất vả đến bãi đậu xe, Giang Hoài Khê vừa để Lục Tử Tranh xuống dưới, Lục Tử Tranh liền định chạy ra bên ngoài. Một tay Giang Hoài Khê chụp lấy Lục Tử Tranh, một tay đè ngực, sắc mặt hơi trắng bệch, âm thanh có hơi bất ổn: “Tôi đưa cậu về Cư Châu.”

Lục Tử Tranh sững sờ, không có động tác.

Giang Hoài Khê mở cửa xe ra, ngồi lên, ra lệnh: “Vào đi, bây giờ tìm xe ở đâu được...”

Lục Tử Tranh còn đang do dự, Giang Hoài Khê lạnh lùng nói: “Không phải tôi đang giúp cậu, là đang giúp đi. Cậu không về Cư Châu thăm đi? Vậy tôi đi.” Nói xong, nàng liền đóng cửa xe lại. Lục Tử Tranh giật mình một cái, bèn kéo cửa xe hàng ghế phía sau ra, lên xe.

Lái xe không lâu sau, Giang Hoài Khê đột nhiên từ phía trước quăng mấy cái băng keo cá nhân xuống, thời điểm Lục Tử Tranh đưa tay bắt lấy, mới phát hiện, hóa ra không biết từ lúc nào, tay cô đã trầy rách da chảy máu rồi. Mà Lục Tử Tranh chưa kịp cảm khái bởi cẩn thận của Giang Hoài Khê, tâm tư của cô lại bay về trên người mẹ lại.

Buổi tối ngày hôm ấy, Giang Hoài Khê lái xe năm tiếng, rạng sáng hơn một giờ mới cùng Lục Tử Tranh đi đến bệnh viện. Lục mẹ đã không có việc gì, đang ngủ, bác sĩ bảo là dạ dày xuất huyết, phải nằm viện nghỉ ngơi một tuần. Trong bệnh viện chỉ có cậu đang trông giường, Lục Tử Tranh thấy Lục mẹ vậy cũng an tâm hơn, ngay sau đó lại không ngừng không nghỉ mà về nhà giúp Lục mẹ lấy quần áo cùng một ít đồ dùng vệ sinh hàng ngày mà khi nằm viện cần dùng đến, Giang Hoài Khê lại không nói tiếng nào, không chối từ gian lao mà lái xe đưa cô về nhà, sau lại chủ động đưa cậu về nhà, lúc trở về còn không biết đặc biệt mua đồ ăn khuya cho Lục Tử Tranh ở đâu, cuối cùng, yên lặng đợi một đêm ngoài hành lang của bệnh viện. Ngày hôm sau, Giang Hoài Khê mua điểm tâm đưa vào bệnh viện, lúc Lục mẹ tỉnh lại, nàng diện mặt Lục mẹ một lần xong, mới cáo từ trở về Lâm Châu. Trước khi đi, không quên đến siêu thị mua một ít hoa quả, đưa cho cậu Lục Tử Tranh lúc lên thăm bệnh.

Lục Tử Tranh yên lặng nhìn tất cả vào trong mắt, ghi vào trong lòng.

Lần về trường học sau đó, Lục Tử Tranh thành tâm thành ý mà đi đến ký túc xá của Giang Hoài Khê, mang quà đến biểu thị lòng biết ơn về phía Giang Hoài Khê. Giang Hoài Khê lại không nhận quà, chỉ nhủu mày, nhàn nhạt hỏi cô: “Còn nhớ trước đây tôi nói gì không, có một ngày tôi sẽ khiến cậu cam tâm tình nguyện mà tự mình tìm trường đài để tỏ ý muốn cùng tôi một tổ.”

Lục Tử Tranh hơi sững sờ, lần này lại không giận tím mặt chằm biếm lại, mà là khẽ cười một tiếng, xoay người ra cửa. Buổi chiều ngày đó, cô liền đi vào ký túc xá của trường đài, yêu cầu trường đài cho cô và Giang Hoài Khê hợp tác.

Cô biết, khoảng cách giữa cô cùng Giang Hoài Khê, vẫn luôn rất dài rất dài, bức tường lòng cô dựng lên với Giang Hoài Khê, vì thế cũng rất dày rất dày. Nếu nói khoảng cách giữa các cô có một vạn bước, vì tiếp cận lẫn nhau, Giang Hoài Khê đã không chối từ gian lao mà đi được 9999 bước, vậy bước cuối cùng, cũng nên đến phiên cô nỗ lực một lần rồi.

Cô đứng lên, đi tới phía trước cửa sổ, ngoài cửa sổ, cây cỏ một mảnh khô héo trong khu phố. Cô tỉ mỉ tìm nhìn, vẫn có thể thấy được, bên trong một mảnh khô vàng, có mấy chồi xanh lá mạ tươi mới ươm ắt, đang sức sống bùng bùng đang đưa đầu nhỏ, chăm chăm nhìn thế giới mới này...

Mùa đông sắp đi rồi, cô đã nghe thấy, tiếng bước chân của mùa xuân đang lặng lẽ tiếp cận...

Chú thích:

[1] Mưa đúng lúc: Trong Thủy Hử, có lần Tống Giang bị đuổi, phiêu bạt không nơi nương tựa, được Tiều Cái thu dụng vào Lương Sơn nương náu, thềm muốn cơ ngơi của Tiều Cái đến nhỏ dãi mà ngoài mặt phải ra vẻ khiêm cung, khéo lấy lòng người khác. Tống Giang tạo danh tiếng cho mình bằng cách luôn xuất hiện đúng lúc nạn nhân sắp chết để ra tay cứu giúp, đúng chiến thuật “Một miếng khi đói bằng một gói khi no”, một học lương của vua Trung Sơn cho người sắp chết đói làm người ta mang ơn đến hai đời. Vì vậy, Tống Giang còn có biệt hiệu là Cặp Thời Vũ (mưa đúng lúc).

[2] Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo: Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp.

Lời editor: Ngồi edit chương nóng hổi đăng lên cho mọi người đọc luôn, sẵn tiện chúc các bạn ai có kỳ thi thì thi suông sẽ rồi sau đó đọc truyện hen:3

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Ngày mùng sáu, không biết tại sao, trời mới vừa tờ mờ sáng, Lục Tử Tranh đã tỉnh rồi. Cô đứng lên mở cửa sổ thông gió, mới phát hiện, sắc trời bên ngoài âm u, gió lạnh thét gào, bông tuyết tung bay, lại hạ tuyết nữa rồi.

Thời điểm ăn bữa sáng, Lục Tử Tranh liên tục suy nghĩ xuất thần, không biết Lâm Châu có rơi tuyết hay không, trước khi Giang Hoài Khê xuất phát có nghe lời của cô, mặc nhiều chút quần áo hay không.

Vô cùng không yên lòng, Lục Tử Tranh đặt xuống cái ly trong tay, trở về phòng lấy di động, gửi đi tin nhắn cho Giang Hoài Khê: Cự Châu có tuyết rồi, mặc quần áo dày chút, có bị cảm thì tôi cũng không chi tiền thuốc thang đâu.

Một lát sau Giang Hoài Khê trả lời cô: Nếu không có câu nói đằng sau kia, có lẽ tôi còn hiền lành mà suy đoán là cậu đang quan tâm tôi. Quả nhiên, tôi nên dùng cách ác ý xấu xa để suy đoán cậu mới đúng, hừ.

Lục Tử Tranh nhìn một chữ “hừ” cuối cùng trong di động, tâm tình bỗng trở nên tốt đẹp lạ kỳ, nở nụ cười.

Ăn bữa sáng xong, cô nghĩ tới nghĩ lui, vẫn thấy không yên lòng, liền vội vã trở về phòng, lục tung tủ tìm quần áo dày của mình, chuẩn bị những khi Giang Hoài Khê cần đến.

Lúc 10 giờ hơn buổi sáng, Lục Tử Tranh đang ôm quần áo ngồi ở phòng khách xem TV, chuông cửa bỗng vang lên.

Lục Tử Tranh thoáng cái giật bắn lên, Lục mẹ còn nhanh hơn một bước so với cô, bước như gió đến cửa mở cửa.

Lục Tử Tranh đứng trong phòng khách, quả nhiên nghe thấy được nơi trước cửa truyền đến thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhưng đặc biệt êm tai của Giang Hoài Khê: “Di ơi, chúc đi Tết mới, năm mới tốt lành...”

Lục mẹ cười ha hả sùng nịnh trách cứ nàng: “Tôi thì tôi, còn mang quà cáp gì, chúng ta cũng sắp về rồi, lát nữa cũng phải nhờ con chở về lại thôi.”

Lục Tử Tranh nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, cắn cắn môi, cảm thấy nóng nóng trong lòng. Cô chẳng tin được chuyện Giang Hoài Khê bảo mừng năm sẽ tới Cự Châu làm việc, tiện đường đến đón mẹ con cô về đâu. Từ Lâm Châu đến Cự Châu tuy rằng mới xây đường cao tốc, nhưng cũng phải mất bốn tiếng đi xe, bây giờ chỉ mới hơn 10 giờ, Giang Hoài Khê đã đến rồi, e rằng sáng sớm trời chưa sáng, nàng đã xuất phát rồi.

Chỉ chốc lát sau, Giang Hoài Khê đi vào phòng khách.

Hiếm khi trên người nàng mặc quần áo lông dày, khăn quàng dài bao quanh cổ, loại trang phục vốn nên công kênh, mặc ở trên thân người gầy gò của Giang Hoài Khê, lại lộ ra cao gầy mỹ lệ không ngờ.

Lục Tử Tranh hài lòng gật đầu trong lòng, vẫn tính là vàng lời.

Tầm mắt của cô lại hơi di chuyển về phía trên, vừa mới nhìn đến khuôn mặt đẹp đẽ quen thuộc của Giang Hoài Khê, vốn nên vui vẻ cảm xúc dâng trào, Lục Tử Tranh phút chốc lại nhủ mấy ngoài ý muốn, đôi mắt chăm chú khóa chặt trên mặt Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê cởi khăn quàng cổ ra, thấy Lục Tử Tranh trầm mặc nhìn mình chăm chăm, cong cong khóe môi cười bảo, “Lâu rồi cậu chưa thấy tôi, bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy sắc đẹp của tôi có sức hấp dẫn đối với cậu sao?”

Lục Tử Tranh nhũ mày càng chặt, không để ý đến trêu đùa của nàng, hỏi: “Sắc mặt cô sao lại trắng như thế?”

Giang Hoài Khê hơi sùng sốt đôi chút, chà xát tay, hà hơi bảo: “Trời bên ngoài lạnh như vậy, cậu ra ngoài ngẩn ngơ thử mấy phút đi, xem mặt có trắng giống tôi hay không.” Nói xong, tựa như nàng nghĩ đến gì đó, lại bổ sung một câu: “Ồ, chắc là không đâu, mặt của cậu đen hơn tôi nhiều.”

Lục Tử Tranh im lặng không lên tiếng mà xoay người trở về phòng.

Ý cười của Giang Hoài Khê hơi ngưng lại, có hơi không rõ vì sao, dường như hôm nay Lục Tử Tranh có điểm không thích hợp lắm.

Còn chưa kịp suy tư hơn nữa, Lục Tử Tranh lại đi ra, trên tay còn ôm một cái túi ấm tay [1]. Cô đặt túi ấm tay trên ghế sofa, cắm điện, sau đó vòng đến trước mặt Giang Hoài Khê còn đang khó hiểu, đưa tay ra, kéo hai tay Giang Hoài Khê tới, nhẹ nhàng giúp Giang Hoài Khê xoa bóp.

Giang Hoài Khê kinh ngạc nửa ngày không có động tác, cảm nhận được xúc cảm mềm mại ấm áp từ tay truyền tới, ý cười bên môi, càng ngày càng rõ ràng. “Tử Tranh, sao vừa mới qua một năm, cậu lại đột nhiên đổi tính, vô cùng quan tâm đối với tôi vậy, chẳng lẽ là khí hậu Cư Châu tốt hơn, có thể khiến con gái người ta dịu dàng như nước ư.”

Động tác trên tay Lục Tử Tranh ngừng lại, ngừng đầu lên, hung ác trừng Giang Hoài Khê đôi chút.

Giang Hoài Khê thấy ánh mắt của cô, cười càng ngày càng mặc ý, sáng tỏ bảo: “Tôi nói rồi, chỉ mới 5 phút đồng hồ thôi, cậu lại lộ ra nguyên hình rồi kìa. Tử Tranh nè, công lực của cậu vẫn cần luyện thêm nữa.”

Túi ấm tay ừm ừm sục sôi, lạch cạch một tiếng biểu thị đã có thể dùng. Lục Tử Tranh thu tay lại, đến bên ghế sofa lấy túi ấm tay, nhét vào trong lòng Giang Hoài Khê, lạnh nhạt nói: “Tôi là sợ tay cô lạnh cóng, lát hồi không ai lái xe.”

Hai tay Giang Hoài Khê đút vào trong túi ấm tay, ôm vào trong lòng, ngồi ở trên ghế sofa, nhẹ ồ một tiếng, đột nhiên ngừng đầu nhìn Lục Tử Tranh nghiêm túc nói: “Tử Tranh, năm mới tốt lành.”

Lục Tử Tranh nhìn đôi mắt rạng ngời rực rỡ của Giang Hoài Khê, giãn lông mày ra nở nụ cười, cũng nhẹ giọng trả lời: “Ừ, năm mới vui vẻ.”

Giang Hoài Khê nháy mắt một cái, hỏi: “Cậu xem, tôi đây ngàn dặm xa xôi đến chúc tết cậu, cậu có phải nên bày tỏ gì đó hay không?”

Lục Tử Tranh nhũ mày, bên môi có ý cười, trầm giọng bảo: “Ừ, là nên có.” Nói xong, tay phải cô đút vào trong túi quần, như đang cầm vật gì đó, cắn dạn bảo: “Cô nhắm mắt lại, đưa tay ra.”

Giang Hoài Khê nửa tin nửa ngờ mà nhìn cô: “Tôi không tin...”

Lục Tử Tranh nhũ nhũ mày: “Cô không muốn thì thôi.”

Giang Hoài Khê mở đôi mắt to xinh đẹp, nghiêm túc đưa mắt nhìn Lục Tử Tranh hồi lâu, nhìn mặt cô nghiêm túc, không giống như đang nói đùa, mới do dự do dự mà rút ra một tay từ trong túi ấm tay, hai mắt chậm chậm nhắm lại, lòng mi dài dài theo chuyển động của con mắt khẽ rung từng cái từng cái đáng yêu.

Nhưng nàng mới vừa nhắm mắt lại đưa tay ra, Lục Tử Tranh liền lấy tư thế nhanh như chớp không chút lưu tình mà đánh “bốp” một chưởng vào trên tay trái của Giang Hoài Khê đưa ra.

Giang Hoài Khê cả kinh lập tức mở mắt ra, mặt nhất thời có hơi đen lại, mắt hững hờ nhìn Lục Tử Tranh.

Lục mẹ từ phòng ngủ của mình đi ra, đúng lúc nhìn thấy tình cảnh này, đi tới bên cạnh Lục Tử Tranh, sắc giọng: “Tranh Tranh, con lại bắt nạt Hoài Khê.”

Giang Hoài Khê thấy thế, oan oan ức ức mà hô một tiếng: “Di ơi...”

Lục mẹ sờ sờ đầu Giang Hoài Khê, cười nói: “Tranh Tranh là quỷ hẹp hòi, không cho con thì đi cho con.” Nói xong, bà kéo tay Giang Hoài Khê ra, móc ra một bao đỏ thắm từ trong túi, đặt vào trong lòng bàn tay Giang Hoài Khê.

Về mặt Giang Hoài Khê cứng đờ, lập tức liền đứng lên, từ chối: “Di, con đùa với Tử Tranh thôi, con không nhận được đâu ạ.” Nói xong, định trả lại bao lì xì vào trong tay Lục mẹ.

Lục mẹ sầm mặt lại, nghiêm túc nói: “Ồ trong lòng ta, con và Tử Tranh đều là con gái ruột của ta, ta cho con gái mình tiền mừng tuổi sao con không thể nhận được, có phải là trong lòng con, ta không đủ thân với con đúng không?”

Dù Giang Hoài Khê có khua môi múa mép bao nhiêu, lúc này cũng chỉ biết cứng họng, vô lực giải thích: “Di, đương nhiên không phải vậy...”

Thế là Lục mẹ liền dứt khoát bảo: “Vậy thì không cần nói nhiều, con nhận lấy đi. Ta đến nhà bếp chuẩn bị bữa trưa cho các con.” Nói xong, bà liền xoay người đến phòng bếp.

Lục mẹ vừa quay người lại, liền đổi mặt, thu hồi nghiêm túc vừa nãy lúc dọa dẫm Giang Hoài Khê, híp mắt cười từ ái. Bà tính rồi, chờ khi về Lâm Châu,

nên đến cửa hàng trang sức vàng mua chút đồ nữ trang, chuẩn bị đồ cưới cho Tử Tranh và chuẩn bị quà gặp mặt cho mẹ Hoài Khê.

Giang Hoài Khê cầm tiền lì xì Lục mẹ cho, như cầm lấy một củ khoai lang bỏng tay, có hơi đứng ngồi không yên. Lục Tử Tranh cầm tiền lì xì trên tay nằng, giúp nằng bỏ vào trong túi áo lông, an ủi: “Mẹ cho cô rồi, thì cô nhận đi, đừng khách khí nữa. Cô không nhận, mẹ mới bất an đấy.”

Giang Hoài Khê thờ dài, nhẹ giọng đáp một tiếng: “Ừ.” Nàng đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, đáng vẻ có phần mệt mỏi.

Lục Tử Tranh nhìn sắc mặt hơi trắng bệch của nàng, nghĩ đến chuyện nàng liên tục xuất phát từ trời vừa sáng đến hiện tại, có hơi đau lòng. Cô cắn cắn môi, do dự một chốc liền đề nghị: “Nếu cô mệt, trước hết cứ đến trong phòng tôi, nằm nghỉ ngơi một lát đi.”

Giang Hoài Khê ngạc nhiên mà ngược mắt nhìn về phía Lục Tử Tranh, sững sốt đầy mắt. Năm nhất đại học nàng từng đến nơi đây một lần, khi đó phòng của Lục Tử Tranh được canh phòng nghiêm ngặt cô thủ, như khu vực cấm vậy. Giang Hoài Khê cười khẽ một tiếng, trêu ghẹo bảo: “Tôi không dám vào đâu. Không phải trước đây cậu nói là sân nhà trong ấy rải đầy mìn, nếu như tôi dám bước vào một bước, nhất định sẽ đem tôi nổ đến hải cẩu cũng không còn.”

Lục Tử Tranh nhìn thấy ý cười nghịch ngợm trong mắt nàng, nghĩ đến đe dọa của năm đó, cũng có hơi ngại ngại. Cô cố ý sầm mặt lại, lạnh lùng nói: “Trước khác nay khác. Nếu cô không muốn nghỉ ngơi thì thôi.”

Giang Hoài Khê làm gì chịu bỏ qua cơ hội tốt như vậy, không nhanh không chậm mà đứng lên, bình tĩnh nói: “Cậu đã thịnh tình mời và thể rồi, tôi nào lại không thức thời, cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lục Tử Tranh dẫn theo Giang Hoài Khê từng bước một đi vào phòng ngủ, Giang Hoài Khê đi ở phía sau cô, không nhìn thấy ý cười càng ngày càng đậm trên khuôn mặt của cô. Lục Tử Tranh biết, mở phòng ngủ ra, đối với cô là mang hàm ý thế nào. Giang Hoài Khê đã đi vào trong lòng cô rồi, thì còn lại nơi nào mà nàng ấy không được bước vào đâu chứ.

Giang Hoài Khê đi vào phòng, ung dung thân nhiên mà đánh giá xung quanh một cái. Phòng ngủ của Lục Tử Tranh trang trí vô cùng đơn giản, một bàn học liền với tủ sách, một cái ghế, sau đó, không còn gì nữa.

Sự chú ý của Giang Hoài Khê, bị bức ảnh gia đình đặt trên tủ đầu giường của Lục Tử Tranh hấp dẫn. Lục Tử Tranh trong hình buộc bím tóc đuôi ngựa, nằm nhàoai trên vai cha, nụ cười là dương quang xán lạn mà Giang Hoài Khê chưa từng gặp được. Giang Hoài Khê kinh ngạc nhìn chăm chú, không dời mắt nổi. Nàng quay đầu, nhẹ giọng hỏi Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, có album ảnh không?”

Lục Tử Tranh khó hiểu hỏi ngược lại: “Có, sao vậy?” Vừa nói, cơ thể đã đến bên bàn đọc sách ngồi xỏm xuống.

Giang Hoài Khê mím môi cười cười, mang theo điểm xấu xa bảo: “Đột nhiên tôi có hơi tò mò, không biết khi bé cậu trông thế nào, có phải là xấu xí đến nỗi ngại gặp người khác hay không ta.”

Lục Tử Tranh mở cái tủ ở dưới bàn học, lấy ra một quyển album ảnh dày cộm, ném “bịch” vào trên giường phía trước Giang Hoài Khê, cả giận nói: “Vậy cô ngàn vạn đừng nhìn nhé, tôi sợ cô xem rồi mất đầu nữa, trong nhà không có thuốc nhổ mất đầu.”

Giang Hoài Khê khẽ hừ một tiếng, thân người ngồi xỏm xuống, tự nhiên lật lên xem, lúc nhìn thấy bức ảnh đầu tiên là thân thể trần truồng đầy thán của Lục Tử Tranh, nhất thời cười cong cả mặt mày: “Chà chà, vóc người rất khá nha...”

Lục Tử Tranh nhất thời quýnh lên, định đi lên cướp, Giang Hoài Khê nhẹ nhàng nghiêng người một bên, chặn lại tập kích của Lục Tử Tranh.

Vừa vặn lúc này, Lục mẹ gọi vào: “Tranh Tranh, đi ra đem hoa quả vào cho Hoài Khê...”

Lục Tử Tranh cắn môi, giậm chân một cái, quên đi, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, xoay người ra khỏi phòng đến nhà bếp bung hoa quả.

Cô mới vừa đi được một nửa, di động trong phòng khách liền vang lên. Thế là Lục Tử Tranh xoay chuyển phương hướng, đến phòng khách tiếp điện thoại.

Hiện thị trên điện báo là một số xa lạ từ Lâm Châu, Lục Tử Tranh hơi nghi hoặc đôi chút tiếp điện thoại, suy nghĩ có lẽ là bảo hiểm chào hàng điện thoại, vẫn chưa rõ ràng, đầu di động bên kia truyền đến một giọng nam sạch sẽ có hơi quen thuộc.

“Chị Tử Tranh, em là Hoài Xuyên.”

Lục Tử Tranh sững sờ, rõ ràng ngoài dự liệu của cô.

Giang Hoài Xuyên có hơi sốt ruột hỏi cô: “Chị Tử Tranh, chị em ở bên chị sao?”

Lục Tử Tranh liếc mắt nhìn về phương hướng phòng ngủ, trả lời: “Ừ, ở với chị.”

Giang Hoài Xuyên bên đầu kia di động tựa như thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Quả nhiên. Em với mẹ vừa sáng sớm đã điện thoại cho chị ấy, nhưng vẫn luôn tắt máy, nên mới mạo muội mà gọi điện cho chị.” Nói xong, cậu ngừng lại đôi chút, lại tiếp tục: “Chị Tử Tranh, mấy ngày trước chị em cảm mạo nóng sốt rất nặng, hai ngày nay vừa mới khá đôi chút, chị ấy lại không nghe khuyên bảo mà tự ý xuất viện về nhà. Sáng nay mẹ em lo chị ấy nên đến nhà tìm chị ấy, lại nghe vú Trương bảo sáng sớm trời chưa sáng chị ấy đã lái xe ra ngoài. Mẹ lo lắng cùng cực, biết ở với chị rồi thì bên em cũng yên lòng. Lại ngừng lại một chút, cậu mới nhỏ giọng, chân thành thỉnh cầu bảo: “Chị Tử Tranh, phiền phức chị quan tâm chị em nhiều hơn.”

Lục Tử Tranh hơi sững sờ, quả nhiên sắc mặt của nàng không tốt, thì ra là ngã bệnh. Cô nhú nhú mày, nghiêm túc trả lời Giang Hoài Xuyên: “Chị hiểu rồi.” Suy nghĩ một chút, cô lại có hơi nghi ngờ nói: “Có điều, hình như di động của Hoài Khê không tắt máy, sáng sớm chị vẫn gửi tin nhắn với cô ấy.”

Đầu bên kia điện thoại Giang Hoài Xuyên trầm mặc nửa ngày, mới giải thích: “Di động của chị em có hai sim, trong đó có một sim, chỉ có chị biết, cái số ấy, có lẽ, vẫn luôn khởi động 24h.”

Lòng Lục Tử Tranh bởi vì lời của Giang Hoài Xuyên, như mặt hồ yên ả bỗng nhiên có người khuấy động, trôi bồng bềnh một lần lại một lần sóng lẫn tăn, lâu thật lâu, vẫn không cách nào yên ả lại...

Cô đến nhà bếp bung hoa quả về phòng ngủ, từ trong khe cửa mở nghiêng ra, cô thấy Giang Hoài Khê đang nằm nhoài bên giường, cầm di động, một tấm một tấm mà chụp những bức ảnh trong album, vẻ mặt chăm chú nghiêm túc tựa như đang kiểm tra biểu bảng báo cáo quan trọng.

Lòng Lục Tử Tranh, càng ngày càng có hơi ẩm ướt.

Cô gõ gõ cửa, nhắc nhở Giang Hoài Khê. Quả nhiên, động tác Giang Hoài Khê nhanh chóng bỏ di động vào trong túi quần, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà quay đầu trên ghẹo với cô: “Vừa nãy lúc tôi xem ảnh xong, phát hiện một bí mật trọng đại vô cùng lớn. Di và chú rất đẹp nha, còn cậu thì như bị đột biến gene vậy.”

Lục Tử Tranh để xuống đĩa trái cây, chăm chú lắng nghe, phát hiện trong lời nói của Giang Hoài Khê mang theo chút giọng mũi mớ hồ. Cô không khỏi có chút tự trách, khi nãy tại sao không có chú ý tới. Cô thờ dài, xiên miếng táo đến bên miệng Giang Hoài Khê, cố ý giả đồ tức giận bảo: “Không biết ăn có chặn nổi miệng của cô hay không?”

Giang Hoài Khê nhú mày, há mồm cắn xuống miếng táo, không lên tiếng.

Sau khi ăn mấy miếng hoa quả xong, Lục Tử Tranh đột nhiên đẩy Giang Hoài Khê ngồi lên giường, đưa tay đi kéo quần áo của nàng.

Hiếm khi Giang Hoài Khê lộ ra vẻ mặt hoang mang, theo phản xạ mà hai tay vòng ngực, song nháy mắt, lại lập tức bình tĩnh lại, nhú mày khẽ cười nói: “Ban ngày ban mặt lại đùa giỡn phụ nữ đẳng hoàng hình như không hay cho lắm?”

Lông mày Lục Tử Tranh hung hãn nhú lên một cái, lạnh lùng nói: “Phụ nữ đẳng hoàng là ai? Cô không mê ư? Nằm xuống chộp mắt một lát đi, ăn cơm tôi gọi cô.”

Giang Hoài Khê vốn muốn cự tuyệt, nhưng đầu vừa dựa vào gối, nàng cảm giác mình thoải mái tới nỗi muốn nhắm mắt lại. Có lẽ, hình như mệt mỏi quá, không chịu đựng nổi nữa rồi. Thế là, nàng liền nghe theo Lục Tử Tranh, đáp một tiếng “ừ”, thật sự mà nằm xuống.

Có thể vì nàng thật sự vô cùng mệt mỏi, hoặc trên gối đầu tràn đầy mùi hương của Lục Tử Tranh, khiến Giang Hoài Khê vô cùng quen thuộc mà thả lỏng, chỉ trong chớp lát, nàng đã nặng trĩu ngủ đi.

Lục Tử Tranh giúp Giang Hoài Khê xê dịch góc chăn, nhìn về mặt lúc ngủ yên tĩnh đầm đìa của Giang Hoài Khê, dịu dàng đầy mắt.

Không biết qua bao lâu, Giang Hoài Khê loáng thoáng nghe thấy có người gọi nàng, nàng nặng nề mà mở mắt ra, trong cơn mông lung lại nhìn thấy Lục Tử Tranh cúi người thấp đầu khẽ hôn trán của nàng. Nàng hơi cong khóe môi, chỉ cảm thấy như mộng, không định tỉnh lại, thế là lại mơ mơ hồ hồ mà mất đi ý thức...

Thời điểm tỉnh lại lần nữa, nàng liền nhìn thấy Lục Tử Tranh ngồi ở trước bàn đọc sách, lẳng lặng nhìn mình.

Lục Tử Tranh thấy Giang Hoài Khê tỉnh rồi, bèn đứng lên, đi tới bên giường, chế giễu bảo: “Tôi còn tưởng rằng cô định ngủ tới lúc tối rồi ăn cơm tôi luôn chứ.”

Giang Hoài Khê chán nản ngồi dậy, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Lục Tử Tranh hồi đáp: “Hơn hai giờ, bữa trưa mẹ hâm cô giúp cô rồi, ăn xong có lẽ sẽ chuẩn bị xuất phát.”

Giang Hoài Khê mặc áo khoác vào liền chuẩn bị đi ra ngoài, Lục Tử Tranh đột nhiên kéo nàng lại nói rằng: “Không phải khi nãy cô đòi tôi quà tết sao?”

Giang Hoài Khê dừng bước lại, nghi hoặc mà nhìn Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh đưa tay móc ra một bao đồ thăm từ trong túi, đưa cho Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê nhưn mày, bên môi cong ra ý cười bảo: “Bên trong chứa cái gì? Hình như rất dày, không phải là tiền không đó chứ?”

Lục Tử Tranh cười cười, nhẹ nhàng nói: “Cô mở ra nhìn thì biết thôi.”

Giang Hoài Khê mang theo một ít tò mò, cười mở bao lì xì, bên trong thật sự toàn là tiền, một tờ lại một tờ đo đò.

Bên môi Giang Hoài Khê mang theo nụ cười, vậy mà lại có lẽ, nàng đếm thoáng qua, đột nhiên, ý cười đọng lại bên môi. 520, wu er ling [2]?

Nàng ngẩng đầu mang theo dò thám nhìn về phía Lục Tử Tranh, lại thấy Lục Tử Tranh dịu dàng chưa từng gặp chăm chú nhìn mình, mở miệng nói: “Hoài Khê, tôi thích...”

Lời còn chưa nói hết, trong lòng Giang Hoài Khê hoảng hốt, vội vàng mở miệng ngắt lời cô: “Hình như tôi có hơi đói bụng, đi ra ngoài ăn cơm trước đây.” Rồi trốn chạy rồi rít.

Cả người Lục Tử Tranh đều cứng lại, nụ cười bên môi, từng chút từng chút biến mất không thấy...

Mãi đến khi Lục mẹ gọi Lục Tử Tranh chuẩn bị xuất phát, Lục Tử Tranh mới rời khỏi phòng.

Thời điểm về Lâm Châu, Lục Tử Tranh cùng Lục mẹ đồng thời ngồi ở ghế sau, bầu không khí, nặng nề kỳ lạ.

Lục mẹ cảm thấy bầu không khí có chút không đúng, muốn nói gì đó đánh vỡ trầm mặc lúng túng thế này, nhưng nhìn về mặt lạnh lùng của Lục Tử Tranh cùng vẻ mặt nhàn nhạt của Giang Hoài Khê, bà há miệng, cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng.

Thế là, cứ như vậy, trong lộ trình hơn 4 giờ, ba người thật sự chẳng nói một câu nào.

Vẫn chịu đựng cho đến khi về Lâm Châu, Lâm Châu, quả nhiên cũng có tuyết rồi.

Vừa đến khu nhà, Lục mẹ liền vội vã trước tiếng xuống xe ôm một phần hành lý lên lầu, để không gian cho Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê trầm mặc giúp đỡ Lục Tử Tranh ôm một phần hành lý cùng nhau lên lầu, đến cửa nhà, mới rốt cuộc mở miệng nói chuyện, lần đầu tiên hơn năm giờ trầm mặc: “Tôi không vào đâu.” Nói xong, xoay người định rời đi.

Lục Tử Tranh đột ngột đưa tay giữ nàng lại, ánh mắt sáng rực nhìn Giang Hoài Khê, cắn cắn môi, mới khàn giọng bảo: “Hoài Khê, cô biết tôi muốn nói gì mà có đúng hay không? Tại sao cố ý không cho tôi nói hết?”

Giang Hoài Khê né tránh tầm mắt Lục Tử Tranh, cúi đầu không nhìn cô, nhẹ giọng hỏi đáp: “Tôi không biết cậu muốn nói gì. Tử Tranh, vẫn thế này không tốt sao?”

Lục Tử Tranh cầm lấy tay nàng, dần dần mất sức lực, vô lực trượt xuống, cuối cùng, buông ra Giang Hoài Khê, xoay người vào cửa, không hề liếc nhìn nàng một cái.

Lục mẹ đứng trước cửa lo lắng nhìn Lục Tử Tranh. Dáng vẻ của Lục Tử Tranh tựa như hết sức tinh táo, gọn gàng ngăn nắp mà côi giầy, côi tất, một cái, hai cái...

Đột nhiên, cô tựa như bị ấn bởi cơ quan gì, bỗng nhiên đứng thẳng người, để chân trần, tông cửa xông ra...

Cô ấn thang máy xuống thẳng tới lầu một, sau đó, bất chấp chạy vội ra cửa lầu, dùng hết sức lực toàn thân gọi lại Giang Hoài Khê cách không xa phía trước: “Giang Hoài Khê!”

Bước chân Giang Hoài Khê dừng lại, run lên chốc lát, rút cuộc quay người sang, về mặt phức tạp.

Lục Tử Tranh cứ như vậy, bàn chân trần đạp trong tuyết, từng bước từng bước đi đến trước mặt Giang Hoài Khê, đỏ cả mặt hỏi nàng: “Giang Hoài Khê, tôi thích cô. Chúng ta, thật sự không có khả năng tiến thêm bước nữa sao?”

Giang Hoài Khê lại ngồi xổm xuống, côi giầy mình, trầm mặc không trả lời cô.

Lục Tử Tranh cúi đầu nhìn bóng người trước mắt đã từng cực kỳ quen thuộc giờ khắc này lại đặc biệt xa lạ, dùng hết tất cả dũng khí sau cùng hỏi nàng: “Vậy tại sao cô đối tốt với tôi như vậy?”

Giang Hoài Khê nâng chân Lục Tử Tranh lên, nỗ lực đem giày mình trùm vào chân trần của Lục Tử Tranh. Nàng trầm mặc một hồi, rốt cuộc ngữ điệu không chút biểu cảm mà hỏi ngược lại: “Chúng ta không phải bạn tốt sao?”

Lục Tử Tranh tựa như mất hết hy vọng, sắc mặt trong nháy mắt chán nản trắng xám, tựa như vô cùng buồn cười mà lặp lại một lần: “Quả nhiên là bạn tốt ư, cô đối với mỗi người bạn tốt đều thế này sao...” Chân cô tránh thoát tay Giang Hoài Khê, quay người sang đi về, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, là tôi hiểu lầm. Sau này, đừng đối tốt với tôi thế nữa, tôi, không chịu đựng nổi.”

Giang Hoài Khê ngồi xổm ở tại chỗ, nhìn Lục Tử Tranh đi xa, bàn chân trần lạnh đến đỏ bồng từng bước từng bước đạp vào trong tuyết, về mặt thống khổ, cũng dần dần, đỏ cả vành mắt...

Chú thích:

[1] túi ấm tay: Tên như công dụng, dùng để giữ ấm tay hoặc một số bộ phận khác trên cơ thể (hình minh họa)

[2] 520: Phát âm là wu er ling đọc gần giống wu ai ni (tôi yêu em).

Lời editor: Cứ tưởng

Chương 34

Lục Tử Tranh không biết mình chèo chống bản thân thế nào khi về đến nhà. Cô mới vừa vào trong nhà, đã nhìn thấy mẹ đứng ở tiền sảnh, mặt lo âu nhìn mình. Cô xoay người, cực lực khống chế bàn tay run rẩy của mình, nhẹ nhàng khép lại cửa, sau đó ngồi xổm người xuống lấy dép bông ra, vờ như không có chuyện gì xảy ra mà hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ sao vậy? Sao nhìn con mãi thế.”

Lục mẹ nhẹ giọng gọi cô: “Tranh Tranh...”

Lục Tử Tranh xò đôi chân bị cứng lạnh đến mất đi tri giác vào bên trong dép, ngẩng đầu miễn cưỡng nở nụ cười về phía mẹ, giả vờ ung dung đáp: “Ồ...” Nhưng cô vừa định đứng lên, hai chân lại mềm nhũn, ngã vào trong ngực của mẹ đang tiến lên. Lúc này Lục Tử Tranh mới bị ai mà phát hiện, hóa ra, cô thật sự đã vô lực như vậy.

Lục mẹ gấp rút đỡ cho cơ thể Lục Tử Tranh đứng vững vàng, vành mắt bà đỏ hoe, nhưng cũng không thăm dò rốt cuộc là Lục Tử Tranh và Giang Hoài Khê xảy ra chuyện gì, chỉ trầm mặc đỡ Lục Tử Tranh khó khăn đi tới phòng khách, ngồi ở trên ghế sofa, sau đó, đi tới toilet giúp Lục Tử Tranh đun nước nóng.

Lục Tử Tranh dựa lưng vào trên ghế sofa, nhắm mắt lại ngước đầu, cực lực khống chế lại bản thân, hô hấp vừa trầm vừa trọng, bắp thịt ở hai má đang vô hình run rẩy.

Lục mẹ bùng hai chậu nước nóng đi ra, thử nhiệt độ xong, mới dè dặt đặt hai chân cứng lạnh của Lục Tử Tranh vào trong nước.

Lục Tử Tranh đột nhiên mở mắt ra, cơ thể nghiêng về phía trước, kéo lại cánh tay Lục mẹ, ngăn lại động tác Lục mẹ ngâm chân cho cô, thanh âm khàn khàn nói rằng: “Sao có thể để mẹ ngâm chân giúp con được?”

Lục mẹ đau lòng mà nhìn cô, thờ dài nói: “Đứa nhỏ ngốc...”

Lục Tử Tranh nghe thấy âm thanh mang theo thương tiếc cùng tiếng thờ dài triu mến của Lục mẹ, đột nhiên mũi liền đau xót, nước mắt nhịn hồi lâu rốt cuộc tràn mi chảy ra. Cô kéo mẹ sang ngồi ở bên cạnh mình, cúi đầu vào trong cổ của mẹ, hai tay chặt chẽ ôm lấy Lục mẹ, khóc trong im hơi lặng tiếng. Lục mẹ chỉ cảm thấy một mảnh ẩm ướt lạnh buốt ngay cổ mình, làm cho bà lo lắng suýt tí nữa cũng phải rơi lệ.

Lục mẹ không dám hỏi đến tội cùng là cô bị gì, không thể làm gì khác hơn là ôm lại cô, một tay nhẹ nhàng vỗ lưng Lục Tử Tranh, nhẹ giọng an ủi cô: “Tranh Tranh đừng khóc, mẹ ở đây, đều sẽ tốt lên thôi, đều sẽ qua hết thôi...”

Lục Tử Tranh khóc đến cả người đều run rẩy, nhưng không có một chút âm thanh nào, cuối cùng, cô rút cuộc lau khô nước mắt của mình, ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe cố gắng nở nụ cười với Lục mẹ, giọng khàn khàn còn hơi nghẹn ngào: “Mẹ, không sao, con khóc xong là tốt rồi, đừng lo cho con, con không sao rồi...”

Lục mẹ nhìn cô gắng gượng tươi cười, cảm thấy lòng đau đến khó chịu, ôn giọng mà đáp ứng cô: “Ừ, mẹ tin con, mẹ không lo lắng...” Dứt lời, bà chuyển đầu qua, cực nhanh lau nước mắt không nhịn được tràn ra ở khóe mi.

Đứa nhỏ ngốc, con thế này, bảo mẹ làm sao yên lòng đây.

Lục mẹ vốn đang lo lắng tâm tình của Lục Tử Tranh sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị không ngon, lại không nghĩ rằng, com tối Lục Tử Tranh ăn gần như bình thường, trên bàn com cũng không có gì khác thường nào, tình cờ còn có thể cùng cô tán gẫu việc nhà vài câu. Lục mẹ biết Lục Tử Tranh đang cực lực miễn cưỡng che giấu bản thân, nhưng bà cũng không định bóc vết sẹo của cô ra, chỉ đành hết cách mà phối hợp với cô.

Sau khi ăn com xong, Lục Tử Tranh liền đi vào ổ phòng mình, mượn cớ là muốn tắm rửa đi ngủ sớm đôi chút, nói là dù sao bắt đầu từ ngày mai cũng phải đi làm nữa, phải nắm lấy một chút thời gian cuối cùng để làm một giấc ngủ ngon, làm một hồi mộng đẹp.

Lục mẹ sao mà không biết thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Lục Tử Tranh, đừng nói bây giờ chỉ mới qua khỏi 7 giờ, cho dù là lúc rạng sáng cô nằm ở trên giường cũng khó có thể ngủ nổi, phải trải qua một phen trần trọc mới ngủ được, chứ nói chi đến mộng đẹp gì gì đó. Nhưng bà cũng biết, Lục Tử Tranh hiện tại có lẽ phải cần yên lặng một mình đôi chút, thế là bà giả bộ gì cũng không biết, hơn hờ đồng ý cô, còn dặn dò: “Sáng mai nhớ dậy sớm chút đó, đừng mới ngày đầu năm mới đã đi làm muộn, ngượng chết.”

Lục Tử Tranh nháy mắt một cái mang theo ý cười đáp: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng lung tung, con ngoan thế này, sao lại làm thế được.”

Lục mẹ cười nói: “Chỉ biết tự thổi phồng mình...”

Lục Tử Tranh giẫm bước chân vội vàng lộn xộn trở về phòng, đóng cửa lại, chưa kịp bật đèn, liền đi thẳng đến phòng tắm bố trí trong phòng ngủ, ngồi

xỏm ở bên bồn cầu, đem com tối vừa buộc mình ăn vào ới ra sạch sành sanh, nôn đến nỗi hai chân đều tê dại nước mắt cũng rơi xuống, mới co quắp ngồi ở trên mặt đất, không nhúc nhích.

Qua hồi lâu, cô mới tìm về một chút sức lực, ra phòng tắm đến phòng ngủ cầm áo lót và áo ngủ thay tắm, lại trở về phòng tắm tắm rửa.

Cô mở vòi sen hết mức, phút chốc liền ướt toàn thân, đôi mắt không chịu mở ra, phút chốc tiếp theo, nước mắt tràn ra từ khóe mắt, trắng trợn không kiêng dè. Cô cảm giác được trên mặt mình tràn đầy ướt át, nhưng lừa gạt mình, mẹ, con không có khóc, đó là nước, mẹ đừng lo lắng...

Lục Tử Tranh không biết mình tắm đã bao lâu, đến khi da dẻ khắp người đã bắt đầu nhả lại, cô mới rút cuộc tắt nước, lau khô tóc và thân thể rồi ra khỏi phòng tắm.

Không có mở đèn, cô mò mẫm bò lên giường, cuộn tròn hai chân lên, hai tay ôm đầu gối, mượn ánh sáng của trăng, kinh ngạc mà nhìn đồng hồ treo trên vách tường, nhìn kim giây, một giây lại một chốc di chuyển.

Người ta hay bảo nhân sinh vội vã, thời gian quý giá, nhưng vào lúc này, Lục Tử Tranh lại cảm thấy mỗi một phút mỗi một giây đều có vẻ dài đằng đẳng, cô gần như tìm không được ý nghĩa của thời gian đối với cô, ngoại trừ giây vò, vẫn là giây vò.

Cô ở trong lòng tra hỏi bản thân, phải chăng trong nhân sinh vốn không nên có điều chờ mong? Phật nói chúng sinh đều khổ, đời người vốn là khổ cực để trả lại nghiệp trái kiếp trước, cho nên tiếng thứ nhất sau khi con người hạ sinh chính là tiếng khóc. Tại sao cô vẫn chưa học được, chưa giác ngộ được như thế?

Ở trong bóng tối, Lục Tử Tranh từng chút từng chút vuốt ve dấu vết xấu xí ngoằn nghèo trên cổ tay, theo dấu vết, mò tới đồng hồ Gang Hoài Khê đưa cô, chiếc dây đồng hồ lạnh lẽo thô to ấy. Đầu ngón tay của cô nhẹ nhàng vuốt ve dây đồng hồ, rút cuộc cô cười không được, lại khóc...

Địu dàng quá mức, vốn không phải là lỗi của Gang Hoài Khê, lỗi là cái tự cho là đúng của mình; Đưa không nổi tình yêu cho cô ấy, lại càng không phải là lỗi của Gang Hoài Khê, lỗi là lòng tham không đáy của mình.

Từ đầu tới đuôi, Gang Hoài Khê đều không có lỗi. Lỗi đều do bản thân mình.

Nhưng mà, Hoài Khê, người nói vẫn thế này không tốt sao?

Quý đạo đã lệch ra khỏi hướng bình thường, vậy làm thế nào để tiếp tục đi lên như cũ?

Lục Tử Tranh đột nhiên bò dậy, kéo ngăn kéo ra, lấy ra một túm tóc Gang Hoài Khê để lại trên gối đầu cô, ánh mắt dịu dàng như nước mà nhìn hồi lâu. Rút cuộc, cô xuống giường, mở cửa ra, chậm chạp tháo ra dây đỏ buộc vào tóc, đưa ra ngoài cửa sổ, định giơ tay nặng nề vung lên, để tất cả quyền luyến, tựa như những sợi tóc đen rời rạc này, theo gió rời xa đương thế...

Nhưng cô giương tay lên, sau cùng, vẫn không buông tay ra.

Lục Tử Tranh cười khổ nhìn tóc trong tay hồi lâu, sau đó đóng cửa lại, bò về trên giường. Cô coi đồng hồ trên cổ tay ra, bỏ nó và tóc vào chỗ sâu nhất trong ngăn kéo, tựa như phần tâm tư cô đối với Gang Hoài Khê, nhốt vào trong bóng tối, không cách nào nhìn thấy ánh mặt trời.

Làm xong tất cả những thứ này, cô không đếm xỉa đầu tóc chưa khô, mệt mỏi ngã quắp ở trên giường, cả người cuộn tròn như một quả bóng...

Đêm, thật sự rất dài rất dài, rất lạnh rất lạnh... Cổ tay trống không, đặc biệt mà lạnh lẽo, xuôi theo cổ tay, lạnh đến trong lòng, khiến Lục Tử Tranh run rẩy bầy...

Cuối cùng Lục Tử Tranh vẫn tròn mắt chờ đến khi trời sáng, vệt nước mắt trên mặt đã sớm khô đi, cô vô lực tự giễu nở nụ cười, lại là một ngày mới rồi. Cô ngồi dậy, lấy di động ra, một đêm do dự, rút cuộc hạ quyết tâm.

Tìm được chỗ danh sách người liên lạc, tay hơi run lên, đưa Gang Hoài Khê vào danh sách đen, sau đó, xóa hết tất cả trò chuyện cùng nhật ký tin nhắn...

Cứ như vậy đi, cắt đứt hết đi, quên hết đi.

Lục Tử Tranh ở trong lòng yên lặng nói vô số câu: Hoài Khê, xin lỗi.

Trở thành một cặp, duyên phận thiếu sót chúng ta; Nhưng giả làm bạn bè, tôi lại không có năng lực. Xin lỗi.

Con mắt sưng đỏ và sắc mặt trắng xám được Lục Tử Tranh hiếm khi trang điểm đậm che giấu đi, cô đứng giờ đi làm đến cơ quan phiên dịch. Sau phiên họp toàn thể, giám đốc giữ Lục Tử Tranh lại, thông tri cô xé chiếu đến Phong Thượng báo cáo.

Tâm lực Lục Tử Tranh đã tiêu tụy, đã không còn bất kỳ tinh lực để đi ứng phó lúc lạnh lúc nóng hay muốn nói lại thôi của Liên Huyền, không nhiều bất kỳ do dự nào, đã định chấp tay dâng nghiệp vụ quý báu ấy cho người khác. Nhưng giám đốc lại nói, là Liên Huyền chỉ đích danh muốn cô, hiển nhiên, là đang vô cùng khó xử.

Năm ngoài Phong Thượng ký hợp đồng với cơ quan phiên dịch, xác định quan hệ hợp tác dài hạn, giám đốc cơ quan có ơn tri ngộ với cô, Lục Tử Tranh không tiện để anh ta khó xử. Sau đủ điều suy tư, Lục Tử Tranh vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Trái tim của cô đã chết thành tro rồi, từ nay về sau, yêu hận không còn liên quan với cô nữa. Liên Huyền hay những người khác, thật ra có cái gì khác nhau đâu.

Buổi chiều Lục Tử Tranh giống như quy ước đến Phong Thượng báo cáo, Liên Huyền ngày kiểm tỷ bạc vội vàng đi công tác đến Lâm thị xử lý một đơn làm ăn lớn, chỉ để lại hai thư ký cho Lục Tử Tranh một ít tài liệu, thông báo ngày mai cô cùng nàng ta đến Nhật Bản đi công tác, bởi thời gian khá cấp bách, còn dặn Lục Tử Tranh cần phải mau chóng quen thuộc đơn nghiệp vụ này.

Lục Tử Tranh ôm tài liệu, thấy buồn cười. Cũng tốt, bận rộn, có lẽ sẽ không nhớ nữa.

Buổi tối ngày hôm ấy, Lục Tử Tranh lại bắt xe về nhà Lục mẹ cùng Lục mẹ ăn một bữa cơm tối, báo cho bà rằng cô phải đi Nhật Bản công tác, lộ trình dài ngắn chưa định, bảo Lục mẹ chăm sóc thật tốt bản thân.

Do dự rất lâu, Lục Tử Tranh mới khàn khàn giọng bổ sung một câu: “Mẹ, nếu như có thể, tận lực đừng làm phiền Hoài Khê nhé.” Nói xong, cô không dám ngẩng đầu nhìn về mặt Lục mẹ.

Nhưng không ngờ, Lục mẹ lại không có chút gọn sóng nào mà nhẹ giọng đáp ứng cô: “Được, mẹ nghe con hết.”

Lục Tử Tranh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về hướng Lục mẹ, nhưng chỉ nhìn thấy sáng tỏ và yêu thương trong mắt Lục mẹ, trong lúc nhất thời, bỗng cảm thấy an tâm. Bất luận thế sự thay đổi ra sao, mẹ đều sẽ là hậu thuẫn kiên cường nhất của cô, đây là điều tin chắc còn sót lại duy nhất của cô bây giờ trong thế giới này.

Nhưng Lục Tử Tranh lại không nghĩ đến, ngày tiếp theo, cô chân trước mới vừa lên máy bay, chân sau, Lục mẹ đã gọi điện thoại cho Giang Hoài Khê rồi.

Giọng nói của Lục mẹ là dịu dàng trước sau như một, không vì sự không vui của Lục Tử Tranh và Giang Hoài Khê mà đối với Giang Hoài Khê có chút lạnh nhạt nào: “Hoài Khê nè, Tử Tranh lại đi công tác ở Nhật Bản rồi, khi nào con rỗi, thì qua chỗ đi nói chuyện phiếm nhé.”

Trong phòng bệnh độc lập của bệnh viện nhà họ Giang, Giang Hoài Khê ngồi dậy, nhủ mày, nhẹ giọng trả lời Lục mẹ: “Dạ, nhưng phải phiền đi đợi mấy ngày rồi, giờ con đang đi công tác ở bên ngoài vài ngày, chờ vài ngày sau mới trở lại.”

Lục mẹ ở đầu kia di động yêu thương mà cười cười, không để ý, nói: “Không sao, bao lâu đi cũng chờ được, ngày con tới, nhớ gọi điện thoại cho đi trước, đi làm đồ ăn ngon cho con ăn.”

Hiếm khi Giang Hoài Khê trẻ con mà cười ra tiếng, mềm giọng đáp: “Dạ được.”

Nàng chuyển đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, trời vẫn âm u. Khi nào, tuyết mới có thể ngừng?

Ngày ấy, sau khi Lục Tử Tranh đi, Giang Hoài Khê ngồi xõm trong tuyết hồi lâu, mãi đến khi sắc trời đã một màu đen kịt, lại không còn thấy những vết chân đã từng khắc sâu lúc Lục Tử Tranh xoay người rời đi ấy, Giang Hoài Khê mới cắn môi đỏ mất rút hai chân đã đông cứng từ trong tuyết ra, xò giày vào, khó khăn về tới trên xe.

Chân nàng đã gần như mất đi tri giác, không lái xe được, thế là đành phải gọi điện thoại nhờ người ta đến đây lái xe đưa nàng về.

Sau khi về đến nhà, Giang Hoài Khê chỉ cảm thấy đầu mê man, cả người bủn rủn vô lực, cả cơm cũng không ăn, qua loa tắm rửa thân thể xong, liền lên giường, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, Giang Hoài Khê chỉ thấy cổ họng đau đến lợi hại, cả người khó chịu như lửa đốt. Nàng mở mắt ra định chống tay ngồi dậy, nhưng khi giơ tay, lại phát hiện trên mu bàn tay được cắm vào một cây kim tiêm nhỏ thẳng tắp. Nàng quay đầu nhìn lên phía trên, quả nhiên, trên đầu giường lại treo bình nước biển...

Giang Hoài Khê nhìn ống nhựa bình nước biển ấy, nhìn chất lỏng bên trong từng giọt từng giọt rơi xuống, đột nhiên, lòng phần nộ lên. Nàng tỉnh linh ngồi dậy, bất chấp mà hung ác vứt kim tiêm đi, nắm ống nhựa, vứt nó khiến dịch thuốc văng ra ngoài. Nàng chưa từng phát cáu phần hận như một khắc đó, vô lực không cam lòng mà muốn hủy diệt tất cả, gần như muốn đem hết thảy oan ức và bất cam những năm gần đây đều phát tiết ra ngoài.

Giang Vong bùng canh thuốc đi vào, thấy Giang Hoài Khê đang đứng chân trần dưới giường, chần nằm ở dưới mặt đất, nhiễm phải vết vết đỏ tươi, theo những vết màu đỏ ấy nhìn lên, mới nhìn thấy, mu bàn tay của Giang Hoài Khê, đang từng chút từng chút rớm máu ra ngoài...

Cô tiện tay đặt canh thuốc xuống bên cạnh cửa, lại bước nhanh lên trước, từ trong hộp thuốc lấy ra cùn và tăm bông, nắm tay Giang Hoài Khê lại định cầm máu cho nàng. Giang Hoài Khê lại lần đầu tiên mất khống chế trước mặt cô như vậy, đưa tay tàn nhẫn đẩy cô ra, thanh âm khàn khàn gào nhẹ nói: “Cút đi, tôi mệt cái cuộc sống như vậy lắm rồi, tôi không muốn, không muốn sống nữa...” Nói đến câu cuối, đã là giọng nghẹn ngào mơ hồ.

Giang Vong quen biết gần mười năm với Giang Hoài Khê, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Giang Hoài Khê vốn bình tĩnh tự tin lại trở nên yếu ớt như vậy, trong lòng cô không tránh khỏi cũng đau lòng khó chịu, nhưng vẫn mặt lạnh, một lần nữa mạnh mẽ nắm lấy tay nàng, lạnh giọng mắng: “Phát sốt đến hồng đầu óc à? Cô nổi điên gì đó?!”

Giang Hoài Khê bị cô nghiêm khắc khiển trách, rớt cuộc, dần dần bình tĩnh lại, nhưng trong lòng thì càng ngày càng bị thương. Nàng khôi phục dáng vẻ thường ngày, vô lực cười khổ một tiếng, xin lỗi nói: “Xin lỗi, vừa nãy thật ngại.”

Giang Vong không thèm liếc mắt nhìn nàng một chút, đứng dậy một lần nữa treo dịch thuốc lên, nắm lấy một tay khác nguyên vẹn của Giang Hoài Khê, cầm kim tiêm, từng chút từng chút, chậm rãi đâm rách da thịt, đẩy kim vào.

Bởi động tác của cô quá mức chậm chạp, Giang Hoài Khê đau dữ dội, nhưng vẫn nhẫn nhịn không nói tiếng nào.

Giang Vong châm kim xong, ngừng đầu lạnh giọng xầu xa hỏi: “Có đau không?”

Giang Hoài Khê hừ nhẹ một tiếng, không hề trả lời cô. Giang Vong tuyệt đối là cố ý!

Giang Vong dường như không để tâm sự im lặng của nàng, thu dọn hộp thuốc xong, sau đó đến cửa, dè dặt bưng canh thuốc đến đầu giường Giang Hoài Khê, mới lại hỏi: “Bây giờ còn đau như vậy không?”

Giang Hoài Khê nhìn cô, trầm mặc một hồi, mới đáp lại: “Tốt hơn một chút rồi.”

Giang Vong tựa như sáng tỏ, cười nhạt bảo: “Cô thấy đấy, đau đớn dù khắc sâu trong lòng thế nào, cũng sẽ được xoa dịu bởi thời gian trôi qua, cô cần gì phải làm quá như thế, cần gì phải chuốc khổ bởi đau đớn nhất thời rồi cuối cùng cũng sẽ biến mất đâu.” Nói xong, cô đưa canh thuốc tới trước mặt Giang Hoài Khê, ý bảo nàng uống.

Giang Hoài Khê lại nặng nề mà nhìn chăm chăm cô, hồi lâu, mới trả lời: “Nếu như đau đớn có thể chứng minh, tất cả đã từng tồn tại, thế thì, tôi đồng ý đau đớn dài lâu.”

Giang Vong ngăn ra, khẽ cười một tiếng, xoay người rời đi.

Giang Hoài Khê cũng trong lúc cô quay người đi hỏi cô rằng: “Nếu như đau đớn thật sự sẽ được xoa dịu tan biến bởi thời gian, vậy, Giang Vong, cô đã quên rồi chưa?”

Bước chân rời đi của Giang Vong dừng lại, ý cười nhạt nhẽo trên mặt dần dần biến mất, cuối cùng, cũng chỉ là yên lặng rồi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Trên máy bay, Lục Tử Tranh ngồi song song với Liên Huyền, có vẻ tâm tình Liên Huyền rất tốt, khoe mắt chân mày đều chứa ý cười, nàng ta mỉm cười hỏi Lục Tử Tranh đang nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ: “Ngại quá, hôm qua đi công tác nên không gặp cậu được. Tài liệu hơi nhiều, thời gian lại cấp bách, vất vả cậu rồi.”

Lục Tử Tranh quay đầu về, nhìn lưng ghế dựa phía trước, nhẹ nhàng trả lời: “Không sao, là điều cần làm mà, Liên tổng khách khí rồi.”

Liên Huyền thấy Lục Tử Tranh từ khi lên máy bay đến giờ vẫn nhủ chặt lông mày, vẻ mặt lạnh lùng, không nhìn được quan tâm nói: “Tử Tranh, hình như cậu, tâm tình không tốt lắm?”

Lục Tử Tranh cau mày, giờ khắc này ở trên không trung cao mấy vạn foot, nhìn máy bay đi xuyên thấu qua mây, lòng vốn nên hoảng sợ vì độ cao, lúc này đây, lại bị tâm tư khác chiếm hết. Cô liên tục suy tư về chuyện, Giang Hoài Khê, có gọi điện thoại cho cô không?

Nghe thấy câu hỏi của Liên Huyền, Lục Tử Tranh hơi khép hai mắt, dáng điệu không muốn trò chuyện, đạm mạc trả lời: “Không có, Liên tổng cô nghĩ nhiều rồi.”

Ánh mắt Liên Huyền nặng nề mà nhìn cô nửa ngày, thờ dài thườn thượt một hồi, cũng nhắm hai mắt lại dưỡng thần.

Trong thời gian ba ngày sau đó, Lục Tử Tranh ở chung với Liên Huyền, dáng vẻ trang nghiêm giải quyết việc chung, ngoại trừ chuyện công tác, Lục Tử Tranh không cho nàng ta một chút cơ hội nào để trao đổi về chuyện khác. Liên Huyền cảm giác được Lục Tử Tranh lúc này so sánh với lần trước, dường như lạnh lùng hơn rất nhiều, cửa chính của thế giới tình cảm được xích chặt hơn, nhưng cũng không thể làm gì khác. Mấy lần mời cùng đi ăn tối, đều bị Lục Tử Tranh lạnh nhạt từ chối, Liên Huyền chỉ có thể yên lặng nhìn bóng người đứng mực của Lục Tử Tranh cười khổ.

Buổi chiều ngày thứ tư, trải qua cuộc đàm phán nghiêm túc của song phương mấy ngày trước, hợp đồng cuối cùng cũng ký xong. Liên Huyền thở phào nhẹ nhõm một hơi, tâm tình rất tốt, mấy lần bị từ chối cũng không giảm bớt nhiệt tình của nàng ta đối với Lục Tử Tranh, ra khách sạn, nàng ta liền kéo tay Lục Tử Tranh, cười cong mắt mày khẩn cầu Lục Tử Tranh nói: “Tử Tranh, buổi tối cùng nhau ăn cơm, chúc mừng một hồi được không? Xem như mình cảm ơn vất vả của cậu mấy ngày nay.”

Trên gương mặt Liên Huyền tràn đầy chân thành, lúc nói chuyện, bất giác mang theo ý nũng nịu mà năm đó Lục Tử Tranh quen thuộc, nếu là trước đây, có lẽ Lục Tử Tranh sẽ mềm lòng đầu hàng. Nhưng hôm nay, lòng Lục Tử Tranh lại tràn đầy mệt mỏi, không còn tình lực đối phó hay tiếc thương Liên

Huyền gì nữa.

Mấy ngày nay, mỗi khi cô gặp chuyện vui về mới lạ gì, cô đều không nhận được muốn gửi tin nhắn để chia sẻ cho Giang Hoài Khê, ban đêm mệt mỏi, mất ngủ, cũng sẽ không nhận được muốn mở nhật ký tin nhắn giữa Giang Hoài Khê và cô ra xem. Nhưng lấy đi động ra rồi, lại buồn đau mà suy nghĩ, Giang Hoài Khê, đã không còn thuộc về trong thế giới của mình nữa.

Giang Hoài Khê dùng thời gian bảy năm, khiến bản thân cô thành thói quen ỷ lại nàng. Mà cô, lại nên dùng bao lâu, mới có thể từ bỏ thói quen này? Lục Tử Tranh tuyệt vọng mà không dám nghĩ. Quên không được Giang Hoài Khê, bởi không cách nào nắm giữ được, vì thế nên đau khổ; Mà quên được Giang Hoài Khê, lại bởi không cam tâm, vì thế, vẫn là đau đớn.

Thân mình cô còn lo chưa xong, thì làm sao mà đi chú ý đến Liên Huyền thành tâm hay giả dối đây?

Lục Tử Tranh chỉ nhàn nhạt lắc lắc đầu, cự tuyệt nói: “Liên tổng, tôi mệt rồi, muốn đi về nghỉ trước.”

Tay Liên Huyền kéo Lục Tử Tranh, dần dần vô lực buông ra, miễn cưỡng cười: “Vậy cũng được, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Lục Tử Tranh về tới khách sạn, xử lý tài liệu trong tay một chốc, liền mỗi một nằm ngoài trên bàn híp mắt nửa mê nửa tỉnh.

Cũng không biết qua bao lâu, trong mơ hồ cô nghe thấy có người đang gõ cửa, liền giật mình tỉnh lại.

Lục Tử Tranh xoa đôi mắt lim dim vì buồn ngủ, mở cửa ra, nhìn thấy Liên Huyền đã thay đổi váy ngắn nhàn nhã, thấp thỏm cười cười lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu, ôn giọng hỏi cô: “Tử Tranh, nghe nói ở trên núi cách nơi đây không xa đang nở hoa anh đào, mình muốn đến xem thử, cùng đi được không?”

Lục Tử Tranh mím môi, trầm mặc nhìn nàng ta, đáng về từ chối hết sức rõ ràng.

Nụ cười trên mặt Liên Huyền dần dần cứng lại, lúng túng cắn cắn môi, xoay người lạnh nhạt nói: “Không việc gì, là mình làm phiền rồi...”

Lại không nghĩ, thanh âm nhàn nhạt của Lục Tử Tranh đột nhiên vang lên ở phía sau, nói: “Chờ tôi một lát, tôi đổi giày xong thì đi với cậu.”

Liên Huyền dừng bước, quay người sang, nhìn Lục Tử Tranh khom lưng đổi giày, trong nháy mắt mặt mày rạng rỡ, tràn đầy ý cười mà hài lòng đáp: “Được.”

Nhân viên phục vụ khách sạn nói với Liên Huyền rằng có thể lái xe đến giữa sườn núi, thế là Liên Huyền bèn lái xe tới đó.

Dọc đường, Lục Tử Tranh không nói một lời, vẫn trầm mặc nhìn phong cảnh qua đường bên ngoài cửa sổ.

Mấy năm trước, lúc cô còn đang trong thời kỳ thực tập, giám đốc của cơ quan phiên dịch rất xem trọng cô, còn dẫn cô cùng đến Nhật Bản đi công tác, cô một đường nom nớp lo sợ, vì trước sau đều bận rộn công việc, nên không có thời gian rảnh để đi xem hoa anh đào cực kỳ nổi tiếng của Nhật Bản. Sau khi về nước xong, cô về nhà một chuyến để báo bình an với mẹ, rồi mang theo quà tặng mua ở Nhật Bản về trường, đến ký túc xá tìm Giang Hoài Khê.

Khi đó lúc Giang Hoài Khê mở cửa, trông thấy Lục Tử Tranh rõ ràng là sững sốt, bởi vì, Lục Tử Tranh về sớm hơn một ngày so với thời gian cô nói với nàng.

Lục Tử Tranh nhìn thấy trong phòng khách đang bày một giá vẽ, Giang Hoài Khê đang vẽ tranh ư? Cô ló đầu nhìn vào, bèn trông thấy Giang Hoài Khê vẽ chính là hoa anh đào xán lạn tỏa ra khắp cây.

Giang Hoài Khê nhìn tranh hỏi Lục Tử Tranh: “Hoa anh đào của Nhật Bản đẹp không?”

Lục Tử Tranh sững sờ, mới lắp ba lắp bắp cười khỏ nói: “Tôi không có xem được, bận rộn công tác làm gì có thời gian.”

Giang Hoài Khê không nhận được cong khóe môi, nhìn Lục Tử Tranh chế giễu bảo: “Nhân viên mười tốt ư, rõ là gốc chết...”

Nói cười vẫn ở đó, nhưng đã là cảnh còn người mất rồi...

Xe lái đến giữa sườn núi quả nhiên lên không nổi nữa, Lục Tử Tranh liền cùng Liên Huyền đồng thời xuống xe. Xuống xe xong, Lục Tử Tranh mới phát hiện, Liên Huyền vậy mà mang giày cao gót ít nhất 7 cm. Cô đi theo sau Liên Huyền, nhìn nàng ta run rẩy đi lên phía trên, bỗng cảm giác hơi hoảng sợ.

Quả nhiên, thời điểm sắp tới trên đỉnh ngọn núi, Liên Huyền đột nhiên “a” một tiếng, nghiêng người ngã xuống. Lục Tử Tranh tay mắt lanh lẹ mà chạy tới, đỡ lấy Liên Huyền.

Liên Huyền sợ hãi không thôi mà cầm lấy tay Lục Tử Tranh, hít vào một ngụm khí lạnh, đau đến nổi thân thể hơi đứng không vững.

Lục Tử Tranh nhíu nhíu mày nói: “Đau lắm sao? Đi về thôi.”

Liên Huyền lại cầm tay cô lắc lắc đầu, kiên trì: “Không sao, tới đây rồi, còn vài bước nữa thôi, không đi lên thì thật là đáng tiếc. Đi thôi...”

Lục Tử Tranh nhìn đáng về cau mày lại kiên trì của Liên Huyền, không thể làm gì khác hơn là hai tay vịn nàng ta, từ từ tiếp tục bước về phía trên.

Đến trên đỉnh ngọn núi, đập vào mắt chính là đồ tươi mỡm nhẵn, như biển hoa rơi rớt. Liên Huyền tìm một hòn đá lớn, như trút được gánh nặng mà ngồi xuống nghỉ ngơi, Lục Tử Tranh thì lại đi về phía trước vài bước, nhìn trắng nõn đầy núi đầy cây đầy đất, suy nghĩ xuất thần.

Cuối cùng cô cũng được xem hoa anh đào ở Nhật Bản một lần rồi, nhưng dường như lại càng bi thương hơn.

Cô lấy di động ra chụp mấy bức ảnh, tấm cuối cùng, như thường lệ mà đưa tay ra làm biểu tượng chữ V trước ống kính, đem bức ảnh ấy gửi đến mẹ. Đây là thói quen của cô nhiều năm qua, mỗi khi đi công tác ở địa phương nào, cô liền gửi một bức ảnh cùng với thủ thế V ở địa phương ấy đến cho mẹ, nói cho mẹ rằng cô rất ổn, không cần lo lắng.

Bức ảnh gửi đi rồi, nhưng Lục Tử Tranh vẫn nhìn giao diện gửi đi, không chịu rời khỏi. Rất muốn rất muốn nói với người năm đó cười cô ngu ngốc, nói cho nàng biết, cô lúc này đang mượn cơ hội nhìn hoa anh đào, còn là ở cùng với boss nữa, thông minh lắm đúng không? Nhưng mà... Còn chưa đưa ra nguyên do, di động lại hợp thời pin yếu mà tự động tắt máy.

Lục Tử Tranh nhìn màn hình đen kịt, cười khổ ra tiếng.

Không biết lúc nào Liên Huyền đã di chuyển đến phía sau Lục Tử Tranh, thấp giọng dịu dàng gọi cô: “Tử Tranh...”

Lục Tử Tranh quay đầu hồ hững nhìn nàng ta.

Hai mắt Liên Huyền nhìn chăm chăm Lục Tử Tranh, ánh mắt như nước, nhẹ nhàng chậm chạp nói, “Tử Tranh, năm đó đều là lỗi của mình, xin lỗi, những câu nói ấy, không phải là lời thật lòng của mình.”

Lục Tử Tranh lại kinh ngạc mà ngơ ngác quan sát nàng ta nửa ngày, đôi mắt hơi khép lại, vẻ mặt lạnh nhạt. Cô bỏ di động vào, không đáp lại lời xin lỗi của Liên Huyền, mà là lạnh nhạt nói: “Trời sắp tối rồi, chân cậu đi đứng cũng không thuận tiện, chúng ta sớm chút xuống nút thôi.” Dứt lời, liền đưa tay đỡ Liên Huyền.

Liên Huyền thấy Lục Tử Tranh không đáp lại, vẻ mặt có chút bi thương, nhưng cũng chỉ gật gật đầu đồng ý.

Lên núi dễ xuống núi khó, Liên Huyền đi khắp khếnh, vẻ mặt càng ngày càng đau khổ, Lục Tử Tranh thấy dáng vẻ gian khổ của nàng ta, rốt cuộc cũng hơi không hợp mắt. Đến đoạn đường hơi hơi bằng phẳng đôi chút, Lục Tử Tranh nặng nề thở dài một hơi trong lòng, kéo lại Liên Huyền, thân thể ngồi xổm xuống, lạnh nhạt nói: “Tới đi, tôi công cậu đi xuống.”

Liên Huyền ngơ ngác nhìn động tác của Lục Tử Tranh, dường như vô cùng kinh ngạc, mà phút tiếp theo, nụ cười liền tỏa ra trên khuôn mặt bởi vì đau đớn mà tái nhợt của nàng ta. “Tử Tranh, cảm ơn cậu.”

Lục Tử Tranh đi không nhanh không chậm, Liên Huyền nằm nhoài trên lưng của cô, hai tay vòng lấy cổ Lục Tử Tranh, không chế không được nụ cười vui vẻ ở khóe môi, sau hồi lâu an tĩnh, Liên Huyền không nhịn được mở miệng hỏi cô: “Tử Tranh, hồi cấp ba, cậu thích mình phải không?”

Bước chân Lục Tử Tranh hơi dừng lại một chút, khẽ hừ một tiếng trong lỗ mũi, mới lạnh nhạt đáp: “Cũng chỉ là trước kia thôi.”

Liên Huyền lại nhẹ nhàng thở dài một hơi ở bên tai cô, trầm thấp mà nghiêm túc lại dịu dàng hỏi cô: “Làm sao bây giờ đây, Tử Tranh, dường như mình vẫn còn rất thích cậu đó.”

Thân thể Lục Tử Tranh rõ ràng cứng đờ, cô dốc sức dùng răng cắn lấy đầu lưỡi, mới nhìn xuống được xung động quăng Liên Huyền từ trên lưng xuống.

Nhiều năm trước, cô cũng từng cho rằng, Liên Huyền cũng thích mình, là loại thích như cô thích nàng ta, là đem tình cảm chú trọng như sinh mệnh. Nhưng sau đó, đáp án Liên Huyền nói cho cô biết là cái gì?

Lớp 10 năm đó, có một hôm, bởi vì đêm hôm trước cô bị mất ngủ cả đêm, tiết thể dục ban ngày, lúc giáo viên thể dục cho thời gian hoạt động tự do, cô cùng Liên Huyền theo thường lệ đi tới sân cỏ nhỏ nghỉ ngơi. Lục Tử Tranh cùng Liên Huyền đồng thời ngồi xuống trên sân cỏ, nghe thấy mùi hương quen thuộc trên người Liên Huyền, Lục Tử Tranh cảm thấy an lòng, dần dần lại buồn ngủ.

Liên Huyền thấy cô buồn ngủ, liền nghịch ngợm dùng hai tay che mắt của cô, khiến cô nằm ngã vào trên hai chân của mình, dịu dàng cười nói: “Cậu ngủ một lát đi, mình sẽ làm kỹ sĩ cho mỹ nhân công chúa ngủ, cho cậu một giấc mộng đẹp không lo nhé.”

Lục Tử Tranh ngã người xuống trên hai chân Liên Huyền, hơi khép hai mắt nhìn miệng cười dịu dàng của Liên Huyền nhìn trước mắt, dần dần, thật sự đã ngủ thiếp đi.

Cô ngủ cạn, rất khó ngủ say, loáng thoáng, cảm giác được trên môi có xúc cảm âm ấm mềm mại. Lục Tử Tranh nghi hoặc mà mở mắt ra, đập vào mắt cô, chính là lông mi dài khê run của Liên Huyền đang nhắm mắt lại. Một khắc đó, Lục Tử Tranh hốt hoảng nhắm hai mắt lại, cảm thụ lấy nhiệt độ ấm áp trên môi, trong lúc nhất thời, tim đập như sấm, lòng tràn đầy vui mừng ngọt ngào.

Cô cho rằng, rốt cuộc Liên Huyền đã thấy được chân tâm của mình. Cô nghe thấy được, thanh âm hoa nở trong lòng của mình, cho rằng, Liên Huyền sẽ là mặt trời của cô, xua tan tất cả rậm rạp trong nhân sinh của cô, từ đó, xuân về hoa nở, hào quang vạn tượng.

Nhưng tự học buổi tối của ngày đó, Kỳ Dao tìm cô, nói với cô, “Lục Tử Tranh, cậu đừng nên ảo tưởng quá đáng. Những chuyện không về vang trước kia của cậu, Liên Huyền cậu ấy đều rõ ràng, sở dĩ ban đầu cậu ấy chủ động đối tốt với cậu, là vì đây là trừng phạt của đại mạo hiểm [1] do cậu ấy đánh cuộc thua với bạn bè. Tôi không rõ là bây giờ cậu đang ôm ấp ý nghĩ gì với Liên Huyền, tôi chỉ hy vọng cậu có thể hiểu rõ vị trí của bản thân, đừng có cái

ý đồ không an phận gì, cách xa cậu ấy một chút, con đường đi giữa cậu ấy và cậu, không giống nhau.”

Lục Tử Tranh mới vừa nghe đến đoạn Kỳ Dao nói cho cô biết mục đích ban đầu khi Liên Huyền tiếp cận cô, cũng là sững sờ, trong lúc nhất thời cũng hơi hoảng hốt. Từ lâu cô đã nhìn ra không thích và định ý mơ hồ của Kỳ Dao đối với cô, Lục Tử Tranh vốn không phải là người quen tin tưởng hay dùng cảm, cô quen trốn tránh cùng lùi bước, nhưng một khắc này, cô nghĩ tới nhu tình mật ý lúc buổi chiều Liên Huyền khắc trên môi cô, đột nhiên liền sinh ra vô hạn dũng khí cùng kiên định, cắn răng phản bác: “Tôi không rõ mục đích ban đầu Liên Huyền tiếp cận tôi là vì điều gì, nhưng tôi tin, tình cảm bây giờ mà Liên Huyền đối với tôi, là thật tâm. Cậu ấy nhất định sẽ tin tưởng tôi, sẽ hiểu những chuyện trước kia đều là giả dối bịa đặt.”

Nhưng mà Kỳ Dao dường như nghĩ đến điều gì, hơi đồng cảm mà nhìn cô một cái, giễu cợt nói: “Thật tâm? Tôi nói rồi, cậu và Liên Huyền không phải là người giống nhau, cậu làm sao hiểu được, ở trong thế giới Liên Huyền, thật tâm chả đáng bao nhiêu phân lượng.”

Khi đó, Lục Tử Tranh còn chưa tin lời của Kỳ Dao.

Nhưng hai ngày sau, Liên Huyền lại khiến cô triệt để tỉnh ngộ.

Và nhiều năm sau đó, ngày hôm nay, Liên Huyền lại nói với cô, nàng ta thật sự rất thích cô, đáng vẻ trang nghiêm như hoàn toàn thật lòng. A, bây giờ là mạo hiểm, là đánh cược gì nữa đây? Hay là, chưa có chơi đủ cô? Đột nhiên Lục Tử Tranh lại không cách nào kiềm chế lửa giận trong lòng, cô bỗng nhiên đặt Liên Huyền xuống, lạnh lùng quan sát nàng ta một chút, lạnh nhạt bảo: “Liên tổng, cái gọi là thích của cô, có bao nhiêu phân lượng chứ, tôi không tin cô nói. Cô có thể lấy cái gì để chứng minh, thích trong miệng cô, là không phải lòng gat?”

Liên Huyền không thể tin nhìn Lục Tử Tranh lạnh giọng đối diện, trong lúc nhất thời bị thương cũng kéo đến trong lòng. Tình cảm, nên lấy cái gì để chứng minh đây? Biết rõ không thể thích, nhưng vẫn không nhịn được động tâm, đáy lòng bảo mình một ngàn một vạn lần rằng phải rời xa, nhưng vẫn muốn tiếp cận, đây không tính là thật sự thích ư?

Nàng ta nhớ đến năm ấy, khi nàng ta tràn lòng nhu tình mà dè dặt hôn trộm Lục Tử Tranh, lại sợ thức tỉnh cô, lòng lưu luyến không rời tách khỏi đôi môi của cô xong, còn chưa kịp vui mừng, ngẩng đầu bên bỗng thấy Kỳ Dao đứng cách đó không xa lạnh lùng bề nghe nhìn nàng ta, trong chớp lát, như rơi vào hầm băng.

Kỳ Dao hỏi nàng ta: “Cậu không biết cụ Liên có bao lớn áp lực, đặt bao lớn kỳ vọng vào cậu ư?”

Liên Huyền trầm mặc định trốn tránh.

Kỳ Dao lại nói trúng tim đen: “Liên Huyền, cậu thật vất vả mới trở về từ nước Anh, cậu không biết sau lưng cậu có bao nhiêu con mắt đang nhìn chòng chọc vào cậu sao? Lời đồn liên quan với cậu và Lục Tử Tranh hiện tại trong nhà trường còn chưa đủ nhiều à? Nếu như đề cụ biết rồi, cậu nói xem, vì chấn chỉnh tình cảm của cậu lại, cụ Liên ông ta có thể lựa chọn đưa cậu đi hay không nhỉ?”

Biểu cảm trên mặt Liên Huyền rốt cuộc cũng buông lỏng, đôi môi của nàng ta cơ hồ muốn cắn ra máu, nàng ta không còn gì để nói.

Buổi tối hôm đó, nàng ta nhìn bức ảnh chụp trộm Lục Tử Tranh trong di động, ghen ngào chưa chộp mắt cả một buổi tối. Tình cảm đối với nàng ta mà nói, quả nhiên là quá mức xa xỉ. Lúc bình minh, nàng ta mất đồ hoe xóa bỏ hết tất cả bức ảnh của Lục Tử Tranh. Đương đoạn bắt đoạn phản thụ kỳ loạn [2], đau dài chỉ bằng đau ít.

Nhưng nàng ta vẫn không mở miệng được, không tìm được cơ hội cắt đứt với Lục Tử Tranh, mãi đến tận ngày ấy, Lục Tử Tranh bởi vì chuyện của cậu, lại cầu xin nàng ta, đồng thời cho nàng ta cơ hội.

Ngày ấy, Lục Tử Tranh bất chấp mà cầu xin, siết chặt tay nàng ta, Liên Huyền tinh tường đã nhận ra sự mềm lòng và đau lòng của bản thân, sợ mình sẽ thỏa hiệp, mới bất chấp mà nói không lựa lời, chọn rời đi để tránh khỏi Lục Tử Tranh. Lục Tử Tranh đuổi sau xe bao lâu, nàng ta ở trong xe nhịn nhục nước mắt, ngắt vẹo bản thân mình bấy lâu. Cả tư cách gào khóc nàng ta cũng không có, bởi vì sợ tài xế nhìn ra khác thường báo cáo cho ông nội.

Trong những năm này, Liên Huyền vẫn đặt Lục Tử Tranh ở nơi sâu xa nhất trong lòng, cho rằng đó là một giấc mơ tốt đẹp xa xôi nhất mà đời này không thể chạm đến được. Nàng ta vẫn lừa mình dối người, chỉ cần thời gian đủ lâu, là nàng ta có thể quên hết sạch sẽ, nhưng lại không nghĩ được, Lục Tử Tranh lại xuất hiện ở trước mặt nàng ta, từ lần tương phùng thứ nhất, bắt đầu từ cái ánh nhìn đầu tiên ấy, đã kích động tiếng lòng của nàng ta.

Trong những năm này, nàng ta cũng gặp dịp thì chơi hôn qua môi người khác, nhưng lại chưa từng có tìm đập nhanh không thôi và lòng vui mừng ngọt ngào của năm đó. Cả đời này, quyền luyện mà nàng ta muốn có, chỉ có ảm áp cảm thụ lướt qua tức dừng ở trên môi Lục Tử Tranh năm đó. Cái đấy, có thể chứng minh nàng ta thật sự thích cô hay không?

Liên Huyền một đường trầm mặc lái xe trở về khách sạn, thời điểm định muốn xuống xe, Liên Huyền tựa như đã rút cuộc hạ quyết tâm, mở miệng kiên định bảo, “Tử Tranh, cậu tin mình, mình sẽ chứng minh cho cậu.”

Lục Tử Tranh nhìn nàng ta một cái, im lặng không trả lời, mở cửa xuống xe. Vừa xuống xe, lại đầu tiên nhìn thấy một người con trai anh tuấn, ôm một bó hoa, đứng ở cửa khách sạn, nhìn thấy Liên Huyền, liền bước tiến lên đó ngay, thân thiết ôm lấy Liên Huyền gọi: “Tiểu Huyền.”

Lục Tử Tranh nhận ra được, là người con trai cùng đi ăn tối với Liên Huyền của hôm Giáng Sinh đó, là vị hôn phu sắp sửa đính hôn với Liên Huyền.

Phút chốc khi Liên Huyền nhìn thấy Chu Trọng An, mặt liền tái nhợt, theo bản năng mà liếc qua xem sắc mặt Lục Tử Tranh, lại chỉ nhìn thấy vẻ mặt Lục Tử Tranh nhàn nhạt nhìn bọn họ, cuối cùng, nở nụ cười mang theo nỗi trào phúng, hướng về bọn họ gật gật đầu, đi trước một bước vào khách sạn.

Một khắc đó, lòng Liên Huyền chìm đến đáy vực.

Trong thang máy, Lục Tử Tranh yên lặng bật cười. Cô không biết trong lòng Liên Huyền đến tốt cùng là ai, nhưng lại biết, người nàng ta ôm ấp trong lòng là ai, không biết rằng, bản thân Liên Huyền có tự biết hay không.

Cô cúi đầu, nhớ tới khi đó Giang Hoài Khê ôm hoa hồng không chút do dự mà ném vào thùng rác, kiên định nói với cô rằng “So với tạm bợ, tôi thà sẵn lòng lãng phí”, khéo môi, dần dần lộ ra nụ cười dịu dàng.

Nhưng chưa kịp chốc lát, lại dần dần chuyển thành cay đắng.

Vì thế, Hoài Khê, đây là lý do người không muốn tạm bợ tôi sao?

Cõi đời này, lại có ai có thể may mắn như vậy, được không tạm bợ của người đây?

Cô xưa nay đều răn mình rằng đắc chi ngã hạnh, thất chi ngã mệnh, đắc chi thân nhiên, thất chi đạm nhiên [3], nhưng vào giờ phút này, cô lại rõ ràng cảm nhận được, một loại gọi là cảm xúc đổ lệ đang sinh sôi...

Lục Tử Tranh trở lại khách sạn, sặc pin đi động khởi động máy, mới phát hiện có nhiều cuộc gọi nhờ đến từ một số lạ. Cô vốn là không thèm quan tâm những điện báo từ những số xa lạ này, nhưng bởi vì tần suất gọi điện của đối phương quá cao, Lục Tử Tranh không nhịn được âm thầm suy đoán, có phải là Giang Hoài Khê phát hiện nàng bị bỏ vào danh sách đen, gọi điện thoại không được, vì thế nên đổi số khác?

Cô do dự hồi lâu, vẫn không nhịn được hơi thấp thỏm mà gọi lại. Cô tự nhủ, đây chỉ là muốn biết ai gọi mà thôi, nhất định đối phương có chuyện gấp gáp gì đó.

Điện thoại vang lên hồi lâu, rốt cuộc cũng được tiếp thông. Đầu kia đi động, vang lên giọng nói lạnh nhạt mà Lục Tử Tranh quen thuộc, Giang Hoài Khê hỏi: “Tử Tranh à?”

Một khắc đó, Lục Tử Tranh không nhịn được nhếch miệng lên. Đây không phải là chứng minh, Giang Hoài Khê cũng giống như mình, đều lưu tâm lẫn nhau?

Nhưng sau một khắc, nụ cười của Lục Tử Tranh trong nháy mắt tan biến rồi.

Giang Hoài Khê lại dùng giọng nói khiến Lục Tử Tranh cực kỳ quyến luyến, giọng bình tĩnh khàn khàn mà cho hay tin dữ khiến Lục Tử Tranh cảm thấy trời đất quay cuồng trong phút chốc: “Tử Tranh, cậu còn ở Nhật Bản sao? Về trước đi, đi, đi ấy bệnh nặng, hiện tại đang cấp cứu, bác sĩ báo rằng bệnh tình nguy kịch...”

Chú thích:

[1] Bên TQ có trò “Nói thật” hay “Đại mạo hiểm”, tương tự như trò Truth or Dare.

[2] “Đương đoạn bất đoạn, phản thụ kỳ loạn” xuất từ 《Sử Ký - Tề Điều Huệ Vương Thế Không》, ý nói: Không do dự quyết đoán sẽ sinh ra hậu họa.

[3] Đắc chi ngã hạnh, thất chi ngã mệnh, đắc chi thân nhiên, thất chi đạm nhiên: Có được là do ta may mắn, không được là do số phận của ta, vật có được phải chính đại quang minh, không thẹn với người khác, không thiệt người lợi mình, đừng vì vật mất đi mà canh cánh trong lòng.

Hai câu trước nguyên văn là “Đắc chi ngã hạnh, bất đắc ngã mệnh” xuất từ Từ Chí Ma: “Ngã tương tại mạng mạng nhân hải trung tâm phỏng ngã duy nhất chi linh hồn bạn lữ. Đắc chi, ngã hạnh; Bất đắc, ngã mệnh.” (Trong biển người mênh mông, tôi sẽ đi tìm kiếm người bạn tâm giao của riêng tôi. Chiếm được, là may mắn của tôi, không được, là số phận của tôi.)

Lời editor: U woa woa, thế là năm mới sắp đến rồi, mình không quên lời hứa đâu, mỗi ngày một chương nhé ♥

Chúc các cậu năm mới vui vẻ, an lành nhé ♥

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Ở bệnh viện, Giang Hoài Khê phát sốt liên tục hai ngày trời, đến ngày thứ tư, nhiệt độ cuối cùng mới về lại bình thường. Nàng vẫn luôn nhớ đến lời Lục mẹ nói với nàng, muốn tán gẫu với nàng đôi chút. Giang Hoài Khê không rõ cụ thể Lục mẹ muốn tán gẫu gì với nàng, nhưng nàng đại khái đoán được, e rằng không phải giải sầu đơn giản về chuyện nhà cửa gì, chắc là có quan hệ đến chuyện mấy ngày trước nàng từ chối Tử Tranh. Nghĩ tới đây, đôi mắt của nàng buồn bã, đau khổ nhắm mắt lại, dần dần thất thần.

Tối gần buổi trưa, Giang Hoài Khê xuống giường thay đổi quần áo, chỉnh đốn bản thân đôi chút, liền xách túi ra cửa phòng bệnh chuẩn bị rời khỏi bệnh viện. Giang Vong đến kiểm tra phòng, ngạc nhiên mà định ngăn cản Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê lại lạnh nhạt nói: “Không phải cô nói tôi hạ sốt rồi sao, hai ngày nữa có thể xuất viện, hôm nay vừa dịp là ngày thứ hai.”

Một tay Giang Vong dứt ở trong áo blouse, một tay ôm sách lấy từ trong nhà Giang Hoài Khê định chuẩn bị cho Giang Hoài Khê giải buồn, cau mày nhìn Giang Hoài Khê, không vui nói: “Cô thật sự là bệnh nhân không phối hợp nhất tôi từng thấy.”

Giang Hoài Khê đưa tay gạt cuốn sách Giang Vong mang cho nàng, cười nhạt bảo: “Cám ơn, cô thực sự là bác sĩ tri kỷ nhất tôi từng thấy.”

Giang Vong nhú mày nói: “Cho nên? Cô xúc động muốn ở lại?”

Giang Hoài Khê xoay người rời đi, để cho cô một bóng lưng ung dung: “Không hề, tôi vẫn phải rời khỏi. Chúc bác sĩ Giang hôm nay công tác vui vẻ.”

Hai tay Giang Vong dứt vào trong túi áo blouse, tựa ở trên tường, nhìn bóng lưng Giang Hoài Khê, lắc đầu bất đắc dĩ.

Buổi trưa Giang Hoài Khê ăn cơm ở nhà mình, phỏng đoán Lục mẹ còn chưa bắt đầu giấc ngủ trưa, liền gọi điện thoại cho Lục mẹ, nói cho bà biết buổi tối dự định đi qua quýt cơm, hỏi Lục mẹ có thết đãi hay không.

Dĩ nhiên là Lục mẹ vui vẻ đáp ứng, cười đáp bảo: “Đương nhiên thết đãi, di đã trông mấy ngày rồi, cầu còn không được, buổi tối làm cho con canh cá chình con thích ăn, mấy ngày trước di thấy sắc mặt con có vẻ không tốt lắm, vừa vận bồi bổ thân thể cho con.”

Giang Hoài Khê kinh ngạc với quan sát tỉ mỉ của Lục mẹ, hơi cảm động đáp: “Dạ, cám ơn di.”

Lục mẹ từ ái nói: “Cám ơn gì chứ, người một nhà không nói hai lời.”

Hơn ba giờ chiều Giang Hoài Khê bèn trang điểm để che lấp vẻ bị bệnh của mấy ngày liên tiếp, mang theo một ít vật bỏ kiện vị đến cửa tìm Lục mẹ. Nàng nghĩ qua giờ này, còn có thể giúp Lục mẹ làm trợ thủ cùng nhau chuẩn bị cơm tối.

Đến cửa nhà Lục mẹ, Giang Hoài Khê đưa tay vừa định nhấn chuông cửa, bỗng phát hiện cửa đang khép hờ. Tâm trạng Giang Hoài Khê hơi nghi hoặc một chút, bình thường có mỗi mình Lục mẹ ở đây, vì an toàn, cửa xưa nay đều đóng kín. Nàng nhú nhú mày, suy đoán có phải là có ý để cửa cho mình hay không.

Giang Hoài Khê nhẹ nhàng đẩy ra cửa khép hờ, còn chưa kịp nhắc chân bước vào, đã nhìn thấy Lục mẹ nằm sấp ngã dưới đất ở tiền sảnh, hai tay còn cầm hai túi lớn tràn đầy thức ăn.

Tìm Giang Hoài Khê đập mạnh một cái, nhất thời liền hoảng hồn, một bước sải tới ngồi xổm ở bên cạnh Lục mẹ, nhẹ nhàng trở mình thân thể Lục mẹ đặt bà nằm ngang, giọng nói sớm đã mất đi bình tĩnh quen thuộc, hoảng loạn lại vội vã mà hô: “Di, di ơi, di làm sao vậy? Di ơi...”

Nhưng mà Lục mẹ vẫn nằm đó, không hề động đậy, sắc mặt trắng bệch, hô hấp dần dập lại suy yếu.

Tay Giang Hoài Khê run rẩy hai ba lần mới móc di động từ trong túi ra, một tay cấp tốc ấn số di động Giang Vong vào chỗ quay số, một tay run rẩy mà tháo ra khuy áo gần cổ nhất, hy vọng có thể để Lục mẹ hô hấp thông thuận hơn một chút.

Điện thoại vang lên chỉ mới 3 giây, liền tiếp thông.

Giang Vong còn chưa kịp nói chuyện, Giang Hoài Khê lại vội vàng thốt tiếng dặn dò: “Giang Vong, cô nghe tôi nói, bây giờ tôi đang ở chỗ mẹ Từ Tranh, lần trước cô từng tới, cô còn nhớ đường đúng không?”

Giang Vong vững vàng mà đáp một tiếng: “Ừ, tôi còn nhớ.”

Giang Hoài Khê khẩn cấp căn dặn tiếp: “Bây giờ di ấy ngất xỉu, cô lập tức bảo bệnh viện phái một chiếc xe cấp cứu tới nơi đây, sau đó bảo chủ nhiệm Uông lập tức đến phòng cấp cứu chuẩn bị sẵn sàng.”

Giang Vong không có bất kỳ lưỡng lự gì, lập tức đồng ý, nói rằng: “Được, tôi làm ngay.” Sau đó, bèn cúp điện thoại.

Giang Hoài Khê cúp điện thoại, cúi đầu lại nhẹ giọng gọi hai tiếng “di ơi”, nhưng Lục mẹ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. Nàng dè dặt để đầu Lục mẹ xuống, chạy vào phòng ngủ của Lục mẹ, ôm một tấm chăn cùng một cái gối đi ra, đắp chăn vào trên người Lục mẹ, đệm gối ở trên chân Lục mẹ.

Rồi sau đó, Giang Hoài Khê liền ngồi quỳ chân ở bên cạnh Lục mẹ, một bên thì lòng như lửa đốt đợi xe cấp cứu tới, một bên thì không ngừng gọi điện thoại cho Lục Từ Tranh. Nhưng điện thoại cho Lục Từ Tranh, lần nào cũng phải chờ đợi rất lâu, lần nào cũng là nghìn bài một điệu “Chào bạn, số điện thoại bạn gọi tạm thời không có người nghe...” Giang Hoài Khê gọi hơn mấy chục lần đều là như thế, nàng cắn môi, tức giận mà đỏ cả mặt.

Chỉ mới mười phút, Giang Vong đã mang theo nhân viên cấp cứu khẩn cấp chạy tới.

Giang Hoài Khê nhìn nhân viên y tế dè dặt đặt Lục mẹ lên cáng cứu thương, nàng vẫn ngồi quỳ chân trên đất. Đôi chân nàng tê dại đến nỗi không đứng lên được, sắc mặt tái nhợt không nhìn thấy chút huyết sắc.

Nhân viên y tế nâng Lục mẹ đi trước một bước, Giang Vong ở lại quay đầu về lời Giang Hoài Khê lên, Giang Hoài Khê mượn sức Giang Vong, cuối

cùng cùng đứng lên. Vừa mới đứng thẳng người, nàng liền sải bước định đi về phía ngoài cửa, muốn bắt kịp bước tiến của mọi người, chẳng ngờ lại choáng váng một hồi, thân thể trước sau lao đảo.

Giang Vong gắng sức ổn định lại Giang Hoài Khê, lo âu hỏi nàng: “Vẫn ổn chứ?”

Giang Hoài Khê nhắm mắt lại ngửa đầu thở sâu một cái, mở mắt ra lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Tôi không sao, mau bắt kịp đi.”

Trên xe cấp cứu, Giang Hoài Khê ngồi ở bên cạnh Lục mẹ, lại gọi vài cú điện thoại cho Lục Tử Tranh, vẫn như cũ là tiếng nhắc nhở của hệ thống khiến người ta cảm tức.

Lần đầu tiên Giang Hoài Khê giận Lục Tử Tranh đến vậy, hờn hển mà hận không thể ném đi di động cầm trong tay.

Nàng ngồi xồm xuống, nằm nhào bên tai Lục mẹ, nhẹ giọng cầu khẩn Lục mẹ: “Di ơi, di nhất định phải không sao, Tử Tranh vẫn chờ di nghênh đón cậu ấy trở về đó...”

“Di ơi, Tử Tranh sắp quay về rồi, di nhất định phải nhanh khỏe lên một chút, di cũng không muốn khiến cậu ấy lo lắng đúng không...”

“Di ơi, di không nỡ bỏ Tử Tranh đúng không? Di đã nói, di mãi mãi cũng sẽ không rời đi cậu ấy...”

“Di ơi, Tử Tranh cậu ấy chỉ có mình di, chỉ tin tưởng mỗi di thôi, di nhất định cũng không nỡ khiến cậu ấy khổ sở, đúng không di. Di ơi. Cầu xin di...” Nói đến sau cùng, đã là giọng nghẹn ngào nước nờ mớ hồ.

Giang Hoài Khê nàng rất rõ ràng ở trong lòng Lục Tử Tranh, Lục mẹ có địa vị quan trọng cỡ nào. Những năm ấy, trong năm tháng Lục Tử Tranh luân quần trong lòng, trụ cột duy nhất khiến cô chịu đựng kiên trì ở lại thế giới này chính là Lục mẹ. Bây giờ, nếu Lục mẹ cũng muốn rời đi, nàng không biết, thế giới của Lục Tử Tranh, sẽ đổ sụp tan vỡ thành hình dạng gì nữa.

Nhìn Lục mẹ suy yếu bất tỉnh như vậy, nàng còn cảm thấy tim như bị dao cắt, không thể chịu đựng, nàng không dám tưởng tượng, sự thật đau đớn đáng sợ như vậy, Tử Tranh nên đối mặt thế nào...

Bên ngoài phòng cấp cứu, Giang Hoài Khê nắm giấy thông báo bệnh tình nguy kịch trong tay, nghĩ đến câu vừa nãy của chủ nhiệm Ưông “Hoài Khê, dạ dày bệnh nhân bị thủng xuất huyết nhiều, còn thêm dấu hiệu của việc uống thuốc lâu dài, bước đầu nhận định là ung thư dạ dày thời kì cuối, con phải chuẩn bị tâm lý thật tốt”, nước mắt không lồ rớt cuộc lần xuống.

Tâm lý nàng vạn phần tự trách khó chịu, trước đây lúc Lục mẹ đau dạ dày, nàng nên cùng Lục Tử Tranh kiên trì bảo bà đi bệnh viện làm kiểm tra, sao nàng lại có thể bỏ mặc được chứ. Nàng ở trong lòng nói rất nhiều rất nhiều lời xin lỗi đến Lục Tử Tranh, xin lỗi vì không giúp cô chăm sóc tốt Lục mẹ, nói rất nhiều rất nhiều lời xin lỗi đến Lục mẹ, vì không có phát giác sớm chút, vì vẫn để một mình bà gánh chịu đau đớn của bí mật này. Nàng đúng là thật ngốc.

Nước mắt Giang Hoài Khê dừng lại, nhìn xuống tự trách cùng bị thương trong lòng, lần nữa lấy di động ra gọi điện thoại cho Lục Tử Tranh, vậy mà lại vẫn là câu nói lạnh lẽo kia “Chào bạn, số điện thoại bạn gọi...” Còn chưa chờ hệ thống nói xong câu đó, Giang Hoài Khê liền vung tay hung ác quăng điện thoại ra ngoài, trắng bệch trên mặt bởi vì tức giận mà phình ra đỏ chót, âm thanh nắm tay răng rắc vang vọng.

Bởi vì Giang Vong lo lắng cho thân thể Giang Hoài Khê, sau khi cùng Giang Hoài Khê đến bên ngoài phòng cấp cứu chờ thông báo, liền qua văn phòng lấy thuốc trợ tim đưa cho Giang Hoài Khê. Nhìn thấy tình cảnh Giang Hoài Khê nổi giận này, bước chân Giang Vong dừng lại, nặng nề mà thờ dài một hồi, đi tới bên cạnh Giang Hoài Khê, đồ thuốc ra đưa cho Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê ngay cả nhìn cũng không nhìn liền kháng cự định đẩy tay cô ra.

Giang Vong lạnh lùng bảo: “Cô không muốn cô là người tiếp theo được đẩy vào phòng cấp cứu chứ.”

Trong nháy mắt, mặt Giang Hoài Khê xám như tro tàn, nắm lấy thuốc nuốt vào một hơi, sau đó, ngã quắp dựa vào ghế, dùng tay bịt hai mắt, giọng khàn khàn lắm lắm hỏi: “Tại sao cậu ấy không tiếp điện thoại, tại sao lại thế...”

Giang Vong nhìn thấy, nước mắt óng ánh theo kẽ hở ngón tay của Giang Hoài Khê chậm rãi lướt xuống.

Giang Vong sụp mặt xuống, móc di động của mình ra, đưa cho Giang Hoài Khê bảo: “Dùng di động của tôi, gọi lại thử xem.”

Giang Hoài Khê trầm mặc nửa ngày, khịt khịt mũi, đưa tay nhận lấy di động, lần nữa bấm chuỗi dãy số nàng thuộc nằm lòng. Lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống rốt cuộc đã biến thành: “Chào bạn, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy.”

Nàng không cam lòng, luôn luôn chờ mong lần gọi tiếp theo Lục Tử Tranh sẽ mở máy. Thế là, nàng tựa như người máy được lên dây cót, không ngừng mà lặp lại, gọi nữa, treo máy, lại gọi nữa, lại treo máy... Không biết lặp lại bao nhiêu lần, rốt cuộc, Giang Vong không nhìn nổi, đoạt lấy di động, khuyên nhủ: “Đợi chút rồi gọi lại.”

Nhưng không ngờ, di động vừa tới trên tay Giang Vong không bao lâu, đột nhiên lại chấn động lên.

Thân thể Giang Hoài Khê lập tức bắn lên, túm lấy di động trong tay Giang Vong hỏi: “Tử Tranh à?”

Đầu kia điện thoại là thanh âm khiến nàng hồn khiến mộng nhiều, trả lời nàng lại: “Ừ.”

Trong lúc nhất thời, nàng lại hơi không mở miệng được.

Sao bây giờ, Từ Tranh của nàng, phải chịu đựng thế nào đây. Nàng nghĩ đến khuôn mặt thút thít của Lục Từ Tranh, ánh mắt tuyệt vọng, lại cảm thấy rất đau lòng, rất sợ hãi.

Nhưng mà, cuối cùng, nàng vẫn cố ổn định thanh âm nói cho cô biết: “Từ Tranh, cậu còn ở Nhật Bản sao? Về trước đi, đi ấy bệnh nặng, hiện tại đang cấp cứu, bác sĩ bảo rằng bệnh tình nguy kịch...”

Sau vài giây im lặng đáng sợ bên đầu kia di động, mới truyền đến giọng nhẹ nhàng khó nghe thấy của Lục Từ Tranh: “Chờ tôi, tôi đến ngay.” Dứt lời, điện thoại đã dập máy rồi.

Một tay Giang Hoài Khê nâng di động, một tay bóp mũi lại mạnh mẽ hít một hơi, không chế khiến mình không rơi lệ.

Cửa phòng cấp cứu rốt cuộc mở ra, chủ nhiệm Uông đi ra, Lục mẹ được đẩy vào phòng ICU, Giang Hoài Khê vội vàng đứng dậy bước lên nghênh tiếp.

Chủ nhiệm Uông đưa tay vỗ vỗ vai Giang Hoài Khê, thờ dãi nói: “Người thì ta đã tạm thời giúp con cứu về rồi, nhưng sợ là... Haiz, người nhà của bà ấy đâu?”

Giang Hoài Khê suy sụp tinh thần mà cúi thấp đầu, trả lời một cách trầm thấp: “Đang chạy đến đây.”

Chủ nhiệm Uông lắc lắc đầu, than thở: “Các con phải chuẩn bị tâm lý thật tốt...”

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Hơn hai giờ sáng, Lục Từ Tranh mới đến được bệnh viện. Trên người cô chỉ mặc một cái áo len ít ỏi, sợi tóc ngắn ngang, sắc mặt trắng bệch, hai mắt hiện đầy tơ máu. Đứng trước cửa sổ trong suốt phòng ICU, Lục Từ Tranh nhìn chăm chăm Lục mẹ trên giường bệnh, thanh âm mang theo run rẩy khó cảm nhận được hỏi Giang Hoài Khê: “Bác sĩ nói thế nào?”

Giang Hoài Khê đứng phía sau Lục Từ Tranh, đau lòng mà nhìn dáng vẻ cần mồi giả vờ kiên cường của cô, do dự không đành lòng nói cho cô biết, chỉ qua loa lấy lệ nói: “Bác sĩ nói cụ thể còn phải chờ tỉnh lại rồi mới làm kiểm tra tí mi.”

Đột nhiên Lục Từ Tranh quay đầu lại, chăm chú mà nhìn chăm chăm Giang Hoài Khê, ánh mắt sắc bén, giọng điệu lạnh lẽo: “Hoài Khê, nói cho tôi biết, đừng gạt tôi...”

Giang Hoài Khê ngẩn ra, hít một hơi, trầm mặc nửa ngày, mới khàn giọng nói thật: “Ung thư dạ dày thời kỳ cuối, bảo chúng ta cần... Phải chuẩn bị tâm lý thật tốt...”

Cả người Lục Từ Tranh run rẩy một hồi, thân thể đứng không vững lung lay lùi lại mấy bước, đưa tay vịn vào trên kính phòng ICU, trong phút chốc, nước mắt liên tràn ra vành mắt, lăn chả rơi xuống.

Giang Hoài Khê thấy dáng vẻ của Lục Từ Tranh, mắt cũng đỏ ửng. Nàng khịt khịt mũi, nhẹ nhàng cời áo khoác của mình khoác lên trên người phong phanh của Lục Từ Tranh, xoay chuyển thân thể, đi xa vài bước, gọi điện thoại, bảo người ta đưa chút đồ ăn tới đây. Sau đó, trở về đến bên cạnh Lục Từ Tranh, đứng ở sau lưng cô, yên lặng mà ở bên cô. Vào giờ phút này, tất cả an ủi, đều có vẻ cứng nhắc vô lực như thế.

Com đưa tới rồi, Giang Hoài Khê mở hộp com ra, lấy đĩa cùng cái muỗng đưa cho Lục Từ Tranh: “Ăn một chút đi.”

Lục Từ Tranh lại không đưa tay tiếp nhận, lắc lắc đầu biểu thị không đói bụng.

Giang Hoài Khê liền buông đĩa xuống, múc một muỗng com đưa tới bên miệng Lục Từ Tranh.

Lục Từ Tranh nghiêng đầu nhìn Giang Hoài Khê, ánh mắt nặng trĩu, Giang Hoài Khê phân biệt không ra ý tứ trong đó.

Hồi lâu, Lục Từ Tranh rốt cuộc mở miệng ăn vào.

Thế là, Giang Hoài Khê bèn lập tức lại múc một muỗng canh đưa tới.

Lục Từ Tranh há mồm uống xong, sau đó bèn đưa tay nhận lấy cái muỗng cùng hộp com, cúi đầu, qua loa ăn vài miếng, rồi lại đẩy về cho Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê không định miễn cưỡng cô nữa, chỉ để com xuống, tự mình cầm cái muỗng, cũng qua loa mà uống vào vài ngụm canh.

Các cô cùng nhau chờ đến trời sáng, Giang Hoài Khê bảo người ta mua đồ dùng hàng ngày thường dùng, mang theo quần áo sạch sẽ cùng điểm tâm đến đây, kéo Lục Từ Tranh đến phòng bệnh nàng thường dùng bên cạnh để rửa mặt. Lục Từ Tranh vốn không đồng ý rời khỏi, Giang Hoài Khê bình tĩnh nói: “Cậu cũng không muốn đi lo lắng khi nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của cậu thế này đúng không?”

Lục Từ Tranh mới bắt đầu dĩ mà rời khỏi.

Buổi sáng Lục mẹ đã tỉnh, rút máy thở, Lục Từ Tranh cùng Giang Hoài Khê dựa theo căn dặn của bác sĩ, từng người từng người vào thăm bà.

Lục Từ Tranh đi vào trong phòng bệnh, không ngờ khi đứng trước mặt Lục mẹ, một giọt nước mắt cũng không chảy xuống, trái lại cười an ủi mẹ: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng, bác sĩ nói mẹ không có chuyện gì, qua mấy ngày sẽ tốt lại.”

Lục mẹ làm gì không rõ ràng thân thể của mình chứ, bà đã sớm biết sẽ có một ngày như thế, giờ khắc này trái lại càng đau lòng tươi cười miễn cưỡng của Lục Từ Tranh. Bà đau lòng nhìn Lục Từ Tranh, miễn cưỡng cười cười, nói rằng: “Ừ, mẹ không có lo lắng chút nào, con khỏe mạnh, cái gì mẹ cũng không sợ nữa.”

Lục Từ Tranh ở bên trong không bao lâu, liền che mặt đi ra ngoài, cô sợ lại ở thêm trong phòng bệnh thêm một giây, cô sẽ rơi nước mắt ở trước mặt Lục mẹ mất.

Bởi vì mấy ngày liền Giang Hoài Khê sinh bệnh cùng một đêm chưa chợp mắt, giọng nói từ lâu đã khàn giọng không thể tả. Nàng đi vào, mở lời chính là lời xin lỗi khàn khàn: “Di ơi, xin lỗi.” Xin lỗi vì con không phát hiện sớm một chút, xin lỗi vì con quá mức bất cần, xin lỗi vì con ngốc như vậy...

Lục mẹ từ ái mà lắc lắc đầu, nói: “Đứa nhỏ ngoan, con có lỗi gì, là di có lỗi với con mới đúng, khiến con lo lắng rồi...”

Giang Hoài Khê đỏ mắt, dường như có thiên ngôn vạn ngữ đang nghẹn ở cổ họng, cuối cùng, chỉ trầm thấp mà kiên định hứa hẹn một câu: “Di ơi, di đừng lo lắng Từ Tranh, có con ở đây...”

Lục mẹ nghe vậy vui mừng nở nụ cười: “Có câu nói này của con, di an tâm rồi.”

Ngày hôm sau, dưới sự kiên trì của Lục mẹ, Lục mẹ rời khỏi phòng ICU, chuyển đến phòng bệnh đôi phổ thông do Giang Hoài Khê đặc biệt sắp xếp cho bà, một cái giường cho Lục mẹ dùng, một cái giường cho Lục Từ Tranh dùng khi nghỉ ngơi.

Lục Từ Tranh thuận theo Lục mẹ lấy bệnh án trị liệu giấu diếm trước đây nộp lên cho bệnh viện kiểm tra theo dõi, bệnh viện đã chẩn đoán xác thực Lục mẹ là ung thư dạ dày thời kỳ cuối, không còn nhiều thời gian nữa.

Lục Từ Tranh đang ở trong phòng làm việc của chủ nhiệm, lúc biết được tin tức này từ trong miệng chủ nhiệm, thân thể chịu đựng đứng thẳng, tỉnh táo nói tiếng “cám ơn” với chủ nhiệm xong, mặt không thay đổi đi ra ngoài. Giang Hoài Khê không yên lòng, bước nhanh mà đuổi theo, Lục Từ Tranh lại quay đầu lại nhàn nhạt cự tuyệt nói: “Hoài Khê, đừng nói cho mẹ tôi, tôi muốn một mình yên lặng đôi chút.”

Ngày đó chạng vạng trời sắp tối, Lục Từ Tranh mới mang theo com tối, về mặt như thường mà trở về, nhưng hai mắt sưng đỏ, cũng không lưu tình mà bán đứng cô. Tiến vào phòng bệnh, Lục Từ Tranh tự nhiên vừa nói vừa cười dọn lên bàn ăn nhỏ cho Lục mẹ, lạnh lợi bảo: “Mẹ, mẹ xem con mua đồ ăn ngon cho mẹ này...”

Giang Hoài Khê ngồi ở trên giường bên cạnh, nhìn hai mắt sưng đỏ rõ ràng đã khóc của Lục Từ Tranh, đôi mắt âm thầm lại.

Một cái giường khác trong phòng bệnh đang thủng rỗng kêu to, gần như Lục Từ Tranh không có lúc nào bò lên giường nghỉ ngơi, Lục mẹ cùng Giang Hoài Khê đều lo lắng Lục Từ Tranh sẽ sụp đổ mất, thỉnh thoảng không thể không nghiêm túc quát lớn bảo cô đi nghỉ ngơi một chút.

Nhưng chất lượng giấc ngủ của Lục Từ Tranh vốn kém, bây giờ, càng phát ra nghiêm trọng. Cô rõ ràng là cực kỳ buồn ngủ, lúc bò lên giường gần như là chạm vào gối liền ngủ, nhưng song hồi sau, cô sẽ thức tỉnh, nhất định phải nhìn xác nhận rằng Lục mẹ còn bình thường nằm ở trên giường mới có thể an tâm.

Chỉ qua thời gian một tuần, Lục Từ Tranh liền gầy như một bộ xương.

Buổi chiều của ngày thứ Ba đó, Lục Từ Tranh và Giang Hoài Khê đều ở trong phòng bệnh tán gẫu với Lục mẹ, di động Lục Từ Tranh đột nhiên vang lên. Lục Từ Tranh liếc mắt nhìn biểu thị điện báo, là Kỷ Dao, cô hơi do dự, không định nhận điện thoại.

Lục mẹ lại thúc giục: “Từ Tranh, sao không tiếp điện thoại.”

Lục Từ Tranh do dự mãi, vẫn là nhận nó.

Đầu điện thoại kia, Kỷ Dao nói: “Lục Từ Tranh, bốn giờ tôi ở tiệm cafe đối diện cơ quan phiên dịch của cô chờ cô.”

Lục Từ Tranh không hiểu ra sao, nghi ngờ bảo: “Có chuyện gì không thể nói trong điện thoại sao?”

Kỷ Dao lại cố làm ra vẻ bí ẩn kiên trì bảo: “Cô đến thì biết, tôi sẽ ở đó đợi cô.” Nói xong, tự ý cúp điện thoại.

Lục Tử Tranh nhìn trò chuyện cắt đứt, nhũn lông mày lại, không rõ ra sao.

Lục mẹ cười cười một cách yếu ớt, nói: “Tử Tranh, có chuyện thì con đi đi, mẹ ở đây còn có Hoài Khê, con đừng lo lắng.”

Lục Tử Tranh không yên tâm nhìn về phía Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê gật gật đầu về phía cô, ra hiệu bảo cô yên tâm. Lục Tử Tranh chần chờ một chút, rồi cuộc đứng lên mặc áo khoác vào quyết định đến nơi hẹn.

Sau khi Lục Tử Tranh rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Lục mẹ cùng Giang Hoài Khê. Giang Hoài Khê gọt trái cây cho Lục mẹ, vô gọt mong mông mà nói liên nhau, vô cùng đẹp đẽ. Lục mẹ không nhịn được khen ngợi: “Thực sự là không tưởng được, mấy năm trước con lại là đại tiểu thư mười ngón không dính nước mưa xuân, cái gì cũng không biết làm.”

Giang Hoài Khê ngại ngùng cười cười.

Lục mẹ lại đột nhiên cảm khái nói: “Hoài Khê, vì Tử Tranh, vất vả con rồi.”

Giang Hoài Khê sững sờ nhìn Lục mẹ, trong lúc nhất thời không biết tiếp lời thế nào.

Lục mẹ thẳng tắp mà nhìn cô, ánh mắt nhìn xa trông rộng lại sắc bén: “Hoài Khê, nói cho dì, con đang sợ điều gì?”

Ý cười Giang Hoài Khê cứng đờ, dần dần biến mất bên môi, dưới ánh mắt Lục mẹ, tất cả do dự của nàng tựa như không chỗ che thân.

Nàng cũng hỏi mình, Giang Hoài Khê, mày đang sợ điều gì?

Nàng hồi tưởng lại năm đó, lúc nàng bệnh nặng vừa mới trả phép về trường học, vội đến radio làm liên hoan tiễn biệt cho sinh viên năm bốn, Kim Đồng Ngọc Nữ Hoàng Trạch và Tề Vũ mà radio công nhận lại đều ản ý không đến tham gia. Khi đó, thịnh yến tán tịch, nàng cùng Lục Tử Tranh đi bộ trên con đường rộng rãi bên bờ hồ vườn trường dài dài, ánh sáng đèn đường kéo bóng người của các cô đến xa xa, gió mát phơ phất phả vào mặt, nàng nhìn Lục Tử Tranh bên cạnh, vô số lần sinh ra khát vọng muốn cùng cô cứ như vậy đi tới địa lão thiên hoang. Lục Tử Tranh từ từ đi xuống đường rộng, đi lên đường mòn gỗ đồng bên hồ, ánh mắt cô xa xưa nhìn mặt hồ, thanh âm nhẹ nhàng hỏi nàng: “Hoài Khê, cô bảo, tại sao mọi người phải hứa hẹn một cam kết chung quy không cách nào giữ vững? Nếu như Hoàng Trạch cùng Tề Vũ chưa bao giờ bắt đầu qua, có phải là hiện tại, cũng sẽ không như người đứng chân trời thế này? Có phải chăng nếu ta chưa từng chiếm được hạnh phúc ngắn ngủi của tình yêu, cũng sẽ không có tiếc nuối cùng đau đớn lâu dài sau khi tách biệt? Nếu như không thể thiên trường địa cửu, cần gì phải cố nắm giữ đã từng này chứ.”

Khi đó, trên đầu nàng tựa như bị một cây gậy ngàm nặng nề đánh một cái, trong lòng dần dần có cảm giác lạnh lẽo. Mặt nàng co lại, đứng ở phía sau Lục Tử Tranh, sáng quắc mà nhìn cô hồi lâu, cuối cùng, nặng nề đáp lại cô: “Có lẽ là vậy.”

Kỷ sự trước nay của Giang Hoài Khê là không ngừng ra vào bệnh viện, ra vào phòng cấp cứu, nàng sớm quen thuộc mà bình tĩnh với đủ loại trị liệu kiểm tra tìm tòi trên thân thể, chưa từng sợ sệt gào khóc bởi vậy bao giờ. Hết lần này tới lần khác mà từ trên bàn mổ trở về từ cõi chết, làm cho nàng sớm biết, nhân sinh có quá nhiều chuyện, là lưu tâm không được, cưỡng cầu không được, ước ao không tới, có thể làm, chỉ có thể thân nhiên đối mặt, không lo không sợ. Phật nói nhân sinh có tám khổ, sinh, lão, bệnh, tử, oán tăng hội, ái biệt ly, cầu bất đắc, phóng bất hạ [1], nàng vốn cho là mình đã sớm cách biệt với bên ngoài từ lâu, nhưng Lục Tử Tranh lại xuất hiện trong sinh mệnh của nàng, cho nàng ném hết tất cả tư vị trong đó.

Cam kết không cách nào cam đoan, nàng làm sao dám hứa cho Lục Tử Tranh. Nàng không sợ bản thân thương tâm, chỉ sợ Lục Tử Tranh thất vọng khổ sở lần nữa.

Giang Hoài Khê không biết trả lời vấn đề này của Lục mẹ thế nào, tất cả tư vị ở trong lòng, cuối cùng, chỉ trầm thấp mà nói một câu: “Dì, xin lỗi, là con không đủ dũng cảm...”

Lục mẹ thờ dài, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Giang Hoài Khê, ôn tồn bảo: “Đưa nhỏ ngọc, đi biết con nhất định có nỗi niềm khó nói. Con chỉ cần biết rằng, đi nếu có thể đem Tử Tranh giao đến trong tay con, dì cũng đã an lòng rồi đi rồi.”

Giang Hoài Khê nhìn Lục mẹ, đôi mắt, dần dần mờ mờ ửng lên hơi nước mờ mờ.

Trong tiệm cafe, Kỷ Dao ngồi đối diện Lục Tử Tranh, lạnh lùng đánh giá Lục Tử Tranh nửa ngày, nói: “Lục Tử Tranh, e rằng phải khiến cô thất vọng rồi.”

Lục Tử Tranh không có thời gian cùng tinh lực nghe chằm biếm bắt âm bắt dương của cô ta, lạnh nhạt bảo: “Tôi không có thời gian, mời cô nói tóm tắt.”

Kỷ Dao khẽ cười một tiếng, móc ra một tờ chi phiếu, đẩy đến Lục Tử Tranh, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Liên Huyền bảo tôi nói một tiếng xin lỗi với cô, nói với cô cam kết từng hứa, cậu ấy vẫn không cách nào thực hiện được. Cậu ấy hy vọng cô có thể rời khỏi tầm mắt của cậu ấy, đừng quấy rầy đến cậu ấy nữa. Chi phiếu, cô xem rồi đi.”

Trong nháy mắt, mặt Lục Tử Tranh lạnh lại. Cô cắn môi, cuối cùng cười gượng, đập bàn đứng lên, đập tằm chi phiếu vào trước bàn Kỷ Dao, cười lạnh bảo: “Cô giúp tôi hỏi cô ta một chút, cô ta cho rằng tình cảm cô ta đối với tôi có thể xứng đáng bao nhiêu tiền?! Nói cho Liên Huyền, ở trong mắt tôi, đã sớm không đáng giá một đồng!” Nhục nhĩ Liên Huyền cho cô, còn chưa đủ nhiều sao?! Mặc dù cô chưa từng đem lời hứa sau này của nàng ta đặt vào trong lòng, nhưng cũng có thể tha thứ được cho vạ bất đắc dĩ của nàng ta, dần dần mềm lòng thuyên giảm. Nhưng cuối cùng, Liên Huyền hỏi báo cô là gì?

Nói xong, Lục Tử Tranh cũng không để ý kinh ngạc của Kỳ Dao, từ trong ví lấy một tờ tiền ra ném vào trước mặt Kỳ Dao, coi như tiền café, sau đó cầm ví không quay đầu lại mà bước ra ngoài.

Đọc đường rồi đi, Lục Tử Tranh vẫn nhìn không được rơi xuống một hạt nước mắt, nhưng cô lập tức liền lau khô, chùi rửa bản thân, vì loại người đủ cách đùa bỡn mình như vậy, không có chút đáng giá nào.

Nhưng cô vẫn cảm thấy thương tâm khó chịu, tại sao cam kết của mọi người đều có phân lượng nhẹ nhàng như vậy, lẽ nào, cái gọi là cam kết, thật sự đều là tên lừa đảo nói cho kẻ ngu si nghe sao? Cô ghét tên lừa đảo, nhưng căm ghét bản thân, vậy mà lại là một kẻ ngu si..

Cô vừa ngồi trên taxi về bệnh viện, liền nhận được điện thoại của Giang Hoài Khê, thanh âm của Giang Hoài Khê, hoảng loạn lại luống cuống: “Tử Tranh, mau về đi, đi lại đưa vào phòng cấp cứu rồi.”

Trong nháy mắt đó, Lục Tử Tranh cảm giác lỗ tai mình bị thanh âm không lớn của Giang Hoài Khê, vang lên ơng ơng chấn động, di động từ bên tai lướt xuống chỗ ngồi xe.

Đến bệnh viện, vừa xuống xe, Lục Tử Tranh dùng tốc độ nhanh nhất chạy về hướng phòng cấp cứu, thời điểm xa xa chạy về phía Giang Hoài Khê, lỗ tai lại nghe thấy bác sĩ đi ra nói với Giang Hoài Khê rằng: “Bảo người nhà làm chuẩn bị đi...”

Một giây sau, Lục Tử Tranh liền mất đi khí lực toàn thân, té ngã xuống mặt sàn lạnh lẽo của bệnh viện.

Giang Hoài Khê nghe được tiếng vang to lớn, liếc mắt thấy Lục Tử Tranh đang ngã nhào xuống đất, bước nhanh chạy đến đưa tay định kéo lên, nhưng không biết khí lực lớn của Lục Tử Tranh đến từ đâu, đột nhiên đẩy Giang Hoài Khê đến lao đao, co quắp ngồi trên mặt đất.

Từ khi Lục mẹ nằm viện tới nay, Lục Tử Tranh vẫn ần ần đau đớn và oan ức của mình, rốt cuộc vào giờ phút này đều bạo phát ra. Cô khóc đến thở không ra hơi, khàn giọng rống nhẹ Giang Hoài Khê: “Cút đi, cút đi, không phải các người đều gạt tôi sao? Đều muốn rời khỏi tôi, không phải là không cần tôi sao? Đều cút hết đi, đừng xen vào tôi...”

Giang Hoài Khê hít môi đỏ mất yên lặng mà một tay chống đỡ ngồi dậy, không thèm liếc mắt nhìn mu bàn tay xước rách da, nhẫn nhịn đau đớn, khép khềnh đi tới trước mặt Lục Tử Tranh, ngồi xổm xuống, đau lòng mở hai tay ra, ôm Lục Tử Tranh vào trong lòng. Thanh âm của nàng, đồng dạng khàn khàn, nhưng dịu dàng dịu thương: “Tử Tranh, đừng sợ, đừng sợ, tôi ở đây...”

Lục Tử Tranh giãy giụa xô đẩy định thoát khỏi ôm ấp Giang Hoài Khê, khóc lóc tố cáo bảo: “Không phải cô cũng không cần tôi sao? Không phải cô nói chỉ có thể làm bạn tốt sao? Tại sao còn phải đối tốt với tôi như vậy, dù sao cuối cùng cô cũng không cần tôi...”

Nhưng Giang Hoài Khê lại ôm thật chặt cô, không định buông tay ra, Lục Tử Tranh cảm giác được, trên cổ của mình, có chất lỏng lạnh lẽo, xuôi theo chảy xuống.

Dần dần, Lục Tử Tranh cũng không giãy dụa nữa, yên tĩnh lại, yếu ớt mà tựa vào trong lòng ngực Giang Hoài Khê, mặc ý Giang Hoài Khê, ôm thật chặt mình...

Chú thích:

[1] Phật có tám khổ: 1. Sinh, 2. Lão, 3. Bệnh, 4. Tử, 5. Ghét mà phải gặp hàng ngày (oán tăng hội), 6. Yêu nhau mà chia lìa nhau (ái biệt ly), 7. Cầu mà không được (cầu bất đắc), 8. Buông không được (phóng bất hạ).

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Lục mẹ cuối cùng hữu kinh vô hiểm mà ra phòng cấp cứu, nhưng lần này, bác sĩ lại lắc lắc đầu, lúc Lục Tử Tranh bắt lấy tay ông ta hỏi thăm về bệnh tình, ông ta chỉ trầm trọng thở dài, không biết nên dùng cách nói uyển chuyển thế nào để báo cho cô sự thật tàn khốc, buộc lòng phải vô lực nói rằng: “Chúng tôi cố hết sức rồi...”

Lục Tử Tranh siết chặt ông tay áo màu trắng của ông ta, vô lực mà kéo xuống, mặt xám như tro tàn...

Nửa đêm, lúc Lục mẹ tỉnh dậy, Lục Tử Tranh đang ngồi ở bên giường cửa bà, mở to đôi mắt sưng đỏ, không chớp mắt nhìn bà.

Thấy Lục mẹ tỉnh rồi, Lục Tử Tranh vội vã rót một ly nước đưa cho Lục mẹ, đỡ bà nửa ngồi dậy uống vào.

Lục mẹ uống một hớp, cổ họng đau khô đã dễ chịu hơn chút, giọng nói bà khàn khàn vô lực, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười trên đầu Lục Tử Tranh, bảo: “Nhìn mẹ hoài làm gì vậy, bộ thấy một đóa hoa ở trên mặt mẹ hả?”

Lục Tử Tranh nháy mắt một cái, cười khổ đáp: “Con sợ con vừa nhắm mắt, lại mở ra, mẹ đã không thấy tăm hơi nữa...”

Nụ cười Lục mẹ dần dần động lại bên môi, thật lâu, mới trầm thấp mà than một câu: “Đứa nhỏ ngoan...”

Thân thể Lục Tử Tranh đột nhiên gục xuống, nằm ở bên mình Lục mẹ, tựa như đứa nhỏ, khóc đến vô lực lại tuyệt vọng, vai không ngừng run rẩy, cô nghẹn ngào mà cầu khẩn: “Mẹ, van cầu mẹ, đừng đi, đừng rời bỏ con có được không...”

Lục mẹ cũng rớt nước mắt, giờ lên bàn tay vô lực, nhẹ nhàng vỗ vai Lục Tử Tranh, im lặng mà an ủi cô, lần này, bà không dám lại cam kết “Không phải sợ, có mẹ ở đây” với Lục Tử Tranh nữa.

Tiếng khóc Lục Tử Tranh dần dần dừng lại, Lục mẹ còn đang một nhịp một nhịp mà vỗ lưng cô, trầm mặc hồi lâu, mới cùng Lục Tử Tranh thương lượng: “Tranh Tranh, ngày mai xuất viện được không? Mẹ muốn về Cư Châu, mẹ nhớ ba con, nhớ nhà cậu con.”

Lục Tử Tranh nặng nề ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mà nhìn Lục mẹ, lắc đầu như một lần sóng. Cô biết, rời khỏi bệnh viện, có hàm ý thế nào.

Nhưng đôi mắt Lục mẹ mang theo khẩn thiết, khẩn cầu Lục Tử Tranh bảo: “Tranh Tranh ngoan, cho mẹ về nhà, có được không...”

Hai tay Lục Tử Tranh bịt mắt, nước mắt rất lâu, mới nghẹn ngào cách quãng nặn ra một câu “Mẹ, được, chúng ta về nhà.”

Lục mẹ đưa tay ra, vô lực giúp Lục Tử Tranh lau sạch lấy nước mắt không ngừng tràn ra, nhẹ nhàng lắm bầm nói: “Đứa nhỏ ngoan, đứa nhỏ ngoan của mẹ...”

Sáng ngày tiếp theo, Giang Hoài Khê dưới sự yêu cầu của Lục Tử Tranh giúp Lục mẹ làm thủ tục xuất viện, sau đó, không đếm xỉa đến từ chối khéo léo của Lục Tử Tranh, lái xe đón Lục mẹ xuất viện, thuận theo Lục Tử Tranh cùng Lục mẹ, đưa họ cùng nhau về Cư Châu.

Gia đình cậu của Lục Tử Tranh hay tin liền chạy tới nhà Lục Tử Tranh, cậu của Lục Tử Tranh đường đường là một người đàn ông, khi nhìn thấy Lục mẹ ngã ở trên giường vô lực đứng dậy, trong nháy mắt bèn là ngã rôi lệt.

Lục mẹ để Lục Tử Tranh đỡ bà dậy, sau đó miễn cưỡng cười trêu ghẹo nói: “Anh, nam tử hán không dễ rơi lệ, nhất định là anh bị gió mê mắt có đúng không?”

Cậu của Lục Tử Tranh lau khô nước mắt, con mắt đỏ ngầu, không nói tiếng nào mà ngồi ở bên giường Lục mẹ, sắc mặt kìm lệ đỏ chót.

Lục mẹ quay đầu, kéo tay Giang Hoài Khê đứng ở bên cạnh qua, giới thiệu về phía cậu Lục Tử Tranh: “Anh, đây là con gái em nhận nuôi, con bé tên Giang Hoài Khê, là đứa trẻ rất tốt rất tốt.”

Cậu Lục Tử Tranh nghi hoặc mà nhìn Giang Hoài Khê một chút, lại dọc theo đôi mắt Lục mẹ, nhìn thấy tầm mắt Lục mẹ đang xích chặt vào Lục Tử Tranh bên cạnh Giang Hoài Khê, trong nháy mắt sáng tỏ. Ông háng giọng một cái, giọng nói trầm thấp lại kiên định trả lời Lục mẹ: “Em yên tâm, anh sẽ chăm sóc tốt tự nó.”

Lục mẹ gật gật đầu, buông lòng mà nở nụ cười.

Về Cư Châu ngày thứ ba, từ sáng sớm bắt đầu, ngày liền âm trầm, buổi chiều, bỗng rơi xuống cơn mưa phùn lát phát. Lục mẹ nhìn mưa phùn mờ mịt ngoài cửa sổ, trong hoảng hốt, dường như nhìn thấy ba của Lục Tử Tranh đang đi tới về phía bà, nụ cười xán lạn tựa như lần đầu gặp gỡ, căng một chiếc ô màu mực, ý cười doanh nhiên bảo: “A Dư, anh tới đón em đây, xin lỗi vì để em đợi lâu như vậy...”

Bà quay đầu lại, nhìn Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê cạnh nhau bên giường, ý cười dần dần trèo leo trên khuôn mặt, đưa tay ra, nắm lấy bàn tay lớn ba Lục Tử Tranh đưa đến...

Phút chốc khi Lục mẹ rời đi, Lục Tử Tranh khóc đến không thành tiếng, ôm thật chặt Lục mẹ, không muốn tách khỏi, mãi đến tận sau cùng, ưu tư chấn động quá lớn, thể lực chống đỡ hết nổi, hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại lần nữa, Lục Tử Tranh bỗng nhiên khác thường mà không khóc không nháo, y theo cậu và Giang Hoài Khê ngăn nắp gọn gàng mà bận trước bận sau lo liệu hậu sự của Lục mẹ,

Chỉ có Giang Hoài Khê ở tại trong nhà Lục Tử Tranh, mới hiểu được dưới bề ngoài bình tĩnh của cô, trái tim từ khoảnh khắc ấy đã thủng trăm ngàn lỗ từ lâu. Giữa ban ngày, Lục Tử Tranh tựa như con rối người, mặt không hề cảm xúc, mà ban đêm, hằng đêm Giang Hoài Khê đều có thể nghe thấy từ trong phòng ngủ Lục Tử Tranh truyền ra tiếng khóc mơ hồ.

Ngày tiếp theo sau khi tiễn đưa Lục mẹ xong, một mình Lục Tử Tranh ngồi ở trong phòng khách trống rỗng, nhìn di ảnh Lục mẹ Lục ba được treo trên tường, kinh ngạc mà xuất thần.

Giang Hoài Khê nấu cơm, từ trong nhà bếp đi ra, cầm trên tay một quả táo, ngồi xuống bên cạnh Lục Tử Tranh, từng chút từng chút gọt da.

Lục Tử Tranh nghiêng mặt sang bên nhìn Giang Hoài Khê, hai, ba tuần qua, Giang Hoài Khê cũng gầy theo trông thấy, trong lòng cô cay đắng lại đau lòng. Cô lắc lắc đầu, hồ hững mà tiễn khách bảo: “Hoài Khê, tôi không sao rồi, cô về Lâm Châu đi, cảm ơn giúp đỡ cùng chăm sóc của cô trong khoảng thời gian này, chờ khi tôi xử lý hết sự việc, tôi sẽ thật tạ ơn cô cho đáng.”

Động tác Giang Hoài Khê dừng một lát, lắc lắc đầu, trầm giọng nói: “Tôi không đi.”

Lục Tử Tranh nhàn nhạt hỏi nàng: “Cô muốn ở đây cùng tôi à?”

Giang Hoài Khê im lặng không hề trả lời cô.

Lục Tử Tranh lại cười khỏ một tiếng, chất vấn nàng: “Hoài Khê, cô có thể ở bên tôi bao lâu? Là một ngày, hai ngày, hay là một tuần, hai tuần?” Ánh mắt cô chăm chú nhìn Giang Hoài Khê, trong lòng mắt ngăm có khao khát bản thân cũng không nhận ra được.

Giang Hoài Khê nhìn Lục Tử Tranh chăm chú, thấy kỳ vọng óng ánh trong mắt Lục Tử Tranh, há miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng, cũng chỉ gọt trái táo xong đưa cho Lục Tử Tranh, im lặng không lên tiếng.

Nàng thấy đôi mắt ngăm chứa kỳ vọng của Lục Tử Tranh, từ từ trở nên âm đạm, nghe thấy cô lẩm bẩm tự đáp: “Ừ nhỉ, chẳng ai thật sự, vĩnh viễn ở bên ai bao giờ...”

Cô đưa tay nhận lấy trái táo của Giang Hoài Khê, nhẹ nhàng cắn một cái, đôi mắt vẫn xích chặt trên bức ảnh Lục ba Lục mẹ trên tường, đắm chiều, đột nhiên mở miệng nói: “Hoài Khê, tôi hơi đói bụng rồi...”

Phút chốc, Giang Hoài Khê vui vẻ như điên, mấy ngày qua, mỗi bữa ăn Lục Tử Tranh chỉ húp một chút cháo lỏng, nàng còn chẳng biết Lục Tử Tranh làm sao chống đỡ nổi. Giang Hoài Khê lập tức đứng lên, nói rằng: “Tôi đang nấu cháo thịt nạc trứng muối cậu thích ăn trong nhà bếp, để tôi qua xem coi xong chưa.”

Lục Tử Tranh lại lắc lắc đầu, suy sụp nói: “Tôi muốn ăn mùi vị của mẹ...”

Bước chân Giang Hoài Khê ngừng lại, mũi hơi chua.

Lục Tử Tranh ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt óng ánh: “Đường Thành Hoàng có một chỗ cháo trứng muối chính thống, tôi từng ăn cháo trứng muối ở nơi đó một lần, mùi vị giống hệt với mẹ, cô đi mua một bát giúp tôi được không?”

Giang Hoài Khê không hề có nửa khắc do dự, áo khoác vẫn chưa kịp mặc vào, lập tức liền xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Được, cậu chờ một chút, tôi sẽ trở về ngay.”

Đôi mắt Lục Tử Tranh lại vẫn chăm chú dán vào bóng lưng vội vã rời đi của Giang Hoài Khê, vô hạn mà quyến luyến cùng đau thương.

Hoài Khê, xin lỗi, tôi yêu người.

Cô rất sợ làm một cô nhi không nơi nương tựa trên thế giới này, cô nhớ bả vai dày rộng của ba, ôm ấp ấm áp của mẹ.

Ở trên thế giới này, bận lòng và quyến luyến duy nhất của cô, chỉ có Giang Hoài Khê thôi. Nhưng một ngày đó, Hoài Khê nàng cũng sẽ rời đi.

Có phải là, chỉ có mất đi mới có được vĩnh hằng? Nếu như thời gian dừng lại vào đúng lúc này, có phải là Giang Hoài Khê sẽ mãi mãi không bỏ cô lại phía sau, mãi mãi cũng là khoảnh khắc đáng về dịu dàng chờ cô?

Lục Tử Tranh nghiêm túc nghĩ, có lẽ là vậy.

Khóe môi của cô, dần dần lộ ra nụ cười...

Đường Thành Hoàng cách nhà Lục Tử Tranh có cự ly mười mấy con phố, Giang Hoài Khê lái xe ra ngoài. Ra cửa, nàng bèn cảm thấy trong lòng mơ hồ có chút bất an, cái cảm giác này, vẫn hành hạ nàng. Nàng không ngừng mà hồi tưởng lại biểu hiện của Lục Tử Tranh khi nhìn theo nàng ra cửa, tưởng lại một lần lại một lần, bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng hoảng sợ.

Nàng vội vàng quay đầu xe lại, vừa lái xe vừa nhanh chóng bấm điện thoại của Hứa Bách Hàm. Lúc đó Hứa Bách Hàm tới tham gia tang lễ Lục mẹ, đã để lại điện thoại cho nàng, bảo nàng có cần gì thì gọi điện thoại cho chị. Điện thoại vừa chuyển được, Giang Hoài Khê đổ ập đầu tiên chính là: “Chị Hứa, chị có thể lập tức bảo bệnh viện ba chị phái một chiếc xe cấp cứu đến nhà Tử Tranh không, em lo lắng cậu ấy định làm việc ngốc, bây giờ em đang chạy về.”

Lòng Hứa Bách Hàm cả kinh, không nói hai lời liền đáp ứng.

Lúc đi thì không sao, lúc về thì đoạn đường chết tiệt phía trước lại kẹt xe. Giang Hoài Khê không kịp nghĩ nhiều, xuống xe đóng sầm cửa liền giảm bước chân chạy về hướng nhà Lục Tử Tranh.

Cả đời này, Giang Hoài Khê chỉ chạy qua hai lần, lần đầu tiên là bởi vì Lục Tử Tranh té xỉu trong tiết thể dục, lần thứ hai, chính là hiện tại. Nàng cảm giác được trái tim của mình đập ồm ồm tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng một khắc cũng không dám dừng bước lại.

Gần như Giang Hoài Khê dùng chân đạp ra cửa nhà Lục Tử Tranh, mà sau đó không kịp đóng cửa lại, liền vọt vào phòng khách, một khắc đó, hoảng loạn cùng sợ hãi chưa bao giờ có chiếm cứ đầy nội tâm của nàng.

Nàng nhìn thấy, Lục Tử Tranh đang run run rẩy rẩy mà đứng ở trên bệ ban công...

Gần như là Giang Hoài Khê hoảng sợ hô lên tên Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, cậu xuống đây...”

Lục Tử Tranh nghe tiếng, quay đầu, cười nhạt về phía nàng, đôi môi không có huyết sắc, im lặng mà mở ra đóng vào.

Trong thấp thoáng Giang Hoài Khê phân biệt ra được, là “Tôi yêu người, xin lỗi”...

Nàng hoảng loạn cuống lên, rồi lại không dám tùy tiện xông tới, dư quang khóe mắt đột nhiên lướt đến dao gọt hoa quả vừa gọt táo ở phòng khách. Nàng không chút nghĩ ngợi mà nắm lên kê vào trên cổ tay trái của mình, lạnh giọng nói về phía Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, nếu cậu thật sự khẳng định muốn đi, vậy thì, để tôi cùng cậu.”

Nàng nhìn thấy nụ cười trên mặt Lục Tử Tranh có hơi ngưng lại, sau đó, vẫn là cố chấp quay đầu về. Trong chớp mắt ấy, Giang Hoài Khê không còn bất kỳ do dự nào, tay phải tàn nhẫn hơi dùng lực, liền phá vỡ tĩnh mạch cổ tay mình, máu tươi, nhất thời ở trước mắt Lục Tử Tranh, phun ra ngoài...

Hồ hấp của Lục Tử Tranh tựa như bất động trong khoảnh khắc ấy, nháy mắt tiếp theo, cô tựa như điên cuồng mà nhảy lên ngã xuống từ ban công, liên tục lăn lộn mà vọt tới bên người Giang Hoài Khê, hoảng loạn đè lại miệng xuất huyết của cổ tay Giang Hoài Khê. Nhưng mà máu tươi vẫn trong khe hở cô cường lực đè lại không ngừng chảy xuống. Lục Tử Tranh hét hoảng khóc lóc hỏi Giang Hoài Khê: “Làm sao bây giờ, Hoài Khê, làm sao bây giờ, cô điên rồi sao, sao cô có thể ngu như vậy...”

Giang Hoài Khê lại yếu ớt đưa tay nhuộm máu lên, nhẹ nhàng nhàng mà mơn trớn sườn mặt Lục Tử Tranh, nhẹ giọng dỗ cô bảo: “Tử Tranh, đừng làm chuyện điên rồi...”

Nàng nói “Tử Tranh, tôi đã sớm điên rồi...” Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lục Tử Tranh trên sân khấu, từ giờ khắc bắt đầu yêu Lục Tử Tranh ấy, nàng đã biết, mình điên rồi...

Thời điểm Hứa Bách Hàm dẫn theo xe cấp cứu đến nhà Lục Tử Tranh, cảnh tượng trước mắt nhìn thấy mà giật mình, khiến thân thể chị trong phút chốc liền mềm nhũn.

Giang Hoài Khê ngã xuống trong vũng máu, không chút sức sống, Lục Tử Tranh đang dùng tay đè cánh tay buộc chặt vải của Giang Hoài Khê, đây người đầy mặt đều là máu đỏ tươi. Nhìn thấy bác sĩ mặc áo blouse đi vào, Lục Tử Tranh quỳ trên mặt đất tựa như mất đi linh hồn vậy, chỉ biết lôi kéo áo khoác bọn họ không ngừng cầu xin họ: “Cầu xin mọi người, nhất định phải cứu cô ấy, nhất định phải cứu cô ấy...” Lắm lần nhắc mãi, Lục Tử Tranh cũng ngã xuống...

Bởi vì Giang Vong không yên lòng cơ thể của Giang Hoài Khê, lại nhận lấy ủy thác của Giang mẹ, mới vừa tan việc, liền gọi điện thoại cho Giang Hoài Khê, muốn hỏi thăm bệnh cảm mạo của nàng hết chưa, khoảng lúc nào thì trở về.

Nhưng điện thoại vang lên hồi lâu, vẫn không có người tiếp, ngay khi cô chuẩn bị dập máy, khi chuẩn bị gọi lại lần nữa, điện thoại bỗng nhiên được nối thông.

Đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nữ ôn hòa dễ nghe, mang theo hoảng loạn cùng áy náy nói rằng: “Chào cô, tôi là Hứa Bách Hàm, Hoài Khê xảy ra chuyện ở Cur Châu rồi, hiện tại đang cấp cứu ở bệnh viện, cô là người nhà của em ấy à...”

Phản sau, Hứa Bách Hàm nói gì, Giang Vong đều không có nghe thấy... Cô cầm di động, tựa ở trên vách tường, một lúc sau, cúp điện thoại.

Hứa Bách Hàm..

Cô cho rằng, cô thật sự quên rồi...

Hóa ra, giấc mơ lừa mình dối người, cuối cùng cũng sẽ có một ngày tỉnh lại...

Lời tác giả: Phần ngược nhất của toàn văn đã kết thúc rồi, ờ, chương sau sẽ tiến vào giai đoạn ám áp chữa trị kế tiếp! Tui nói thật bộ, đây thật sự là ám áp chữa trị văn!

(Còn vài lời nhảm nhảm ghét không thèm dịch =.=)

Lời editor: Đồ ngốc đồ ngốc đồ ngốc đồ ngốc =.= GHK đồ đại ngốc nhà cô, không ngờ lúc dịch xem lại chương này nước mắt vẫn tràn bờ đề =.=

À quên, bà tác giả là đồ lừa đảo, xin đừng tin những lời phía trên, còn ngược nhì ngược tam ngược tứ nữa =.=

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Tay cầm di động của Giang Vong vô lực buông xuống bên cạnh, cả người tựa vào trên cánh cửa đang khép của văn phòng bệnh viện, ngược đầu, lông

mày chặt chẽ nhú lại, nét mặt có chút đau khổ.

Tại sao, đã nhiều năm như vậy rồi, lần nữa khi nghe thấy giọng nói chị ta, cô vẫn là cảm thấy, quen thuộc, quyến luyến như thế...

Chẳng phải đã sớm muốn quên rồi sao?

Chẳng phải đã sớm quên lãng rồi sao?

Chẳng phải, đã sớm hận nhiều hơn yêu sao?

Lần đầu tiên Giang Vong phát hiện, hóa ra mình cũng không hiểu rõ bản thân mình như tưởng tượng...

Y tá kiểm tra phòng đi ngang qua nhìn thấy đáng vẻ đau đớn ít khi thất thố của Giang Vong, dừng bước lại, hơi kỳ lạ ân cần hỏi cô: “Bác sĩ Giang, cô sao vậy? Khó chịu chỗ nào ư?”

Giang Vong mở mắt ra, trong mắt có mê mang chốc lát, sau đó, liền khôi phục vẻ mặt như thường, nhàn nhạt lắc đầu, nói rằng: “Không có gì.”

Cô lúc này cuối cùng cũng nhớ tới câu nói sau cùng Hứa Bách Hàm nói là “Hoài Khê xảy ra chuyện ở Cur Châu rồi”, trong lòng căng thẳng, một lần nữa giờ đi động lên, do dự chốc lát, vẫn là lần nữa bấm dây số của Giang Hoài Khê. Lần này, điện thoại rất nhanh đã được nhận, đầu điện thoại kia, vang lên giọng nói ôn hòa vốn Giang Vong nên xa lạ nhưng lại bất ngờ quen thuộc: “Chào cô, tôi là Hứa Bách Hàm..”

Giang Vong cắn cắn môi, hít sâu một hơi, mới khó khăn mở miệng hỏi thăm: “Chào cô, tôi là bác sĩ tư nhân của Giang Hoài Khê - Giang Vong, Hoài Khê bị sao ở Cur Châu vậy?”

Hứa Bách Hàm lẻ loi ngồi trên xe lăn ở ngoài hành lang cửa phòng cấp cứu, tay cầm di động đột nhiên khẽ run lên, tim đập nhanh như trật một nhịp, có phút chốc ngẩn ngơ. Giọng nói này... Thật quen thuộc. Vân Bạc hay có chút viêm mũi mãn tính, lúc nói chuyện, luôn vô thức mang theo chút giọng mũi, trong những năm này, vào nửa đêm, chị từng vô số lần mơ thấy và nghe được giọng nói này gọi “Tôi yêu chị, tôi hận chị”, sau đó, lệ ướt áo gối. Giọng nói của người bác sĩ này, cũng thế như Giang Vong, mang theo giọng mũi khác thường chị vô cùng quen thuộc. Nhưng mà, chị lại không khỏi mà định lòng lại cười khổ. Giống Vân Bạc, nhưng chung quy cũng không phải Vân Bạc. Giọng nói của Vân Bạc, sạch sẽ trong suốt, mà giọng nói này, tựa như đàn cello vậy, mặc dù dễ nghe, nhưng trầm thấp. Chị định lòng lại, bình tĩnh mà trả lời trình bày sự thực: “Giang Hoài Khê vì cứu Từ Tranh nên cắt cổ tay, hiện đang cấp cứu ở bệnh viện Bách Khang...”

Lúc Lục Từ Tranh tỉnh lại tại phòng bệnh, nhìn trần nhà màu trắng chói mắt, nghe mùi nước khử trùng gay mũi, cổ phút chốc mờ mịt. Mà sau một khắc tiếp theo, cô tựa như bị ấn bởi nút lệnh gì, chớp mắt từ trên giường bệnh bật lên, hai chân vừa hạ xuống đất đã chạy ra ngoài, không ngờ lại bị ống nhựa truyền dịch treo giữa tay kéo lại, thuốc nước treo ở trên giường bệnh, suýt nữa bị kéo xuống bởi lực lớn của cô.

Lục Từ Tranh cau mày quay đầu nhìn lại, không chút do dự mà giờ tay gỡ xuống kim tiêm vướng bận trên tay, giọt máu trong nháy mắt liền rớt ra, một giọt một giọt rơi vào trên đất...

Giang Hoài Khê đã ra khỏi phòng cấp cứu, đưa vào phòng ICU, Giang mẹ cùng Giang Hoài Xuyên cũng đã từ Lâm Châu chạy tới. Sau khi Hứa Bách Hàm giải thích cho Giang mẹ đầu đuôi câu chuyện Giang Hoài Khê vào bệnh viện xong, bởi vì không yên lòng Lục Từ Tranh, thế là lại vội vàng vàng mà chạy tới phòng bệnh của Lục Từ Tranh. Vừa vào phòng bệnh, chị nhìn thấy chính là Lục Từ Tranh tóc tai bù xù đi chân trần, ống tiêm truyền dịch bị gỡ xuống đang nằm trên đất.

Lòng Hứa Bách Hàm cả kinh, liền hoảng sợ kêu lên: “Từ Tranh, em đang làm gì đó?”

Lục Từ Tranh nhìn thấy Hứa Bách Hàm, bước nhanh xông lên trên, hai tay chặt chẽ đè xuống vai Hứa Bách Hàm, đôi mắt vẫn vện tơ máu, giọng nói khàn khàn gần như không nghe thấy được, nhưng vẫn cố hết sức phóng đại âm thanh vội vã hỏi: “Hoài Khê đâu? Hoài Khê ở đâu? Hoài Khê thế nào rồi?!” Hai tay của cô nắm chặt lấy vai Hứa Bách Hàm, khí lực lớn đến nỗi khiến Hứa Bách Hàm hơi đau đớn.

Hứa Bách Hàm nhìn hai mắt đỏ ngầu của cô, môi khô nứt trắng bệch, chỉ cảm thấy đau lòng, giờ tay lên vỗ nhẹ bàn tay của Lục Từ Tranh đặt trên vai mình, ôn tồn động viên nói: “Từ Tranh, đừng sợ, đừng lo lắng, Hoài Khê cứu về rồi, em ấy không có chuyện gì, qua mấy ngày là tốt thôi. Trên đất lạnh, em trước mặc giày vào có được không?”

Nghe vậy, trong phút chốc Lục Từ Tranh liền buông hết tất cả sức lực đặt trên bả vai Hứa Bách Hàm, chỉ lo si ngốc cong khóe miệng, đôi môi nứt nẻ bởi vì hoạt động lâu dài mà có vết máu đỏ tươi ti ti. Song có điều trong giây lát, Hứa Bách Hàm lại thấy từ trên khuôn mặt cô, rơi xuống giọt lớn giọt lớn nước mắt... “Hoài Khê không sao, cô ấy không sao, thật tốt, thật tốt...”

Hứa Bách Hàm vừa định tiếp tục khuyên cô lên giường nghỉ ngơi trước, Lục Từ Tranh bèn lại cúi đầu dùng hai mắt đỏ bừng sáng quắc mà nhìn chị hỏi: “Hiện tại Hoài Khê đang ở đâu?”

Lòng Hứa Bách Hàm tự biết mình không khuyên được em ấy, không thể làm gì khác hơn là khom người xuống giúp Lục Từ Tranh nhặt giày lên, nói: “Hoài Khê mới ra khỏi phòng cấp cứu, hiện tại chuyển tới phòng ICU, phòng trong cùng ở hành lang trên lầu.”

Vừa dứt lời, Lục Từ Tranh chưa kịp nói một tiếng cảm ơn, bèn để chân trần chạy ra phòng bệnh, Hứa Bách Hàm sững sờ nhìn giày trong tay, không khỏi cười gượng.

Thậm chí Lục Từ Tranh không kịp đợi thang máy đến, đã ba chân bốn cẳng mà từ thang lầu chạy lên, trong bệnh viện đang an tĩnh, tiếng bước chân

huỳnh huych huỳnh huych của cô, nghe có vẻ vô cùng trong trẻo, tiếng vọng du dương.

Giang mẹ cùng Giang Hoài Xuyên ngồi ở hàng lạnh phòng ICU, xa xa đã nghe thấy tiếng bước chân huỳnh huych vội vã lại hoảng loạn bất bình thường. Bọn họ theo âm thanh nhìn lại, bèn nhìn thấy một cô gái tóc dài tán loạn, sắc mặt tái nhợt, quần áo xốc xếch, để chân trần vội vã mà chạy qua bên này.

Giang Hoài Xuyên mở to mắt ra, khi dần dần thấy rõ khuôn mặt người tới, trong phút chốc cậu đột nhiên đứng lên, đứng ở chính giữa đường, đưa một tay ra không chút do dự ngăn cản Lục Tử Tranh.

Bước chân Lục Tử Tranh dừng không được, tàn nhẫn va vào trên người Giang Hoài Xuyên, tâm tình cấp bách muốn gặp Giang Hoài Khê khiến cô nảy sinh cảm giác phần nộ dị thường đối với người ngăn cô lại, cô nổi giận dùng dùng nâng đầu lên định phát hỏa, chớp mắt khi thấy rõ khuôn mặt Giang Hoài Xuyên, tất cả lửa giận đều mất đi khí thế, suy sụp mà cúi đầu, khàn giọng gọi một câu: “Hoài Xuyên...”

Giang Hoài Xuyên nhìn cô gái tiêu tụy trước mặt này, lòng vô cùng phần nộ. Từ đầu cậu đã cầu xin cô ta, cho dù không thích chị cậu, thì cũng đừng tổn thương chị ấy. Nhưng cô ta thì sao, ngoại trừ một lần lại một lần mà khiến chị cậu bị thương, thì làm được cái gì. Trong những năm này, những điều chị cậu làm cho cô ta, còn chưa đủ ư? Lẽ nào nhất định phải dâng một cái mạng lên thì mới xem là thật sự yêu sao? Giang Hoài Xuyên cảm thấy, không, cậu không thể để cho Lục Tử Tranh tiếp cận Giang Hoài Khê được nữa.

Trong đôi mắt của cậu tràn đầy thù địch, mở miệng bèn định trách cứ Lục Tử Tranh. Nhưng Giang mẹ cũng đứng lên, bước nhanh tới phía sau Giang Hoài Xuyên, kéo Giang Hoài Xuyên lại, căn dặn nói: “Hoài Xuyên, con ra ngoài bệnh viện mua chút thức ăn về đi.” Nói đến đây, bà cúi đầu liếc mắt nhìn chân đế trần của Lục Tử Tranh, lại bổ sung một câu: “Tiện thể mua giúp Tử Tranh một đôi dép bông về.”

Giang Hoài Xuyên mắt hừng nghiêng đầu gằm nhẹ Giang mẹ: “Mẹ, mẹ còn quan tâm cô ta làm gì...”

Giang mẹ lại ánh mắt ác liệt mà trừng Giang Hoài Xuyên một chút, thay đổi dụ dàng trước kia thành nghiêm nghị hiem thấy, nói: “Bảo con đi thì con đi đi!”

Giang Hoài Xuyên không thể làm gì khác hơn là cắn hận nhìn Lục Tử Tranh một chút, lòng không cam tình không nguyện mà rời đi.

Lục Tử Tranh mắt đi vật ngăn che trước mặt, ngay lập tức vọt tới trước phòng ICU, cách cửa sổ thủy tinh, quỵ luyến mà nhìn sắc mặt lúc ngủ trắng xám nhưng đầm đìa của Giang Hoài Khê trên giường bệnh, tay không khỏi đưa ra nhẹ nhàng chạm vào kính, lầm bầm nói: “Hoài Khê, Hoài Khê, đồ ngốc, đồ đại ngốc...” Nước mắt, theo gò má của cô, lăn chảy xuống...

Giang mẹ đứng ở sau lưng cô, trong thanh âm là uể oải không che giấu được: “Bác sĩ nói Hoài Khê không có gì nghiêm trọng, chỉ là mất máu quá nhiều, hơi suy yếu, con đừng lo nghĩ quá.”

Lục Tử Tranh quay đầu, nhìn Giang mẹ phía trước mặt đầy mặt, không còn thần thái của ngày xưa, không khỏi mà xấu hổ không chịu nổi. Cô đưa tay lên, tàn nhẫn mà tát một bàn tay vào mặt mình, khom người, cúi đầu, giọng khàn khàn xin lỗi: “Di ơi, xin lỗi, con có lỗi, đều là lỗi của con.”

Nói xong, Lục Tử Tranh giơ tay lên, định cho mình thêm một cái tát nữa.

Giang mẹ càng nhanh hơn một bước so với cô, kéo xuống tay Lục Tử Tranh định hạ xuống, nặng nề mà thở dài, nói: “Con không có lỗi, đi không có trách con.”

Lục Tử Tranh kinh hoàng bất an nhìn Giang mẹ, trong lúc nhất thời mất đi phản ứng. Cô cho rằng, Giang mẹ phải giống như Hoài Xuyên, hận cô tận xương, hận không thể khiến cô lập tức biến mất ở trước mặt.

Giang mẹ lại nhàn nhạt giải thích: “Di biết, tất cả Hoài Khê làm vì con, đều là nó cam tâm tình nguyện. Di không thể trách con, bởi vì, Hoài Khê sẽ không vui. Tử Tranh, con không thể chịu uất ức ở chỗ chúng ta được, bởi vì, Hoài Khê sẽ không nở. Nó đang dùng sinh mệnh yêu con, mà đi, làm sao có thể tổn thương nó đây?”

Tay Lục Tử Tranh đưa lên vô lực rơi xuống, cuối cùng, thân thể lại mềm nhũn, bịch một tiếng quỵ gối trước người Giang mẹ, hung hăng mà xin lỗi: “Di ơi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Giang mẹ ngồi xổm xuống, kéo Lục Tử Tranh lên, dẫn cô ngồi xuống trên cái ghế bên cạnh, thở dài nói: “Tử Tranh, con nhất định không biết, Hoài Khê nó thích con cỡ nào.”

“Lúc sinh nhật năm hai đại học của Hoài Khê, con trai người bạn tốt của ba nó đúng lúc từ nước Anh trở về, thế là người hai nhà chúng ta liền tụ họp cùng nhau ăn cơm. Thằng bé kia từ nhỏ đã yêu thích Hoài Khê, chờ đợi Hoài Khê rất nhiều năm, lúc đại học bị cha mẹ thúc giục ra nước ngoài, rốt cuộc vừa cầm được học vị tiến sĩ, lại tha thiết mong chờ trở về tìm Hoài Khê. Di và ba Hoài Khê đều rất thích đứa bé kia, thế là người hai nhà trên bàn cơm cố tình vô ý mà trêu đùa về hai đứa, có ý định muốn tác hợp hai đứa nó. Bầu không khí vốn đang ấm áp vui vẻ trên bàn cơm, nhưng sau đó không lâu, khi chúng ta lần nữa trêu đùa, Hoài Khê lại bùng nổ, bất thành linh đứng lên, nói nó muốn tuyên bố một chuyện, rằng nó có người thích, đời này không phải cô ấy [1] thì không được. Bầu không khí trên bàn cơm hơi cứng lại, ông bạn của ba Hoài Khê gắng hòa nói một câu, con trai nhà ai may mắn như vậy, dẫn đến cho chú gặp mặt, nhưng nó lại ngượng kình nhân nói một câu, không phải con trai, người con yêu, là một cô gái, làm cho tất cả mọi người đều sượng mặt cả. Có thể tưởng tượng được, bữa cơm kia là tan rã trong không vui. Bà nội Hoài Khê vì thế mà lên máu, ba Hoài Khê không nhịn được tức giận tát nó một cái tát. Từ nhỏ nhà di đã không nở đánh nó mắng nó, đó là lần đầu tiên ba nó đánh nó, sau khi ra tay ông ấy liền hối hận ngay, tức khắc mất liên đồ ủa, nhưng Hoài Khê lại về mặt nhàn nhạt nhìn ba nó, không buồn không vui, trịnh trọng nói, ba, đời này, con chỉ muốn cô ấy, chỉ này sẽ không thay đổi. Ba nó nhất thời tức giận, gào thét bảo nó cút khỏi gia tộc, đừng bôi nhọ gia phong của nhà họ Giang. Buổi tối ngày hôm ấy, nó liền thật sự cái gì cũng không đem, rời khỏi nhà. Ngày hôm sau, nó trả về toàn bộ vật dụng, chìa khóa xe, chìa khóa nhà, rời nhà không mang một thứ gì,

đích xác muốn kiên quyết với ba nó, tức đến ba nó mấy ngày mấy đêm ngủ không yên. Hoài Xuyên không yên lòng chị nó, sợ chị nó chịu khổ ở bên ngoài, đưa tiền của mình cho chị nó, nhưng con bé lại nguyên xi mà đưa về lại. Nó thật sự không về nhà nữa, không đòi một phần tiền của trong nhà, cả ngày bận rộn làm part-time, dựa vào chút tiền mỏng manh đó trôi qua sinh hoạt, mỗi ngày ăn uống linh tinh. Cuối cùng, vẫn có ngày ba nó nhận được điện thoại của phụ đạo viên nói nó trốn học chừng mấy ngày, không yên lòng bảo Hoài Xuyên đi tìm nó, mới phát hiện nó bị bệnh ở trong ký túc xá, sốt đến bất tỉnh nhân sự. Bác sĩ nói nếu đưa nó tới trễ, thì đã sắp xảy ra chuyện lớn rồi, ba nó nhìn thấy nó nằm ở trên giường gầy đến da bọc xương, nhất thời liền rơi nước mắt. Nhưng lúc nó tỉnh lại ở bệnh viện, vừa thấy ba nó, không nói hai lời bèn rút kim tiêm trở mình một cái leo xuống giường định đi ra ngoài, ba nó thực sự là vừa tức lại đau lòng. Đồi này của ông ấy chưa chịu phục làm mềm với ai bao giờ, nhưng đơn độc lại bại bởi con gái bảo bối của mình, gằm nhẹ bảo nó trở về, sau này muốn yêu ai thích ai thì cứ việc, ông ấy mặc kệ. Sau đó, toàn nhà chúng ta mới xem như là chấp nhận tình cảm kinh thế hãi tục của nó đối với con.”

Lục Tử Tranh nghe đến trọn to hai mắt, khó có thể tin..

Giang mẹ dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhà di vốn tưởng rằng con và Hoài Khê đã ở bên nhau rồi, mới khiến cho nó tình bị kim kiên như thế. Nhưng sau đó, chúng ta mới phát hiện, nó và con vẫn chưa bên nhau. Hoài Xuyên đau lòng nó, mắng nó ngốc, vì một đoạn tình cảm không biết có thể bắt đầu hay không mà liều lĩnh, chịu đắng chịu khổ. Con đoán nó nói thế nào?”

Giang mẹ cười khổ tiếp tục nói: “Hoài Khê con bé nói, có thể ở bên con hay không là kết quả của việc nó yêu con, nhưng nói hay không nói với mọi người, là thái độ của việc nó yêu con. Nó không thể để cho tình yêu của nó, trốn ở dưới đáy ánh mắt trời, nương náu ở trong bóng tối, nó muốn cho con một tình yêu quang minh chính đại, không cần bất kỳ che che giấu giấu gì.”

Lục Tử Tranh đột nhiên đứng lên, đi về hướng trước cửa sổ thủy tinh, kinh ngạc mà nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Giang Hoài Khê nằm ở trên giường bệnh, trong lúc nhất thời, tâm tư vạn ngàn...

Ngày đó Giang Hoài Khê từ chối chặt như đinh chém sắt, còn sò sò ở trước mắt, mà nay, Giang mẹ nói: “Tử Tranh, Hoài Khê con bé vốn không phải là người dịu dàng, nhưng lại vì con làm hết những điều dịu dàng đấy.”

Vì thế, Hoài Khê, người nói cho tôi biết đi, người thật sự yêu tôi sao? Tại sao không dám nói cho tôi biết, ít nhất rằng tôi còn người?

Nơi hành lang dưới lầu, Giang Vong dừng chân nhìn bóng người gầy yếu của cô gái ngồi trên xe lăn trước cửa sổ ở cuối hàng lang, mắt đi hết thầy tâm trạng.

Không phải giấc mơ từ nhỏ của chị ta là muốn làm một vũ công múa ba lê sao? Không phải chị ta nói chị ta muốn tuần diễn toàn bộ thế giới sao? Không phải bây giờ chị ta nên ở trên sân khấu quang vinh xinh đẹp uyển chuyển nhảy múa sao?

Song quyền của Giang Vong bắt tri bắt giác mà nắm chặt góc áo.

Tại sao có thể? Tại sao chị ta có thể biến thành như vậy? Suy sụp mà co rúc trên xe lăn, bị vây hãm bởi trong thế giới một thước vuông như thế.

Hứa Bách Hàm tại sao chị ta lại thể thảm như vậy, thể thảm mà khiến cô mềm lòng cơ hồ hận không nổi. Không, trong sự tưởng tượng của cô, Hứa Bách Hàm đã từng vứt bỏ mình, không phải là như thế!

Giang Hoài Xuyên từ bên ngoài bệnh viện trở về, đi ngang qua trông thấy Giang Vong thất thần, không khỏi nghi hoặc kêu lên: “Giang Vong, sao chị lại ở đây? Thủ tục làm xong rồi à?”

“Ừ, không gì, làm xong rồi, vừa dịp, tôi cùng cậu đi lên ấy đi.” Dứt lời, xoay người rồi đi.

Hứa Bách Hàm nghe thấy tiếng “Giang Vong” này lòng liền nhảy một cái, lập tức quay người sang, muốn nhìn dáng vẻ của chủ nhân có thanh âm rất giống Vân Bách kia. Nhưng xe lăn đầu sao kèn cằng, chờ chị quay người sang, cũng chỉ nhìn thấy

Bóng lưng cao gầy rồi đi của một cô gái.

Chị không khỏi có chút mất mát, lại có chút buồn cười, ở đáy lòng tự giễu nói: “Đến tận cùng mà còn đang chờ mong điều gì?”

Chú thích:

[1] Ngôi thứ ba ở TQ từ “cô ấy/ nàng ấy/ bà ấy...” (她: She) và “anh ấy/ cậu ấy...” (他: He) đều được phát âm là “tā”, vì thế khi một người nói “cô ấy” hoặc “anh ấy”, người này có thể hiểu là cô ấy, nhưng người kia cũng có thể hiểu là anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Giang mẹ nhìn Giang Hoài Khê nằm trên giường bệnh, rất lâu mới thở dài một hơi nói: “Tử Tranh, ngày ấy lúc con đến nhà, mọi người trong nhà chúng ta đều hoan nghênh, bởi vì trong những năm này, chúng ta hết lần này tới lần khác bảo Hoài Khê dẫn con về nhà cho chúng ta gặp mặt, nhưng nó lại sợ con khó xử nên cự tuyệt. Đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng chúng ta cũng gặp được con, không tránh được có phần nào hiếu kỳ quá mức, đến sau lúc tiễn con về hình như con có hơi không vui, di đoán chắc không phải con hiểu lầm gì chứ.”

Lục Tử Tranh hơi có phần kinh ngạc, do dự chốc, mới nhẹ nhàng gật gật đầu. Ngày ấy, cả nhà họ Giang ánh mắt trên dưới thăm thị, kèm thêm một lượt lại một lượt ám chỉ, nói bóng nói gió, xác thực khiến cô như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Giang mẹ lắc đầu giải thích: “Ngày ấy, di nhân lúc Hoài Khê không ở đó, nói những câu kia với con, chỉ là muốn khấn cầu con, sớm cùng Hoài Khê ở bên nhau đi, đừng để phí hoài thời gian quý báu lẫn nhau nữa. Nếu Hoài Khê đã nhận định con rồi, di đây lòng làm mẹ thương nó yêu nó, cũng nên đồng ý, nhưng di cũng không hẳn tâm nhìn nó đau khổ bảo vệ con, vì con trả giá tất cả, lại không thu hoạch được gì. Nó có thể không oán không hờn, nhưng di thay nó cảm thấy không cam tâm.” Dứt lời, Giang mẹ sâu thẳm nhìn Lục Tử Tranh một chút, “Tử Tranh, hiện nay, di vẫn muốn nói câu này với con, hãy thương yêu người trước mắt, đừng để cho Hoài Khê chờ đợi thêm nữa, được không?”

Lục Tử Tranh nghe đến lời này, đầu óc có mờ mịt trống không trong chớp mắt. “Tử Tranh nè, hy vọng của người làm cha làm mẹ đối với con cái kỳ thực cũng không nhiều, yêu cầu của di đối với Hoài Khê từ nhỏ đến lớn, cũng chỉ là cầu mong con bé bình an, sau đó tìm một người tốt biết lạnh biết nóng, nếu con bé nguyện ý, thì sinh một hai đứa con, con cháu lượn quanh đầu gối, cộng hưởng niềm vui gia đình, yêu cầu của di như thế, cũng không quá đáng chứ? Tử Tranh, con có thể thỏa mãn tâm nguyện đơn giản như vậy của di không?”, ngày ấy, lời của Giang mẹ còn vang vọng bên tai, như một chậu nước lạnh dội từ đầu xuống khiến cho mình lạnh đến trong lòng. Nhưng tất cả những điều này, đều là tự mình xuyên tạc thôi ư?

Giang mẹ tựa như nhìn thấu nghi hoặc của Lục Tử Tranh, nói rằng: “Ngày ấy, di còn chưa nói hết lời, Hoài Khê lại đã lo sợ di làm khó con, vội vã chạy xuống, cắt đứt trò chuyện của chúng ta, sợ rằng, lời còn chưa nói xong ấy, khiến cho con cả nghĩ quá rồi nhì. Nếu khiến con hiểu lầm khó chịu chỗ gì, vậy di xin lỗi con.”

Lục Tử Tranh cả cười gượng cũng không có khí lực, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Di, di nói quá lời rồi.”

Trước đây thường hay bị các loại ngôn luận làm tổn thương, sợ rằng là, một lần bị răn cấm ba năm sợ dây thừng, sợ bóng sợ gió tạo ra rồi, đây thì trách ai bây giờ?

Cô trông thấy ánh mắt chờ mong của Giang mẹ nhìn mình, lại lưu luyến mà liếc mắt nhìn Giang Hoài Khê, rồi lại có phần chán nản: “Di, sợ là di chưa biết, con đã từng thổ lộ với Hoài Khê, nhưng cô ấy... Khéo léo từ chối con...” Nói tới đây, Lục Tử Tranh nhớ đến tuyệt vọng cùng mờ mịt thất thố của ngày ấy, không khỏi mà lại vành mắt đỏ ửng.

Hiển nhiên Giang mẹ không ngờ rằng như thế, vẻ mặt cứng đờ, kinh ngạc nhìn Lục Tử Tranh. Sau một lúc lâu, bà mới cười khổ bảo: “Tử Tranh, di cho rằng, con sẽ là ngoại lệ của Hoài Khê, lại không ngờ tới...” Câu nói kế tiếp, bị bà kẹp lại trong cổ họng. Ánh mắt của Giang mẹ tìm đến Giang Hoài Khê trong phòng bệnh, thở dài thườn thượt một hơi: “Tử Tranh, Hoài Khê nó có gút thắt, có nhiều năm, di vẫn nghĩ mãi mà không ra, rất nhiều năm sau, chờ khi di hiểu rồi, lại vô lực tháo nó ra.” Bà quay đầu, sâu kín nhìn Lục Tử Tranh nói: “Tử Tranh, hãy giúp di có được không?”

Lục Tử Tranh hoảng sợ há miệng nhìn Giang mẹ, nhưng không phát được bất kì âm thanh nào, cũng như đáp lại một câu “được”.

Cô cảm giác trong đầu mình như có một cuộn dây, đang không ngừng lung tung lẫn động, càng lẫn càng loạn, làm cho cô nghĩ không ra bất kỳ đầu mối nào. Trong lòng cô, dường như có một nghìn một vạn cái âm thanh đang kêu gào, nhưng cô không nghe thấy cũng như phân biệt không rõ điều gì. Cô không hiểu, tại sao Giang Hoài Khê rõ ràng thích mình, nhưng lại từ chối mình; Cô không biết, cô nên tin tưởng lời của Giang mẹ, hay nên tin tưởng quyết tuyệt của Giang Hoài Khê ngày ấy, cô lại càng không rõ ràng, một kẻ gần như sụp đổ như mình, thì lại làm sao mà giúp Giang Hoài Khê được.

Càng không nói đến, cô từ lâu đã không rõ, bản thân mình đến tột cùng có bao phần hiểu rõ Giang Hoài Khê?

Giang mẹ thấy đáng về mờ mịt luống cuống của Lục Tử Tranh, cay đắng nở nụ cười, nói: “Là di làm con khó xử rồi. Tử Tranh, hiện nay con đừng tất nghĩ nhiều quá, con chỉ cần chăm sóc tốt bản thân, khiến Hoài Khê an tâm, coi như là đã giúp di ăn lớn rồi, được không? Cái này, con có thể đáp ứng di không?” Trong mắt của bà, có ấm áp và từ ái quen thuộc của mẹ mà Lục Tử Tranh quen thuộc.

Lục Tử Tranh cắn môi thật lâu nhìn chăm chăm Giang mẹ, rốt cuộc trầm thấp đáp một tiếng: “Di, con đáp ứng di...”

Giang mẹ cười nhẹ, đưa tay ra, mở vòng ôm của mình, nhẹ nhàng ôm lấy Lục Tử Tranh, ôn giọng an ủi: “Đứa nhỏ ngoan, di biết gần đây con rất vất vả...”

Ôm áp của Giang mẹ, quá mức ấm áp. Trong phút chốc khi được ôm vào trong ngực ấy, Lục Tử Tranh có kinh ngạc nháy mắt, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nghe thấy lời nói dịu dàng kia của Giang mẹ, nước mắt của Lục Tử Tranh, mắt không chế mãnh liệt tràn ra viền mắt. Vẫn ần ần oan ức xót xa, vào đúng lúc này, đã không nhận được không kiêng kị mà thổ lộ hết ra ngoài. Lục Tử Tranh lần thứ nhất khóc thành tiếng, uất ức như một đứa trẻ.

Sau khi Lục mẹ ra đi, Lục Tử Tranh vẫn cảm thấy, mình là cô nhi bị vứt bỏ ở thế giới này. Cô cảm thấy thế giới này thật hoang liêu, lạnh đến phát run bản bật, cô nỗ lực dùng hai tay siết sao bao bọc mình nỗ lực sưởi ấm mình, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì. Cô tựa như người chết đuối, trôi giạt trong dòng chảy hoang vu lạnh buốt của thế giới này, sát bên bờ vực cõi chết. Cô khao khát đã lâu đã lâu, rằng có một đôi tay ấm áp kéo cô nổi lên mặt nước, rằng có người cho cô một vòng ôm ấp áp, nhưng mà, không ai cho cô cả, bao gồm Giang Hoài Khê...

Lúc này, Giang mẹ tựa như mẹ cô, bắt ngờ cho cô một vòng ôm, cho cô một chút đắm say, gọi cô cảm thấy ấm áp, khiến cho hết thấy kiên cường đang nguy trang của cô, sụp đổ trong chớp mắt...

Thời khắc này, cô cảm thấy lòng ấm lại an yên.

Giang mẹ chỉ là không ngừng vỗ nhẹ lưng cô, an ủi: “Từ Tranh, đừng sợ... Đừng sợ...”

Nửa đêm lúc Giang Hoài Khê tỉnh dậy, ngoài phòng bệnh chỉ có Giang Hoài Xuyên lẻ loi đứng trước cửa sổ thủy tinh, đắm đắm mà nhìn Giang Hoài Khê. Giang mẹ được Giang Hoài Xuyên khuyên đi nghỉ ngơi, Lục Từ Tranh thì sau một hồi phát tiết qua đi, thể lực chống đỡ hết nổi cũng ngủ thiếp đi.

Trong phút chốc khi Giang Hoài Khê mở mắt ra, Giang Hoài Xuyên liền nhảy bèn nhận ra, trong nháy mắt, cậu mừng rỡ như điên, kim lòng không đành dùng tay nhẹ nhàng vỗ kính, tiếng bành bịch phát sinh nhẹ nhàng nỗ lực hấp dẫn chú ý của Giang Hoài Khê.

Quả nhiên, sau giây phút Giang Hoài Khê mờ mịt xong, bèn chú ý tới, đôi mắt đen mực hơi chuyển động, nhìn về phía Giang Hoài Xuyên.

Giang Hoài Xuyên mở miệng, im ắng gọi nàng: “Chị... Chị...”

Lúc Giang Hoài Khê cũng nhìn rõ mặt mũi cậu xong, nhú nhú mày, một lát sau, từ trên giường bệnh vô lực đưa lên một bàn tay không bị kim tiêm, chạm rai trên không trung khua tay...

Giang Hoài Xuyên ngẩn ra, thận trọng phân biệt rõ ràng chữ nàng đang khua tay, trong nháy mắt lại đau lòng, rồi lại nổi nóng..

Từ Tranh, Lục Từ Tranh! Trong lòng chị ấy ngoài Lục Từ Tranh ra, thì không còn chứa những thứ khác nữa ư?!

Giang Hoài Xuyên hít sâu một hơi, tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng vẫn là không nỡ khiến nàng lo nghĩ, chỉ đành giơ tay lên, làm một cái thủ thế OK với Giang Hoài Khê, khiến Giang Hoài Khê yên tâm

Quả nhiên, trong mắt Giang Hoài Khê, có ý cười nhàn nhạt, trong nháy mắt, rặng ngời rực rỡ.

Giang Hoài Xuyên nhìn thấy nàng vô thức gật gật đầu về phía mình, sau đó, lại một môi chậm rãi nhắm hai mắt lại..

Vừa mới sáng sớm ngày tiếp theo, sau khi Giang Hoài Khê tỉnh lại, liền yêu cầu chuyển qua phòng bệnh phổ thông, Giang mẹ và Giang Hoài Xuyên không lay chuyển được nàng, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Giang mẹ không yên lòng thân thể của Giang Hoài Khê, đi theo Giang Vong đến tìm bác sĩ điều trị chính của Giang Hoài Khê hỏi thăm tình hình cụ thể, trong phòng bệnh chỉ còn lại Giang Hoài Xuyên đang chăm sóc Giang Hoài Khê. Bởi vì bác sĩ nói hiện tại Giang Hoài Khê chỉ có thể hợp một ít thức ăn lỏng, Giang Hoài Xuyên liền cố tình chạy đến vài cửa hàng thức ăn sáng, mua cháo loãng của một tiệm mà cậu tự nhận là ăn ngon nhất, tự mình từng múng từng múng đút cho Giang Hoài Khê.

Đường đường là một cậu con trai lại làm chuyện thế này, ngược lại có bài có bản, ngoài ý muốn lại tỉ mỉ săn sóc, trước khi đưa cái muỗng lên, còn bắn khoăn cúi đầu nhẹ nhàng thổi vào mấy cái.

Giang Hoài Khê ngược lại có phần thẹn thùng, đưa tay ra định đoạt lấy cái muỗng trên tay, thanh âm yếu ớt: “Tự chị làm là được.”

Giang Hoài Xuyên co rút lại tay, chu miệng cố chấp nói: “Không được.” Nói xong, lại lần nữa đưa cái muỗng đến bên miệng Giang Hoài Xuyên.

Giang Hoài Khê nhìn thanh niên chín chắn nhất quán trước mắt lại đáng vẻ trẻ con hiếm thấy, bên môi dần dần có độ cong cười mỉm. Đáng vẻ Giang Hoài Xuyên cố chấp mặt mày, dè dặt thổi cái muỗng, dần dần chòng chất vào nhau với bóng dáng cậu thiếu niên nho nhỏ thời trẻ con, canh giữ ở bên giường bệnh của nàng dự dõ nàng nói: “Chị ơi ăn kẹo đi, ăn rồi thì không đau đâu”.

Rốt cuộc nàng mở miệng, nhẹ nhàng ngậm vào một muỗng cháo, sau đó, bèn nhìn thấy đáng vẻ đàn độn vui vẻ ra mặt trong chớp mắt của Giang Hoài Xuyên.

Giang Hoài Khê ăn vài miếng, vẫn là không nhin được hỏi: “Từ Tranh tỉnh chưa? Có bảo người ta đưa com cho cô ấy không?”

Động tác Giang Hoài Xuyên ngừng một lát, từ trong lỗ mũi nhẹ nhàng hừ một tiếng, nói: “Không bỏ đối tâm can bảo bối của chị đâu.”

Giang Hoài Khê buồn cười nhú mày bảo: “Em đây là cái giọng điệu gì đấy?”

Giang Hoài Xuyên mất hứng gục mặt xuống, trầm mặc mà lại đưa đến vài muỗng cho Giang Hoài Khê, sau một hồi, mới sâu thẳm nhìn Giang Hoài Khê, xót xa hỏi Giang Hoài Khê: “Chị, chị yêu chị ấy như vậy, tại sao không dám để cho chị ấy biết? Chị không thể vì bản thân tranh thủ một lần sao?”

Cậu biết nàng đang sợ điều gì, vì thế, càng đau lòng và không đành lòng khắc chế của nàng.

Năm 8 tuổi, có một đêm cậu tỉnh lại, đột nhiên phát hiện chị gái luôn luôn thân thiết với mình đột nhiên lạnh như băng, coi mình như không khí. Cậu oan ức không rõ, đã từng khóc rồi lại nhào với Giang Hoài Khê, cầu xin rồi lại làm nũng, thậm chí là lúi khóc lóc cũng đã từng, nhưng cũng không cứu vãn

được một chút quan tâm của chị gái đối với cậu, dần dần, cậu đã chết tâm, lựa chọn tránh đi thật xa với Giang Hoài Khê. Năm cậu 10 tuổi, sau lần phẫu thuật tim cuối cùng thành công, Giang Hoài Khê từ bệnh viện trở về, còn chưa kịp khiến cậu vui mừng nhảy nhót, nàng đã cố ý muốn rời khỏi nhà, đến tu đường ở một biệt thự nghỉ phép xa xôi của nhà họ Giang. Khi đó, cậu từ trong ánh mắt quyết tuyệt của Giang Hoài Khê, không biết tại sao, bèn ý thức được, lần rời đi này của Giang Hoài Khê, có lẽ sẽ là thật sự rời xa. Cho dù đã rất lâu không nói chuyện với Giang Hoài Khê, nhưng cậu vẫn vì thế mà trốn ở trong chăn khóc cả một đêm, không cam lòng đến rồi tỉnh rồi ngủ. Một ngày kia khi Giang Hoài Khê sắp rời khỏi, cậu len lén chạy vào gian phòng của nàng, mở ra trong lớp vali của nàng, bỏ vào một bức ảnh gia đình tự tay mình vẽ. Nhưng không ngờ, trong lớp vali ấy, cậu nhìn thấy một quyển sổ tay vừa dày vừa nặng, bị quỷ thần xui khiến, cậu mở nó ra...

Nhật ký là từ năm 8 tuổi đó, bắt đầu từ ngày con chó nhỏ cậu và Giang Hoài Khê nuôi bị bệnh chết.

Một ngày kia, cậu và Giang Hoài Khê đều vì chú chó yêu dấu rời đi mà khóc đến chết đi sống lại, Giang mẹ bó tay toàn tập mà dỗ họ, giúp họ cùng an táng chú chó nhỏ, vì đồ bọn họ, thậm chí ưng thuận với họ rằng sẽ mua thêm một con chó nhỏ cho bọn họ, một con không đủ, mua hai con cũng được.

Khi đó, cậu và Giang Hoài Khê đều trăm miệng một lời mà cự tuyệt mẹ, nói: “Nó không giống nhau... Có mua 100 con, cũng không phải là con mà chúng con thích...”

Đêm hôm ấy, ban ngày cậu khóc đến mệt mỏi, lại thương tâm, cũng không chống cự nổi buồn ngủ nặng trĩu, an ổn ngủ thiếp đi.

Nhưng Giang Hoài Khê lại một đêm chưa ngủ, một đêm đứng trước cửa sổ xa xa mà nhìn phần mộ của chú chó nhỏ. Đêm hôm ấy, chị gái bởi vì ốm đau mà trưởng thành sớm của cậu, đột nhiên giác ngộ triệt để được, tại sao nàng và em trai sẽ thương tâm như thế, mà mẹ lại có thể bình tĩnh tự nhiên như vậy.

Tình cảm chưa từng sâu nặng, không có quá nhiều ràng buộc, lúc mất đi, sẽ không có quá nhiều đau buồn.

Vô số lần nàng từ trên bàn cấp cứu tỉnh lại, nhìn thấy đôi mắt lệ đẫm của người nhà, chỉ cảm thấy, hờn hận lại đau lòng, nhưng ngoại trừ kiên cường an ủi bọn họ rằng con không sao, lại vô năng vô lực. Mà một ngày kia, nàng đột nhiên hiểu ra, nếu như, ba mẹ em trai bọn họ, nếu họ không thương nàng, phải chăng một ngày, lúc nàng không thể không rời đi, bọn họ có phải chăng sẽ không thương tâm khổ sở.

Thế là, kể từ ngày đó, nàng đã bắt đầu tự mình trục xuất mình, bỏ đàn sống riêng, thờ ơ xử sự với mọi người.

Nàng chỉ mong, bọn họ có thể bớt thương nàng một chút, có một ngày, lúc nàng rời đi, bọn họ sẽ bớt một ít khổ sở hơn, dễ chịu hơn. Đời này, tình thương bọn họ đối với nàng, nàng không thể báo đáp được, có lẽ, điều cuối cùng có thể làm, cũng chỉ có điều đó thôi.

Trong những năm ấy, nàng vẫn luôn nghĩ như vậy.

Giang Hoài Khê cười khờ, không hề trả lời câu hỏi của Giang Hoài Xuyên, dời mắt sang chỗ khác, không nhìn Giang Hoài Xuyên nữa, chỉ nói rằng: “Giúp chị gọi Từ Tranh đến đây đi.”

Giang Hoài Xuyên không nghe được trả lời của Giang Hoài Khê, giọng trầm tĩnh mất hứng kêu một tiếng: “Chị!”

Giang Hoài Khê lại chỉ lạnh nhạt nói: “Đi đi...”

Giang Hoài Xuyên đành phải phải không cam lòng đứng lên, hết cách mà lại nhìn Giang Hoài Khê một chút, xoay người rời đi...

Giang Hoài Khê thất thần nhìn chim nhận kết bè kết lũ bay qua ở ngoài cửa sổ, bên môi dần dần ửng lên một vết cười cay đắng.

Nếu như có thể, ai lại nguyện ý, biết rõ hạnh phúc gần trong gang tấc, dễ như trở bàn tay, lại kìm lòng nhẫn nại cự tuyệt nó ở ngoài cửa chứ?

Từ khi Giang Hoài Khê bắt đầu hiểu chuyện biết thân thể mình có bệnh tim bẩm sinh, không bằng được người bình thường khác, liền bắt đầu từ từ hiểu rõ, không thể liên lụy người khác được, cả đời này, hạnh phúc của người bình thường, đại để phải vô duyên với mình rồi. Năm 12 tuổi, phẫu thuật thành công, khiến nàng thoát ly bến bờ sinh tử, nhưng nàng vẫn biết, sống lâu trăm tuổi, đối với nàng mà nói, chẳng qua chỉ là một mơ ước xa vời.

Giang Hoài Khê nói không rõ mình đối với Lục Từ Tranh là nhất kiến chung tình, hay là nhật cửu sinh tình, nhưng một khắc ấy khi nàng nhận rõ tình cảm của mình, nàng liền biết, đời này của mình, chỉ nguyện cùng Lục Từ Tranh, cùng chung quãng đời còn lại.

Giang Hoài Khê cũng đã từng hy vọng nghĩ đến, vì bản thân tranh thủ một lần, bất luận thời gian dài ngắn, chỉ cầu oanh oanh liệt liệt chân chân thật thật đi yêu một lần. Nhưng mà, càng là yêu tha thiết, càng là hiểu rõ, nàng bỗng càng là nhút nhát, càng là không đành lòng. Nàng sao nở lòng, khiến cho cô lại chịu đựng mạo hiểm lần nữa, lo lắng sợ hãi lần nữa? Nàng tán thưởng nghiêm túc chấp nhất của Lục Từ Tranh đối với tình yêu, nhưng cũng sợ hãi. Nàng không dám tưởng tượng, nếu là có một ngày, Lục Từ Tranh đem tình cảm coi như sinh mệnh ấy, nếu mất đi người yêu của mình, còn có thể tiếp tục đi tiếp nữa hay không.

Nàng nghĩ, nếu như giữ một khoảng cách, có thể tránh được tổn thương, vậy nàng đồng ý, lui về vị trí bạn tốt, dốc hết tất cả không có danh phận mà yêu cô.

Đây là lời hứa duy nhất nàng có thể cho Lục Từ Tranh, địa lão thiên hoàng của một mình nàng, quyết chí thế bất thay đổi...

Giang Vong từ phòng khám đi ra, vào khu phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú đi thang máy lên lầu tìm Lục Tử Tranh, nhưng vừa mới ra cửa thang máy, rất xa, cô đã trông thấy Hứa Bách Hàm đi ra từ phòng bệnh Lục Tử Tranh, bước chân, hơi dừng lại một chút...

Trong khoảnh khắc khi cô thất thần, phòng bệnh chính giữa đột nhiên có một người nhà như xảy ra việc gì gấp gáp, vội vội vàng vàng chạy ra, hướng về phía dưới lầu chạy tới, lúc chạy ngang qua bên người Hứa Bách Hàm, không cẩn thận dẫm dẫm va vào xe lăn Hứa Bách Hàm một phát, ngã xuống đất. Bước chân anh ta vội vã, không kịp quay đầu lại nhìn Hứa Bách Hàm một chút, thậm chí không kịp nói một tiếng xin lỗi, bò lên rồi tiếp tục chạy về phía dưới lầu.

Va chạm xảy ra bất ngờ khiến Hứa Bách Hàm nhất thời không kịp phản ứng, xe lăn mất khống chế trượt lăn về phía cửa thang bộ, mắt thấy, sắp sửa trượt xuống phía dưới, Hứa Bách Hàm kinh hoàng nhắm hai mắt lại...

Thế ngàn cân treo sợi tóc, xe lăn, lại đột nhiên vững vàng mà dừng lại... Hứa Bách Hàm nghe thấy, phía sau, truyền đến một tiếng thờ dốc gấp gáp trầm trọng của một cô gái...

Chị sợ hãi không thôi, theo bản năng định quay đầu lại nhìn, nhưng chị vừa nghiêng đầu, một bàn tay lạnh lẽo liền che lên hai mắt của chị, đẩy kín con mắt của chị, thanh âm, trầm thấp mang theo chút hoang mang: “Đừng quay đầu...”

Hứa Bách Hàm hơi run run, thanh âm này... Là bác sĩ tên Giang Vong kia ư?

Không chờ chị suy tư rõ ràng, lạnh lẽo trên mắt cấp tốc tan đi, lập tức, tiếng bước chân hoảng loạn dồn dập vang lên, Hứa Bách Hàm vội vã quay đầu, chỉ nhìn thấy một bóng lưng cao gầy yếu đuối của một cô gái hoảng loạn vọt vào thang máy...

Giang Vong? Hứa Bách Hàm lẩm bẩm. Chị đưa tay bao phủ trên mắt Giang Vong vừa che lại, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt...

Cảm giác vừa nãy, hơi thở trên người cô ấy, thật quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Giang Vong thoát lực mà tựa ở trên vách tường thang máy, mở bàn tay ra, ngơ ngác nhìn nó. Trong lòng bàn tay, xúc cảm nhẹ nhàng phớt qua lông mi dài dài của Hứa Bách Hàm vẫn rõ ràng cảm nhận được, nhiệt độ ấm áp của cái trán chị để lại trên tay cô, vẫn đang một chút một chút thiếu nóng lòng của cô, cảm giác chân thật như thế.

Trong nháy mắt đó khi da dẻ tiếp xúc nhau, cô tình cờ cảm nhận được rung động cùng than thở đến từ đáy lòng mình, gần như trong nháy mắt, hai chân như muốn mềm nhũn đứng không vững thân thể.

Hai mắt ngẩn lệ trong con mòng lung, bao nhiêu lần từng kỳ vọng trông mong rằng từ ấy về sau sẽ không gặp nhau nữa; Lúc nửa đêm tĩnh lặng nằm ngủ mơ, lại từng vô số lần thiết tưởng, nếu như gặp lại, sẽ là loại tình cảnh thế nào. Là gặp lại hai bên đều quên đi, Hứa Bách Hàm sẽ lảng lảng nhìn cô cười nhẹ, hay là gặp lại hai bên đều không vui, Hứa Bách Hàm sẽ ngẩn ngơ sững sốt, lại duy độc chưa từng lường trước, hóa ra, bản thân cô đã sớm mất đi dũng khí gặp lại chị. Bởi vì, yêu cũng không đúng, hận cũng không đúng, cười cũng không được, khóc cũng không được...

Một khắc ấy khi nhìn thấy Hứa Bách Hàm sắp lăn xuống phía dưới, đáy lòng cô ngoại trừ hoang mang ra, thì không còn thời gian để bận tâm đến gì khác nữa, sự oán giận và không can đảm đã từng dằn vặt cô nhiều năm qua, lại một khắc ấy, đều bị quăng ra sau đầu.

Giang Vong dần dần nắm chặt bàn tay, trên mặt lộ ra một vết cười gượng đau đớn. Cô hỏi mình, Vân Bạc, 12 năm còn chưa đủ sao? Muốn thêm bao nhiêu năm nữa, mới có thể thật sự quên đi, mới có thể thay đổi được thói quen kim lòng không đặt đi yêu chị ta đây?

Tình yêu của cô dành cho Hứa Bách Hàm, đã sớm vượt ra khỏi hết thấy, bao gồm cả bản thân cô. Trong những năm này, mỗi lần cô nhớ tới Hứa Bách Hàm, nhớ đến đau đớn trong lòng, nhớ đến mềm lòng của bản thân, cô liền đem những tổn thương kia lấy ra một lần lại một lần mà ôn tập, đem những mảnh vụn đã được kết xong dưới đáy lòng, một lần lại một lần mà móc ra, nhìn nó dần dần chảy ra máu tươi, đau đến không thể hô hấp, sau mới có thể chậm rãi giữ vững niềm tin không yêu, không thương nữa, quên hết rồi, se lạnh rồi, những đau đớn ấy cần nên nhớ kỹ.

Lại một lần nữa cô nhớ lại ban đêm của nhiều năm trước sau khi cô cùng Hứa Bách Hàm triền miên, cô ôm thân thể trần truồng của Hứa Bách Hàm, lòng tràn đầy quyến luyến cùng mềm mại tìm chứng thực về phía chị: “Bách Hàm, em thật sự, rất yêu rất yêu chị, chị yêu em không?” Khi đó, Hứa Bách Hàm chỉ quay lưng lại, giữ sự im lặng, nhưng cô vẫn chờ mong, tình nguyện hạ thấp mình như bụi bặm, dè dặt lần thứ hai hỏi chị: “Cho dù là một chút cũng được mà, Bách Hàm...” Nhưng mà hô hấp của Hứa Bách Hàm, nặng trĩu vững vàng, dường như đã ngủ say. Cô đau đớn nhắm hai mắt lại, khi đó, cô vẫn không biết, cô vĩnh viễn gọi bất tỉnh một người già vờ ngủ...

Mãi đến tận, năm đó, liều lĩnh của cô, đổi lại một bóng lưng ruồng bỏ một lần nữa, biển rộng chôn vùi thân thể của cô, nuốt chửng ý thức của cô, nước biển lạnh lẽo mặn chát khiến cho cô không thể thở nổi, cô mới tuyệt vọng mà rõ ràng, không yêu, Hứa Bách Hàm xưa nay chưa từng yêu cô, mãi mãi cũng sẽ không yêu cô...

Những năm ấy, trước đến giờ chưa từng có ai dạy cô cách yêu một người. Cô tựa như một hạt cây xương rồng vậy, trong sa mạc khô cạn tình cảm ngoan cường sinh trưởng, mọc đầy một thân gai guốc tự bảo vệ mình. Đến tận khi gặp phải Hứa Bách Hàm, cô cam tâm tình nguyện mà nhờ gai khấp người mình ra, ép cạn hết thầy chất dinh dưỡng của mình, nở ra một đóa hoa mềm mại, kỳ vọng chân tâm của mình sẽ có được sự tươi nước chu đáo của chị, nhưng cuối cùng, Hứa Bách Hàm nói cho cô, cây xương rồng không có gai, sau cùng, cũng chỉ như quả bóng mà thôi, mặc người chơi đùa rồi tùy tiện xử trí, quăng ném cho vui.

Thứ yêu đó, quý giá biết bao lại xa xỉ biết bao, lấy tâm dâng hiến, không nhất định rằng sẽ nhận được lấy tâm đối đãi của người khác.

Tay phải Giang Vong dốc sức nắm lấy tay trái vừa nảy tiếp xúc với nhiệt độ của Hứa Bách Hàm, nắm cái tay ấy gần như muốn bầm tím xanh đen. Trong đáy lòng cô lạnh lùng nhắc nhở bản thân: “Giang Vong, mày chỉ cần yêu bản thân là đủ rồi.”

Một khắc ấy khi cửa thang máy mở ra, trên mặt Giang Vong sớm đã đổi lại quạnh quẽ hờ hững nhất quán, trong con ngươi lại không nữa phần gọn sóng, đáng người duy trì thẳng tắp, ngang dương sai bước đi ra ngoài.

Vân Bạc cái tên bất chấp yêu ấy, đã sớm chôn chôn trong biển rộng lạnh lẽo rồi.

Thời điểm Lục Tử Tranh nghe thấy Giang Hoài Xuyên nói Giang Hoài Khê tìm cô, thân thể gần như trong phút chốc bắn lên, không thềm khoác thêm quần áo trên người, nhảy xuống giường vội vã mặc giày lên rồi tựa như một con gió chạy ra ngoài.

Sáng sớm khi Giang Hoài Xuyên đến đưa cơm cho cô, lúc cô dè dặt định hỏi thăm tin tức của Giang Hoài Khê, Giang Hoài Xuyên chỉ nhàn nhạt nói cho cô biết, khi Giang Hoài Khê muốn gặp cô, ắt sẽ tự nói cho cô biết. Thế là, cô vẫn luôn bất động ngán ngờ trên giường bệnh, sợ Giang Hoài Khê không muốn gặp cô nên cô không dám tùy tiện đi vào, rồi lại không dám tùy tiện rời khỏi vì sợ Giang Hoài Khê muốn gặp cô lại không tìm thấy cô.

Lục Tử Tranh một mạch lao nhanh đến trước phòng bệnh của Giang Hoài Khê, nhưng lúc sắp đưa tay định đẩy vào cửa phòng bệnh, cô lại đột nhiên có phần nhút nhát do dự...

Hoài Khê có thể rất thất vọng với mình hay không đây?

Giang Hoài Khê sớm liền nghe được tiếng bước chân dồn dập vang lên ngoài hành lang, nghe tiếng bước chân ấy, một tiếng từ một tiếng từ xa đến gần, cuối cùng, dừng ở trước cửa phòng mình. Thanh âm nàng có chút vô lực khàn khàn, thản nhiên nói: “Tử Tranh à? Vào đi...”

Lúc này Lục Tử Tranh mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra, giẫm vài bước vào phía trong, khép cửa lại, đứng cạnh cửa, không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm Giang Hoài Khê.

Hoài Khê thật tiều tụy, sắc mặt so với thường ngày còn trắng bệch hơn. Cô nhìn thấy đôi mắt đen như mực của Giang Hoài Khê nhàn nhạt đánh giá bản thân cô, sau đó, đình lỏng mày dần dần nhúu lại, vẻ mặt dường như rất đổi không vui, lòng của Lục Tử Tranh, trong nháy mắt níu chặt lại.

Quả nhiên, Giang Hoài Khê cau mày, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lục Tử Tranh, thanh âm lạnh tanh bảo: “Tử Tranh, có một việc, có lẽ cậu vẫn chưa hiểu được.”

Lục Tử Tranh mờ mịt luống cuống mà nhìn Giang Hoài Khê, cô rất sợ khi Giang Hoài Khê dùng ngữ điệu như vậy nói chuyện với cô, trong nháy mắt đó, lòng của cô, nhảy lên tới cuống họng.

Giang Hoài Khê lạnh nhạt nói: “Cậu nghe đây, mạng của cậu, là do tôi cứu về, vì thế, ngoài tôi ra, ai cũng không thể thương tổn nó, bao gồm cả chính cậu.” Nói xong, nàng từng chữ từng chữ hỏi: “Cậu nghe rõ chưa?”

Ngày tháng Ba thời tiết bất thường, cậu ấy lại mặc duy độc một bộ quần áo ít ỏi chạy ra ngoài, cậu ấy thật sự không có chút nào biết trân trọng bản thân, để mình an tâm hay sao? Giang Hoài Khê không kìm nổi có phần tức giận.

Lục Tử Tranh nghe vậy sững sờ, cô kinh ngạc nhìn Giang Hoài Khê, trong dư quang, liếc tới cổ tay được băng gạc sít sao cuộn lại của Giang Hoài Khê, nhất thời vành mắt liền đỏ ửng, cúi đầu, khàn giọng lầm bầm nói: “Hoài Khê, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Giang Hoài Khê lại chăm chú nhìn cô, sắc bén nói: “Tử Tranh, thuở bình sinh tôi ghét nhất là người khác nói ra những lời vô tích sự, nếu như lời xin lỗi có ích, vậy trên thế giới này, làm gì có yêu ghét oán hận nhiều thế này.”

Lục Tử Tranh cắn môi, không còn gì để nói, dưới ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Giang Hoài Khê, cô tựa như một đứa trẻ phạm phải lỗi lầm, hai tay cúi hóp nắm lấy nhau, trên lông mi dài dài đã phủ lên giọt lệ, trong đôi mắt to ấy, tràn đầy bối rối và hoang mang.

Giang Hoài Khê không đành lòng nhìn dáng vẻ oan ức của cô, quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói: “Nếu cậu thật sự muốn xin lỗi với tôi, vậy vì tôi làm một chút chuyện đi. Sau khi tôi xuất viện, phải đến Cát An tịnh dưỡng, cần một người chăm sóc sinh hoạt thường ngày của tôi, cậu đi cùng với tôi đi.”

Lục Tử Tranh nhìn sườn mặt nhợt nhạt mỹ lệ của Giang Hoài Khê, cắn môi có phần do dự. Cô không biết, bản thân, đến tận cùng muốn đặt mình ở vị trí nơi đâu mới chính xác, càng tiếp cận, càng là khát vọng, rồi lại càng không cam lòng, càng là sợ hãi. Cô sợ rằng, cô sẽ lại một lần nữa, tổn thương tới Giang Hoài Khê...

Giang Hoài Khê rất lâu không nghe thấy đáp án của Lục Tử Tranh, quay đầu lại, đăm đăm nói: “Không muốn? Cho rằng uất ức cậu ư?”

Lục Tử Tranh vội vàng hoang mang lắc đầu làm rõ...

“Thế thì...?”

Nắm đấm của Lục Tử Tranh chặt rồi lại buông, sau một hồi, mới quyết định thấp giọng đáp: “Tôi bằng lòng đi với cô.”

Giang Hoài Khê vẫn chưa hài lòng thái độ của cô, bổ sung chất vấn nói: “Cam tâm tình nguyện?”

Lục Tử Tranh ngẩng đầu thẳng tắp mà nhìn về trong mắt Giang Hoài Khê, trong ánh mắt tràn đầy kiên định: “Cam tâm tình nguyện.”

Giang Hoài Khê nhìn cô, trên mặt lúc này mới dần dần có ý cười, khen ngợi bảo: “Tốt lắm...” Nàng nhìn dưới hốc mắt đỏ đỏ là vành mắt đen sì của Lục Tử Tranh, trong lòng hơi đau buốt, giãn mặt mày ra, đôi mắt chứa dịu dàng, hơi vẫy vẫy tay về hướng Lục Tử Tranh, kêu: “Lại đây.”

Lục Tử Tranh bị dịu dàng trong mắt nàng khiến cho mê đắm, kinh ngạc mà từng bước từng bước nhẹ nhàng đi về hướng Giang Hoài Khê, cuối cùng, đứng ở bên giường nàng.

Giang Hoài Khê bắt ngờ vén chăn lên, nhẹ giọng nói: “Lên đây.”

Lục Tử Tranh sững sờ nhìn Giang Hoài Khê, không rõ ra sao.

Giang Hoài Khê có phần không kiên nhẫn nhíu mày nói: “Là muốn cảm lạnh khiến người khác lo lắng à?”

Lục Tử Tranh thấy Giang Hoài Khê dường như hơi mất hứng, không nói hai lời vội vã trở mình một cái mà leo lên, trong chốc lát kế tiếp, cô liền rơi vào một vòng ôm ấp áp, tản đi ý lạnh trên cả người cô.

Cô nhìn thấy hai tay Giang Hoài Khê chặt chẽ bao bọc cô, như thể muốn sáp nhập cô vào bên trong thân thể, thấp giọng than thở: “Thực sự là không có chút nào khiến người ta an tâm cả...”

Lục Tử Tranh tựa đầu trong lòng Giang Hoài Khê, chỉ cảm thấy mình như một con chim hoang đã bay đã lâu không nơi nương tựa, cuối cùng tìm được chỗ đặt chân, trong nháy mắt, an lòng mà muốn rơi lệ.

Cầm Giang Hoài Khê nhẹ nhàng tỉ vào mái tóc mềm mại của Lục Tử Tranh, ôn giọng hỏi Lục Tử Tranh: “Mệt không? Ngủ một lát đi.”

Lục Tử Tranh ngẩng đầu lên, nhìn về mặt bình tĩnh nhưng khó nén dịu dàng của Giang Hoài Khê, đôi mắt ấm áp, dần dần có chút ánh sáng. Cô dùng tóc nhẹ nhàng cọ cọ cầm Giang Hoài Khê, nhẹ giọng đáp ứng bảo: “Ừ.”

Nhưng mà, nhắm hai mắt lại hồi lâu, cô lại mở mắt ra, Giang Hoài Khê vẫn nhìn chăm chăm Lục Tử Tranh, tất nhiên là ngay lập tức liền phát hiện, nghi hoặc nói: “Làm sao vậy?”

Lục Tử Tranh nháy mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Sáng quá đi...”

Giang Hoài Khê cong cong mặt mày, ánh mắt dịu dàng như nước, giết một bàn tay từ bên hông Lục Tử Tranh ra, nhẹ nhàng che vào trên mắt Lục Tử Tranh, dùng thanh âm dịu dàng bình sinh hiếm có dụ dỗ bảo: “Không sáng rồi, nhanh ngủ đi.”

Thế là, nàng nhìn thấy Lục Tử Tranh nhẹ nhàng cọ cọ trên cổ của nàng, khoe môi, lộ ra một nụ cười thỏa mãn, từ trong ngực nàng truyền đến một tiếng “ừ” nhẹ nhàng, sau đó, đã không còn động tĩnh, nặng nề ngủ thiếp đi.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Lục Tử Tranh nghe thấy, bên tai mơ hồ có người nói với cô: “Tử Tranh, xin lỗi, tôi yêu cậu...”

Lục Tử Tranh thực sự rất mệt mỏi rất buồn ngủ, trong ôm ấp quyến luyến dịu dàng thế này, cô không nở mở mắt ra, nếu như, có thể luôn luôn trong vòng ôm thế này, cô đồng ý, làm một giấc ngủ không tỉnh lại từ ấy...

Lúc vào phòng, Giang mẹ thấy Giang Hoài Khê đang ôm Lục Tử Tranh, một tay ôm vào bên hông Lục Tử Tranh, một tay hơi đưa lên, đặt ở trên mắt Lục Tử Tranh, nặng trĩu ngủ thiếp đi.

Giang mẹ rón rén đóng cửa lại, hơi đau lòng Giang Hoài Khê, tư thế như vậy làm gì ngủ ngon được. Bà bước nhẹ đến bên người Giang Hoài Khê, chìa tay ra định kéo tay Giang Hoài Khê đang che trên mắt Lục Tử Tranh xuống, nhưng không ngờ, vừa mới đụng tới, Giang Hoài Khê đã mở mắt ra.

Giang mẹ hơi lúng túng, ngượng ngập bảo: “Đánh thức con sao?”

Giang Hoài Khê liếc nhìn Lục Tử Tranh đang ngủ say trong lòng ngực, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không ạ, con vẫn chưa ngủ.” Trầm mặc một chút, nàng ngẩng đầu nhìn về hướng Giang mẹ, đột nhiên yêu cầu: “Mẹ, giúp con gọi điện thoại cho người bên Cát An, bảo bọn họ chỉnh lý chuẩn bị nhà cửa một chút, qua mấy ngày nữa sau khi xuất viện, con sẽ cùng với Tử Tranh đến bên kia ở một thời gian ngắn.”

Giang mẹ cả kinh, theo bản năng bèn định ngăn cản nói: “Hoài Khê, xuất viện rồi về nhà không được sao? Thân thể con suy yếu như vậy, bảo chúng ta

sao buồn lòng được đây. Ở đâu cũng không sánh bằng trong nhà cả, bà nội đã thu dọn phòng của Từ Tranh xong rồi, sát vách bên con, người một nhà chúng ta, giúp con đồng thời chăm sóc Từ Tranh, bảo vệ Từ Tranh, không được ư?”

Giang Hoài Khê sững sờ, ánh mắt nặng nề mà nhìn Giang mẹ, một lát, mới cúi đầu chăm chú nhìn Lục Từ Tranh, nhẹ giọng giải thích: “Để Từ Tranh một mình sinh hoạt, con không yên lòng, để Từ Tranh ở trong nhà chúng ta, con sợ cậu ấy sẽ không thoải mái. Đến Cát An, vừa lúc có thể đổi cho cậu ấy một hoàn cảnh khác, có lẽ, có thể giúp được cậu ấy quên một ít đau đớn ở nơi đây.”

Giang mẹ nhìn vẻ mặt dịu dàng hiếm thấy của Giang Hoài Khê, trong lòng không khỏi có phần chua xót, bà sớm biết, bản thân luôn luôn không lay chuyển được Giang Hoài Khê, dù cho không muốn cũng không yên lòng, cũng chỉ đành cắn răng đáp ứng nói: “Được, Hoài Khê, nhưng con phải đáp ứng mẹ, phải chăm sóc bản thân cho tốt, đừng khiến... Đừng khiến chúng ta lo lắng sợ hãi nữa...” Nói xong, Giang mẹ đỏ mắt, xoay người bèn định rời đi.

Giang Hoài Khê lại đưa tay ra, kéo lại Giang mẹ, nghiêm túc nói: “Mẹ, từ trước đến nay, con thành thật xin lỗi...”

Giang mẹ quay người sang, nước mắt rơi xuống, nhìn Giang Hoài Khê trắng bệch suy yếu đang áy náy nhìn mình, đau lòng mà lắc lắc đầu, nhẹ nhàng sờ sờ mặt Giang Hoài Khê, lại sờ đầu Lục Từ Tranh, thở dài nói: “Đứa nhỏ ngốc, mẹ hiểu hết mà. Mẹ chỉ mong, chỉ mong các con đều khỏe mạnh...”

Giang Hoài Khê cong cong mặt mày, nở nụ cười vui vẻ về phía Giang mẹ.

Trong mộng, Lục Từ Tranh mơ thấy mình đang ngờ vực tìm kiếm lối thoát trong khu rừng um tùm, cuối cùng có một con đường mờ hồ lộ ra ánh sáng, bên cạnh có một bàn tay, sát sao nắm lấy tay cô, mười ngón giao nhau, nói cho cô biết: “Từ Tranh, đừng sợ, có tôi ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Một tuần sau, Giang Hoài Khê khẳng khái bảo thân thể đã không sao, muốn xuất viện. Giang Hoài Xuyên bởi vì công ty có việc, sớm đã về Lâm Châu rồi, một mình Giang mẹ không lay chuyển được Giang Hoài Khê, đành hết cách mà trung cầu nhìn Giang Vong một chút, thấy Giang Vong gật đầu tỏ ý không sao, lúc này mới bắt đầu đi gật đầu đồng ý.

Buổi sáng hôm xuất viện, sáng sớm Hứa Bách Hàm đã đến bệnh viện, giúp Lục Từ Tranh sắp xếp lại hành lý, sau đó, cùng Lục Từ Tranh đi tìm Giang Hoài Khê. Lúc sắp tới phòng bệnh của Giang Hoài Khê, Hứa Bách Hàm đột nhiên đưa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy cổ tay đang đẩy cửa của Lục Từ Tranh đặt trên xe lăn, ra hiệu Lục Từ Tranh từ phía sau đi lên trước.

Lục Từ Tranh buồn lòng tay đang đẩy xe lăn, đi tới bên cạnh Hứa Bách Hàm, hơi cong lưng lại, nghi hoặc mà nhìn Hứa Bách Hàm.

Hứa Bách Hàm đưa tay nhẹ nhàng nắm chặt một bàn tay của Lục Từ Tranh, kéo đến bên môi của mình, khẽ hôn một cái. Chị cong cong mặt mày, cười dịu dàng, giọng điệu dịu dàng: “Từ Tranh, hôm nay từ biệt, không biết, khi nào có thể gặp lại. Đáp ứng với chị, từ nay về sau, chăm sóc cho tốt bản thân, bất luận ở nơi nào, cũng đều phải biết, chị đang lo lắng cho em, phải lạc quan tích cực, phải khỏe mạnh vui vẻ...”

Lục Từ Tranh nghe thấy câu nói “không biết khi nào có thể gặp lại” của Hứa Bách Hàm kia, vành mắt lập tức cũng ửng đỏ đôi chút. Cô ngồi xổm xuống, kê mặt vào trên hai chân Hứa Bách Hàm, ngược đầu nhìn Hứa Bách Hàm, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Chị, chị cũng phải khỏe mạnh, chị cũng phải đáp ứng em, đừng làm chuyện điên rồ, chờ em trở về, em đáp ứng chị, nhất định giúp chị tìm cô ấy, chị phải tin tưởng em...”

Trong con ngươi của Hứa Bách Hàm tràn đầy dịu dàng, gật đầu cười, sờ sờ đầu Lục Từ Tranh, động viên cô: “Đừng lo lắng chị, chị không sao...”

Giang mẹ nghe thấy âm thanh bên ngoài, từ trong phòng bệnh Giang Hoài Khê đi ra, nhìn thấy chỉ có mỗi hai người Hứa Bách Hàm cùng Lục Từ Tranh, trên một cánh tay Lục Từ Tranh còn mang theo một cái túi nhỏ, đang ngồi xổm trước xe lăn, dáng vẻ có chút chật vật, kinh ngạc nói: “Từ Tranh, Tiểu Vong đâu? Di đã nói với con bé rồi mà, di giúp Hoài Khê, còn con bé thì giúp thu dọn với con...”

Lục Từ Tranh đứng lên, thu lại tâm tư sâu não, cười cười ôn hòa về phía Giang mẹ, nói: “Sáng đến giờ con vẫn chưa gặp bác sĩ Giang, chắc cô ấy có chuyện gì nên trì hoãn thôi ạ, không sao đâu di, con cũng không có đồ đạc nhiều, đã xong hết rồi ạ.”

Giang mẹ tiến lên vài bước, không đếm xỉa đến ngại ngùng của Lục Từ Tranh, vẫn cứ đỡ lấy túi nhỏ mang trên cánh tay cô, vừa đi về hướng trong phòng bệnh Giang Hoài Khê, vừa nói: “Tiểu Vong cũng thật là, không được, di gọi điện thoại hỏi một chút mới được...”

Trong phòng bệnh, Giang Hoài Khê đã chỉnh lý đổi mới hoàn toàn, nằng bỏ đi quần áo bệnh nhân, trên mặt cuối cùng cũng có chút ít sinh lực, khôi phục mấy phần tao nhã thông dong của ngày xưa. Nhìn thấy Lục Từ Tranh cùng Hứa Bách Hàm vào cửa, vốn nằng đang ngồi ở bên giường, lập tức đứng lên, vài bước đi tới trước mặt Hứa Bách Hàm, vừa tự nhiên đỡ lấy một cái túi khác trên tay Lục Từ Tranh, vừa khẽ gật đầu khom lưng, nghiêm túc nói tiếng cảm ơn: “Đàn chị, khoảng thời gian này đã làm phiền chị rồi, vô cùng cảm ơn chị ạ.” Trên gương mặt bình tĩnh không gợn sóng nhất quán của nằng, hiếm khi treo lên một nụ cười ấm áp chân thành.

Hứa Bách Hàm hơi kinh ngạc mà “phì” một tiếng bật cười, nhìn gương mặt nghiêm túc của Giang Hoài Khê, cười trêu bảo: “Hoài Khê, em biết không, quen em nhiều năm vậy rồi, đây là lần đầu tiên chị nhìn thấy em khom lưng cúi đầu với người khác đấy, nhất thời, chị thật sự có phần được sung ái mà lo sợ.”

Giang Hoài Khê nhìn Hứa Bách Hàm, nhẹ nhàng cắn cắn môi, đáng vẻ hiếm khi có phần ngượng ngùng.

Hứa Bách Hàm sờ mũi, nhìn Lục Tử Tranh bên cạnh một chút, nháy mắt một cái, hơi nghịch ngợm mà vẫy vẫy tay về phía Giang Hoài Khê, tỏ ý nàng đến phía trước.

Giang Hoài Khê bèn đến gần, ngồi xổm xuống.

Hứa Bách Hàm cúi đầu xuống, đến gần lỗ tai trắng mịn xinh xắn của Giang Hoài Khê, ở bên tai của nàng, nhẹ giọng nói: “Chị giao Tử Tranh cho em, nhất định nhất định, phải, chăm sóc tốt em ấy, coi như là lời cảm ơn lớn nhất đối với chị rồi.” Nói xong, chị lùi về, mỉm cười lớn tiếng hỏi: “Hoài Khê, được không?”

Giang Hoài Khê ngẩng đầu, ánh mắt nặng trĩu mà nhìn Lục Tử Tranh đang nghi hoặc nhìn hai người bọn họ, nhàn nhạt cong môi nở nụ cười, đứng lên, trịnh trọng nhận lời Bách Hàm nói: “Được.”

Giang mẹ gọi điện thoại xong, từ bên cửa sổ tới đây, giải thích: “Tử Tranh, Hoài Khê, Tiểu Vong nói hôm nay nó hơi cảm sốt, vì thế bất cần ngủ có hơi muộn, hiện tại đang chạy trên đường đến, bảo chúng ta xuống lầu trước, nó sẽ lập tức tới ngay.”

Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh nhìn nhau, gật gật đầu đồng ý.

Cửa xuống của khu phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú có máy cấp bậc thang, Hứa Bách Hàm bởi vì đi đứng bất tiện, Giang Hoài Khê và Lục Tử Tranh liền bảo chỉ cần chị đưa đến cửa khu là được rồi, không cần đặc biệt đưa xuống nữa. Thế là Hứa Bách Hàm bèn ở cửa đưa mắt nhìn Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh đi xa.

Giang Hoài Khê và Lục Tử Tranh vừa tới cửa bệnh viện, một chiếc xe màu đen bèn đứng lúc mà chạy vào, ở trước mặt hai người, vững vàng ngừng lại.

Nhịp tim của Hứa Bách Hàm, kỳ lạ mà ngừng nửa nhịp. Rốt cuộc có cơ hội, có thể gặp một lần, người gọi là bác sĩ Giang Vong kia sao? Sau lần gặp gỡ ở cửa thang bộ ấy xong, đôi lúc chị sẽ bắt gặp học theo động tác khi đó của Giang Vong, bịt mắt của mình, hồi tưởng đến cảm giác ngay lúc đó, dường như luôn có chút, cảm giác không yên lòng kỳ lạ. Chị trông thấy, từ phần trên xe, đi xuống một cô gái cao gầy tóc dài tới eo, vừa xuống xe, liền nhận lấy hành lý trên tay Giang Hoài Khê và Lục Tử Tranh, sau đó đi đến cốp sau. Khoảng cách cũng không rất xa, nhưng Hứa Bách Hàm lại nhìn không rõ khuôn mặt và vẻ mặt cô lắm, bởi vì, trên mặt Giang Vong, được bao phủ bởi một cái khẩu trang rất lớn, gần như che hết toàn bộ khuôn mặt của cô.

Hứa Bách Hàm nhẹ nhàng thở dài một hơi, không khỏi có chút thất vọng.

Giang Hoài Khê tự nhiên giúp Lục Tử Tranh mở cửa xe ra trước, nghiêng người, đưa tay lên đặt ở vị trí hơi thấp một chút so với đầu cửa xe, phòng ngừa lúc Lục Tử Tranh lên xe đụng vào đầu, sau đó ra hiệu Lục Tử Tranh lên xe. Lục Tử Tranh hơi ngượng ngùng mà nhìn về mặt kính ngạc của Giang mẹ đang đứng bên cạnh mình, Giang mẹ cảm giác được tầm mắt của Lục Tử Tranh, hòa ái nói: “Không sao không sao, di ngồi phía trước là được rồi, con và Hoài Khê ngồi ở phía sau đi.” Nói xong, liền tự mình mở cửa ghế lái phụ phía trước ra, vừa ngồi vào phía trên, vừa không nhịn được lặng lẽ lẩm bẩm một câu: “Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên biết hóa ra con còn có thời điểm ân cần như thế.”

Một tay Lục Tử Tranh đỡ cửa xe, mặt thoáng cái cũng hơi đỏ, cô ngẩng đầu nhìn Giang Hoài Khê trước người, nhỏ giọng kháng nghị nói: “Về sau những việc này để tôi làm là được rồi.”

Giang Hoài Khê nhú nhú mày, nhìn Lục Tử Tranh, đáng vẻ có phần không vui.

Lục Tử Tranh sợ Giang Hoài Khê hiểu lầm gì đó, lại gấp gấp buột miệng giải thích: “Ý của tôi là, về sau, những việc này để tôi làm, tôi giúp cô làm, không phải đã nói là để tôi chăm sóc cô sao?” Nói xong, Lục Tử Tranh mới phản ứng được mình đã nói cái gì, trong nháy mắt, ngượng ngùng không dám nhìn về mặt của Giang Hoài Khê nữa, tránh đi ánh mắt Giang Hoài Khê, phát phát tay về phía Hứa Bách Hàm ra hiệu tạm biệt, sau đó, nhanh chóng chui vào xe.

Ngoài xe, độ cung khoe môi của Giang Hoài Khê không nhịn được cong lên, trong mắt tràn đầy ý cười, đồ ngọc này. Nàng cũng quay người qua, lần nữa gật gật đầu với Hứa Bách Hàm, sau đó, vẫy tay tạm biệt, sau khi nhận được phát tay đáp lại của Hứa Bách Hàm xong, mới lên xe, đóng cửa xe lại.

Sau khi lên xe, Giang Hoài Khê nghiêng mặt, tầm mắt sáng rực mà đưa mắt nhìn Lục Tử Tranh vẫn đang cúi đầu không dám nhìn mình, lại đột nhiên nhạt giọng bảo: “Muốn chăm sóc tôi, cũng không dễ thế đâu.”

Nhất thời Lục Tử Tranh ngẩng đầu lên, đôi mắt dịu dàng trong tức thì có chút ánh sáng, dè dặt nói: “Tôi sẽ, cố gắng...”

Giang Hoài Khê cười khẽ một tiếng, nhắm đôi mắt lại tựa vào trên đệm ngồi, trong thanh âm mang theo ý cười lơ mơ bảo: “Vây, xem biểu hiện của cậu đã...”

Giang mẹ ngồi ở phía trước quyết định tìm về sự tồn tại của mình, lên tiếng chen ép Giang Hoài Khê nói: “Hoài Khê, con không được bắt nạt Tử Tranh.”

Giang Hoài Khê vẫn chưa tiếp lời, Lục Tử Tranh đã vội vã vì Giang Hoài Khê bào chữa: “Dì ơi, Hoài Khê không có bắt nạt con...”

Giang mẹ: “...”

Giang Hoài Khê nhắm mắt lại, độ cung ở khóe môi, càng ngày càng có xu thế hướng lên trên.

Giang Vong để hành lý xong, liền đi về chỗ ngồi điều khiển, mở cửa khom lưng, chuẩn bị lên xe...

Hứa Bách Hàm nhìn động tác mở cửa khom lưng làm liền một mạch của Giang Vong, tóc đen huyền thục của cô theo động tác của cô mà tản mát về phía bên phải, để lộ ra một cằm cổ trắng nõn mỹ lệ tựa như sứ, nhưng bất ngờ, dường như trong phút chốc ở đây của Hứa Bách Hàm, chị bắt được, trong một mảnh trắng nõn ấy của Giang Vong, có một dấu vết màu đỏ nhỏ tựa bướm bướm. Tay Hứa Bách Hàm nắm lấy xe lăn, không nhìn được mà run lên...

Giang Vong vốn đã thò nửa cái đầu vào trong xe, nhưng một khắc ấy khi sắp nhắc chân vào, cô đột nhiên do dự một chút, sau đó, lại lùi ra. Cô ổn định thân thể, rồi cuộc vẫn quay đầu lại, xa xa mà, sâu thẳm mà liếc mắt nhìn, người y hệt cô gái xinh đẹp dịu dàng năm ấy ngồi ở trên xe lăn... Trong cái nhìn ấy, có đau khổ, quyến luyến, có yêu thương, có thù hận, bách vị tạp trần...

Cô nói thầm trong đáy lòng: Đây là một lần cuối cùng, một lần cuối cùng, từ đây, hãy để hết thảy yêu hận, đều theo gió trời bay đi. Ký bất năng tương nhu dĩ mật, hà bất phùng tương vong vu giang hồ [1]. Hứa Bách Hàm, tạm biệt nhé, từ đây, thật sự sẽ không gặp lại nữa rồi.

Giang Vong quay người lại sang, lần này, cô không còn chút do dự nào, lên xe, đóng cửa, khởi động xe, bắt đầu lái ra xa...

Hứa Bách Hàm vẫn chú ý các cô, dĩ nhiên là nhìn thấy cái nhìn khi Giang Vong tận lực ngoảnh đầu lại nhìn chị, tuy rằng không nhìn rõ khuôn mặt Giang Vong, nhưng phút chốc ấy khi chạm được ánh mắt của cô, Hứa Bách Hàm lại tựa như bị điện giật, lập tức, mắt đi tắt cả tri giác, sau đó, tắt cả cảm giác đau đớn khó mà nói rõ dâng trào lên trên. Thấy xe bắt đầu chạy, trong nháy mắt khi sắp chạy khỏi tầm mắt của chị, Hứa Bách Hàm cuối cùng nắm lấy xe lăn, liêu lĩnh điên cuồng chuyển động lên trước, lớn tiếng kinh ngạc thốt lên: “Vân Bạc! Vân Bạc, là em đúng không...”

Trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Bách Hàm lăn xuống từ chiếc xe lăn trên bậc thang, đầu bị đập vỡ, trong phút chốc khi ngẩng đầu lên, chỉ thấy được khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp ấy, đã bị vết máu đỏ tươi che lại đáng về vốn có, dẫn đến nhiều tiếng hô kinh ngạc của người xung quanh. Nhưng chị lại để ngoài tai, chỉ giẫy giụa chống tay xuống tự mình lê đôi chân không có tri giác bò về phía trước, nhìn chằm chằm phương hướng xe đi xa, nhẫn không được mà điên rồ hô lên: “Vân Bạc, Vân Bạc, đừng đi, xin em...”

“Xin em, đừng đi...”

Chú thích:

[1] Ký bất năng tương nhu dĩ mật, hà bất phùng tương vong vu giang hồ: Đã không thể tương cứu trong lúc hoạn nạn, chi bằng hai bên hãy quên nhau đi còn hơn.

“Tương nhu dĩ mật” là điển cố trích trong “Nam Hoa Kinh – Trang Tử”.

Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ẩm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.

Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Con cá quên được, có khi có thể sống bình yên. Còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao? Con người đối với tình cảm cũng như thế... “Tương nhu dĩ mật”, có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. “Tương nhu dĩ mật” làm người cảm động nhưng “tương vong vu giang hồ” – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.

Có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.

(Nhưng câu trong truyện thì vốn đã không có “tương nhu dĩ mật”, vậy thì hãy cứ để “tương vong vu giang hồ”)

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Sau khi xe chạy vào Lâm Châu, Giang Hoài Khê đột nhiên lên tiếng nói với Giang Vong: “Giang Vong, chờ về đến nhà rồi, phiền cô đi theo Từ Tranh về nhà một chuyến để thu dọn một ít đồ đạc mang đến Cát An được không?”

Giang Vong vẫn chưa trả lời, Giang mẹ đã trước kinh nghi lên tiếng: “Hoài Khê, gấp gấp thế này làm gì?”

Lục Tử Tranh cũng không nhịn được có phần lo âu bảo: “Hoài Khê, chừng lát nữa phải đi sao? Không ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày rồi mới đi à?” Cô lo lắng đi đường mệt nhọc như vậy, thân thể còn chưa tu dưỡng khỏi của Giang Hoài Khê sẽ không chịu nổi.

Giang Hoài Khê lại nhướn mày, thông thả trêu đùa bảo: “Cậu là định lười biếng bớt mấy ngày chăm sóc tôi sao? Tử Tranh, vậy thì không tốt lắm đâu nhé.”

Lục Tử Tranh không có tâm tình đùa giỡn với nàng, nhìn Giang Hoài Khê, buồn bã mà hỏi đáp: “Cô vốn biết không phải như vậy. Thế này, bộ không thấy vất vả lắm sao?”

Giang Hoài Khê nhìn đáng vẻ lo âu tiêu tụy của Lục Tử Tranh, nhẹ giọng cười cười, mặt mày dịu dàng hỏi ngược lại: “Không phải cậu nói sẽ cố gắng chăm sóc tôi sao? Cậu sẽ để tôi một mình ư?”

Lục Tử Tranh hơi run run, kiên định bảo: “Tôi nhất định sẽ không...”

Giang Hoài Khê nhúu mày, khí định thần nhân nói: “Thế thì không phải được rồi sao.”

Từ trong kính xe, Giang mẹ nhìn thấy Giang Hoài Khê lòng dạt dào hải lòng chỉ biết đốai hoài đến Lục Tử Tranh, tức giận đến nghiến răng, thật là hoàn toàn không để ý mình sao! Bà chìm trầm giọng, quyết định phải cùng Giang Hoài Khê nói chuyện mới được: “Hoài Khê à...”

Nhưng bà vừa mới nói ba chữ, Giang Hoài Khê đã ngắt lời bà, bình tĩnh bảo: “Mẹ, con đã quyết định tốt rồi, mẹ yên tâm, con không sao...”

Giang mẹ nghẹn lại, một luồng khí từ cổ họng chấn đến trong lòng, khiến lòng bà chứa không nổi bất kỳ thứ gì được nữa.

Đối với Lục Tử Tranh thì là kiên trì dần dần từng bước như thế, đối với mình thì là qua loa gắt gỏng như thế sao?!

Bà cũng biết phát cáu đấy! Thế là dọc đường tiếp theo, Giang mẹ quyết định trầm mặc, nhưng hiển nhiên, bà cảm thấy Giang Hoài Khê cũng không hề để ý đến. Bà tự thân tự mình tức giận với Giang Hoài Khê hồi lâu, lúc sắp tới nhà họ Giang, bà vẫn không nhịn được lo nghĩ lên, cần mang gì cho Hoài Khê, người bên Cát An kia không biết thu dọn nhà thế nào rồi, không biết đã chuẩn bị thỏa đáng hết chưa nữa, haiz...

Đến nhà họ Giang, Giang bà nội đã sớm nhận được tin tức đứng chờ ở cửa, vừa nhìn thấy xe liền chiêu hô nhân mã ra tiếp đón giúp đỡ lấy hành lý từ trong cốp xe. Chỉ có Giang Hoài Khê cùng Giang mẹ xuống xe, Giang Hoài Khê đóng cửa xe trước, hơi khom lưng, tóc mái vụn vặt hơi chặn lại đôi mắt đen nhánh mỹ lệ của nàng, nhưng không ngăn được vẻ dịu dàng đầy mặt đầy mắt nàng, nàng nói: “Tử Tranh, tôi ở đây chờ cậu...”

Đáy lòng Lục Tử Tranh nghe vậy khẽ run lên, nhìn Giang Hoài Khê, từ sau khi Lục mẹ xảy ra chuyện, đây là lần đầu cô để lộ ý cười nhẹ chột lóc. Thanh âm cô đáp lại nhẹ nhàng nhưng nghiêm túc: “Được.”

Lúc này Giang Hoài Khê mới cong mắt lại, mặt mày giãn ra, hải lòng đóng cửa xe lại.

Khỏe môi đang che giấu dưới khẩu trang của Giang Vong cũng lộ ra độ cung nhè nhẹ, vẻ mặt có phần hâm mộ, lại có phần vui mừng, khởi động xe, chậm rãi chạy tới nhà Lục Tử Tranh.

Đến nhà Lục Tử Tranh, từ trong thang máy đi ra ngoài, Lục Tử Tranh cùng Giang Vong một trước một sau mà đi tới trong hành lang.

Khi đi ngang qua chỗ rẽ, cuối cùng Giang Vong cũng tháo khẩu trang luôn đeo trên mặt ném vào thùng rác. Cô đột nhiên mở miệng nói với Lục Tử Tranh: “Lục tiểu thư, có câu này tôi không biết nên nói hay không.”

Lục Tử Tranh cảm chìa khóa đặt vào trong ổ chìa, quay đầu, vẻ mặt hơi mềm mòng, đáp: “Bác sĩ Giang không cần khách khí như thế, gọi tôi Tử Tranh là được rồi. Không có gì không thể nói cả, mời cô nói.”

Giang Vong hơi trầm ngâm một chút, mới lạnh nhạt nói: “Tử Tranh, cả đời của một người, có thể được một người toàn tâm toàn ý, dịu dàng chờ đợi, là may mắn mà rất nhiều người mong mà không được, nếu như có thể, xin cô hãy cố quý trọng. Tôi quen biết nhiều năm với Hoài Khê, biết cô ấy có phần kỳ quặc, nhưng xin cô phải có lòng tin, bất luận ra sao, lòng cô ấy yêu cô, quyết không thể giả dối được.”

Lục Tử Tranh đẩy cửa nhà ra, quay đầu lại nghiêm túc quan sát Giang Vong, trong nháy mắt, cô đột nhiên cảm giác được vẻ mặt lạnh lùng cùng dịu dàng khó che giấu trong đôi mắt của cô gái trước mặt lại vô cùng quen thuộc, có một bóng dáng chột lóc lên ở trong đầu, nhưng khi cô tỉ mỉ nhớ lại, trong lúc nhất thời, lại không chớp được cái bóng người kia nữa. Lục Tử Tranh cup mắt, có chút thất vọng, cô nghiêng người né ra, mời Giang Vong vào cửa, nặng nề mà đáp lại Giang Vong một câu: “Nếu như có thể, tôi nhất định sẽ, cố gắng quý trọng, thế nhưng, có lẽ, không có cái gọi là nếu như này đâu...”

Giang Vong ngăn ra, cũng trầm mặc lại, cô vốn không phải là người lời hay đa sự, có thể nói ra lời này, đã là trái lại với bản tính của cô rồi. Có lẽ là bởi vì sáng sớm gặp được Hứa Bách Hàm, ở trong lòng, chân chính muốn bỏ Hứa Bách Hàm xuống rồi, vì thế đột nhiên đặc biệt cảm tính, thật sự hi vọng, có thể nhìn thấy những người yêu nhau như Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh có thể có được hạnh phúc.

Tình yêu là một mệnh đề, điều kiện p là hai bên yêu nhau, điều kiện q là phải có can đảm, cả hai thiếu một thứ cũng không được, chỉ có cả hai đều thỏa mãn, mới có thể phóng thích cái mệnh đề tình yêu thật sự này. Cô và Hứa Bách Hàm, ở trong cái mệnh đề tình yêu này, cả một điều kiện cũng không thỏa mãn được, vì thế đã định trước là thất bại. Nhưng Giang Hoài Khê và Lục Tử Tranh, lại chỉ kém một tí tẹo thế thôi, một chút dừng cảm, là có thể để tình yêu được chứng tỏ, cô không biết, mình là sợ hãi hai người họ sẽ để lại tiếc nuối, hay là, sợ hãi bản thân mình, sẽ vì tình yêu chân tâm tương ái hiếm thấy lẫn nhau như thế mà tiếc nuối.

Giang Vong giúp Lục Tử Tranh thu dọn ở trong phòng, cô thấy Lục Tử Tranh lôi ra một va li nhỏ, từ trong tủ quần áo qua quýt thu dọn một ít quần áo, sau đó, đến bên giường, lấy xuống bức ảnh cùng Lục ba Lục mẹ một nhà ba người bày ra trên đầu giường, quỳ lạy mà nhìn một hồi lâu, mới dè dặt bỏ vào trong va li. Ngay sau đó, Lục Tử Tranh lại kéo ngăn kéo phía dưới cùng ra, từ trong lấy ra một túm tóc được buộc vào dây đỏ, cùng một chiếc đồng hồ đeo tay bản to.

Lục Tử Tranh đặt tóc vào nơi sâu nhất trong va li, sau đó, cô ngồi xổm ở tại chỗ kinh ngạc nhìn đồng hồ đeo tay hồi lâu, cuối cùng, mở móc gài ra, đem nó từng chút từng chút, trùm về chỗ cổ tay cũ. Dây đồng hồ thô to này, rất cuộc, lại một chút một chút, bao trùm vết sẹo thô ráp xấu xí trong cổ tay của cô...

Giang Vong bèn mắt nhìn thấy, tầng thấp nhất của ngăn kéo, là một tấm bản đồ vẽ tay xanh xanh đỏ đỏ, trang giấy có phần cổ xưa, dường như đã qua nhiều năm rồi.

Giang Vong do dự mãi, vẫn quyết định quản thêm chuyện vô bổ, lăm miệng một lần nữa. Cô đi tới phía sau Lục Tử Tranh, cúi đầu nhìn tấm bản đồ kia trong ngăn kéo, nhân nhạ dò hỏi: “Tấm bản đồ phía dưới kia, là Hoài Khê đưa cho cô, phải không?”

Lục Tử Tranh hơi kinh ngạc quay đầu nhìn Giang Vong một chút, sau đó, nhẹ nhàng lấy bản đồ ra, đứng lên, đem bản đồ cẩn thận mà từng chút từng chút bày ra ở trên giường, nhìn ký hiệu và đánh dấu cửa hàng tỉ mỉ ở mặt trên, dịu dàng cười một tiếng nói: “Đúng rồi, sao bác sĩ Giang lại biết đây?”

Giang Vong thờ dãi, cười khỏ bảo: “Bởi vì, vì tờ bản đồ này, tôi cũng đã từng ra một phần lực.”

Lục Tử Tranh hơi ngạc nhiên, nói: “Đây là quà sinh nhật Hoài Khê đưa tôi vào năm thứ ba đại học, cô ấy bảo cô ấy bất cần nhớ lắm ngày đó là sinh nhật của tôi, vừa khớp ngày ấy chúng tôi cần gấp mặt, cô ấy cảm thấy không đưa quà cho tôi thì ra về mình vô cùng không biết lễ phép, không có phong cách quý phái, trước khi ra cửa đã đi tìm quà, vừa dịp thấy được lúc khai giảng cho tân sinh viên, có đàn chị đang phát bản đồ vẽ tay giới thiệu mỹ thực chung quanh trường học để hướng dẫn cho sinh viên mới, cho rằng thích hợp với đồ ăn hàng như tôi, nên tiện tay mang đến đưa tôi luôn. Vì thế, bác sĩ Giang trước đây cũng học trường tôi ư?”

Giang Vong buồn cười nói: “Tôi học ở đại học Y, Hoài Khê nói gì, cô cũng tin thật hết sao?”

Thân thể Lục Tử Tranh bình định lại, bị Giang Vong chất vấn khiến không có gì để nói, cần môi có phần oan ức cùng nghi hoặc mà nhìn Giang Vong.

Giang Vong nhìn bản đồ, ánh mắt có chút xa xăm: “Bản đồ hướng dẫn cho sinh viên mới, làm gì sẽ tỉ mỉ chu đáo, bao la vạn tượng như thế. Tờ bản đồ này, là quà sinh nhật Hoài Khê đặc biệt chuẩn bị một tháng cho cô.”

Lục Tử Tranh nghe vậy, không khỏi tròn to hai mắt, vạn phần kinh ngạc. Khi đó, lúc Giang Hoài Khê đưa cho cô tấm bản đồ này, về mặt, là hững hờ như vậy: “Hãy, trước cứ cầm đỡ tấm bản đồ này đi, cậu về nghĩ xem, muốn gì thêm thì nói với tôi, mấy ngày nữa tôi sẽ bù đắp cho cậu.”

Khi đó, cô đối với thái độ ngạo mạn của Giang Hoài Khê hiển nhiên có phần bức bối, tặng quà là tặng tâm ý, cô ấy thế này cứ như mình xin cô ấy tặng quà vậy. Tất nhiên là cô không có lời tốt gì được, nói: “Khỏi cần phiền toái, tôi nhận bản đồ này là được rồi.”

Giang Vong nói: “Trước sinh nhật cô một tuần, Giang Hoài Khê vì viêm dạ dày và sốt cao, truyền dịch tận ba ngày, cô biết vì sao không?”

Lục Tử Tranh ngồi xổm người xuống, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm bản đồ kia, kinh ngạc lắc lắc đầu.

Thanh âm của Giang Vong, mang theo chút hồi ức xa xăm như có như không: “Bởi vì vẽ tấm bản đồ giới thiệu mỹ thực này, Hoài Khê cô ấy trong vòng một tháng, hết khóa mỗi ngày là liền đến quán ăn xung quanh thử thức ăn, thử cơm nước hết thấy quán ăn xung quanh. Cô ngốc đó không tin người khác có thể có đủ cẩn thận nghiêm túc, sợ người ta không hiểu rõ khẩu vị của cô, vì thế nên tự mình thử thức ăn, sau đó dựa vào khẩu vị của cô, làm lời phê bình một tiệm lại một tiệm, một món lại một món. Cuối cùng, không biết ăn được thử không sạch sẽ ở đâu, bị viêm dạ dày. Lúc tôi đi đổi nước biển cho cô ấy, lại nhìn thấy cô ấy bày cái bản nhỏ trên giường ra, tay trái bị kim tiêm, tay phải lại vẫn sốt ruột đẩy nhanh tốc độ tô màu bản đồ. Tôi xem không nổi nữa, lại không lay chuyển được cô ấy, cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là cầm bút giúp cô ấy cùng tô màu.”

Trong nháy mắt, lệ của Lục Tử Tranh từ viền mắt tràn ra, lướt xuống theo gương mặt: “Tôi không biết, xin lỗi, cái gì tôi cũng không biết cả...”

“Khi đó tôi hỏi tại sao Giang Hoài Khê phải vẽ một tờ bản đồ như thế, lúc cô ấy trả lời tôi, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy trong mắt của cô ấy, có thần sắc dịu dàng như vậy. Cô ấy nói, miệng của Tử Tranh bị di nuôi đến rất kén chọn, thức ăn ở nhà ăn trường học ăn không quen, lại thường thường không thích ăn quán ăn bên ngoài, bao giờ cũng ăn vài miếng rồi bỏ, thế này, sớm muộn có một ngày dạ dày sẽ bị đói chết. Đưa tấm bản đồ cho cô ấy, xem có thể nuôi béo cô ấy một chút không.”

Giang Vong có phần bồi ngùi thất vọng: “Hàng năm trước sinh nhật cô, Hoài Khê luôn luôn phải vắt óc suy tính hy vọng có thể đưa cô một món quà đặc biệt, cho cô biết, trên cái thế giới này, có một người, là chân thật như thế, vì sự sinh ra của cô, vì sự hiện diện của cô mà chân thành vui vẻ cảm tạ. Tử Tranh, cô còn đang sợ hãi hoài nghi điều gì? Nếu thế ấy cũng không tính là yêu, vậy tôi thật thay Hoài Khê cảm thấy bi ai.”

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng nắm chặt chiếc đồng hồ trên cổ tay, nhìn chăm chăm tấm bản đồ bày ra, trước mặt lại hiển hiện dáng vẻ dịu dàng hạ mày khép mắt của Giang Hoài Khê nói với cô: “Tử Tranh, tôi ở đây chờ cậu”, trong đôi mắt trong suốt hơi nước có một loại gọi là ánh sáng hy vọng chậm rãi phóng ra hào quang...

Thời điểm Lục Tử Tranh cùng Giang Vong lần nữa đi tới nhà họ Giang, cửa chính của nhà họ Giang, thỉnh linh đã đứng đông đảo một nhóm người, Giang Hoài Khê đứng phía trước nhất của tất cả mọi người, thân thể như ngọc, tóc đen theo gió nhẹ nhàng phát phơ, ánh mắt thẳng tắp mà nhìn về hướng Lục

Từ Tranh.

Lục Từ Tranh xuống xe, từng bước từng bước, bước chân kiên định đi về phía Giang Hoài Khê, cuối cùng đứng lại ở trước mặt của nàng, khẽ mỉm cười: “Hoài Khê, để cô chờ lâu, tôi đến rồi...”

Giang Hoài Khê hơi giãn mặt mày ra, bên môi lộ ra một vết cười nhàn nhạt nhu hòa, lại như dịu dàng.

Gió mát lướt qua hai má Lục Từ Tranh thổi bay tóc dài của cô, từng chút từng chút, lướt đến trái tim trăm lờ ngàn loét của Lục Từ Tranh, dịu dàng mà, ôn hòa mà, xoa dịu cảm giác đau xót của cô.

Giang Vong nói, Từ Tranh, còn rất nhiều chuyện cô vẫn không biết.

Vì thế, Hoài Khê, người hiểu tôi như thế, vậy thì, bây giờ, đến phiên tôi nỗ lực, để biết người, để hiểu người, được không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Tài xế đưa Giang Hoài Khê và Lục Từ Tranh đến Cát An dừng xe xong xuôi, tận chức mà đem hành lý Lục Từ Tranh mang đến dúi vào cốp sau xe, chuẩn bị xuất phát. Giang Hoài Khê quay đầu lại gật đầu chia tay với người nhà họ Giang, Giang bà nội lưu luyến không thôi nhìn Giang Hoài Khê, vẫn nhịn không được hỏi nàng: “Hoài Khê à, không thể không đi thật sao?”

Giang mẹ đứng bên cạnh Giang bà nội, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Giang Hoài Khê, tức giận hừ một tiếng, nói: “Mẹ, mẹ đây không phải là hỏi cũng như không sao?” Bà hiền nhiên đối với khư khư cổ chấp của Giang Hoài Khê còn có phần canh cánh trong lòng.

Giang Hoài Khê không để ý lời của Giang mẹ, chỉ cười cười, kéo tay Giang bà nội, nhẹ giọng dặn dò: “Bà nội, chăm sóc tốt bản thân.” Sau đó, ân cần nói với Giang mẹ - người vừa nãy giờ dù không vui vẻ gì nhưng lại không ngừng linh tinh dặn dò nàng: “Mẹ, mẹ cũng vậy.”

Giang bà vẫn không thốt ra tiếng đột nhiên mở miệng, bình thân bảo: “Không cần lo lắng bà nội con, có chúng ta ở đây rồi. Con phải biết chăm sóc mình, đừng khiến chúng ta bận tâm là tốt rồi, biết không?”

Giang Hoài Khê khẽ mỉm cười, gật đầu.

Giang bà nội nắm tay Giang Hoài Khê, thờ dãi một cách nặng nề, tầm mắt chuyển qua Lục Từ Tranh đang thẹn thùng đứng cách đó không xa đưa mắt nhìn về phía họ, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay về hướng Lục Từ Tranh, tỏ ý cô đến đây.

Lục Từ Tranh hơi sững sờ, một chốc do dự, bèn ba bước rồi lại hai bước đứng ở bên cạnh Giang Hoài Khê, nghi hoặc nhìn bà.

Giang bà nội đưa một bàn tay khác ra kéo lấy tay Lục Từ Tranh, bàn tay dày rộng mang theo vết sấp nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay nhỏ non mềm của Lục Từ Tranh. Bà nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của Lục Từ Tranh, lật tay Lục Từ Tranh ra, dùng một bàn tay khác nắm lấy tay Giang Hoài Khê, đem nó bao phủ lấy lòng bàn tay Lục Từ Tranh, hòa ái lại nghiêm túc gửi gắm Lục Từ Tranh: “Từ Tranh nè, bà nội giao Hoài Khê cho con đó...”

Tay Giang Hoài Khê vô thức run rẩy một hồi, nàng chau mày lại, mơ hồ cảm thấy mấy lời kịch này của bà nội dường như không đúng cho lắm.

Mềm mại cùng ấm áp trên lòng bàn tay khiến lòng Lục Từ Tranh nóng lên, cô ngước mắt nhìn Giang Hoài Khê một chút, ánh mắt dịu dàng như nước, trịnh trọng mà đáp ứng Giang bà nội: “Bà nội, bà yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt Hoài Khê.”

Cô nhẹ nhàng chậm chạp mà khép bàn tay lại, để tay Giang Hoài Khê bao bọc bên trong lòng bàn tay của mình, cảm nhận được Giang Hoài Khê cũng không gãy giữa, khoe môi của cô có nét cười nhàn nhạt, trong lòng tựa như bỗng nhiên sinh ra vui vẻ và thỏa mãn vô hạn, nhân sinh, dường như chợt có sứ mệnh và ý nghĩa mới, không còn là hư không cùng mờ mịt dạt lòng nữa rồi.

Giang Vong đứng quan sát ở bên cạnh Giang mẹ, nhìn cả nhà này không nhịn được có phần buồn cười, cái bầu không khí như không đành lòng gả con gái đi, là sao thế này? Cô ngẩng đầu lên nhìn trời trong xanh như gột một chút, trong lòng mắt ửng lơ mờ ý cười. Một năm khiến người khác luống cuống tay chân, trời đông khiến lòng hoang loạn này, cuối cùng cũng đã thật sự qua đi rồi. Tạt qua hạnh phúc của người khác, dường như bất giác cũng sẽ có chút thoải mái.

Sau khi lên xe không lâu sau, Giang Hoài Khê tựa như hơi mệt mỏi, nhắm hai mắt lại dưỡng thần, Lục Từ Tranh thấy thế, lập tức từ trong balo nhỏ của mình lấy ra một chiếc thảm lông nhỏ, dè dặt đắp lên trên người Giang Hoài Khê, cẩn thận đắp nó ổn thỏa.

Giang Hoài Khê đã nhận ra động tác trên người, mở đôi mắt dần theo chút buồn ngủ mông lung ra, mang theo ý cười mà nhặt giọng nói một câu: “Cảm ơn.”

Lục Tử Tranh lắc lắc đầu, ôn giọng vỗ về nàng, nói: “Cô ngủ đi, nào đến tôi gọi cô.”

Sau đó, chỉ nghe thấy Giang Hoài Khê nhẹ nhàng đáp một tiếng, sau không còn âm thanh nào khác nữa.

Lục Tử Tranh tựa đầu trên lưng ghế, nguyệt qua gương mặt ngủ điềm tĩnh yên ả của Giang Hoài Khê, lòng cảm thấy, là yên tĩnh và an lành mà hồi lâu chưa từng có, đã không còn thô bạo của cái kinh bất an, không còn tuyệt vọng và uể oải tê tâm liệt phế, cô từng chốc từng chốc ở trong lòng yên lặng đêm từng nhịp từng nhịp tiếng hít thở của Giang Hoài Khê, tưởng tượng ra trái tim của nàng đang một cái một cái nhúc nhích trong lồng ngực, cảm thụ ra mạch đập sinh mệnh của Giang Hoài Khê, đột nhiên lại có chút muốn khóc, lại muốn cười.

Giang Hoài Khê nhất định không biết, cô, đến tột cùng có biết bao vui mừng, vì cuối cùng cô không có mất đi nàng. Nàng nhất định cũng không biết, cô, đến tột cùng có biết bao cảm kích, vì vẫn có thể nghe thấy tiếng hít thở làm người an tâm như vậy của nàng. Trên cái thế giới này, khiến cô lưu luyến không thôi, chỉ còn mỗi Giang Hoài Khê. Vì cô, Giang Hoài Khê đã sẵn lòng vứt bỏ sinh mệnh, mà cô, vì Giang Hoài Khê, vì quyền luyến duy nhất trên thế giới này, dù cực khổ ra sao, cô cũng đồng ý, cố gắng đi tiếp vì nàng.

Dù rằng, chỉ vì có thể, nhìn nàng nhiều thêm một chút.

Xe chạy về phía trước theo thời gian chậm rãi trôi qua, thành phố phồn hoa huyền ảo, dần dần thối lui tan biến ở trước mắt Lục Tử Tranh, ánh vào mi mắt đó là, quốc lộ Bàn Sơn vô tận, một vòng, lại một vòng...

(Chú thêm: Mọi địa danh trong truyện đa số đều có thật)

Bầu trời nơi đây, không còn là màu xanh lam hay mang theo chút mù mịt ở trong thành phố, là xanh da trời trong vắt mà Lục Tử Tranh chưa từng gặp; Đồng nội nơi đây, là rộng rãi trống trải, mênh mông bát ngát, khắp nơi là sức sống xanh nhạt phồn thịnh mà Lục Tử Tranh chưa từng gặp. Tim Lục Tử Tranh, tựa như muốn theo tất cả những thứ này, tươi mới mà nhảy lên, tinh thần, càng lúc càng sáng trong lên. Lục Tử Tranh không khỏi mà nhìn đến không nỡ thu tầm mắt lại, cả một cái chớp mắt cũng không, nhìn phong cảnh nhanh chóng thật lùi ngoài cửa xe.

Không biết khi nào Giang Hoài Khê đã mở mắt ra, nhàn nhạt nói với Lục Tử Tranh: “Cát An là một làng chài nhỏ rất hẻo lánh, có lẽ cậu phải cùng tôi làm người nguyên thủy đây, bây giờ nếu đã hối hận rồi...”

Lục Tử Tranh nhàn nhã sưởi nắng, quay đầu lại nhìn Giang Hoài Khê, bình tĩnh ngắt lời: “Nhất định là cô muốn nói, bây giờ nếu đã hối hận rồi, ừm, cũng không kịp nữa đâu.”

Giang Hoài Khê nhướn mày, nhẹ cong khóe môi cười bảo: “Ồ, từ bao giờ cậu đã hiểu tôi vậy thế.”

Lục Tử Tranh im lặng không đáp lời.

Giang Hoài Khê nhìn phong cảnh càng ngày càng quen thuộc ngoài cửa sổ, rủi rỏ bảo: “Rất nhiều năm trước, cha tôi muốn mở rộng một làng du lịch nghỉ dưỡng ở đây, tôi đến đây một lần với ông ấy, có điều, cuối cùng hạng mục này lại bị bỏ mặc, nhưng tôi lại thích nơi đây, thích đơn giản và sạch sẽ nơi đây. Rồi sau này có cơ hội, liền ở lại đây, một lần ở là cả nhiều năm.” Xe bắt đầu lái vào ranh huyện rồi, Giang Hoài Khê hạ kính cửa xe xuống, cảm thụ lấy gió biển mang theo mùi vị mặn chát nhào tới trước mặt, đưa tay chỉ vào biển khơi dưới cầu, giải thích: “Rất nhiều năm trước, tại đây vốn đậu đầy thuyền đánh cá to to nhỏ nhỏ, nhưng bây giờ, đàn ông phần nhiều trong các nhà thôn dân đều ra ngoài làm việc, không còn ai đánh cá nữa, chỉ còn mỗi người già hoặc trẻ em trông ở nơi đây, ngày qua ngày, năm qua năm, trải qua tháng ngày hoàn toàn tách biệt với thế gian.”

Lục Tử Tranh theo ánh mắt Giang Hoài Khê nhìn ra ngoài, chỉ nhìn thấy trên bờ biển cập bến mấy cái thuyền đánh cá cũ nát, có mấy ngư dân xắn ống quần, đang vác lưới vải màu xanh lục khom lưng nhặt thứ gì đó. Chim biển trên bờ biển, trong cơn gió muộn lướt qua, bay tới lại bay đi. Lục Tử Tranh bị cảnh đẹp an lành trước mắt làm mê hoặc, trong đầu chỉ hiện ra câu nói nọ: Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc [1].

Thôn Cát An ngày càng gần rồi, xe, sau khi đi ngang qua một bia đá có khắc chữ phồn thể “Cát An” xong, cuối cùng lái vào thôn.

Dọc đường vào thôn, Lục Tử Tranh xa xa mà có thể trông thấy, trên bến tàu bờ biển có thuyền chài thô sơ tùm năm tùm ba, tọa lạc lấy vài ngôi nhà cổ xưa trên nước, ánh chiều tà chiếu rọi trên nắng chiều, cho mặt biển trong trẻo độ lên một tầng đỏ thắm ấm áp mê người. Theo đường xe đi lên, một cái đường quê nhỏ khúc chiết uốn lượn xuất hiện ở trước mắt, tiếp nối những căn nhà nhỏ được xây bằng đá gạch xếp chồng. Trên bùn đất cạnh nhà, có mấy đứa trẻ con áo quần mộc mạc đang ngồi xỏm nỏ đùa, trông thấy Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh chạy qua, đều đứng lên, tròn to hai mắt tò mò trông ngóng đưa mắt nhìn các cô đi xa.

Khi chạy qua một căn nhà nhỏ được xây bằng đá ấy, trong lúc lơ đãng, Lục Tử Tranh nhìn thấy một bé gái tết đuôi sam, đang ngồi ở trên băng ghế nhỏ cùng bà chơi thất dây thun, có một con chó vàng lớn lắc đuôi, hưng phấn vòng tới vòng lui bên người họ.

Lục Tử Tranh nhìn một lát, bỗng dưng không muốn dời mắt đi, trong vẻ mặt, mang theo chút ước mơ cùng chờ mong.

Giang Hoài Khê nhìn sườn mặt đặc biệt nhu hòa dưới ánh ráng chiều chiếu rọi của Lục Tử Tranh, ngón tay thon dài véo véo mấy lần trên bắp đùi, mang theo một ít lo ngại nói: “Tử Tranh, để cậu cùng tôi, có phải là ép buộc cậu không?”

Lục Tử Tranh kinh ngạc quay đầu lại nhìn Giang Hoài Khê, thấy nàng nghiêm túc hỏi, cũng không khỏi mà ngồi ngay ngắn nghiêm túc trả lời nàng: “Làm gì có? Cô đừng suy nghĩ quá nhiều.” Cô nhìn đứa trẻ xa xa trên bờ biển đang thả diều, trước mắt lơ mơ hiện ra cảnh tượng năm đó lúc ngồi ở trên cổ cha thả máy bay giấy, lăm bằm giải thích: “Tôi cảm thấy, sinh hoạt ở nơi đây, có lẽ, sẽ vô cùng tốt đẹp.”

Giang Hoài Khê hơi mỉm cười, hai tay hợp lại, nhướn nhướn mày, thờ ơ đề nghị: “Vậy thế này đi, vì để cho tôi yên tâm, sau này, mỗi ngày cậu hãy nói

cho tôi biết, điều tốt đẹp của mỗi ngày sinh hoạt, nếu ngày nào đó cậu nói không được nữa, chán ngán sinh hoạt ở nơi đây, vậy chúng ta sẽ sớm hạn trở về.”

Lục Tử Tranh kinh ngạc mở to hai mắt trừng Giang Hoài Khê, không xác định bảo: “Cô là nghiêm túc ư?”

Giang Hoài Khê nháy mắt một cái, nhẹ cong khóe môi, gian xảo mà hỏi ngược lại: “Bộ cậu thấy tôi như đang giỡn với cậu hay sao?”

Lục Tử Tranh trầm mặc nửa ngày, quay đầu lại nhìn ngoài cửa sổ, buồn buồn mà kêu một câu: “Đột nhiên bây giờ tôi cảm thấy, sinh hoạt chắc sẽ không có chút tốt đẹp nào nữa rồi.”

Giang Hoài Khê cong cong mặt mày, hết sức quan tâm: “Vậy giờ chúng ta quay đầu trở về?”

Lục Tử Tranh quay đầu lại, tức giận lườm nàng, hừ nhẹ một tiếng, không thêm phản ứng Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê sáng tỏ mà hí híp mắt, vẻ mặt mang theo nét cười dịu dàng.

Xe cuối cùng dừng ngoài một căn biệt thự hai tầng gần biển, mặt nhà hướng biển rộng, núi lớn dựa lưng, núi dựa sông kè, đẹp đến, tựa như tranh sơn dầu sắc thái sáng đẹp lại trong lành dưới bàn tay danh gia.

Nghe được tiếng xe, trong nhà lập tức có một thím mặc áo vải vạt đối màu xanh lam kiểu cũ ra đón, mang theo một hương âm Cát An nhiệt tình nói với Giang Hoài Khê: “Oa oa, thím rút cuộc cũng trông được con rồi. Đã nhiều năm không gặp, thím nhớ con quá...”

Giang Hoài Khê cười ôn chuyện với thím ấy hai câu, liền giới thiệu với Lục Tử Tranh: “Đây là người vẫn giúp đỡ tôi ở đây, thím Lâm.” Xác thực, phải là người giúp việc do ba mẹ nàng tìm ở đây mới đúng, trước kia lúc nàng còn nhỏ sẽ trọ ở nơi đây, thím ấy sẽ là người liệu lý một ngày ba bữa và hết thấy sinh hoạt của nàng.

Lục Tử Tranh lễ phép chào hỏi: “Chào thím Lâm.”

Sau đó, Giang Hoài Khê nháy mắt một cái, gian trá nói với thím Lâm: “Thím Lâm, đây là em gái con, Lục Tử Tranh.”

Lục Tử Tranh không nhận được kinh ngạc trừng Giang Hoài Khê một lát, em gái gì chứ, nhân cơ hội chiếm hời cô sao? Nếu so ra, cô còn lớn hơn Giang Hoài Khê đó! Nhưng giờ đây, cô chỉ đành ngậm bồ hòn, buồn bực im lặng.

Thím Lâm nghe vậy, liền cười hí híp mắt trả lời: “Chào em gái...”

Lục Tử Tranh thật là: “...”

Thím Lâm kỹ càng dẫn dò từng nơi trong nhà với Giang Hoài Khê, nơi này để gì, nơi kia để gì, cùng một ít những việc cụ thể khác sau, Giang Hoài Khê liền bảo thím đừng lo lắng cho nàng nữa, sớm về gọi bọn nhỏ ăn cơm đi.

Lục Tử Tranh đặt hành lý ở phòng khách, không nhận được đi về hướng ban công rộng rãi được lát gỗ. Cô nghe âm thanh cuộn cuộn của sóng biển, nhìn thủy triều cuộn lên lại lùi về, một lần tiếp đón một lần, ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, cảm thấy, đưa tay như thể là chạm được mây trắng.

Giang Hoài Khê đứng bên cạnh cô, yên lặng mà cùng cô đón gió một lát, sau đó, mới lên tiếng thúc giục: “Cậu xách hành lý vào gian phòng bên trái kia rồi thu dọn sơ qua một chút đi, tôi đi chuẩn bị cơm tối.”

Lục Tử Tranh bất an nói: “Tôi giúp cô cùng nhau chuẩn bị cơm tối nhé.”

Giang Hoài Khê xoa xoa huyệt thái dương, hơi khó xử mà nghiêm túc bảo: “Tử Tranh, tôi đói rồi, đừng nên khó xử tôi.”

Lục Tử Tranh không rõ tại sao: “Làm sao thế?”

Giang Hoài Khê thờ dãi: “Tôi muốn ăn cơm sớm một chút.” Ý tại ngôn ngoại, không cần nói cũng biết.

Lục Tử Tranh cắn cắn môi, gương mặt suy sụp, yên lặng mà nhắc hành lý lên vào phòng. Hừ, biết nấu cơm thì lợi hại sao?!

Phòng ngủ trang trí vô cùng đơn giản, hấp dẫn nhãn cầu người ta nhất, không gì bằng một song cửa sổ sát đất vĩ đại hướng biển, một chiếc giường vĩ đại, còn thêm, nụ cười nhàn nhạt của Giang Hoài Khê trong khung ảnh trên tủ đầu giường.

Lục Tử Tranh ngồi ở bên giường, cầm lấy khung ảnh ấy trên tủ đầu giường, đưa ngón tay cái ra, nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan xinh đẹp của Giang Hoài Khê trong ảnh chụp, nhìn biển xanh trời xanh ngoài cửa sổ, không khỏi có chút xuất thần.

Đã sắp bắt đầu cuộc sống mới ở đây rồi, tất cả, thật sự có thể có một ít khởi đầu mới hay không. Cô có phẩm thấp thỏm, lại có phần chờ mong.

Trong phòng bếp, từ trong tủ lạnh lấy rau ra, đang định chuẩn bị, Giang Hoài Khê đột nhiên nhận được điện thoại, hiển thị người gọi tới là Hứa Bách Hàm.

Giang Hoài Khê cho rằng Hứa Bách Hàm là không yên lòng gọi tới hỏi thăm các cô bình an đến Cát An chưa.

Không nghĩ tới, quả thật Hứa Bách Hàm có hỏi thăm chuyện này, nhưng mà, sau đó, lại liên tục kỳ quái mà hỏi thăm nàng liên tiếp về chuyện tình liên quan đến Giang Vong.

Giang Hoài Khê không nhịn được hỏi ngược lại Hứa Bách Hàm: “Đàn chị, sao bỗng nhiên lại hỏi những thứ này?”

Trong bệnh viện, trán Hứa Bách Hàm đã được may chín mũi, chị vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ mê man, nhân lúc mẹ đi về mang cơm cho mình, bèn không nhịn được gọi điện thoại hỏi thăm Giang Hoài Khê. Nghe được câu hỏi của Giang Hoài Khê, đôi mắt chị rừ xuống, sau một lúc lâu, chị thẳng thắn nói: “Giang Vong rất giống một người chị rất yêu rất yêu...”

Động tác mở nước rửa rau của Giang Hoài Khê hơi dừng lại một chút, trầm mặc nửa ngày, trả lời: “Chuyện liên quan với Giang Vong, kỳ thực em cũng biết không nhiều lắm. Em chỉ biết, đại khái là 12 năm trước cô ấy đến nhà của em, là thời điểm ba em ngồi du thuyền du lịch bất ngờ từ dưới biển cứu lên, khi đó lúc cô ấy tỉnh dậy, cô ấy nói cái gì cũng không nhớ được, ba em hiển nhiên không tin lời của cô ấy, quá hai ngày sau chờ thân thể cô ấy khỏe hơn một chút, thì bảo cô ấy đi về tìm nhà đi, nhưng cô ấy lại không chịu rời đi, cũng không xin ba em cho cô ấy ở lại, chỉ là yên lặng mà ngồi xỏm ở bên ngoài bệnh viện, không chịu rời khỏi. Mẹ em cảm thấy cô ấy xinh đẹp, tính cách lại khôn ngoan đáng yêu, vô cùng yêu thích, cảm thấy cô ấy không chịu nói hẳn là có nỗi khổ tâm trong lòng, nhìn cô ấy mỗi ngày vô cùng đáng thương màn trời chiếu đất ở công bệnh viện, cảm thấy không đành lòng, liền cầu xin ba em giữ cô ấy lại, nói là coi như làm việc tốt đi. Sau đó, một lần ở lại của cô ấy ở nhà chúng em chính là nhiều năm, cô ấy dù sao vẫn phải đi học, phải công tác, ba em sau này thấy cô ấy thật sự không muốn về nhà, cũng mềm lòng, bèn cho cô ấy nhập hộ khẩu, thế là, cô ấy tự cho mình một hộ tịch, họ Giang, tên Vong. Những năm qua, chúng em chưa từng truy hỏi thân thế của cô ấy. Cái khác, em cũng không biết nữa.”

Hứa Bách Hàm nghe Giang Hoài Khê kể xong, trong nháy mắt, chỉ cảm thấy mừng rỡ như điên, là em ấy, nhất định là em ấy, là Vân Bạc. Nhưng nháy mắt tiếp theo, nỗi buồn chị lại trào lên. Vân Bạc thật sự đang hận chị, hận đến, tình nguyện vong (quên) hết mọi thứ, không hề nhớ lại...

Chị dặn dò Giang Hoài Khê: “Trước đừng nói với Từ Tranh chuyện này, đừng khiến em ấy lo lắng theo, chờ xác định toàn bộ xong, chị sẽ nói với em ấy.”

Giọng Giang Hoài Khê bình tĩnh đáp ứng.

Lục Từ Tranh thu dọn đồ đạc trong phòng ngủ xong, bèn chuẩn bị đến nhà bếp giúp Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê lại đã làm xong, đang bung canh đi ra. Thế là, Lục Từ Tranh chưa kịp đụng tay, liền ăn được một hời com tối bình thường đầu tiên ở Cát An.

Sau khi com nước xong, Lục Từ Tranh tự giác thu dọn bát đĩa bắt đầu vào nhà bếp, chủ động xin đi đánh giặt, bảo: “Bát đĩa để tôi rửa đi.”

Giang Hoài Khê như cười như không nhìn Lục Từ Tranh, trêu ghẹo: “Nơi đây không dư dật lắm đâu, trong tủ bát chỉ có một ít bát thể thôi, nếu như rót bê, mấy ngày sau này, đại khái chúng ta chỉ có thể dùng nồi ăn com đấy.”

Lục Từ Tranh quay đầu lại dò xét Giang Hoài Khê một chút, bất mãn bảo: “Cô đây là coi thường người khác sao?”

Giang Hoài Khê khẽ cười một tiếng, đôi mắt đen sẫm mang theo chút nét cười óng ánh, dõng ghế tựa đến ngồi ở cửa nhà bếp, dù bận vẫn nhàn, bảo: “Vậy tôi phải môi mắt mong chờ rồi.”

Chẳng qua, chỉ chốc lát, trong nhà bếp liền vang lên âm thanh đĩa rơi là tả khắp mặt đất, thanh âm mang theo ý cười của Giang Hoài Khê vang lên phía sau Lục Từ Tranh: “Xem ra, ngày mai phải ăn com bằng tay rồi.”

Lục Từ Tranh thẹn quá hóa giận bảo: “Đều tại cô nhìn tôi hoài nên tôi khẩn trương đó, cô nhanh đi tắm rửa đi.”

Giang Hoài Khê đứng lên, đứng ở bên cạnh Lục Từ Tranh, nhú mảy, vuốt vuốt lông (ý kiểu xoa dịu bớt giận) cho Lục Từ Tranh: “Ồ, kỳ thực, cũng có chỗ đáng khen, ừm, bát này rửa rất sạch sẽ, sáng loáng bóng choang...” Vừa dứt lời, tay Lục Từ Tranh trượt đi, bát đang rửa trong tay nhảy vào nước, tùm một tiếng, đặc biệt vang dội...

Giang Hoài Khê bật cười, nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Lục Từ Tranh xấu hổ mà quay đầu lại, trông Giang Hoài Khê đang cười trên sự đau khổ của người khác, đuổi nàng bảo: “Cô đi tắm đi!”

Giang Hoài Khê lại chỉ cười nhạt một tiếng, cong mắt lại, vén ống tay áo lên, đẩy Lục Từ Tranh qua một bên, nói rằng: “Được rồi, cùng rửa đi, tôi rửa thoát đầu, cậu tráng nước.” Nói xong, liền đưa tay vào nước lấy cái bát thứ nhất ra, động tác nhanh chóng cọ rửa, sau đó, đưa cho Lục Từ Tranh bên cạnh.

Lục Từ Tranh nhìn động tác của Giang Hoài Khê, hơi ngẩn ra xong, mới phản ứng lại. Cô đưa tay, chậm rãi đỡ lấy bát, ngâm vào trong nước, nhẹ nhàng xoay tròn chùi cọ, vớt lên, dùng nước cọ rửa, sau đó, đảo mặt cạnh lại... Động tác làm liền một mạch.

Sau khi rửa bát ăn com xong, phải rửa tới đĩa nắm thấm dầu mỡ, Giang Hoài Khê đưa tay đến trước mặt Lục Từ Tranh, tự nhiên mà yêu cầu nói: “Ăn chút xà phòng lên tay tôi.”

Lục Từ Tranh lập tức phối hợp ăn ý đưa tay cầm lấy chai xà phòng, dè dặt ấn ra một chút xà phòng vào trong lòng bàn tay trắng nõn non mềm của Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê liền hài lòng cười cười, quay đầu lại nhanh nhẹn mà cọ rửa.

Không phải là Lục Tử Tranh chưa từng gặp qua dáng vẻ bận rộn của Giang Hoài Khê ở nhà bếp, nhưng vào giờ phút này, tại buổi tối yên tĩnh như vậy, nghe âm thanh thủy triều vỗ bờ dâng trào ngoài cửa sổ cùng tiếng bát đĩa va chạm bình thường bên trong, nhìn bóng người Giang Hoài Khê xấn tay áo ở dưới ngọn đèn, Lục Tử Tranh lại trong nháy mắt, cảm thấy tim đập nhanh như lỡ một nhịp, đôi mắt không nỡ xê dịch.

Cuộc sống như thế, cảnh tượng như vậy, khiến Lục Tử Tranh cảm thấy, cứ như trong mộng. Nếu như cô không dời mắt đi, vẫn kiên trì không chớp mắt, có phải chẳng, là có thể vờ như, thời gian sẽ dừng lại ở khoảnh khắc này, cảnh tượng như vậy, sẽ luôn ánh vào trong mắt, in vào trong tâm trí cô, sẽ không qua đi?

Cô không khỏi có chút đau buồn, cả đời này, điều cô muốn xưa nay cũng không nhiều, chẳng qua là cha mẹ khỏe mạnh, người yêu bầu bạn, cô ấy âm ỉ, mình thì cười đùa, đi qua một đời âm áp như thế. Nhưng hóa ra những điều tâm thường nhất, mới là hiếm thấy nhất..

Trong bệnh viện, mẹ của Hứa Bách Hàm đưa cơm tới cho Hứa Bách Hàm, đứng ở bên giường Hứa Bách Hàm, giúp Hứa Bách Hàm dựng bàn nhỏ lên, đặt thức ăn tại trên bàn, cẩn thận mở ra từng cái cho chị, dịu dàng nói: “Con nói muốn ăn thanh đạm một chút, mẹ cũng chỉ chọn một ít thức ăn con thường ngày hay ăn, nếu như không thích, mẹ về đổi món khác.”

Hứa Bách Hàm cười ôn hòa lắc lắc đầu, đáp: “Mẹ, những thứ này đã được rồi. Mẹ ăn rồi chưa?”

Hứa mẹ gật gật đầu: “Mẹ ăn rồi, con ăn nhanh đi, đừng để nguội mất.” Sau đó, bà thấy Hứa Bách Hàm mở miệng ăn vài miếng xong thì để đĩa xuống, không nhìn được khuyên nhủ: “Ăn ít như thế sao? Ăn chút nữa đi.”

Hứa Bách Hàm nhìn khuôn mặt chờ mong của Hứa mẹ, gắng gượng ăn thêm hai đĩa.

Hứa mẹ nhìn dáng vẻ tiêu tụy mệt mỏi của Hứa Bách Hàm, do dự mãi, vẫn là dè dặt hỏi ra miệng: “Bách Hàm, hai ngày nữa, cùng mẹ đi gặp bác sĩ Chu được không?” Bà nhìn Hứa Bách Hàm, trong lòng mắt mang theo chút ý tứ cầu xin.

Sau khi Hứa Bách Hàm khâu mấy mũi xong liền không chịu nổi ngủ thiếp đi, Hứa mẹ vẫn canh giữ ở bên giường của chị, từ ái nhìn chị, chờ chị tỉnh lại. Có điều giấc ngủ ngắn ngủn một giờ, bà lại nghe thấy Hứa Bách Hàm kêu trên dưới một trăm lần “Vân Bạc, Vân Bạc”, viên mắt không nén nổi có phần ướt át.

Bà biết tâm tư Hứa Bách Hàm nặng nề, chuyện năm đó, ảnh hưởng rất lớn đối với Hứa Bách Hàm, những năm qua, chị chưa từng có một ngày sống dễ chịu. Bà và cha của chị đều tôn trọng ý nguyện của chị, không miễn cưỡng Hứa Bách Hàm xuất ngoại đi trị chân, nếu như nó thật sự có thể giúp chị cảm thấy cảm giác mang tội ít một chút, dễ chịu một chút, bà cũng cho rằng, hết thấy hi sinh đều đáng giá.

Nhưng tình huống lại không giống như vậy, hai năm qua tới nay, Hứa Bách Hàm dường như càng ngày càng sa sút, người ngoài nhìn vào thì con bé dường như vẫn y hệt như thường ngày, nhưng mình lại thấy được, nụ cười chân chính của con bé, càng ngày càng ít đi, cả chuyện ban đầu không để ý đến phản đối của mọi người mà sáng lập hội tạp chí, nhưng lại chưa từng bằng lòng quản lý. Hơn nữa sự kiện lần này, Hứa mẹ không nên nổi có phần hoảng sợ. Đã nhiều năm như vậy, bà không giải được nút thắt của Hứa Bách Hàm, không giúp được Hứa Bách Hàm điều gì, cho nên bà chỉ có thể dùng yêu mến và dung túng mức độ lớn nhất để thương chị, để trông chị, để khiến chị dễ chịu một chút. Nhưng bây giờ bà phát hiện, tình thế chẳng những không có một chút chuyển biến tốt, trái lại dường như càng ngày càng nghiêm trọng đi. Không thể tiếp tục như vậy nữa, bà có một loại cảm giác khủng hoảng như bà sắp mất đi chị, ép đến bà sắp thở không được.

Bác sĩ Chu là bác sĩ tâm lý của bệnh viện nhà họ Giang, Hứa Bách Hàm biết dụng ý của mẹ, rốt cuộc mẹ không nhìn được, không chờ được nữa rồi. Nhưng chị biết, nút thắt trong lòng chị, chỉ có Vân Bạc mới tháo được. Đời này, nếu như Vân Bạc không quay về, không giúp chị tháo nút thắt này ra, vậy hãy để chị mang theo cái nút thắt này nguyên vẹn mà rời khỏi đi. Biết đâu, đây là phương thức duy nhất để chị hoài niệm Vân Bạc, khắc vào đáy lòng, hòa vào sinh mệnh, vĩnh viễn không bao giờ phai mờ.

May mà, Vân Bạc em ấy vẫn còn, em ấy về rồi.

Hứa Bách Hàm lắc lắc đầu, kiên định cự tuyệt mẹ, nói: “Mẹ, con không đi. Hai ngày nữa, con muốn đến Lâm Châu, mẹ giúp con liên hệ người ở nhà bên ấy và tài xế được không?”

Vân Bạc, chờ chị, tin tưởng chị, lần này, chị nhất định sẽ không để em thất vọng nữa.

Toàn bộ thế giới chị đều không cần, điều chị cần, chỉ có em.

Chị yêu em

Lục Tử Tranh tắm xong mặc đồ ngủ ngồi ở bên giường, do dự tiếp đó nên làm gì, là ở trong phòng chờ Giang Hoài Khê tắm xong đi ra rồi nói ngủ ngon với nàng, hay là, trực tiếp ra ngoài phòng khách chờ nàng đi ra?

Đang lúc do dự, lại nghe thấy cửa phòng bị nhẹ nhàng gõ vang, cô giẫm dép bông chạy nhanh đến cạnh cửa mở cửa, lại nhìn thấy Giang Hoài Khê chỉ mặc váy ngủ, bên ngoài được bọc một chiếc áo choàng rộng lớn, hơi nước dưới cổ thấp thoáng rõ ràng, dáng người uyển chuyển, như ẩn như hiện.

Lục Tử Tranh lơ đãng lướt nhìn qua một chút, trên mặt bèn có chút khí nóng đang tỏa lên, cô lập tức dời mắt đi chỗ khác, không dám nhìn nữa.

Giang Hoài Khê đi vào cửa, ngồi ở mép giường, nhìn Lục Tử Tranh sững sờ ở cạnh cửa, nhũn mày như cười như không bảo: “Mặt cậu đỏ như thế, là bắt cần nhìn cái gì không nên nhìn sao?”

Mặt Lục Tử Tranh lập tức đỏ hơn, cô hắng giọng một cái, không hề trả lời Giang Hoài Khê, lảng sang chuyện khác: “Đã trễ thế này có chuyện gì không?”

Giang Hoài Khê cời áo choàng ra bò lên giường, dúi vào trong chăn, tựa ở trên lưng giường, hơi cong khốe môi, hững hờ đáp: “Không có chuyện gì, chỉ là buồn ngủ thôi.”

Lục Tử Tranh ngẩn ra, nhìn Giang Hoài Khê nằm ở trên giường, nhất thời không phản ứng kịp, kinh ngạc nói: “Cô ngủ cùng với tôi ư?”

Giang Hoài Khê phẩy phẩy tóc mái vụn vặt ngăn trở đôi mắt trước trán, nhũn mày hỏi vặn lại: “Ở đây chỉ có một cái giường, bằng không thì, cậu muốn cho tôi ngủ ở trên đất ư?” Kỳ thực, vốn trong khách phòng nơi đây còn có một cái giường, nàng cố ý dận dò thím Lâm, bảo người ta mang nó đi. Nàng sợ rằng, một mình tại ban đêm xa lạ như vậy, Lục Tử Tranh sẽ không chịu được hiu quạnh mà thút thít, nàng làm sao có thể vô lực nhìn khả năng ấy phát sinh? Chỉ có thể phòng bị tất cả chưa xảy ra mà thôi.

Lục Tử Tranh túm lấy tóc mình, nhất thời còn đang trong chấn động, sững sờ đáp: “Không phải, đương nhiên không phải rồi, chỉ là...”

Giang Hoài Khê hài lòng nở nụ cười, vẫy vẫy tay, hớn hờ mà nói rằng: “Ừm, không có gì hết, tới đây đi, ngủ thôi, tôi buồn ngủ rồi.”

Lục Tử Tranh một bước một ngừng mà xê đến bên giường, do dự một lát, mới vén một góc chăn lên, nhanh chóng chui vào, sau đó, không hề nhúc nhích mà ở tại bên cạnh mép giường, không dám máy may cử động. Cũng không phải là chưa từng ngủ cùng giường với Giang Hoài Khê, nhưng dạng cùng chăn và ngủ này thì là lần đầu tiên.

Giang Hoài Khê thấu rõ bất tự nhiên của Lục Tử Tranh, lại không hề nói gì, chỉ là sáng tỏ cười cười trong im lặng, sau đó, đưa tay ra, cạch một tiếng, tắt đi đèn trong phòng, để lại hắc ám hoàn toàn yên tĩnh.

Lục Tử Tranh vốn khó ngủ, thay đổi hoàn cảnh mới, hơn nữa tư thế ngủ không thoải mái, tất nhiên là cô không cách nào vào giấc, bèn không nhịn được khê trở mình, khiến mình thoải mái một chút.

Cô nghe thấy, ngoài cửa sổ, có tiếng gió biển vù vù thổi qua, sóng biển, một đợt tiếp một đợt vuốt nhẹ hải ngân, phát sinh âm thanh ào ào, một tiếng, rồi một tiếng... Lòng của cô, từ nôn nóng bất an ban đầu, đến bây giờ, từ từ bình tĩnh lại...

Cô lại lần nữa khê trở mình, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng bên tai của Giang Hoài Khê, cường không được muốn mượn ánh trăng, nhìn ngắm Giang Hoài Khê gần trong gang tấc.

Nhưng mà không ngờ, cô vừa mới trở mình qua nhìn về phía Giang Hoài Khê, liền va chạm chính diện với ánh mắt của Giang Hoài Khê. Con người đen nhánh của Giang Hoài Khê, vào thời khắc mông lung trong bóng đêm này, so với ngôi sao bầu trời đêm càng thêm lóa mắt, mê người.

Giang Hoài Khê nhạ giọng hỏi cô: “Ngủ không được sao?”

Lục Tử Tranh chỉ cắn môi, xấu hổ nhẹ giọng đáp: “Ừ, có một chút.”

Giang Hoài Khê nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng, không tin nói: “Chỉ có một chút ư? Tôi đếm được, cậu trở mình 36 lần rồi.”

Nhất thời gương mặt Lục Tử Tranh đỏ bừng: “Cô đếm suốt đấy sao? Là tôi làm ồn đến cô à?”

Giang Hoài Khê lại không trả lời cô, chẳng qua bỗng nhiên ngồi dậy, khom người xuống.

Lục Tử Tranh nghe thấy âm thanh ngăn kéo bị mở ra, rồi lại đóng vào. Tiếp đó, Giang Hoài Khê lại nằm xuống, đưa cho cô một đồ vật lạnh lạnh man mát có phần sần sùi.

Lục Tử Tranh nhận lấy, đưa tay lên, đặt nó ở trước mặt, mượn ánh trăng tí mỉ đánh giá, mới phát hiện, đây là một con ốc biển. Cô thu tay về, hơi có phần nghi hoặc mà nhìn về phía Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê nghiêng mặt, nhìn ốc biển trong tay Lục Tử Tranh, lạnh nhạt nói: “Đây là ốc biển mà mẹ đưa cho tôi vào lần đầu tiên tôi rời nhà tôi nơi đây, bà ấy nói với tôi, ban đêm ngủ không được, thì đặt nó ở bên tai, nó biết ca hát cho tôi nghe.”

Lục Tử Tranh trong sự hỗn loạn, khó khăn cẩn thận đánh giá tìm tòi ốc biển, tin chắc, nó chỉ là ốc biển thông thường.

Giang Hoài Khê nhìn động tác của cô, lại nhẹ giọng cười cười bảo: “Nó chỉ là ốc biển thông thường, có điều, nó thật sự biết ca hát.” Khi đó mỗi lần ban đêm mất ngủ, nàng liền nâng ốc biển đặt ở bên tai, sau đó, sẽ nghe thấy, em trai sẽ nhẹ hát bài hát kia ở bên tai nàng, em tai cảm động tựa như khi đó cậu tan học về từ vườn trẻ, hào hứng hùng hực hát cho nàng nghe: “Chị ơi chị ơi, hôm nay em học được một bài hát mới đó, em hát cho chị nghe nha... Chị nghe nè...” Nàng hay ôm ốc biển lẳng lẳng lắng nghe, cuối cùng nặng trĩu ngủ say đi...

Lục Tử Tranh lại chau mày lại, kiên định nói: “Cô lừa người.”

Giang Hoài Khê cười nhạt: “Không tin thì cậu nhắm mắt lại, che lỗ tai bên trái, đặt ốc biển bên tai phải, nghiêm túc nghe thử xem.”

Lục Tử Tranh nửa tin nửa ngờ, hoài nghi mà nhìn chằm chằm Giang Hoài Khê. Giang Hoài Khê lại đột nhiên đưa tay ra, một giây sau, bàn tay mang theo chút lạnh lẽo của nàng, liền đặt vào trên mắt Lục Tử Tranh, trong một vùng tăm tối, Lục Tử Tranh nghe thấy, thanh âm nàng, mang theo dịu dàng ảm áp: “Tin tưởng tôi, ngoan đi.”

Lục Tử Tranh cưỡng không được cong cong mặt mày, lộ ra một vệt cười nhè nhẹ. Từ trong chần, cô đưa tay trái ra, nhẹ nhàng bịt kín tai trái của mình, sau đó, úp ốc biển tới gần trên tai phải - chỗ gần sát Giang Hoài Khê, thật sự nhắm hai mắt lại, nghiêm túc lắng nghe.

Giang Hoài Khê nhìn động tác của Lục Tử Tranh, thu về tay che ở trên mắt Lục Tử Tranh, bên môi cong lên một độ cung mê người.

Lục Tử Tranh ở trong một vùng tăm tối, vẫn chỉ nghe thấy tiếng gió biển gào thét, cùng tiếng sóng biển mãnh liệt vỗ đàng, cô hơi nghi hoặc mà oán giận với Giang Hoài Khê: “Tôi không nghe thấy gì cả, cô lừa người...”

Giang Hoài Khê lại không trả lời cô.

Lục Tử Tranh nghi hoặc chờ đợi thêm một chút, ngay khi cô chuẩn bị mở mắt, tính lấy xuống ốc biển úp bên tai phải này, bỗng dưng nghe thấy một tiếng ca ôn hòa trầm thấp, êm tai lại du dương, nhẹ giọng hát: “Bầu trời đêm hạ xuống, dưới ánh sao tay trong tay. Côn trùng bay côn trùng bay, người đang nhớ tới ai. Trên trời giọt nước mắt của vì sao, dưới đất bông hoa hồng khô héo, gió lạnh thổi gió lạnh thổi. Chỉ cần có người kè bên... [2]”

Phút chốc, Lục Tử Tranh không nhịn được mở mắt ra, nghiêng thân nhìn về phía Giang Hoài Khê. Chỉ nhìn thấy, Giang Hoài Khê nhắm mắt lại, môi mỏng xinh đẹp, nhẹ nhàng mở ra khép vào, tiếng ca tươi đẹp, từng tiếng truyền ra theo động tác môi của nàng. Ánh trăng dịu dàng, khiến gương mặt xinh đẹp của Giang Hoài Khê bịt kín một lớp dịu dàng thiêng liêng, tỏ ra sự mê hoặc càng ngày càng khiến người ta mê say...

Lục Tử Tranh mở to mắt, không chớp mắt nhìn về Giang Hoài Khê, cảm thấy trong lòng dường như có gì đó muốn tràn ra tới rồi.

“Gió lạnh thổi gió lạnh thổi. Chỉ cần có người kè bên...” Theo tiếng ca bé dần, Giang Hoài Khê mở mắt ra, ánh mắt sáng rực nhìn Lục Tử Tranh nói: “Từ Tranh, tôi mãi mãi sẽ không, lừa gạt cậu.” Nói xong, nàng quay người sang, đưa lưng về phía Lục Tử Tranh, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, Từ Tranh, ngủ ngon.”

Lục Tử Tranh lại lần mò xê dịch phía dưới chần, đến gần Giang Hoài Khê rồi, do dự hồi lâu, cô nhẹ nhàng hỏi Giang Hoài Khê: “Hoài Khê, tôi có thể ôm cô không?”

Cô cảm giác được thân thể Giang Hoài Khê nhẹ nhàng cứng đờ, sau đó, hồi lâu, vẫn không có âm thanh, tựa như đã ngủ rồi.

Lục Tử Tranh nhấp môi khẽ mỉm cười, bỗng nhiên sinh ra vô hạn dừng khí, không trả lời, cô coi như Giang Hoài Khê ngầm đồng ý nhé. Cô nghiêng người dán sát vào phía sau lưng của Giang Hoài Khê, dùng tay nhẹ nhàng vòng qua eo Giang Hoài Khê, cùng Giang Hoài Khê gồng lên chung một cái gối, chôn mặt trong mái tóc đen tràn ngập hương thơm của Giang Hoài Khê.

Cảm thụ được nhiệt độ dịu dàng của Giang Hoài Khê trong lồng ngực truyền tới, Lục Tử Tranh rõ ràng cảm nhận được, một phần thiếu hụt trong sinh mệnh, dường như, vừa mới được bổ sung hoàn chỉnh, cô nghe thấy được trong lòng mình, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Chú thích:

[1] Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc: Trích trong Đăng Vương Các tự 滕王閣序 (Vương Bột - 王勃), nghĩa là: Ráng chiều với cô lê cùng bay, nước thu cùng trời dài một sắc.

[2] Bài hát Giang Hoài Khê ru ngủ là bài Côn trùng bay (虫儿飞), đây là link, mọi người nghe để ngủ ngon nhé~

Lời editor:

Chắc có nhiều người đọc chương này thấy dài chữ giề, không sai, nó dài x3 lần chương trước đó, mới hôm nào tui còn vui vì sao 2 chương trước ngắn quá, nay nó chơi tui một vỏ khiến tui đuổi quắc cảnh câu, đúng là 30 chưa phải Tết.. Hừ..

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Lúc Giang Hoài Khê tỉnh, trời còn chưa sáng, ngoài cửa sổ một vùng màu đen thâm trầm, chỉ nghe thấy tiếng chim hót cùng tiếng sóng biển mơ hồ, tất cả có vẻ xa lạ, rồi lại dường như quen thuộc.

Giang Hoài Khê đưa tay phải ra, lấy đồng hồ báo thức bên cạnh nhìn thời gian, sau đó, nhẹ nhàng xoa xoa con mắt của mình, hơi ảo não vì dường như tỉnh ngủ hơi sớm. Lúc hơi nghiêng người, nàng cảm nhận được khí tức ấm áp nhu hòa mềm mòng bên tai, nghiêng mặt sang, gương mặt ngủ yên ổn điềm đạm của Lục Tử Tranh liền phóng đại ở trước mắt nàng. Giang Hoài Khê hơi híp mắt nhìn khuôn mặt khoan khoái của Lục Tử Tranh, khóe môi dần nổi lên độ cung, ánh mắt không kèm được nhu hòa, dịu dàng mãi mãi.

Nàng cưỡng không được kè gần vào Lục Tử Tranh, nhẹ nhàng ờ trên cái mũi xinh xắn ngay thẳng của Lục Tử Tranh mà hôn một thoáng, sau đó, bèn nhìn thấy Lục Tử Tranh như có cảm giác mà bấu môi một cái, dáng vẻ tựa như hơi không vui vì bị người khác quấy rầy mộng đẹp, trông vẻ đáng yêu khó gặp, khiến lòng Giang Hoài Khê, đã mềm còn mềm hơn.

Giang Hoài Khê khắc chế lại trái tim có phần chộn rộn của mình, thoáng cách xa Lục Tử Tranh một chút, rồi mới đưa tay ra, định lần mò gương mặt Lục Tử Tranh lần nữa, bỗng nhìn thấy, Lục Tử Tranh giật giật thân thể, chột, mãnh liệt mở mắt ra.

Giang Hoài Khê có tật giật mình mà đột nhiên thu về tay đưa ra, do động tác quá mức cấp bách, dùng lực quá mạnh, bất cẩn quơ đồng hồ báo thức xuống nền nhà, phát ra một tiếng vang to lớn.

Lục Tử Tranh bị hoảng sợ, mang theo chút mờ mịt nhìn Giang Hoài Khê, dùng thanh âm hơi kinh ngạc và khàn khàn lười biếng lúc vừa tỉnh ngủ, hỏi: “Hoài Khê, làm sao vậy...”

Đây là lần đầu tiên Giang Hoài Khê nghe thấy thanh âm lười biếng khiêu gợi của cô như vậy, trong một lúc tim đập chột nhanh một nhịp, nhìn khuôn mặt nửa ngủ nửa tỉnh lơ mơ xinh đẹp của Lục Tử Tranh, trong lòng tựa như có một sợi lông vũ đang nhẹ nhàng gãi lấy, tê tê ngứa ngứa. Nàng quay đầu lại che giấu ánh mắt và thất thố quá mức nóng rực của mình, nhẹ nhàng hắng giọng một cái, giả bộ tự nhiên bình tĩnh bảo: “Không gì, bất cẩn va ngã đồng hồ báo thức thôi, sao tỉnh sớm thế này?”

Lục Tử Tranh mở to đôi mắt có phần lìm đim, trông qua bầu trời đêm còn bao phủ một màu lam sẫm, hơi ngượng ngừng bảo: “Có lẽ vừa mới đổi giường nên hơi không quen, đánh thức cô sao?”

Giang Hoài Khê không khỏi có chút buồn cười, nói một cách chính xác, hẳn là mình đánh thức người ta. Nàng nhìn sắc trời không rõ ngoài cửa sổ, hơi suy nghĩ một chút, hỏi: “Là ngủ không được à? Không bằng thì rời giường, chúng ta sớm chút ra ngoài tản bộ bên bờ biển thế nào?”

Lục Tử Tranh đã không còn buồn ngủ nữa, bèn gật đầu đồng ý, sau đó dứt khoát ngồi dậy, xuống giường đến phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Cô đứng trước bồn rửa mặt của phòng vệ sinh, bóp kem đánh răng ra, hứng nước, bỏ bàn chải đánh răng vào trong miệng, lúc chuẩn bị chải, vừa ngẩng đầu, bèn thấy gương mặt trắng nõn sạch sẽ của Giang Hoài Khê xuất hiện bên cạnh mình trong gương. Giờ khắc này, Giang Hoài Khê chỉ mặc áo choàng khoác ngoài váy ngủ, đang một tay cầm bàn chải đánh răng, một tay cầm kem đánh răng, nghiêm túc nặn bóp, nàng cúi đầu, tóc thẳng dài đen sẫm hiện thực luột lớt xuống hai bên gò má, khuôn mặt như ẩn như hiện, trong sự gợi cảm xinh đẹp lại có chút đáng yêu kỳ lạ.

Lục Tử Tranh kim lòng không dặng nghiêng đầu sang, nhìn chăm chăm Giang Hoài Khê, lơ mơ mà không nhúc nhích. Trong lúc nhất thời, cô có phần không phân biệt được, lần này là thật sự, hay là, vẫn đang trong mộng.

Giang Hoài Khê ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Lục Tử Tranh thất thần nhìn mình một cách kinh ngạc, tóc mái còn chưa chải tự nhiên xoắn xoắn mà hơi cong lên, đôi môi tươi đẹp tròn nước đang ngậm bàn chải đánh răng, dáng vẻ vô cùng khiến người ta thương yêu. Nàng bất giác cong cong khóe môi, đưa tay ra, dịch bước đến phía trước Lục Tử Tranh, nhẹ nhàng nắm lấy bàn chải đánh răng của Lục Tử Tranh, giúp cô trượt nhẹ hai lần, trêu đùa bảo: “Nhìn tôi quá mức đáng thương thế này, là đang cầu xin tôi giúp cậu đánh răng ư? Vậy tôi từ chối thì bất kính rồi.”

Lục Tử Tranh kẹp chặt bàn chải, lúng túng nhảy sang bên khác, sắc mặt khẽ biến thành hơi đỏ, ậm ờ khàn trương bảo: “Không có, không có, tôi... Tôi dường như chưa tỉnh ngủ cho lắm, cô tự lo cô là được rồi.”

Ý cười ở khóe môi Giang Hoài Khê sâu thêm, hứng nước vào cốc đánh răng của mình, sâu xa bảo: “Vậy thật đáng tiếc...”

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng xoa xoa đầu mi của mình, dáng vẻ có hơi ảo não.

Sau khi qua loa ăn điểm tâm xong, các cô cùng nhau đi ra ngoài, sóng vai chậm chậm men theo đường xi măng dài dài nhưng không rộng. Sắc trời âm trầm khiến tất cả trước mặt đều phủ kín một lớp khăn che mặt yên ắng, phẳng phất như thôn Cát An còn đang trong giấc mộng. Gió mát sạch sẽ mát lạnh tăng sáng thổi vào mặt, mang theo mùi vị mặn chát đặc thù của bờ biển, khiến Lục Tử Tranh trong nháy mắt tỉnh táo triệt để, hiếm khi, cảm giác có phần thần thanh khí sảng. Lục Tử Tranh nhìn về phía trước, thoảng, không nhận được, len lén liếc mắt ngắm Giang Hoài Khê một hai lần.

Vòng quanh đường xi măng không nhanh không chậm mà tản bộ không bao lâu, Lục Tử Tranh bèn nhìn thấy, biển cả mênh mông vô bờ, rõ ràng hiện ra ở trước mắt của cô. Cô nghiêng mặt sang bên, liền nhìn thấy bên môi Giang Hoài Khê có nụ cười nhẹ như có như không, chỉ vào sạn đạo gỗ trên biển cách đó không xa, nhẹ giọng nói với cô: “Lúc tôi còn nhỏ, hằng ngày vào rất sớm đã ra đây, ngồi ở chỗ đó chờ mặt trời mọc. Cậu có muốn ở đây xem mặt trời mọc một lần hay không?”

Trên mặt Lục Tử Tranh, trong chớp mắt có một ít thần sắc khát khao, nhìn sạn đạo gỗ, nhìn tiền tuyến giữa âm trầm và trời biển tương tiếp nhau ấy, gương môi nở nụ cười: “Tôi muốn.”

Cô không chỉ một lần từng khát vọng, có thể đi qua con đường Giang Hoài Khê từng đi, xem qua phong cảnh Giang Hoài Khê từng xem, nắm bắt mạch đập sinh mệnh đã từng nhảy lên của Giang Hoài Khê, hiểu rõ nàng nhiều một chút, nhiều thêm một chút nữa, tiếp đó, có lẽ cô có thể gần lòng của Giang Hoài Khê, thêm một chút, rồi lại thêm một chút nữa...

Giang Hoài Khê dẫn theo Lục Tử Tranh trên sạn đạo gỗ tìm một chỗ hơi hơi sạch sẽ, ngồi trên mặt đất, nhìn phụ nữ tùm năm tùm ba trước mặt khiêng vải lưới màu xanh lục khom lưng nhặt con hàu, nhìn trẻ em để chân trần vui đùa nô nức thả điều hay lượn vô sở, trong lòng nàng khẽ động, phảng phất như trong cái chớp mắt, nhìn thấy năm tháng đã qua rất lâu của trước kia, tất cả, như là trước đây.

Năm năm tháng tháng cảnh còn đó, tháng tháng năm năm khách đời đời [1].

Ánh mắt Giang Hoài Khê sâu xa nhìn bờ biển, nhân nhạ nói với Lục Tử Tranh rằng: “Tử Tranh, cậu nhìn đi, người ở đây, từ sáng đã phải luôn làm lụng như thế, tận tới đêm khuya, ngày qua ngày, năm qua năm, vẫn là như thế, nhất thành bất biến. Tôi đã từng một lần không hiểu, cuộc sống như thế, đến tột cùng có ý nghĩ ra sao, bọn họ đến tột cùng là dùng niềm tin ra sao để tiếp tục đi tiếp.”

Giang Hoài Khê như vậy, là tịch mịch và tiêu cực mà Lục Tử Tranh chưa từng gặp, trong nháy mắt, khiến Lục Tử Tranh có chút hoảng sợ bất an. Vô số lần cô tra hỏi bản thân trong lòng, đến tột cùng, có bao phần hiểu rõ Giang Hoài Khê, mà vào giờ phút này, lại bị thương phát hiện, đáp án là, không một chút nào.

Giang Hoài Khê mang theo nụ cười nhòa nhẹ nhàng chớp chớp mắt về Lục Tử Tranh, tỏ ý vỗ về, dừng dừng nói tiếp: “Sau khi tôi đến nơi đây vào năm 12 tuổi, lúc mới bắt đầu thì nhớ nhà, thường thường mất ngủ, rạng sáng ba, bốn giờ là tỉnh dậy rồi, sau đó ở trên giường lăn lộn khó ngủ, cảm thụ trống rỗng ở trong phòng, trong hoảng hốt chợt cảm thấy thế giới trống trải cô tịch tựa như chỉ còn thừa lại mỗi mình mình. Thế là sau đó, chỉ cần trời vừa hơi sáng là tôi đã gấp rút đi ra ngoài, tới nơi đây nhìn những đám người bận rộn này, tìm kiếm một ít cảm giác náo nhiệt. Sáng sớm, nhìn mặt trời bay lên từ dưới mặt nước biển, chạng vạng, thì nhìn nó từng chút từng chút biến mất ở trong đường chân trời, thế là hiểu, một ngày không có chút ý nghĩa nào lại trôi qua rồi. Rất nhiều lần tôi nhìn mặt trời từng chút từng chút ngã về Tây, rồi suy tư, nhân sinh, cũng chỉ là lỏa lỏa mà đến, lại lỏa lỏa mà đi, con người chúng ta tội gì phải nương tựa vô ích trên thế gian này đâu. Sớm chút rồi đi, có lẽ, cũng coi như là sớm chút giải thoát.”

Tìm Lục Tử Tranh loạn nhịp nhìn Giang Hoài Khê, cắn môi, chờ lời kế tiếp của Giang Hoài Khê, nhất thời trong lòng cũng có chút thần thờ mệnh mông.

Giang Hoài Khê cười khẽ một tiếng, quay đầu, trong con ngươi mang theo chút gian trá bảo: “Tử Tranh, lúc ấy, có phải là tôi đã vô cùng nhìn xa trông rộng, rất sớm đã thấu hiểu ý nghĩa nhân sinh đúng không?”

Lục Tử Tranh bị mèo khen mèo dài đuôi của nàng chọc cho có hơi buồn cười, phì cười trong lòng phai nhạt một ít, nhẹ nhàng cười gằn một tiếng, không hề trả lời nàng.

Giang Hoài Khê thu về nụ cười, thờ dài thườn thượt một hơi, nói: “Khi đó thân thể tôi không tốt lắm, thường thường bị ốm đau dằn vặt, tâm tình ngày càng sa sút, càng ngày càng không tìm được ý nghĩa sự tồn tại của bản thân, cuộc sống tựa như đang làm một nhiệm vụ không thể không hoàn thành, càng ngày càng chán nản. Thím Lâm nhìn vào mắt, nhưng lại lặng lẽ để vào trong lòng.” Nói tới nơi đây, Giang Hoài Khê lại cố ý bổ sung một câu: “Mặc dù nhìn thím Lâm thì có hơi ngậy ngốc, có điều, thím ấy thật sự rất biết nghe lời đoán ý. Ừm, Tử Tranh, sau này cậu nên học theo thím Lâm chút đi, thế là có thể bớt khiến tôi học lòng tí rồi.”

Sắc mặt Lục Tử Tranh không nhịn được có phần đen lại, trả đũa: “Cô ở cùng với thím Lâm nhiều năm như vậy, xem ra, cũng không học được bao phần.” Đường như cô bắt được một câu, khi còn bé thân thể của Hoài Khê không tốt lắm?

Giang Hoài Khê khẽ cười một tiếng, cũng không để tâm, nhìn sắc trời càng ngày càng sáng, cùng người ngày càng nhiều trên bờ biển, ánh mắt dần dần trở nên xa xưa: “Có một ngày, khi thím Lâm đến làm cơm cho tôi, đột nhiên đưa cho tôi một bao đồ màu xanh lục, nói với tôi là giống hoa mới do con gái thím ấy nuôi cấy ra được, thím ấy nhìn tôi thường thường hay buồn rầu, bảo là nếu có hứng thú thì thử trồng một chút để giải sầu thử xem, xem cuối cùng là sẽ nở ra hoa thế nào.”

“Khi đó tôi cũng chẳng hề để tâm, chỉ thuận miệng nói một tiếng cảm ơn, rồi bỏ vào trong ngăn kéo của phòng khách. Thím Lâm lại do dự hồi lâu, rồi nói với tôi “Kể ra thì con cũng đừng tức giận, thím thì thoáng cứ thấy con rầu rĩ không vui, nhưng lại ngốc lắm nên không biết nói chuyện thế nào. Có một lần, không phải con từng hỏi thím, rằng cuộc sống đến tột cùng có ý nghĩa gì, thím không trả lời được. Mấy ngày trước con gái thím quay về, thím nói với nó tình huống của con, nó liền bảo thím đưa cái túi hạt giống này cho con.

Nó là một người làm vườn, nó bảo thím nói với con, khi nó gây trồng giống hoa mới, bao giờ cũng vô cùng kỳ vọng là nó sẽ nở hoa theo như ý mình hay không, nhưng trong lúc đó, bất luận nó bận tâm sâu lo thế nào thì cũng vô tích sự cả, dù sao cũng phải đợi đến khi nó ra hoa rồi, nó mới có thể biết đáp án được. Mà ý nghĩa của cuộc sống, cũng đại khái là như vậy, cuộc sống muốn ra hoa cho con thế nào, con cũng phải đợi đến sau khi hạt giống nảy mầm nở hoa xong thì mới có thể sáng tỏ, nếu con trong lúc hạt giống còn chưa nảy mầm thì đã muốn từ bỏ, vậy, con mãi mãi cũng sẽ không biết được đáp án. Nếu đã gieo hạt giống rồi, khổ sở suy nghĩ lo lắng, chỉ bằng lòng tràn kỳ vọng, hưởng thụ kỳ vọng trong những ngày đợi nở hoa, để tháng ngày dễ chịu hơn một chút.”

Giang Hoài Khê thu hồi ánh mắt tìm về nơi xa: “Ngày ấy, tôi tìm một cái chậu, gieo những hạt giống ấy, mỗi ngày tưới nước cho nó, mang nó tắm nắng, rồi kỳ vọng, nó sẽ nở ra hoa thế nào. Bởi vì có kỳ vọng, tháng ngày dường như dễ chịu hơn đôi chút.” Nàng quay đầu nhìn Lục Tử Tranh một chút, trong đôi mắt mang theo chút ánh sáng dịu dàng, trong thanh âm mang theo nhu tình nhân nhạ lưu luyến, bảo: “Năm ấy khi vào trường đại học, tôi thấy được hạt giống của sinh mệnh đã nở ra đóa hoa thứ nhất cho tôi, tôi đặt tên cho nó là ‘gặp phải tình yêu’...”

Lòng của Lục Tử Tranh, hơi run rẩy một chút.

Giang Hoài Khê đưa tay dịu dàng bao phủ bàn tay đang đặt trên tấm ván gỗ của Lục Tử Tranh, yếu ớt mà bao bọc: “Tử Tranh, tôi không rõ trong sinh mệnh hai mươi năm trước của cậu đã nở ra hoa thế nào, nhưng những bông hoa sắp nở rộ còn lại trong nhân sinh ấy của cậu, tôi rất muốn nhìn thấy, xin cậu đừng từ bỏ, cùng kỳ vọng với tôi được không?”

Vành mắt của Lục Tử Tranh trong nháy mắt có chút ẩm ướt, đôi mắt phủ kín một lớp hơi nước nhấp nhô, trong lúc tim còn đang loạn nhịp, Giang Hoài

Khê đột nhiên hơi lên giọng nhắc nhở: “Từ Tranh, cậu xem...”

Theo tầm mắt của Giang Hoài Khê, Lục Từ Tranh nhìn thấy, triều dương cuối cùng từ trên mặt biển bay lên, trong nháy mắt, hào quang vạn trượng, vạn vật trên bờ biển, tựa như một bức tranh sơn dầu trắng đen, phút chốc bị một họa sĩ kỳ diệu tô dát lên sắc thái, tất cả, đều trở nên tươi sống hẳn. Thủy triều vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt lên xuống, ngư dân xoắn ống quần, con nít để chân trần kéo diều chạy băng băng, tất cả tất cả, đều tràn đầy sức sống dạt dào như thế...

Giang Hoài Khê đưa ngón tay thon mảnh, xa xa chỉ về con diều run rẩy bay lượn trên bầu trời xanh, bình thần dịu dàng nói rằng: “Từ Tranh, sinh mệnh của chúng ta tựa như con diều giấy mà đứa trẻ kia thả vậy, dù rằng cuối cùng diều cũng sẽ đứt dây rơi xuống, nhưng nó cũng không bởi vì vậy mà từ chối bay lượn. Chỉ cần có người nhặt diều lên, lần nữa lồng dây tu bổ cho nó, nó cuối cùng có thể lần nữa bay liệng với trời xanh. Diều chỉ có thể không ngừng bay về hướng càng xa càng cao, mới có thể biết được thế giới bên ngoài rộng lớn đến mức nào, mà chúng ta, chỉ có thể tiếp tục đi tiếp, mới có thể biết được, viên hạt giống gieo xuống này, sẽ ở trong sinh mệnh, nở ra đóa hoa ra sao cho chúng ta.”

Lời nói của Giang Hoài Khê, tựa như một luồng nhiệt độ không ấm không nóng đang từ từ ủ bóng lòng của Lục Từ Tranh, nơi băng tuyết bao trùm, dường như bắt đầu dần dần hòa tan, để lộ ruộng nương màu mỡ phía dưới có thể gieo giống nở hoa...

Nàng ngưng mắt nhìn chăm chăm Lục Từ Tranh, giọng điệu dịu dàng: “Từ Tranh, tôi sẵn lòng làm người nhặt diều cho cậu, ngàn ngàn vạn vạn lần. Mà cậu, đồng ý vì tôi, bay lượn một lần nữa được không?” Toàn thân Giang Hoài Khê vốn là khí chất quạnh quẽ, cũng trong khoảnh khắc như vậy, tỏa ra dịu dàng lưu luyến từ trong ra ngoài.

Lục Từ Tranh nhìn khuôn mặt nghiêm túc dịu dàng của Giang Hoài Khê, cô nhìn thẳng vào trong tròng mắt, trong lòng của nàng, chăm chú rất lâu... Cuối cùng, một nụ cười dịu dàng tỏa ra ở bên môi Lục Từ Tranh, cô nói: “Hoài Khê, vì cô ngàn ngàn vạn vạn lần...”

Nếu trong sinh mệnh có thể có người, vậy tôi lựa chọn yêu quý.

Nếu trong cuộc sống có thể có người, vậy tôi lựa chọn kỳ vọng.

Chỉ cần có người, chỉ có thể là người.

Vì người, ngàn ngàn vạn vạn lần.

Chú thích:

[1] Gốc là “Niên niên tuế tuế cánh tương tự, tuế tuế niên niên nhân bất đồng”, tác giả chế lại từ câu “Niên niên tuế tuế hoa tương tự, tuế tuế niên niên nhân bất đồng” của Lưu Hi Di trong Bạch Đầu Ông Vĩnh.

Lời editor: Vì Hoài Khê, vì Từ Tranh, cô editor xinh đẹp bằng lòng ngồi trước máy tính vào giờ Mỹ ngàn ngàn vạn vạn lần =))))

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Sau khi câu “Hoài Khê, vì cô ngàn ngàn vạn vạn lần” được nói ra, Lục Từ Tranh trước sau đều không dời đi ánh mắt, lẳng lặng mà cùng Giang Hoài Khê nhìn nhau rất lâu. Giang Hoài Khê lại dường như bị bóng bởi ánh mắt sáng rực của Lục Từ Tranh vậy, mang tai dần dần đỏ ửng lên, tầm mắt mang theo chút luống cuống vội vã dời đi, giả vờ tự nhiên mà nhìn về phía xa xa.

Lục Từ Tranh lặng im nhìn cử động của Giang Hoài Khê, con người thoáng ảm đạm dần. Lập tức, cô tựa như nghĩ đến điều gì đó, lại bỗng dưng có phần thư thái than nhẹ một tiếng, im lặng cười cười.

Cô lật lại bàn tay được Giang Hoài Khê yếu ớt bao bọc, nhẹ nhàng nắm lấy tay của Giang Hoài Khê, mở ra năm ngón tay, từng chút từng chút, khám vào trong năm ngón tay của Giang Hoài Khê, cùng nàng mười ngón bao bọc.

Một khắc ấy khi mười ngón tay nắm lấy nhau, thân thể Giang Hoài Khê nhẹ nhàng run rẩy một chút, ngón tay cứng ngắc không nhúc nhích. Cuối cùng, nàng quay người qua nhìn về phía Lục Từ Tranh, sương mù trùng trùng trong đôi mắt như mực, dường như có thiên ngôn vạn ngữ, rồi lại muốn nói lại thôi.

Lục Từ Tranh lại chỉ nở nụ cười sáng tỏ và dịu dàng hướng về Giang Hoài Khê, mắt ngọc mây ngai, đáng tươi cười, là xán lạn mà Giang Hoài Khê chưa từng gặp, trong nháy mắt, khiến Giang Hoài Khê thất thần, mắt lại không muốn dời đi một tí tẹo nào.

Nửa đêm, Lục Từ Tranh vốn bởi vì mơ thấy mẹ mà từng thức giấc một lần, khi đó, Giang Hoài Khê đang ngủ rất nặng nề, cô lẳng lặng đưa mắt nhìn Giang Hoài Khê trong màn đêm hồi lâu, nhẹ nhàng vòng lấy Giang Hoài Khê, lần nữa mới có thể bình yên mà ngủ, chẳng qua là, lại không cách nào ngủ sâu được. Sáng sớm, từ trước khi Giang Hoài Khê tỉnh lại, Lục Từ Tranh cũng đã có chút tỉnh táo lơ mơ. Giang Hoài Khê ánh một nụ hôn dịu dàng như

hòa ở trên chóp mũi của cô, khiến cho cô khoan thai tỉnh lại, vừa mừng vừa sợ. Một khắc ấy khi cái hôn hạ xuống, nhu tình mật ý của Giang Hoài Khê, trong phút chốc đã ùi phẳng nhẵn nhụi giữa đôi lông mày, về u sầu giữa trái tim của cô.

Hoài Khê, người cần gì khiến tôi tự lừa gạt mình, rằng đây chỉ là bạn tốt?

Tại vừa nãy, sau khi lần nữa xác nhận ánh mắt dịu dàng kiên định như vậy của Giang Hoài Khê, Lục Tử Tranh cuối cùng sáng tỏ, cuối cùng chắc chắn, cuối cùng an tâm. Nếu như đây cũng không tính là yêu, vậy cô thật phải bi ai rồi.

Tình yêu này, sao lại là cô tự mình độc diễn được? Phải là điệu waltz hai người bước tiến bước lùi vừa ăn ý lại vừa bi ai của cô và Giang Hoài Khê mới đúng. Khi Giang Hoài Khê tiến bước, cô lùi quá xa, khi cô tiến bước, Giang Hoài Khê lại bất ngờ lựa chọn xoay người. Cô không biết Giang Hoài Khê đang sợ hãi do dự điều gì, hoặc có lẽ, là cô tự đề vượt cơ hội và duyên phận vốn nên nắm bắt. Nhưng nếu như, tình yêu này nhất định là một hồi truy đuổi, vậy thì cô đồng ý, dâng lên từng khí đơn độc còn sót lại của mình, dâng lên quãng đời còn lại mà cô ở lại vì Giang Hoài Khê, sánh kịp bước tiến của Giang Hoài Khê, cùng đi đến cùng.

Triều dương đã lên tới giữa trời rồi, phát ra một chút ánh vàng muôn trượng khiến người khó mà ngáng mắt.

Lục Tử Tranh xiết chặt tay Giang Hoài Khê, ở trong cái nhìn chăm chăm của Giang Hoài Khê, ung dung đứng lên, hơi khom người xuống, ý cười tràn đầy, hỏi Giang Hoài Khê: “Hoài Khê, chúng ta về nhà đi, tôi muốn chuẩn bị bữa trưa cho cô, dạy tôi được không?”

Về mặt của Giang Hoài Khê bị che phủ ở trong ánh vàng triều dương, có hơi mông lung không chân thực. Lục Tử Tranh chỉ cảm thấy bên mặt cô, có một đạo tầm mắt nóng rực vẫn đang xích chặt trên mặt mình. Sau đó, cô nghe thấy, tiếng Giang Hoài Khê nhẹ nhàng đáp lại: “Được.” Năm ngón tay đang nắm lấy nhau, cảm nhận được sức lực nhẹ nhàng từ từ nắm chặt của Giang Hoài Khê, nóng như vậy, ấm như vậy, và... Ngọt như vậy...

Ý cười của Lục Tử Tranh, dần dần sâu sắc thêm..

Lúc về đến nhà, Lục Tử Tranh vừa mới vào nhà bếp kiểm tra nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, chuẩn bị hỏi thăm Giang Hoài Khê muốn ăn gì, bỗng nghe thấy điện thoại của Giang Hoài Khê đột ngột vang lên.

Giang Hoài Khê cúi đầu lướt qua biểu hiện người gọi một chút, hơi cau lại rồi mới ấn nhận điện thoại, liền theo sau, chỉ là nhàn nhạt đáp lại vài câu “Dạ, được, chị chờ lát...” Rồi liền cúp điện thoại.

Điện thoại là Hứa Bách Hàm gọi tới, hỏi thăm Giang Hoài Khê về giờ làm việc cụ thể, địa chỉ gia đình, số điện thoại, cùng với điện thoại cấp trên, vân vân... Của Giang Vong.

Giang Hoài Khê hơi áy náy mà chớp chớp mắt nhìn về hướng Lục Tử Tranh, nhẹ giọng bảo: “Tử Tranh, tạm thời tôi có một chút chuyện phải xử lý, cậu chờ tôi một lát được không?”

Lục Tử Tranh gật đầu cười cười, tất nhiên là thể thiết đáp ứng: “Không sao, thời gian còn sớm, cô lo chuyện cô trước đi.”

Giang Hoài Khê liền hí híp đôi mắt lại, cười nhẹ, xoay người đi vào phòng sách.

Lục Tử Tranh ở trong nhà bếp bận rộn được một lúc, cường không được sự hơi tò mò của mình mà nhanh chân thò đầu về phía phòng sách, bèn trông thấy Giang Hoài Khê đang mở máy tính lên, cúi đầu, tóc dài tản lác như thác nước che đi về mặt nàng. Lục Tử Tranh chỉ thấy được ngón tay trắng nõn nhỏ dài của Giang Hoài Khê, đang nắm một chiếc bút máy màu bạc vàng, trượt nhanh như gió ở trên một quyển sổ màu đen.

Lục Tử Tranh ngần ngại, đột nhiên, bỗng không nguyên do mà sinh ra một loại dục vọng, muốn, muốn nhẹ nhàng cắn ngón tay xinh đẹp nhỏ dài ấy của Giang Hoài Khê một cái...

Sau phút chốc nhận ra được ý nghĩ kinh hãi của mình xong, mang tai của Lục Tử Tranh bỗng dựng đơ lên, cảm thấy hai má như đang nóng bừng, ngượng ngùng mà không dám nhìn Giang Hoài Khê thêm nữa, kinh hoàng xoay người rời khỏi.

Một lúc lâu sau, Lục Tử Tranh rót cuộc bình tĩnh lại, không nhận được có phần buồn cười đối với bản thân.

Cô rửa rau, nhớ đến sau lúc Giang Hoài Khê ăn điểm tâm xong cho đến tận bây giờ, cả một giọt nước còn chưa có uống vào, liền dừng lại công việc trong tay, ra nhà bếp, đi vào phòng khách săn sóc mà rót một ly nước mật ong, đưa vào phòng sách cho Giang Hoài Khê.

Lần này, Giang Hoài Khê đã không ở trong phòng. Lục Tử Tranh ngược mắt nhìn ra phía ngoài, bèn thấy Giang Hoài Khê đang đưa lưng về phía cô, đứng ở bên ngoài ban công gọi điện thoại, thấp giọng nói điều gì đó.

Bước chân Lục Tử Tranh nhẹ nhàng tiến vào phòng sách, đặt nhẹ nước mật ong bên bàn học cạnh máy vi tính, chuẩn bị xoay người rời đi. Cúi đầu xuống, trong lúc lơ đãng, dư quang cô bỗng lướt thấy trên quyển sổ tay màu đen rộng mở cạnh máy vi tính là chữ viết thanh tú đật của Giang Hoài Khê, bưng bưng vào trong mắt. Nét chữ còn chưa khô hẳn, trang đầu là, ngày 25 tháng 3, trời quang, chính giữa trang, chỉ có một hàng chữ gây guộc:

“Lúc cậu ấy mỉm cười thật đẹp.”

Bước chân Lục Tử Tranh hơi dừng lại một chút, cảm giác, trong lòng tựa như có một sợi lông vũ, dịu dàng mà mon men, khiến cho cô trong lúc nhất thời ức chế không được chút nấn nhen nguyên có phần yếu mềm. Ánh mắt cô quyến luyến mà tinh tế từng chút từng chút mô tả lại mỗi bút mỗi họa của mỗi một

chữ, lại không nhìn được mỉm cười, ngẩng đầu lên truy tìm bóng người của Giang Hoài Khê.

Vừa ngẩng đầu, lại thấy Giang Hoài Khê không biết đã cúp điện thoại lúc nào, đã quay người về, còn đang lẳng lẳng nhìn cô nữa. Nửa ngày, Giang Hoài Khê tựa như mới nhận thấy quyền sở tay còn đang rộng mở, lông mày hơi cau lại, có phần xấu hổ mà lạnh lùng bảo: “Không Từ không dạy cậu là phi lễ chó nhìn sao?”

Lục Từ Tranh lại chỉ không nói lời nào, vẫn dùng đôi mắt dịu dàng như mặt nước, mỉm cười sáng tỏ mà nhìn chăm chăm nàng.

Giang Hoài Khê cảm thấy chán nản, Lục Từ Tranh dường như từ sau sáng nay đã biến thành người khác vậy, khiến nàng trong lúc nhất thời dường như có hơi không đỡ được. Cuối cùng, trong lúc đối diện với ánh mắt như vậy của Lục Từ Tranh, nàng bại trận, dời ánh mắt qua nơi khác, bước vào trong phòng, giả vờ tự nhiên mà khép lại quyển nhật ký, lạnh nhạt dặn dò: “Lần này thì thôi, lần sau không được vi phạm nữa.”

Lục Từ Tranh lại chỉ trả lời bằng một nụ cười thanh thản vui vẻ về phía nàng.

Sau khi Hứa Bách Hàm nhận được tư liệu do Giang Hoài Khê phân phát, kỹ càng mà nhìn những bảng giờ giấc ấy, rồi một chuỗi lại một chuỗi dây số, cùng, một bức ảnh của Giang Vong do Giang Hoài Khê am hiểu ý người phân phát đến, trong phút chốc, nước mắt chảy ra tràn mi, lã chã mà rơi xuống trên bức ảnh, trên gương mặt mím môi lãnh đạm không chút biểu tình của Giang Vong.

Là em ấy, đúng là em ấy...

Chỉ một khắc cũng không chờ được, lập tức phân phó người làm thủ tục xuất viện cho chị, phân phó tài xế đến bệnh viện đón chị, không kịp thông tri cho người nhà, đã vội vội vàng vàng mà chạy tới Lâm Châu.

Dọc theo đường đi, Hứa Bách Hàm ở trong lòng thiết tưởng một ngàn lần một vạn lần, khi nhìn thấy Vân Bạc, phải nói gì với em ấy, Vân Bạc, sẽ phản ứng mình ư, Vân Bạc, sẽ giả vờ không hề quen biết mình ư? Sẽ đẩy mình ra, sẽ dùng ánh mắt căm hận nhìn mình ư?

Mỗi một lần thiết tưởng như vậy, Hứa Bách Hàm bèn cảm thấy, đau đớn ở đáy lòng, lại nhiều hơn một phần, tựa như bị một lần lại một lần vạn tiễn xuyên tim vậy. Chị căng thẳng mà gắt gao dùng móng tay cào véo lòng bàn tay của mình, khe khẽ cắn lấy khớp xương ngón tay cái của mình, để bình phục nỗi lòng xúc động không thôi và tâm tư sợ hãi không thể tả.

Khi xe dừng ở cửa bệnh viện nhà họ Giang, khi chị hạ kính xe xuống trông ngóng tòa nhà màu trắng lạnh lẽo ấy, Hứa Bách Hàm tự nhủ ở đáy lòng, Hứa Bách Hàm, ngoài em ấy ra, cái gì mà cũng không cần cả. Toàn bộ thế giới, chỉ cần có em ấy là tốt rồi.

Trời đã sắp tối rồi, giờ tan tầm của Giang Vong sắp đến. Giang Hoài Khê nói cho Hứa Bách Hàm chỗ văn phòng của Giang Vong, thông báo cho chị là ngày hôm nay Giang Vong có ca ngoại trú, xong việc đều sẽ trước tiên về văn phòng một chuyến để thay quần áo. Hứa Bách Hàm xuống xe, cấn cấn mỗi, nắm chặt song quyền, lấy hết dũng khí, liền vội vội vàng vàng mà đi đến văn phòng của Giang Vong.

Hứa Bách Hàm nhìn cánh cửa màu trắng đóng chặt ấy, nghe thấy tiếng tim đập của mình nhanh như sắp nhảy ra lồng ngực, chị giơ tay lên, tình tường nhìn thấy, tay của mình run rẩy đến không thể tưởng tượng nổi, gần như muốn thoát lực.

Cuối cùng, chị vẫn nhẹ nhàng gõ vang cánh cửa kia, một lần, hai lần, ba lần...

Bên trong, truyền đến tiếng nói chị nghe được mấy lần ấy, có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ: “Mời vào...”

Em ấy vẫn chưa tan tầm, vẫn chưa đi khỏi, tốt quá... Hứa Bách Hàm nhẹ nhàng ní non trong đáy lòng.

Tay nắm chặt nắm cửa, sau lần run rẩy nhẹ nhàng qua đi, tăng tăng tán lực, chặt chẽ xoay tròn, cửa mở, chị đẩy xe lên, phát sinh tiếng vang nặng nề, xuất hiện ở trước mắt Giang Vong.

Giang Vong vốn đưa lưng về phía nắm cửa, cô đang cầm áo blouse bỏ vào trong tủ treo quần áo, nghe thấy tiếng vang, cô khóa tủ xong bèn hững hờ quay đầu lại, tưởng là tiểu y tá tạm thời tìm mình có việc gì. Lại chưa từng nghĩ, cô vừa quay đầu, lại trông thấy là khuôn mặt quen thuộc, là khuôn mặt cô khắc ghi vào trong lòng, tan vào trong sinh mệnh của Hứa Bách Hàm.

Bởi vì cửu biệt trùng phùng mà cảm xúc của Hứa Bách Hàm vui buồn xúc động ngổn ngang, đôi mắt chị đã ngấn đầy nước mắt, nhưng lại không cam lòng dời đi nửa phần ánh mắt, không cam lòng chớp mắt để nước mắt rơi xuống, chỉ biết bất động mà nhìn chăm chăm vào gương mặt lạnh lùng xinh đẹp hơi có chút xa lạ, nhưng lại vẫn như cũ sít sao tác động đến nhịp tim của chị.

Lúc bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sửng sốt, nhất thời quên mất phản ứng.

Sau lần khiếp sợ thất thần của Giang Vong lúc mới đầu, cô sửng người lại, mím môi mím thật chặt, khôi phục dáng vẻ lãnh đạm không có chút rung động nào của ngày xưa, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Hứa Bách Hàm, mặc chị tùy ý mà đánh giá bản thân.

Hứa Bách Hàm tiến lên một chút, kim lòng không dặng đưa tay, nắm chặt bàn tay Giang Vong buông xuống bên người, ngược đầu nghẹn ngào hỏi cô: “Vân Bạc, Vân Bạc, thật là em phải không, không phải là chị đang nằm mơ, đúng không?” Chạm tới nhiệt độ chân thật này của Giang Vong, cảm nhận được xúc cảm rõ ràng này, Hứa Bách Hàm chỉ cảm thấy, một môi mà chị dốc sức chống đỡ nhiều năm qua, trong nháy mắt như tìm được nơi nương tựa, an lòng, muốn khóc, lại muốn cười. Điều chị muốn nhất, muốn nhất, là đưa tay ôm chặt lấy cô, tựa ở trong ngực của cô, nghe nhịp tim rõ ràng của cô, nói

cho cô biết, giấc mơ nhiều năm chờ đợi, thật sự rốt cuộc trở thành sự thật rồi...

Giang Vong lẳng lẳng mà nhìn Hứa Bách Hàm, hai tay bị Hứa Bách Hàm nắm thật chặt, cũng không giẫy thoát ra. Sau một lúc trầm mặc, bên môi cô toát ra một nụ cười cực nhạt cực nhạt, trong mắt, lại không có nửa phần ý cười, khẽ mở môi mòng, nhàn nhạt trả lời Hứa Bách Hàm: “Bách Hàm, đã lâu không gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

“Bách Hàm, đã lâu không gặp.”

Giang Vong nói bình tĩnh như vậy, đến nỗi trong lúc ngẩn ngơ Hứa Bách Hàm có loại ảo giác, dường như họ thật sự chỉ là chị em trùng phùng sau nhiều năm xa cách không gặp, mà không phải, là người yêu sinh tử cách xa nhau, yêu hận quấn quýt nhau của ngày trước.

Hứa Bách Hàm ngược mắt nhìn chăm chú Giang Vong, muốn phân biệt ra cảm xúc từ trong vẻ mặt của cô, nhưng chỉ nhìn thấy, đôi mắt Giang Vong như hồ cổ u tĩnh không gợn sóng, u ám khó hiểu, không nhìn ra nửa phần cảm xúc gợn sóng nào.

Hứa Bách Hàm há miệng, chỉ cảm thấy trong lòng tựa như bị tảng đá ngàn cân đè lại, trầm trọng khiến chị thở không nổi. Chị biết trong lòng mình, rõ ràng có vạn ngữ thiên ngôn muốn kể ra muốn giải thích, lại ở dưới ánh mắt bình tĩnh hờ hững như vậy của Giang Vong, trong khoảng một lúc, tất cả như hóc tại cổ họng, không phát ra được bất kỳ âm thanh gì.

Giang Vong lại tựa như không một chút sốt ruột nào, trong vẻ mặt tựa như có phần sáng tỏ, lại tựa như mang theo một chút trào phúng mà Bách Hàm không phân rõ được, im lặng chờ chị mở miệng lần nữa.

Hứa Bách Hàm xiết thật chặt bàn tay cầm lấy Giang Vong, để hấp thu sức lực mở miệng, cuối cùng, chị tìm về thanh âm của mình: “Vân Bạc, xin lỗi...”

Vừa dứt lời, chị bèn thấy đôi môi vẫn mím lại thật chặt của Giang Vong chợt khẽ cười nhếch ra, nụ cười có mấy phần sáng tỏ, lại mấy phần cô tịch, còn có mấy phần trào phúng rõ ràng.

Trong nháy mắt đó, Giang Vong cười bản thân, rằng trong lòng vậy mà có chút chờ mong mơ hồ. Cô cưỡng không được bật ra nụ cười khổ ở trong lòng mình, cảm thấy, thương tích ở trong lòng vẫn chưa hoàn toàn khép lại rồi lại không ngừng bị nhiều lần vạch trần ấy, ở trong phút chốc đây có máu vọt nứt ra ngoài, khiến cô đau đớn không thể tả rồi lại vui sướng tràn trề, khóe mắt, gần như đã có lệ, sắp ức chế không được mãnh liệt tràn ra.

Qua nhiều năm như vậy, điều cô muốn, xưa nay đều không phải là câu xin lỗi này của Hứa Bách Hàm. Nhưng Hứa Bách Hàm, điều chị ta có thể cho cô, lại xưa nay chỉ có câu này, Vân Bạc, xin lỗi. Bất luận là nhiều năm trước, hay là ngày hôm nay của nhiều năm sau, xưa nay chị ta đều cho không được cái mình muốn, mình sớm phải biết rồi chứ, không phải ư?

Giang Vong hơi nghiêng thân đi, giẫy ra tay bị Hứa Bách Hàm cầm lấy, dừng dừng trả lời chị: “Đã không sao rồi.”

Trong nháy mắt, Hứa Bách Hàm đã nhận ra chống cự thỉnh thoảng tỏa ra từ trên người Giang Vong, trong một lúc có chút hốt hoảng đưa tay lần thứ hai tóm chặt lấy tay Giang Vong, vội vàng hoảng loạn mà nói năng lộn xộn giải thích: “Vân Bạc, xin lỗi, năm đó, năm đó chị thật không phải là muốn vứt bỏ em, chỉ là chị không thể thấy chết mà không cứu được. Vân Bạc, khi đó chị nghĩ, chị lập tức sẽ đi theo em, chị sẽ không để em lẻ loi một mình, chúng ta chết cũng phải chết cùng nhau, chị thật sự thật sự...” Chẳng qua, câu cuối cùng “Yêu em, yêu em còn hơn tưởng tượng của chị” ấy còn chưa nói ra khỏi miệng, chị liền nhìn thấy, trong tròng mắt Giang Vong, có ý cười trào phúng chợt lóe lên, khiến chị trong một lúc, cổ họng nghẹn lại, lạc mất thanh âm. Ở dưới ánh mắt trào phúng xịch lỏa thậm chí mang theo chút khinh bỉ của Giang Vong, cũng lại, cũng lại nói không nổi nữa...

Đúng rồi, chết cũng phải chết cùng nhau, nói kiên trung bất khuất đến chết không đổi như thế, nhưng hôm nay, không phải là mình vẫn còn ở nơi đây, còn ở trước mặt em ấy sao? Không phải vẫn vứt bỏ, bắt cần em ấy rồi sống mười mấy năm đấy sao? Bất luận có nỗi khổ gì trong lòng, có lý do gì đi nữa, kết quả bày ở trước mặt Vân Bạc, thật sự là xịch lỏa như vậy. Chị thật sự, ở sau lúc sống chết chưa rõ của cô, sống tạm bợ qua quyết cho đến nay, lúc bây giờ, lại còn dám quang minh chính đại không biết xấu hổ mà thanh minh tìm kiếm tha thứ ở đây... Đây có tính là trào phúng hết sức hay không?

Hứa Bách Hàm bỗng chốc mất đi sức lực chống đỡ toàn thân, vùi đầu xuống thấp, buông ra hai tay nắm thật chặt Vân Bạc, che chặt hai má, nước mắt, theo khe hở ngón tay của chị, im lặng mà, mãnh liệt mà chảy ra, thương lòng rơi ra đầy đất...

Không trách Vân Bạc khinh thường chị như vậy, không trách cô...

Trong phút chốc, cả chị cũng nhận không được muốn khinh bỉ mình, Hứa Bách Hàm, thật sự là mày nói còn xuôi tai hơn so với hát đấy...

Nhưng Giang Vong cũng sau lúc Hứa Bách Hàm im lặng suy sụp như thế, chỉ dừng dừng lên tiếng bảo: “Không sao, tôi quên hết rồi, chị cũng hãy quên đi.” Cô nghiêng đầu nhìn một nửa tà dương đã biến mất bên ngoài cửa sổ một chút, ở trong lòng nhàn nhạt cười cười, chị thấy đấy, cho dù dễ chịu hay khổ sở, một ngày cũng sắp trôi qua rồi, tất cả đã thế này, còn có thể làm sao nữa? Cứ như vậy thôi.

Cô nhìn nhìn đồng hồ, nhẹ giọng hỏi: “Tôi sắp tan tằm rồi, chị muốn cùng đi xuống không?”

Hứa Bách Hàm mông lung nước mắt nhìn về mặt không chút rung động nào của Giang Vong, chỉ cảm thấy, lòng như tro nguội, tất cả đau khổ tuôn lên đầu, lại cuối cùng, chỉ có thể hóa thành nước mắt đắng chát lướt xuống bên khóe mắt...

Chị nên nói cho cô biết thế nào, rằng chị thật sự, rất yêu rất yêu cô? Chị đem cô khắc tiến vào trong lòng, tan vào trong sinh mệnh rồi, dạy chị đi, làm sao để chị có thể quên đây? Chị lại lần nữa mở miệng nỗ lực nói cho cô biết: “Vân Bạc, những năm gần đây, không có một khắc nào là chị không nhớ đến...” Từ “em” còn đang phun trào trong cổ họng, Giang Vong lại lạnh nhạt cắt ngang chị, thanh âm bình tĩnh mà đáng sợ: “Bách Hàm, sợ rằng hôm nay không phải thời điểm tốt để ôn chuyện, chúng ta xuống lầu trước đi.”

Hứa Bách Hàm chán nản trong chớp mắt, chị đang trong tuyệt vọng âm u nên không nghe được âm cuối khẽ run dưới ngữ điệu bình tĩnh kia của Giang Vong. Chỉ có Giang Vong tự mình biết, cô là hầu như chạy trốn chết. Hứa Bách Hàm đến, đột nhiên xuất hiện, ra ngoài hết thấy dự liệu của cô, cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, chưa chuẩn bị tốt bất luận Hứa Bách Hàm nói gì làm gì đều lòng như băng cứng - không đáp lại - không mềm lòng. Vì thế, cô không muốn nghe, cô không dám nghe, cô sợ hãi, mỗi một câu mỗi một chữ mà Hứa Bách Hàm dùng giọng nghẹn ngào nói ra, đều sẽ bắt cần xé rách mặt nạ bình tĩnh hết thấy của cô, sẽ đập vỡ suy nghĩ lý trí hết thấy của cô.

Ngày hôm nay của nhiều năm sau, Giang Vong cuối cùng mà thành thật đối diện với bản thân. Quả nhiên, cô vẫn còn yêu chị, tựa như nhiều năm trước, rất yêu rất yêu chị. Chỉ là, trong thất vọng giữa chờ mong một lần lại một lần, đã tích lũy thành thương tổn rồi.

Tôi còn yêu chị, cả sự thù hận giao triền không rõ ấy nữa. Nhưng mà, vậy thì thế nào đây?

Nên nhớ thương tâm bao giờ cũng khó tránh khỏi, cần gì phải để ý một chút ôn tồn này đâu.

Hứa Bách Hàm ở trong sự bình tĩnh lãnh đạm như vậy của Giang Vong, cuối cùng, lại vô lực biện bạch, nhếch miệng, nhưng lại không phát ra bất kỳ thanh âm nào. Hai người nhìn nhau không nói gì, một đường trầm mặc ra cửa, Giang Vong đẩy xe lăn của Hứa Bách Hàm chậm chậm đi tới, Hứa Bách Hàm ngồi ở trên xe lăn, nặng nề mà suy tư.

Thời điểm sắp tới cửa chính bệnh viện, Giang Vong cuối cùng nghe thấy Hứa Bách Hàm mang theo chút mong đợi liều lĩnh, quyết đánh đến cùng khăn cầu cô: “Vân Bạc, chị yêu em, chúng ta, bắt đầu lần nữa có được không?”

Trong nháy mắt đó, tay Giang Vong khẽ run lên, bước chân thoáng nghi một lúc, trong một hồi có phần loạn choạng.

Hứa Bách Hàm hơi nghiêng thân, trong hơi nước trong suốt trước mắt, dào dạt mong đợi mà nhìn Giang Vong, chờ đợi cô trả lời. Nếu như tất cả lời nói đều vô dụng vô lực, vậy, chị đồng ý dừng hành động chứng minh tất cả.

Nhưng từ đầu đến cuối, Giang Vong cũng chỉ trầm mặc đẩy chị từng bước từng bước đi về phía trước.

Lúc sắp đến trước xe chờ Hứa Bách Hàm, cuối cùng Hứa Bách Hàm nghe thấy được tiếng cười khẽ trầm thấp của Giang Vong, chị hơi ngửa đầu, nhìn thấy khuôn mặt mang theo nụ cười nhẹ như ẩn như hiện của Giang Vong dần dần tới gần.

Giang Vong khom người xuống, kề sát ở bên tai chị, trầm thấp mà nỉ non than vãn một câu: “Bách Hàm, bao giờ chị cũng thông dong đến muộn như vậy...”

Trong phút chốc tiếp theo, trời đất ngã nghiêng, Hứa Bách Hàm chỉ vô lực nhìn Giang Vong quyết tuyệt lạnh nhạt mà xoay người rời đi, đi khỏi tầm mắt của chị, thế giới của chị, nước mắt, ảm đạm lấy đôi mắt.

Bên tai của chị, liên tục quanh quẩn, là câu nói lạnh tanh mang theo ý cười trào phúng kia của Giang Vong: “Xin lỗi, tôi đã không cần nữa rồi...”

Một khắc ấy, vạn tiễn xuyên tim, lòng nát như tuyết...

Buổi tối, Giang Hoài Khê quyết định thay đổi thói quen làm việc và nghỉ ngơi nhất quán không tốt của Lục Tử Tranh, chỉ mới 10 giờ, nàng liền tắt đèn, thúc giục Lục Tử Tranh lên giường đi ngủ.

Lục Tử Tranh bởi vì quyết tâm đã định giữa ban ngày, không hề câu nệ như buổi tối hôm trước nữa, cô chưa do dự thêm gì, liền bò lên giường, chui vào chăn, tự giác chủ động vùi vào bên cạnh Giang Hoài Khê, tựa như buổi tối hôm trước vậy, vươn một cánh tay, vòng trên eo mảnh của Giang Hoài Khê, sau đó, bèn cảm giác được thân thể Giang Hoài Khê lơ đãng khẽ run lên.

Cậy vào ánh trăng lờ mờ, Lục Tử Tranh nhìn thấy, trên mặt Giang Hoài Khê trông vẻ có mấy phần ngượng ngùng, khiến cô không nhận được gương mặt khẽ cười, có mấy phần thoải mái.

Giang Hoài Khê hơi nhú mày, lén lút háng giọng một cái, giả vờ tự nhiên mà nghiêng thân một chút, thoát đi bàn tay Lục Tử Tranh đặt ở bên eo nàng, lạnh nhạt nói: “Qua một thời gian ngắn nữa, thời tiết sẽ hơi nóng trở lại, có lẽ chúng ta phải đổi chăn thôi.”

Lục Tử Tranh nhìn bóng người của Giang Hoài Khê quay lưng về phía của cô, ánh mắt dịu dàng đi, nhẹ giọng đáp lại nàng một tiếng: “Ừ.” Cô không hề chớp mắt mà nhìn Giang Hoài Khê, trong lòng không có một chút buồn ngủ.

Trầm mặc một lát, Giang Hoài Khê quay người lại, nằm ngang nghiêng đầu nhìn Lục Tử Tranh một cái. Thấy Lục Tử Tranh đang nhìn thẳng vào mình, nhịp tim nàng đập nhanh một nhịp, bên môi mang theo chút cười nhẹ, giả vờ tự nhiên mà chế giễu bảo: “Tôi biết dung mạo tôi xinh đẹp, nhưng cậu cũng đừng dùng ánh mắt như hổ như sói này nhìn tôi chứ, tôi sẽ sợ hãi đến ngủ không được đó.”

Lục Tử Tranh cường không được cong cong mặt mày, buồn cười bảo: “Cô biết cái gì gọi là phóng đại sự thật không?”

Giang Hoài Khê nhếch môi cười đắc ý, nhún mày bình tĩnh nói: “Dù sao tôi cũng không phải như thế.”

Nàng trông thấy khuôn mặt sống động đẹp đẽ, quyến rũ dịu dàng gần trong gang tấc của Lục Tử Tranh như vậy, lòng không khỏi đã mềm còn mềm hơn, cảm thấy trái tim thấm ướt một mảnh. Ánh mắt đầu tiên khi tỉnh lại, ánh mắt cuối cùng trước khi ngủ, đều là gương mặt khiến cho nàng hồn nhiên mộng nhiều này, nó là giấc mộng đẹp mà nhiều năm qua nàng muốn mơ lại không dám mơ. Vô số lần, nàng đã sắp đưa tay ôm vòng lấy thân thể mềm mại nhỏ yếu này, vô số lần, nàng đã sắp gạt đầu đáp lại đôi mắt óng ánh khao khát này, vô số lần, nàng đã sắp khắc chế không được...

Nhưng, Tử Tranh, nếu bây giờ mộng đẹp giữa cậu và tôi trở thành sự thật, có một ngày, khi mộng tỉnh, cậu phát hiện bên cạnh đã không còn tôi, tôi sẽ không còn quay về nữa, vậy cậu có thể sẽ oán trách dung túng lưu luyến của tôi hôm nay hay không?

Ngoài cửa sổ có gió nhẹ thổi vào, thấm vào lòng người, Giang Hoài Khê hơi khép đôi mắt, liếc mắt nhìn về phía cửa sổ sát đất vĩ đại ấy, ngó nhìn bầu trời đêm mênh mông ấy, bên môi khoác lên một nụ cười cực nhẹ cực nhẹ.

Nàng đưa tay ra từ trong chăn, ngón tay nhỏ bé khẽ nhẹ nhàng chỉ vào bầu trời đêm xa xôi, nhẹ giọng dò hỏi: “Tử Tranh, cậu thấy bảy ngôi sao xếp đặt như cái muỗng ấy không, đó là chòm sao Đại Hùng...”

Lục Tử Tranh nhìn theo ngón tay của nàng, nhưng chỉ thấy một mảnh tối tăm trên bầu trời đêm, cả những ngôi sao bình thường cũng không thấy mấy ngôi, thế là cô hơi ngập ngừng lên tiếng trả lời: “Eh, hình như tôi không thấy...”

Giang Hoài Khê lại chỉ nhàn nhạt cười cười, ngón tay lại chỉ chỉ xuống dưới, tiếp tục nói: “Cậu xem kia, ở bên dưới phía Nam một chút, đang phát sáng như một dấu chấm hỏi viết ngược đó, nó là chòm sao Sư Tử đó... Nhìn thấy không?”

Lục Tử Tranh kim lòng không đành dựa sát Giang Hoài Khê, đặt cằm trên bả vai Giang Hoài Khê, cùng nàng đồng thời ngắm bầu trời đêm, cường không được nhẹ giọng nghi ngờ ở bên tai nàng: “Ồ đâu, sao tôi không nhìn thấy gì cả?”

Giang Hoài Khê lại quay đầu lại, khóe môi hơi gợi lên, nhún mày cười đáp lại một câu: “Có lẽ là vì cậu khá đàn?”

Lục Tử Tranh nghe vậy không vui, dùng cằm chọt chọt bả vai gầy gò của Giang Hoài Khê, lấy đó là nghiêm phạt của không vui.

Trong lòng Giang Hoài Khê, có chút cung nệm cùng dịu dàng không che giấu được, nàng thấy động tác trẻ con của Lục Tử Tranh, thả giọng nhẹ xuống, nghiêm túc nói: “Lúc nhỏ tôi thích cùng với Hoài Xuyên quần quít lấy cha bảo ông dạy chúng tôi nhận thức những ngôi sao, chòm sao Đại Hùng, chòm sao Sư Tử, sao Bắc Cực,... Nó vẫn luôn ở trong lòng tôi, vì thế, khi tôi thấy chúng nó, thấy chúng nó vẫn luôn ở bên cạnh tôi, kèm với đó là giọng thì thầm dịu dàng của cha.”

Lục Tử Tranh hơi run run, lẳng lặng mà ngưng mắt nhìn Giang Hoài Khê. Cô trông thấy đôi mắt Giang Hoài Khê xán lạn như ngôi sao, bên môi lộ ra một nụ cười dịu dàng, nàng đưa tay nhẹ nhàng bao phủ vị trí trái tim của cô, nói với cô: “Tử Tranh, đi ở chỗ này đây, cậu nhìn thấy không?”

Ánh mắt Lục Tử Tranh chỉ sáng rực nhìn nàng.

Giang Hoài Khê đưa một cái tay khác lên bao phủ trên con mắt Lục Tử Tranh, nhẹ giọng dẫn dắt từng bước: “Dùng lòng của cậu để nhìn, cậu nhìn thấy không, trong lòng cậu có một ngôi nhà nhỏ, đi sẽ ở trong đó, bình yên vô sự, dịu dàng mà nhìn chăm chăm cậu, bởi bạn với cậu, luôn luôn như vậy...”

Mắt Lục Tử Tranh nhẹ nhàng chuyển động, lông mi dài dài của cô chớp chớp, phớt qua lòng bàn tay của Giang Hoài Khê, từng cái từng cái, ngứa ngáy khiến lòng Giang Hoài Khê rung động theo.

Lặng im một lúc lâu, bên môi Lục Tử Tranh, cuối cùng lộ ra ý cười thanh thản.

Cô nhẹ nhàng kéo xuống bàn tay của Giang Hoài Khê đặt trên mắt cô, ngưng mắt nhìn chăm chăm Giang Hoài Khê, ánh mắt so với bóng đêm càng dịu dàng. Dưới ánh mắt khiến Giang Hoài Khê loạn nhịp, Lục Tử Tranh đem tay Giang Hoài Khê để đến bên môi, ấn xuống nụ hôn nhẹ vào lòng bàn tay của nàng.

Cô nói: “Hoài Khê, tôi thấy mẹ rồi. Tôi còn nhìn thấy, trong ngôi nhà ấy còn có cô, ngoài mẹ ra, khắp nơi khắp nơi đều là cô...”

Lời tác giả: Các bạn học muốn xem ngược cả muốn xem ngọt, đã thỏa mãn chưa? Cảm thấy mình thật sự là quá cơ trí!? (^? ^*)

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Lâm Châu từ buổi chiều đã bắt đầu nổi lên mưa to như trút nước, trời âm u, khiến tâm tình của người khác, cũng trĩu nặng.

Trong phòng phẫu thuật, ca mổ vừa kết thúc thành công, Lý Lập Văn đứng bên cạnh Giang Vong, len lén đánh giá cô gái lạnh lùng xinh đẹp này.

Hơn hai năm anh ta làm đồng nghiệp với Giang Vong, vậy mà hình như còn chưa được gặp nụ cười chân chính dễ chịu, mặt mày thoải mái của cô. Mọi người trong bệnh viện đều ngầm nói cô là lãnh mỹ nhân, lúc phụ nữ nói lời này thì mang theo chút mùi vị chua chát, lúc đàn ông nói lời này thì mang theo trông ngóng cùng mê ly. Lạnh lùng hờ hững của Giang Vong, không hề gây trở ngại sức hấp dẫn của cô đối với đàn ông. Trong bệnh viện, người ngầm thích Giang Vong cũng không ít, chỉ là, Giang Vong chưa từng bao giờ cho những kẻ theo đuổi kia một hy vọng mảy may nào. Lý Lập Văn, cũng là một người trong đó.

Giang Vong nhẹ nhàng gật đầu về phía đồng nghiệp bên cạnh, lấy đó như ý vát vả mọi người rồi, sau đó, cời đi găng tay phẫu thuật, giẫm bước chân trầm ổn bình tĩnh hướng ra ngoài cửa phòng phẫu thuật.

Lý Lập Văn do dự một lát, đi theo, trong phút chốc khi Giang Vong đẩy cửa chính phòng phẫu thuật giẫm bước chân ra ngoài, anh ta mời gọi, bảo: “Bác sĩ Giang, nghe nói ở đường Trường Tân có mở một tiệm ăn kiểu Nhật khá ngon, nếu em rảnh rồi thì nê nang mặt mũi cùng đi thử một lần được không?” Khi anh ta nói chuyện, phía bên cạnh khoe môi lộ ra chút ý cười tinh nghịch, tựa như là tùy ý nô đùa.

Nghe vậy, Giang Vong chưa do dự mảy may nào, định mở miệng từ chối, chỉ là lúc cô lo đang ngược mắt, liếc nhìn thấy, đôi mắt trong vắt của Hứa Bách Hàm kia, đang không hề chớp mắt mà xích chặt trên người mình, phút chốc khi thấy mình, về mặt chị ta có niềm vui sướng.

Trên hai chân Hứa Bách Hàm được đặt một túi lớn màu đỏ, Giang Vong không dám quan sát hơn nữa. Cô không cách nào lừa gạt mình, nói mình không thêm đề ý. Sự thật là Hứa Bách Hàm không đứng lên được, từ khi biết chuyện đó xong, nó luôn luôn như một cây kim đâm vào đáy lòng cô vậy, đâm lấy cô trong lúc lo lắng, đâm lấy cô máu me đâm đĩa, đau khiến cô khó tự kiềm chế.

Thân hình Giang Vong hơi dừng lại một chút, nhúu nhúu mày, thoáng rũ mắt, trầm mặc chốc lát, lại tiếp tục nhắc chân, vừa đi ra ngoài, vừa nhàn nhạt đáp ứng lời mời của Lý Lập Văn: “Được, anh chờ một lát, tôi về văn phòng đổi quần áo.”

Lý Lập Văn không nhịn được ngó ra một chốc, lỗ tai anh ta không có vấn đề chứ? Giang Vong, đây là, đáp ứng anh ta rồi? Trong nháy mắt phản ứng lại, anh ta vội vã đuổi theo, luôn miệng mà đáp lại Giang Vong: “Không sao không sao, anh không gấp đâu, anh đến văn phòng đổi quần áo xong rồi qua văn phòng em chờ em.”

Anh ta bị hưng phấn vui sướng khiến đầu óc mê man, hoàn toàn không chú ý đến phía sau anh ta, vang lên âm thanh chuyển động có phần trầm thấp của xe lăn, sau khi anh ta đi vào văn phòng xong, nó vẫn luôn đi theo Giang Vong, cùng tiếng bước chân của Giang Vong, một nhịp một nhịp, nhấp nhô mà giao hưởng...

Hứa Bách Hàm hơn ba giờ chiều đã đến bệnh viện, biết Giang Vong tạm thời có ca mổ, bèn vẫn chờ ở ngoài phòng phẫu thuật, một lần chờ, chính là hơn bốn giờ. Bầu không khí nghiêm túc lạnh lẽo trong bệnh viện, cùng sắc trời âm trầm ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi tí tách, khiến lòng Hứa Bách Hàm, dần dần mà cũng trở nên ẩm ướt sướt sướt, lạnh lạnh man mát, trong vẻ mặt, bi thương khổ sở.

Lúc nhìn thấy Giang Vong, Hứa Bách Hàm cảm giác được trái tim của mình dường như sống lại trong nháy mắt, nhảy lên mà tươi sáng rõ ràng như vậy. Chị không quên hai hàng lông mày nhăn lại của Giang Vong trong khi nhìn thấy chị, nhưng chị vẫn như cũ, lấy hết dũng khí, tựa như không nhìn thấy gì cả, không thêm đề ý đối với thờ ơ coi thường của Giang Vong đối với chị, lặng yên không hề rặng mà đi theo.

Giang Vong biết Hứa Bách Hàm vẫn liên tục yên lặng đi theo phía sau cô, cô cau mày, đi ở phía trước Hứa Bách Hàm, cùng chị đồng thời trầm mặc. Cô đẩy cửa văn phòng mình ra, cứ mở rộng ra như thế, về mặt bình tĩnh, cẩn thận tỉ mỉ mà rửa sạch tay mình ở bồn rửa tay, cời đi áo blouse của mình, bỏ vào trong tủ rồi khóa chặt, mới quay người sang, nhìn về phía Hứa Bách Hàm vẫn chăm chăm nhìn mình, hơi khép mắt nhàn nhạt mở miệng, giọng điệu không tốt cho lắm “Có chuyện gì không?”

Hứa Bách Hàm nhìn dáng vẻ nhúu lông mày rõ ràng có chút không kiên nhẫn của cô, trong nháy mắt, lòng như bị kim đâm thật sâu vậy, có chút đau đớn khó mà nói rõ, nhưng chị vẫn toét toét khoe môi, cười đến mặt mũi cong cong, giọng điệu dịu dàng: “Chị là muốn biết em có thời gian cùng đi ăn một bữa cơm không? À, vốn là chị làm thức ăn em thích nhất, định chờ em tan tầm rồi là có thể nhân lúc ăn nóng, không nghĩ đến là đột nhiên em có ca mổ, bây giờ có lẽ cũng nguội rồi.”

Ánh mắt Giang Vong nặng nề nhìn khuôn mặt tươi cười của Hứa Bách Hàm, cảm thấy, cây kim trong lòng ấy, lại bắt đầu, từng cái từng cái đâm vào khiến cô đau đớn. Cô dời mắt đi chỗ khác, bỗng nhìn thấy Lý Lập Văn đã đứng ở cửa, đang cười chờ cô. Cô nhẹ nhàng hơi khép đôi mắt lại, một lát sau mới lần nữa mở mắt ra, lạnh lùng trong vẻ mặt ngày càng sâu, đi ra ngoài vài bước, nhìn Lý Lập Văn hỏi Hứa Bách Hàm: “Sao bây giờ, tôi đã hẹn Lập Văn rồi.” Rành rành là một câu nghi vấn, Giang Vong lại dùng ngữ điệu bình thản xa cách cực hạn, đem điệu bộ từ chối, bày rõ ràng ra như vậy.

Hứa Bách Hàm nghe vậy hơi sững sờ, quay hướng xe lăn lại, mới nhìn thấy thanh niên tuấn lãng đứng ở cửa đang cười nhìn họ.

Giang Vong lại đi mấy bước ra bên ngoài, đứng ở bên cạnh Lý Lập Văn, đưa tay khoác nhẹ lên cánh tay Lý Lập Văn, tình cảm thân thiết khó mà nói lên lời.

Lý Lập Văn mỉm cười liếc mắt nhìn Giang Vong một chút, mang theo chút ý cười cất tiếng nửa đùa nửa thật mà cầu xin Hứa Bách Hàm: “Bạn ơi, bạn không biết Tiểu Vong khó hẹn thế nào đâu, bạn tác thành tôi đi, nếu tôi thành công ôm mỹ nhân về, nhất định sẽ nhớ đến công lớn của bạn.”

Giang Vong tựa như giận tựa như thẹn mà nguyệt Lý Lập Văn một chút, Lý Lập Văn lập tức cười đầu hàng, bảo: “Ài ya, anh chưa nói gì đâu...”

Một khắc đó, Hứa Bách Hàm nhìn ẩn ý dĩ thường kẻ xướng người họa của bọn họ, y hệt môi đôi tình nhân xúng đôi, huyết sắc trên mặt trong phút chốc tắt hết, cả ý cười gượng gạo cũng nặn không ra, tay nắm xe lăn sít sao lại, đầu ngón tay đã là một mảnh trắng bệch. Chị mở miệng, mấy lần cố gắng, mới lắp bắp nói: “VẬY... VẬY không sao, tôi, tôi đi trước, hai người đi đi...” Sau đó bỏ chạy trốn chết.

Chị cảm giác được khỏe mắt của mình đã có lệ ức chế không được mà tràn ra, không dám ngẩng đầu lên để Giang Vong nhìn thấy, chỉ dám cúi đầu, nhanh chóng chuyển động xe lăn, lao đảo hoang mang mà xông ra bên ngoài.

Đôi mắt Giang Vong không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm Hứa Bách Hàm, nhìn bóng người tiêu điều thảng thốt rồi đi của chị, trong vẻ mặt có mấy phần khổ sở không che giấu được, đứng im bất động...

Trong lúc nhất thời Lý Lập Văn đột nhiên có chút lúng túng, nhẹ giọng mở miệng nhắc nhở: “VẬY...”

Giang Vong khép đôi mắt, che phủ xuống tất cả ưu tư, buông lỏng ra cánh tay Lý Lập Văn, đi về phía trước vài bước, kéo ra khoảng cách với anh ta, lạnh nhạt nói: “Đi thôi...”

Lý Lập Văn lại nhảy cảm mà nhận ra được, bước chân của cô, mang theo mấy phần loạn choạng trong vô thức.

Cát An từ sau buổi chiều, cũng đã rơi xuống cơn mưa nhỏ tí tí tách tách, bởi vì nước mưa, trời bỗng chốc trở nên hơi mát lên.

Sau khi Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê ăn cơm tối xong, liền rất sớm mà chui vào ổ chăn, hai người đồng thời tựa trên gối đầu ở trên giường, vai song song vai, tùy tiện đổi kênh truyền hình, xem hoặc là tin tức, hoặc là quảng cáo...

Truyền hình tin tức kết thúc xong, Giang Hoài Khê cầm remote, hững hờ mà đổi sang đài khác, đột nhiên, trong nháy mắt, màn hình TV tối sầm, đèn trên đỉnh tắt hết, bên trong, lâm vào một vùng tăm tối...

Lục Tử Tranh nhất thời không kịp phản ứng, mang theo chút hoang mang mà gọi nhẹ một tiếng: “A...”

Giang Hoài Khê tức khắc đưa tay nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay của cô, vỗ về nói: “Không sao đâu, có thể là tuyến cột điện bên ngoài lại cháy thôi, qua chút thời gian là ổn thôi.” Cát An là thôn nhỏ, đường dây lạc hậu nghiêm trọng, tuy rằng hằng năm đều có công tu đổi mới, nhưng vẫn không thể tránh khỏi đường dây hay bởi vì điện áp quá cao mà cháy hỏng, nàng ở lại đây đã nhiều năm, đối với việc này, từ lâu đã không còn cảm thấy kinh ngạc.

Giang Hoài Khê nhảy xuống giường, trong bóng tối không tìm được dép lê, bèn đi chân đất, ngồi xổm ở trước ngăn kéo lần mò, lục tìm ra cây nến vốn quanh năm đều được chuẩn bị, châm lửa từng cái từng cái, đưa đến chút ánh sáng cho Lục Tử Tranh.

Bên trong ánh nến chập chờn, nàng nhìn thấy đôi mắt Lục Tử Tranh tựa như đang ngậm nước, mang ánh sáng rạng rỡ lành lành, không hề chớp mắt mà nhìn mình, trong ánh sáng mơ hồ, đường nét mỏng lung, tóc dài đen sẫm, càng nổi bật lên quyền rũ động người, mê hoặc hồn người của cô.

Tiếng mưa rơi tí tí tách tách ngoài cửa sổ, liên miên không dứt, theo cơn gió chéch phẩy vào trên cửa sổ phát ra tiếng vang, giọt nhỏ giọt to như ngọc thạch tán lạc lạnh lạnh vui tai. Tâm tư của Giang Hoài Khê, trong nháy mắt phiêu đến hơi xa xôi.

Rất nhiều năm trước, cũng là đêm mưa như vậy, nàng ngồi ở dưới sân khấu, bên trong một vùng tăm tối, nhìn bóng người mỏng lung của Lục Tử Tranh dưới ánh sáng tụ lại trên sân khấu, nghe giọng hát trầm nhẹ du dương của cô, nhìn dáng múa quyền rũ động lòng người của cô. Trong nháy mắt đèn sáng ấy, nàng thấy cô ngược mắt đảo qua mọi người dưới sân khấu, trong lúc mọi người vỗ tay nhảy nhót, về mặt cô, lại là một mảnh tê ngắt cùng lạnh nhạt, như một gốc cây Thanh Liên cao ngạo nở rộ, thế là hai mắt liền mê say...

Không hề nghĩ rằng, chỉ với cái nhìn lâu thêm ấy thôi, đã khiến cho nàng từ đó, không thể nào quên được nữa...

Giang Hoài Khê khom lưng nhặt di động lên, ngón tay ấn nhẹ, liền có tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chạp chảy xuôi, “Love you and love me, em không bao giờ quên...”, đây là một ca khúc《Xích Đạo và Bắc Cực》của Lục Tử Tranh năm đó.

Nàng đưa tay ra, thanh âm mang theo khăn khăn mê ly: “Tử Tranh, khiêu vũ không?”

Lục Tử Tranh kinh ngạc mà nhìn bàn tay trắng nõn đẹp đẽ trước mắt kia, nghe giọng hát mang theo bi thương của mình chậm rãi chảy xuôi bên tai, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy hoảng hốt.

“Hoài Khê...” Cô ní non bật ra.

Ánh mắt của Giang Hoài Khê, ở trong ánh sáng yếu ớt, có vẻ càng ngày càng dịu dàng, mang đầy thù mị.

Bên môi Lục Tử Tranh lộ ra một vết cười yếu ớt, cuối cùng đưa tay ra, phủ trên lòng bàn tay mang theo lạnh lẽo của Giang Hoài Khê, từng chút từng chút nắm chặt...

Trong bóng tối, trong ánh sáng yếu ớt, họ đi chân trần, hai tay nắm lấy nhau, ở phía trước cửa sổ dịch dôi khiêu vũ, hoàn hảo vừa nhịp tựa như đã được

tập luyện qua ngàn lần vạn lần, ăn ý dĩ thường.

Trên tường, hình ảnh không rõ đường nét, chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người đang một tiến một lùi, lách mình, nghiêng người, kề gần, rời ra, quán quýt nhiều lần...

“Love you and love me, nhưng biển rộng vô biên vô hạn, em còn có thể quay về bên anh hay không...” Ca khúc sắp hết rồi, Lục Tử Tranh đan xen bước chân, xoay tròn kèm với tiếng nhạc, một vòng lại một vòng, sa vào trong lồng ngực của Giang Hoài Khê, người ngẩng đầu lên, người cúi đầu xuống, bốn mắt nhìn nhau...

Không biết mưa đã tạnh lúc nào, chỉ nghe thấy âm thanh “tí tách” lạnh lạnh của những giọt nước trên mái hiên ở ngoài cửa sổ chậm rãi từ trên cao rơi xuống, chậm rãi chậm rãi, trôi nổi trong lúc yên tĩnh...

Hai tay nắm lấy nhau, không biết khi nào đã buông ra, một tay Lục Tử Tranh ôm nhẹ eo Giang Hoài Khê, ngược đầu, không hề chớp mắt, ánh mắt sáng rực mà nhìn Giang Hoài Khê. Ánh mắt sáng rực của cô, đảo qua lông mày tinh tế của nàng, đôi mắt mỹ lệ tựa như sao sáng, mũi vênh cao, sau cùng, rơi vào trên môi mông trơn bóng ấy...

Trong phút chốc, Giang Hoài Khê tựa như bị nhiệt độ ngầm chứa trong tròng mắt của Lục Tử Tranh làm bỏng, hoảng hốt mà tránh ánh mắt đi, định xoay người tránh thoát khỏi ôm ấp của cô...

Trong phút chốc tiếp theo, Lục Tử Tranh lại đưa hai tay ra, từ sau lưng của nàng, chặt chẽ bao bọc ở eo của nàng, chôn mặt ở giữa cổ và vai nàng, thấp giọng ní non khàn khàn: “Hoài Khê, đừng tránh tôi nữa.”

“Tôi yêu cô...”

Một khắc đó, Giang Hoài Khê ức chế không được run rẩy trong lòng, nàng nghe thấy, tiếng hơi thở mềm mại dịu dàng của Lục Tử Tranh bên tai, cảm thụ lấy, nhiệt độ ấy, từng chút từng chút, thổi vào trong thân thể của mình, thổi vào trong lòng mình, khiến cho nàng, ức chế không được mà nhẹ nhàng run lên...

Nàng quay người sang, cúi đầu, sáng rực mà nhìn chăm chăm vào Lục Tử Tranh thành kính yêu thương trước mắt, trong vẻ mặt, lại là mấy phần hạnh phúc khó ức chế nhảy lên chân mày, lại là mấy phần khổ sở của do dự đau buồn...

Lục Tử Tranh lại hai tay ôm nàng, từng chút từng chút, dần dần ôm chặt. Có lẽ bóng đêm quá mức du dương như thế, cô ngược đầu, ánh mắt như nước, rốt cuộc ức chế không được khát vọng, hơi kiễng mũi chân, đến gần bên môi Giang Hoài Khê, chậm rãi, ấn xuống...

Trong lúc đôi môi đang sắp ấn xuống, Giang Hoài Khê đưa tay phủ lấy đôi môi của nàng, khiến cho cái hôn của cô, rơi vào trên mu bàn tay của nàng. Trong cái nhìn chăm chăm mang theo nghi hoặc và không hiểu của Lục Tử Tranh, nàng nghe thấy thanh âm khàn khàn mà kỳ quái của mình: “Tử Tranh, tôi sợ cậu sẽ hối hận...”

Lục Tử Tranh lại chỉ thật lâu nhìn nàng, khóe môi chậm rãi cong lên sáng chói nở nụ cười. Cô nhón chân lên, dịu dàng hôn qua cái trán của Giang Hoài Khê, hôn qua lông mày của nàng, mắt của nàng, mũi của nàng, cô nói: “Hoài Khê, tôi không biết tôi yêu cô, sau này sẽ hối hận hay không, nhưng mà, Hoài Khê, tôi biết, nếu như tôi không yêu cô, tôi nhất định sẽ hối hận...” Thanh âm của cô, là thành kính kiên định như vậy, lại là dịu dàng lưu luyến như vậy...

Giang Hoài Khê nhắm mắt lại, lông mi thật dài nhẹ nhàng run rẩy, bên trong cái khẽ hôn của Lục Tử Tranh, bàn tay nàng che ở trên môi, rốt cuộc, từng chút từng chút vô lực lướt xuống...

Nàng cảm thụ lấy môi lưỡi dịu dàng nhả nhui của Lục Tử Tranh, từng chút từng chút khẽ vượt qua đôi môi của nàng, cạy ra hàm răng của nàng, từng chút từng chút, công thành đoạt đất, cuối cùng, không nhịn được, nhẹ nhàng mà môi răng lên xuống, khẽ cắn cái lưỡi âm áp nhả nhui của Lục Tử Tranh, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng chậm rãi lướt qua, liếm láp, cảm thụ lấy nhiệt độ cùng rung động chân thật nhất đến từ Lục Tử Tranh...

Lúc Lục Tử Tranh nghiêng thân đặt trên người nàng, run rẩy cởi ra áo choàng của nàng, kéo xuống vạt áo của nàng, nhẹ nhàng gặm cắn vai cổ, xương quai xanh của nàng... Giang Hoài Khê nhắm hai mắt lại, không nói gì mà dung túng, từ bên tai lắng nghe tiếng thở dốc triền miên mềm mại nhỏ dài giữa nàng cùng Lục Tử Tranh, còn cả âm thanh thờ dài thỏa mãn đến từ đáy lòng...

Ngoài cửa sổ, mưa nhỏ gió nghiêng, cùng kiểu diễm cả phòng, từng chút từng chút, tí tách đến trời sáng...

Nền đỏ chập chờn, Giang Hoài Khê trong sự rung động, thân thể ức chế không được mà căng thẳng, hơi ngẩng đầu lên, lộ ra bờ cổ mê hoặc hồn người, hai tay ôm thật chặt Lục Tử Tranh trên người...

Khóe mắt của nàng, có một giọt lệ nhẹ nhàng lướt xuống, bên môi, lại tỏa ra một nụ cười tuyệt mỹ động người...

Tử Tranh, tôi đầu hàng rồi.

Chúng ta, cùng nhau trầm luân đi...

Lời tác giả: Có nên biểu dương tui hay hơn?? (^? ^*)

Lời editor: Có nên biểu dương cả tui hay hơn?? (^? ^*)

Vốn dĩ chương này và chương trước phải đăng từ tối 2 hôm trước, nhưng cái vụ cấp mạng quốc tế bị hỏng đó == hic tui cũng đau khổ lắm TvT vừa về nhà check mạng vào được là lên post cho các cô xem đây TvT Hy vọng không đỡ chứng nữa để tui còn hoàn trước tết...

Với tư cách là độc giả đứng ngoài chứng kiến toàn câu truyện, chắc cũng có nhiều người mong đợi khoảnh khắc hai bạn chính thức bên nhau nhỉ?

Ồ, và tiếc quá, bộ này là thanh thủy văn các cô à~ haha~

Moahahaha~

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Ngày ấy, sau cảnh xúng đôi như kim đồng ngọc nữ giữa Giang Vong cùng Lý Lập Văn, Hứa Bách Hàm chặt vật tháo chạy, một bước cũng không dám dừng, không dám quay đầu lại mà ra bệnh viện, lên chiếc xe vẫn luôn chờ đợi chị đỗ ở cửa bệnh viện.

Lão tài xế theo Hứa Bách Hàm đã nhiều năm nhận ra được tâm tình khác thường của Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Hàm không nói lời nào, ông ta cũng yên tĩnh chờ đợi, gì cũng không nói, gì cũng không hỏi.

Hứa Bách Hàm cố chấp không nói tiếng nào, trầm mặc vô ngữ, ngồi trên xe, hồi lâu mà nhìn chăm chăm vào cửa bệnh viện ở ngoài cửa xe. Bởi vì bàn tay dùng lực nắm chặt quá độ, móng tay của chị, đã khắc sâu vào trong thịt lòng bàn tay, rớm ra vết máu nho nhỏ, nhưng chị lại không có mấy may cảm giác nào.

Chị biết, mình còn đang chờ mong gì đó, hoặc là, hy vọng xa vời gì đó. Nhưng khi, chị nhìn thấy Giang Vong và Lý Lập Văn hai người một trước một sau, vừa nói vừa cười mà ra cửa bệnh viện đi tới bãi đỗ xe, chị tựa như cuối cùng cũng rõ ràng cái gọi là chưa đến Hoàng hà thì chưa cam lòng.

Cuối cùng chị cắn chặt môi dưới của mình, cố gắng ổn định thanh âm bởi vì ức chế ý khóc mà run rẩy khàn khàn, từng chữ từng chữ mà dặn dò tài xế: “Về nhà đi.”

Dọc theo đường đi, mưa càng lúc càng lớn, mưa to bành bành mà đập vào cửa sổ xe, từng cái từng cái, vang như vậy, mạnh mẽ như vậy, đến nỗi, dường như, đều xuyên thấu vào trong lòng Hứa Bách Hàm, khiến cho chị cảm thấy rất đau rất đau, cuối cùng, vẫn không không chế được hai mắt đã mờ lung, nước mắt khẽ rơi xuống.

Đã có lúc, chị và Giang Vong cũng từng trải qua mưa to thế này.

Khi đó chị và Giang Vong đã có tình ý, rất lắm ám muội. Đó là thời tiết cuối xuân, là lần gặp mặt vào ngày sinh nhật của Giang Vong, trước đó, chị đã viết thư hỏi Giang Vong muốn quà tặng dạng gì. Giang Vong trả lời chị, lời ít ý nhiều, rồi cả, tình ý lâu dài. Cô trả lời chị: “Chỉ muốn chị thôi.” Khi đó, Hứa Bách Hàm nhìn bốn chữ đơn giản bút phong mạnh mẽ ấy, không khỏi mà mặt liền đỏ tới tận mang tai, tim đập như sấm.

Thời gian còn sớm, chị không dám chắc đến lúc đó mình có thể đi tìm Giang Vong chúc mừng sinh nhật cho cô hay không, thế là bèn trả lời cô: “Nếu có thể, chị sẽ cố gắng, cố điều, em đừng quá chờ mong nhé.”

Nhưng Giang Vong lại khẳng định mà hỏi âm chị: “Em chờ chị.”

Ngày sinh nhật của Giang Vong là thứ Hai, Hứa Bách Hàm mãi phân vân đến tận thứ Năm, rốt cuộc không ngăn nổi khát vọng trong lòng muốn gặp Vân Bách, không ngăn nổi khát cầu muốn nhìn thấy dáng vẻ mừng rỡ tùy thích của Vân Bách, lừa gạt cha mẹ bảo Chủ Nhật đi du lịch với bạn học không về nhà được, lại vụng trộm xin nghỉ một ngày về phía giáo viên, ngàn dặm xa xôi đi tìm Vân Bách.

Trời đất chứng giám, đó là lần đầu tiên chị nói dối lừa gạt cha mẹ, lúc nói chuyện, ngữ âm mang theo run rẩy, bởi vì chột dạ, mồ hôi như mưa rơi, may mắn thay, trước đây chị vẫn luôn là trò giỏi con ngoan, cha mẹ không có bất kỳ hoài nghi gì bên đã đồng ý, thậm chí còn đề xuất cần người hỗ trợ chuẩn bị gì hay không. Một khắc đó, nhìn ánh mắt yêu thương ân cần của cha mẹ, chị cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, nhưng cũng vẫn không nhận được cảm thấy vui vẻ như điên.

Khi đó, chị mơ hồ đã bắt đầu hiểu được, Vân Bách ở trong lòng mình, tựa hồ bắt đầu quan trọng có thể ngang hàng cùng cha mẹ.

Chị không nói cho Vân Bách, chị muốn cho cô một niềm vui bất ngờ.

Khi đến trạm, chị ngồi ở trên xe bus, nhìn mưa to như trút nước ngoài cửa xe, cường không được lo lắng lúc đến có mưa được ô che mưa hay không, có tìm được nơi ở của Vân Bách hay không, chị bắt đầu có chút hối hận vì không thông báo cho Vân Bách đến đón chị.

Nhưng khoảnh khắc khi xuống trạm ấy, chị liền nghe thấy thanh âm quen thuộc của Vân Bách, quanh quẩn nhất quán lại ẩn giấu dịu dàng: “Bách Hàm, ở

đây.” Một chiếc ô màu đen, vững vàng mà căng chặt một phương trời quang ở trên đầu chị.

Chị kinh ngạc với tài tiên tri của Vân Bách, nhưng Vân Bách lại lắc lắc đầu giải thích: “Hắn là trời không phụ người có lòng.” Cô nói, từ hai ngày trước, cô đã xin nghỉ về phía nhà trường, đứng ở trạm xe đây, từ xe tuyến đầu tiên cầm điểm mãi cho đến xe tuyến cuối cùng.

Một khắc đó, Hứa Bách Hàm vừa cảm động, vừa đau lòng, giận mắng Giang Vong ngốc, nếu chị vẫn không đến thì làm sao bây giờ.

Giang Vong lại nhẹ nhàng ôm ôm chị, bình tĩnh cố chấp nói ở bên tai chị: “Bách Hàm, chị nói chị sẽ đến, vậy em tin tưởng. Chị không đến, em vẫn đợi, vẫn đợi đến lúc chị đến, chị sẽ không để em chờ toi công đâu, phải không.”

Đọc đường rời khỏi trạm xe ấy, họ đi ngang qua một phiến ruộng lúa nước xanh mượt, mệnh mông bát ngát kèm gió đông đưa, Hứa Bách Hàm lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng đồng ruộng như vậy, không nhận được thần phục: “Đẹp quá...”

Vân Bách lại nghiêng đầu sang, lắc đầu mỉm cười: “Bách Hàm, gió xuân mười dặm, không bằng chị.”

Tất cả còn sờ sờ ở trước mặt, lời ân ái dịu dàng của Vân Bách còn văng vẳng bên tai, những năm qua, Hứa Bách Hàm gần như là dựa vào những hồi ức này mà chịu đựng đi tiếp.

Bỗng nhiên ở trong hồi ức như vậy, Hứa Bách Hàm như lấy lại được dũng khí và kiên định vô cùng. Chị lau khô nước mắt, gọi lại tài xế, dặn dò ông ta quay đầu lại về bệnh viện.

Giang Vong yên lặng mà ngồi trên ghế phó lái của xe Lý Lập Văn, đèn đường hoặc sáng hoặc tối chiếu vào trên mặt cô, khiến vẻ mặt cô càng tỏa ra mập mờ mông lung.

Lý Lập Văn là người có tính tình hoạt bát, dọc theo đường đi, anh ta vẫn không ngừng nói này nói kia với Giang Vong, tìm đề tài, cực lực muốn thay đổi bầu không khí, nhưng Giang Vong lại chỉ thảnh thơi không mặn không nhạt thuận miệng đáp anh ta vài ba câu.

Lý Lập Văn lại lần nữa tự mình độc diễn, kể chuyện lý thú hồi anh ta ở bệnh viện công trước đây, nói với Giang Vong: “Bác sĩ Giang, em nói bọn họ có phải là một đôi dờ hơi hay không?”

Nhưng Giang Vong lại rất lâu không trả lời anh ta.

Xe lại chạy tiếp một đoạn đường, Lý Lập Văn không nhận được lần nữa bật tiếng hỏi Giang Vong: “Bác sĩ Giang, em thấy thế nào?”

Giang Vong cuối cùng thu hồi ánh mắt từ ngoài cửa xe, tựa như vừa tỉnh giấc chiêm bao, hơi kinh ngạc mà hỏi ngược lại một tiếng “sao?”, một lát sau, cô mang theo chút áy náy, nói với Lý Lập Văn: “Bác sĩ Lý, ngại quá, tôi đột nhiên nhớ đến ở bệnh viện còn có chút chuyện chưa làm xong, phải về đó một chuyến, không thể cùng đi ăn cơm với anh rồi, anh thả tôi xuống ở đây là được rồi.”

Trong nháy mắt, Lý Lập Văn nghẹn lời tắc tim, trở mặt ngoác mồm...

Dù rằng Lý Lập Văn luôn mãi khẩn cầu, hy vọng có thể đưa Giang Vong về bệnh viện, Giang Vong lại vẫn chỉ lấy giọng điệu không được chỗ mồm, kiên quyết từ chối anh ta.

Trong bóng đêm, Lý Lập Văn chỉ nhìn thấy đôi mắt nặng nề, mang theo chút u buồn sâu muộn của Giang Vong, cô không chút do dự mà xuống xe, che dù, dáng người cao ngao kiên cường rung động lòng người, từng chút từng chút biến mất ở bên trong màn mưa, cùng trời đất hòa hợp một màu.

Trong ngẩn ngơ, đầu Lý Lập Văn thoáng qua dáng vẻ muốn nói lại thôi, tươi cười cường ép của cô gái dịu dàng kia trong bệnh viện, trong nháy mắt, tựa hồ có hơi sáng tỏ.

Anh ta suy sụp mà gục trên tay lái, không nhận được cười khổ, mình, hình như thất tình rồi.

Giang Hoài Khê bị cảm giác ngứa ngứa trước ngực nhiều lần làm tỉnh. Nàng nhú nhú mày, còn chưa mở mắt ra, liền sắc bén chuẩn xác mà bắt lấy bàn tay xấu xa quấy nhiễu mộng đẹp của nàng kia, thanh âm mang theo chút khàn khàn, là gọi cảm cùng lười biếng mà Lục Tử Tranh chưa từng nghe qua: “Cậu đang làm chuyện xấu gì đó?”

Lục Tử Tranh đang mê muội bởi hình xăm thanh đàn tranh kỳ lạ mê người trước ngực Giang Hoài Khê, hiển nhiên không ngờ rằng động tác nhỏ như vậy sẽ bị Giang Hoài Khê bắt gặp, phút chốc phản xạ có điều kiện định muốn rút tay, bất đắc dĩ lại bị Giang Hoài Khê chặt chẽ nắm chặt ở trong tay, không cách nào rút ra được, trong lúc nhất thời ngượng ngùng mà mang tai đỏ lên, xấu hổ nhỏ giọng nói: “Đánh thức cô rồi?”

(Hình xăm tựa tựa như hình dưới (thanh hoa văn) không tìm được ai xăm cái thanh đàn tranh lên để minh họa nên lấy luôn cái thanh gốc người ta vậy)

Giang Hoài Khê còn có chút mệt mỏi, trên người đau nhức dị thường, thế là chỉ miễn cưỡng đáp lại cô một tiếng: “Ừm.”

Mở mắt ra, nàng liền nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng của Lục Tử Tranh vừa vui vừa xấu hổ nhìn mình, cường không được lòng đã mềm còn mềm hơn, muốn trêu Lục Tử Tranh một chút: “Tử Tranh, không tưởng được là cậu nặng khẩu vị như vậy, sáng sớm tỉnh lại là đã đói bụng nữa rồi ư?” Lúc nói chuyện, nét mặt xinh đẹp của nàng hơi giương lên trên, khóe môi khẽ nhếch, như cười như không, ngũ quan tinh tế thanh lãnh, khí chất lại quyến rũ gợi cảm, mê hoặc

hai mắt Lục Tử Tranh.

Mặt Lục Tử Tranh, không nhìn được đỏ hồng, lấp ba lấp bắp giải thích: “Không phải, không có đâu... Tôi, tôi sợ cô sẽ mệt...”

Giang Hoài Khê nghe vậy không nhìn được nhũn mày một cái: “Hừm?”

Lục Tử Tranh cắn cắn môi, khẽ hừ một tiếng, tỉnh táo lại, tìm về chút khí tràng, trang nghiêm giải thích: “Chẳng qua tôi thấy ở chỗ ngực cô có thanh đàn tranh này, không nhìn được nên sờ một chút thôi...”

Giang Hoài Khê ngắm nghía bàn tay Lục Tử Tranh, đặt ở bên môi, cắn nhẹ một cái, cười hỏi: “Đẹp không?”

Lục Tử Tranh cường không được lại đỏ mặt, nhìn thẳng vào Giang Hoài Khê, hồi lâu mới bảo: “Rất đẹp.” Dừng một chút, cô nghi ngờ nói: “Sao lại xăm thanh đàn tranh ở đây?”

Lục Tử Tranh thừa nhận, trong tích tắc khi nhìn thấy đàn tranh, trong lòng cô bèn không nhìn được đã có chút chờ mong mơ hồ chọn rợn.

Giang Hoài Khê hơi khép đôi mắt, đưa tay nhẹ nhàng vôn về tóc Lục Tử Tranh, nhìn đôi mắt như nước mang theo chút ước ao của Lục Tử Tranh, nàng mang theo chút ý cười hỏi vặn lại Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, cậu muốn nghe được đáp án gì từ tôi? Cậu đang chờ mong điều gì? Hừm?” Trong câu nói, tràn đầy trêu đùa rõ ràng.

Lục Tử Tranh ngẩn ra, nhìn dáng vẻ biết rõ còn hỏi của Giang Hoài Khê, biết nàng đang cố ý trêu mình, nhưng lại một kích phải trúng vào tâm tư của mình, tâm trạng nhất thời xấu hổ. Cô nhẹ nhàng hừ một tiếng, vùi mặt vào trong gối, thanh âm rầu rĩ: “Tôi không có chờ mong gì cả, cô đừng suy nghĩ nhiều, tôi hỏi một chút mà thôi.”

Giang Hoài Khê nhìn dáng vẻ muốn đẩy càng lộ của Lục Tử Tranh, không nhìn được cười dịu dàng.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng ôm vòng eo nhỏ nhắn của Lục Tử Tranh, dùng cằm sượt nhẹ vào tóc rối trên trán Lục Tử Tranh, trầm thấp chậm rãi mà hiếm khi thẳng thắn dịu dàng: “Tôi nói thật với cậu, xăm cậu ở ngực, là bởi vì, tôi muốn đem tình yêu của tôi với cậu, mang tới bất kỳ địa phương nào, trên tận trời xanh dưới suối vàng, mãi mãi cùng nhau...” Giọng điệu nàng nhẹ nhàng, Lục Tử Tranh lại từ trong ấy, chỉ nghe thấy mỗi tình cảm đậm sâu.

Đây là lần thứ nhất Lục Tử Tranh nghe thấy Giang Hoài Khê nói yêu cô, trong lúc nhất thời, vừa mừng vừa sợ. Cô đột nhiên ngẩng mặt từ trong gối lên, đôi mắt mịt mờ hơi nước, thủy mị tự nước mà nhìn Giang Hoài Khê chăm chú, như là có thiên ngôn vạn ngữ.

Giang Hoài Khê cúi đầu, nét mặt cong cong, nhẹ nhàng hôn môi Lục Tử Tranh một cái, nhìn thẳng đôi mắt Lục Tử Tranh, dịu dàng nghiêm túc nói: “Tử Tranh, tôi yêu cậu.”

Nhiều năm qua, bí mật vẫn nấp trong trái tim, ngăn trở trong môi và răng này, cuối cùng nàng cũng nói ra khỏi miệng. Trong nháy mắt, nàng nhìn thấy trong con người Lục Tử Tranh tràn đầy tươi vui óng ánh, nháy mắt tiếp theo, nước mắt tràn ra vành mắt của cô.

Giang Hoài Khê nhẹ nhàng hôn qua khóe mắt Lục Tử Tranh, ngậm lấy nước mắt hạnh phúc mặn chát của cô, đau lòng lại cung nung: “Tử Tranh, trước đây tôi không biết, hóa ra cậu lại đáng yêu như thế.”

Lục Tử Tranh nghe thấy chế giễu của Giang Hoài Khê, trong lúc nhất thời, vừa vui vừa giận, vừa khóc vừa cười, đủ kiểu tâm tình, cuối cùng lại chỉ hóa thành một vẻ dịu dàng giữa đôi lông mày.

Cô nhẹ nhàng cúi đầu, hôn một cái vào thanh đàn tranh kia ở ngực Giang Hoài Khê, ngữ điệu nghiêm túc dịu dàng bảo: “Hoài Khê, tôi cũng đi xăm một dòng suối (khẽ) nhỏ ở đây được không?”

Bên tai của cô lập tức truyền đến lời từ chối chặt như đinh chém sắt của Giang Hoài Khê: “Không được.”

Lục Tử Tranh nghi hoặc nói: “Tại sao chứ?”

Giang Hoài Khê lạnh nhạt bảo: “Bởi vì, sẽ đau.” Nói xong, đầu ngón tay của nàng nhẹ nhàng xuôi xuống bả vai trần trụi mượt mà của Lục Tử Tranh mà phác họa, cười khẽ một tiếng, bất mãn nói: “Hơn nữa, thân thể của cậu, sao có thể cho người khác xem được?”

Lục Tử Tranh chịu không nổi cười ra tiếng, nhẹ nhàng cắn xương quai xanh của Giang Hoài Khê một cái, cười trách: “Trước đây tôi cũng không biết, hóa ra Giang đại tiểu thư gia tài bạc triệu là hẹp hòi thế này.”

Khóe môi Giang Hoài Khê nhẹ cong, lại cười không nói.

Tử Tranh, đó là vì, gia tài bạc triệu không thể địch lại cậu, hào phóng rộng rãi chẳng qua là chi đối với cậu.

Tất cả kho báu của tôi, chỉ có một mình cậu, bảo tôi nên hào phóng thế nào?

Lời tác giả: Hoài Khê và Tử Tranh sắp bắt đầu ngược dog độc thân, ha ha ha. O ($\geq v \leq$) o

Lời editor: Tui là dog độc thân tiên phong o ($\geq v \leq$) o

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Tài xế tuân theo dặn dò của Hứa Bách Hàm, sau một thoáng ngạc nhiên liền ở giao lộ cách đó không xa quay đầu xe lại, lái xe quay về.

Một đường này, hai tay Hứa Bách Hàm nắm chặt lấy nhau ở trước ngực, chặt chẽ cắn khớp hàm, kiềm chế kích động bởi vì chờ mong và thấp thỏm mà toàn thân định run lên của mình.

Năm ấy, Vân Bạc nói, em ấy tin tưởng, rằng mình sẽ không để em ấy chờ toi công.

Lúc này, phải chăng chị nên có dũng khí để tin tưởng, rằng Vân Bạc đã từng yêu chị đậm sâu như vậy, chắc sẽ không cam lòng để chị chờ toi công đâu, đúng không?

Đến cửa bệnh viện rồi, tài xế xuống xe mở cửa, mới vừa giúp chị ngồi xuống xe lăn xong, Hứa Bách Hàm đã vội vã chuyển động trục bánh xe vọt vào trong mưa, vọt vào bệnh viện, thậm chí còn chưa kịp chờ tài xế căng ô cho chị, đợi đến khi tài xế vội vã khóa xe xong rồi bắt theo, chị cũng đã, biến mất ở trong mưa bụi mờ mịt...

Chị mang theo dạt dào dũng khí và chờ mong cố chấp, một khắc cũng không muốn dừng lại mà chạy tới văn phòng Vân Bạc, nhưng chào đón chị, lại là cửa gỗ màu trắng đóng chặt cùng một mảnh đen kịt ở dưới khe cửa, như đang lặng im mà tuyên bố sự tường bở của chị.

Một y tá đi ngang qua quái lạ hỏi chị: “Chị tìm bác sĩ Giang ư? Bác sĩ Giang đã tan tằm rồi khỏi từ lâu rồi.”

Hứa Bách Hàm gắng gượng cong lên một nụ cười, nhẹ giọng cảm ơn ý tốt nhắc nhở của cô ấy, đáng vẻ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, xoay xe lăn từng cái từng cái, chậm rãi đi xa...

Trong từng tiếng ma sát thô ráp nặng nề, chị lặng lẽ hỏi mình: “Hứa Bách Hàm, quay về đi, được không? Chịu không nổi rồi mà, không phải ư?”

Nhưng mà, vô luận như thế nào, chị phát hiện, mình đều không cách nào đáp ra từ “được” cả...

Rốt cuộc vẫn là lần nữa đi tới cửa bệnh viện, nhưng mà, bàn tay cầm xe lăn của chị, lại không cách nào dùng sức được, chị nhìn một phiến đèn đóm suy yếu, bóng người lác lác phía xa xa, nhắm mắt lại, phảng phất như có thể nhìn thấy, một giây sau, Vân Bạc của chị, sẽ y hệt như năm đó, căng một cái ô nhỏ xinh xắn, mỉm cười đi về phía chị...

Chị buông lỏng ra hai tay nắm xe lăn, khép lại đặt ở trên hai chân, nửa người trên ngồi ở xe lăn căng đến mức thẳng tắp, đôi mắt dịu dàng như nước nhìn phía trước, vẻ mặt thoát điềm tĩnh và ung dung...

Tài xế ở trên xe trông thấy Hứa Bách Hàm, vội vã mở cửa xe ra, bước nhanh chạy đến trước mặt Hứa Bách Hàm, nhìn tóc hơi có chút ẩm ướt ngổn ngang cùng quần áo đã ướt một nửa của chị, lo lắng nói: “Tiểu thư, không về nhà sao? Quần áo của cô ướt rồi, nơi đây gió lớn...”

Hứa Bách Hàm nhẹ nhàng lắc lắc đầu, ôn giọng từ chối bảo: “Chú Triệu, không sao đâu.” Chị hơi ngừng một thoáng, trầm ngâm một hồi, lại săn sóc bảo: “Chú Triệu, từ buổi chiều chú đã theo con cho tới bây giờ, e là còn chưa ăn cơm phải không. Con muốn chờ ở đây một lát, chú đi ăn cơm trước đi, một lát sau rồi lại đến đón con.”

Lão tài xế trông Hứa Bách Hàm từ nhỏ đến lớn, đối với Hứa Bách Hàm tự có mấy phần tình cảm, sao mà có thể bỏ mặc thế được, bèn lo lắng nói: “Chú Triệu không đói, tiểu thư, cô từ giữa trưa bảo chú dẫn cô đi mua nguyên liệu nấu ăn cho đến tận bây giờ, cả một giọt nước còn chưa có uống đó, chú Triệu giúp cô mua chút gì đó để ăn nhé?” Nói xong, ông liền định đưa tay cởi áo khoác trên người ra khoác cho Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Hàm lại đưa tay bắt lấy cánh tay của ông, lắc lắc đầu, ôn hòa nói: “Chú Triệu, không cần đâu, con không lạnh, có điều, thật là có chút đói bụng. Chú đi ăn cơm đi, lúc nào về thì mang một ít thức ăn cho con là được rồi.”

Tài xế không lay chuyển được Hứa Bách Hàm, cuối cùng, buộc lòng phải nhất bộ tam hồi đầu (một bước đi quay đầu ba lần) mà đi khỏi.

Giang Vong xuống xe Lý Lập Văn xong liền che dù tán bộ một đoạn đường, sau vài lần suy tư đấu tranh, cuối cùng vẫn bắt xe quay về bệnh viện.

Tựa như chuyện sinh nhật của năm đó, dù Hứa Bách Hàm không nhắc đến một chữ về chuyện tới thăm cô, nhưng cô lại chắc chắn như vậy, chắc rằng Hứa Bách Hàm nhất định sẽ đến, ngày đêm chờ đợi ở trạm xe bus. Giờ đây, cô cũng không biết, chắc chắn của mình rốt cuộc tới từ nơi đâu, lại bỗng tin chắc rằng Hứa Bách Hàm nhất định đợi cô ở bệnh viện.

Có phải là, người yêu nhau, thật sự sẽ thần giao cách cảm?

Thế nhưng, cô cùng Hứa Bách Hàm, cũng tính là yêu nhau sao?

A...

Bóng đêm quá mức thâm trầm, mưa phùn quá mức mông lung, chiếc ô đang giương lên che lại tầm mắt của Giang Vong, đến nỗi, khi cô đến cửa bệnh viện, mở cửa xe ra, vừa mới giẫm được một bước lò nứa thân trước ra ngoài, lại mới đột nhiên nhìn thấy Hứa Bách Hàm thẳng tắp ngồi trên xe lăn ở cửa bệnh viện, phản xạ có điều kiện mà lui thân về trong xe lại, nhưng bỗng sơ sẩy, khuỷu tay đập vào cửa xe một cái, phát ra tiếng vang cực lớn, đau khiến Giang Vong suýt nữa kinh hô ra tiếng.

Tài xế xe taxi quay đầu lại kinh ngạc nhìn hành động quái dị của Giang Vong, Giang Vong ôm cánh tay, không để tâm sự tò mò của tài xế, hít một hơi khí vào, hơi trầm ngâm dặn dò: “Phiền chú quay đầu lại đến chỗ rẽ đầu đường phía trước, tôi xuống xe ở đó.”

Tài xế không thể làm gì khác hơn là vừa khó hiểu, vừa quay đầu lại.

Đến chỗ rẽ đầu đường, Giang Vong trả tiền, thông dong xuống xe. Một tay cô đút vào trong túi áo khoác, một tay che dù, đứng ở giao lộ người đến người đi, không nhúc nhích, lẳng lặng mà ngắm nhìn bóng người ngồi thẳng tắp ở phía xa xa kia.

Khoảng cách quá xa, cô chỉ có thể nhìn thấy quạt cường khái quát của Hứa Bách Hàm như thế, nhưng vừa nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, trước mắt của cô, lại bỗng hiển hiện rõ nét hình ảnh Hứa Bách Hàm cắn môi, đôi mắt hơi khép lại, vẻ mặt bình tĩnh điềm đạm rồi lại quạt cường cao ngạo tột cùng.

Giang Vong bỗng nhiên không nhịn được nở nụ cười, cô đang cười Hứa Bách Hàm, rốt cuộc là ai cho chị ta dũng khí và lòng tin, cho chị ta tin tưởng và chần chừ rằng mình sẽ không yên lòng chị ta, sẽ quay về lại?

Cô cũng cười bản thân, Vân Bạc, mày lại muốn chết lần nữa sao?

Mưa càng rơi càng lớn, thời gian đang từng giây từng phút trôi qua. Cửa bệnh viện, Hứa Bách Hàm vẫn là điệu bộ lưng thẳng tắp mà quạt cường, Giang Vong đứng quá xa, cô không thấy được động tác run lấy bầy vô thức ở trong gió của Hứa Bách Hàm. Đầu đường, Giang Vong che dù, điệu bộ xa xa nhìn ngóng, cũng không có may mắn thay đổi nào.

Cô không biết trong lòng Hứa Bách Hàm đã bắt đầu dao động hay chưa, nhưng cô nhìn bóng người đơn bạc gầy yếu của chị, cô độc không nơi nương tựa mà thẳng tắp trong đêm giá rét, cô nghe được âm thanh băng cứng trong lòng mình, đang chậm chậm hòa tan dần...

Chờ từ buổi chiều cho tới bây giờ, chị ấy ăn cơm rồi chưa? Chị ấy đói bụng rồi chưa? Đêm khuya rồi, trời lạnh rồi, chị ấy ăn mặc ít ỏi như vậy, chịu nổi không? Chị ấy... Chân chị ấy, ở trong âm thấp thế này, sẽ ngấm đau nhức hay không?

Đôi môi Giang Vong, chặt chẽ mím thành một đường, tái nhợt không có một chút huyết sắc. Cô đang đánh cược với Hứa Bách Hàm, lại có lẽ, cũng như đánh cược với vận mệnh đời người, cô đánh cược, đến tột cùng Hứa Bách Hàm và cô, ai cố chấp hơn ai, ai kiên trì hơn ai, ai đầu hàng sớm hơn ai, lại hoặc là, ai quan tâm hơn ai...

Một chiếc xe ô tô màu đen từ giao lộ cấp tốc chạy qua trước mặt Giang Vong, bắn ướt ống quần của Giang Vong, nhưng Giang Vong không có vẻ định di chuyển tí nào, đôi mắt vẫn không hề chớp mắt mà ngóng về nơi xa xăm.

Chiếc xe kia xuất hiện trong tầm mắt Giang Vong lần nữa. Xe vững vàng đậu lại ở cửa bệnh viện, một người con trai cao to rắn rỏi che dù từ trong xe bước xuống, chạy mau vài bước đến trước người Hứa Bách Hàm.

Giang Vong chỉ nhìn thấy anh ta hơi khom lưng nói vài câu gì đó với Hứa Bách Hàm, sau đó, cởi áo khoác ra, khoác ở trên người Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Hàm đưa tay ôm lấy eo của anh ta, chôn mặt ở trên bụng của anh ta, chỉ chốc lát sau, Hứa Bách Hàm buông lỏng anh ta ra, cúi đầu, để mặc người đó đẩy chị lên xe rồi khỏi...

Giang Vong vẫn không chút biểu cảm gì quan sát, mãi đến khi, nhìn chiếc xe kia cấp bách mà chạy qua lần nữa từ trước mắt cô, bắn tóe bọt nước lên, ướt ống quần của cô, cô mới cúi đầu, nhìn một mảnh ướt nhẹp bùn lầy trên ống quần, chậm rãi, lạnh lùng nở nụ cười, chậm rãi, từ từ cười ra tiếng, cười đến cong lưng, cười đến ra nước mắt...

Cuối cùng cô vẫn thua nữa rồi.

Mưa vẫn đang tiếp tục rơi xuống.

Giang Vong đứng thẳng người lên, nắm ngón tay chặt chẽ khép lại, nắm cán ô, đốt ngón tay phỉm xanh. Cô hờ hững khép mắt, mặt không hề cảm xúc, quay người sang, một bước một bước, nặng nề vững vàng mà giẫm ở trong màn nước mưa, tiêu điều vắng lặng, một thân cô độc...

Cứ đi tiếp như vậy đi, Vân Bạc, cứ như vậy, đừng quay đầu nhé, đừng...

Lục Tử Tranh và Giang Hoài Khê cùng gối chung một cái gối, Lục Tử Tranh nhìn khuôn mặt thanh lãnh kẻ trong gang tấc của Giang Hoài Khê, do dự một lát, đột nhiên mở miệng, mang theo chút ảo não nói: “Hoài Khê, tối hôm qua... Xin lỗi, là tôi quá xung động rồi...”

Về mặt mang theo nét cười của Giang Hoài Khê hơi cứng đờ, nàng nhìn Lục Tử Tranh chăm chú, lông mày hơi nhướn lên, một lát sau, nàng lạnh nhạt hỏi ngược lại: “Vì thế, cậu đang hối hận rồi sao?”

Lục Tử Tranh nhìn sắc mặt rõ ràng hơi lạnh xuống của Giang Hoài Khê, chớp mắt một cái, đưa tay ôm lấy Giang Hoài Khê, lắc lắc đầu: “Sao thế được? Hoài Khê, đây là chuyện tốt nhất mà tôi làm được trong cuộc đời này, đời này không hối hận.” Cô nhìn về mặt hơi hòa hoãn của Giang Hoài Khê, dừng một chút, mới trầm thấp mà lẩm bẩm bảo: “Chỉ là tôi sợ, ảm ức cậu.”

Giang Hoài Khê lẳng lặng nhìn Lục Tử Tranh, nhìn thẳng vào đôi mắt đang nhìn lom lom nàng của Lục Tử Tranh, yên lặng đợi đoạn sau của Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh thoáng do dự, cắn cắn môi, hơi khép hai mắt, cuối cùng hỏi ra lo lắng từ nửa đêm thức tỉnh vẫn không ngừng quanh quẩn trong lòng cô: “Hoài Khê, trước đây, cậu không đồng ý chấp nhận tôi, mà ngày hôm qua, cậu lại không từ chối tôi.”

Cô hỏi: “Hoài Khê, cậu chấp nhận tôi, thật là bởi vì yêu, hay là, bởi vì đồng cảm?”

Vừa dứt lời, ánh sáng trước mắt Lục Tử Tranh lại đột nhiên tối sầm lại, Giang Hoài Khê, một tay chống thân thể lên, nghiêng thân vào trên người Lục Tử Tranh, dùng nụ hôn niềm phong đôi môi của Lục Tử Tranh.

Nét mặt Giang Hoài Khê thanh lãnh, thanh tĩnh, giọng nói lạnh nhạt hờ hững, Lục Tử Tranh lại trong tiếng lạnh nhạt như vậy, nghe ra được nhu tình và nghiêm túc, lòng từng chút từng chút sa vào trong dịu dàng kỳ lạ nơi đây.

Giang Hoài Khê nhẹ nhàng hôn qua môi cô, nhẹ giọng hỏi cô: “Tử Tranh, tôi sẽ vì đồng cảm, mà hôn môi một người tôi không yêu sao?”

Nàng dịu dàng hôn cổ Lục Tử Tranh, nhàn nhạt hỏi cô: “Tử Tranh, tôi sẽ vì đồng cảm, mà sinh ra dục vọng đối với người tôi không yêu sao?”

Nàng tiếp tục hướng về phía dưới, hàm răng khẽ mở, cắn lấy trên xương quai xanh đẹp đẽ của Lục Tử Tranh, nhẹ nhàng dây dưa liếm mát, chất vấn cô: “Tôi sẽ vì đồng cảm, mà đồng ý ủy thân với một người tôi không yêu sao?”

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Lục Tử Tranh chăm chăm, lạnh nhạt nở nụ cười: “Tử Tranh, tôi sớm đã nói, so với tạm bợ, tôi thà rằng lãng phí. Cậu không cần tưởng tôi quá mức cao thượng như vậy, Giang Hoài Khê tôi, không phải người tốt gì, không có lòng đồng cảm cao thượng đến mức khiến tôi đồng ý tự ảm ức bản thân mình thế đâu.”

Lục Tử Tranh ngẩng đầu nhìn Giang Hoài Khê, nhìn dáng vẻ lạnh tanh mơ hồ có chút không vui của nàng, nhẹ nhàng cười ra ngoài. Cô nháy mắt một cái, khóe miệng chứa một vết cười thỏa mãn, hai tay hơi đẩy một cái về phía dưới, vừa vờn mình, liền đẩy ngã Giang Hoài Khê ở trên giường.

Cô cúi đầu, hôn hít cái trán Giang Hoài Khê một chốc, nhẹ giọng nhận lỗi về phía nàng: “Hoài Khê, tôi tin cậu, là tôi đa nghi.” Cô ngồi dậy, nhìn Giang Hoài Khê chăm chú, từng chữ từng chữ nghiêm túc hỏi Giang Hoài Khê: “Vì thế, Hoài Khê, chúng ta yêu nhau đi.”

Đôi mắt Giang Hoài Khê không hề chớp mắt mà nhìn Lục Tử Tranh mỉm cười trước mặt, hơi kinh ngạc, trong nháy mắt, đồng tử của nàng thu nhỏ lại, nhịp tim có phần đập nhanh hơn, khẩn trương mà vô thức khẽ cắn đôi môi.

Lục Tử Tranh đưa tay về phía sau, tựa như đang biến hóa ma thuật, biến ra hai chiếc nhẫn màu đen được tết bằng dây nhỏ, dang ở trước mặt Giang Hoài Khê: “Hoài Khê, tôi không có chuẩn bị gì, sau khi tỉnh lại vào nửa đêm, ngủ không được, chợt tìm ra một cuộn dây đen, dùng tóc của mình, cùng tóc của cậu tết thành hai chiếc nhẫn này. Tôi lấy chúng nó làm chứng, kỳ vọng chúng ta có thể tựa như người xưa nói, kết tóc làm vợ chồng, ân ái không nghi ngờ nhau. Hoài Khê, cậu đồng ý, làm bạn gái của tôi không?”

Giang Hoài Khê cũng ngồi dậy, vẻ bình tĩnh trên gương mặt xinh đẹp nhìn không ra tâm tình gì, nghiêm túc nhìn chăm chăm Lục Tử Tranh, nhìn chăm chăm hai chiếc nhẫn đặc biệt độc đáo kia. Một lát sau, nàng dịu dàng cười ra, vẻ mặt thanh lãnh, lại mang một phen phong tình đặc biệt: “Không được.”

Sắc mặt Lục Tử Tranh khẽ biến, ý cười hơi cứng đờ.

Ý cười Giang Hoài Khê hơi hiện ra, dần dần sâu đậm thêm: “Tử Tranh, tôi cho rằng, chuyện như vậy, phải để công quân như tôi làm mới đúng, sao cậu có thể cướp trước mặt tôi đây?”

Lục Tử Tranh há miệng, trong lúc nhất thời, lại không còn gì để nói. Cô vô thức nhẹ nhàng mà chuyển động cổ tay còn đang đau nhức một cái, vừa định phản bác gì đó, bỗng thấy Giang Hoài Khê rõ ràng mang theo ý cảnh cáo nhún mày về hướng cô. Lục Tử Tranh cắn môi một cái, chịu thua bảo: “Hoài Khê, vậy cậu đồng ý để tôi làm bạn gái cậu không?”

Giang Hoài Khê nhìn dáng vẻ có phần uất ức lại có phần căng thẳng lo lắng của Lục Tử Tranh như thế, mặt mày cuối cùng cong lên, khóe môi lộ ra một vết ý cười hỏi đáp: “Tôi đồng ý.”

Nàng đưa tay ra, nhìn Lục Tử Tranh hơi khẩn trương mà đeo nhẫn vào ngón áp út của mình, rồi sau đó nhận lấy một chiếc khác, từng chút từng chút, chậm rãi đẩy vào ngón áp út của Lục Tử Tranh, khóe môi hơi gương lên, ý cười doanh nhiên: “Tử Tranh, với tư cách là công quân, sau này, tôi nhất định sẽ làm cho cậu hạnh phúc.” Một lời hai nghĩa.

Tay Lục Tử Tranh hơi run lên, ngẩng đầu nhìn Giang Hoài Khê rõ ràng tâm tình sung sướng mặt mày rạng rỡ, nhỏ giọng nghi ngờ nói: “Hoài Khê, tại sao nhất định phải làm công quân?”

Giang Hoài Khê đưa hai tay ra, ôm Lục Tử Tranh sát vào trong ngực, cầm đặt trên bả vai Lục Tử Tranh, dịu dàng nhẹ giọng mà rủ rỉ ở bên tai cô: “Đồ ngốc, bởi vì công quân, sẽ luôn cung chịu thụ quân, bảo vệ cô ấy, trân trọng cô ấy đó.”

Lời tác giả: Được rồi, tui viết ngọt ngược đan xen cũng cảm thấy mình sắp xà tình bệnh (bệnh thần kinh) luôn rồi, có điều, lại không thích viết cp chính cp phụ tách nhau ra, vì cảm giác tách ra thì như biến thành hai cp ấy. Kính xin mọi người bao dung (∩_∩)

Ô, hừ, các cô đều lừa người, rõ ràng khá là muốn xem ngược ∩ (^ ^) ∩ nếu sau này ngược Giang bảo và Tử Tranh nữa, các cô không được phép đánh tui đâu, cảm thấy mặt cũng phải được bảo vệ rồi! O (≥v≤) o

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Con mưa xuân của thôn Cát An liên miên hai ngày mới bắt đầu chậm rãi sáng lại. Chạng vạng trước mặt trời lặn, Giang Hoài Khê và Lục Tử Tranh đã ăn cơm chiều xong, Lục Tử Tranh thu dọn bát đĩa vào nhà bếp để rửa, Giang Hoài Khê thì đứng ở bên cạnh cô, giúp cô cột tạp dề, xắn tay áo, thi thoảng tán gẫu giỡn cợt vài câu.

Ngay lúc Giang Hoài Khê đang dự định giúp Lục Tử Tranh lấy bát sạch bỏ vào tủ bát, bên tai, mơ hồ mà truyền đến âm thanh tiếng chuông vang dội của di động ở phòng khách. Giang Hoài Khê bỏ xuống cái bát trong tay, lau sạch tay xong, hơi dẩu môi cười nói với Lục Tử Tranh một tiếng: “Tôi ra ngoài tiếp điện thoại trước, nào cậu rửa xong thì cũng đi ra đi, à, không phải cậu ở nhà đã hai ngày rồi sao, định ra ngoài tản bộ một chút không?”

Nét mặt Lục Tử Tranh cong cong, vừa rửa bát đĩa, vừa cười đáp: “Ừ, được.”

Giang Hoài Khê ra nhà bếp, đi vào phòng khách, cầm lấy điện thoại di động đặt ở trên khay trà, vừa nhận điện thoại, vừa ung dung ngồi xuống ghế sofa.

Điện thoại là Giang Hoài Xuyên gọi tới, hỏi thăm về tình trạng gần đây của Giang Hoài Khê, cùng với báo cáo tình huống trong nhà và công ty, Giang Hoài Khê chỉ hờ hững trả lời cậu ta, bảo cậu ta không cần phải lo lắng cho mình, trong nhà và công ty có cậu ta, nàng rất yên tâm.

Giang Hoài Xuyên nghe thấy Giang Hoài Khê ca ngợi mình, chị ấy rất yên tâm đối với mình, như đứa trẻ thi được 100 điểm được phụ huynh ca ngợi vậy, không khỏi có phần đắc ý thoải mái, lúc nói chuyện cũng giảm bớt một chút cẩn trọng, tựa như nửa đùa nửa thật mà nghe ngóng: “Chị, chị và chị Tử Tranh thế nào rồi? Mẹ và bà nội đánh cược nhau, cược rằng chị và chị Tử Tranh có tiến thêm một bước nữa hay không, mẹ nói chị là người chậm chạp, không vội vàng được, bà nội lại nói chị có quyết đoán, có thể làm nên đại sự. Em có phần muốn biết trong họ ai là người thắng đó.”

Giang Hoài Khê cưỡng không được mím môi khẽ mỉm cười, mang theo chút ý cười nhẹ giọng trả lời Giang Hoài Xuyên một câu: “Dù sao tiền đánh cược cũng không có phần chị, chị cần gì phải nói cho mọi người nghe chứ.”

Ở đầu bên kia di động, Giang Hoài Xuyên nghe thấy giọng điệu nói chuyện mang theo ý cười của Giang Hoài Khê, không cảm nổi mừng tí mắt bảo: “Chị, nghe giọng điệu sung sướng của chị như vậy, em đoán hẳn là bà nội thắng rồi, có đúng không?”

Giang Hoài Khê cười cười, cũng không phủ nhận, thấy Lục Tử Tranh đang đi về hướng ngoài nhà bếp, lạnh nhạt bảo: “Được rồi, nếu không có chuyện gì, chị cúp trước đây, sắp phải ra ngoài rồi.”

Giang Hoài Xuyên do dự một chốc, ngay lúc Giang Hoài Khê chuẩn bị cúp điện thoại, lại vội vã kêu một tiếng: “Chị, chờ chút!”

Giang Hoài Khê hơi thoáng chau mày bởi vì tiếng kêu đột ngột của cậu, trì hoãn động tác định dập điện thoại, hỏi: “Sao, còn có chuyện gì?”

Giang Hoài Xuyên ấp úng một hồi, mới nói: “Di động của chị Tử Tranh bây giờ không dùng nữa ư?”

Giang Hoài Khê đáp: “Ừ, sau chuyện của di trước đây, di động Tử Tranh đã không còn phí nữa rồi, sau này bận rộn với rối loạn quá, nên vẫn chưa đi gia hạn phí thêm, sau đó lại đến nơi đây, Tử Tranh nói dùng nó cũng không có tác dụng gì, thế là lại vẫn chưa đi nộp phí, vẫn tắt máy.”

Giang Hoài Xuyên nhẹ nhàng thờ dãi một hồi, nói: “Chẳng trách sao. Chị, gần đây, Liên Huyền ở bên Phong Thượng ấy, vẫn tìm em truy hỏi hướng đi của chị, hỏi thăm điện thoại tư nhân của chị, dường như cô ta đang tìm chị Tử Tranh, đáng vẻ rất gấp gáp, em nên nói cho cô ta biết hay không?”

Giang Hoài Khê hơi ngẩn ra, chau mày lại.

Lục Tử Tranh đi ra từ phòng bếp, đi tới phòng khách, đang đứng ở cách đó không xa cười chờ Giang Hoài Khê cùng ra ngoài. Giang Hoài Khê hé mắt, đưa tay trái lên, ngón trỏ và ngón giữa chuyển động xen kẽ, làm động tác tương tự như đi bộ, ra hiệu Lục Tử Tranh đi xô giày trước chờ nàng. Lục Tử Tranh sáng tỏ, liền đi đến hướng phía huyền quan (khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách) .

Giang Hoài Khê hỏi Giang Hoài Xuyên: “Trước đây, không phải có tin tức bảo cô ấy và Chu Trọng An năm sau sẽ đính hôn sao? Bây giờ thế nào rồi?”

Giang Hoài Xuyên trầm ngâm một chút, nói: “Nghe nói cô ấy hủy hôn rồi, bây giờ còn đang ồn ào với trong nhà...”

Lòng Giang Hoài Khê hơi chìm xuống, chân mày nhíu chặt hơn, hồi lâu, nàng trả lời Giang Hoài Xuyên: “Em đừng nói với cô ấy trước, chờ chị, hỏi Tử

Tranh xem đã.”

Tất nhiên là Giang Hoài Xuyên nghe theo, ngoan ngoãn bảo: “Dạ, vậy được, em biết rồi.”

Giang Hoài Khê cúp điện thoại, đi tới chỗ huyền quan khom lưng xỏ giày, Lục Tử Tranh đã mặc giày xong, đang tựa ở cạnh cửa đã được mở ra, dịu dàng nhìn Giang Hoài Khê lom lom, săn sóc nói: “Hình như chạng vạng gió hơi lớn, cậu có muốn khoác thêm áo hay không?”

Giang Hoài Khê mặc giày xong đứng người dậy, nhẹ nhàng dẫu môi, kéo tay Lục Tử Tranh đi ra ngoài, hững hờ mỉm cười trên bảo: “Tử Tranh, hình như cậu rất nhanh đã tiến nhập vào vai trò rồi nhì, bà Giang?”

Lục Tử Tranh nghe vậy, hai má ửng đỏ, mười ngón chặt chẽ giao nhau cùng Giang Hoài Khê, mắt nhìn thẳng, tiếng “bà Giang” kia nghe đến lòng cô lại ngọt lại thẹn. Cô sa sầm mặt, hừ nhẹ một tiếng phản bác: “Ai là bà Giang chứ?” Rõ ràng mình mới là công mà!

Hai người tay trong tay, bầu bạn với ráng chiều, với gió muộn, cùng nhau men theo đường nhỏ đi về phía bờ biển.

Giang Hoài Khê thở dài xa xăm, đối với sự phản bác của Lục Tử Tranh đau buồn bảo: “Tử Tranh, không ngờ rằng cậu lại là kẻ vô tình như vậy, mặc quần áo vào rồi là không quen biết nữa sao? Uống phí một lòng say mê của tôi quá đi..”

Lục Tử Tranh nghe vậy không nhịn được lườm mắt nhìn Giang Hoài Khê, thấy gương mặt vốn nên đoan trang thanh lãnh của nàng lại hiện ra dáng vẻ có phần ai oán sống động, cường không được buồn cười, gờ bàn tay các cô nắm lấy nhau bên, dùng một bàn tay khác nhẹ nhàng vỗ vào mu bàn tay Giang Hoài Khê một cái, trịnh trọng giáo huấn: “Nói chuyện đứng đắn đi.”

Giang Hoài Khê trong chớp nhoáng trở mặt, thu lại nụ cười, nhú mày, nhỏ giọng lạnh lùng bảo: “Cậu đây là giáo huấn tôi sao?” Khí áp trong một thoáng thấp xuống.

Lục Tử Tranh ngẩn ra, cắn cắn môi, nhìn đáng dấp thanh lãnh không vui của Giang Hoài Khê, chịu thua nhỏ giọng bảo: “Tôi sai rồi...” Thanh âm vừa ảm ức vừa mềm mại vừa đáng yêu.

Giang Hoài Khê nhẹ khi một tiếng trong lỗ mũi, hơi híp mắt, lạnh nhạt nói: “Người tự biết sai và biết sửa sai thì chẳng gì tốt đẹp bằng, lần sau không được viện lễ này nữa.”

Lục Tử Tranh cụp đầu xuống, cắn môi, dáng vẻ ảm ức như rung rung muốn khóc, đáng thương mà nhìn Giang Hoài Khê.

Cuối cùng Giang Hoài Khê kìm không được, phì một tiếng nở nụ cười, sờ sờ gương mặt Lục Tử Tranh, nói: “Tử Tranh, trước đây tôi không biết là cậu đóng phim tốt như vậy... Có điều, dáng vẻ ảm ức đáng thương như thế, tôi không thích.”

Lục Tử Tranh khẽ hừ một tiếng, quay đầu trở lại, cùng Giang Hoài Khê sóng vai cùng nhau đi về phía trước, yên lặng chốc lát, lại quay đầu, nghiêm túc nói với Giang Hoài Khê: “Tôi cũng không thích, nếu được, tôi hy vọng sau này cậu chỉ có thể thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của tôi.”

Trong trông mắt Giang Hoài Khê có ý cười lướt qua, dịu dàng kiên định nói: “Tôi sẽ cùng nhau nỗ lực với cậu.”

Trên bờ cát có một nhóm con nít chỉ chừng mười tuổi đang vây nhau nô đùa, dường như đang đắp lâu đài cát, lú ra lú rú, mồm nấp miệng cười, rất tung bừng. Những tia nắng còn sót lại của chiều tà che phủ trên người bọn nhóc, từ xa nhìn lại, mơ mơ hồ hồ, có phần cứ như ảo mộng.

Giang Hoài Khê nắm tay Lục Tử Tranh, thanh thản mà giẫm từng bước trên bờ biển thổi gió cách chúng nó không xa.

Giang Hoài Khê do dự một lát, đột nhiên mở miệng nói với Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, Hoài Xuyên nói với tôi, Liên Huyền đang rất cấp bách tìm cậu, cần trả lời cho cô ấy phương thức liên lạc của cậu không?”

Thân hình Lục Tử Tranh hơi dừng lại, ngưng bước chân, mang theo chút kinh ngạc nhìn về phía Giang Hoài Khê. May mà, ở trong mắt Giang Hoài Khê, cô chỉ nhìn thấy dịu dàng cùng nghiêm túc ung dung, không có thăm dò và không vui mây nào.

Cô quay đầu, nhìn tịch dương đã rơi vào trên mặt biển, nhìn biển cả sóng nước lấp lánh bát ngát vô biên, hồi lâu, quay đầu lại, nở nụ cười sáng sủa đối với Giang Hoài Khê, nói: “Không cần đâu. Đã là người trong hồi ức, vậy cần gì thêm chuyện ngoài hồi ức nữa.”

Giang Hoài Khê nhìn Lục Tử Tranh, nét mặt cong cong, đưa về cô một nụ cười nhẹ, thông dong nói: “Được.”

Lục Tử Tranh đột nhiên nghiêng nghiêng đầu, cười khê hời ngược lại Giang Hoài Khê: “Cậu không hỏi quá khứ giữa tôi và Liên Huyền đã xảy ra chuyện gì sao? Một chút, cũng không có ghen sao?”

Giang Hoài Khê buồn cười khê cười một tiếng, gờ bàn tay giữa nàng và Lục Tử Tranh mười ngón giao nhau lên, lạnh nhạt nói: “Mặc kệ quá khứ thế nào, hiện tại, người nắm tay cậu, không phải là tôi sao? Tại sao tôi phải ghen?”

Nói xong, nàng nhú mày, mang theo chút đắc ý bảo: “Và lại, hình như, là cậu thích tôi hơn mà, tôi cần gì lo lắng ghen tị đâu? Hừm?”

Lục Tử Tranh hơi mở to hai mắt, khó có thể tin mà xía một tiếng, nói: “Nếu hỏi đến trong số những người tôi quen biết, ai có công lực khẩu thị tâm phi lợi hại nhất, sợ là trừ cậu ra thì không ai hơn được nữa rồi.”

Giang Hoài Khê không phản đối, tự phát biểu: “Nhưng tôi, chỉ khẩu thị tâm phi với cậu thôi.”

Trong lúc nói chuyện, trên bờ cát đột ngột nổi lên một hồi tiếng tranh cãi, Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê nghe tiếng xoay người lại, thì nhìn thấy đám con nít vừa nãy còn mới cùng nhau vui vẻ đắp lâu đài cát đang tranh cãi ầm ĩ, một cậu bé lấy chân đá hồng mắt lâu đài cát của một cô bé bên cạnh, hét lớn: “Tụi bây nói cái gì? Nhìn đẹp hơn tao thì có gì ghê gớm chứ, sáu ngón tay, đương nhiên tiện lợi hơn so với năm ngón tay rồi đúng hay không? Cái đồ quái vật sáu ngón!” Nói xong, cậu bé quay đầu lại trừng những đứa trẻ khác: “Tụi bây ai thấy nó đẹp thì có cần hỏi nó cách để mọc ra sáu ngón tay luôn hay không? Cần thì tụi bây ở lại chơi với nó đi.” Nói xong, cậu nhóc chặn ngang tay đẩy cô bé kia ngã trên mặt đất, thờ phỉ phờ rời đi, một đám con nít phía sau bối rối hai mặt nhìn nhau, thấy cậu bé kia đi rồi, nghĩ đến câu nói cuối cùng của cậu bé, cũng lục tục hòa theo đi mất, có một cô bé, tam bộ nhất hồi đầu (ba bước đi quay đầu một lần) mà nhìn cô bé khóc ngã trên mặt đất, cuối cùng cũng vẫn rời đi theo, trong chớp nhoáng, trên bờ cát chỉ còn sót lại cô bé đang thút thít kia.

Lục Tử Tranh nhìn cô bé kia, nhìn cô bé ầm ức khóc lóc sít sao che giấu hai tay thừa thêm một ngón của mình, trong chớp nhoáng, phảng phất thời gian đảo ngược, cảm động lây.

Cô buông lỏng ra tay Giang Hoài Khê, bước nhanh về phía trước đến đỡ dậy cô bé, giúp cô bé phủi hạt cát trên người trên tóc, nhẹ giọng an ủi cô bé: “Đừng khóc đừng khóc nha...”

Cô bé dùng đôi mắt ngập tràn nước mắt nhìn Lục Tử Tranh, phản ứng đầu tiên sau khi đứng lên, chính là bắt mu bàn tay đến phía sau, không cho Lục Tử Tranh nhìn thấy.

Lục Tử Tranh sờ sờ đầu cô bé, lau khô nước mắt của cô bé, nhẹ nhàng kéo hai tay cô bé đến phía trước người, dịu dàng mà sờ ngón tay thừa ra ấy, nhẹ giọng bảo: “Thật đáng yêu, chị thấy, đầu ngón út thứ sáu của em, nhất định là quà tặng do thần tiên tỷ tỷ thấy em ngoan ngoan đáng yêu mà ban thưởng, tại sao em phải giấu nó đi chứ?”

Cô bé cúi đầu, ầm ức nói: “Nhưng các bạn đều không thích, đều vì vậy mà bắt nạt em, các bạn nói em là quái vật...”

Lục Tử Tranh nhìn cô bé, lại quay đầu nhìn Giang Hoài Khê đang đứng bên cạnh dịu dàng nhìn lom lom mình, nhớ tới những năm tháng quá khứ kia, hơi khép mắt, bỗng nhiên cũng có phần xua tan. Cô nhẹ nhàng lắc đầu, sờ sờ mặt bé gái, nói: “Các bạn chế giễu em, là vì các bạn ngốc, không hiểu biết gì cả. Sờ đi các bạn luôn dùng điều này để chế giễu em, là vì các bạn ghen tị em, chỉ khi trên người em có thứ gì mà họ không bằng được, họ mới dùng chỗ đó của em để ức hiếp em, khiến cho mình dễ chịu hơn một chút. Em đừng ầm ức, cũng đừng tức giận, em không có một chút lỗi lầm nào, phải biết là, họ, thật ra còn đáng thương hơn em, vì em còn có thứ nhiều hơn bọn họ đó.”

Cô bé như hiểu như không, chớp chớp con mắt, trầm mặc chốc lát, nói: “Chị ơi, lời của chị, giống hệt với cô giáo nói với em, cô giáo cũng nói như vậy. Cô giáo nói, tất cả ác ý, cuối cùng cũng sẽ quay về trên chính bản thân họ, vì thế, lúc người khác bắt nạt em, em chỉ cần nhớ phải dũng cảm hơn là được rồi.” Nói xong, cô bé ngừng lại một chút, gương mặt còn có chút nước mắt lộ ra nụ cười hồn nhiên của trẻ con, nói: “Chị xinh đẹp như cô Lâm vậy, chị nhất định có thể trở thành bạn tốt với cô Lâm.” Trong lúc nói chuyện, cô bé nhất bộ tam hồi đầu vừa nãy mới rời đi lại chạy trở về, kéo tay của cô bé, ngưng ngưng nói: “Xin lỗi A Ngừ, khi nãy mình đã trốn chạy.”

Cô bé cười cười, nói: “Không sao, không phải cậu quay về rồi sao.” Chỉ mới mấy câu nói, hai cô bé tựa như đã quên tất cả không vui vừa mới xảy ra, lại lần nữa ngồi xỏm xuống, vui vẻ đắp nên lâu đài cát.

Khỏe môi Giang Hoài Khê mang nụ cười nhìn Lục Tử Tranh, nhân nhạ khen ngợi một câu: “Tử Tranh, tôi đột nhiên phát hiện, hình như cậu so với trong tưởng tượng, trong ký ức của tôi, đã dũng cảm hơn rất nhiều.”

Lục Tử Tranh đưa tay ra, từ phía sau lưng ôm eo Giang Hoài Khê, đặt cằm trên bả vai gầy gò của Giang Hoài Khê, ôn giọng cười đáp: “Đó là, bởi vì bây giờ có cậu. Hoài Khê, có cậu ở đây, cái gì tôi cũng không sợ, cái gì cũng không để ý, cái gì cũng xua tan hết cả.” Cô hơi ngừng lại, từng chữ từng câu, nghiêm túc nói: “Hoài Khê, nếu như, tiêu hết tất cả dũng khí nửa đời của tôi, là vì có thể gặp cậu, vậy thì, bây giờ tôi đồng ý nói, tôi cam tâm tình nguyện.”

Trong lòng Giang Hoài Khê nóng lên, nghiêng đầu, dùng mặt nhẹ nhàng cọ xuống mũi Lục Tử Tranh, thật lâu, mới trầm thấp chậm rãi thờ dài nói: “Tử Tranh, tôi sợ, tôi chưa đủ tốt...”

Câu cam tâm tình nguyện này, trọng lượng quá nặng, nặng rất sợ, rất sợ Lục Tử Tranh sẽ hối hận vì nói nó quá sớm...

Lúc Giang Vong nhận được điện thoại Hứa Bách Thao em trai của Hứa Bách Hàm, là lúc cô đang co chân ngồi ở trên đất trong phòng vẽ tranh lạnh lẽo, không mở đèn, cựa vào ánh đèn sáng lò mờ xung quanh trong thành phố, lảng lảng mà đối mặt với Hứa Bách Hàm mười sáu tuổi trong chân dung...

Đầu bên kia điện thoại di động, thanh âm của Hứa Bách Thao mang theo phần do dự, hỏi: “Chị tư, là chị sao? Em là Bách Thao, mai có rãnh đi ra cùng ăn bữa cơm không? Em có chuyện, vô cùng vô cùng quan trọng, liên quan đến chị em, muốn nói với chị.”

Giang Vong trầm mặc rất lâu, lâu đến Hứa Bách Thao cho rằng, Giang Vong sẽ không trả lời cậu ta, sau mới nghe thấy Giang Vong, trầm thấp hững hờ không nghe thấy được tiếng: “Ừ.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Vong tựa như hơi mệt mỏi, nhắm hai mắt lại, ôm bàn vẽ, đặt cằm ở phía trên, như tựa vào trên đỉnh đầu đen sẫm dày đặc của Hứa Bách Hàm, rất lâu sau đó, cũng không có cử động nữa.

Không biết qua bao lâu, cô rút cuộc mở mắt ra, bỏ bàn về xuống, lật ngược lại trên đất, rồi không liếc mắt nhìn thêm lần nào nữa... Cô chống hai chân đã chết lạng, đứng lên, từng bước từng bước, đi tới phòng tắm...

Giang Vong mặt không thay đổi đứng trước bồn rửa mặt, mở vòi nước ra, nghe tiếng nước ào ào, nhìn nước lạnh ở bên trong bồn rửa mặt dần dần ngập đầy. Cô khom người xuống, tới gần bồn rửa mặt, đem mặt từng chút từng chút hòa vào trong nước, từng chút từng chút, cảm thụ lấy, khí ô-xy trong phổi đang dần dần tiêu hao sắp hết, cảm thụ lấy, cảm giác cay đắng đau nhức bởi vì trong xoang mũi ngập đầy nước, cảm thụ lấy, đau đớn khó chịu vì sắp nghẹt thở...

Trong nước, trên gương mặt bởi vì không thể hô hấp mà gần sắp nghẹt thở của cô, ý cười, lại từng chút từng chút trào leo trên nó.

Rất tốt... Giang Vong tự nhủ:

“Vân Bạc, mày phải vững vàng, phải luôn luôn nhớ kỹ, cái cảm giác sắp chết thế này, nhớ kỹ, đây chính là kết cục mà mày đã từng yêu Hứa Bách Hàm...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Hứa Bách Thao ngồi trong quán cafe, hai tay giao nhau đặt ở trước bàn, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ từng chút mất dạng, nhìn đèn đường từng cái sáng lên, nhìn giờ hẹn với Giang Vong từng chút tiếp cận, ngón tay cái vuốt ve qua lại, kỳ lạ mà hồi hộp lên.

Cách giờ hẹn còn 5 phút đồng hồ, ánh mắt của cậu, đột nhiên khóa chặt vào một cô gái tóc dài có dáng người yếu điệu cao gầy ngoài cửa sổ. Cô gái mang giày cao gót, quần ống hẹp, áo sơ mi trắng, áo bành tô dài, nhịp chân nhanh nhẹn, về mặt tê nhát từ đằng xa đi tới. Hứa Bách Thao lập tức đứng lên, trực giác nói cho cậu biết, đây chính là, Vân Bạc sau mười hai năm...

Trực giác của cậu quả không sai, cô gái ấy, thật là từng bước từng bước, đi về phía cậu, càng đi càng gần, về mặt khi nhìn cậu, không lạnh không nhạt, bình tĩnh không gọn sóng, cuối cùng, đứng lại ở trước mặt cậu.

Hứa Bách Thao tỉ mỉ quan sát Giang Vong.

Tướng mạo của chị ấy, so với nhiều năm trước càng thêm xuất chúng, khí chất, trông có vẻ nhu hòa hơn rất nhiều so với nhiều năm trước, không còn lạnh lùng nghiêm nghị như kia, đôi mắt không gọn không rõ ưu tư kia, lại vẫn y hệt như trước.

Ngập ngừng chốc lát, Hứa Bách Thao đưa tay ra, khoe môi cong cong, thanh âm luôn luôn trong trẻo bởi vì kích động có hơi khàn khàn, nhưng cũng mang theo ý mừng và thoải mái thật lòng nói: “Chị tư, thật là chị, chị vẫn còn sống, thật tốt quá, thật tốt quá...”

Giang Vong lại chỉ về mặt tê ngắt quan sát chàng trai trong sáng cao ngất lịch sự trước mắt một lát, đưa tay ra nhẹ nhàng cấp tốc cùng cậu nắm lấy nhau một lát, bên môi cong lên một vết nụ cười nhạt nhòa, nhẹ nhàng ồ một tiếng, nói: “Đã lâu không gặp...” Sau đó, ung dung ngồi xuống chỗ ngồi.

Trong chớp nhoáng, Hứa Bách Thao có hơi lúng túng, trong một tiếng ồ nhẹ ấy, cậu nhảy ben bắt lấy, cảm giác sai lầm của cậu mới trước. Giang Vong chỉ ấy, cũng không có ôn hòa so với nhiều năm trước, ít ra, đối với mình là như thế, mỗi tiếng nói mỗi cử động, mỗi cái nhíu mày mỗi nụ cười, trước sau, lãnh đạm mang theo ý trào phúng.

Cậu cũng không đoán sai, xác thực nhiều năm trước, Vân Bạc đã không thích cậu. Chỉ vì, Vân Bạc biết, cậu trai từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Hứa Bách Hàm, ở trong lòng Hứa Bách Hàm, trọng lượng rất nặng, có thể, vượt qua mình, khiến cho cô, ước ao lại cái giận.

Nhiều năm sau, ghen ghét Vân Bạc đối với cậu, chỉ tăng không giảm.

Hứa Bách Thao cũng ngồi xuống, đưa tay vẫy nhân viên phục vụ tới, cùng Giang Vong gọi hai tách cafe. Sau đó, cậu nhìn Giang Vong một tay chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, trầm mặc một lát mới mở miệng nói: “Chị tư, nhiều năm như vậy, tại sao lại không quay về tìm chúng em, chị có biết mọi người trong nhà vì chị mà thương tâm cỡ nào không?”

Vừa dứt lời, cậu liền nhìn thấy, Giang Vong quay đầu lại, ý cười khoe môi sâu đậm thêm, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo, thanh âm hững hờ. Hứa Bách Thao lại nghe ra trào phúng bên trong: “Thật sao? Tôi thực sự không biết đấy. Cậu xem, không có tôi, các người cũng đều sống bình yên tiếp đó đấy thôi?”

Hứa Bách Thao hơi khẽ cau mày, tức khắc lên tiếng phản bác: “Không phải thế, bác cả những năm qua luôn nhắc đến chị, bác ấy bảo bác ấy mắc nợ chị, nói đến chị là bác ấy liền...”

Còn chưa có nói xong, Giang Vong liền bật tiếng lạnh giọng cắt ngang cậu: “Tôi không muốn nghe những thứ này, những việc này, đã không còn quan hệ gì với tôi nữa rồi.”

Nói xong, cô ngừng lại một chút, nói: “Và lại tôi không nhiều kiên nhẫn ôn chuyện tán gẫu việc nhà với cậu, mời cậu nói thẳng, chỉ cần nói về chuyện cậu bảo, chuyện rất quan trọng của chị cậu.”

Người cha kia, gia tộc kia, tình thân đã từng hy vọng xa vời kia, từ lúc mười mấy năm trước, trước cả lúc cô bỏ mình, đã chết tâm rồi. Gia tộc kia, ngoài Hứa Bách Hàm ra, tất cả, đã không còn quan hệ gì với cô từ lâu nữa rồi. Cô, một chút, cũng không muốn hiểu, không muốn biết.

Cổ họng Hứa Bách Thao ngẹn lại, lời chưa xong, liền tiêu tán ở trong miệng. Cậu dùng ánh mắt khó có thể tin, đưa mắt nhìn Giang Vong hồi lâu, không nhìn được thờ dài: “Chị tư, chị so với năm đó, càng thêm lạnh lùng, vô tình.”

Cà phê đưa lên rồi.

Giang Vong một tay chống cằm, một tay dùng thìa nhỏ, nhẹ nhàng khuấy cà phê lên, nghe vậy, đôi mắt hơi khép, ý cười nhợt nhạt bên môi, cũng không phủ nhận.

Hứa Bách Thao cảm thấy, lòng dần dần mà, có hơi ngượng đi...

Yên lặng hồi lâu, cậu rút cuộc, lần nữa tìm về âm thanh của mình, lần này, trong giọng nói, không còn nửa phần ý cười: “Chị biết tối qua chị tôi bất chấp gió lạnh, ở cửa bệnh viện chờ chị rất lâu rất lâu, đến nỗi, hôm nay sốt đến không dậy nổi không?”

Giang Vong nghe thấy câu “sốt đến không dậy nổi” kia, bàn tay cầm thìa đang khuấy hơi dừng lại một chút, trong lòng như bị kim đâm đột ngột một hồi, song cũng chỉ trong nháy mắt, giọng điệu cô tẻ nhạt trả lại lại Hứa Bách Thao: “Tôi không biết...”

Hứa Bách Thao nghe thấy giọng điệu và vẻ mặt không hề để tâm của cô như vậy, không khỏi mà có chút cảm giận, cậu nắm chặt nắm đấm một bàn tay, cực kỳ gắng sức kìm chế lại cơn giận của mình, lại hỏi: “Vậy chị có biết, ngày đó ở Cư Châu, chị ấy vì gọi lại chị mà lăn xuống từ trên bậc thang, đập vỡ đầu, may gần mười mũi, não chấn động nhẹ. Hôm sau, lại không có hết thấy mà đến Lâm Châm tìm chị không?”

Trong lòng Giang Vong chất chứa, nhớ tới ngày đó, sắc mặt Hứa Bách Hàm tái nhợt, cùng thanh âm vô lực có hơi khàn khàn... Minh vậy mà không hề có cảm giác. Là tóc mái che mắt sao? Không, cô tự cảm thấy mình không có sơ ý như thế, nhất định là Hứa Bách Hàm tận lực không cho cô phát hiện.

Trong lòng Giang Vong vừa đau vừa giận, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, cắn chặt hàm răng, một lúc sau nhàn nhạt phun ra một câu: “Tôi cần phải biết ư?” Dứt lời, cô ngước mắt, bên môi treo lên nụ cười nhạt nhẽo, trào phúng dị thường.

Hứa Bách Thao, lại có tư cách gì đến chất vấn cô đây? Tại nạn ấy, người khởi xướng và người thắng đều là cậu ta, lại có tư cách gì, ngồi ở đây chỉ trích đứa bị vứt bỏ như cô?

Hứa Bách Thao cũng không nhìn được nữa, nghĩ đến ní non thương tâm tuyệt vọng của Hứa Bách Hàm hôm qua, cùng câu nói rung rung như nặng ngàn cân “Nhưng mà, chị yêu cô ấy mà”, nhìn dáng vẻ như chẳng liên quan gì đến mình của Giang Vong, phần nộ không thể khống chế mà dâng trào ra, lớn tiếng nổi giận bảo: “Vân Bạc, rốt cuộc chị có tìm hay không vậy?”

Nghe một câu nói ấy, Giang Vong trong nháy mắt, siết chặt song quyền, gần như muốn cắn nát hàm răng, cuối cùng, giận dữ cười, gần từng chữ: “Hứa Bách Thao, câu nói ấy, xin cậu đáp lễ cho chị cậu, hỏi chị ta thử, rốt cuộc chị ta có tìm hay không? Hỏi chị ta thử, Vân Bạc tôi, có từng làm lỗi với chị ta chút nào hay chưa?” Cô lạnh lùng nói: “Câu nói ấy, không tới phiên các người hỏi tôi!”

Cô vì tình yêu này, bỏ ra tất cả, chưa bao giờ có giữ lại mấy may, nhưng Hứa Bách Hàm, lại hồi báo cho cô cái gì? Trước giờ cô đều tôn sùng Hứa Bách Hàm như điều quan trọng nhất của cuộc đời, nhưng ở trong lòng Hứa Bách Hàm cô có địa vị gì đây? Không bằng cha mẹ, không bằng anh em ruột thịt, thậm chí, không bằng cả những người dung lười dãi kia! Khi đó, mình bị tình yêu làm đầu óc choáng váng còn có thể lừa mình dối người, bây giờ, khi tất cả chân tướng đều lộ lộ phanh ra trước mắt cô, cô còn chưa chất vấn câu nói ấy với Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Thao cậu ta, lại dựa vào cái gì, hỏi cô câu nói ấy?

Hai mắt Hứa Bách Thao giận đến đỏ chót, cổ ngạnh lại, vắng lặng được một lúc lâu, mới lần nữa lên tiếng nói: “Cái gì chị cũng không biết, Vân Bạc. Những năm qua khi chị chưa rõ sống chết, chị tôi chưa từng có một ngày sống dễ chịu, nhiều năm qua, chúng tôi vẫn cho là, chị ấy bởi vì hổ thẹn nên mới dẫn vật bản thân như vậy, nhưng mãi đến tận, hôm qua chị ấy nói cho tôi biết, chị ấy yêu chị, tôi mới hiểu được, những năm qua, cuộc sống của chị ấy, càng thêm thống khổ so với tưởng tượng của chúng tôi...”

Nhưng Giang Vong cũng ở giây tiếp theo, chặt như đinh chém sắt mà phủ định Hứa Bách Thao: “Không, chị ta không yêu tôi!”

Thời khắc này, Hứa Bách Thao rốt cuộc không nhìn được đập bàn đứng lên: “Vân Bạc, cô đừng quá đáng quá đấy! Cái gì cô cũng chả biết cả! Nhìn thấy chân của chị tôi không?”

Tim Giang Vong run lên, tay cầm thìa, cũng lại không che giấu nổi mà, nhẹ nhàng run rẩy...

Hứa Bách Thao muốn vạch trần chân tướng tàn nhẫn ra ngoài, thế phải xé xuống lớp mặt nạ lạnh lùng bình tĩnh kia của Giang Vong: “Đó là vì cô đấy! Năm đó sau khi cô bị thủy triều cuốn đi, chị ấy muốn quay đầu lại đi cứu cô, lại bị người khác kéo về, khóc đến đứt hơi khàn tiếng sau cùng ngắt xiu mất. Sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, chị ấy biết cô mất rồi, nhân lúc mẹ tôi không ở đó, ôm quyết tâm nhất định phải chết, từ trên bệnh viện nhảy xuống! May mà cấp cứu đúng lúc, người thì cứu về rồi, nhưng hai chân, lại không cách nào trị hết được. Sau đó, chị ấy hết lần này tới lần khác mà tự tìm cái chết, trong nhà ai cũng cực sợ, quản chế chị ấy 24 giờ liên tiếp, cuối cùng, chúng tôi phải lừa chị ấy, bảo là cô còn một tia hi vọng sống, chỉ cần chị ấy chờ thôi, cô nhất định sẽ trở về, chị ấy mới từ từ, tốt lên, chờ đợi. Sau đó, chuyên gia của bệnh viện nói, chân chị ấy, nếu so trình độ y học trong nước thì hy vọng không lớn, ra nước ngoài thì còn một tia hi vọng, nhưng chị ấy ai nói cũng không nghe, cố chấp mà muốn ở nhà chờ cô, một lần kéo dài như thế,

chính là một tháng, một năm, mười năm... Vân Bạc, chị nói cho tôi biết đi, cái này vẫn chưa tính là yêu chị sao? Chị còn muốn chị ấy thế nào nữa?!”

Giang Vong siết chặt song quyền, khoang ngực khó chịu tựa như thờ không nổi, mắt chua xót đến nỗi không muốn mở mắt ra, bởi vì cực lực nhìn xuống nước mắt sắp định lút xuống, cả người ngọt ngào run rẩy trong mơ hồ. Không phải sự thật, đây không phải sự thật... Lừa người... Đều là lừa người cả!

Cô cắn môi, sức lớn đến thấy rõ máu, thanh âm khàn khàn: “Không, cô ấy không yêu tôi, có lẽ, chỉ là ấy náy mắc nợ, chỉ là vì để trong lòng mình để chịu hơn một chút...”

Trong nháy mắt tiếp theo, có chất lỏng ấm áp sền sệt, rơi vào trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Giang Vong.

Hứa Bách Thao rút cuộc giật sợi, bung ly cà phê trên bàn lên, đưa tay lên cao, gõ vào trên gương mặt lạnh lùng cay nghiệt của Giang Vong, cậu nổi giận gầm gừ: “Vân Bạc, cô không phải người, nói thế này, cô xứng đáng với chị tôi sao? Xứng đáng sao...” Nói đến sau cùng, đã mơ hồ mang theo ghen ngào...

Giang Vong gắng sức chống thân thể mình lên, đứng nghiêm, dùng đôi mắt đỏ bừng đồng dạng, lạnh lùng nhìn Hứa Bách Thao, bung cà phê trước người lên, đồng dạng, đưa tay vững vàng lên cao, gõ vào đầu người đầy mặt Hứa Bách Thao, giọng khàn khàn, lạnh đến khắc cốt ghi tâm: “Hứa Bách Thao, ly cà phê này, không tới phiên cậu gọi tôi, cậu, không có tư cách. Nếu không phải cậu, cũng sẽ không có hôm nay thế này của chúng ta.”

Một khắc đó, cậu trai to xác sau khi trưởng thành vẫn chưa từng khóc - Hứa Bách Thao - rút cuộc để nước mắt từ khóe mắt lút xuống. Trong mười mấy năm qua, thấy ấy náy chuốc khổ của Hứa Bách Hàm như vậy, cậu cũng rất nhiều lần chịu không nổi, ở trong sân vận động đánh túi cát đánh tới máu tươi đầy tay ngã quấp trên mặt đất, chất vấn bản thân, năm đó, nếu mình không nằng nặc đòi đến bờ biển là ổn rồi, nếu, năm đó, người chết là mình thì tốt rồi...

Nhưng mà, nếu như năm đó, Hứa Bách Hàm từ bỏ mình, mình, có chắc là không trách không oán không hận chị ấy hay không đây?

Hứa Bách Thao không biết, không dám trả lời...

Cậu biết, thật ra năm đó, bắt luận Hứa Bách Hàm quyết định thế nào, chị ấy cũng không cách nào để chịu, không cách nào giải thoát được. Chị gái đáng thương của cậu...

Cậu rũ mắt, tựa như cực kỳ mệt mỏi, chán nản, giọng nói vô lực bảo: “Chị tư, tôi lên lút đưa tư liệu của chị tôi gửi đến chuyên gia khoa chỉnh hình bên nước Mỹ xem rồi, ông ấy bảo, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, đời này của chị tôi, thật sự đứng lên không được nữa mất. Những năm này, người một nhà chúng tôi, không có người nào sống yên ổn cả, ba mẹ tôi, bởi vì chị tôi, không biết thờ dài bao hơi, rơi mất bao nhiêu nước mắt. Coi như chúng tôi xin chị được không? Nếu như chị còn yêu chị ấy, thì hãy tha thứ chị ấy, ở bên chị ấy, yên ổn mà sống tiếp đi, nếu như, quả thật chị không yêu chị ấy, vậy hãy để cho chị ấy triệt để hết hy vọng, không cần tiếp tục chờ đợi nữa, từ đây, cầu về cầu, đường về đường. Nợ chị một cái mạng, chị ấy dùng hai chân, cùng mười hai năm thanh xuân trả lại chị, cũng coi như, hai bên không ai nợ ai nữa rồi.”

Cậu không nhìn thấy, thân thể Giang Vong, run rẩy kịch liệt, lưng lay sắp đổ. Cô dùng một tay, gắng sức mà đè trên mặt bàn, mới có thể cưỡng ép chống mình ngã quấp xuống.

Sau rất lâu, Giang Vong vẫn không nói gì, cũng không phản ứng gì với cậu, cứ thế quay người đi, từng bước từng bước, chậm chậm đi, loạng choạng đi, tiêu điều đi, đi khỏi tầm mắt Hứa Bách Thao.

Trên xe ở bãi đỗ, Giang Vong không giả bộ được nữa, gục trên tay lái, lệ như suối trào, lần đầu tiên khóc thành tiếng, khóc đến, tan nát cõi lòng.

Trong những năm này, oan ức, thống khổ ra sao, cô đều khó khăn chịu đựng, chưa từng như thế này, suông sẻ mà khóc ra...

Đời này, tất cả nước mắt của cô, gần như đều vì Hứa Bách Hàm mà chảy, lúc này, vẫn như cũ...

Mà nửa đời trước, tất cả nụ cười của cô, cũng gần như đều vì Hứa Bách Hàm mà có...

Hứa Bách Hàm, chị nói cho tôi biết, tôi phải làm sao để không yêu chị nữa?

Nhưng tôi yêu chị thì thế nào, cho dù chị cũng yêu tôi thì thế nào?

Tôi chỉ yêu một mình chị, nhưng chị còn yêu nghìn nghìn vạn vạn người của cõi đời này. Chị muốn làm con gái ngoan ngoan ngoan nghe lời của cha mẹ, chị muốn làm tấm gương tốt ưu tú xuất chúng trong mắt hậu bối, chị muốn làm tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa trong mắt người ngoài. Thì chị thế nào mà làm được hy vọng xa vời của tôi, một Hứa Bách Hàm chỉ thích chị yêu tôi nhất, một Hứa Bách Hàm chỉ là người yêu của tôi?

Cô khóc đến thờ không nổi, khóc đến thoát lực, cũng lại không ngóc đầu lên được...

Không biết lại qua bao lâu, Giang Vong cuối cùng ngẩng đầu lên từ trên tay lái, từng chút từng chút, lau khô nước mắt, khởi động xe, chạy tới phương xa...

Hứa Bách Hàm, năm nay tôi 27 tuổi rồi, không còn ngây thơ nữa. Tôi đã hiểu sợ hãi của chị, lưỡng lự của chị, hiểu rằng, tôi còn chưa đủ trọng lượng để khiến chị yêu tôi nhất.

Bắt luận là ấy náy hay là tình yêu, tôi vẫn cảm ơn chị, để tôi hiểu, hóa ra tất cả, không phải tôi nhất trương tình nguyện, tự mình độc diễn.

Vậy thì, bây giờ, hãy để tôi, yêu chị một lần cuối cùng, tác thành chị, tác thành biển xanh trời xanh của chị nhé.

Lời tác giả: Ế, tui thành công tìm đường chết, dùng xà tình bệnh ngọt ngược giao nhau của mình bức đi mất một độc giả đáng yêu, lệ rơi đầy mặt

~(>_

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Không biết có phải là vì tháng ba thời tiết thất thường hay không, trở trời khiến sáng mặc áo bông chiều mặc áo cotton, Giang Hoài Khê bị cảm, thoát đầu, chỉ là hơi nghẹt mũi tí tẹo, sau đó, chính là ho khan sốt nhẹ thể tới hưng hăng.

Điều kiện thôn Cát An không tốt, cả thôn chỉ có một sở y tế nho nhỏ, đi xa lại không tiện, Giang Hoài Khê chỉ đành thuyên giảm bởi thuốc mang đến từ Lâm Châu.

Mấy ngày trời qua, tuy rằng không sốt tiếp nữa, Giang Hoài Khê cũng biểu hiện đáng vẻ như đã không sao, nhưng ban đêm, Lục Tử Tranh vẫn luôn nghe thấy vài tiếng ho khan thấp giọng hết sức kiềm chế của Giang Hoài Khê, từng tiếng từng tiếng, khiến Lục Tử Tranh ưu tâm lo buồn.

Lúc rạng sáng, Lục Tử Tranh vừa mới vào giấc ở trong lòng ngực Giang Hoài Khê, bỗng lại nghe thấy, từ bên tai truyền tới từng tiếng ho thấp giọng cực kỳ kiềm chế của Giang Hoài Khê. Lục Tử Tranh rõ ràng cảm nhận được, thân thể của người bên cạnh từng cái từng cái run nhẹ nương theo âm thanh vang lên, trong nháy mắt, Lục Tử Tranh từ trong giấc mộng giật mình tỉnh lại.

Lục Tử Tranh mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía Giang Hoài Khê.

Vì ho dữ dội, thanh âm của Giang Hoài Khê có hơi khàn khàn vô lực, thấy Lục Tử Tranh thức giấc, cắn cắn môi, thờ dài, xấu hổ nhẹ giọng nói: “Lại đánh thức cậu rồi. Ngày mai bảo thím Lâm giúp tôi quét tước phòng sách một tí, lót đệm chăn trên đất, tôi ngủ mấy ngày ở phòng sách trước đã.”

Lục Tử Tranh xoay người, đưa tay ôm lấy eo mảnh của Giang Hoài Khê, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, từ chối bảo: “Tôi ngủ một mình không được đâu.” Ngừng lại một chút, cô lo lắng nói: “Hoài Khê, tôi cảm thấy thuốc cảm mang đến dường như không có tác dụng gì, đã mấy ngày rồi mà vẫn chưa hết nữa, bằng không thì chúng ta về Lâm Châu trước, đến bệnh viện khám xem có được không?”

Giang Hoài Khê đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà mềm mại ở đỉnh đầu Lục Tử Tranh, cười cười vỗ về bảo: “Cũng không phải tiên đơn gì, sao có thể hết nhanh như vậy đây? Đừng lo lắng, mấy ngày nữa là ổn thôi. Tháng năm Hoài Xuyên đính hôn, lúc ấy chúng ta quay về được không?”

Trong lòng ngực chỉ truyền đến một tiếng rầu rĩ của Lục Tử Tranh: “Ừ...”

Giang Hoài Khê cụp mắt, nhẹ cạ cằm vào tóc trán Lục Tử Tranh, khẽ cười một tiếng nói: “Ừ, nếu thật muốn để tôi khỏe lên, tôi ngược lại biết một liều thuốc hay, chỉ xem cậu có chịu cho tôi hay không thôi.”

Lục Tử Tranh lập tức có tinh thần, đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt phát sáng mà nghiêm túc hỏi: “Là gì?”

Đôi mắt xinh đẹp của Giang Hoài Khê lưu chuyển, mang theo chút ý cười gian xảo, chỉ chỉ gò má của mình, nói: “Cậu hôn tôi một cái, tôi hấp thu năng lượng tình yêu của cậu, khẳng định là có thể rất nhanh khỏe lên.”

Lục Tử Tranh ngẩn ra, đưa tay vỗ cánh tay Giang Hoài Khê một cái, không nhận được vừa tức giận vừa buồn cười bảo: “Tôi còn tưởng là cậu nói nghiêm túc đấy chứ.”

Giang Hoài Khê nhú nhú mày lại, hừ nhẹ một tiếng, không vui nói: “Sao cậu biết tôi không phải nghiêm túc?” Nói xong, nàng nghiêng mặt tiến đến bên môi Lục Tử Tranh, lạnh lạnh mà phun ra một câu: “Cho cậu một cơ hội lấy công chuộc tội.”

Lục Tử Tranh nhìn đáng vẻ ngạo kiều của Giang Hoài Khê, nét mặt không nhận được cong cong, trong tròng mắt nhìn Giang Hoài Khê lom lom, tràn đầy ý cười.

Cuối cùng, cô đưa tay đặt tại trên giường, chống thân thể mình lên, nghiêng người sang cúi đầu xuống, ở trên đôi môi Giang Hoài Khê, ấn xuống một nụ hôn dịu dàng, thanh âm dịu dàng điềm điềm: “Có đủ năng lượng hay không?”

Đôi mắt Giang Hoài Khê xán lạn như ngôi sao, cắn cắn môi, hồi lâu sau mới bảo: “Bảo cậu hôn mặt thì cũng như đã trảng xe cát vậy, tôi đã nhận mấy ngày rồi, chỉ sợ lây bệnh cho cậu thôi...”

Lục Tử Tranh cường không được vui mừng, cười ra tiếng, cúi đầu, nhẹ cắn môi Giang Hoài Khê, cạy ra hàm răng Giang Hoài Khê, trong lúc môi răng

giao triền, nghe thấy cô nỉ non nói: “Tôi không sợ, cậu không cần nhìn đâu...” Nói xong, một tay cô theo xương vai nhấn nhai của Giang Hoài Khê bắt đầu chậm rãi trượt xuống...

Thân thể Giang Hoài Khê cứng đờ, đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay tác quái của Lục Tử Tranh, nghiêng bên mặt, yếu ớt mà thờ gấp nói: “Tử Tranh, năng lượng quá tải rồi...”

Lục Tử Tranh nở nụ cười, tất nhiên là thuận theo nàng, cúi đầu hôn cái trán của nàng một cái, căn dặn bảo: “Được, tôi đã nghe lời thế rồi, cho cậu nhiều năng lượng như vậy, ngày mai cậu phải khỏe lên đây.”

Giang Hoài Khê thờ dốc, cong cong môi, sờ sờ gương mặt Lục Tử Tranh, dỗ dành cô bảo: “Ừ, bé ngoan ngủ đi, ngủ ngon, ngủ một giấc thức dậy là tôi khỏe ngay.”

Lục Tử Tranh ở trong lòng nàng, tìm một tư thế thoải mái, nắm lấy tóc dài của Giang Hoài Khê, nghe tim đập có phần dồn dập của Giang Hoài Khê, dần dần, chìm vào mộng đẹp...

Ngày tiếp theo, thám Lâm đến quét tước vệ sinh, nhìn thấy Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê ở trong phòng sách cùng nhau xem phim, thuận miệng liền hỏi một câu: “Hoài Khê, thanh minh (vào các ngày mùng 4, 5, 6 tháng 4) về sao?”

Lục Tử Tranh nghe tiếng cũng nhìn Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê gãi mày cười nhẹ, nói: “Không về ạ, đến tháng Năm mới về.”

Thám Lâm nghĩ nghĩ, ngập ngừng lại nói: “Hai ngày thanh minh ấy, thám phải bận bịu cúng tổ tiên, có thể sẽ không có thời gian sang đây...”

Còn đang cân nhắc nên nói đoạn sau thế nào, Giang Hoài Khê liền hiếm khi thông hiểu ý người bảo: “Không sao đâu ạ, thám Lâm, thám cứ lo chuyện của thám đi, con và Tử Tranh có thể lo tốt nơi đây.”

Thám Lâm ngại ngừng mà nhìn Giang Hoài Khê cười cười, bảo: “Vậy là tốt rồi... Vậy là tốt rồi...”

Không lâu sau, bà thay túi thùng rác ở phòng sách xong, lúc định ra ngoài, tựa như đột nhiên nhớ ra gì đó, lại quay đầu lại, đề nghị: “Thời tiết mấy ngày nay cũng không tệ, Hoài Khê nếu các con không bận chuyện gì, thì có thể nhân lúc thanh minh ra ngoài đạp thanh (đi chơi trong tiết thanh minh), Hàn Sơn Tự núi Thanh Thành vào lúc thanh minh đèn nhang hừng hực lắm, phong cảnh cũng đẹp, cầu nguyện xin quẻ đều rất linh, ở đây cũng không có chỗ gì hay, nếu các con có hứng thú thì đi nơi đó thử xem”

“Oh...” Giang Hoài Khê chỉ hơi trầm ngâm, đáp: “Được, thám Lâm, chúng con biết rồi...”

Lời tuy nói như thế, nhưng trong đáy lòng Giang Hoài Khê đã bác bỏ đề nghị này, nàng còn nhớ, Lục Tử Tranh từng nói với nàng, cô ấy sợ độ cao.

Ban đêm trước khi sắp ngủ, Giang Hoài Khê vẫn như cũ là thỉnh thoảng mà ho khan hai tiếng, sau một hồi yên tĩnh Lục Tử Tranh đột nhiên lên tiếng nói: “Hoài Khê, thanh minh chúng ta đến núi Thanh Thành chơi đi.”

Giang Hoài Khê hơi hơi kinh ngạc, hỏi: “Có lẽ sẽ hơi cao, cậu không sợ sao?”

Lục Tử Tranh mỉm môi nở nụ cười, ôn giọng tín nhiệm nói: “Không phải có cậu ở bên sao?”

Giang Hoài Khê nhẹ ồ một tiếng, trêu ghẹo bảo: “Nhưng tôi cũng hơi sợ bộ, lúc cậu đi nếu như leo được một nửa liền hai mắt nhắm lẹ mà xin tôi cõng cậu xuống núi thì làm sao bây giờ?”

Lục Tử Tranh hát đầu, dùng tóc trán nhẹ nhàng mà sát Giang Hoài Khê, mắt hững hờ bảo: “Sao có thể!”

Giang Hoài Khê nhìn đáng vẻ đáng yêu nửa mang nũng nịu của cô, mềm lòng ưng thuận bảo: “Ừ, vậy thì đi thôi, bắt quá thì tôi cõng cậu xuống núi là được.”

Lục Tử Tranh nhần tâm lật tẩy: “Cậu cõng không nổi đâu.”

Giang Hoài Khê nhiu mày, lạnh nhạt nói: “Hử? Vậy lúc đó cậu khóc thử đi rồi biết thôi?”

Lục Tử Tranh không nhìn được xì một tiếng, cười trách bảo: “Không cần đâu.”

Thế là, từ mấy ngày trước đã bắt đầu nhiệm vụ chuẩn bị cho thanh minh. Lục Tử Tranh nghiêm túc thỉnh giáo với thám Lâm làm cơm nắm thế nào, tranh thủ muộn ở ngày ấy, tự mình động thủ làm bữa trưa đã ngoại cho Giang Hoài Khê; Lại hỏi mượn con gái thám Lâm chiếc xe điện nhỏ hai bánh rồi thử chạy thuộc hai ngày trời.

Ngày khi xuất phát, sáng sớm, Lục Tử Tranh đã tỉnh lại, đánh răng rửa mặt thay quần áo xong, liền xắn tay áo lên trần đầy phấn khởi mà bắt đầu chuẩn bị bữa trưa tình yêu. Giang Hoài Khê nhìn gương mặt hưng phấn của cô, ngón trỏ dính phải chút bột mì, ở trên mặt Lục Tử Tranh nhẹ nhàng bôi quét phá đám chế giễu bảo: “Tử Tranh, sao cậu hưng phấn như học sinh tiểu học muốn đi chơi xuân vậy?”

Lục Tử Tranh cau mày một cái, hừ nhẹ một tiếng nói: “Hoài Khê, tôi thấy cậu gần đây cũng nên tôi luyện một chút, lát nữa đừng ngồi xe của tôi, cuốc bộ đến núi Thanh Thành thế nào?”

Giang Hoài Khê nhủ mày lại, không vui hừ lạnh bảo: “Gần đây còn biết uy hiếp người khác rồi. Ừm, buổi tối không cho phép leo lên giường nhé.”

Lục Tử Tranh ngẩn ra, trầm mặc một lát, suy sụp bảo: “Cậu thắng rồi...”

Giang Hoài Khê đắc ý nhủ mày, tâm tình sung sướng mà đưa tay giúp Lục Tử Tranh vén ống tay áo bị rũ xuống lên.

Một đường đi về phía núi Thanh Thành, trên đường có núi có sông, phong cảnh đúng là xinh đẹp khác lạ. Không biết Giang Hoài Khê vợ vét camera từ nơi đâu, ngồi ở sau xe điện nhỏ của Lục Tử Tranh, rắc rắc mà chụp ảnh liên tục, tựa như nữ vương mà ra lệnh, lúc thì kêu Lục Tử Tranh tăng tốc, lúc thì kêu Lục Tử Tranh giảm tốc.

Lục Tử Tranh vì trêu Giang Hoài Khê, có lúc cô ý đối chọi với Giang Hoài Khê, nàng bảo giảm tốc thì cô tăng tốc, bảo tăng tốc thì cô giảm tốc, làm cho Giang Hoài Khê phát cáu liên cong thịt ngựa trên eo cô, tiếng cười tung khắp một đường.

Đậu xe xong, hai người liền một trước một sau mà đi về hướng trên núi, Giang Hoài Khê vừa đi vừa nghỉ, lúc thì chụp phong cảnh, lúc thì chụp Lục Tử Tranh. Lúc ban đầu Lục Tử Tranh thoáng ngượng ngùng, sau cũng chậm chậm dần vào cảnh đẹp, làm người mẫu của Giang Hoài Khê, chơi đến không biết trời đất đất đâu.

Đến giữa sườn núi rồi, Lục Tử Tranh bắt đầu có phần không dám nhìn xuống, chỉ biết cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn chung quanh nữa. Giang Hoài Khê thấu rõ căng thẳng của cô, rất bình tĩnh mà thu camera về, nói: “Camera nặng quá, tay tôi có hơi mỏi rồi, trước không chụp nữa.” Sau đó, nàng đưa tay ra, cùng Lục Tử Tranh mười ngón giao nhau, dắt cô cùng nhau bước lên phía trước.

Trong nháy mắt khi cùng Giang Hoài Khê mười ngón nắm lấy nhau, Lục Tử Tranh liếc mắt nhìn về phía gương mặt hồ hững lại ẩn giấu dịu dàng của Giang Hoài Khê, chỉ cảm thấy, tim dần dần mà an định lại. Cô cười trên ghẹo bảo: “Còn cậu mạnh nói có thể công tôi?” Sau đó, cô nắm chặt tay Giang Hoài Khê, sóng vai sai bước đi về hướng chỗ cao.

Thật vất vả đến trên đỉnh ngọn núi, rốt cuộc nhìn thấy tòa Hàn Sơn Tự đèn nhang hưng thịnh sương mù lượn lờ.

Lục Tử Tranh nghiêng đầu, mang theo chút cầu khẩn nói với Giang Hoài Khê: “Hoài Khê, thím Lâm nói, cầu nguyện xin quẻ ở đây rất linh, chúng ta đi vào thử có được không?”

Vốn Lục Tử Tranh đối với những việc quỷ thần này, trong lòng mang kính nể, nhưng chưa từng có lần kỳ vọng. Nhưng bây giờ, bởi vì cầu khẩn trong lòng cô quá hùng hực, vậy nên mới không nhìn được, sẵn lòng tạm thử một lần, chỉ cầu an lòng.

Giang Hoài Khê nhìn đôi mắt kỳ vọng của Lục Tử Tranh, thoát dường như hiểu rồi, tại sao Lục Tử Tranh lại sẵn lòng khắc chế hoảng sợ, gian nan bốn ba đi tới nơi đây.

Đồ ngốc này...

Sao Giang Hoài Khê cam lòng từ chối cô được, nàng trầm mặc, dắt tay Lục Tử Tranh, dẫn cô cùng nhau đi về hướng trong chùa.

Các cô cúng tiền nhang đèn xong, liền đồng thời ở trên đệm cúi quỳ xuống, nhắm mắt mặc niệm.

Lục Tử Tranh ở trong lòng thành kính cầu nguyện: “Cầu xin Bồ Tát phù hộ Hoài Khê, thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.” Cô niệm ba lần ở trong lòng, mới từ từ cúi đầu, từng cái từng cái, nghiêm túc dập đầu.

Trước khi nhắm mắt Giang Hoài Khê đã nhìn Lục Tử Tranh thật lâu, khoe môi toát ra một vòng ý cười dịu dàng, thành kính ước nguyện nói: “Xin hãy tạ ơn nguyện tất cả cho Tử Tranh”. Sau đó, nàng cúi người xuống, nghiêm túc dập ba cái dập đầu, rồi sau đó, liền mở mắt ra chuẩn bị đứng dậy.

Lúc đứng dậy, nàng liếc mắt, lại phát hiện Lục Tử Tranh vẫn đang, từng cái từng cái, nghiêm túc dập đầu, lòng bất giác, liền chua chua xót xót, đã mềm còn mềm hơn...

Bên cạnh có một người đáng vẻ như đạo sĩ, lên tiếng hỏi Giang Hoài Khê: “Cô gái, có muốn cầu xăm Nguyệt Lão không?”

Giang Hoài Khê liếc mắt sâu sắc nhìn Lục Tử Tranh thành kính dập đầu, hơi khép mắt, cuối cùng, nhẹ nhàng gật đầu.

Lục Tử Tranh dập xong 99 cái dập đầu đứng dậy, chỉ cảm thấy đầu có hơi mê man, trong lúc nhất thời suýt chút nữa đứng không vững, hồi lâu, cô mới ổn định tâm trạng lại, tỉnh táo ý thức lại, tìm kiếm Giang Hoài Khê.

Chỉ nhìn thấy, Giang Hoài Khê đã không còn ở bên người, Lục Tử Tranh ngẩng nhìn bốn phía, trong sự tập nập của người đến người đi, thân thể như ngọc của Giang Hoài Khê đang đưa lưng về phía cô cúi đầu đứng viết gì đó trước quầy giải xăm.

Lục Tử Tranh đang chuẩn bị nhắc chân đi về phía Giang Hoài Khê, bỗng thấy Giang Hoài Khê dường như có cảm ứng trước, đột nhiên quay người lại, thẳng tắp mà nhìn về phía cô. Trong lúc bốn mắt nhìn nhau, Lục Tử Tranh cảm giác được, tựa hồ ánh mắt Giang Hoài Khê có hơi trốn tránh cô một chút, sau đó, mới lại nhìn cô, toát ra một chút ý cười, đi tới về hướng cô.

Khi Giang Hoài Khê đi tới trước mặt Lục Tử Tranh, Lục Tử Tranh mới cười hỏi nàng: “Là cầu xăm gì sao?”

Giang Hoài Khê nắm tay cô cùng cô đi ra ngoài, mang theo chút ý cười nhàn nhạt nói: “Ừ.”

Lục Tử Tranh hiếu kỳ: “Thế nào?”

Bước chân Giang Hoài Khê hơi dừng một chút, vẻ mặt có phần ngưng trọng nhìn Lục Tử Tranh, nhìn đến Lục Tử Tranh bắt đầu lòng bất an mà thỉnh thoảng nháy lên, cắn môi, kìm lòng không để nhún lông mày lại, Giang Hoài Khê mới đột nhiên nhún miệng cười, mang theo dịu dàng lơ mơ bảo: “Có cậu ở đây, tất nhiên là xấm tốt nhất.”

Tim Lục Tử Tranh buông lỏng, cường không được cong khóe môi nở nụ cười, sẵn giọng: “Dọa tôi sợ bộ rất vui ư?”

Giang Hoài Khê nhún mày khẽ cười: “Rất vui đó.”

Lục Tử Tranh hừ nhẹ một tiếng, đáng về già đồ tức giận, xoay người, không đợi Giang Hoài Khê, tự thân tự mình đi ra ngoài.

Giang Hoài Khê đứng ở tại chỗ, nhìn bóng người chậm rãi đi xa của Lục Tử Tranh, ý cười bên môi dần dần thu lại, cay đắng, chậm rãi leo lên trên chân mày khóe mắt.

Bên tai của nàng, vang lên chính là lời của người giải xấm: “Ý trung nhân, nhân trung ý. Hoa trong gương, trăng trong nước, đây là xấm trung bình.”

“Xấm này biểu thị, hai người là vợ chồng trẻ, đẹp đôi vốn có, ái ân rất nhiều. Thế nhưng, tình thâm không thọ, phúc duyên không sâu, e là, khó có thể cùng tuổi già.”

Lời editor: Canh giờ nhầm sorry nng =))))

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Ngày thứ Tư ấy, Giang Vong hiếm khi xin phép nghỉ thứ Sáu ở bệnh viện, khiến một đám đồng nghiệp ở bệnh viện sợ ngây người. Trong mắt họ, Giang Vong tựa như nữ siêu nhân cuồng làm việc vậy, đến bệnh viện mấy năm qua, chưa từng bao giờ xin phép nghỉ hay về sớm gì, nếu thi thoảng có đồng nghiệp bận việc cần chuyển ca, tìm Giang Vong quả là một lựa chọn chính xác, cô tựa như một người ngoại trừ làm việc ra thì không còn bất kỳ sinh hoạt gì nữa.

Tiểu y tá làm việc đã lâu không tránh khỏi thăm nhiều chuyện, nhân lúc Giang Vong nghỉ trưa ở văn phòng, giả đồ vô tình mà nghe ngóng một câu: “Thân thể bác sĩ Giang khó chịu chỗ nào sao? Thứ Sáu cần xin nghỉ? Hay là...”

Giang Vong không có khẩu vị gì, chỉ qua loa mà bôi mấy ngụm cơm trong hộp, đang dự định thu dọn đem ra ngoài, nghe vậy, động tác trên tay của cô hơi dừng lại một chút, hơi khép đôi mắt, hồi lâu không nói gì.

Tiểu y tá chỉ có thể nhìn thấy hàng lông mi dài dài như cây quạt nhỏ của cô, che khuất đi đôi mắt có thể tiết lộ một chút tâm tình của cô, trên gương mặt, một vẻ trầm tĩnh không gọn sóng. Thấy cô rất lâu chưa trả lời, tiểu y tá không khỏi có phần thấp thỏm, tưởng là mình làm phiền, hỏi thứ không nên hỏi, giữa lúc đang do dự có nên tìm bậc thang cho mình hay không, Giang Vong lại nhẹ nhàng mà oh một tiếng, đứng lên, vừa đi ra ngoài, vừa hững hờ trả lời tiểu y tá một câu: “Không phải, có thể xem như là, đi hẹn hò?”

Cô từ từ mà đi ra văn phòng, đi xa rồi, thanh âm dần nhỏ đi, vì thế, tiểu y tá không hề nghe rõ, câu nói cuối cùng gần như tự nhủ của cô kia: “Một lần cuối cùng...”

Tay bụng hộp cơm của tiểu y tá run lên, suýt chút nữa bị sặc nước miếng, hình như cô vừa nghe được tin tức khủng khiếp mới?! Trong chớp nhoáng, cơm cũng không ăn vào, bụng hộp cơm liền vui vẻ mà chạy về hướng văn phòng khác...

Thế là, một buổi chiều, khắp cả bệnh viện đều truyền nhau: Lãnh mỹ nhân số một của bệnh viện đã danh hoa có chủ rồi...

Ngày tiếp theo, Giang Vong vừa đi làm là đã nhận được ánh mắt ai oán kỳ lạ của rất nhiều bác sĩ nam, đồng thời, lúc này mọi người mới nhay bén phát hiện, trên ngón áp út của bác sĩ Giang xuất hiện một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản mộc mạc không bắt mắt.

Tối thứ Năm, hoàn thành phẫu thuật xong, tan tầm đã là hơn tám giờ tối. Giang Vong vừa rửa tay ở bồn rửa vừa lặng im mà đứng bên cửa sổ, ngược nhìn một vùng ngôi sao đầy trời mà mười mấy năm trước đã từng cùng Hứa Bách Hàm nằm kề đầu vai nhìn ngắm, cô khẽ dùng tay vuốt nhẹ khung cửa sổ. Sau một lúc, tựa như cô hạ quyết tâm rồi, cầm lấy di động trên bàn làm việc, trượt màn hình khóa đi động, từng phím từng phím mà nhấn dãy số thuộc nằm lòng kia.

Hứa Bách Hàm không để cho Giang Vong đợi lâu. Điện thoại rất nhanh đã được nối, Giang Vong nghe thấy tiếng khẽ gọi dịu dàng rõ ràng mang theo vui mừng của Hứa Bách Hàm bên đầu kia: “Vân Bạc?”

Giang Vong nhìn một vùng vắng lặng xa xăm, nhàn nhạt đáp một tiếng “ừ”, sau đó, cô trầm mặc không nói gì. Hứa Bách Hàm cũng thế. Thế là, hai người chỉ lắng nghe tiếng hít thở đều có phần dồn dập của hai bên, rõ rệt tựa như ở bên tai, xa xôi lại tựa như ở chân trời.

Một hồi lâu sau, Giang Vong cất tiếng nói rõ mục đích: “Ngày mai có rảnh không? Tôi xin nghỉ phép một ngày, chị có rảnh cùng tôi ra ngoài chơi một chút không?” Nói xong, cô lại dừng một chút, trong thanh âm nhàn nhạt mang theo chút cô đơn: “Kể ra, đến Lâm Châu nhiều năm như vậy rồi, mà tôi còn chưa hiểu biết hết cái thành phố này nữa...”

Một khắc trước, Hứa Bách Hàm vì lời mời của Giang Vong mà vui vẻ như điên, còn chưa kịp nói câu trả lời đồng ý vốn vội vã muốn ra khỏi miệng, lại bởi vì nghe thấy một câu nói sau ấy của Giang Vong, mà xót xa đau lòng. Tay nắm xe lăn của chị vô thức nắm chặt, vài lần do dự, vẫn cố lấy dũng khí hứa hẹn nói với Giang Vong: “Vân Bạc, nếu em đồng ý, chị có thể cùng em, đi khắp mỗi một góc của cái thành phố này.”

Nhưng đầu kia di động, chỉ truyền đến một tiếng “haha” hờ hững của Giang Vong, Hứa Bách Hàm nghe không hiểu hàm nghĩa trong đó, là chế giễu, là tiếu hân, hay hoặc là cái khác... Chị chỉ có thể nắm thật chặt di động, ở đây lòng một lần rồi một lần mà cầu khẩn Giang Vong: “Vân Bạc, tin chị thêm một lần nữa đi...”

Sáng sớm ngày tiếp theo, trời còn chưa sáng, Hứa Bách Hàm đã khác thường mà rời giường, bắt đầu khăn trang mà trang điểm ăn mặc.

Bảo mẫu Tiểu Hạ luôn luôn chăm sóc Hứa Bách Hàm vừa giúp Hứa Bách Hàm chỉnh tóc, vừa cười trêu ghẹo Hứa Bách Hàm “Hôm nay tiểu thư có cuộc hẹn vô cùng quan trọng gì hay sao, sao bỗng lại dễ bụng thế này...”

Những năm qua, bởi vì đi đứng, mọi việc bất tiện, cũng bởi vì, người khiến mình vui đã không còn bên cạnh, Hứa Bách Hàm đã rất lâu không để ý trang điểm và ăn vận của mình, bình thường đều lấy tiêu chuẩn thuận tiện và thoải mái làm chủ. Hôm nay, quả thật là thái độ khác thường, quần áo chọn một bộ lại một bộ, trang điểm một lần lại một lần...

Đối với nghi hoặc của Tiểu Hạ, Hứa Bách Hàm không hề trả lời, chỉ là, cười tràn đầy nhu tình, thêm gương mặt có hơi đo đỏ, khiến Tiểu Hạ thoáng cái hiểu ngay, cũng không khỏi có phần sung sướng, ngữ điệu nhẹ nhàng: “Tiểu Hạ em nhất định sẽ dốc hết toàn lực, giúp tiểu thư có một tay.”

Trong gương, Hứa Bách Hàm vừa giận vừa xấu hổ mà nguýt Tiểu Hạ một chút.

Chín giờ bốn mươi lăm phút, cách giờ hẹn với Giang Vong còn 15 phút, Hứa Bách Hàm liền ra cửa, ngồi ở cổng đại trạch nhà họ Hứa chờ đợi Giang Vong, Hứa Bách Thao không yên lòng, cũng đi theo ra ngoài, đứng ở bên cạnh Hứa Bách Hàm.

Chín giờ năm mươi lăm phút, Giang Vong sớm hơn năm phút đến đại trạch nhà họ Hứa. Thấy xe Giang Vong từng chút từng chút lái về phía chị, đến gần về phía chị, tìm Hứa Bách Hàm, gần như nhảy đến sắp muốn thoát khỏi lồng ngực, không nhịn được, chuyển động xe lăn, đi mấy bước ra ngoài.

Xe vững vàng ngừng lại ở cửa lớn, một đôi chân thon dài thẳng tắp hiện ra đầu tiên ở trước mắt Hứa Bách Hàm, sau đó, gương mặt khiến Hứa Bách Hàm hồn nhiên mừng rỡ, rốt cuộc triển lộ ra, đường nét mỹ lệ, ngũ quan tinh xảo, khí chất, động lòng người.

Dáng vẻ hôm nay của Giang Vong không còn tri thức như mấy lần gặp mặt trước, mà là mặc một chiếc quần yếm màu đen, áo sơ mi trắng đơn giản, xắn ống tay áo thành bảy phân, mang một đôi giày Martin màu đen, dáng người thẳng tắp, trong sự xinh đẹp chứa thêm mấy phần anh khí mê người, giống như nhiều năm trước, khiến Hứa Bách Hàm lập tức, dời không nổi ánh mắt...

Giang Vong đến gần Hứa Bách Hàm, nhếch đôi môi, trong chớp nhoáng khi nhìn thấy rõ Hứa Bách Hàm, rốt cuộc, có vết tích cong môi lên, giọng nói, là nhẹ nhàng mà từ khi gặp lại Hứa Bách Hàm chưa từng nghe được: “Hôm nay chị rất đẹp, Bách Hàm...”

Trong nháy mắt đó, Hứa Bách Hàm phảng phất như nghe thấy âm thanh cây chết trong lòng mình sống lại, trong nháy mắt, vừa mừng vừa sợ vừa thẹn, đỏ ửng từ hai má lan thẳng ra đến mang tai.

Giang Vong trông thấy Hứa Bách Thao đứng phía sau Hứa Bách Hàm, cậu ta vẫn nhăn chặt lông mày, đang chăm chú nhìn mình. Cô thu hồi tầm mắt, cúi đầu hỏi Hứa Bách Hàm: “Chúng ta có thể xuất phát chưa?”

Tất nhiên là Hứa Bách Hàm gật đầu đáp ứng.

Giang Vong liền tự nhiên mà đi tới phía sau Hứa Bách Hàm, chậm rãi vững vàng mà đẩy Hứa Bách Hàm đi về phía ngoài cửa xe đang đậu. Đến trước xe, Giang Vong trước tiên vòng tới trước xe, mở cửa xe ra, sau đó, lại quay về trước mặt Hứa Bách Hàm, cúi đầu nhìn Hứa Bách Hàm, bên môi mang theo một nụ cười nhạt nhòa, nói: “Tới lúc khảo nghiệm lực cánh tay em rèn luyện vài năm qua rồi.”

Hứa Bách Hàm vẫn chưa phản ứng lại từ trong nụ cười mê hoặc lòng người của cô, thân thể thoát bỗng nhẹ đi, được Giang Vong bế lên kiêu công chúa, dịu dàng bỏ vào trong ghế sau xe. Hứa Bách Hàm chỉ nghe thấy được, trên người Giang Vong, mang máng là mùi thơm ngát nhàn nhạt mà nhiều năm trước chị quyến luyến, mãi đến tận ngồi ở trong xe đã thật lâu sau, chị đều vẫn chìm đắm vào trong ôm ấp đã rất lâu không có ấy, khó có thể tự kìm chế.

Đóng cửa xe, gấp xe lăn bỏ vào trong cốp sau xe, Giang Vong cuối cùng để ý tới Hứa Bách Thao vẫn đang rập khuôn từng bước lo âu mà đi theo các cô.

Ý cười nhẹ trên mặt cô sớm đã tan biến không thấy, thay vào đó là, vẻ mặt lạnh lùng không gợn sóng, giọng nói lạnh nhạt, cho Hứa Bách Thao hay: “Qua ngày hôm nay, tất cả đều sẽ kết thúc.” Nói xong, cô định đưa tay kéo cửa xe chỗ ghế lái ra.

Trong lòng Hứa Bách Thao căng thẳng, đưa tay vội ngăn cản động tác của Giang Vong, vội vã bảo: “Cô muốn làm gì? Cô muốn làm gì với chị tôi?”

Giang Vong nhìn Hứa Bách Thao, trên gương mặt là trào phúng rõ ràng: “Tôi có thể làm gì? Chẳng qua là như mong muốn của cậu mà thôi.” Nói xong, cô lạnh lùng nhìn chằm chằm Hứa Bách Thao.

Về mặt Hứa Bách Thao cứng đờ, nghiêng mặt sang bên, nhìn Hứa Bách Hàm còn đang ngờ ngợ vui vẻ nở nụ cười trong xe, lòng từng chút từng chút trở nên lạnh lẽo, tay túm lấy Giang Vong, cũng từ từ mà vô lực buông xuống, một lúc lâu, cậu thấp giọng nói: “Vậy thì, nhờ cậy chị rồi.”

Đôi môi mỏng mảnh của Giang Vong sắp mím thành một đường. Cô không hề trả lời Hứa Bách Thao, chỉ im lặng mà kéo cửa ra, khởi động xe, ở trước mặt Hứa Bách Thao, tuyệt trần mà đi.

Từ gương chiếu hậu ở trong cabin xe, những lần rời rã giấy dựa của Hứa Bách Hàm, Giang Vong liếc mắt một cái là rõ mồn một. Sau một lúc lâu, cô sẵn sàng mở miệng, thanh âm hiếm khi dịu dàng: “Đừng hỏi, đáp án, lúc kết thúc của hôm nay, em sẽ nói cho chị biết đáp án.”

Nghe lời ấy, Hứa Bách Hàm lại càng thấp thỏm bất an hơn. Thanh âm chị, mang theo chút căng thẳng, chút ngập ngừng kêu Giang Vong: “Vân Bạc...”

Giang Vong mím môi cười nhạt, lại chuyển sang đề tài khác, nói: “Hành trình hôm nay đều do em sắp xếp, chị không có ý kiến chứ?” Là bá đạo trước sau như một của Giang Vong mà Hứa Bách Hàm quen thuộc.

Hứa Bách Hàm cười nhẹ, ôn giọng nói: “Đương nhiên không có.”

Sau cùng, xe lái vào bãi đậu xe của rạp chiếu phim, Giang Vong mở cửa xe ra, lần thứ hai khom lưng, dịu dàng ôm Hứa Bách Hàm ra. Lần này, tim Hứa Bách Hàm đập như sấm, chị sát sao ôm thân thể gầy gò của Giang Vong một chốc, cảm nhận được chiếm hữu và đầy đủ chân thực ở trong lồng ngực này, trong một thoáng, Hứa Bách Hàm gần như muốn rơi lệ.

Giang Vong cũng ở bên tai của chị, mang theo chút ý cười dịu dàng, trêu ghẹo nói: “Bách Hàm, nếu chị không thả lỏng, em thật chịu không nổi nữa mất...”

Trong chớp nhoáng, Hứa Bách Hàm nín khóc mỉm cười, đỏ ửng đầy mặt.

Đến cửa soát vé của rạp phim, thời điểm đến phiên hai người, Giang Vong chia tay đưa phiếu cho nhân viên soát vé, hơi khom lưng cúi đầu hỏi Hứa Bách Hàm: “Chúng ta đặt xe lăn ở ngoài có được không?”

Hứa Bách Hàm sững sờ, còn chưa kịp rõ ý trong lời của Giang Vong, vốn vì giọng điệu quá mức dịu dàng của Giang Vong mà kim lòng không dặng gập đầu, trong chớp nhoáng tiếp theo, thân thể chị nhẹ đi, rồi rơi vào trong vòng ôm ấm áp mang theo theo mùi thơm ngát của Giang Vong.

Phía sau không hẹn mà cùng phát ra tiếng “ồ” kinh hô, Hứa Bách Hàm gần như có thể cảm giác được tầm mắt kinh ngạc của mọi người quàng tới, gương mặt của chị nóng bỏng đến mức muốn phồng đỏ.

Hai tay Giang Vong, mạnh mẽ mà vòng lấy thân thể của chị, Hứa Bách Hàm nghe tiếng tim đập hơi có phần gấp gáp lại làm cho chị yên lòng của Giang Vong, cảm thụ lấy từng bước chân bình tĩnh ổn định của cô, nhắm chặt mắt lại, nếu như, con đường này, có thể không có điểm cuối là tốt rồi...

Thanh âm mang theo trêu ghẹo của Giang Vong vang lên trên đỉnh đầu chị: “Nếu là trước đây, nhất định chị sẽ kinh hô bảo em thả chị xuống, hình như, bây giờ trở nên dũng cảm hơn một ít rồi nhỉ.”

Hứa Bách Hàm mở mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn Giang Vong, nét mặt cong cong, lộ ra miệng cười cực hạn dịu dàng hạnh phúc: “Chị chỉ hy vọng, con đường này có thể lâu hơn chút nữa, tốt nhất, không có điểm cuối...”

Bước chân Giang Vong hơi dừng lại một chút, sau đó, nhẹ nhàng nở nụ cười, cười đáp bảo: “Vậy không được đâu, chắc em mệt chết mất...”

Hứa Bách Hàm buồn cười dùng đầu nhẹ va vào ngực Giang Vong.

Phim bắt đầu rồi, là phim hoạt hình Disney, không biết có phải là vì nguyên do giữa mình và Giang Vong, cộng thêm khả năng tưởng tượng của hệ tiếng Trung hay không, Hứa Bách Hàm càng xem càng cảm thấy mặt đỏ, cảm thấy, giữa nữ vương và công chúa, quả thật có JQ (gian tình) lộ lộ, lúc hai mắt đối diện, trong bầu không khí phảng phất như ngập đầy tia lửa tình yêu đang sinh sôi vang vọng.

Đến lúc nữ vương hát Let It Go lên, lòng Hứa Bách Hàm chìm xuống, rồi sau đó, chỉ cảm thấy sáng tỏ thông suốt... Nghe từng thanh lại từng thanh Let It Go tùy ý nói thẳng những cảm xúc trong lòng, gần như chị sắp không nhận được, muốn cùng hát vang lên với Elsa...

Đoạn kết, Elsa hôn môi Anna, lúc nụ hôn của tình yêu đích thực hòa tan nhau, Hứa Bách Hàm không nhận được quay mặt sang nhìn Giang Vong, Giang Vong hình như có cảm giác, cũng liếc mắt, đáp lại chị nụ cười rạng rỡ, đưa ra bàn tay ấm nhuận, nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của Hứa Bách Hàm, mười ngón nắm lấy nhau.

Hứa Bách Hàm nắm chặt bàn tay Giang Vong, không kim lòng được, liền cười cong cả mày...

Bộ phim kết thúc, Giang Vong vẫn bình thản mà ôm lấy Hứa Bách Hàm như cũ, nhưng, lúc này, cô cúi đầu, mang chút ý cười một cách chế giễu, nhân lúc rạp phim đang tập nập, đôi cách gọi, dặn dò một câu: “Chị gái ơi, giờ chắc có hơi hỗn loạn, chị cần phải ôm chặt em đó.”

Hứa Bách Hàm xấu hổ cười, vòng chặt lấy Giang Vong, tựa mặt ở trước ngực Giang Vong, ở trước ngực nơi cổ áo sơ mi của cô, ẩn xuống một nụ hôn

nhẹ: “Nụ hôn tình yêu đích thực của chị, lại có thể hòa tan em không đây?”

Bước chân Giang Vong thoáng cái chênh vênh, hơi có phần loạng choạng, một lúc lâu, Hứa Bách Hàm mới nghe thấy cô hững hờ trả lời chị: “Đừng làm loạn, coi chừng em ném chị đi đấy...”

Hứa Bách Hàm vốn không sợ hãi, chỉ cười không nói.

Ra rạp chiếu phim, Giang Vong ôm Hứa Bách Hàm lên xe, cúi người săn sóc mà say chị nịt dây an toàn lên, lần này, là chỗ ghế phó lái. Cô quay đầu xe lại, ra khu phố xá sầm uất, chạy về hướng vùng ngoại thành.

Bởi vì vui vẻ mới trước, Hứa Bách Hàm dần dần trừ khử thấp thỏm bất an trong lòng, mở lời hỏi Giang Vong: “Chúng ta đây là định đi đâu?”

Giang Vong liếc mắt nhìn chị một cái, mang theo nụ cười gian xảo, nói: “Đến rồi thì chị biết thôi, cho chị thử thể hội tâm tình thấp thỏm chờ mong một tí.”

Hứa Bách Hàm cung chiều mà nhìn đáng về có phần đặc ý của Giang Vong, cười ngầm đồng ý.

Xe, cuối cùng dừng trên bãi cỏ xanh như tấm đệm ở vùng ngoại thành, cách đó không xa, là biển xanh lam vô biên. Trên bãi cỏ, đã ngồi rất nhiều người đi chơi picnic.

Giang Vong tìm một cây đại thụ lớn, trải ra khăn trải bàn ở dưới bóng cây, ngồi xuống, ôm Hứa Bách Hàm ngồi xuống dựa vào thân cây, giúp chị sửa lại tư thế thoải mái, cười nhẹ giải thích: “Lần đầu tiên em tới nơi đây, không tưởng được là cảm giác cũng khá nhí.”

Hứa Bách Hàm gật đầu biểu thị tán thành.

Giang Vong hỏi Hứa Bách Hàm: “Đói bụng không?”

Hứa Bách Hàm gật đầu, cười nói: “Hình như có chút.” Kỳ thực chẳng qua là chị nhìn ra dáng vẻ dường như sắp hiển vật quý của Giang Vong, không nhận được nên xuôi theo cô mà nói thôi.

Quả nhiên, từ trong balo lớn, Giang Vong lấy ra một hộp đồ ăn bự, sau đó là đồ uống, khăn ăn, còn cả các loại ăn vặt nhỏ vụn vặt cón con.

Giang Vong đặt hộp com ở chính giữa, hỏi Hứa Bách Hàm: “Chị đoán xem, trong đây là gì?”

Hứa Bách Hàm cười, nghĩ nghĩ, đúng quy đúng củ mà đáp: “Sushi?”

Không nghĩ tới, trong nháy mắt Giang Vong nhú nhú mày lại, thờ dài nói: “Haiz, quả không biết chị thông minh như thế.” Nói xong, liền mở hộp ra, thật là đủ loại đủ kiểu sushi bày biện tinh mỹ.

Hứa Bách Hàm không nhận được hỏi: “Em làm à?”

Giang Vong mím môi cười khế, Hứa Bách Hàm liền không nhận được đôi giọng: “Mua ở đâu đó, hình như không tệ...”

Giang Vong lấy đũa, gấp cho Hứa Bách Hàm một khoanh sushi cua mà chị thích nhất, đưa tới bên môi Hứa Bách Hàm, nhìn Hứa Bách Hàm mở đôi môi ra, mỉm cười cắn xuống, mới nhàn nhạt bất mãn nói: “Không nghĩ là chị chỉ có ngần ấy lòng tin với em như thế, mới nghi vấn một chốc mà chị đã lung lay rồi.”

Hứa Bách Hàm cười cười, chỉ khen bảo: “Ăn ngon.”

Thế là, bên môi Giang Vong lại có ý cười thỏa mãn, đưa tay, lại gấp một khoanh đưa tới bên môi Hứa Bách Hàm...

Sau khi com no xong, Giang Vong tựa vào bên cạnh Hứa Bách Hàm, cùng Hứa Bách Hàm ngắm mặt biển sóng nước lấp lánh phía xa, nhìn gió thổi qua, cỏ một đợt tiếp một đợt ngã xuống, lại một đợt tiếp một đợt mà giương lên, còn cả những đứa trẻ đang vây quanh cạnh cha mẹ chơi đùa...

Hứa Bách Hàm từng chút từng chút, cổ lấy dũng khí, đem đầu, tựa vào bả vai Giang Vong.

Khiến chị vui mừng là, Giang Vong, cũng không có bất kỳ ý tứ chống cự gì, động tác dễ tùy chị, thậm chí, nâng vai lên một chút, để chị dựa vào thoải mái hơn một chút.

Sau một hồi, Giang Vong bỗng nhiên lên tiếng, hỏi Hứa Bách Hàm: “Bách Hàm, buổi chiều, chúng ta cùng nhau ở đây về với được không? Sau đó, chị về đưa em, em về đưa chị, được không?”

Hứa Bách Hàm hơi sững sờ, nhìn đôi tình nhân đang chụp hình cưới, tức khắc bỗng có ý tưởng, lập tức, đồng ý ngay.

Thế là, hai người tựa như thưở quá khứ, dựa lưng vào nhau, bắt đầu vẽ tranh.

Trước khi vẽ, Giang Vong còn cười trên ghẹo bảo: “Không được xoay qua nhìn lên đó.”

Hứa Bách Hàm dùng bả vai va nhẹ vào lưng Giang Vong một cái, cười phản bác: “Em mới đúng đó, hồi đó em cứ nhìn lên đấy thôi.”

Giang Vong cười bảo: “Đấy không phải là em nhìn lên tranh, là nhìn lên chị đó biết không...”

Hứa Bách Hàm suy nghĩ một chút: “Vậy hôm nay chị cho phép em quay qua nhìn lên đấy...”

Giang Vong nhẹ nhàng nở nụ cười, không nói gì thêm nữa.

Nhưng mà, chờ đến lúc hoàng hôn, Giang Vong lại vẽ xong sớm hơn Hứa Bách Hàm, Giang Vong lại trực tiếp đứng lên, lạnh lẽo cắt tranh đi, không cho Hứa Bách Hàm xem, chỉ nói, lúc buổi tối đưa chị về sẽ đưa cho chị.”

Tranh của Hứa Bách Hàm, là hai cô gái mặc áo cô dâu khiêu vũ trên băng mỏng, Hứa Bách Hàm đặt tên cho nó là, dừng khi.

Giang Vong nhìn bức tranh kia, rất lâu rất lâu, sau cùng, cũng không nói gì, ôm Hứa Bách Hàm lên xe.

Hứa Bách Hàm không nhìn thấy, trong mắt cô, mờ hồ lóe lên nước mắt, phút chốc lướt qua.

Trên đường lái xe trở nội thành, Giang Vong bỗng nhiên nhân nhạ mở miệng nói: “Biết không? Bách Hàm, những chuyện hôm nay tôi dẫn chị đi làm, đều là, thiết tưởng lúc tôi còn 15 tuổi đối với cuộc sống tương lai.”

Cô nói: “Tôi nghĩ, sau khi bận bịu công tác xong, lúc rảnh rỗi, tôi muốn dẫn chị đi xem phim, không kiêng kị mà ân ái nhau, đến vùng ngoại thành chơi picnic, ở trong gió mát ca hát về vôi, nếu đủ thời gian, còn có thể cùng đi du lịch, đi leo núi, đi chơi thuyền, đi khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc, ăn khắp cả năm sông bốn biển,... Hết thấy tất cả, đều có chị, nhất định, phải có chị...”

Trong lòng Hứa Bách Hàm đau xót nóng dần, bỗng cảm thấy mũi chua chát. Chị nghiêng mặt đi, lẳng lặng nhìn Giang Vong chăm chú, chờ đợi câu sau của cô.

Nhưng đợi cả một đường, tiếp đó, Giang Vong cũng không còn mở miệng nữa...

Giang Vong trực tiếp lái xe về nhà, cô dẫn Hứa Bách Hàm về nhà.

Thoạt đầu, Hứa Bách Hàm nhìn cổng đóng chặt nhà Giang Vong, nhìn Giang Vong cầm chìa khóa cắm vào, cửa nhà chậm rãi mở ra, chỉ cảm thấy, vô hạn căng thẳng cùng chờ mong... Chị cho rằng, chị có thể mở được cánh cửa lòng của Giang Vong rồi, có thể có cơ hội, có thể hiểu được, hết thấy những thứ liên quan đến Giang Vong mà những năm này chị không cách nào tham dự.

Nhưng mà, cùng với cửa phòng mở rộng, lòng của chị, như lập tức chìm đến đáy vực...

Chị nhìn thấy, ở huyền quan để hai đôi dép lê tình nhân. Một đôi, rõ ràng là dép lê cỡ bự của đàn ông.

Chị không dám hỏi nhiều, tự nói với mình, có lẽ chị là suy nghĩ nhiều thôi. Thế là, trầm mặc thấp thòm theo sát Giang Vong vào trong.

Chuyển dời theo không gian, chị từ từ thấy rõ, bức ảnh bày trên tường TV ở phòng khách.

Đó là bức ảnh dặt tay nhau, bức ảnh du lịch, bức ảnh làm việc với nhau, còn cả bức ảnh hôn môi của Giang Vong cùng Lý Lập Văn...

Trong nháy mắt, Hứa Bách Hàm chênh vênh làm ngã ly nước Giang Vong đưa chị, đồ vãi xuống sàn. Tiếng chị run rẩy, tức khắc không nhận được xoa người hỏi Giang Vong: “Em và bác sĩ Lý...”

Giang Vong trầm mặc một chút, lau khô nước trên mặt sàn, ngồi xuống, trên ghế sofa đối diện Hứa Bách Hàm, nhìn Hứa Bách Hàm, hồi lâu, nói: “Tôi và bác sĩ Lý yêu nhau đã lâu rồi, chuẩn bị đính hôn rồi.” Nói xong, cô nhẹ nhàng xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón áp út.

Thời khắc này, Hứa Bách Hàm mới chú ý tới chiếc nhẫn kia, trong nháy mắt, dường như bị vạn tiễn xuyên tim.

Sao chị lại không chú ý tới, sao chị lại không nhìn thấy...

Giang Vong thở ra một hơi thật dài, nhìn thẳng Hứa Bách Hàm, từng chữ từng chữ nghiêm túc nói: “Bách Hàm, tất cả những chuyện hôm nay tôi làm với chị, đều là thiết tưởng lúc tôi còn 15 tuổi đối với cuộc sống tương lai, tôi cảm ơn chị, cảm ơn giấc mộng lúc tôi tròn 15 tuổi kia, khiến tôi hiểu được, hóa ra cũng chỉ đến như thế, không hề tiếc nuối, không hề lưu luyến.

Bây giờ, tôi 27 tuổi rồi, khi tôi gặp phải Lập Văn, tôi mới từ từ hiểu ra, tôi đối với tương lai, có ao ước mới rồi. Cả đời này, tôi chưa từng có gia đình hoàn chỉnh, lúc này, tôi muốn có một cái gia đình. Tôi muốn một người chồng mà tôi có thể dựa vào, một bến tàu có thể che phong chắn vũ, một đứa trẻ đáng yêu, tôi muốn cho nó sự ấm áp của gia đình mà tôi không có được, tôi muốn nhìn nó trưởng thành, thành gia lập nghiệp.”

Tay nắm xe lăn của Hứa Bách Hàm nhẹ nhàng run rẩy, chỉ cảm thấy, hình như trong nháy mắt, từ thiên đàng, rơi xuống địa ngục. Chị hoảng loạn hỏi Giang Vong: “Vân Bác, em sao vậy, hôm nay không phải chúng ta rất vui về sao? Đừng như vậy có được không. Vân Bác, cho chị thêm một cơ hội có được không, Vân Bác...”

Giang Vong nhìn thấy đôi môi đã run rẩy Hứa Bách Hàm, khóc đến nhòe trang điểm, lệ rơi đầy mặt. Nhưng cô vẫn khép đôi mắt, bình tĩnh tiếp tục khoét lòng Hứa Bách Hàm: “Đừng gọi tôi Vân Bác nữa. Gọi tôi Giang Vong, từ nay về sau, tôi chỉ là Giang Vong, Vân Bác sớm đã chết ở quá khứ rồi. Quá

khứ, tôi đã buông xuống rồi, mà chị, khỏi phải cần cảm thấy mắc nợ hay áy náy. Giữa chúng ta, không cần nói yêu hay hận, tôi muốn, chị cho không được, mà chị muốn, tôi cũng cho không được... Đừng dây dưa không rõ nữa.”

Trong chớp nhoáng, Hứa Bách Hàm quay người sang, điên cuồng chuyển động xe lăn, vội vàng ngắt lời Giang Vong, hô: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, quay về, chị muốn quay về...”

Nhưng Giang Vong cũng không buông tha, vững vàng mà kéo xe lăn Hứa Bách Hàm lại, không cho chị đào tẩu, thề phải phá hủy lớp phòng tuyến tâm lý cuối cùng của Hứa Bách Hàm “Vì thế, Hứa Bách Hàm, đi chữa khỏi chân của chị, trải nghiệm chính nhân sinh của chị, hưởng thụ chính nhân sinh của chị đi, cho hai chúng ta thanh toán xong đi.”

Cô thấy Hứa Bách Hàm lừa mình dối người mà che tai, cắn môi, tàn nhẫn nói rằng: “Hứa Bách Hàm, xin đừng, cố gắng dùng chân của chị, dùng áy náy, trói buộc tôi, đừng để cho người nhà của chị dùng ánh mắt nhìn tôi như tội nhân nữa! Tôi không yêu chị nữa, tôi muốn một cuộc sống mới, cầu xin chị tha cho tôi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

“Hứa Bách Hàm, xin đừng, cố gắng dùng chân của chị, dùng áy náy, trói buộc tôi, đừng để cho người nhà của chị dùng ánh mắt nhìn tôi như tội nhân nữa! Tôi không yêu chị nữa, tôi muốn một cuộc sống mới, cầu xin chị tha cho tôi đi!” Sau khi nói câu này xong, Giang Vong rõ ràng nhìn thấy, thân thể Hứa Bách Hàm kịch liệt run lên, hai tay bịt tai, dần dần, vô lực buông xuống.

Lúc chờ đợi ở cửa bệnh viện, lưng của Hứa Bách Hàm đã từng ưỡn lên thẳng tắp vô cùng kiên định, vào thời khắc này, cuối cùng, từ từ cong khom xuống dần. Giang Vong duy độc nhìn thấy, lưng Hứa Bách Hàm, thuận theo tiếng nghẹn ngào trầm lắng, từng chốc từng chốc, nhẹ nhàng mà run rẩy.

Tim Giang Vong dần lại, quay mặt qua, không đành lòng nhìn dáng vẻ oan ức đau lòng của Hứa Bách Hàm thêm nữa, siết chặt nắm đấm, mới khiến giọng nói mình bình tĩnh như cũ: “Đi thôi, tôi đưa chị về.”

Hứa Bách Hàm do nghẹn ngào mà giọng nói khàn khàn khác thường, cực lực ổn định sự run rẩy, từ chối nói: “Không cần, để tự chị đi, để cho chị yên tĩnh một chút...” Nói xong, chị dần căng lưng lên, đưa tay ra, từng cái từng cái mà xoay xe lăn, khó khăn mở cửa nhà Giang Vong ra, không quay đầu lại, chậm rãi biến mất trong tầm mắt Giang Vong, để lại cho Giang Vong một bóng lưng đơn bạc quật cường, cùng tịch mịch vắng lặng của cả phòng...

Đứng tại chỗ, xa xa, Giang Vong nghe thấy thang máy vang lên một tiếng ding dong. Cô biết, Hứa Bách Hàm, đã lên thang máy rồi đi rồi, từng giây trôi qua là khoảng cách giữa chị và cô ngày càng xa dần. Từ đây, có lẽ thật sự, sẽ không quay về lại nữa rồi.

Cuối cùng cô gượng chân lên, bước đi nặng trĩu mà đi về phía cửa, kinh ngạc mà nhìn hành lang không một bóng người, rất lâu sau đó, mới vô lực gượng tay lên, chậm rãi khép cửa lại. Rồi sau đó, cô dựa vào cửa, cũng không còn khí lực để chèo chống mình thêm nữa, từng chút từng chút mà trượt xuống ngồi ở trên mặt đất lạnh lẽo.

Cô cuộn tròn hai chân, hai tay vây quanh đầu gối, vùi mặt vào trên đầu gối, nỗ lực bắt lấy một chút gì đó, khiến cho mình cảm thấy không phải trống rỗng, không phải khó chịu.

Hứa Bách Hàm đi rồi, là thật, sẽ không bao giờ quay lại nữa rồi, đây chẳng phải là hi vọng của mình sao?

Thế nhưng, tại sao, rõ ràng nên cảm thấy giải thoát, nhưng bây giờ lại cảm thấy, càng đau đớn, càng ngột ngạt, đến nỗi mà, khó chịu dường như khó có thể hô hấp.

Giang Vong ôm mình, càng ôm càng chặt, cuối cùng, vẫn ức chế không được, mở miệng ra, dốc sức cắn đầu gối của mình.

Cô không có mẹ để thương yêu, để dựa vào, vì thế, khi cô đơn bất lực, cả tư cách khóc lóc gọi “mẹ” để xoa dịu hoảng sợ đau xót cô cũng không có. Thế là, từ nhỏ đến lớn, khi cô chịu không nổi nỗi đau tinh thần, cô liền dốc sức mà tự cắn mình, hình như, trên người đau một chút, trong lòng, là có thể không còn đau như trước.

Nhưng bây giờ, cả chiều này hình như cũng vô dụng rồi. Cô vẫn ức chế không được, để nước mắt rơi xuống. Từ nghẹn ngào im lặng cố nén, đến nức nở ra tiếng sau cùng.

Bách Hàm, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, khiến chị thương tâm như vậy...

Lúc cô còn nhỏ, cô cũng không biết thân thể của mình.

Cô chỉ cảm thấy cha mẹ dường như không đối tốt, không thân với cô như anh trai và em gái mà thôi, thậm chí có lúc, nét mặt nhìn cô còn có phần quái lạ. Khi đó, cô tưởng mình chưa đủ ngoan, chưa đủ giỏi, vì thế nên cha mẹ thiên vị. Thế là, cô ngày càng hiểu chuyện dần, hy vọng có thể cho cha mẹ vui

lòng. Cô chưa bao giờ tranh giành đồ chơi với em gái, chưa bao giờ đòi hỏi thứ gì với cha mẹ, từ sáu tuổi, cô đã bắt đầu học tự mình rửa quần áo, rửa bát đĩa, so với anh em trai còn giới giang ngoan ngoãn hơn.

Cô vẫn cho là, chỉ cần cô đủ ngoan ngoãn, đủ hiểu chuyện, cha mẹ cũng có thể đối xử với cô như đối với anh trai và em gái, có thể thỉnh thoảng ôm cô, hôn cô, thân mật ôm cô ngủ chung...

Cho đến, có một ngày, cô cùng em gái nô đùa ở trên lầu, đấu xem con quay của ai quay lâu hơn thì người đó sẽ được chơi búp bê một ngày. Em gái thua nhưng lại chơi xấu, cầm búp bê lên rồi chạy, cô nhất thời kinh ngạc, thấy em gái chạy nhanh quá, lo nó sẽ bị té ngã, cũng đuổi theo ra ngoài, vậy mà, vừa mới bước ra, đã nhìn thấy em gái chạy về cầu thang lầu một, chân nhỏ ngấn từng bậc từng bậc khó khăn chạy, vội khẩn trương mà bật thốt khuyên bảo: “Vân Nhi, đừng chạy...” Trong nháy mắt tiếp theo, cô đã nhìn thấy em gái sơ sẩy một bước, ngã xuống từ trên cầu thang rồi gào khóc...

May mắn thay, cầu thang cũng không cao, và lại chỉ còn thừa ba bậc thang thôi, trán em gái chỉ xuất hiện một cục u lớn, có phần xước da. Cô vừa đau lòng vừa sợ hãi, lo mẹ trách cứ mình không trông tốt em gái, đã làm xong chuẩn bị nghe trách mắng.

Thế nhưng, vậy mà, khi em gái khóc lóc kể lễ cáo trạng với mẹ, nói bị ngã là vì Giang Vong cướp đồ chơi của nó, mẹ vậy mà không nói lời gì liền lập tức cho cô một cái tát, Giang Vong bị đánh, thân thể cương cứng lại, lỗ tai kêu vang ong ong, tròng mắt to, khó có thể tin mà nhìn bà, âm ỉ mà không cách nào cựa quậy.

Ngày đó, mặt cô nóng rất đau nhức, trong lúc mẹ dịu dàng dỗ em gái đi khỏi, cô trốn ở trong toilet, từng ngệm từng ngệm, nhả ra máu bởi vì một cái tát kia trong miệng, ngồi dưới đất khóc rất lâu rất lâu.

Tối, cô không xuống lầu ăn cơm, lòng cô mong ngóng mẹ có thể tới đây dỗ cô, an ủi cô một chút. Nhưng ngoại trừ anh trai lên kêu cô một lần ra, thì không còn ai để ý cô nữa.

Đêm đã khuya, Giang Vong làm thế nào cũng ngủ không yên. Cô nghĩ, có phải là mẹ chỉ quá mức tức giận nên mới hung tợn với mình như thế? Cô có cần nên giải thích với mẹ đôi chút không, nói cho mẹ, cô thật không phải có ý? Liệu mẹ sẽ vì biết hiểu lầm cô, biết rằng cô đau xuất huyết, mà đau lòng ôm cô một cái hay không?

Nghĩ tới khả năng này, cô bèn trở mình cựa mình xuống giường, giày cũng không kịp mang liền chạy ra ngoài.

Nhưng mà, khi cô dào dạt mong đợi đứng ở ngoài phòng ngủ của cha mẹ, cô lại chỉ nghe thấy thanh âm phẫn hận mang theo khinh bỉ của mẹ nói rằng: “Ngày thường thấy nó có vẻ vô hại, rốt cuộc thoáng cái lại độc ác đẩy Vân Nhi xuống cầu thang. Nếu không phải nhờ cha nó cho mình nhiều tiền, thật, một phút em cũng không muốn cho nó ở đây thêm nữa! Mẹ nó là thứ hồ ly tinh như thế thì sinh ra được mặt hàng tốt gì chứ, cũng là thứ tiện nhân biết giả bộ mà thôi!”

Trong nháy mắt đó, bàn tay đưa lên chuẩn bị gõ cửa của Giang Vong, bỗng chốc cứng lại như thế. Cô từ nhỏ đã nhạy cảm thông minh sớm, chỉ chốc lát, liền hiểu hết tất cả ý tứ trong câu nói kia.

Cô bỏ tay xuống, mặt không thay đổi xoay người trở về phòng.

Đêm hôm ấy, cô đột nhiên hiểu được, nét mặt quái lạ trong mắt cái gọi là cha mẹ mà cô đã từng thấy là có ý gì. Đó là khinh thường, đó là ghét bỏ, đôi khi, có lẽ cũng có thêm mấy phần tội nghiệp, ha ha ha ha, nhưng mà, lại không có yêu thương mà cô muốn.

Từ đó về sau, cô không bao giờ cãi nhau thậm chí đánh nhau với những đứa trẻ cười cô là không ai cần nữa, cô cũng không bao giờ nỗ lực đi tranh thủ tình yêu của cha mẹ nữa, cô cũng không còn nói câu nào với em gái nữa.

Có chút tình yêu là ông trời ban cho, như tình yêu của cha mẹ vậy, ai có được thì đồng nghĩa với nó là họ có số mệnh tốt. Mà cô, cam chịu số phận rồi. Có lẽ trời sinh cô là số mệnh ti tiện như thế, duyên số không có cha mẹ, không thể may mắn như những người khác, vừa sinh ra là đã được thương yêu có một không hai.

Tình thân là trời sinh đã định trước, vậy tình yêu, phải chăng mai sau mình cần nên nỗ lực để giữ lấy?

Giang Vong lập lời thề ở trong lòng, sẽ có một ngày, khi cô yêu một người, nhất định sẽ rất yêu rất yêu người ấy, khiến đối phương cảm nhận được tình yêu của cô, cô sẽ hòa tan trái tim của đối phương, và cũng sẽ xem người ấy là người quan trọng nhất.

Hứa Bách Hàm không biết, kỳ thực, lần đầu tiên khi cô nhìn thấy chị, cô đã bị chị mê hoặc rồi.

Khi đó, Giang Vong sâu sắc nhìn đôi mắt mang theo nụ cười của Hứa Bách Hàm, nhìn bên môi chị mang theo nụ cười dịu dàng ấy, nhìn dáng vẻ ân cần khi chị chăm sóc em trai, chỉ cảm thấy, chị ấm áp tựa như mặt trời.

Cùng với tiếp xúc càng ngày càng nhiều, cô càng ngày càng mê luyến Hứa Bách Hàm. Cô nghĩ, nếu có thể được người dịu dàng như Hứa Bách Hàm yêu, nhất định là sẽ hạnh phúc lắm nhỉ?

Thế là, sau vô số đêm mất ngủ, cô nhất định quyết tâm tự tranh thủ một lần cho mình.

Cô biết, có vài thứ, cô không có mệnh tốt như vậy, chỉ có thể dựa vào nỗ lực của tự bản thân.

Cô dào dạt chờ mong cùng nhiệt tình, dù rằng Hứa Bách Hàm lạnh nhạt, dù rằng cô phải nén chịu do dự cùng lưỡng lự của Hứa Bách Hàm, cô dùng

một trái tim chân thật nhất, bỏ ra hết thấy, để yêu Hứa Bách Hàm, để thắng lấy tình yêu của Hứa Bách Hàm

Hứa Bách Hàm buông tha tình yêu của cô vô số lần, vì cha mẹ, vì em trai, thậm chí, vì bạn học. Đến khi kem ly tan mất, pháo hoa bắn xong, bánh ngọt hết hạn, chỉ cần Hứa Bách Hàm một câu, xin lỗi, chị không phải cố ý, tất cả cô đều mỉm cười cho qua.

Cô tự nói với mình, không sao, bây giờ có rất nhiều quan trọng hơn này, chỉ là bởi vì chị ấy còn chưa yêu này nhất, xem này là quan trọng nhất.

Mà khi năm đó vào ngày sinh nhật kia của cô, khi Hứa Bách Hàm nói dối với cha mẹ ngàn dặm xa xôi chạy tới, cô thật sự cho rằng, cô có được người cô yêu rồi, cuối cùng chị cũng yêu cô nhất rồi. Cô cũng có thể làm người quan trọng nhất, người yêu nhất trong lòng người khác rồi.

Nhưng phút chốc ấy, khi Hứa Bách Hàm để lại bóng lưng của chị trên bờ biển, cho cô hay là chị đã buông tha cô, cô mới tuyệt vọng mà hiểu, cô vẫn như cũ, là người bị vứt bỏ bị ruồng rẫy trong số mệnh nhân sinh, thế giới này, không ai thật sự cần cô cả.

Trong rất nhiều năm sau khi được cứu lên, Giang Vong vẫn không cách nào tha thứ Hứa Bách Hàm được, cho rằng, Hứa Bách Hàm có lỗi với toàn tâm toàn ý, chân tâm trả giá của cô. Cô có thể vì một mình Hứa Bách Hàm mà lật đổ toàn bộ thế giới. Nhưng Hứa Bách Hàm đáp lại cô là cái gì? Cô có thể vì Hứa Bách Hàm mà từ bỏ tất cả, bao gồm cả tính mạng của mình, nhưng mà, vẫn bị vứt bỏ như thế. Hứa Bách Hàm khiến cô cảm thấy, tất cả đều là cô đang tưởng bở, khiến cô cảm thấy, tình yêu của cô, bị phản bội.

Nhưng hôm nay của rất nhiều năm sau, thời gian và kinh nghiệm mười mấy năm qua, làm cho cô rút cuộc hiểu rõ, có lẽ là bởi vì, cô là cô nhi chưa bao giờ chiếm được tình yêu trên thế giới này, vì thế nên cô yêu chỉ có mỗi mình Hứa Bách Hàm.

Mà Hứa Bách Hàm, chị có được nhiều tình yêu lắm, cái cô đưa, đã định trước chỉ là một phần trong đó thôi, làm thế nào cũng chỉ là một phần trong đó, vị trí chiếm cứ ở trong lòng chị, cũng chỉ có thể là một nơi nhỏ mà thôi.

Thiện lương của Hứa Bách Hàm, cô rõ hơn so với ai khác.

Vì thế, cô mãi mãi cũng không cách nào chiếm được chỗ quan trọng nhất trong lòng Hứa Bách Hàm, không cách nào khiến cho chị liễu lĩnh vì cô. Thêm lần sau, thêm đôi quyết mâu thuẫn đi nữa, cô vẫn, sẽ là người bị buông tha ấy.

Nhưng, Hứa Bách Hàm, em là kẻ điên cố chấp. Em hiểu chị, em thông cảm chị, em còn yêu chị, nhưng mà, em không muốn ở bên chị nữa.

Em không muốn, sống trong sự thấp thỏm mà chờ đợi thêm một lần bị từ bỏ. Hãy để em duy trì hiện trạng, không hề chờ mong, cũng không lại có thêm thương tổn.

Vì thế, lần này, đem quyền lựa chọn cho em, để em, trước từ bỏ chị.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Trong đêm yên tĩnh, Giang Hoài Khê và Lục Tử Tranh ở trong căn nhà tối om, chỉ có cửa phòng sách đang mở, tỏa ra một vùng sáng ngời mờ ám.

Trước bàn đọc sách, Giang Hoài Khê ngồi nghiêm chỉnh, một tay đặt trên bàn phím, một tay nắm con chuột, đang nghiêm túc sửa bức ảnh chụp vào ngày thanh minh kia. Bên cạnh, Lục Tử Tranh một tay nâng má, hơi hơi hí mắt, đôi mắt cũng siết chặt vào trên màn hình máy vi tính của Giang Hoài Khê, nghiêm túc trông coi.

Dưới trời quang xanh thẳm, trong một phiến rừng rậm trúc dài xanh tươi, Lục Tử Tranh quay đầu lại mỉm cười, mái tóc đẹp tung bay... Lại một bức ảnh đẹp mới ra lò nữa.

Nét mặt Lục Tử Tranh không nhìn được cong cong, than thở một câu: “Đẹp quá...”

Giang Hoài Khê liếc mắt nhìn Lục Tử Tranh một chút, kiêu căng bảo: “Có lẽ là kỹ thuật tốt.”

Lục Tử Tranh khẽ cười một tiếng, không phục bảo: “Lẽ nào không phải là bởi vì bề ngoài người mẫu đẹp ư?”

Giang Hoài Khê liếc nhìn Lục Tử Tranh một chút, hai hàng lông mày hơi chau lại, cụp cụp cụp mà click con chuột mấy lần, mở ra vài tấm hình Lục Tử Tranh chụp giúp nàng, đặt đến bên cạnh tấm hình nàng chụp giúp Lục Tử Tranh, một trái một phải, ti lệ rõ ràng.

Lục Tử Tranh thân cao chân dài, nói cười xinh đẹp, Giang Hoài Khê thân rộng thể béo, vẻ mặt dữ tợn, không phải là đang mắt tròn trắng thì là đang trừng mắt, trong chớp nhoáng khi nhìn thấy kiệt tác của mình, Lục Tử Tranh liền không nhìn được phỉ một tiếng bật cười.

Giang Hoài Khê khẽ hừ một tiếng, nói: “Cậu khẳng định, cậu không phải là đang hắc (bôi đen) tôi sao? Hầu như là cậu toàn chụp mấy cái mặt troll [1]

cho tôi thôi.”

Lục Tử Tranh nhìn xem vẻ mặt mắt tròn trắng phá hình tượng hiếm thấy trăm năm của Giang Hoài Khê, thực sự là càng xem càng buồn cười, nằm sấp cười ở trên cánh tay Giang Hoài Khê. Giang Hoài Khê nhìn đáng vẻ vui vẻ không chút nào biết sai của cô, tức giận mà cụp cụp tắt hết hình ảnh, ghét bỏ mà giật cánh tay của mình ra, định tránh thoát Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh thấy tình thế không ổn, thật vất vả mới dừng lại được, cười ỉu xiu, yếu ớt nói: “Tôi sai rồi, sau này tôi nhất định khiêm tốn thành giáo cậu mà.” Nói xong, cô lại dừng một chút, nịnh hót hỏi: “Hoài Khê, trước kia cậu từng học nhiếp ảnh sao, tôi cảm thấy, đáng vẻ của cậu vô cùng chuyên nghiệp, vô cùng thành thực.”

Giang Hoài Khê nhàn nhạt đáp “ừ” một tiếng, giải thích: “Trước đây lúc tôi còn nhỏ, bởi vì thân thể không khỏe cho lắm, nên lúc trong nhà ra ngoài du lịch, tôi đều không thể đi cùng, lần nào cũng chỉ có thể xem các bức ảnh họ mang về, để hiểu rõ mỗi nơi họ đi qua, hiểu rõ, thế giới bên ngoài. Về sau, tôi chợt yêu mất phương thức ghi chép như vậy, chăm chỉ học nhiếp ảnh một quãng thời gian, kể ra, tôi còn đã từng mộng tưởng, sau này lớn lên muốn làm một nhiếp ảnh gia đi khắp thế giới...”

Lục Tử Tranh nằm sấp trên cánh tay Giang Hoài Khê, chỉ hơi trầm ngâm, nghi hoặc bảo: “Vậy sau này, tại sao lại không muốn nữa?”

Giang Hoài Khê trầm mặc một chút, rất lâu, mới hơi cong khóe môi, chăm chú nhìn Lục Tử Tranh, cười nói: “Có lẽ, là vì có bạn tâm chẳng.”

Lục Tử Tranh ngược mắt nhìn ánh mắt sáng rực của Giang Hoài Khê, bỗng chốc hai má liền đỏ ửng, cúi đầu, hừ hừ hai tiếng: “Cậu học được miệng lưỡi trơn tru như thế lúc nào vậy, còn biết dùng lời ngon tiếng ngọt lừa người ta nữa.”

Giang Hoài Khê khẽ cười một tiếng, dùng cảm nhẹ nhàng cọ cọ tóc trên đỉnh đầu Lục Tử Tranh, thanh âm lạnh nhạt nhất quán mang theo dịu dàng rõ thấy: “Vậy cậu nói cho tôi biết, cậu có thích nghe hay không? Hừm? Thích nghe không?”

Lục Tử Tranh dùng hai má ầm ập cọ cọ cánh tay Giang Hoài Khê, hừ nhẹ nói: “Không thích...”

Giang Hoài Khê nhú mày, bảo: “Eh? Vậy sau này tôi không nói nữa là được.”

Lục Tử Tranh bất mãn mà dùng cảm chợt chợt cánh tay Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê cười đưa một cái tay khác ra, xoa nhẹ tóc Lục Tử Tranh.

Một lát sau, Giang Hoài Khê chợt hỏi Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, ước mơ lúc nhỏ của cậu là gì?”

Lục Tử Tranh hơi sững sờ, sau đó cười nói: “Lâu quá rồi, có hơi nhớ không rõ nữa.”

Giang Hoài Khê hơi nhú mày, bất mãn nói: “Thế bây giờ, hãy cố gắng nhớ lại đi.”

Lục Tử Tranh ngược mắt nhìn Giang Hoài Khê, thấy trong tròng mắt đen xinh đẹp ấy của Giang Hoài Khê, tràn đầy nghiêm túc, lòng cũng không khỏi mà run lên, nghiêm túc dần. Cô thở dài, nói: “Hồi đó rất thích đọc sách, đã từng rất nghiêm túc mà định làm một giáo viên Ngữ Văn ở đại học, làm kiêm cả một nhà văn, lúc nghỉ đông và nghỉ hè, có thể đi du lịch khắp nơi, hoặc gửi bản thảo cho tạp chí, trôi qua một cuộc sống nhân nhả lại tự tại.”

Giang Hoài Khê nhẹ “ừ” một tiếng, hỏi: “Vậy sau đó, sao lại đổi sang học ngành kinh tế?”

Lục Tử Tranh lặng im một chút, sau đó, mang theo chút tự giễu mà nở nụ cười: “Có lẽ sau đó cảm thấy, cuộc sống cần nên thực tế một chút, học ngành kinh tế, không cần học cao học, có thể sớm chút ra làm việc kiếm tiền, lương cũng cao hơn một chút so với giáo viên nữa.” Nói xong, cô có phản tịch mệnh mà hờ hững hỏi Giang Hoài Khê: “Sau khi cha đi rồi, tôi càng ngày càng ngộ ra, mình đã không còn tư cách để ngây thơ nằm mơ nữa. Hoài Khê, cậu có cảm thấy tôi quá thực tế hay không?”

Giang Hoài Khê nhẹ kê cằm trên đầu Lục Tử Tranh, tay nhẹ nhàng sờ sờ gương mặt của Lục Tử Tranh, ôn giọng nói: “Sao sẽ? Tử Tranh, tôi chỉ cảm thấy đau lòng hơn.”

Năm tư đại học, Giang Hoài Khê đã từng nghe giảng viên tiếc cho Lục Tử Tranh. Khi đó, giảng viên vô cùng đánh giá cao Lục Tử Tranh, cho rằng, cô cần nên có nhiều đất dụng võ, kiến nghị Lục Tử Tranh sau khi tốt nghiệp thì ra nước ngoài học, hoặc là, nếu không muốn xuất ngoại, học viện cũng có chỉ tiêu bảo nghiên [2], hi vọng Lục Tử Tranh có thể nghiêm túc suy xét một chút. Nhưng mà, Lục Tử Tranh lại cố chấp mà một hơi từ chối hai đề nghị này, kiên quyết mà tỏ ý, không có ý hướng như thế. Các giảng viên đều không rõ nguyên nhân, Giang Hoài Khê lại đoán được.

Lục Tử Tranh sao cô ấy sẽ yên tâm xuất ngoại để lại một mình Lục mẹ sống ở quốc nội được? Huống chi, xuất ngoại cần tiền, học cao học cũng cần tiền, Lục Tử Tranh hiểu chuyện như vậy, làm gì cam lòng để cho Lục mẹ vất vả thêm mấy năm, chỉ sợ là, hận không thể sớm tốt nghiệp một chút, sớm làm việc để giảm bớt áp lực cho Lục mẹ.

Khi đó, lòng Giang Hoài Khê có thiên ngôn vạn ngữ định nói cho Lục Tử Tranh, định làm cho cô yên tâm, định bỏ vốn để cho cô đi học, định giúp cô chăm sóc Lục mẹ, định rất nhiều rất nhiều... Nhưng mà, năng duy độc thiếu một loại, là thân phận để giúp cô một cách không chút nào giữ lại như kia.

Nàng biết, Lục Tử Tranh sẽ không chấp nhận đâu. Vì thế, sau cùng, nàng chỉ có thể đau lòng mà nhìn Lục Tử Tranh, buông tha cho tương lai có thể tốt hơn có thể sáng ngời hơn, nhìn cô, một đường lần bỏ mờ mịt mà từ từ tốt dần lên...

Giờ đây, nàng rút cuộc, có thân phận trọn vẹn để sủng cô, yêu cô, cả thỏa mãn cô rồi.

Giang Hoài Khê ôn giọng nghiêm túc nói với Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, bây giờ cậu có tôi rồi, tôi cho cậu tư cách để ngây thơ, cho cậu tư cách để nằm mơ, cho cậu tư cách để tùy hứng, đừng, lại ảm ức bản thân nữa.”

Lục Tử Tranh cúi đầu, không dám nhìn Giang Hoài Khê, cảm động đỏ cả vành mắt, nhưng vẫn cố ý ổn định thanh âm để cười nhạo Giang Hoài Khê: “Cậu xem, cậu lại bắt đầu tiến hành công kích mặt ngọt chết ruồi với tôi rồi.”

Giang Hoài Khê cười nói: “Bởi vì cậu thích nghe mà.” Dứt lời, nàng lại nghiêm túc nói: “Tử Tranh, nào chúng ta quay về rồi, chúng ta cùng nhau đi thực hiện giấc mơ ban đầu của cậu được không?”

Lục Tử Tranh nghe vậy, kinh ngạc ngẩng đầu, không hiểu mà nhìn Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê hơi cong khoe môi, nháy mắt một cái hỏi Lục Tử Tranh: “Còn muốn làm một giáo viên, làm một nhà văn không?”

Lục Tử Tranh có phần do dự hỏi nàng: “Còn có thể ư?”

Giang Hoài Khê cười, thanh âm hồ hững nhưng dịu dàng kiên định: “Đương nhiên còn có thể.”

Nàng nói: “Nếu như cậu đồng ý, chờ cỡ tháng Năm chúng ta về Lâm Châu, tôi giải quyết chuyện đính hôn của Hoài Xuyên và một ít chuyện của công ty xong, chúng ta liền đi liên hệ nhà trường cùng giáo viên hướng dẫn, chuẩn bị cuộc thi cho tháng Mười Hai. Tôi và cậu, cùng nhau về trường làm học sinh, có được hay không?”

Nói xong, nàng nhìn thấy con mắt Lục Tử Tranh tròn trĩnh lên, ánh mắt óng a óng ánh, tràn đầy chờ mong, thế là, thanh âm đã mềm còn mềm hơn, nhìn Lục Tử Tranh chăm chú, bắt đầu vạch ra bản kế hoạch vì mai sau của các cô: “Chúng ta chọn chung một trường học chung một giáo viên hướng dẫn, có thể mỗi ngày cùng nhau vào học rồi tan học, tôi ngồi cạnh cậu chắc cậu không bắt mẫn nữa đâu ha. Nếu như cậu muốn, chúng ta còn có thể ứng cử gia nhập radio vườn trường, cậu viết bản thảo, tôi phát thanh. Chờ thêm mấy năm, chúng ta tốt nghiệp, cậu muốn làm giáo viên thì làm giáo viên, muốn làm nhà văn thì làm nhà văn, muốn đi du lịch thì đi du lịch, tôi đều ở bên cậu. Chờ khi cậu cảm thấy thích hợp rồi, chúng ta sinh thêm một đứa bé, cùng với nó từ từ lớn lên, đôi ta cùng nhau già dần, xem thời gian, rồi từ từ mà nhắm mắt đi...”

Lục Tử Tranh vốn đang nghe đến cả mặt ước mơ, nhưng nghe đến nửa câu nói sau của Giang Hoài Khê, đột nhiên tròn to hai mắt, kinh ngạc nói: “Chờ chút, sinh con?”

Giang Hoài Khê nhú nhú mày, nghiêm túc nói: “Cậu không muốn?”

Lục Tử Tranh cắn cắn môi, có phần cả lăm bảo: “Không phải, tôi... Tôi rất thích con nít. Chính là, cậu sinh hay tôi sinh... Sao... Sao có thể sinh được...”

Giang Hoài Khê nhú mày, đắc ý bình tĩnh như chuyện đương nhiên: “Hửm, cậu là thụ, đương nhiên là cậu sinh rồi...”

Về mặt Lục Tử Tranh nhất thời có chút hóa đá.

Giang Hoài Khê nhìn dáng vẻ sững sờ của Lục Tử Tranh, không nhịn được nhẹ nhàng cười ra tiếng, chột chột gò má Lục Tử Tranh, an ủi: “Ừm, đây là chuyện rất lâu sau này, chúng ta có thể đại chiến thêm 300 hiệp phân công thụ mà, cậu cũng đừng nản chí ngã lòng sớm như vậy chứ, cố lên cố lên.”

Lục Tử Tranh thật là: “...”

Đêm dần dần mà khuya hơn, Giang Hoài Khê đang tiếp tục sửa ảnh, Lục Tử Tranh cũng mở ra một cái laptop khác, bảo Giang Hoài Khê gửi vài tấm hình cho cô, sau đó, mở ra phần mềm sửa ảnh, cùm cụp cùm cụp click con chuột, nghiêm túc chỉnh sửa.

Kim giờ chậm chạp, rốt cuộc chỉ về mười một giờ, Giang Hoài Khê cảm thấy gần như cần nên ngủ rồi, thu xếp lại file một thoáng, liền tắt máy vì tính đi.

Lục Tử Tranh hình như chưa còn chưa làm xong, bảo Giang Hoài Khê đi tắt trước, thêm một lúc nữa là cô xong rồi. Thế là, Giang Hoài Khê liền ra phòng sách, sau khi tắt tắt xong xuôi xong, liền trở về phòng ngủ mở lên một ngọn đèn nhỏ chờ Lục Tử Tranh làm xong.

Cuối cùng, đại khái là qua mười mấy phút nữa, Lục Tử Tranh mới ôm laptop trở về phòng ngủ. Cô tựa như thể hiện vật quý mà chuyển hướng màn hình laptop về phía Giang Hoài Khê, nói với Giang Hoài Khê: “Cho cậu xem thành quả bận rộn một buổi tối của tôi này...”

Giang Hoài Khê mang theo chút nghi hoặc cùng chờ mong, đưa tay nhận lấy laptop, lúc nhìn rõ, trong nháy mắt, mắt liền đen đi...

Quả thực chính là muốn hắc thêm cái mặt troll của nàng đây mà!

Trong bức ảnh đã được sửa lại, Giang Khê trợn ngược mắt trắng, quần áo trên người bị xóa đi, thay vào đó là áo giáp có hình dạng tương tự vảy cá màu vàng shimmer? Cộng thêm, dưới chân còn giẫm lên một đồng mây hình thù kỳ quái màu sắc rực rỡ...?

Ngay lúc Giang Hoài Khê giận dữ sắp lên tiếng mắng Lục Tử Tranh: “Bộ tối nay cậu muốn ngủ ghế sofa hả?”, bỗng nàng lơ đãng, nhìn thấy một hàng chữ Khải sơ sai dưới đáy ảnh, viết:

Khi còn bé, tôi cũng đã từng ảo tưởng thế này, hy vọng người yêu của tôi sẽ là một anh hùng cái thế, rồi một ngày, sẽ thân mặc giáp vàng thánh y, chân đạp Cân Đầu Vân bảy màu, trong một nơi vạn người chú ý đến cưới tôi.

Hoài Khê, cảm ơn người, vì đã thỏa mãn hết thấy ảo tượng của tôi đối với người yêu.

Sắc mặt Giang Hoài Khê, cuối cùng, từ từ hòa hoãn xuống, bên môi, dần lộ ra một nụ cười dịu dàng. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lục Tử Tranh đang đứng bên giường có phần khần trương chờ mong cùng thẹn thùng nhìn chăm chăm mình, nhíu mày, cười nói: “Thật sự là kỹ thuật rách nát đến thế thâm. Có điều, tôi rất thích.”

Giang Hoài Khê ngừng lại một chút, đưa tay ra, kéo tay Lục Tử Tranh lại, kéo Lục Tử Tranh vào trong lòng mình, ôm cô, kê đầu trên vai Lục Tử Tranh, ở bên tai cô dịu dàng lầm bầm bảo: “Tử Tranh, cảm ơn cậu, cậu cũng là anh hùng cái thế của tôi. Đương nhiên, nếu như, kỹ thuật nhiếp ảnh cùng sửa ảnh của anh hùng có thể tốt hơn một chút, thì hoàn mỹ hơn rồi...”

Lục Tử Tranh: “...”

Chú thích:

[1] mặt troll: Nguyên văn là 表情包 (hán việt: Biểu tình bao) (tiếng Anh: Emotion), dùng để chỉ những emotion có kèm những hàng chữ mà mọi người lấy từ ngôi sao, trích dẫn, anime, phim,... Để bày tỏ cảm xúc riêng biệt.

[2] Bảo nghiên: Tên như ý nghĩa, chính là người được cử đi học không trải qua vài thủ tục thi viết sơ thí vân vân, mà thông qua một hình thức kiểm tra đánh giá thành tích học tập của học sinh, tổng hợp thêm tố chất vân vân, trong một phạm vi cho phép, trực tiếp tiếp bước lên cao học.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Trong thang máy, Hứa Bách Hàm khom lưng xuống, hai tay che mặt, cuối cùng, khóc đến tan nát cõi lòng, thờ không ra hơi...

Tại sao, tại sao, tại sao phải tàn nhẫn như vậy, Vân Bạc, Vân Bạc...

Một đường này, Hứa Bách Hàm không gọi xe. Một mình, ở trên phố đèn đóm sáng choang lại vụn phần xa lạ, từng cái từng cái, đẩy xe lăn, một đường đi về, một đường khóc...

Từ nhà Giang Vong đến Hứa gia, lộ trình 15 km, Hứa Bách Hàm đẩy bốn tiếng mới đến, da trong lòng bàn tay bị mòn rách, chảy máu, nhưng chị, chút cũng không đề ý...

Đêm khuya hơn mười một giờ, Hứa Bách Hàm rút cuộc về tới Hứa gia.

Trong nhà cũng đèn đuốc sáng choang, Hứa Bách Thao đang đứng ở cửa nhà chờ chị, xa xa mà trông thấy chị, cậu liền xông lên trên, nắm lấy xe lăn, căng thẳng vội vàng hỏi chị: “Chị, chị đã đi đâu, gọi điện thoại cho chị chị cũng không nhận, chị sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hứa Bách Hàm lại lặng lẽ che hai tay bị mòn rách da lại, cúi đầu, không cho Hứa Bách Thao nhìn thấy hai mắt đỏ bừng của chị, nhẹ giọng vỗ về cậu, nói: “Chị không sao, chỉ là, muốn một mình yên lặng đôi chút thôi. Bách Thao, chị có phần mệt mỏi, đưa chị về phòng nghỉ ngơi đi, em cũng nghỉ ngơi sớm chút.”

Tay Hứa Bách Thao nắm thật chặt xe lăn, cắn chặt môi, cậu nặng nề cúi đầu mà nhìn cô gái gầy yếu một mình đang cúi đầu trước mặt, trong lòng có vạn ngữ thiên ngôn tính nói, cuối cùng, lại chỉ là nhẹ nhàng đưa tay ôm ấp chị một chút, ôn giọng đáp ứng chị: “Được, em đưa chị về.”

Giang Vong gọi điện thoại cho cậu, bảo cậu đi đón Hứa Bách Hàm rồi, nhưng mà, cậu lại không đi tìm Hứa Bách Hàm. Cậu biết hết thấy những thứ phát sinh trên người chị gái đáng thương này của cậu tối nay, cậu đau lòng, nhưng cũng, vô năng vô lực...

Tất cả, rồi sẽ qua thôi. Chị, sau tối nay, chúng ta bắt đầu cuộc sống mới được không? Hứa Bách Thao đẩy Hứa Bách Hàm đi về, cúi đầu nhìn Hứa Bách Hàm, ở trong lòng yên lặng mà khấn cầu chị.

Đêm hôm đó, Hứa Bách Hàm ngồi ở phía trước cửa sổ, ngược đầu, nhìn bầu trời đêm đen nhánh, mặt trăng từng chút từng chút, rơi xuống, bầu trời chậm rãi chậm rãi, sáng lên...

Gió đêm càng ngày càng lạnh, chị càng ngày càng lạnh, lạnh thật, chị tự ôm chính mình, chợt ảm ức tuyệt vọng, khóc đến khó tự kiềm chế. Trong nháy mắt đó, chị cảm thấy bất lực, một tay níu chặt quần áo ở ngực dữ dội, cảm thấy tim đột nhiên đau như có một con dao cùn đang dữ tợn đâm vào. Chị hốt hoảng mà cầm lấy di động, lướt qua từng người từng người trong danh sách liên lạc, rất muốn nói cho ai đó, chị khó chịu quá, chị đau quá, rất muốn có người có thể nói với chị, đừng sợ, kiên trì thêm chút nữa, hết thấy rồi sẽ tốt đẹp thôi...

Trong nước mắt mông lung, tay chị lướt qua số cha, mẹ, Bách Thao, Tử Tranh, Hoài Khê... Nhưng mà, cuối cùng, chị vẫn buông di động xuống, vứt bỏ bản thân mình ở trong hắc ám và tĩnh lặng.

Đêm đã khuya, mọi người đều ngủ rồi, đừng khiến cho họ lo lắng.

Huống hồ, tất cả, cũng sẽ không bao giờ tốt lên nữa rồi. Hứa Bách Hàm, đừng lại lừa mình dối người nữa... Mặt trăng từng chút từng chút biến mất không thấy, mặt trời từng chút từng chút bay lên, tất cả trong sự che phủ của nắng mai, đều tràn đầy sức sống cùng hi vọng như thế, nhưng trong lòng Hứa Bách Hàm, lại càng ngày càng tuyệt vọng tĩnh lặng đi...

Ngày tiếp theo, sau khi ăn điểm tâm xong, Hứa Bách Hàm đột nhiên cười nhẹ nói với Hứa Bách Thao: “Bách Thao, hết thầy vương mắc của chị và Vân Bạc đều kết thúc rồi. Sau này, em không cần tự trách nữa, trong gút mắc giữa bọn chị, em không có bất kỳ lỗi lầm gì.” Chị kéo tay Hứa Bách Thao sang, nhìn cậu trai to xác - cùng nhau lớn lên từ nhỏ - ở trong mắt chị mãi mãi cũng chỉ là con nít, thành khẩn nhận lỗi: “Xin lỗi, nhiều năm nay, đã khiến em cùng chịu khổ với chị rồi. Xin lỗi, em không có bất kỳ lỗi lầm gì để nói câu này cả, là chị nên nói với em, đã để em tự trách nhiều năm qua, ảm ức em rồi.”

Hứa Bách Thao nhìn Hứa Bách Hàm, vành mắt tức khắc ửng đỏ, yết hầu rung chuyển, sau một hồi, cậu khóc ra tiếng, khóc như một đứa trẻ, cậu ngồi xổm xuống, ôm hai chân Hứa Bách Hàm, khóc lóc lắc đầu nói: “Chị, xin lỗi, xin lỗi, em không ảm ức, chị, sau này chị, nhất định phải khỏe mạnh, cho quá khứ đi qua hết đi, người một nhà chúng ta yên ổn bên nhau là được rồi...”

Hứa Bách Hàm chỉ dịu dàng từ ái mà vuốt đầu cậu, cũng không trả lời cậu...

Buổi chiều, sau khi ăn cơm trưa xong, Hứa Bách Hàm liền kiên trì trở về Cư Châu.

Mấy ngày sau khi về Cư Châu, thái độ chị bỗng nhiên khác thường, buông xuống tất cả công việc và yêu thích trong tay mình, hiếm khi mà cùng mẹ đi thăm mỹ viện cả đi đến CLB dưỡng sinh, đồ dành mẹ đến mức vô cùng vui vẻ. Ban đêm, Hứa ba xã giao không về, Hứa mẹ một mình mất ngủ ngủ không yên, Hứa Bách Hàm tự phát tự giác mà cầm quyển Hồng Lâu Mộng, ngồi ở bên giường Hứa mẹ, bảo là muốn đọc truyện trước khi ngủ cho mẹ nghe, dỗ bà ngủ, Hứa mẹ vui đến cười không ngậm mồm vào được. Hồng Lâu Mộng chỉ mới vừa đọc hai hồi, Hứa mẹ liền trong giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng của con gái, bước vào mộng đẹp, ngủ đến yên ổn...

Sau khi mẹ ngủ rồi, Hứa Bách Hàm rất lâu mà nhìn mẹ, không cầm được, liền đỏ cả vành mắt. Chị cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán mẹ, dịu dàng tựa như nụ hôn ngủ ngon nhiều năm trước mẹ dỗ chị ngủ. Chị ở trong lòng yên lặng mà lầm bầm: “Mẹ, xin lỗi, con yêu mẹ. Con gái bất hiếu, sau này, xin mẹ nhất định phải chăm sóc tốt bản thân.”

Chị ở phòng khách, lần đầu tiên tự tay ủi áo sơ mi cho cha, lần đầu tiên lau giày da cho cha, chờ đến khi cha về, chị đưa cho ông một ly nước mật ong giải rượu, xoa xoa huyết thái dương cho ông, ôn giọng khuyên nhủ cha: “Cha, sau này cha nên uống rượu ít thôi, thân thể vẫn là quan trọng nhất, có thời gian thì về sớm chút ở bên mẹ kia, không có cha ở bên cạnh, mẹ bao giờ cũng ngủ không được...”

Hứa ba yêu thương mà cười cười, dùng bàn tay rộng lớn sờ sờ đầu Hứa Bách Hàm, dịu dàng đáp ứng con gái, nói: “Được, ba nghe lời con.”

Đêm hôm đó, sau khi nhìn cha kéo thân ảnh mệt mỏi rời khỏi phòng khách đi về phòng ngủ xong, Hứa Bách Hàm ngơ ngẩn ở phòng khách, nhìn ảnh gia đình treo trên vách tường kia hồi lâu, cuối cùng, chậm chạp quay về phòng, đi tới căn phòng tối kia. Chị lấy đi động ra, từng cái từng cái, trịnh trọng nhấc chuỗi điện thoại mà chị thuộc nằm lòng của Giang Vong, nghe âm thanh tí tí theo nhịp điệu từ đầu điện thoại kia truyền tới, lòng chợt từ từ có một loại yên ổn bụi trần lắng đọng.

Điện thoại cuối cùng được nói, truyền đến thanh âm trầm thấp êm tai của Giang Vong: “Chào bạn...”

Hứa Bách Hàm thả lỏng cơ thể, tựa ở xe lăn, ngược đầu nhìn trên tường phòng treo đầy từng cái nhũ mỳ từng nụ cười của Giang Vong: “Vân Bạc, là chị.”

Đầu kia, Giang Vong chỉ nhận nhặt đáp một tiếng: “Ừ.”

Thanh âm của Hứa Bách Hàm dừng đọng, tựa hồ mang theo chút nghi vấn: “Em nói, muốn chúng ta thanh toán xong đúng không? Vân Bạc, cái chị nợ em, chị dùng đôi chân cùng mười hai năm chờ đợi, xem như là trả hết sạch rồi phải không?”

Giang Vong trầm mặc phút chốc, trả lời chị: “Đúng, Hứa Bách Hàm, chị không nợ tôi gì nữa.”

Hứa Bách Hàm lại chợt cười trầm thấp ra tiếng, nụ cười khiến tâm trạng Giang Vong bỗng có phần bất an kỳ lạ. Quả nhiên, đầu kia sau khi Hứa Bách Hàm cười nhẹ xong, bình tĩnh rồi lại hùng hổ dọa người bảo: “Nhưng mà, Giang Vong, em còn nợ chị, nợ chị một đêm. Muốn thanh toán xong hết sao? Vậy được, em trả cho chị đi! Sau này, chúng ta thật sự không ai nợ ai nữa, chị sẽ không dây dưa với em thêm nữa, nói được là làm được.”

Giang Vong im lặng mà cầm di động, hồi lâu sau, cúp điện thoại, Hứa Bách Hàm chỉ nghe được tín hiệu báo máy bận lãnh lẹo từ trong di động truyền tới. Chị nhắm mắt lại, tựa ở trên lưng xe lăn, khắp khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi.

Chị biết, Giang Vong chung quy sẽ thỏa hiệp.

Nửa đêm, chị nhận được tin nhắn của Giang Vong, chỉ có một chữ “được” ngắn gọn. Rõ ràng là kết quả chị muốn, là đáp án chị dự liệu, nhưng mà, Hứa Bách Hàm một chút cũng không cười nổi.

Đồng nghiệp của Giang Vong lại kinh hoàng lần nữa, bác sĩ Giang xin nghỉ lần thứ hai trong tháng này. Trong giờ nghỉ ngơi giữa trưa, các y tá không nhận được nhiều chuyện, có phải là Giang Vong sắp có việc tốt chăng, rồi cảm nghĩ viển vông...

Mà người trong cuộc là Giang Vong, lúc này lại đã ngồi lên xe Hứa gia, với Hứa Bách Hàm, cùng đi về làng du lịch mà hai người đã từng có quá khứ tốt đẹp ở đó.

Dọc theo đường đi, Giang Vong và Hứa Bách Hàm đều trầm mặc không nói một lời, Hứa Bách Hàm nghiêng đầu, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, tư thế an yên, Giang Vong lại đeo máy trợ thính, nghe nhạc, hơi lờ mờ mắt, về mặt thờ ơ cùng xa cách.

Đường xe hơn ba giờ, có lẽ là quá yên lặng vô vị, hoặc là quá mệt mỏi, Hứa Bách Hàm rốt cuộc không nhịn được, đóng mắt lại, ngủ thiếp đi.

Giang Vong lơ đãng mà nghiêng đầu, thoáng lướt qua gương mặt ngủ điềm tĩnh yên ổn của Hứa Bách Hàm, chỉ là cái nhìn kia, cô kinh ngạc mà không nổi mắt đi.

Hứa Bách Hàm, thật sự xinh đẹp như nhiều năm trước khiến cô động tâm, nhưng cũng thật sự, tiêu tụy đi rất nhiều. Song quyền của Giang Vong từ từ mà nắm chặt, do dự hồi lâu, vẫn không nhịn được sự xung động muốn quan tâm chị của cô, bỏ đi áo sơ mi mỏng ngắn tay khoác ngoài, nhẹ nhàng khoác lên trên người Hứa Bách Hàm.

Trong lúc hai tay cô đặt xuống, Hứa Bách Hàm lại mở mắt ra. Trong chớp nhoáng khi bốn mắt nhìn nhau, Giang Vong không kịp thu hồi ánh mắt quan tâm cùng động tác trên tay, Hứa Bách Hàm lại nhìn lom lom cô, trong mắt dần dần, có ý cười nhàn nhạt chợt ánh lên, chẳng mấy chốc, lại thành đau khổ và thất vọng. Hứa Bách Hàm gì cũng không nói, cuối cùng, chỉ ôm chặt áo sơ mi Giang Vong phủ thêm cho chị, lần thứ hai nhắm mắt lại, lông mày, hơi chau lại thành đấng chất tan không ra.

Trước khi mặt trời lặn, hai người cuối cùng đến ngôi nhà nghỉ dưỡng mà các cô thường hay trọ ở làng du lịch. Giang Vong xuống xe, nhìn biệt thự như cũ trước mắt, bụi cây xanh um, trong lúc nhất thời, thần trí có hơi hoảng loạn, phảng phất trong lúc mơ hồ, nhìn thấy hai cô gái trẻ tuổi, đang mười ngón giao nhau, vừa nói vừa cười mà ở nơi đây ra vào vào...

Hứa Bách Hàm ở bên cạnh cô, nhẹ nhàng lên tiếng: “Nơi đây một chút cũng không thay đổi đúng không?” Chị khẽ cười một tiếng, cười khổ bảo: “Đáng tiếc, chúng ta đã thay đổi rồi.” Nói xong, chị đẩy mình đi về phía trước, quay đầu lại nói với Giang Vong: “Vào đi. Kỳ thực, ở trong vẫn có một chút thay đổi đấy.”

Nhịp bước của Giang Vong, không cảm được có phần càng ngày càng nặng trĩu.

Trang trí trong nhà, quả nhiên, thay đổi rất nhiều, rõ ràng là đã được sửa sang mới một phen. Trên bố cục, phòng khách nhỏ đi một ít, tách một gian bếp ra, bên cạnh có thêm một tủ rượu. Sắc điệu tổng thể, đều là màu vàng ấm Giang Vong thích, trang nhã lại ấm áp. Trên hành lang lâu một đèn lâu hai, treo đầy ảnh chụp, Giang Vong chỉ mới lướt qua một chút, liền nhìn thấy, đầy trong hình đều là cô cùng Hứa Bách Hàm.

Dường như, nó giống là một ngôi nhà ở lâu năm hơn là một khách sạn ở tạm.

Hứa Bách Hàm cười nhạt nói với Giang Vong: “Thích không? Trước đây em đã nói, sau này em muốn mua một ngôi nhà cực to, bên trong phải có nhà bếp, phải có tủ rượu, phải trang trí một màu vàng ấm áp, để mỗi khi em về nhà liền cảm thấy ấm cúng, tiếp đó nếu có thể thì cưới về một phu nhân xinh xắn hiền lành, kim ốc tàng kiều, thế là đời này em không còn tiếc nuối gì nữa. Năm sinh nhật 18 tuổi của chị, chị đòi cha căn nhà này, coi như là quà cho lễ thành nhân của chị, sau này làm việc rồi, chị liền sửa sang nó thành thế này, chị nghĩ, em ắt hẳn sẽ vui vẻ. Vân Bạc, ngôi nhà trong tưởng tượng của em, là kiểu dáng này sao?”

Hứa Bách Hàm sót mất một câu chưa nói, năm ấy, sau khi Giang Vong nói “Nếu có thể thì cưới về một phu nhân xinh xắn hiền lành, kim ốc tàng kiều, thế là đời này em không còn tiếc nuối gì nữa” xong, Vân Bạc liền ôm chị, ở bên tai chị nhẹ giọng hỏi chị: “Bách Hàm, em có vận may cưới chị về nhà hay không đây?”

Nhớ tới tình cảnh năm đó, trong nháy mắt thân thể Giang Vong cứng đờ lại, cô yên lặng nhìn Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Hàm cũng lặng lẽ mà nhìn thẳng đáp lại cô. Sau rất lâu, Giang Vong dẫu môi nhợt nhạt nở nụ cười, đáp lại nói: Em rất thích.” Hứa Bách Hàm cũng nhoẻn miệng cười, trong khóe mắt chân mày mang theo mấy phần thoải mái rõ ràng: “Quá tốt rồi...”

Bữa tối, là Hứa Bách Hàm tự mình xuống bếp chuẩn bị, Giang Vong thấy chị không thuận tiện cho lắm, định hỗ trợ, Hứa Bách Hàm lại hiếm khi nghiêm túc mà ngoan cố từ chối, nghĩa chính ngôn từ nói: “Em cho chị một cơ hội đi, để chứng minh sau này nếu em có cưới chị về nhà, đi theo chị chắc chắn sẽ không bị chị làm đói chết.”

Giang Vong đứng ở một bên, nhìn động tác thành thực của Hứa Bách Hàm, bỗng chợt cảm thấy mũi đau xót, có nước mắt, sắp rơi.

Năm đó, cô từng cười Hứa Bách Hàm từ chối không nể, năm ngón tay không dính nước mùa xuân, nói cô sau này cưới chị về nhà, không biết có thể bị chị làm chết đói luôn hay không. Lúc đó Hứa Bách Hàm chỉ cười đáp cô: “Em sợ như vậy thì đừng có cưới chị đó.”

Một câu bông đùa thôi, cô cho rằng, Hứa Bách Hàm chưa bao giờ sẽ để trong lòng. Nhưng không hề nghĩ rằng, chị lại nhớ nó hẳn hoi nhiều năm như thế.

Lúc chính thức bắt đầu bữa tối, trời đã hoàn toàn đen rồi. Trong phòng ăn chỉ để lại vài cây nến ấm áp trên bàn ăn, bầu không khí, yên lặng lại ấm muội.

Trên bàn dài bày đầy món ăn sắc hương vị đầy đủ, từng món từng món, đều là món Giang Vong yêu thích.

Giang Vong chưa bao giờ biết, hóa ra, Hứa Bách Hàm cũng dụng tâm mà ghi nhớ sở thích của cô, không biết hóa ra, Hứa Bách Hàm cũng từng dụng

tâm để hiểu rõ cô như thế.

Trong ánh đèn mờ lung, Giang Vong nhìn thấy Hứa Bách Hàm cười nhẹ, nâng ly về phía cô, chị nói: “Vân Bạc, một ly này, chị cảm ơn em, vì để chị chờ được em về.” Nói xong, chị nâng ly uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, chị lần thứ hai nâng ly về phía cô: “Vân Bạc, một ly này, chị xin lỗi em, vì hết thấy phụ lòng đã từng của chị.” Dứt lời, chị lần thứ hai uống một hơi cạn sạch.

Ly thứ ba, Hứa Bách Hàm nói: “Vân Bạc, một ly này, chị chúc em, sinh nhật vui vẻ.” Chị ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, lấy ra một cái hộp nhỏ được đóng gói tinh xảo, đưa cho Giang Vong, nói: “Sinh nhật vui vẻ, Vân Bạc. Đây là, phiên bản trả lời đầu tiên chưa được gửi ra ngoài mà chị đã từng viết cho em, cùng những lá thư chị viết cho em trong những năm qua. Chị xem chúng nó như quà sinh nhật đưa cho em, coi như, kết thúc tất cả đi. Vân Bạc, từ nay về sau, chị sẽ không can thiệp quấy rối nhân sinh của em nữa, xin em nhất định phải hạnh phúc.”

Hai tay Giang Vong chặt chẽ mà vùi vào cái hộp kia, hai mắt nặng nề nhìn chăm chăm, thanh âm có phần nghẹn ngào, lại trước sau mặt mỉm cười mà nhìn Hứa Bách Hàm, đưa tay lên, rót rượu cho mình, uống một hơi cạn sạch, đáp lại Hứa Bách Hàm: “Xin chị cũng vậy, nhất định phải hạnh phúc.”

Hứa Bách Hàm lại chỉ cười một cách thống khổ mà nhìn cô, không gật đầu, cũng không lắc đầu, lẳng lặng mà, dịu dàng mà, nhìn chăm chăm cô.

Bữa cơm này, không ngờ lại dài đằng đẵng và ảm áp như thế. Hứa Bách Hàm không hề nhắc đến quá khứ của hai người, trái lại là rất hứng thú mà hỏi thăm cuộc sống đại học và công việc ở bệnh viện của Giang Vong, cũng nói về chuyện lý thú của mình ở đại học cho Giang Vong nghe, thi thoảng Giang Vong cảm thấy hứng thú, cũng sẽ lên tiếng truy hỏi vài câu. Rượu ngon món ngon, ngày lành cảnh đẹp, cũng coi như là chủ khách đều vui vẻ rồi. Ăn cơm tối xong, Giang Vong chủ động đứng lên, thu dọn bát đĩa đi vào nhà bếp rửa sạch. Bóng người của cô bị ánh đèn kéo đi thật dài, Hứa Bách Hàm liền giẫm lên bóng cô, lặng im mà ngồi ở cửa nhìn cô, ánh mắt nặng nề như nước.

Giang Vong đứng một cách thẳng tắp, động tác trên tay không nhanh không chậm, nghiêm túc tựa như đang làm phẫu thuật, một giây cũng không phân tâm quay đầu lại.

Sau một lúc lâu, Hứa Bách Hàm nhẹ nhàng lên tiếng cho Giang Vong hay: “Chị qua phòng ngủ tắm rửa trước đây, em làm xong rồi thì qua nhà tắm khách phòng tắm đi nhé, chị sẽ để quần áo thay cho em.”

Động tác trên tay Giang Vong hơi dừng lại một chút, nhàn nhạt đáp lại chị một tiếng: “Được, làm phiền chị rồi.”

Hứa Bách Hàm nhẹ nhàng nở nụ cười, xoay người rời đi.

Giang Vong từ phòng tắm tắm xong, thoáng lau khô tóc, liền tắt đèn, chuẩn bị đi ra ngoài.

Cô nắm tay cầm cửa phòng tắm, vẻ mặt khó hiểu mơ hồ, tĩnh lặng mà đứng ở cạnh cửa hồi lâu, hít sâu một hơi, mới chuyển động tay cầm, bước chân nặng nề mà đi ra ngoài.

Bốn phía một vùng tắm tối, chỉ có một gian phòng ở góc kia, từ trong khe cửa nửa khép, tỏa ra một bóng sáng dài dài.

Giang Vong từng bước từng bước mà gần kề gian phòng kia, tim đập, bắt đầu vững bước tăng tốc. Cô hiểu, mở cánh cửa này ra, đồng nghĩa với nó là có hàm ý ra sao.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn nhỏ bên giường, Hứa Bách Hàm ăn mặc váy ngủ mỏng manh, ngồi tựa ở trên giường, đang yên ổn giờ đọc một quyển sách. Thấy Giang Vong tóc hơi ướt đứng cạnh cửa, bên môi Hứa Bách Hàm lộ ra một nụ cười dịu dàng, mang theo ý cười dịu dàng quáт khê bảo: “Vân lười thế nhỉ, cứ hay đi ngủ mà không lau tóc khô, tự mình là bác sĩ mà, không biết làm như vậy thì sau này sẽ dễ nhức đầu sao?”

Giang Vong nhất thời ngơ ngác, nhìn Hứa Bách Hàm trên giường, phảng phất như về tới ban đêm của nhiều năm trước cô bất ngờ xông vào phòng ngủ Hứa Bách Hàm nhìn thấy chị vừa tắm rửa chỉ mặc váy mỏng, tim đập, động lòng không tên.

Hứa Bách Hàm thấy cô không có phản ứng, cười sảng giọng: “Vào phòng tắm cầm máy sấy tóc ra đây, chị giúp em sấy khô cho.”

Giang Vong nhìn miệng cười của Hứa Bách Hàm, cuối cùng cũng nhè nhẹ dẫu môi nở nụ cười, tựa lời làm theo.

Giang Vong ngồi ở bên giường, đưa lưng về phía Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Hàm ngồi ngay ngắn người lại, một tay đưa máy sấy tóc lên, một tay dịu dàng mà cầm tóc dài của Giang Vong, dịu dàng sấy giúp cô.

Âm thanh của máy sấy tóc vù vù vù kêu vang. Trong lúc ngón tay của Hứa Bách Hàm nhẹ nhàng xuyên qua sợi tóc của Hứa Bách Hàm, vuốt ve da đầu của Hứa Bách Hàm, cô cảm nhận được, tiếng tim đập của mình từng cái từng cái, từng bước tăng tốc, tựa như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Cô cảm nhận được, máy sấy tóc từ từ lướt xuống dưới, ngón tay của Hứa Bách Hàm, bắt đầu từ từ không thành thật dần, bắt đầu từ tóc của cô, từng chút từng chút vuốt ve trượt về hướng phía dưới, lướt qua cổ của cô, lưng của cô, eo của cô, làm cho cô, cả người run rẩy, nồn nóng rung động không yên...

Giang Vong cố gắng khắc chế bản thân, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn không được, quay người về, đưa tay mà đặt Hứa Bách Hàm trên tấm ván đầu giường, ngồi quỳ đây, nghiêng người đè lên Hứa Bách Hàm, bá đạo mà hôn lên Hứa Bách Hàm...

Máy sấy tóc cuối cùng triệt để từ trong tay Hứa Bách Hàm vô lực lướt xuống đến trên đất, dẫn đến phích cắm tách rời ổ điện theo, phát sinh một tiếng vang thật lớn...

...

Lúc sắp lên đỉnh, Hứa Bách Hàm ôm thật chặt lưng Giang Vong. Giang Vong nghe thấy chị run lên, từng con từng hồi run rẩy mà khản cầu cô: “Vân Bách, nói yêu chị, nói em yêu chị lần nữa được không..”

Giang Vong lại chỉ lặng im hôn chị, tiếp tục động tác của mình...

Ánh mắt Hứa Bách Hàm rõ ràng là mê ly rồi, lại quật cường nghiêng đầu tránh ra nụ hôn của Giang Vong, kéo tay Giang Vong lại, cứng rắn mà đem mình từ trong khoải cảm sắp chìm ngập lối ra ngoài.

Giang Vong nhìn thấy, Hứa Bách Hàm cắn môi, ánh mắt mê ly đau đớn lại thê lương, thủy quang trong suốt tựa như sắp ứng lệ, cô rút cuộc tiếc thương mềm lòng, lần nữa hôn lên môi Hứa Bách Hàm, trong lúc Hứa Bách Hàm cả người run rẩy tựa như lá rụng trong gió, ở bên tai chị, thú nhận bảo: “Hứa Bách Hàm, em yêu chị, em yêu chị...”

Cô nhìn thấy, trong tròng mắt vốn mê ly rồi của Hứa Bách Hàm, lại bởi vì câu nói này, mà có một tia sáng trong, lệ tràn ra, lướt xuống theo khóe mắt...

...

Lúc Giang Vong tỉnh, đã là trưa rồi. Cô nghiêng đầu, bên cạnh sớm đã trống không.

Cô đứng lên, mới phát hiện, chỗ nằm sớm đã được đặt quần áo mới sạch sẽ cho cô.

Khi Giang Vong rửa mặt chải đầu ăn mặc xong xuôi, ra phòng ngủ, liền nhìn thấy, Hứa Bách Hàm đang ngồi ở cửa phòng ăn chờ cô, thấy cô đi ra cũng chỉ cười cười, thanh âm khàn khàn bảo: “Qua đây ăn cơm đi.”

Giang Vong nhìn thấy, đôi môi Hứa Bách Hàm sưng đỏ, một mảnh bừa bãi trên cằm cổ trắng nõn, hiển nhiên là kiệt tác không biết tiết chế của mình, nhất thời không khỏi có phần ảo não.

Vừa com nước xong, Giang Vong do dự chần chừ hồi lâu, muốn xin lỗi đối với thô lỗ đêm qua với Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Hàm lại trước cô một bước mở miệng: “Vân Bách, chị đã dọn tài xế chờ ngoài cửa rồi, em đi đi, đi về đi. Sau này, là cuộc đời của em, đi về phía trước, đừng quay đầu lại nữa.”

Chị nói, “Vân Bách, em nhất định nhất định phải hạnh phúc.”

Giang Vong nhìn chăm chăm Hứa Bách Hàm rất lâu, cuối cùng, cái gì cũng không nói ra miệng được. Không phải là kết quả mình muốn sao? Vậy cứ như thế đi.

Cô mang theo thân thể còn có phần đau nhức, từng bước từng bước trầm trọng mà đi ra ngoài, sắp, đi ra khỏi thế giới của Hứa Bách Hàm.

Cô đột nhiên nghe thấy Hứa Bách Hàm gọi lại cô, cô quay đầu lại, liền nhìn thấy Hứa Bách Hàm lúm đồng tiền như hoa, tựa như lần đầu gặp gỡ, âm áp xán lạn như ánh mặt trời.

Thanh âm chị, vẫn dịu dàng như vậy, chị nói: “Vân Bách, gặp lại.”

Đôi đồng tử của Giang Vong co vào, cô biết, cả đời này, cô sẽ rất khó để quên nét mặt tươi cười này.

Trong hòm thư của Hứa Bách Hàm, một lá thư đúng giờ được gửi cho Lục Tử Tranh lẳng lẳng nằm đó: “Tử Tranh, đoạn kết của câu chuyện, chị vẫn chờ được em ấy về. Thế nhưng, chị mơ một giấc mơ đẹp, em ấy nói, em ấy còn yêu chị.

Em ấy đi rồi, chị muốn đi tìm em ấy. Hãy để câu chuyện, kết thúc ở nơi bắt đầu đầu tiên đi. Đừng khổ sở thương tâm vì chị, chị đi rất hạnh phúc.

Xin em, cũng nhất định phải hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Ngồi ở trên xe Hứa Bách Hàm sắp xếp cho cô lái về Lâm Châu, Giang Vong cúi đầu, nhìn hộp nhỏ bày đặt trên đầu gối, ánh mắt nặng nề, sắc mặt đông

lạnh. Một lúc lâu, cô rút cuộc đưa tay vịn hộp, từ từ mở hộp ra...

Trong hộp, là một chồng thư xếp đặt chỉnh tề. Giang Vong đưa tay nhẹ nhàng lật nghiêng ra, có thể thấy, trang bì thư, từ dưới lên trên là từ cũ đến mới, rõ ràng là được tích lũy từng chút từng chút trong những năm qua.

Giang Vong khẽ cau mày, cắn cắn môi, rút ra một bì thư từ dưới cùng, ngón trỏ và ngón cái vuốt nhẹ bì thư, sau khi do dự hồi lâu mới mở ra bì thư đã xơ cứng, rút ra lá thư bên trong đó.

Giấy viết thư, được gấp thành hình dạng một trái tim đẹp đẽ, trang giấy, cũng là khác biệt mà Giang Vong chưa từng gặp - nền màu xanh lam mang theo hoa văn và viền hoa. Cái này so với hồi âm trước sau như một - giấy vớ qua loa bình thường - mà Giang Vong nhận được từ Hứa Bách Hàm, rõ ràng là khác biệt một trời một vực. Giang Vong hơi khép mắt, đảo qua từng chữ từng chữ trong thư, lông mày, càng nhăn càng chặt.

Đây hẳn là hồi âm Hứa Bách Hàm viết cho cô sau khi cô viết lá thư thứ nhất cho Hứa Bách Hàm.

Trong lá thư này, lời nói của Hứa Bách Hàm, niềm nở lại hoạt bát, vừa bày tỏ cảm xúc kinh ngạc và vui sướng đối với chuyện Giang Vong lại chủ động gửi thư cho chị, vừa bày tỏ ấn tượng đầu tiên đối với sự lạnh lùng của Giang Vong là kinh ngạc và yêu thích khôn tả, đồng dài lái nhai mà nói rất nhiều việc về mình với cô, cuối cùng, còn chưa hết ý mà tỏ vẻ, nếu Giang Vong rỗi rảnh, chị hy vọng ngày nghỉ có thể mời cô tới nhà chơi. Cuối thư, bên dưới chỗ ký tên, còn vẽ hai cái đầu nhỏ của Giang Vong và Hứa Bách Hàm.

Giang Vong nắm thật chặt ba trang thư lớn dày cộm này, trong lúc nhất thời, có phần vừa vui vừa giận, vừa muốn khóc, vừa muốn cười. Cô chưa hề biết, hóa ra Hứa Bách Hàm là người niềm nở nói nhiều như vậy, càng không biết, hóa ra, sau khi Hứa Bách Hàm nhận được lá thư đầu tiên mình gửi cho chị là vui sướng cao hứng như thế này. Cô vẫn cho là, cảm giác khi đó Hứa Bách Hàm đối với mình, là lạnh lẽo nhạt nhẽo, hờ hững phớt lờ.

Phải biết rằng, khi đó, hồi âm Hứa Bách Hàm chân chính đưa tới tay Giang Vong, chỉ có một trang giấy mỏng manh và ba câu ngắn ngủi: “Chào em, Vân Bạc, rất vui khi nhận được thư của em.” Lúc đó Giang Vong đã lật ngược bì thư hồi lâu, còn tưởng rằng Hứa Bách Hàm sót mất một trang thư vào. Phản ứng lạnh nhạt như vậy, hiển nhiên không nằm trong dự liệu của Giang Vong, đến nỗi, lúc Giang Vong gửi lá thư thứ hai cho Hứa Bách Hàm, cô chần chừ do dự phải một lúc lâu.

Giang Vong thực sự không biết, lúc Hứa Bách Hàm nhận được thư cô gửi, chị liền mừng rỡ như điên, khẩn cấp mà đi viết hồi âm ngay. Bỏ ra cả thầy một buổi tối, cả bài tập cũng không chăm chỉ làm, sau khi viết hồi âm đầy hết ba tờ giấy lớn xong, mới hài lòng mà đi ngủ. Nhưng ngày tiếp theo sau một đêm tỉnh ngủ, sáng sớm sau khi tỉnh lại, Hứa Bách Hàm ngồi ở trên giường trái lo phải nghĩ, liền bắt đầu lo âu, mình có phải quá nhiệt tình hay không, liệu sẽ dọa Vân Bạc không. Thế là chị sửa sửa đổi đổi, muốn nói rất nhiều, nhưng lại không dám nói nhiều quá, cuối cùng, chỉ còn lại có câu ba nói đơn giản như kia. Sau khi gửi đi, Hứa Bách Hàm liền hối hận, đặc biệt trong quãng thời gian dài vẫn chưa nhận được lá thư thứ hai của Giang Vong, gần như chị mỗi ngày đều sống trong sự ảo não. Ngay lúc Hứa Bách Hàm không nhận được muốn chủ động viết thư gửi Giang Vong, lá thư thứ hai của Giang Vong lại được gửi đến. Giang Vong lại giật vãi tờ thư to từ phía dưới ra, nghiêm túc mở ra nhìn hết từng cái, mỗi, không tự chủ bắt đầu có phần ê ẩm..

Sau khi cô và Hứa Bách Hàm bắt đầu có chút mập mờ, cô viết thư gửi Hứa Bách Hàm, hàng đầu tiên luôn không thể thiếu hàng chữ thế này, “Bách Hàm, em nhớ chị”, nhưng trong hồi âm của Hứa Bách Hàm, lại chưa bao giờ đáp lại câu ấy. Khi đó, hồi âm Hứa Bách Hàm gửi cô, bao giờ cũng nhạt nhẽo, tiến lui có mức, biết khắc chế và cất giấu đi cảm tình. Mỗi lá thư, cũng như một bài đọc hiểu có độ khó cao, bao giờ cũng khiến Giang Vong nghiền ngẫm khá lâu, suy xét câu này là có ý gì, cân nhắc xem câu kia có ý gì đặc biệt hay không, dè dặt gọt giũa tìm kiếm xem tình cảm đặc biệt Hứa Bách Hàm đối với cô.

Nhưng trong những lá thư chưa gửi đi này, lời nói của Hứa Bách Hàm, là dễ hiểu rõ ràng đến vậy, tình cảm, là ngọt ngào không che giấu đến vậy. Từ trong ấy, Giang Vong có thể nhìn thấy một hồi tình yêu cuồng nhiệt giữa mình và Hứa Bách Hàm mười sáu tuổi, là niềm nở yêu thích và quyến luyến của Hứa Bách Hàm đối với cô. Mà không phải, là người từng một lần khiến mình nản lòng, là theo đuổi và đơn phương yêu mến của tự mỗi mình cô.

Giang Vong dần dần vô lực dựa vào trên đệm xe, chậm rãi khép hộp lại, hai hàng lông mày nhú chặt, nhắm lại đôi mắt mang theo đau đớn cùng mê man.

Hứa Bách Hàm, nếu bảo, chị yêu tôi, vậy, lý trí tỉnh táo và khắc chế như kia của chị, lại nên giải thích thế nào; thế nhưng, nếu bảo chị không yêu tôi, vậy, từng bước từng bước dung túng buông trôi và trầm luân của chị, lại nên kể ra từ đâu.

Hứa Bách Hàm, có phải là, thật ra, chị đã từng yêu tôi hơn so với chính trong tưởng tượng của bản thân tôi?

Nhưng mà giờ đây, tất cả những thứ này, hết thảy bí mật và hồi ức ngập đầy trong cái hộp này, ngoài khiến mình càng ngày càng thống khổ ra, thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Giang Vong ôm chặt hộp, nghiêm túc hỏi mình: “Nếu có nếu như, nếu như có thể quay về một lần nữa, Vân Bạc, cô vẫn sẽ lựa chọn yêu Hứa Bách Hàm ư?”

Sau khi Hứa Bách Hàm về Lâm Châu, Hứa Bách Thao mỗi ngày đều sẽ gọi điện thoại cho Hứa Bách Hàm, tán dóc vài câu với chị, một là để phân tán lực chú ý của Hứa Bách Hàm, hai là để nói bóng nói gió ước đoán tâm trạng của Hứa Bách Hàm.

Nhưng mà hôm nay, cậu gọi cho Hứa Bách Hàm, di động của Hứa Bách Hàm trả lời là đã tắt máy rồi. Tim Hứa Bách Thao nhất thời liền lộp bộp nhảy lên một cái, trong một lúc bỗng hốt hoảng kỳ lạ lên.

Cậu vội vàng gọi điện thoại cho Hứa mẹ, hỏi thăm Hứa mẹ về hướng đi của Hứa Bách Hàm, sau khi nghe rõ ràng Hứa mẹ nói với cậu rằng Hứa Bách

Hầm đến làng du lịch khuấy khóa, bàn tay cầm di động của Hứa Bách Thao, run đến gần như nắm không vững di động.

Hứa mẹ cảm nhận được hình như Hứa Bách Thao có chút bất thường, hơi mang khó hiểu mà hỏi Hứa Bách Thao “Sao vậy”, nhưng chỉ nghe Hứa Bách Thao kiêu chế không được gào thét bà một câu: “Sao mẹ có thể cho một mình chị ấy đi được!” xong, liền chỉ còn lại tín hiệu báo máy bận. Hứa Bách Thao cúp điện thoại, cầm chìa khóa xe lên rồi chạy về phía bãi đậu xe. Nhịp tim của cậu chợt nhanh lạ kỳ, vừa chạy vừa cầu khẩn ở trong lòng: “Chị, xin chị, xin chị, đừng làm em sợ...”

Từ Lâm Châu đến làng du lịch phải mất hơn ba giờ đường xe, bị Hứa Bách Thao ép phải thành hơn hai giờ một chút. Nhưng mà, bất luận cậu vội vàng ra sao, không muốn ra sao, sợ hãi ra sao, chuyện cậu lo lắng, cuối cùng, vẫn trở thành sự thực.

Ngôi biệt thự kia ở làng du lịch, cửa chính đóng sít sáo, cậu run rẩy cầm chìa khóa vặn ổ mở ra, đẩy cửa bước vào, vội vàng một tiếng lại một tiếng gọi Hứa Bách Hầm: “Chị, chị, chị ở đâu...” Đáp lại cậu, cũng chỉ có tĩnh lặng làm cậu hoảng sợ...

Cậu nhanh chóng chạy về phía phòng ngủ Hứa Bách Hầm, không có ai, lại mở phòng tắm ra, vẫn không có ai. Cậu chạy khỏi phòng, hướng về phía lầu hai lầu ba đi tìm từng gian từng gian phòng, mọi phòng, đều là trống không, không có bóng dáng của Hứa Bách Hầm... Cậu lập tức xoay người, chạy về phía dưới lầu. Thời điểm định lao ra khỏi cửa, trong dư quang, cậu nhìn thấy trên bàn thủy tinh ở phòng khách, lẳng lặng mà để lại một tờ giấy trắng như tuyết, trong một lúc, bước chân cậu nghiêng ngả một phát, có phần không dám tiến lên...

Rốt cuộc cậu vẫn cầm lấy tờ giấy kia, hai mắt trợn đến tròn vành vạnh, đau đớn mà nghẹn ngào ra tiếng...

Đó là di thư của Hứa Bách Hầm

Chị nói: “Cha mẹ, xin lỗi, con bú rỗng bình rồi, nợ mọi người, con không có gì để hồi đáp, chỉ có thể kiếp sau trả lại. Bách Thao, chăm sóc cha mẹ cho tốt.

Bách Thao, nếu muốn để chị an tâm đi, thì đừng đi làm phiền Giang Vong, vĩnh viễn đừng nói cho em ấy biết. Xin em. Chị nợ em ấy nhiều lắm rồi, hãy để chị cuối cùng, trả lại em ấy nửa đời sau thanh tịnh đi.

Những năm qua, chị chịu đựng đến rất mệt rồi, mà em ấy vẫn không về được, bọn chị đều không về được. Thử lỗi cho chị, chị không có dũng khí một mình đi tiếp. Để tất cả, bắt đầu từ nơi nào thì kết thúc ở nơi đó đi, chị phải đi tìm Vân Bách đây. Chị đi đây, chị đi rất an tâm, rất hài lòng, vì thế, đừng lo lắng khó chịu vì chị. Xin lỗi, cảm ơn mọi người.

Hứa Bách Hầm tuyệt bút”

Xe đã chạy hơn một giờ, nửa đường đi, Giang Vong mới đột nhiên phát hiện, vì nhất thời đi vội, cô đã quên bóp tiền ở biệt thự của Hứa Bách Hầm, thề ngân hàng chứng minh thư đều ở trong đó.

Cho dù vạn phần chán nản, không muốn cỡ nào, Giang Vong cũng phải cầm di động, gọi điện thoại cho Hứa Bách Hầm, phiền chị phái người đưa qua cho cô.

Nhưng mà, di động Hứa Bách Hầm tắt máy.

Giang Vong hơi run run, kỳ lạ mà có phần bất an.

Cô an ủi mình, có thể là hết pin, nào về Lâm Châu rồi liên lạc lại thôi.

Nhưng tựa ở trên đệm xe, nhắm mắt lại, trước mắt của cô liền hiện ra nét mặt cười xán lạn vừa nãy Hứa Bách Hầm đối với cô, cùng một tiếng “Tạm biệt” kia, khi đó, trong ánh mắt của Hứa Bách Hầm, dường như, có chứa gì đó...Bỗng nhiên tim như bị cái gì níu vào một cái, Giang Vong trong chớp nhoáng mở mắt ra.

Cô vẫn không an tâm, dặn dò tài xế: “Phiền anh quay đầu về, tôi để quên một chút đồ vật.”

Trên dọc đường quay lại, Giang Vong càng ngày càng bất an, nắm chặt lấy song quyền, lại vẫn không nhìn được lên tiếng cầu khẩn tài xế: “Liệu anh có thể chạy nhanh chút nữa hay không?”

Sau một tiếng, cô lại về đến nơi quen thuộc này. Xa xa, cô liền nhìn thấy, trong cửa lớn mở toang của biệt thự, trống rỗng, xa xa trông vào, cô nhìn thấy một mảnh âm u, dự cảm bất an không rõ, càng ngày càng mãnh liệt.

Trong một lúc, thân thể Giang Vong cũng có phần như nhũn ra...

Cô gần như là dùng tốc độ trăm mét một giây lên trước, kéo mở cửa xe vọt vào biệt thự, không thêm lo cái khác, chỉ biết lớn tiếng kêu to Hứa Bách Hầm: “Hứa Bách Hầm, Hứa Bách Hầm...”

Nhưng mà, Hứa Bách Hầm không còn dịu dàng đáp lại cô: “Vân Bạc, chị đây, sao vậy...”

Cô đứng ở cửa, nhìn quanh bốn phía, nỗ lực tìm kiếm dấu vết tồn tại của Hứa Bách Hầm, một thoáng, liền nhìn thấy tờ giấy màu trắng rơi trên mặt đất

cách đó không xa, thấp thoáng có thể nhìn thấy, vài chữ “Hứa Bách Hàm tuyệt bút“...

Hồ hấp Giang Vong hơi ngưng lại, hai chân run rẩy, từng chút từng chút dịch chuyển đến gần tờ giấy, chậm rãi khom người xuống, nhặt lên tờ giấy kia, đọc nhanh như gió mà nhìn xuống...

Trong chớp mắt tiếp theo, Giang Vong tựa như kẻ điên khóc hô “A.....” Vứt tờ giấy xuống, vọt vào phòng ngủ của Hứa Bách Hàm, vọt vào phòng tắm của Hứa Bách Hàm, xông lên lầu hai lầu ba, đi tìm kiếm từng phòng từng phòng: “Bách Hàm, Hứa Bách Hàm, ra đây, chị ra đây cho tôi...”

Nhưng mà, đáp lại cô chỉ có tiếng vọng gào khóc khàn khàn khó nghe của chính cô...

Giang Vong quay người về, lại ba chân bốn cẳng vọt vào phía dưới lầu, lúc còn chừng mười bậc thang nữa là đến lầu một, bởi vì nhịp chân quá mau, mắt thăng bằng, đầu Giang Vong bèn chùng xuống, té lộn xuống về phía trước...

Lúc Giang Vong ngã xuống đất, mặt cô sắp về phía dưới, cô bất động một hồi, nhưng mà, chỉ mới ba giây, cô liền chống người đứng dậy.

Trong phút chốc đứng dậy, bỗng có máu từ trong sợi tóc rướm ra, từng chút trượt xuống theo gương mặt... Nhưng mà, Giang Vong tựa như không hề có cảm giác vậy, cấp tốc mà đứng lên, liền sai bước chạy về hướng ngoài cửa. Cô kéo cửa xe ra, mang theo giọng nghẹn ngào lớn tiếng căn dặn về phía tài xế: “Đến bãi biển ở đường Hoài Hải!”

Tài xế quay đầu, bị dọa bởi máu rơi còn đang tăm tít bên má Giang Vong, kinh hãi biến sắc mà ngăn cản cả người.

Giang Vong không kiên nhẫn để anh ta ngạc nhiên kì kèo, vạ phần nổi nóng, không quan tâm thứ gì, chỉ biết lớn tiếng quát anh ta: “Tôi bảo đến bãi biển bên đường Hoài Hải, anh không nghe rõ sao? Đi mau đi!”

Tài xế bị cô gào đến ngăn ra, vội tay vội chân mà quay người lại, vừa khởi động xe, vừa luôn miệng đáp lại cô: “Dạ dạ dạ, em chạy ngay đây...”

Khoảng cách đến đường Hoài Hải cũng không xa, tài xế vốn đang khiếp sợ mà chạy xe cực nhanh, chỉ mới năm phút đồng hồ, Giang Vong lại cảm thấy, lâu đằng đằng tựa như qua năm mươi năm vậy. Lâu quá, lâu khiến cô đủ nhớ lại tất cả những chuyện từ lúc mới quen biết cho đến bây giờ của cô cùng Hứa Bách Hàm, lâu khiến cô đủ ở trong đầu, miêu tả ra từng cái nhú mày từng nụ cười của Hứa Bách Hàm, một lần tiếp một lần, mãi đến, vành mắt đỏ ửng, nước mắt lã chã chảy xuống...

Đến bãi biển bên đường Hoài Hải, tài xế vừa ngừng xe lại, còn chưa dừng hẳn, Giang Vong liền gấp rút mà mở cửa xe ra, chạy về phía dưới bãi biển.

Cô nhìn thấy, trên mặt biển cách đó không xa, sóng biển đang từng hồi từng hồi mà gột rửa một xe lăn màu trắng bạc, cũng đang từng chút từng chút cuốn xe lăn về phía giữa biển khơi, xe lăn, không có một bóng người...

Trong nháy mắt, hai chân đang chạy Giang Vong liền mềm nhũn, cô quỵ xuống...

Trong nháy mắt định bò dậy, Giang Vong mới phát hiện, đùi phải của cô, đau đến ray rứt thấu xương. Mắt cô sắp rạn nứt, cắn răng vẫn cố đứng lên, tiếp tục chạy về phía bờ biển...

Cũng không biết từ đâu, đột nhiên phả ra một bóng người, rất nhanh vọt tới, chặn đầu, cho một quyền về phía mặt Giang Vong, Giang Vong bị đánh, thân thể không đứng vững, ngã đầu về đằng sau.

Trong chớp nhoáng, máu từ trong lỗ mũi Giang Vong tuôn trào ra, trong tiếng ong ong vang vọng ý thức, cô láng máng như nghe thấy được tiếng nổi giận mang theo nghẹn ngào của Hứa Bách Thao: “Bức chết chị ấy rồi, cô vui không? Cô vui không? Cô cái đồ khốn nạn này...”

Cổ áo của cô bị người khác siết sao tóm chặt, cả người bị xách lên, hai mắt trong sương mù, cô nhìn thấy hai mắt đỏ bừng của Hứa Bách Thao, hung ác mà nhìn mình chằm chằm, sau một khắc, đưa tay, liền cho cô một quyền vào bụng, Giang Vong bị đánh, đau đến té quỵ trên đất.

Giang Vong dùng tay chộp dè vào trong cát, chống thân để mình không ngã xuống. Trên mặt cô vừa máu vừa mồ hôi, ngã đầu nhìn Hứa Bách Thao, bỗng nhiên liền cười ra tiếng, khuôn mặt trầm thấp ngơ ngẩn mà cười...

Cô loạng choạng đứng lên, trong sự sững sờ của Hứa Bách Thao, cô vọt lên trước cho một quyền vào mặt Hứa Bách Thao, Hứa Bách Thao chưa kịp đề phòng thì bị ăn cú đánh, thân thể xiêu vẹo một thoáng.

Giang Vong xoay người, từng bước từng bước, loạng choạng tập tễnh mà đi về phía cạnh biển, thanh âm sớm đã khàn khàn mà không thể nghe lọt tai: “Cút ngay... Hứa Bách Thao, đừng đi vào thế giới của tao và Bách Hàm nữa!”

Hứa Bách Thao cũng tựa như bị kích thích, cậu lấy lại tinh thần, xông lên trước trời thân thể gầy yếu của Giang Vong lại, mắt đỏ ửng tựa như kẻ điên, túm lấy cô định mang đi về phía biển, hô: “Chúng ta cùng chết đi, chết rồi thì giải phóng thôi, ba người chúng ta đều chết hết, chắc cô vui về đúng không, đúng không, đây chính là kết quả mà cô muốn ư? Cả thế giới chỉ có thể nhìn mỗi mình cô, chị tôi cũng chỉ có thể yêu mỗi mình cô, đúng hay không!”

Giang Vong lại dùng hết sức lực toàn thân giãy dụa, dốc sức dùng cùi chỏ đâm bụng và ngực Hứa Bách Thao, sau cùng, giẫy giụa xoay người, cho một cước về phía * của Hứa Bách Thao, Hứa Bách Thao bị đau trong chớp nhoáng liền buông lỏng tay ra, ngồi xồm thân xuống.

“Bách Hàm nhất định hi vọng cậu sống tiếp, đời này của chị ấy, nợ một mình tôi là đủ rồi.”

Giang Vong si ngốc mà nhìn xe lăn chìm chìm nổi nổi kia, thân mình run run rẩy rẩy, bước chân, lại giẫm đến gắng sức kiên quyết, trên mặt, trong một loạt vết máu đỏ tươi, lại hiện ra một nụ cười xinh đẹp dịu dàng.

“Bách Hàm, đừng sợ, em đến đón chị đây. Ngoan, chờ em...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Hứa Bách Thao khom người bụm lấy nửa người dưới, khó khăn vẫy vùng ánh mắt về hướng Giang Vong, thấy Giang Vong đang từng bước từng bước đi về phía trong biển. Nước biển từ từ ngập qua đầu gối cô, cô đưa tay ôm lấy xe lăn trôi giạt, cả người tựa như mất hết khí lực toàn thân, ôm xe lăn xui xẻo xuống, nước biển, trong chớp nhoáng đã ngập qua thân thể cô, quả thật là diệu bộ không định sống nữa...

Hứa Bách Thao cắn răng đứng thẳng người lên, mắt đỏ ừng chạy đi về phía Giang Vong, một bước sâu một bước nông mà lồm vào trong cát biển, dùng hết khí lực toàn thân túm lấy cánh tay Giang Vong, bắt chấp sự giãy dụa của Giang Vong, cứ vậy mà gian nan kéo Giang Vong chạy về phía trên bờ, nghiêng rầm nghiêng lọi mà quát nạt: “Bây giờ chị lại định vờ vĩnh tính thể hiện cái gì? Bây giờ chị biết yêu chị ấy rồi à? Có nhớ trước đây chị làm gì không?”

Giang Vong bị nước biển làm sặc, trừng mắt lườm Hứa Bách Thao, ho đến chết đi sống lại, nói không ra lời.

Song quyền Hứa Bách Thao nắm chặt, trên người vừa đau vừa mệt, nhìn dáng vẻ muốn chết không định sống nữa của Giang Vong như kia, giận không chỗ phát tiết, hung hãn đưa tay xô Giang Vong ngã xuống, tàn bạo mà quát cô: “Đồ điên, mẹ nó Vân Bạc chị đứng là đồ điên. Tại sao, chị thà cùng chết với chị ấy, cũng không muốn yên ổn ở bên chị ấy mà sống tiếp. Phải cần chị tôi lấy cái chết ra minh chứng, chị mới có thể tin tưởng, chị ấy là yêu chị thật ư?!”

Giang Vong cuối cùng ho đến thở không nổi, một tay chống đất, khó khăn ngồi dậy, cô khàn giọng, gào nhẹ Hứa Bách Thao: “Cậu biết cái gì, cậu cái gì cũng không biết!”

Hai má của cô, không biết khi nào đã bị cắt rách, có máu, từ từ chảy ra, mà nước mắt, đang là chã lướt xuống từ khóe mắt cô, nó cùng máu cả chảy rơi xuống, tựa như, tim của cô...

Hứa Bách Thao cái gì cũng không biết, không biết giãy dụa của cô, khổ sở của cô, không muốn của cô, tuyệt vọng của cô, âm ức của cô... Cái gì cậu cũng không biết...

Hứa Bách Hàm chị là đồ ngốc, chị cũng không biết gì hết... Sao chị có thể ngốc như vậy, Hứa Bách Hàm, chị đồ ngốc này...

Cô chẳng qua hy vọng, từ đây về sau, Hứa Bách Hàm có thể có cuộc sống tốt hơn, có thể có cuộc đời càng tốt hơn mà thôi. Hứa Bách Hàm nói câu kia với cô, từ nay về sau, không có chị dính líu cuộc đời cô nữa, hy vọng cô có thể hạnh phúc, lại sao biết, cô cũng muốn nói với Hứa Bách Hàm thế chứ.

Cô thừa nhận, cô đã từng hoài nghi Hứa Bách Hàm, hoài nghi Hứa Bách Hàm căn bản không yêu cô như trong tưởng tượng của cô; cũng từng oán hận mình, oán hận sự tương bội, nhất sương tình nguyện của mình; càng từng hận Hứa Bách Hàm hơn nữa, từng hận sự phản bội của chị, từng hận sự vứt bỏ của chị.

Nhưng mà, trong rất nhiều năm sau khi được cứu lên, cô đã liên tục hận Hứa Bách Hàm, cũng như, yêu Hứa Bách Hàm. Nửa đêm nằm mơ, cười, khóc, sau khi tỉnh lại, điều cô nhớ cũng đều là chị. Bất luận là loại hình thức gì, là yêu là hận, từ đầu đến cuối, Hứa Bách Hàm đều là ý nghĩa để cô chèo chống sống tiếp. Sao cô có thể, cam lòng bức chết Hứa Bách Hàm? Nhưng mà, cô hiểu rất rõ Hứa Bách Hàm, cũng như hiểu rất rõ mình. Hứa Bách Hàm dịu dàng, thiện lương, mềm lòng, thà âm ức mình cũng không muốn bạc đãi người khác; mà cô, ích kỷ, bạc bẽo, bá đạo, u ám, thà rằng ta phụ người trong thiên hạ cũng không muốn người trong thiên hạ phụ ta. Cô rõ ràng hiểu nỗi khổ tâm của Hứa Bách Hàm, lại trước sau không cách nào thông cảm, cô sợ có một ngày, cô vẫn bại dưới nỗi khổ tâm của Hứa Bách Hàm, mà cô, hiểu nhưng không cách nào thông cảm, chẳng qua là tô thêm dần vật.

Cô là kẻ điên cố chấp, cô từng cho rằng Hứa Bách Hàm có thể trở thành cứu rỗi hoàn mỹ của cô, cũng từng khất khe với chính Hứa Bách Hàm như thế. Chẳng qua, nằm mơ cuối cùng rồi sẽ tỉnh. Sau khi tương phùng, cô nhìn thấy nước mắt của Hứa Bách Hàm, nhìn thấy cả người đầy mồ hôi của Hứa Bách Hàm, nhìn thấy Hứa Bách Hàm chịu đủ giày vò, lương tâm cô cuối cùng phát hiện, chuyện này đối với Hứa Bách Hàm, chẳng hề công bằng.

Cô tự tin, mình là người yêu Hứa Bách Hàm nhất, nhưng mà, cô không phải người thích hợp với Hứa Bách Hàm nhất. Hứa Bách Hàm từng cho cô một giấc mơ đẹp, mà cô trả lại Hứa Bách Hàm, lại là một hồi ác mộng dùng 12 năm cũng khó mà tỉnh lại. Vì thế, cô nghĩ, hãy để cơn ác mộng này của Hứa Bách Hàm chân chính kết thúc đi, trời sáng rồi, mộng tỉnh rồi, hết thảy đều quên hết rồi, cô và Hứa Bách Hàm, đều có thể trong một thực tại mới, bắt đầu một cuộc sống mới.

Thế nhưng, Hứa Bách Hàm, sao chị có thể ngốc như vậy đây?

Giang Vong loạng choạng loạng choạng mà đứng lên, lao đảo lảo đảo đi về hướng trong biển, cô nói: “Cậu cái gì cũng không biết, không biết... Tôi cũng

không biết, chị cậu là đồ ngốc, cái đồ ngốc ấy...”

Hứa Bách Thao đưa tay lôi Giang Vong lại, mạnh mẽ đẩy một cái, Giang Vong làm gì còn hơi sức chịu đựng được, bất ngờ không kịp đề phòng liền ngã ngửa ra sau vào trên bờ biển: “Đứng, chúng tôi không biết, cái gì cũng không biết, mẹ nó, toàn bộ thế giới chỉ có chị là âm ức nhất thôi...”

Nơi xa, đột nhiên truyền đến một tiếng vang lớn “Loảng xoảng, ào ào ào...”, Hứa Bách Thao đột ngột đứng lên, nhìn sang về phía đường cái trên bờ biển...

Mơ hồ, Giang Vong dường như nghe thấy được Hứa Bách Hàm đang gọi cô: “Vân Bạc... Vân Bạc...”, cùng gió biển. Cô nhắm mắt lại, tưởng là ảo giác, ở trong lòng, ôn giọng mà vỗ về Hứa Bách Hàm: “Bách Hàm, xin lỗi, em mệt mỏi quá, chờ một chút, em đến đón chị đây...”

Nhưng mà, dường như thanh âm một tiếng cấp bách hơn một tiếng, một tiếng vang dội hơn một tiếng...

Giang Vong không nhìn được một mồi mờ mắt ra, liền nhìn thấy Hứa Bách Thao chạy nhanh về phía đường cái, hoảng sợ rống lớn một tiếng “Chị, chị đang làm gì đó, quay về...”

Cả người Giang Vong ngờ ngợ ngắc ngắc, chậm mất nửa nhịp, mới đột nhiên phản ứng lại Hứa Bách Thao đang nói cái gì. Cô khó khăn chống người ngồi dậy, nhìn về phía phương hướng Hứa Bách Thao chạy đi, gương mặt khiến cho cô hồn nhiên mộng nhiều, đột nhiên xuất hiện bên trong con người của cô — Hứa Bách Hàm đang ngồi trong một chiếc xe, túm lấy cửa sổ xe, thò ra hơn nửa người, ý đồ rời khỏi xe. Thấy Giang Vong cuối cùng ngồi dậy rồi, Hứa Bách Hàm dừng lại động tác giãy dụa, vừa khóc vừa cười, đem hết toàn lực từng tiếng mà hô hoán Giang Vong: “Vân Bạc, đừng qua đó, Vân Bạc...”

Trong chớp nhoáng, nước mắt Giang Vong rơi như mưa, nhìn chăm chăm gương mặt Hứa Bách Hàm, chặt chẽ cắn răng, lại một lần nữa, đứng lên một cách lão đạo, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm Hứa Bách Hàm, từng bước từng bước, đi về phía Hứa Bách Hàm...

Đây không phải mơ, đây không phải mơ có đúng hay không, Bách Hàm...

Giang Vong rớt cuộc cao giọng cười to, sau đó, lại là khóc lớn một cách tan nát cõi lòng, chân cô, đau nhức ray rức, nhưng cô lại càng đi càng nhanh, cuối cùng, thậm chí bắt đầu chạy bước nhỏ...

Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Hàm, em hối hận rồi, chờ em, chờ em một chút...

Mất thấy cô và Hứa Bách Hàm càng ngày càng gần kề, tức khắc định chạy khỏi bờ biển chạy lên đường cái... Hứa Bách Thao lại giành trước Giang Vong, động tác nhanh chóng mà mở khóa ra, mở cửa xe ra, một tay lôi Hứa Bách Hàm lại, kéo chị gần lại trong xe, khởi động xe một cách mãnh liệt, tuyệt trần chạy đi, chỉ để lại khói xe thật dài, cùng thủy tinh vỡ đầy đất...

Giang Vong sững người lại, nhìn chiếc xe dương trần đi xa, đứng thẳng lâu rất lâu, đến khi, xe từng chút biến mất trong tầm mắt cô, hoàn toàn không thấy nữa...

Cô toét miệng ra, vừa khóc vừa cười, ngã oặt về phía sau trên bờ biển, lại cũng không có khí lực bò dậy nữa.

Cô ngửa đầu, trong nước mắt mịt mù nhìn bầu trời quang đãng màu xanh thăm vạm vỡ không mây, lần đầu tiên, phát hiện, hóa ra lúc trời quang, bầu trời xanh tinh khiết như thế, nẩy lệ như thế. Cô hơi hít một hơi, thấp giọng lầm bầm: “Tốt quá, tốt quá...”

Trên xe, cánh tay Hứa Bách Hàm bị Hứa Bách Thao túm lấy không ngừng mà giãy giụa, giọng mang theo nghẹn ngào, vừa không ngừng quay đầu lại, vừa khô sở mà cầu khẩn Hứa Bách Thao: “Bách Thao, mau trở về, trở về có được không? Vân Bạc em ấy bị thương rồi, Bách Thao, mau trở về...”

Hứa Bách Thao nhủ chặt lỏng mày, nhìn chị gái cậu thật vất vả mới tìm về được, vừa là đau lòng, vừa là phát cáu. Sau khi cậu đọc di thư xong thì chạy ngay về phía cạnh biển, lúc đó Hứa Bách Hàm đã bắt đầu đi vào hướng trong biển, nếu như, nếu như trước đó cậu trễ thêm mấy phút, cậu đã, cậu đã thật sự không còn gặp lại chị nữa rồi. Vì một Vân Bạc, chị thật là, thật là tàn nhẫn mà!

Hứa Bách Thao chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, gặm nhẹ bảo: “Chị, đời này, chị thật sự không thể không có cô ấy sao? Cô ấy có gì tốt, vì cô ấy, thật sự đáng giá không?!”

Hứa Bách Hàm cay đắng nở nụ cười, trả lời cậu: “Bách Thao, không có em ấy, trái đất của chị, cũng sẽ không bao giờ xoay chuyển nữa, em nói đúng, chị thật sự không thể không có em ấy...”

“Bách Thao, quay đầu lại, xin em...”

Tay cầm vô-lăng của Hứa Bách Thao, dần dần nắm chặt...

Xe lại chạy về bờ biển kia, từ từ dừng trên bờ biển Giang Vong nằm vật xuống. Xe vừa dừng lại, không kịp đợi Hứa Bách Thao xuống xe qua đây ôm chị xuống, Hứa Bách Hàm đã vội vã mà mở cửa xe ra, liêu lĩnh nhào ra phía ngoài, trực tiếp ngã ở trên bãi cát, ngã đau mà khẽ rên một tiếng. Hứa Bách Thao kinh ngạc thốt lên một tiếng, gấp rút mở cửa xe xuống chạy về phía Hứa Bách Hàm.

Hứa Bách Hàm cũng không chú ý đến đau đớn mà lập tức chống mình vươn thẳng người lên, dùng hai tay chống người, ở trong đất cát, từng chút từng chút kéo hai chân của mình xê dịch đến bên cạnh Giang Vong, dịu dàng ôm lấy đầu Giang Vong tựa ở trên hai chân mình, từng tiếng từng tiếng, dịu dàng khẽ gọi tên Giang Vong: “Vân Bạc... Vân Bạc...”

Giang Vong cảm giác được, có chất lỏng ấm áp, từng giọt từng giọt mà rơi xuống trên khuôn mặt mình, trên môi, là mùi vị nắn nắn chan chất.

Cô vốn đã mệt mỏi gần như sắp mất đi ý thức, nhưng vẫn cố giãy giụa mở mắt ra, đập vào mi mắt chính là khuôn mặt lê hoa đài lệ [1] kia của Hứa Bách Hàm. Cô không chớp mắt nhìn Hứa Bách Hàm chăm chăm, gian nan đưa tay lên định chạm đến mặt Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Hàm thấy Giang Vong vậy, vội vàng nắm chặt lấy tay cô, khẽ sát ở trên mặt của mình.

Giang Vong nhẹ nhàng chạm đến sườn mặt Hứa Bách Hàm, sâu sắc nhìn Hứa Bách Hàm, nhẹ giọng kêu: “Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Hàm..”

Hứa Bách Hàm dịu dàng đáp lại cô: “Vân Bách, chị đây, chị ở đây...”

Giang Vong mệt mỏi hơi hít mắt lại, nhìn Hứa Bách Hàm chăm chăm. Suy yếu lại nghiêm túc bảo: “Hứa Bách Hàm, tôi chịu thua rồi. Tôi đã cho chị cơ hội tự do, cho chị rời khỏi tôi, nhưng chị không biết quý trọng. Nếu như, chị đã chọn tôi rồi, vậy thì, đời này của chị, đừng mong sẽ buông tôi ra nữa.”

Hứa Bách Hàm chưa kịp cười lắc đầu, nói: “Sẽ không, chị sẽ không, đời này, chị sẽ không buông em ra lần nào nữa.”

Giang Vong lại yếu ớt cười cười, hỏi: “Vậy nếu như, chuyện trước đây xảy ra một lần nữa, chị sẽ thay đổi sự lựa chọn của chị ư?”

Thân thể Hứa Bách Hàm cứng đờ, trong lúc nhất thời không còn gì để nói, lúng ta lúng túng. Hứa Bách Thao bên cạnh nhìn không nổi, thấp giọng nhắc Giang Vong: “Vân Bách, chị đủ rồi!”

Giang Vong tựa như sáng tỏ, vô lực nở nụ cười, nói: “Bách Hàm, chị sẽ không, đúng không?” Đây là một giọng điệu khẳng định, Giang Vong cũng không chờ Hứa Bách Hàm tiến hành phản bác, cô nói tiếp: “Tôi vẫn luôn biết, chị sẽ không, xảy ra một lần nữa, chị vẫn sẽ lựa chọn như vậy. Ban đầu tôi yêu chị, thật ra chính vì chị là người như thế. Những năm qua tôi từng oán chị, lại từng hận chính tôi hơn. Tôi hận chính tôi, biết rõ chị là người như vậy - không cho tôi được một tình yêu ngang bằng như tôi trả giá - nhưng vẫn cứ yêu chị; cũng hận tôi rõ ràng yêu chị đến thế, lại không thể thông cảm cho chị. Bởi vì dịu dàng thiện lương của chị mà yêu chị, cuối cùng, lại bởi vì dịu dàng cùng thiện lương của chị mà hận chị. Hứa Bách Hàm, thật ra tôi biết chị không có lỗi, nhưng tôi vẫn cứ trách chị. Có lẽ, tôi thật không phải là người thích hợp nhất với chị.”

Hứa Bách Hàm cầm tay Giang Vong, liều mạng lắc đầu, khóc lóc nói: “Nhưng mà, Vân Bách, em là người chị yêu nhất mà. Chị thừa nhận chị sẽ không thay đổi lựa chọn, thế nhưng cũng không phải vì chị không yêu em nhất, chị là bởi vì, Bách Thao cách chị gần hơn, chị không thể thấy chết mà không cứu được. Vân Bạ, trên thế giới này, thiếu ai, chị cũng có thể nỗ lực dũng cảm kiên trì đi tiếp, duy độc, không thể không có em được.”

Đây là lần đầu tiên Hứa Bách Hàm nói thẳng thắn như thế, chị yêu cô nhất ư. Trong một lúc, Giang Vong có phần ngỡ ngác, đôi mắt mệt mỏi tối tăm, hơi có chút tia sáng.

Hứa Bách Hàm nói: “Vân Bách, xin lỗi, năm đó, chị nhất gan như thế. Những năm qua, chị không ngừng hối hận, năm đó, chị lại không thẳng thắn nói với em rằng chị yêu em, yêu em nhất, mãi mãi yêu em. Xin lỗi, để em cô độc đợi lâu như vậy, xin lỗi, xin lỗi, chị yêu em...”

Ánh mắt Giang Vong dần dần nhu hòa xuống, bên môi, dần dần có độ cong thoải mái, cô nói: “Hứa Bách Hàm, đừng nói xin lỗi, đừng nữa đời sau chứng minh đi.” Thanh âm cô càng ngày càng suy yếu, càng ngày càng nhẹ: “Đời này, chị đừng mong rời khỏi tôi, nếu có một ngày chị hối hận rồi, tôi sẽ giết chị, chúng ta sẽ cùng nhau chết chung.”

Hứa Bách Hàm nín khóc nín cười, cúi đầu hôn trán Giang Vong, đáp ứng cô: “Được.” Chị nói: “Vân Bách, cảm ơn em còn yêu chị.”

Nhưng mà... Giang Vong lại nặng nề mà nhắm hai mắt lại, không còn đáp lại Hứa Bách Hàm nữa, không động đậy nữa. Hứa Bách Hàm hoảng sợ nghẹn ngào gào lên: “Vân Bách, Vân Bách... Bách Thao, đến bệnh viện, mau đến bệnh viện!”

Chú thích:

[1] lê hoa đài lệ: trên hoa lê trắng mang theo từng giọt từng giọt lệ trong suốt, hình dung mỹ nhân khi khóc.

Lời tác giả: A, thẳng thắn mà nói, kết cục của bản sơ thảo thật ra định dừng ở chương trước. Thế nhưng, ngẫm lại vẫn thôi, trong cuộc sống đã có nhiều cuộc lướt quá nhau thân bất do kỷ đến thế, trong tiểu thuyết cần gì phải vậy đây! Vẫn phải nên vui vẻ một chút chứ (◡_◡)

À, đúng rồi, thật ra tính cách Giang Vong thật sự khuyết thiếu một chút, có lẽ còn có chút méo mó tam quan (nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan). Nhưng cô ấy thật sự rất yêu Hứa Bách Hàm. Cả thế giới, cô ấy chỉ quan tâm Hứa Bách Hàm nhất, nếu chuyện giống vậy xảy ra ở trên người Giang Vong, bất luận là ai, cô cũng chỉ sẽ chọn mỗi Hứa Bách Hàm, cho dù biết rõ không cứu Hứa Bách Hàm về được, cả nhất định có thể cứu về một người khác, cô cũng chỉ sẽ không chút do dự mà bơi về phía Hứa Bách Hàm.

Lời editor: Hết ngược rồi, các cậu có nghe thấy tiếng xuân về rồi chưa nè?

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Lúc nửa đêm, Giang Hoài Khê bị tiếng mưa rơi đánh thức.

Nàng mở đôi mắt mơ màng ra, cảm nhận được xúc cảm mềm mại trong lồng ngực, cúi đầu, đập vào mắt chính là Lục Tử Tranh sít sao cuộn tròn thành một cục vùi trong ngực của nàng. Rõ ràng, đại khái là Lục Tử Tranh cảm thấy lạnh rồi.

Tiếng gọn sóng và tiếng mưa rào ào ào vang lên ngoài cửa sổ. Giang Hoài Khê hơi ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy, vài thừa màu trắng dưới gối mát hiu hiu, đang đung đưa lay động mà chấp chới.

Đồng tử Giang Hoài Khê nặng trĩu mà nhìn Lục Tử Tranh đang ngủ say, nhìn chăm chăm lông mày nhỏ bởi vì giá lạnh khó chịu mà hơi nhíu lên của cô, nhìn chăm chăm môi nhỏ hơi chu lên của cô, không cưỡng được chậm rãi đến gần. Rõ ràng là ngủ quan thanh lãnh như thế, lại ở trong màn đêm, hiển lộ ra dịu dàng đặc biệt. Khóe môi nàng mang theo nụ cười dịu dàng, hơi đưa đầu lên, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn vào cái trán Lục Tử Tranh, sau đó mới cười một cách hài lòng thỏa dạ.

Sau đó, Giang Hoài Khê từ từ, từng chút từng chút, dè dặt rút ra tóc dài xinh đẹp bị Lục Tử Tranh đè lấy của mình, động tác nhẹ nhàng vén chăn lên xuống giường, tiếp theo, tỉ mỉ mà giúp Lục Tử Tranh dịch chuyển lại, không để sót một khe hở nào.

Vừa mới xuống giường bước xuống đất, thẳng eo lên, Giang Hoài Khê liền không nhận được nhẹ giọng hít vào một ngụm khí lạnh, bùm chặt bên eo trái.

Cảm mạo hình như đã dần hết rồi, nàng đã dần không còn ho khan nữa, Lục Tử Tranh còn vì thế mà tùy thích khua tay múa chân một phen. Chẳng qua, từ sau khi hết ho dần, mỗi ngày tăng sáng tỉnh lại, lúc đứng dậy Giang Hoài Khê đều sẽ cảm thấy, xương sườn bên trái có một loại đau đớn căng rút, đau khiến nàng trong một lúc không đứng lên nổi. Chẳng qua là, sợ Lục Tử Tranh lo lắng nên nàng vẫn chưa đề cập nó với Lục Tử Tranh.

Giang Hoài Khê chau mày bùm phần eo, đứng một hồi, mới dần cảm giác được đau đớn tiêu giảm, từ từ có thể thẳng eo lên lại.

Lục Tử Tranh ngủ không sâu, nàng sợ nàng mang giày đi lại sẽ phát sinh tiếng vang đánh thức Lục Tử Tranh, thế là nàng để chân trần, từng bước vô cùng mềm nhẹ mà đi về phía bên giường, chậm chạp đóng lại song cửa sổ to lớn mở rộng kia, để gió lạnh không thổi vào nữa.

Quay người lại, động tác Giang Hoài Khê lại đột nhiên dừng lại, thân hình cứng đờ, lần thứ hai cắn môi nhíu mày, đau đến hơi cong lưng.

Trong giấc mộng, dường như Lục Tử Tranh phát giác người bên cạnh mình không còn nữa, mơ mơ màng màng mà nhẹ giọng lầm bầm gọi một tiếng: “Hoài Khê?”

Giang Hoài Khê nhắm mắt đau đớn chạy nước kiệu về phía bên giường, rón rén mà nhấc chân lên bò lên giường, ngồi tựa vào đầu giường, cúi đầu, đưa tay dịu dàng ôm lấy đầu Lục Tử Tranh, nhẹ giọng an ủi Lục Tử Tranh: “Tôi ở đây.”

Ngay sau đó Lục Tử Tranh liền hài lòng mà cạ cạ mặt vào eo Giang Hoài Khê, ôm Giang Hoài Khê, lần nữa yên tâm mà nặng nề ngủ thiếp đi.

Giang Hoài Khê cắn môi, ngón tay dịu dàng vuốt ve sườn mặt Lục Tử Tranh, đôi mắt dịu dàng như nước, khuôn mặt xinh đẹp vừa dịu dàng lại đau buồn bị tóc dài che lại. Ý trung nhân, nhân trung ý. Hoa trong gương, trăng trong nước. Tình thâm duyên cạn, e là khó có thể cùng tuổi già.

Tử Tranh, tôi nên làm thế nào, mới có thể trong khoảng thời gian một đời hữu hạn này, cho cậu tất cả của tôi, để lúc cậu nhớ đến tôi, chỉ biết cong khóe miệng lên, mà không phải là hối hận, không phải là tiếc nuối?

Thật sự, rất muốn, rất muốn, có thể ở cạnh cậu lâu hơn một chút...

Trong sự hoảng hốt lo sợ của Hứa Bách Hàm, Hứa Bách Thao ôm Hứa Bách Hàm lên xe trước, sau đó, lại dè dặt mà Giang Vong lên xe, ngã ghế xuống, cho Giang Vong nửa nằm.

Hứa Bách Hàm tìm một tấm chăn khoác vào trên mình Giang Vong, ôm đầu Giang Vong, nhìn vết máu còn sót lại trên mặt cô sau khi bị nước biển gột rửa, không ngừng mà rơi nước mắt.

Chị dè dặt dùng khăn giấy lau sạch vết máu cùng mồ hôi trên mặt trên trán Giang Vong, thúc giục Hứa Bách Thao chạy nhanh một chút, chạy nhanh một chút nữa, rốt cuộc, vẫn không nhận được trách cứ Hứa Bách Thao: “Bách Thao, vết thương trên người Văn Bạch... Em thực sự là hồ đồ, sao có thể ra tay không biết nặng nhẹ như thế...”

Lúc đó Hứa Bách Thao vừa mới cứu được Hứa Bách Hàm xong thì nhìn thấy Giang Vong vội vã đuổi tới, trong lúc nhất thời phần nộ và phần hận ngập đầy trong lòng, làm gì còn lý trí quan tâm nặng hay nhẹ gì, hai cú đầu tiên ấy, hoàn toàn là dốc sức xuống tay. Khi cậu nhìn thấy Giang Vong hôn mê bất tỉnh, trong lòng dần dần cũng có chút hối hận cùng sợ hãi, nhưng bị Hứa Bách Hàm nghiêm túc trách cứ như thế, cậu không khỏi lại có phần ảm ức.

Cậu lái xe, cau mày, liếc mắt nhìn Hứa Bách Hàm giờ khắc này toàn tâm toàn ý chỉ chú ý đến Giang Vong, trông qua lại đầy vết trầy xước trên cánh tay, còn cả nửa thân dưới đang đau đớn mang máng của mình, không nhận được cũng kêu gào phản bác một câu: “Nhưng mà chị ấy đánh em cũng tàn nhẫn bộ, chị, chả biết liệu chị còn có cháu trai hay không nè...”

Bàn tay của Hứa Bách Hàm đang giúp Giang Vong lau mặt bỗng hơi cứng đờ, lúng túng trầm mặc một chút, một lúc lâu, mới thở dài một hơi, nín ra một câu: “Vây lát nữa, cũng đi khám một chút đi. Nhưng mà sau đó, bất luận thế nào, cũng không được động thủ với Vân Bạc nữa.”

Hứa Bách Thao cau mày, tay cầm vô-lăng nắm thật chặt, mắt hững hờ nói: “Nhưng chị, chị ấy thật sự, có lúc hơi quá đáng mà!”

Hứa Bách Hàm cúi đầu nhẹ nhàng hôn trán Giang Vong một thoáng, như đối đãi với báu vật tưởng mất đi nhưng rồi lại tìm về được, nghiêm túc mà kiên định nói: “Bách Thao, dù ra sao, đều là chị cam tâm tình nguyện, em ấy không có lỗi.”

Từ trong ánh mắt của chị, Hứa Bách Thao thấu ra được nghĩa bóng chưa nói ra khỏi miệng của Hứa Bách Hàm, tình cảm của họ, không cần người ngoài đánh giá và chõ mõm vào. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy, Hứa Bách Hàm chị gái của cậu, ánh mắt kiên định cùng mạnh mẽ như thế, không còn dịu dàng như trước kia nữa. Trong nháy mắt, cậu dường như sáng tỏ rồi, chị thật sự tìm được thứ mà bản thân chân chính muốn bảo vệ, vì thế, không còn yếu ớt, không còn thỏa hiệp, không còn lạnh nhạt. Trong lúc nhất thời, Hứa Bách Thao không biết nên cao hứng, hay nên thương tâm. Cuối cùng, chị nói một câu: “Xin lỗi, chị. Chỉ cần chị ấy tốt với chị, em nhất định, vĩnh viễn sẽ đứng ở bên hai người ủng hộ hai người. Thế nhưng, nếu chị ấy dám tổn thương chị nữa, bất luận ra sao, em vẫn không thể buông tha chị ta đâu.”

Hứa Bách Hàm nhìn bóng lưng cao lớn bướng bỉnh trước mặt này, ánh mắt dần dần nhu hòa xuống, cuối cùng, giọng điệu vẫn mềm đi, dần dần khéo léo, nói: “Bách Thao, nếu có một ngày em ấy phụ chị, đó cũng là chuyện giữa hai người bọn chị, em phải tin là chị có thể xử trí tốt. Mà chị là chị gái của em, em ấy cũng vậy. Điều em cần làm, hẳn là yêu em ấy như yêu chị, bảo vệ em ấy, không thể nặng bên này nhẹ bên kia.”

Hứa Bách Thao cắn môi, hồi lâu không hé răng. Đột nhiên, có điện thoại gọi tới, Hứa Bách Thao liếc mắt nhìn hiển thị người gọi xong liền vội vã nhận ngay.

Điện thoại là Hứa mẹ gọi tới, thanh âm là run rẩy và sợ hãi mà Hứa Bách Thao chưa từng nghe qua, hoang mang cuống cuống mà cả tiếng chất vấn Hứa Bách Thao: “Bách Hàm đâu, chị con đâu, nó ở đâu, nó ở đâu?!” Sau khi bà nhận được điện thoại Hứa Bách Thao hỏi thăm về hướng đi Hứa Bách Hàm xong, liền cảm thấy hoảng sợ thảng thốt, vội vã căn dặn tài xế, cũng nhanh chóng chạy tới làng du lịch.

Thật vất vả nén xuống thấp thỏm đến làng du lịch, bước vào biệt thự, đợi bà, lại chỉ là một di thư khiến lòng bà hoảng sợ hơn nữa, làm cho thân thể bà trong phút chốc liền mềm nhũn đi, gần như sắp hôn mê bất tỉnh.

Hứa Bách Thao nghe Hứa mẹ như sắp sụp đổ, vội cho hay Hứa Bách Hàm không sao, trấn an Hứa mẹ, nói cho bà biết: “Chị không bị làm sao ạ, nhưng giờ có một chút bất trắc, chúng con đang chạy về phía bệnh viện Dự Dung gần nhất.”

Hứa Bách Thao lại “dạ dạ” mà đáp lại vài câu rồi cúp điện thoại, cậu không nhận được than thở một câu: Chị, chị thật là dọa đến mẹ rồi, em trước giờ chưa nghe giọng nói thất thổ sụp đổ như thế của bà cả.”

Hứa Bách Hàm cắn môi, cầm lấy tay Giang Vong, cúi đầu một cách áy náy.

Đến bệnh viện, Giang Vong nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu. Sau khi bác sĩ thăm hỏi chi tiết cụ thể, làm kiểm tra sơ bộ xong, xác định Giang Vong không bị nguy hiểm đến tính mạng, lại cẩn thận mà kiểm tra vết thương trên người Giang Vong tiếp, quyết định để Giang Vong làm kiểm tra CT trước.

Hứa Bách Thao bảo Hứa Bách Hàm chờ ở phòng cấp cứu, Hứa Bách Hàm lại một phút cũng không muốn rời xa Giang Vong, căng thẳng mà theo Giang Vong chạy lên chạy xuống.

Kết quả CT ra rồi, lúc nhìn thấy nó ghi xương đùi phải Giang Vong bị nứt, tay trái trật khớp, trong chớp nhoáng Hứa Bách Hàm liền đau lòng mà ức chế không được lệ rơi xuống. Chị không biết Giang Vong bị thương lúc nào, càng không biết, Giang Vong dùng kiên trì ra sao, mới có thể dưới tình trạng như vậy, một lần lại một lần mà đứng lên, đi về phía bờ biển, đi về phía chị, mãi đến sau cùng, đau một đến ngất xỉu.

Hứa Bách Thao nghe kết quả cũng hoảng hốt lo sợ, áy náy không thôi, cầm tờ báo cáo, cúi đầu, hồi lâu sau mới rầu rĩ mà xin lỗi: “Chị, xin lỗi, em không phải cố ý...”

Hứa Bách Hàm nhìn Giang Vong trên giường bệnh, cùng cô mười ngón nắm lấy nhau, mím môi, khịt khịt mũi, mới khàn khàn giọng lắc đầu an ủi Hứa Bách Thao: “Bách Thao, chị không trách em, không sao đâu...”

Hứa Bách Thao vừa định nói thêm gì nữa, ngoài cửa phòng cấp cứu đột nhiên vang lên dồn dập tiếng bước chân giày cao gót, một giây sau, bọn họ liền nhìn thấy, gần như là Hứa mẹ dùng tư thế xông lên để chạy vào phòng cấp cứu.

Trong nháy mắt khi Hứa mẹ nhìn thấy Hứa Bách Hàm, thân thể đột ngột liền lệch đi, suýt chút nữa té ngã, may mà Hứa Bách Thao nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy bà. Hứa mẹ sau khi đứng vững xong thì liền đẩy ra tay Hứa Bách Thao, lại vội vội vàng vàng mà đi về phía Hứa Bách Hàm.

Hứa Bách Hàm nhìn người mẹ áo mũ ngón ngang trước mắt, làm gì còn dáng vẻ bình tĩnh muôn phương trước đây, trong một lúc cũng đỏ cả vành mắt, nghẹn ngào gọi một tiếng: “Mẹ...”

Hứa mẹ đưa tay ôm lấy Hứa Bách Hàm thật chặt, kè sát mặt vào Hứa Bách Hàm, rốt cuộc không cầm nổi lệ rơi xuống, trong lòng bà có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi Hứa Bách Hàm, nhưng vào giờ phút này, bà chỉ có thể nức nở nói: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, con dọa chết mẹ đấy...”

Hứa Bách Hàm một tay nắm Giang Vong thật chặt, một tay khác, siết sao ôm mẹ lại.

Một hồi lâu sau, Hứa mẹ bỗng nhiên buông Hứa Bách Hàm ra, căng thẳng nhìn Hứa Bách Hàm từ trên xuống dưới, cuống cuống lo âu bảo: “Bách Thao nói tụi con xảy ra chút bất trắc nên phải đến bệnh viện, sao vậy, bị thương ở chỗ nào sao?”

Hứa Bách Thao sững sờ, Hứa Bách Hàm cũng sững sờ.

Hứa Bách Thao thấy Hứa Bách Hàm cắn môi, tựa hồ còn đang do dự không biết nên trả lời thế nào, cậu bèn mở miệng, định kéo Hứa mẹ ra ngoài trước để giải vây cho Hứa Bách Hàm, để Hứa Bách Hàm yên tĩnh đôi chút rồi ứng đối chuyện tiếp theo.

Nhưng không ngờ, Hứa Bách Hàm lại giành trước một bước, ở trước mặt cậu, nhẹ nhàng lại bình tĩnh nghiêm túc trả lời Hứa mẹ: “Mẹ, con không sao, không có bị thương, người bị thương là Vân Bạch.”

Hứa mẹ kinh hãi đến biến sắc, không kìm lòng được hỏi vặn lại một câu: “Con nói cái gì? Vân Bạch?” Vào giờ phút này, bà mới chú ý tới, một tay của Hứa Bách Hàm, vẫn chặt chẽ mười ngón nắm lấy nhau với một cô gái xinh đẹp sắc mặt tái nhợt ngủ mê man trên giường bệnh. Bà tròn to hai mắt, trong lòng, dường như chợt hiểu ra gì đó...

Hứa Bách Hàm liếc mắt nhìn Giang Vong nằm lẳng lẳng trên giường bệnh, chị nắm thật chặt tay Giang Vong, trong lòng, chậm rãi dâng lên vô hạn dũng khí.

Vân Bạch, chị không sợ nữa đâu, không tiếp tục chùn chân nữa đâu, chị muốn cho em một tình yêu đường đường chính chính.

Hứa Bách Hàm ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp đối diện với Hứa mẹ, kiên định dừng cảm nói: “Mẹ, con cuối cùng chờ Vân Bạch về được rồi. Xin lỗi, lừa mẹ nhiều năm như vậy, những năm qua, vẫn khiến con canh cánh trong lòng không chỉ là hồ thẹn, mà còn là tuyệt vọng khi mất đi người yêu. Mẹ, con và Vân Bạch là quan hệ yêu đương, bắt đầu từ năm con mười sáu tuổi, con đã dâng cho em ấy cả thể xác và tinh thần của con rồi.”

Chị nói: “Xin lỗi, mẹ, con đã yêu một cô gái, đã yêu chính em họ của mình. Thế nhưng, đời này con không hối hận, cũng như chí này sẽ không thay đổi.”

Hứa mẹ nhìn Hứa Bách Hàm cương quyết trước mắt, đầu vang lên ong ong, không nhận được kinh ngạc mà lùi lại mấy bước, phía sau, đột nhiên có người vững vàng đỡ lấy bà, bên tai, liền vang lên giọng chất vấn trầm ổn nhưng nghiêm nghị của chồng bà: “Hứa Bách Hàm, con vừa nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Ban đêm của một ngày trung tuần tháng Tư, đèn tắt, Lục Tử Tranh tìm được tư thế ngủ thoải mái trước đây ở trong lòng ngực Giang Hoài Khê, đang chuẩn bị vào giấc, Giang Hoài Khê bất chợt hỏi cô: “Tử Tranh, thím Lâm nói ngày mốt thím ấy phải qua ruộng thu hoạch rau, có lẽ sẽ không rảnh qua đây nấu ăn giúp chúng ta, hỏi chúng ta có thể qua chỗ thím ấy ăn cơm không?”

Lục Tử Tranh đầu cũng không ngẩng, nhẹ cạ cạ ngực Giang Hoài Khê, ôn giọng trả lời: “Tất cả tôi đều nghe theo cậu.”

Giang Hoài Khê vé vé tóc Lục Tử Tranh, cười nói: “Cậu nghe lời như thế khi nào vậy.”

Lục Tử Tranh ngửa đầu cau mày nhìn Giang Hoài Khê, bất mãn bảo: “Xem ra cậu vẫn không hề dụng tâm cảm nhận, hừ.”

Giang Hoài Khê buồn cười, sờ sờ mũi, nhanh chóng lảng sang chuyện khác: “Ừ, vậy chúng ta qua đó ăn cơm đi. Có điều, chúng ta qua sớm một chút nhé, nhân tiện xem xem có giúp được chút gì không.” Trong lời nói, tràn đầy tưởng niệm.

Lục Tử Tranh nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Giang Hoài Khê, bỗng nhiên “phì” một tiếng liền bật cười. Cô nhìn dáng vẻ thanh lãnh không ăn khói lửa nhân gian kia của Giang Hoài Khê, tưởng tượng ra cảnh tượng đầu nàng mang nón rộng vành, xoắn ống quần lên, tay cầm một cái lưỡi liềm, ở ngoài đồng khom lưng “Phù hà phù hà” thu hoạch rau, liền cảm thấy buồn cười lạ kỳ.

Giang Hoài Khê nghi hoặc hỏi: “Cậu cười cái gì?”

Lục Tử Tranh cắn môi, không nhận được cười, chợt não bộ suy diễn ra cảnh kịch nhỏ khiến cô càng buồn cười hơn, cô thoát ngồi dậy, hướng về Giang Hoài Khê còn đang lo âu, sống động mà diễn lên.

Cô cầm lấy một cây bút và một cuốn sách đặt trên tủ đầu giường, một tay dựng thẳng đứng sách ở trên chân, một tay nắm bút trượt nhẹ ở trên mặt sách, ép giọng thành ổng ẹo, sùng sốt nói: “Tử Tranh, cậu mau đến đây xem, sao rau này cắt không được?”

Nét mặt Giang Hoài Khê cứng đờ, nhìn Lục Tử Tranh, mặt dần đen đi...

Lục Tử Tranh đang cao hứng nên không chú ý đến, một mình đóng cả hai nhân vật, hăng giọng một cái, thanh âm ôn hòa trả lời: “Hoài Khê, sao cậu ngốc thế này, lưỡi dao ở phía bên kia kia, cậu cầm ngược rồi, tới đây, tôi dạy cậu.”

Thanh âm ông ọ lại vang lên: “Ai da, Từ Tranh, tôi cắt trúng tay rồi, đau quá à.”

Lục Từ Tranh vừa định diễn tiếp, lại thấy Giang Hoài Khê bắt thỉnh linh cũng đứng lên, như cười như không bỗng dưng nắm cái tay đang cầm sách kia của cô, ở trong cái nhìn chăm chăm đầy ngạc nhiên của cô, nàng ngậm ngón trỏ của cô vào trong miệng, dịu dàng nhẹ dỗ bảo: “Đây, vậy là hết đau ngay...”

Nụ cười Lục Từ Tranh trong chớp nhoáng cứng đờ, cảm thấy cả người bỗng khô nóng lên, ráng hồng, từng chút từng chút bò lên sườn mặt của cô. Cô vội hoang mang định rút tay mình ra.

Giang Hoài Khê lại mút nhẹ một cái vào ngón trỏ của Lục Từ Tranh, răng hàm khẽ đóng, không nhẹ không nặng mà cắn cắn, không cho Lục Từ Tranh rút đi.

Nhịp tim của Lục Từ Tranh trong chớp nhoáng nhanh đến mức kỳ quái, hô hấp cũng trầm trọng lên, trên lỗ mũi đã thấm ra một lớp mồ hôi mỏng, lấp ba lấp bấp quờ trách: “Hoài... Hoài Khê, cậu đang làm gì đấy?” Giang Hoài Khê nhú mày, cười như không cười bảo: “Tôi thấy một mình cậu chơi có vẻ vui lắm, nên muốn cùng cậu chơi thôi.” Trong lúc nói chuyện, nàng từ từ dựa sát Lục Từ Tranh hơn, dịu dàng ngậm đôi môi của Lục Từ Tranh, bắt tri bắt giác liền đẩy Lục Từ Tranh ngã ở trên giường lớn, môi răng quần quýt, Lục Từ Tranh nghe thấy Giang Hoài Khê cười nhẹ bảo: “Một mình chơi sao thú vị như hai người được, cậu đã có hứng thú, vậy tôi cùng chơi với cậu nhé.” Trong lúc nói chuyện, Lục Từ Tranh cảm nhận được, tay của Giang Hoài Khê, đã lướt qua bụng cô, đi xuống...

Theo bản năng Lục Từ Tranh cuống quýt nắm lấy tay Giang Hoài Khê, ngực lên xuống dữ dội, dùng lý trí còn sót lại thờ gấp nói với Giang Hoài Khê: “Nhưng kịch bản của tôi không phải viết thế mà...”

Lông mày Giang Hoài Khê nhướn một cái, mắt xoay ngang, đầy nụ cười đều là gian xảo: “Thực nghiệm, mấu chốt vẫn là nghe theo đạo diễn.” Tay nàng, đã bắt đầu từng chút từng chút trêu chọc Lục Từ Tranh, cắn nuốt lý trí cuối cùng của cô: “Bây giờ đạo diễn cảm thấy, tuồng vui này phải cần diễn thế này mới có thể đặc sắc hơn, ô, cậu phối hợp hay không phối hợp đây?”

Lục Từ Tranh mở mắt ra, cắn môi, đôi mắt nhìn Giang Hoài Khê mặt mồ hôi nước, dịu dàng như có thể chứa nước. Cô nhìn đáng vẻ Giang Hoài Khê dịu dàng khẽ hôn mình, lông mi xoắn dài chớp chớp, bên môi dần dần hiện lộ ra nụ cười cung nệm. Cô nhắm hai mắt lại, dịu dàng đáp lại nụ hôn của Giang Hoài Khê, hai tay vịn Giang Hoài Khê từ từ buông ra, chuyển sang sát sao ôm cần cổ Giang Hoài Khê, im lặng mà tiếp nhận trò chơi lau súng cướp cò trước khi ngủ...

Khoe môi Giang Hoài Khê nhẹ nhàng cong lên một độ cung xinh đẹp, than thở ra một tiếng dịu dàng: “Giờ mới ngoan đấy...”

Nhưng mà, buổi sáng của ngày mốt mà Giang Hoài Khê nói, sau khi ăn cơm xong, hai người vừa ra đến trước cửa, Giang Hoài Khê lại đột nhiên nói với Lục Từ Tranh: “Từ Tranh, tôi mới vừa nhận được điện thoại, hôm nay phải ngồi xe đến Lâm Châu bàn chuyện một chút, một mình cậu đến chỗ thăm Lâm được không?”

Lục Từ Tranh hiển nhiên vô cùng bất ngờ, trước đây vốn không nghe Giang Hoài Khê nhắc đến bất luận điều gì, trong lúc nhất thời có phần ngỡ ngàng. Có điều cũng chỉ là nháy mắt, sau một khắc cô liền hiểu ý bảo: “Ừ, không sao, cậu lo giải quyết đi, tôi không sao đâu.”

Giang Hoài Khê áy náy: “Xin lỗi, không thể cùng đi với cậu rồi, tôi nay tôi sẽ cố gắng chạy về cùng ăn cơm với cậu.”

Cho dù Lục Từ Tranh có mấy phần thất lạc, song cũng chỉ lắc lắc đầu, săn sóc bảo: “Tôi không sao mà, cậu đừng lo, dọc đường cứ từ từ thôi.”

Giang Hoài Khê cười cười, hôn trán Lục Từ Tranh một cái, tiếp đó đứng ở cửa tiễn Lục Từ Tranh ra ngoài: “Cậu qua chỗ thăm Lâm trước đi, phải lát nữa xe đón tôi mới đến.”

“Được.” Lục Từ Tranh ôn giọng mà đáp ứng, lưu luyến không rời mà nhìn Giang Hoài Khê hồi lâu, mới xoay người bước ra ngoài.

Thế là, chẳng cả ngày, Lục Từ Tranh quả thật không trông thấy Giang Hoài Khê nữa.

Đến chạng vạng, mặt trời đã xuống núi, mặt trăng đã sắp lặng lẽ leo lên, Lục Từ Tranh đã ăn cơm tối ở nhà thăm Lâm xong, Giang Hoài Khê vẫn như cũ, không hề có một chút tin tức. Lục Từ Tranh đứng ở cửa nhà thăm Lâm nhìn quanh, không tránh khỏi có phần lo lắng.

Cô do dự lấy di động ra, suy nghĩ, có phải nên gọi điện hỏi Giang Hoài Khê khi nào về không. Lại có chút lo nghĩ, liệu sẽ quấy rối đến Giang Hoài Khê bàn chuyện không đây. Trong lúc đang tiến thoái lưỡng nan, thăm Lâm bỗng nhiên kéo cô, ái ngại mà khẩn cầu: “Từ Tranh, con gái của thăm vừa gọi điện tới, nó nói nó dẫn con đến sạn đạo (đường vắng) gỗ ở bờ biển, nhưng tạm thời nó có việc phải trở về, nó định để con ở đó, bảo thăm qua đó đón về hộ. Đã trễ thế này, bọn nhỏ còn chưa ăn cơm, thăm định chuẩn bị cơm tối, vì thế, có thể phiền con qua đó đón giúp thăm được không?”

Lục Từ Tranh hơi sững sờ, tiếp đó liền mỉm cười, bỏ di động vào, không chút do dự mà ưng thuận: “Dạ, không sao đâu thăm Lâm, ở chỗ sạn đạo gỗ phải không ạ?”

Thăm Lâm gật gật đầu, nói: “Ừ, chính là chỗ đó, làm phiền con rồi.”

Lục Từ Tranh cười khe khẽ lắc đầu, sau đó nhip chân liền bước ra bên ngoài.

Mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, màn đêm đã phủ xuống, gió bên ngoài có hơi lớn, từng cơn từng cơn, thổi đến mức Lục Từ Tranh không nhịn được run

rảy một phen. Cô xoa xoa mũi, vừa đi vừa nghĩ, sáng sớm lúc ra cửa hình như Hoài Khê ăn mặc có hơi mỏng, lúc về liệu sẽ bị lạnh hay không, cảm mạo mới hết không bao lâu...

Cô lại bắt đầu có phần do dự, liệu nên gọi điện thoại cho cô ấy, bảo cô ấy lúc về nhớ chú ý đừng để bị cảm lạnh hay không đây.

Một đường chân chừ do dự, bất tri bất giác, cô đã đi đến chỗ sạn đạo gỗ. Bởi vì lâu năm thiếu tu sửa mà đèn đường cao cao hai bên đường mờ mờ tối tối, song có còn hơn không. Xung quanh là một vùng tối đen cô quạnh, ngoài tiếng gió thì là tiếng gợn sóng, làm gì có bóng dáng của đứa trẻ nào.

Lục Tử Tranh đứng ở cửa vào sạn đạo gỗ, hai tay vòng ngực, bốn phía vừa đen vừa tối, khiến cô không tránh khỏi có chút bất an. Có một cơn gió biển thổi qua, lạnh đến Lục Tử Tranh chịu không nổi hắt xì một cái. Thời điểm cô đang an ủi mình “Có lẽ là con gái của thím Lâm còn chưa đến thôi”, phía sau đột nhiên có tiếng bước chân lộc cộc cộc vang lên, trong ban đêm yên tĩnh như vậy, tiếng vang đặc biệt rõ ràng, Lục Tử Tranh kinh sợ đến cả người run lên, phản xạ có điều kiện liền quay ngược thân lại để dò xét.

Chỉ là, cô vừa mới xoay người lại, đã bị một vật thể không rõ màu đen che mắt, trong chớp nhoáng lâm vào một vùng bóng tối đáng sợ. Lục Tử Tranh theo bản năng kêu lên sợ hãi, khua tay múa chân mà vẫy vùng. Trong lúc kinh hoàng, chợt nghe được một loạt tiếng cười nhẹ quen thuộc: “Ha ha, ha ha ha...”

Lục Tử Tranh lập tức dừng lại động tác trên tay, đưa tay định túm lấy vật thể không rõ che mắt tầm mắt mình, Giang Hoài Khê lại nhanh hơn một bước so với cô, giúp cô lấy xuống áo khoác che ở gương mặt, dịu dàng khoác ở trên người cô, sau đó thuận thế ôm chặt cô, bắt mắt ở bên tai cô bảo: “Trên người đã lạnh rồi, ở ngoài còn lạnh thế này nữa, không biết mặc thêm quần áo à.” Nói xong, nàng rút cuộc vẫn nhẹ giọng đi, giễu cợt bảo: “Có điều, Tử Tranh, là gan cậu nhỏ thế ư, phản ứng thực sự là dễ thương ha.” Nghe thấy thanh âm thanh lãnh sạch sẽ mà cô cực kỳ quyến luyến của Giang Hoài Khê, cảm nhận được xúc cảm chân thực từ trên người truyền tới, mùi hương quen thuộc từ chớp mũi truyền tới, tim Lục Tử Tranh hoảng hốt nhảy không ngừng hồi lâu, rồi từ từ mới yên ổn xuống. Thù mới thêm hận cũ, sau thoáng bình tĩnh lại của Lục Tử Tranh, phản ứng đầu tiên của cô chính là tức không chịu nổi, ở trên bà vai Giang Hoài Khê không nhẹ không nặng mà cắn một cái, oán hận bảo: “Làm tôi sợ rất vui ư? Không phải bảo sẽ về ăn cơm chung với tôi sao? Ra ngoài cả ngày, một cú điện thoại cũng không có.”

Giọng điệu này, quả thực có chút ai oán, làm cho độ cung khốc môi Giang Hoài Khê không nhịn được càng thêm rõ ràng hơn. Nàng cọ cọ mặt Lục Tử Tranh, nhẹ giọng oán trách: “Nhưng mà, cậu cũng có gọi cú nào cho tôi đâu.”

Lục Tử Tranh cắn cắn môi, do dự chốc lát mới giải thích: “Tôi sợ ảnh hưởng đến cậu làm việc.”

Giang Hoài Khê khẽ cười thành tiếng, buông lỏng Lục Tử Tranh ra, cúi đầu, đôi mắt đen xinh đẹp dịu dàng nhìn Lục Tử Tranh chăm chăm, nghiêm túc nói: “Đồ ngốc, ở trong lòng tôi, trừ cậu ra, cái gì cũng không quan trọng. Vì thế, cậu nhớ tôi, ở trong lòng tôi, nó là đại sự hàng đầu, chỉ có công việc của tôi ảnh hưởng nó, không có chuyện nó ảnh hưởng đến công việc của tôi. Sau này, nếu lo cho tôi, nếu nhớ tôi, hoặc là có cái gì muốn nói với tôi, đừng có bất kỳ kiêng dè gì, chỉ cần thẳng thắn nói cho tôi biết là được, được không?” Nàng không hy vọng Lục Tử Tranh dè dặt ràng buộc bản thân như thế, ở trước mặt nàng, Lục Tử Tranh chỉ cần là mình chân thực nhất, thẳng thắn nhất là được rồi, bất luận Lục Tử Tranh thế nào, đó đều là nàng thích nhất.

Lục Tử Tranh ngẩng đầu nhìn chăm chú khuôn mặt thanh lãnh đẹp đẽ lại dịu dàng dịu dàng của Giang Hoài Khê, ngờ ngẩn ni non: “Hoài Khê...”

Giang Hoài Khê biết Lục Tử Tranh nghe để trong lòng rồi, sáng tỏ mà chớp mắt một cái, nàng sờ sờ sườn mặt Lục Tử Tranh, dặt tay Lục Tử Tranh, xoay người lại mang theo ý cười bảo: “Theo tôi, tôi cho cậu xem thứ này.”

Lục Tử Tranh lại ngoài dự liệu mà rút tay lại, lùi bước bảo: “Hoài Khê, tôi phải ở đây chờ cháu ngoại của thím Lâm.”

Giang Hoài Khê quay đầu về, nhìn vẻ mặt nghiêm minh nghiêm túc của Lục Tử Tranh, nét mặt nàng không nhịn được cong cong, bảo: “Ồ, trước khi tôi và cậu qua đó, tôi nói cho cậu một bí mật trước nè. Ừm, là vậy, thật ra, tôi chính là cháu gái của thím Lâm mà cậu cần đợi. Chị ơi chào chị, em tên Giang Hoài Khê.”

Lục Tử Tranh chau lông mày không phản ứng lại, chờ khi cô cuối cùng hiểu ra là mình bị Giang Hoài Khê và thím Lâm lừa gạt, cô đã bị Giang Hoài Khê kéo đi về phía trước.

Cô nhìn thấy, khi cô và Giang Hoài Khê bước vào đoạn thứ hai của sạn đạo gỗ, Giang Hoài Khê chợt quay đầu lại nở nụ cười sáng lóa với cô, cùng với đó, một âm thanh trong trẻo vang lên, trong chớp nhoáng, sạn đạo gỗ đen kịt có ánh đèn lấp lánh sáng lên tựa như sao, rọi sáng khuôn mặt thâm tình mê người ấy của Giang Hoài Khê.

Sau đó, cô nghe thấy Giang Hoài Khê thở dài một hơi, có phần phiền muộn bảo: “Tuy rằng tôi cảm thấy cái loại ngày kỷ niệm này có hơi trẻ con quá, không phù hợp phong cách của tôi cho lắm. Nhưng mà, tôi thấy cậu khá là lập dị, chắc là sẽ thích, thế nên cũng gắng gượng làm cho đấy.”

Thanh âm của Giang Hoài Khê, thoát nhỏ lại dần, dưới ánh đèn âm áp mờ tối chiếu rọi xuống, Lục Tử Tranh thấp thoáng phát hiện, trên gương mặt luôn bình tĩnh tự tin bất phong bất động [1] của Giang Hoài Khê, dường như xuất hiện, đó ừng ngày thẹn thẹn tựa như của thiếu nữ?

Lục Tử Tranh mười ngón giao nhau với Giang Hoài Khê, quay người lại kề gần Giang Hoài Khê hơn, tựa trên vai của nàng, chợt nghe thấy thanh âm Giang Hoài Khê nhẹ nhàng nói với cô: “Tử Tranh, chúc mừng ngày kỷ niệm một tháng.”

Một khắc đó, Giang Hoài Khê nhìn thấy, đôi mắt lấp lánh của Lục Tử Tranh nhìn nàng, óng ánh long lánh còn chói mắt hơn so với ngôi sao...

Chú thích:

[1] bát phong bất động: Tám ngọn gió (lợi, suy, hủy, dự, xung, cơ, khổ, lạc) thổi không động.

Con người thường dao động, thể hiện cảm xúc vui buồn rõ rệt trước những hoàn cảnh thuận nghịch của cuộc sống. Khi được lợi (lợi) thì vui mừng, hớn hở ngược lại khi bị mất mát, tổn hại (suy) thì buồn bã, tiếc nuối. Khi bị chê bai, chỉ trích (hủy) cảm thấy rất khó chịu nhưng khi được khen ngợi (dự) thì vui thích, hài lòng. Khi được mọi người xung tán, tung hô (xung) thì hả hê, ngất ngây hạnh phúc ngược lại khi bị chế giễu, vu khống (cơ) thì hậm hực, bức xúc không yên. Khi những điều không như ý ập đến (khổ) thì đau khổ, thở than và ngược lại khi mọi việc đều thuận lợi như ý (lạc) thì mừng rỡ, vui vẻ.

“Bát phong bất động” nghĩa là bình thản, không bị lay động giữa những biến động, thuận nghịch của cuộc đời.

Lời nhảm của tui: Chương sau sẽ khá tương tự như

Anyway, 30 Tết bị hành bị sai một chết đi được ==

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Lục Tử Tranh nhìn Giang Hoài Khê, trong đôi mắt là vui vẻ và cảm động không che giấu nổi, nửa khắc đối mặt với Giang Hoài Khê, Lục Tử Tranh cong cong mặt mày, hơi kiễng hai chân lên, ngẩng đầu ấn xuống một nụ hôn mềm nhẹ trên gương mặt Giang Hoài Khê: “Hoài Khê, chúc mừng ngày kỷ niệm một tháng.”

Đôi mắt Giang Hoài Khê thoáng phát sáng, có ý cười hiện lên, cúi đầu hôn cái trán Lục Tử Tranh một cái, nói: “Đi xem quà coi có thích hay không.”

Lục Tử Tranh mang theo chút mong đợi và hào hứng, nắm tay Giang Hoài Khê đi về phía trước, nghi hoặc nhìn trên lan can sạn đạo gỗ quần lấy tờ giấy đang tung bay theo gió dưới sợi dây màu, quay đầu lại chớp mắt một cái chỉ vào nó, cười hỏi: “Ồ, đây là gì thế?”

Giang Hoài Khê buông lỏng tay Lục Tử Tranh ra, vênh lên một nụ cười nhẹ, khe khẽ đẩy đẩy vai Lục Tử Tranh, tỏ ý cô lên trước, đáp: “Cậu qua nhìn xem là biết ngay.”

Thế là Lục Tử Tranh tựa như đứa con nít, bước chân nhẹ nhàng mà nhún nhảy một cái chạy tới bên lan can, ngồi xổm xuống, đưa tay túm lấy tờ giấy nhỏ đón gió tung bay quần dưới dây màu, cậy vào ánh đèn trên lan can, cô nhìn thấy mặt trên nó là hàng chữ phiêu dật được viết bằng bút máy màu đen: “Chỉ là đi Nhật Bản thôi mà, còn phải chụp tấm hình tò vè từng du lịch qua đây sao? Ấu trĩ.”

Lục Tử Tranh không nhịn được “phì” một tiếng bật cười, nhẹ nhàng lật tờ giấy lại, muốn xem thử rốt cuộc mặt ngoài là cái gì mà có thể khiến cho Giang Hoài Khê đắm chọc như vậy.

Song, cô không ngờ rằng, bức ảnh mặt sau trang giấy, lại là quen mắt lạ thường. Lục Tử Tranh nhìn Tatami trong lữ quán Tokyo Nhật Bản và ngón tay to lớn hình chữ V dưới ống kính, không khỏi mà liên tưởng.

Đây là bức ảnh cô gửi cho mẹ trong lần đầu tiên cô cùng cấp trên đi Nhật Bản công tác, nói bà biết là mình đã đến nơi cần đến rồi, để bà đừng lo lắng nữa. Mũi Lục Tử Tranh có hơi chua chua, chớp mắt một cái, đã là chuyện của sáu, bảy năm trước rồi, cảnh còn người mất, mẹ, đã không còn ở đây nữa... Cô quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Giang Hoài Khê, dùng ánh mắt im lặng hỏi nàng, tại sao lại có bức ảnh này?

Giang Hoài Khê chỉ đơn thuần mà đứng ở trong bóng sáng, bên môi mang theo nụ cười nhẹ nhẹ, dịu dàng nhìn cô chăm chăm, ra hiệu cô tiếp tục xem tiếp.

Lục Tử Tranh mím mím môi, gỡ xuống bức ảnh đầu tiên được cái kẹp cặp lại, quay đầu về, ngồi xổm, lại dịch vài bước về phía trước, túm lấy tờ giấy thứ hai đang tung bay trong gió đêm, lần này, cô nhìn thấy là bức ảnh chính diện trước, phía trên, là một cây anh đào xán lạn đang nở, Lục Tử Tranh nhận ra, là năm đó, lúc cô đi công tác từ Nhật Bản về đến ký túc xá tìm Giang Hoài Khê, bắt gặp Giang Hoài Khê đang vẽ một bức hoa anh đào ấy.

Đáy lòng Lục Tử Tranh khẽ run, cắn môi, lật bức ảnh qua, mặt sau, là chữ viết đẹp đẽ của Giang Hoài Khê mà cô quen thuộc: “Cậu đang làm gì? Đi xem hoa anh đào sao?”

Đôi mắt Lục Tử Tranh dần dần bị sương mù mờ hồ, nụ cười bên bờ môi, lại không nhìn được khuếch trương ra. Cô gỡ xuống bức ảnh thứ hai này, vội vã mà xô dịch về phía bức ảnh thứ ba. Bức ảnh thứ ba, là một con phố thương mại của thành phố B, dưới thủ thế chữ V, là kiến trúc mang tính biểu tượng [1] của thành phố B, cao ốc bậc nhất ở đó. Đây là bức ảnh Lục Tử Tranh gửi cho Lục mẹ khi lần thứ hai đến nơi khác công tác.

Cô lật bức ảnh qua, nhìn thấy, Giang Hoài Khê ở phía sau viết: “Cảnh xấu, người xấu, tôi không muốn đi chút nào. Trên cổ tay, hình như hơi trống trống nhĩ, chút xíu cũng không biết ẩn diện cho mình.” Lục Tử Tranh không nhìn được lại giễu cợt một tiếng, lời này thật giống như năm đó Giang Hoài Khê đã nói với mình.

Chỉ là, khi Lục Tử Tranh nhìn thấy bức ảnh thứ tư, nụ cười của cô, rồi lại từng chút từng chút cứng lại.

Bức ảnh thứ tư, cùng bức ảnh thứ ba, gần như giống như đúc, bối cảnh, giống nhau là cao ốc bậc nhất của thành phố B, vẫn là thủ thế hình chữ V kia. Nhưng điểm bất đồng là, trên tấm hình này, cổ tay mảnh nhỏ có thêm một cái vòng tay tinh tế màu trắng bạc ở trên. Thời gian phía dưới bức ảnh, là sau ba tháng mình đến.

Tay Lục Tử Tranh run run, lật tới mặt trái bức ảnh, nhìn thấy trên đó viết: “Tử Tranh, tôi vẫn không cưỡng được, cũng đến nơi đây.”

Một khắc đó, năm ngón tay cầm bức ảnh của Lục Tử Tranh, từ từ nắm chặt, cảm thấy, trong mắt có nhiệt lệ, đang muốn tràn ra.

Bức ảnh thứ năm, là cảnh đêm thành phố C chụp từ trên cao xuống, trong tấm hình này, trên cổ tay của Lục Tử Tranh, có thêm một cái vòng tay tinh tế xinh xắn giống như đúc như cái trên tay Giang Hoài Khê, đó là quà năm mới Giang Hoài Khê đưa cô. Mặt trái, Giang Hoài Khê viết: “Thích hợp với cậu còn hơn tưởng tượng của tôi nữa.”

Thế là, bức ảnh thứ sáu, Lục Tử Tranh gần như phân biệt không ra điểm khác nhau giữa nó và bức ảnh thứ năm, cảnh đêm giống nhau, thủ thế giống nhau, còn cả, vòng tay giống nhau như đúc trên cổ tay. Khác biệt duy nhất chỉ là, phía dưới bức ảnh, thời gian chụp là một tháng sau khi mình đến.

Lục Tử Tranh dừng nhịp chân, hai tay cầm bức ảnh, kinh ngạc mà nhìn nó, nhếch môi, hơi nước trong con ngươi mặt mờ, trong lúc nhất thời tâm tư vạn ngàn. Không biết khi nào Giang Hoài Khê đã theo tới đây, ngồi xổm xuống, từ phía sau lưng nhẹ nhàng ôm lấy Lục Tử Tranh, ở bên tai cô ôn giọng cười nói: “Xin lỗi, vẫn luôn không nói cho cậu biết, đó là vòng tay tình nhân, chỉ lúc cậu không nhìn thấy, tôi mới len lén đeo nó.”

Trong chớp nhoáng, Lục Tử Tranh chợt nín khóc nín cười, đem trọng lượng thân thể giao cho Giang Hoài Khê phía sau, tựa ở trong ngực của nàng, thanh âm nghẹn ngào bởi vì nhẫn nhịn lúc trước mà có hơi khàn khàn, gât giọng: “Sao cậu lại giao hảo như thế...”

Giang Hoài Khê cười gian xảo bảo: “Tôi muốn nghe cậu hỏi tôi “Rốt cuộc là tôi may mắn thế nào mới để cậu đối tốt với tôi như vậy?” hơn đây?”

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng cười ra tiếng, rời khỏi ôm ấp của Giang Hoài Khê, một bên xê dịch về phía trước, một bên vừa khóc vừa cười mà phản bác: “Quả thực cậu tự luyện lắm rồi.”

Giang Hoài Khê ngồi xổm ở tại chỗ, cười nhìn bóng lưng xê dịch của Lục Tử Tranh, gió đêm thổi bay tóc dài của nàng, vể mặt của nàng ở trong màn đêm mông lung lại dịu dàng. Tấm thứ bảy, tấm thứ tám, tấm thứ chín... Tất cả bức ảnh tiếp sau, đều là cảnh sắc thêm thủ thế chữ V thuần một sắc, hai bức ảnh trước sau, gần như đều chỉ có thời gian chụp phía dưới bức ảnh là khác biệt. Bức ảnh Giang Hoài Khê chụp, bao giờ cũng trẻ hơn một chút so với cô. Trong thời gian bảy năm, bức ảnh lưu lại phong cảnh mà Lục Tử Tranh và Giang Hoài Khê cùng đi qua, gần như muốn treo đầy lan can thật dài ở sạn đạo gỗ này.

Lục Tử Tranh nhìn thấy, tấm hình sau cùng, là một tháng trước Giang Hoài Khê tìm người chụp giúp trên bờ cát. Trong hình, Giang Hoài Khê từ phía sau lưng đưa tay ôm lấy Lục Tử Tranh, kê cằm trên bả vai Lục Tử Tranh, hai người cùng nhau làm kiểu chữ V to to về phía ống kính, nụ cười là xán lạn hiếm thấy. Bối cảnh sau bức ảnh, là dấu chân dài dài mà các cô cùng giẫm từng bước từng bước ở trên bờ cát. Khi đó, Lục Tử Tranh thảnh thơi đi ở đằng trước, để lại một chuỗi dài dấu chân, Giang Hoài Khê liền ở phía sau cô, từng bước từng bước giẫm lên dấu chân Lục Tử Tranh giẫm xuống, đi theo cô, sau cùng, cùng Lục Tử Tranh đứng ở chung một nơi, đưa tay, ôm lấy Lục Tử Tranh. Khi đó, Lục Tử Tranh hỏi nàng đang làm gì, Giang Hoài Khê chỉ cười mà không nói.

Ngày hôm nay, Lục Tử Tranh lật tấm hình này, nhìn thấy hàng chữ viết thanh tuyến kia, trong nháy mắt mới sáng tỏ đáp án, nước mắt tràn mi mà ra.

Giang Hoài Khê viết: “Len lén chạy theo cậu khắp cả toàn Trung Quốc, hôm nay, rốt cuộc, đuổi kịp cậu rồi, cùng cậu xuất hiện ở chung một ống kính.”

Giang Hoài Khê ngồi trên mặt đất phía sau Lục Tử Tranh, đưa tay ra ôm lấy Lục Tử Tranh, Lục Tử Tranh liền thuận thế mất hết sức lực toàn thân, ngồi vào trong lồng ngực Giang Hoài Khê. Nàng cúi đầu dịu dàng nín cười nhìn Lục Tử Tranh, đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt bên má của Lục Tử Tranh, giữu cợt Lục Tử Tranh bảo: “Xem ra, cậu quả nhiên là lập dị mà, thích quà như thế ư.”

Lục Tử Tranh nghe vậy vừa thẹn vừa giận, khịt khịt mũi, nghiêng mặt sang, cắn ngón tay đang lau nước mắt cho cô của Giang Hoài Khê một cái, thanh âm mất tiếng sau một hồi thút thít: “Giang Hoài Khê, cái đồ cuồng theo dõi nhà cậu, dám len lút theo tôi nhiều năm như thế.”

Giang Hoài Khê chớp mắt một cái, mỉm môi cười nhẹ, dùng cằm cọ tóc trán Lục Tử Tranh, giọng nói thanh lãnh nhất quán mang theo trêu tức dịu dàng: “Vậy cậu nói cho tôi biết, cậu có thích cuồng theo dõi thế hay không?”

Lục Tử Tranh cắn môi, cúi đầu không nhìn Giang Hoài Khê, sau rất lâu, thanh âm không nghe được mấy mà đáp lại Giang Hoài Khê một câu: “Thích...”

Nét mặt Giang Hoài Khê cong cong, hơi lòng hơi dạ mà nở nụ cười. Nàng hơi khom lưng, tiến đến bên tai Lục Tử Tranh, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng quấy nhiễu Lục Tử Tranh. Lục Tử Tranh nghe thấy nàng nhẹ giọng ở bên tai nói với cô: “Tử Tranh, đời này tôi ghét nhất là nhận thua, nhưng tôi đồng ý ngoại lệ vì cậu, thừa nhận một lần. Người ta hay bảo trong trò chơi tình cảm, người yêu trước là người thua, dù cho tôi đã từng rất không muốn thừa nhận, nhưng hôm nay của nhiều năm sau, tôi vẫn phải thừa nhận, Tử Tranh, tôi thua rồi, thua đến rồi tình rồi mù.

Vì thế, tôi muốn cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã để tôi đuổi kịp cậu, cảm ơn cậu đồng ý mang tôi cùng nhau ngắm nhìn phong cảnh tiếp theo trong sinh mệnh của cậu, cảm ơn cậu, đã để cho cuộc theo đuổi tình cảm này của tôi, cuối cùng dùng khởi nguồn tất bại thắng lấy kết quả song doanh.” (song doanh: hai bên đều thắng)Lục Tử Tranh tựa ở trong lồng ngực Giang Hoài Khê, nghe nàng dịu dàng thì thầm, lòng cô đã mềm nhũn, rõ ràng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói cho Giang Hoài Khê, sau cùng, lại chỉ là nhẹ giọng, hỏi Giang Hoài Khê một câu: “Hoài Khê, hôm nay cậu trộm ăn đường mật gì thế?”

Giang Hoài Khê thờ dài, khẽ cười thành tiếng: “Đồ ngốc, thế cậu không phải nên nhân lúc tôi ăn đường mật van xin tôi nói vài lời êm tai cho cậu nghe

sao. Dạng như 'Hoài Khê, nói tôi yêu cậu' chẳng hạn.”

Lục Tử Tranh ở trong lòng nàng nghiêm túc lắc đầu: “Tôi sẽ không nói mấy câu như thế.”

Giang Hoài Khê trêu cô: “Cái gì? Nói thế là nói thế nào?”

Lục Tử Tranh sẽ không bị lừa, giả vờ nghiêm túc lật xem một chồng bức ảnh dày cộm trong tay, im lặng không lên tiếng.

Sóng mắt Giang Hoài Khê lưu chuyển, cười xảo quyệt, bảo: “Được rồi, cậu không nói, vậy tôi nói vậy. Nhưng tôi phải thay đổi cho nó mới mẻ đã, dạy tôi, tôi yêu cậu tiếng Nhật nói thế nào đi.”

Lục Tử Tranh sững sờ, Giang Hoài Khê nói tiếng Nhật, cô quả thật chưa từng nghe qua. Cô ngẩng đầu lên nhìn đáng vẻ dịu dàng nghiêm túc của Giang Hoài Khê một chút, quả nhiên bị lừa, hơi do dự, liền bật thốt lên: “大好きです.” (daisuki desu = I love/like you very much.)

Môi Giang Hoài Khê khẽ mím, ý cười trong đôi mắt càng sâu sắc thêm, cúi đầu khẽ hôn trán Lục Tử Tranh một cái, cười bảo: “Ngoan quá, lặp lại lần nữa có được không?”

Lục Tử Tranh giờ mới biết mình bị mắc lừa, trong lúc nhất thời xấu hổ mà liền ngồi dậy, đưa tay định cong ngựa Giang Hoài Khê: “Cậu lừa tôi..”

Giang Hoài Khê cùng cô đùa, cười - núp - trốn, mãi đến lúc cuối cùng, hai người đùa giỡn đến không còn khí lực, mới lại yên tĩnh lần nữa.

Giang Hoài Khê sóng vai ngồi cùng Lục Tử Tranh, cảm nhận lấy dịu dàng của gió biển lướt nhẹ qua mặt, Giang Hoài Khê nhìn sùnn mặt xinh đẹp điềm tĩnh của Lục Tử Tranh rất lâu, bỗng nhiên từng chút từng chút kề sát vào, ở bên tai cô, nhẹ giọng nói: “Tử Tranh, 大好きです, 大好きです.” Âm thanh, là ấm áp chưa từng có khi Giang Hoài Khê nói tiếng Trung.

Con mắt Lục Tử Tranh trong chớp nhoáng mở thật to, sau vui mừng và ngọt ngào, là kinh ngạc định hỏi Giang Hoài Khê tại sao biết tiếng Nhật.

Giang Hoài Khê tựa như hiểu ý, đầu môi nở nụ cười, gian xảo nói: “これは秘密です.” (Đây là một bí mật). Trong lúc nói chuyện, nàng từ trong túi tiền lần ra một máy ghi âm, đưa cho Lục Tử Tranh, sau đó, nàng đem tai nghe, nhẹ nhàng nhét vào trong tai xinh xắn của Lục Tử Tranh, nhẹ giọng bảo: “Tử Tranh, cái này, đưa cho cậu.”

Theo sợi tai nghe dài ngoằng, có giọng nữ thanh lãnh êm tai truyền vào trong tai Lục Tử Tranh, Lục Tử Tranh tựa đầu trên vai Giang Hoài Khê, nghe Giang Hoài Khê hát nhẹ bên tai cô: “Tình yêu cậu chiếm trọn niềm tin, trái tim cậu luôn bên tôi kề cận. Chỉ cần cậu bên tôi, tôi sẽ có thật nhiều mơ ước. Chỉ cần cậu bên tôi, tôi sẽ càng có thêm sức mạnh. Người yêu ơi! Tôi mong đợi biết bao từ giây phút này trở đi sẽ cùng người sẽ chia sẻ vô vàn cảm xúc. Người yêu ơi! Tôi mới may mắn lắm sao khi có thể gặp được cậu giữa mênh mông biển người... [2]”

Lục Tử Tranh nghe rồi lại nghe, từ từ rồi ửng đỏ cả mặt. Cô xoa xoa mũi, cắn lỗ tai Giang Hoài Khê, cùng tiếng nhạc trong máy ghi âm, thanh âm khan khan ngậm khẽ bên tai Giang Hoài Khê: “Người yêu ơi! Tôi mới may mắn lắm sao khi có thể gặp được cậu giữa mênh mông biển người... Hoài Khê, tôi cũng muốn nói lời này.”

Bóng sáng trên sạn đạo gỗ dịu dàng kéo bóng hình hai người vai dựa vào vai, đầu dựa vào đầu ra xa xa, từ từ, hợp thành một thể...

Thanh âm của Giang Hoài Khê, kèm với gió biển, mềm nhẹ mà mà như có như không, nàng hỏi: “Tử Tranh, mấy ngày nữa, chúng ta phải rời khỏi nơi này rồi. Rất nhiều năm sau, nhớ đến tháng ngày chúng ta ở Cát An, điều cậu nhớ đến sẽ là gì?”

Ánh mắt Lục Tử Tranh xa xăm mà nhìn mặt nước biển đen kịt phía xa xa, trên mặt, từng chút từng chút triển lộ ra nụ cười thoải mái ngọt ngào.

Ánh mắt Giang Hoài Khê như nước, thật sâu nhìn Lục Tử Tranh, khóe môi, cũng từng chút từng chút có ý cười dịu dàng.

Tử Tranh, phải mãi cười như thế nhé.

Tôi muốn trong hồi ức của cậu, lưu lại mỗi một dấu chân của những nơi ta đã từng đi qua, để lại cho cậu một hồi ức vui vẻ tựa như một biểu tượng niềm vui vậy, để lúc cậu nhớ lại, chỉ biết mỉm cười.

Tôi không biết, đời này của tôi còn bao nhiêu thời gian để bồi bạn cạnh cậu thế này, nhưng tôi hy vọng, trong quãng thời gian ở cạnh cậu như đây, tôi có thể cho cậu ngập đây ngập đấy là vui vẻ. Nếu như, có một ngày, tôi không thể không đi mất, Tử Tranh, đừng nên trách tôi, đừng nên oán tôi, đừng nên hối hận có được không?

Đêm hôm ấy, hơn bốn giờ rạng sáng, Giang Hoài Khê bỗng nhiên tỉnh lại, ngực đau đớn khó chịu, cổ họng hơi ngứa, tựa như bị gì đó chặn lại.

Nàng nhăn nhó đau đớn bên eo, đứng lên một cách rón rén, chân để trần, bước vào phòng vệ sinh, khom người ở trước bồn cầu, cố hết sức nhỏ giọng mà ho lên.

Một hồi lâu sau, thứ chặn lấy trong cổ họng rớt cuộc phun ra ngoài, Giang Hoài Khê che ngực khó chịu mà vô lực thẳng lưng lên.

Trong lúc định đưa tay ấn nút xả nước, trong dư quang nàng bỗng nhiên thoáng thấy, giữa khoảng nước trong suốt trong bồn cầu, lại hiển hiện vài chút tơ máu màu đỏ tươi đẹp.

Trong nháy mắt, Giang Hoài Khê cảm thấy lạnh lẽo từ lòng bàn chân để trần truyền thẳng đến trái tim. Nàng che ngực, cảm thụ được đau đớn mang máng kéo dài bên eo, nhìn một chút đồ tươi trong nước, nghe âm thanh kim chạy trong chiếc đồng đeo tay Lục Tử Tranh còi để bên bồn rửa tay, ánh mắt, dần dần mà âm ảm xuống...

Chú thích:

[1] Kiến trúc mang tính biểu tượng: Gốc là 地标性建筑 (landmark architecture) Cơ bản đặc trưng của 地标性建筑 là nó như vật mà mọi người nhìn nó là nhớ đến vị trí của nó, vừa thấy nó là có thể liên tưởng vị trí thành phố thậm chí toàn bộ quốc gia, ví dụ như Sydney (nhà hát Opera), Paris (Tháp Eiffel), Bắc Kinh (Thiên An Môn), Tháp sắt Tokyo, tượng Nữ Thần Tự Do ở Newyork... 地标性建筑 là nhãn hiệu và biểu tượng cho một thành thị.

[2] Bài hát là 人海中遇见你林育群 - Gặp được em giữa biển người (Lâm Dục Quân), nằm trong album [OST] You are the apple of my eyes.

Lời editor: 0h00', mọi người năm mới bình an vui vẻ nhé

~Bổ sung: Những câu tiếng Nhật là do tác giả viết, mình chỉ phụ trách dịch và diễn giải cho các bạn tại sao lại dùng nó theo nghĩa mình hiểu, mình không tự chế đâu, tác giả viết sao thì mình dịch thế chứ mình có biết tiếng Nhật đâu:)))

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Trong phòng cấp cứu, theo âm thanh, Hứa Bách Hàm nhìn thấy đứng phía sau Hứa mẹ là Hứa ba vừa bước vào phòng bệnh, còn chưa kịp ổn định thân thể. Sắc mặt của ông có hơi đỏ vì phải cất bước dồn dập, nhưng cũng khó nén nỗi khiếp sợ giờ khắc này của ông. Hứa Bách Hàm nhìn thấy, đôi mắt ông sít sao nhìn mình chằm chằm, trên mặt là nghiêm túc cùng vẻ nghiêm nghị hiếm thấy.

Đây là lần thứ nhất Hứa Bách Hàm nhìn thấy vẻ mặt vẻ nghiêm túc của cha như vậy, dưới vẻ nghiêm nghị của cha thế kia, chị bất giác có chút chột dạ cùng hoang mang. Chị cần môi, cúi đầu, phản xạ có điều kiện mà có phần sợ hãi tính chạy trốn. Nhưng sùnn mặt chị hơi nghiêng qua, liền nhìn thấy Vân Bạc gương mặt trắng xám lẳng lẳng nằm ở bên cạnh, trong chớp nhoáng, chị đột nhiên lại có dũng khí tràn đầy.

Chị hít vào một hơi thật dài, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về giận dữ ép người của cha, từng chữ từng câu nghiêm túc lặp lại: “Cha, con bảo, con yêu Vân Bạc, con muốn gả cho em ấy, con muốn cưới em ấy, con muốn cả đời này, đều luôn luôn ở bên cạnh em ấy.”

Chị nhìn thấy, đôi mắt nhìn chằm chằm chị của cha, trong nháy mắt trùng lớn hơn, như sắp phun ra lửa. Hiển nhiên Hứa mẹ cũng đã nhận ra khiếp sợ cùng tức giận của Hứa mẹ, căng thẳng mà đưa tay bắt lấy cánh tay của chồng.

Cha của Hứa Bách Hàm cắn chặt hàm răng, quai hàm hai gò má kịch liệt run rẩy với môi trên môi dưới, cực kỳ gắng sức kiềm chế lửa giận sắp dâng lên của mình, dùng thanh âm có thể bình tĩnh nhất, không thể tin được mà lần nữa hỏi con gái hiểu chuyện ngoan ngoãn trước giờ của ông: “Hứa Bách Hàm, con thật sự biết bản thân con đang nói cái gì không?”

Hứa Bách Hàm nghe được kinh ngạc và thất vọng trong giọng nói của cha, mũi chị có hơi cay cay. Chị nhìn người yêu bên cạnh một chút, lại nhìn về phía cha, dưới cái nhìn không chớp một cái của cha, chị nghiêm túc kiên định nói: “Cha, sao con lại không biết mình đang nói cái gì? Con chờ mười hai năm, cuối cùng cũng chờ được em ấy trở về. Câu nói này, con chuẩn bị mười hai năm rồi, giờ đây mới có đủ dũng khí để nói ra khỏi miệng. Trước đây, con hồ đồ ngu ngốc lừa mình dối người, mới hại người hại mình, mà thời khắc này, con biết, mình tỉnh táo hơn hết so với bất kỳ thời điểm nào.”

Hứa ba thờ hồn hèn, trừng mắt nhìn Hứa Bách Hàm, bởi vì quá kích động mà gân xanh trên trán bỗng hằn lên, trong ánh mắt, là phức tạp mà Hứa Bách Hàm chưa từng gặp. Ông nhìn Hứa Bách Hàm bao lâu, Hứa Bách Hàm liền dâng trào dũng khí mà lẳng lẳng nhìn ông lại bấy lâu.

Sau một hồi, Hứa ba nắm chặt song quyền, ánh mắt dời sang chỗ khác trước, quay người đi, kéo lấy cánh tay Hứa mẹ, vừa đi ra ngoài, vừa khàn giọng căn dặn: “Cha nghĩ, chúng ta đều cần thời gian để bình tĩnh đôi chút. Bách Thao, con ở lại chăm sóc chị con đi, cha và mẹ con về biệt thự bên làng du lịch trước, chập tối con về, đem ngọc ngách toàn bộ sự tình khai báo rõ ràng cho cha.”

Hứa Bách Thao mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, thấy cha mẹ rời đi, lập tức thở phào nhẹ nhõm, đáp ứng bảo: “Được, cha, con biết rồi.”

Hứa Bách Hàm đưa mắt nhìn bóng người đi xa của cha mẹ, vẻ mặt có phần chán nản. Chị tình tường nhìn thấy, mẹ theo cha đi mất, sau cùng lại quay đầu về đưa một ánh mắt về phía chị, đó là thất vọng, còn cả lo lắng. Dù có buồn, dù có giận, nhưng vẫn không khống chế được lo lắng cùng thương yêu. Mẹ, con là đồ ngốc, vậy mẹ không phải sao?

Trong đăng trí ừ ê, Hứa Bách Hàm đột nhiên cảm giác được bàn tay nắm lấy Vân Bạc nhẹ nhàng giật giật. Chị tức khắc nghiêng đầu đi nhìn về phía Vân Bạc, quả nhiên, chị nhìn thấy Vân Bạc, đang mở to mắt, sống mặt bình tĩnh, vẻ mặt hững hờ nhìn mình.

Trong chớp nhoáng, Hứa Bách Hàm mừng rỡ như điên, vui vẻ nói: “Vân Bạc, em tỉnh rồi, có khó chịu chỗ nào không?”

Vân Bạc chớp chớp mắt, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, lẳng lặng mà thật sâu nhìn Hứa Bách Hàm, nhìn cô gái vì mình mà vừa mới đứng cảm cứng rắn như nữ chiến sĩ ở trước mặt cha mẹ, bây giờ, ở trước mặt mình lại nhút nhát mềm yếu tựa như đứa trẻ tay chân luông cuống. Một lúc lâu, cô dẩu khoe miệng nhẹ, lộ ra một vệt ý cười nhẹ nhàng, thanh âm nhẹ nhàng, khàn khàn bảo: “Bách Hàm, em thấy chị đứng cảm vì em?”

Hứa Bách Thao nhìn thấy vẻ mặt cười nhẹ tựa như vui mừng của Vân Bạc, không cảm được chột nhứ lông mày, bắt mồm bảo: “Lần này chị hài lòng chưa? Lần đầu tiên tôi thấy đáng về tức giận của cha tôi như thế...”

Hứa Bách Hàm hững hờ lên tiếng cắt ngang Hứa Bách Thao, xua đuổi: “Bách Thao, Vân Bạc không có gì đáng ngại rồi, nhân lúc bác sĩ bệnh viện còn chưa tan tầm, em tranh thủ thời gian, qua bên nam khoa một chút đi.”

Hứa Bách Thao há hốc mồm, trong chớp mắt cứng đờ luôn. Cậu lướt qua Vân Bạc nằm cùng Hứa Bách Hàm ngồi trên giường bệnh, nhìn nụ cười đã lâu không gặp trên mặt hai người, rốt cuộc, khẽ thở dài một hơi. Cậu ở đây lòng cười cười, trên mặt lại ra vẻ như tinh thần sa sút, xoay người vừa đi ra ngoài, vừa ai oán bảo: “Haiz, biết rồi biết rồi, chị, em mới biết hóa ra chị là loại người qua cầu rút ván tá ma giết lừa [1] như thế, được lắm...”

Hứa Bách Hàm cùng Vân Bạc liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng cong khoe môi lên, ý cười đầy mắt.

Hạ tuần tháng Tư, buổi tối trước 4 ngày khi chuẩn bị về Lâm Châu, Giang Hoài Khê ở phòng khách gọi điện thoại với Giang Hoài Xuyên, đột nhiên, liền nghe thấy trong phòng sách vang lên một âm thanh thủy tinh vỡ to lớn lạnh lạnh. Lòng Giang Hoài Khê cả kinh, điện thoại cũng không kịp cúp, liền đứng lên chạy về phía phòng sách.

Vừa vào phòng sách, đập vào mắt chính là Lục Tử Tranh ngồi ở trước laptop, ngơ ngác nhìn thủy tinh vỡ trên đất, lệ rơi đầy mặt.

Giang Hoài Khê bước nhanh vào, vừa hấp tấp để xuống đi động hướng về trên bàn sách xong là liền đưa tay ôm Lục Tử Tranh sát vào trong ngực, vừa xoa nhẹ đầu cô, vừa ôn giọng hỏi thăm cô: “Tử Tranh, sao vậy?”

Lục Tử Tranh nằm nhào trong lòng của nàng, nghẹn ngào lên tiếng: “Hoài Khê, chị Bách Hàm xảy ra chuyện rồi, chị ấy xảy ra chuyện rồi...”

Giang Hoài Khê “lộp cộp” một tiếng trong lòng, tên “Giang Vong” này chột lóe lên trong đầu, chẳng lẽ... Ánh mắt của nàng tìm đến phía máy tính, đúng như dự đoán, trang web đang dừng lại ở trong lá thư đúng giờ mà Hứa Bách Hàm gửi đến Lục Tử Tranh. Giang Hoài Khê vừa nhẹ giọng an ủi Lục Tử Tranh: “Đừng vội, Tử Tranh, không sao đâu, đàn chị sẽ không sao đâu...”, vừa lướt nhanh như gió mà xem hết mail. Nàng đưa tay nắm lấy đi động bên cạnh, nhìn thấy màn hình hiện lên còn đang nói chuyện điện thoại, vội vã nói một câu “Nói sau” với Giang Hoài Xuyên, liền cúp điện thoại của cậu, sau đó, cấp tốc bấm điện thoại của Hứa Bách Hàm, mở loa ngoài ra, nói cho Lục Tử Tranh: “Cậu đừng gấp, tôi gọi điện thoại chị ấy xem sao.”

Lục Tử Tranh ngẩng đầu, khoe mắt còn mang theo nước mắt, tràn đầy căng thẳng cùng chờ mong mà cùng với Giang Hoài Khê đợi điện thoại được nhận.

Vào thời khắc này, mỗi giây đều có vẻ dài lâu như thế, mỗi lần nghe thấy một tiếng “tít” vang lên, tim Giang Hoài Khê liền tăng thêm một nhịp, chị cúi đầu, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt của Lục Tử Tranh, an ủi Lục Tử Tranh: “Không sao đâu, không sao đâu...” Lại rõ ràng cũng cảm nhận được, ngón tay của nàng, đang nhẹ run rẩy trong vô thức...

“Hoài Khê...” Sau khi chờ đợi thật lâu, điện thoại, rốt cuộc cũng được nối. Vui mừng chính là, đầu điện thoại kia vang lên, là thanh âm dịu dàng dễ nghe quen thuộc ấy của Hứa Bách Hàm

Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh không hẹn mà cùng thở ra một hơi nhẹ nhõm thật dài.

Lục Tử Tranh mừng đến phát khóc, mang theo giọng nghẹn ngào nói: “Chị, chị, chị vẫn còn, chị không sao, quá tốt rồi, quá tốt rồi...”

Hứa Bách Hàm hơi run run, vội an ủi Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, đừng khóc, sao vậy, chị ở đây...” Vừa dứt lời, chị tựa như chợt nhớ ra gì đó, vội ảo não bảo: “Tử Tranh, ngoan, không khóc, chị hiểu rồi, em nhận được mail rồi phải không? Chị không sao mà, dọa đến em, khiến các em sợ bóng sợ gió một hồi, là chị sai rồi. Ngoan, đừng khóc, đều qua rồi...”

Lục Tử Tranh nghẹn ngào tự trách nói: “Chị, đều là em không tốt, em không giúp được chị chút xíu nào, đã bảo là sẽ giúp chị, kết quả lại vẫn khiến chị lo lắng cho em, em gì cũng không làm, may là, may là chị không sao...”

Hứa Bách Hàm dịu dàng an ủi: “Đồ ngốc, nói ngốc gì đó, em có lỗi gì, chị không có trách em chút nào cả, đừng nghĩ lung tung.” Nói xong, chị ngừng lại một chút, hỏi: “Hoài Khê, em đang nghe ư?”

Giang Hoài Khê ôm Lục Tử Tranh, vỗ nhẹ lưng Lục Tử Tranh an ủi cô, nhẹ nhàng đáp một tiếng: “Đàn chị, em đang.”

Hứa Bách Hàm nói: “Hoài Khê, chị không sao, nhưng Giang Vong bị thương nhẹ, hiện tại đang dưỡng thương ở nhà chị bên Lâm Châu, chuyện bên chỗ bệnh viện, phải phiền em xin giúp nghỉ dài hạn rồi.”

Giang Hoài Khê nghe thấy Giang Vong bị thương, lông mày hơi nhíu lên, điềm tĩnh bảo: “Được, chuyện bên bệnh viện không sao đâu. Thương thế của Giang Vong có nặng không?”

Hứa Bách Hàm nhẹ giọng nói: “Em ấy lăn xuống từ trên thang lầu, cánh tay và xương đùi bị nứt, bác sĩ nói phải cần an dưỡng một tháng, không có vấn

đề nghiêm trọng gì đâu, đừng lo lắng.”

Giang Hoài Khê nghe vậy, thoáng yên lòng. Lục Tử Tranh ở bên cạnh, nghe chị bảo thế thì có hơi ngỡ ngàng, có quan hệ gì với Giang Vong? Cô nghĩ hoặc mà nhìn về phía Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê khép mắt, thờ dài, nói: “Để đàn chị giải thích với cậu đi.” Nói xong, tắt loa ngoài, đưa điện thoại cho Lục Tử Tranh. Hứa Bách Hàm giải thích ngọn nguồn xong với Lục Tử Tranh, khi Lục Tử Tranh cúp điện thoại, đã là đêm khuya.

Lục Tử Tranh tắm rửa xong trở về phòng ngủ, nhìn thấy Giang Hoài Khê đang bật một chiếc đèn nhỏ để đọc sách, thấy cô vào, liền khép sách bỏ ở bên cạnh.

Lục Tử Tranh bước nhanh đi qua, bò lên ổ giường tiến vào trong lòng Giang Hoài Khê, rầu rĩ bảo: “Sao lúc trước cậu không kể tôi nghe chuyện chị ấy tìm được Vân Bạc.”

Giang Hoài Khê vê tóc dài của cô, cười nhẹ nói: “Không vui à?”

Lục Tử Tranh rầu rĩ hừ một tiếng, hồi lâu bảo: “Không có, tôi biết, cậu cũng như chị ấy, là sợ tôi lo lắng.”

Giang Hoài Khê ôm cô, cười không nói gì.

Lục Tử Tranh do dự chốc lát, ngẩng đầu lên nhìn về phía Giang Hoài Khê, dò hỏi: “Hoài Khê, chúng ta có thể về Lâm châu sớm hơn được không? Tôi định đi thăm chị ấy, tận mắt xác nhận chị ấy không sao tôi mới yên tâm.”

Giang Hoài Khê cong cong khóe môi, nhẹ “ừ” một tiếng, ưng thuận bảo: “Được, tôi cũng có ý này. Chiều mai được không? Sáng chúng ta dậy sớm chút để thu dọn đồ đạc, sau bữa trưa thì đi từ biệt với thím Lâm, rồi trở về, được không?”

Lục Tử Tranh nhẹ gật đầu ở trong lòng nàng, hài lòng nói: “Được.” Cô cao hứng cạ cạ bụng của Giang Hoài Khê, nhin không được cảm khái ca ngợi: “Hoài Khê cậu tốt quá...”

Giang Hoài Khê cúi đầu hôn sườn mặt của cô một cái, cười nói: “Cậu đang cạ nơi nào đấy, không tính đi ngủ hử?”

Trong nháy mắt, Lục Tử Tranh buông lỏng tay ra, bật về lại vị trí nằm của mình, nhắm hai mắt nói: “Ngày mai phải dậy sớm, không được phép xăng bậy, phải ngủ thôi, ngủ ngon.”

Giang Hoài Khê nhìn cô, cười cười một cách cung chiêu, cúi người xuống, ấn một nụ hôn dịu dàng xuống trán cô, nói: “Ừ, ngủ đi, ngủ ngon.”

Giữa trưa ngày tiếp theo, sau khi qua quýt ăn cơm trưa xong, Giang Hoài Khê liền cùng Lục Tử Tranh thu dọn ổn thỏa đồ đạc, rồi tay nắm tay, đến nhà thím Lâm dâng món bái biệt.

Được biết buổi chiều Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh sớm hạn rồi khỏi, thím Lâm có phần giật mình, tay chân luống cuống nói: “Trước đây dì còn tưởng là các con sẽ ở thêm mấy ngày nữa, không phải Hoài Khê thích bánh bao thím làm sao, vốn đang dự định làm một ít để các con mang về, giờ chắc không kịp rồi, cả nhót tây [2] thím cũng hái rồi, đang chuẩn bị ngày mai chưng thành vại để các con mang về đây, còn cả, còn cả...” Người phụ nữ hiền lành, hiền nhiên có phần hoảng loạn.

Giang Hoài Khê đưa tay kéo lại tay thím Lâm, ôn giọng vỗ về bảo: “Không sao đâu thím Lâm, thím chuẩn bị hết chúng nó đi, chờ sang năm, con lại dẫn Tử Tranh về đây ăn nhé?” Trong lúc nói chuyện, nàng từ trong tay Lục Tử Tranh nhận lấy một bao lì xì, đưa cho thím Lâm bảo: “Đây là một chút tâm ý của con và Tử Tranh, cảm ơn chiều cổ của thím trong quãng thời gian này.”

Thím Lâm vội nói lỏng tay, định đẩy về bao lì xì: “Hoài Khê, cái này thím Lâm không cần đâu, con thu về đi.”

Giang Hoài Khê lại khẳng khái nhất định phải để thím nhận lấy, sau vài lần từ chối, thím Lâm vẫn không cưỡng lại được các cô, mắt đỏ hoe nhận lấy. Khi rời khỏi nhà thím Lâm, thím Lâm vẫn lấy ra một túi lớn đặc sản địa phương lúc trước chuẩn bị, nhất định phải bảo Giang Hoài Khê mang đi, Giang Hoài Khê không lay chuyển được thím, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng mang đi.

Ra cửa, Giang Hoài Khê đi đằng trước, Lục Tử Tranh theo ở phía sau. Thím Lâm đóng cửa, muốn đi theo tiễn các cô, bước chân Lục Tử Tranh liền chậm lại, chờ thím Lâm đi cùng.

Thím Lâm cùng Lục Tử Tranh sóng vai từ từ đi tới, nhìn bóng lưng cao lớn của Giang Hoài Khê phía trước, thím Lâm bỗng nhiên mở miệng nghiêm túc bảo: “Tử Tranh, thím có mấy lời, không biết có nên nói hay không.”

Lục Tử Tranh mỉm cười bảo: “Thím, không sao, thím nói đi, con nghe đây.”

Hai tay thím Lâm bắt giắc vuốt lấy nhau một hồi, liếm môi một cái, mới bản khoăn bảo: “Quan hệ của con và Hoài Khê, sợ là, sợ là không có đơn giản như vậy đúng không...”

Bước chân Lục Tử Tranh hơi dừng lại một chút, trong lúc nhất thời, không biết nên nói tiếp thế nào.

Thím Lâm tựa như thấu rõ căng thẳng cùng bối rối của Lục Tử Tranh, thím từ ái mà cười cười bảo: “Thím không có ý tứ gì khác, con không cần phải sợ. Tuy rằng văn hóa thím không nhiều, nhưng thím cũng biết, cả một đời, con người ta sống có mưu cầu gì đâu, cũng chỉ là mưu cầu tự do vui vẻ thôi. Thím nhìn ra, Hoài Khê rất xem trọng rất quan tâm con, có con ở bên cạnh, Hoài Khê thay đổi rất nhiều, vui vẻ rất nhiều, vậy thì đủ rồi. Thím chỉ muốn nói,

các con đều là đứa trẻ tốt nhất, sau khi về, cho dù xảy ra cái gì, các con đều phải bình tĩnh, người khác nói sao cũng không quan trọng, quan trọng nhất là cảm thụ của chính các con.”

Lục Tử Tranh lại bắt ngờ, lại cảm động, mũi hơi chua, nghiêm túc đáp: “Thím, chúng con sẽ.”

Thím Lâm nhìn Giang Hoài Khê, thở dài, dặt tay Lục Tử Tranh, từ ái mà vỗ hai lần, lời nặng ý thâm bảo: “Hoài Khê là đứa trẻ nặng tâm tư, trong lòng ẩn giấu rất nhiều chuyện, gút thắt khó gỡ, có lúc, con phải kiên nhẫn một chút, nhưng nó tuyệt đối là một đứa trẻ tốt biết nghĩ cho người khác, đáng để phó thác.”

Lục Tử Tranh đi theo thím Lâm, đưa ánh mắt cũng tìm đến phía Giang Hoài Khê. Cô nhớ tới trước đây không lâu, hình như Giang mẹ cũng đã nói lời tương tự với cô ở bệnh viện. Giang mẹ nói, Hoài Khê con bé có gút thắt, sợ là chỉ có con mới gỡ được. Hình như tất cả mọi người đều biết Hoài Khê cô ấy có gút thắt, chỉ có mình mình, không biết gì cả, thậm chí, không hề có cảm giác.

Đôi mắt Lục Tử Tranh không khỏi âm đạm, lòng chìm xuống.

Giang Hoài Khê cảm nhận được hai người phía sau hình như vẫn chưa theo kịp, không khỏi mà chột có chút kỳ quái. Nàng quay người về, mang theo chút nghi hoặc, cười nhẹ một tiếng mà nhìn về phía hai người.

Trong tích tắc khi Lục Tử Tranh thấy rõ nụ cười của Giang Hoài Khê, cảm thấy nặng trĩu và sầu lo của trái tim, trong chớp nhoáng, tựa hồ cũng tan thành mây khói.

Cô không biết, gút thắt của Giang Hoài Khê rốt cuộc là gì, nhưng cô biết, nụ cười của Giang Hoài Khê Giang Hoài Khê, thật sự rất quan trọng đối với cô.

Cô khép đôi mắt, trả lời thím Lâm: “Thím Lâm, con nhất định sẽ.” Nói xong, cô nhấc bước chân lên, nhẹ nhàng sánh kịp Giang Hoài Khê, nắm ngón tay ôm chặt chẽ bàn tay của Giang Hoài Khê, nở nụ cười tỏa sáng đối với nàng, sống vai cùng Giang Hoài Khê đợi thím Lâm lên.

Hoài Khê, nếu đây là trở ngại cuối cùng của chúng ta, vậy tôi đồng ý kiên nhẫn đợi chờ, chờ một ngày, cậu sẽ bằng lòng dặt tay tôi cùng nhau vượt qua.

Tôi tin, nếu tôi có đủ kiên nhẫn, cho cậu đủ lòng tin, cuối cùng cũng có một ngày, cậu sẽ nguyện ý, để tôi tự tay, mở ra gút thắt quấn quanh nhiều năm này, tay bắt tay, cùng nhau kết nó thành nút thắt đồng tâm để vì vẻ vang của tình yêu chúng ta, vĩnh viễn không bao giờ tiêu tan.

Chú thích:

[1] tá ma giết lửa: lợi dụng việc xay (lúa) để giết lửa, cối xay xưa có đòn dãi cho người hoặc ngựa, lửa kéo/đẩy xay.

[2] nhót tây: Nhót tây, tỷ bà, hay lô quất (danh pháp hai phần: Eriobotrya japonica) là một loài cây mội, cho trái ăn được thuộc họ Rosaceae.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Hơn ba giờ chiều, Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê làm bạn với ngày ấm và gió nhẹ, về tới Lâm Châu.

Sau khi xe lái vào đại trạch Giang gia xong, xa xa Lục Tử Tranh đã nhìn thấy, có hai người phụ nữ đang đứng ở cổng chính của Giang gia, một người tóc trắng xóa, một người phong tư lồi lạc, đang xa xa mà trông ngóng và chờ mong nhìn chiếc xe đang dần tiến gần về phía họ, hiển nhiên là mẹ và bà nội của Giang Hoài Khê.

Xe vừa đến cửa, còn chưa dừng hẳn, Giang mẹ và Giang bà nội đã vội vã bước xuống bậc thang, đứng ở trước mặt.

Giang Hoài Khê mở cửa xe xuống xe trước, ngẩng đầu thấy mẹ và bà nội, khoe môi cong cong, lộ ra một nụ cười nhẹ, kêu một tiếng: “Mẹ, bà nội...” Sau đó, lại trước quay người về, khom lưng lấy tay bảo hộ đầu của Lục Tử Tranh, đỡ Lục Tử Tranh xuống xe.

Lục Tử Tranh vừa xuống xe, liền nhìn thấy Giang mẹ và Giang bà nội hai người họ nhìn mình và Giang Hoài Khê chăm chăm không chớp mắt, không cảm nổi lòng mà đỏ mặt, có phần khấn trương mắt tự nhiên, nhẹ giọng chào hỏi: “Chào dì, chào bà ạ.”

Ngược lại đáng về Giang mẹ và Giang bà nội không có tí xíu lạnh nhạt hay gượng gạo, ôn giọng hít mất hòa ái nở nụ cười, rồi mỗi người một bên, kéo tay của Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh đi về phía trong nhà.

Giang bà nội từ ái mà nhìn Lục Tử Tranh và Giang Hoài Khê một chút, trêu ghẹo bảo: “Tử Tranh có phải nên chuẩn bị đôi cách xưng hô rồi không?”

Lục Tử Tranh ở giữa Giang bà nội và Giang Hoài Khê, trong chớp nhoáng mặt đỏ tới cả cổ, lắp ba lắp bắp đáp không ra lời.

Sau đó, Giang mẹ liền hiểu ý mà đứng ra thay Lục Tử Tranh giải vây: “Mẹ, Tử Tranh bị mẹ nói đến mắc cỡ rồi kìa.” Nói xong, bà mỉm cười nhìn về phía Lục Tử Tranh, ôn giọng dò hỏi: “Tử Tranh, di không có chuẩn bị phòng khác cho con, sau này con và Hoài Khê ở chung một phòng được không? Giường của Hoài Khê rất lớn, hai người các con ngủ nhất định không thành vấn đề, nếu thích, lăn mấy vòng cũng được nữa.”

Lục Tử Tranh làm gì không nghe ra trêu đùa trong lời của Giang mẹ, ngượng ngùng cúi đầu, cắn môi ngại trả lời.

Nét mặt Giang Hoài Khê cong cong, nhìn Giang mẹ cùng Giang bà nội cố ý trêu ghẹo đùa cợt Lục Tử Tranh, và Lục Tử Tranh thì căng thẳng mặt tự nhiên vừa thẹn lại e sợ, nằng nề nhẹ cười ra tiếng, buông lỏng ra tay của Giang mẹ, bước một bước về phía trước, đứng ở trước người Lục Tử Tranh, quay người lại, đôi mắt nhìn vào trong mắt của Lục Tử Tranh, thành khẩn ôn giọng bảo: “Tử Tranh, hoan nghênh về nhà.”

Lục Tử Tranh kinh ngạc mà ngó nhìn Giang Hoài Khê, nghe được cái từ “nhà” này, bước chân không khỏi hơi dừng lại một chút.

Đã từng, nơi có mẹ ở, chính là nhà của cô, mẹ mất, cô thành một gốc cỏ không rễ, sớm đã không nhà để về. Cô từng tuyệt vọng mà cho rằng, cái từ nhà này, đối với cô mà nói, đã rất xa không thể với tới rồi.

Giang bà nội và Giang mẹ bên cạnh hình như có cảm giác, ánh mắt nhìn Lục Tử Tranh càng ngày càng từ ái, hai người không hèn mà cùng nắm chặt tay Lục Tử Tranh, dẫn cô đi vào trong, ôn giọng nói: “Tử Tranh, hoan nghênh về nhà.” Lục Tử Tranh nhìn Giang Hoài Khê cười nhẹ trước mặt, lại nghiêng đầu, nhìn Giang mẹ và Giang bà nội từ ái bên cạnh, dần dần, cổ họng chợt nghẹn chặt, mắt đỏ ửng. Lần đầu tiên ở trước mặt họ, cô không hề tỏ ra căng thẳng mặt tự nhiên, lộ ra một nụ cười thoải mái, đáp lại họ một câu: “Cảm ơn, dì, bà nội, Hoài Khê, con về rồi.”

Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê vào nhà, hai người cùng Giang bà nội và Giang mẹ ở phòng khách nghỉ ngơi chốc lát, rồi quyết định trước đến Hứa gia vấn an Hứa Bách Hàm và Giang Vong.

Giang bà nội và Giang mẹ liền gọi người cầm ra quà tặng mà lúc trước Giang Hoài Khê gọi điện thoại về báo bà mua giao cho Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh, sau đó vừa đưa các cô ra ngoài, vừa dặn dò Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh nhất định phải về nhà ăn cơm tối. Báo là Giang ba, Giang Hoài Xuyên và Kiều Hân nghe các cô về, họ đều báo sẽ sớm trở về nhà ăn cơm, cả gia đình cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên.

Giang Hoài Khê và Lục Tử Tranh tất nhiên là cười gật đầu đồng ý.

Khi đến Hứa gia, Hứa Bách Hàm đã phái người đứng ở cửa nghênh tiếp. Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh theo người hầu lên lầu hai. Vừa lên lầu, đến cửa thang bộ, liền nhìn thấy Hứa Bách Hàm đang ngồi ở trước khay trà ở phòng tiếp khách, mỉm cười nhìn các cô.

Khi Lục Tử Tranh nhìn thấy Hứa Bách Hàm bình yên vô sự tươi cười, nỗi lòng vẫn luôn thấp thỏm mới rốt cuộc yên ổn xuống, tăng nhanh nhịp chân, chạy nước kiệu bỏ nhào về trên hai chân của Hứa Bách Hàm: “Chị, chị không sao, tốt quá rồi, làm em sợ muốn chết...”

Hứa Bách Hàm cúi đầu, vén một sợi tóc rũ xuống sang sau tai, dịu dàng cười vuốt đầu Lục Tử Tranh, vỗ về bảo: “Ừ, là chị sai rồi, chị sẽ không bao giờ làm vậy nữa, nhé?”

Giang Hoài Khê ngồi xuống ở ghế sofa bên cạnh, cười nhẹ một tiếng nhìn họ.

Bên cạnh lại đột nhiên có một giọng nữ lạnh lùng bất hòa vang lên, cắt đứt bầu không khí ôn hòa này: “Lục tiểu thư, đó là vị trí của tôi, xin đừng tùy tiện chiếm dụng.”

Lục Tử Tranh cả kinh, vội ngẩng đầu lên nhìn về phía âm thanh, thì thấy Giang Vong ngồi ở xe lăn, vẻ mặt thản nhiên nhìn không ra tâm tình, chậm rãi đẩy hướng đi về phía các cô.

Lục Tử Tranh vội vàng đứng lên, nhìn Giang Vong một chút, lại không khỏi quay đầu, ánh mắt lo nghĩ mà nhìn phía Hứa Bách Hàm, muốn nói lại thôi.

Hiển nhiên, Giang Hoài Khê nhìn thấy Giang Vong ngồi xe lăn, cũng có chút kinh ngạc và lo lắng, nhin không được nhú mày hỏi Giang Vong: “Không phải bảo bị thương không nặng sao?”

Ánh mắt Giang Vong tìm đến phía Hứa Bách Hàm, trên mặt dường như chợt lóe lên bất đắc dĩ.

Hứa Bách Hàm liền cười tiếp lời giải thích: “Không sao mà, Hoài Khê, đừng lo lắng. Bác sĩ bảo để em ấy tạm thời tận lực bớt hoạt động trước, nhưng em ấy lại không chịu nằm, chống gậy chạy loạn khắp nơi, chị liền bảo em ấy hoặc là tạm thời dùng cái này thay đi bộ trước, hoặc là nằm yên.”

Giang Hoài Khê nhin không được dấu môi khẽ mỉm cười, ánh mắt mang theo mấy phần giễu cợt nhìn về phía Giang Vong. Một Giang Vong luôn luôn rất có chủ kiến, ngang ngược đến chín đầu trâu cũng kéo không về, lại có một ngày ngoan ngoãn nghe lời thỏa hiệp như thế. Giang Vong sống mất bình tĩnh, không chút gọn sóng đáp lại: “Tôi định thử thể hội những đau đớn của Bách Hàm khi những năm qua chỉ có thể ngồi xe lăn mà thôi.”

Con người Hứa Bách Hàm nhìn Giang Vong, trong nháy mắt ngày càng dịu dàng như nước.

Lục Tử Tranh ngồi xuống bên cạnh Giang Hoài Khê, nhin không được nhẹ giọng nở nụ cười, nhỏ giọng hỏi Giang Hoài Khê: “Nhà họ Giang các cậu đều hay ăn nói như thế hử?”

Giang Hoài Khê không đáp mà hỏi ngược lại: “Vì thế, cậu đang khen tôi sao?”

Lục Tử Tranh chớp mắt một cái, hừ nhẹ một tiếng, không tính thỏa mãn cho Giang Hoài Khê, vì thế nên không thèm trả lời.

Giang Hoài Khê hí mắt, nhìn Lục Tử Tranh cười nhẹ, cũng không tính toán, xoay chuyển đề tài, nghiêm túc hỏi Hứa Bách Hàm cùng Giang Vong: “Lúc trước nghe hai người bảo chú đi cũng đã biết chuyện, vậy hiện tại thế nào rồi?”

Giang Vong nghiêng đầu nhìn Hứa Bách Hàm một chút, khoe miệng cong lên, cười nhẹ, nhẹ giọng đáp: “Chú đi đã chấp nhận chúng tôi rồi, không sao nữa.”

Lục Tử Tranh cùng Giang Hoài Khê có chút kinh ngạc, thấy vẻ mặt của Hứa Bách Hàm bên cạnh có phần ủ ê, trực giác, hẳn là không nhẹ như mây gió như lời của Giang Vong nói thế kia.

Đúng như dự đoán, Hứa Bách Hàm cắn cắn môi, bổ sung thêm: “Cha mẹ tuy đã đồng ý bọn chị rồi, thế nhưng, có đưa ra vài yêu cầu khắc nghiệt quá đáng.”

Chập tối của ngày đó khi Hứa Bách Hàm thẳng thắn với cha mẹ, Hứa Bách Thao tuân mệnh trở về giải thích ngọn nguồn với cha mẹ, thuật lại trên cơ sở sự thật rồi tự khuếch đại lên, nào là tình sâu bất hối của Hứa Bách Hàm đối với Giang Vong, nào là không phải chị ấy thì không được, thà chết chứ không chịu khuất phục, khẩn cầu cha mẹ thay Hứa Bách Hàm cân nhắc hơn nữa, thông cảm hơn nữa, cậu cố đánh giúp Hứa Bách Hàm và Giang Vong.

Buổi tối hôm đó, Hứa ba và Hứa mẹ đồng thời mất ngủ đến trời sáng, trong nháy mắt như già thêm mười tuổi.

Hôm tiếp theo, vừa ăn xong điểm tâm, Hứa ba liền ngồi xe đi tới bệnh viện, đuổi Hứa Bách Hàm đang dứt com cho Giang Vong ra ngoài, cùng Giang Vong tiến hành một cuộc đàm phán nghiêm túc.

Ông vốn tưởng y theo tính tình của Giang Vong mà Hứa Bách Thao miêu tả với ông, và, nghe cái sự thật rằng con gái mình yêu Giang Vong còn hơn hẳn Giang Vong yêu nó, vậy có lẽ sẽ là một cuộc chiến khó đánh. Thế là ông thủ sẵn 12 vạn tình thần tới ứng đối, thế cần phải đánh một cuộc chiến vuron mình vì con gái ngọc của ông. Nhưng không ngờ, đối với mấy yêu cầu ông đề cập, Giang Vong lại không chút lưỡng lự nào, tất cả đều đồng ý.

Điều thứ nhất, là yêu cầu cơ bản nhất. Ông yêu cầu Giang Vong, thuyết phục Hứa Bách Hàm đi nước Mỹ trị chân, đồng thời, cùng đi với chị. Điều này, Giang Vong hiển nhiên là không phản đối.

Điều thứ hai, ông yêu cầu sau khi Giang Vong và Hứa Bách Hàm bên nhau, cô phải cùng Hứa Bách Hàm sống ở Hứa gia, thuận tiện cho họ để cùng giúp đỡ chiếu cố Hứa Bách Hàm. Giang Vong không có chút do dự gì, cũng đáp ứng tiếp.

Điều thứ ba, ông yêu cầu, sau khi về Hứa gia, Giang Vong phải tự mình nói rõ quan hệ giữa mình và Hứa Bách Hàm cho cha cô, hơn nữa, phải nhận được đồng ý của cha cô. Điều này, Giang Vong nhủ lòng mảy, không bằng lòng đáp ứng.

Hứa ba biết oán hận của Giang Vong đối với anh hai mình, thế là lui một bước, giải thích: “Ta không hề yêu cầu con phải tha thứ cho cha con. Chỉ là, sau này ở nhà, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy. Ít nhất, không thể để cả gia đình bọn ta, để Bách Hàm ở trước mặt cha con không ngẩng đầu lên được, thậm chí, vô cớ gánh chịu bêu danh. Yêu cầu này, cũng không quá đáng chứ?”

Giang Vong cắn môi, suy tư một lúc lâu, rốt cuộc, vẫn vì Hứa Bách Hàm, gật đầu.

Thế là, điều thứ tư, chính là yêu cầu cuối cùng của ông. Ông yêu cầu sau khi Giang Vong chờ Hứa Bách Hàm chữa chân xong, Giang Vong phải từ bỏ công việc bác sĩ, vào công ty của Hứa gia, cùng Hứa Bách Thao đồng thời quản lý công ty, hơn nữa, trong thời điểm thích hợp, sinh một đứa trẻ cho Hứa Bách Hàm.

Ông nói: “Ta chỉ có hai đứa con Bách Hàm và Bách Thao này, hai đứa nó như bảo bối đối với ta vậy. Bây giờ Bách Thao thân thiết với Bách Hàm, nhưng cuối cùng vẫn chưa thành gia, tâm tính chưa định. Ta cũng phải thay Bách Hàm để lại đường lui, chờ ta và mẹ nó sau này không còn, cũng phải để nó có đời vô ưu. Bách Hàm quá yếu lòng, không thích hợp kinh doanh, ta cũng không nhẫn tâm miễn cưỡng nó, ta và mẹ nó hi vọng nửa kia nó tìm được, là một người có thể giúp đỡ chúng ta, cho nó một đời vô ưu, chúng ta đều hi vọng, con sẽ không khiến chúng ta thất vọng.”

“Còn con nít, ta hiểu rõ tính tình của Bách Hàm, từ nhỏ nó đã vô cùng gần gũi, vô cùng yêu thích với con nít, hơn nữa, con bé lại, con bé lại thích con kiểu kia, cuối cùng cũng có một ngày, con bé sẽ nhịn không được muốn sinh một đứa cho con. Nhưng mà, con cũng biết, mười mấy năm qua, nó vì con dấn vật bản thân như vậy, thân thể làm gì còn chịu được nổi. Ta không muốn Bách Hàm có tiếc nuối, nhưng lại sợ nó bị thương hơn, vì thế, chỉ có thể trông chờ vào con thôi.”

Giang Vong yên lặng nhìn Hứa ba, một lát, lạnh nhạt nói: “Chú, con đáp ứng chú, con sẽ chứng minh cho chú và di thấy, con có thể làm được, xin mọi người yên tâm. Mọi người đối tốt với Bách Hàm, con thấy được, con cũng thay Bách Hàm cảm thấy cao hứng.”

Hứa ba nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Giang Vong không khỏi mà mềm nhũn hơn rất nhiều, tăng thêm mấy phần tán thưởng và an tâm. Xem ra, cũng không hoàn toàn là con gái mình nhất sương tình nguyện.

Nghe lời của Hứa Bách Hàm có mấy phần chán nản, Giang Vong hiếm khi mang theo chút ảm áp, nói an ủi: “Không hề quá đáng. Bách Hàm, chị không cần canh cánh trong lòng vì thế, em không ảm ức đâu.” Ánh mắt cô tìm đến phía Hứa Bách Hàm, là dịu dàng chưa từng gặp mà Giang Hoài Khê đầu đã quen biết nhiều năm với cô.

Hứa Bách Hàm đưa cô một lòng sắp đặt cho cô một nhà, Hứa ba yêu cầu cô cho Hứa Bách Hàm một gia đình có thể dựa vào. Mà này, cũng là thứ cô muốn cho Hứa Bách Hàm. Vì thế, mặc dù bên trong có mấy phần lộn nhau, nhưng giữa cô và Hứa ba, cũng coi như là không bàn mà trùng ý. Cô đồng

ý vì Hứa Bách Hàm, hơn thêm mấy phần nhượng bộ.

Lục Tử Tranh tựa ở trên người Giang Hoài Khê, cùng Giang Hoài Khê nhìn nhau nở nụ cười, nhỏ giọng cười bảo: “Thoắt cảm thấy hai người họ sáng ghê, nhưng chúng ta còn sáng hơn.”

Lời editor: Mưa lớn, cúp điện 2 lần trong lúc đang dịch, có vài đoạn phải type lại 2, 3 lần, sống trong nỗi e sợ, mưa thì ngập hẻm ngập nhà, gián bay như siêu nhân cuồng phong, cảm thấy đáng sợ với cái thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Khi đi ra từ nhà Hứa Bách Hàm, mặt trời đã lặn, sắc trời cũng muộn.

Trên đường, đang là giờ cao điểm lên ca - tan ca, Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh bị chặn trên đường vòng thứ hai, không cách nào nhúc nhích. Giang mẹ lo Giang Hoài Khê và Lục Tử Tranh lỡ hẹn nên gọi điện thoại nhắc nhở thúc giục một lần, đồng thời còn nghiêm túc hỏi Lục Tử Tranh có kiên nhẫn gì không, lái nhái cần nhẫn một hồi lâu.

Giang Hoài Khê mở bluetooth ra, tay cầm vô-lăng, không chút nghĩ ngợi mà ung dung đáp lại: “Vâng, mẹ bảo đi cầm vở ghi lại đi, Tử Tranh thích ngọt không thích chua, không ăn được đồ quá cay, không ăn rau diếp, không thích rau cần, không ăn cà, không ăn hào, không ăn...”

Lục Tử Tranh ngồi ở một bên, nghiêng đầu nhìn thần thái bình tĩnh tự nhiên của Giang Hoài Khê, không kim lòng được nhấp môi nở nụ cười nhợt nhạt.

Giang Hoài Khê cúp điện thoại, khóe mắt trông thấy Lục Tử Tranh đang cười nhìn mình, nàng cười nhẹ hỏi Lục Tử Tranh: “Cậu cứ cười trộm cái gì đấy?”

Lục Tử Tranh quay đầu trở lại, nét cười sâu sắc thêm, nhẹ nhàng ngâm nga bài hát, không hề trả lời Giang Hoài Khê, nhưng nhìn ra được tâm tình cô đang rất tốt.

Ngón trỏ của Giang Hoài Khê vượt nhẹ trên vô-lăng một thoáng, bên môi vung lên một nụ cười xấu xa, trầm ngâm một tiếng, cười nói: “Ồ, không nói hử, vậy để tôi đoán cậu đang cười trộm gì nhé.”

Lục Tử Tranh nghe vậy nhũn mày, nghiêng đầu ném một ánh mắt tò mò về phía Giang Hoài Khê.

Nét mặt Giang Hoài Khê cong cong, như có chuyện lạ bảo: “Tôi đoán nhất định là cậu đang nghĩ, ui~ sao Hoài Khê hiểu mình rõ thế ta, ui~ nhất định là cô ấy rất yêu mình, ui~ mình thực sự là có phúc ba đời, có thể có được tình yêu của cô ấy, ui...” Từng tiếng “ui” này, thực sự là đáng vẻ uốn éo rất khoa trương.

Lục Tử Tranh càng nghe, mặt càng đen, rốt cuộc, một tiếng “ui” cuối cùng của Giang Hoài Khê, kết thúc trong sự đưa tay bụm lại thẹn quá thành giận của Lục Tử Tranh: “Câm miệng, không được nói nữa.”

Giang Hoài Khê nhíu mắt nghiêng đầu nhìn Lục Tử Tranh, lông mày khẽ nhíu, dùng ánh mắt uy hiếp Lục Tử Tranh: “Buông tay hay không?”

Lục Tử Tranh nhíu mày, mắt nhìn về dòng xe cộ không hề động đậy phía trước, kiên cường mà không chịu buông tay.

Giang Hoài Khê nhìn Lục Tử Tranh chằm chằm, sóng mắt lưu chuyển, đột nhiên lông mày lại giãn ra. Lục Tử Tranh nhìn thấy ý cười gian xảo trong mắt nàng, không khỏi mà trong lòng nhảy một cái, cảm thấy đại sự không ổn.

Quả nhiên, một giây sau, Lục Tử Tranh trong cái nhìn chăm chăm định liệu trước của Giang Hoài Khê, cô tựa như đụng vào điện, nhanh chóng thu tay về, trong nháy mắt, mặt phỉếm hồng.

Giang Hoài Khê nhìn đáng vẻ đáng yêu hoang mang của cô, nhin không được nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Lục Tử Tranh cắn môi, vừa thẹn mà trừng Giang Hoài Khê: “Luuu mạnh!” Khi này, Giang Hoài Khê vậy mà, vậy mà vuron đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm lòng bàn tay cô bụm lấy miệng nàng. Giang Hoài Khê nháy mắt một cái, độ cong khóe miệng sâu sắc thêm, thông dong ngả ngón bảo: “Đối với bạn gái của mình cũng tính là lưuu mạnh ư? Tử Tranh, mới đó đã chịu (thụ) không nổi sao?” Chữ “thụ” kia, nàng đọc rõ vô cùng, hiển nhiên là có thâm ý khác.

Lục Tử Tranh hơi khép đôi mắt, khắp mặt phỉếm hồng, một tay bụm lấy lòng bàn tay bị liếm, nhẹ nhàng hừ hai tiếng, không định để ý Giang Hoài Khê nữa.

Dòng xe cộ cuối cùng tiến về phía trước từng chút, Giang Hoài Khê cũng tiến về phía trước một chút, sau đó, nàng nghiêng đầu cười nhẹ nghiêm túc hỏi Lục Tử Tranh đang tức giận: “Lẽ nào khi này tôi đoán không đúng sao?”

Lục Tử Tranh ngước nhìn đôi mắt ánh lên ý cười óng ánh của Giang Hoài Khê, trông thấy được, trong con ngươi của Giang Hoài Khê tràn đầy hình ảnh mình, nghiêm túc lại dịu dàng. Rốt cuộc, cô nhận không được cong cong khóe môi, không làm bộ giận nữa, tựa đầu vào vai của Giang Hoài Khê, nhìn dòng xe cô thật dài phía trước tạo thành chấm đỏ hồng trên con đường về nhà, mang theo ý cười dịu dàng bảo: “Chỉ là tôi đang suy nghĩ, có người nhà cảm râm quan tâm, có nhà có thể đi về, cảm giác thật tốt. Chị Bách Hàm cũng tốt, chúng ta cũng tốt, nếu như có thể mãi như vậy thì tốt rồi.” Nói xong cô dừng một chút, khẳng định nói: “Ừ, nhất định sẽ mãi như vậy.”

Tim của Giang Hoài Khê, không khỏi mà mềm nhũn, nhẹ giọng đáp một tiếng: “Ừ.”

Dòng xe cô rốt cuộc lại chuyển động, màn đêm hoàn toàn buông xuống, đèn đường hai bên đột nhiên sáng lên, đường về nhà, trở nên rõ ràng lại sáng rực.

Theo dòng xe cô đi phía trước, Giang Hoài Khê chậm chậm mà vững chãi tiến lên theo, trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười cười cảm khái bảo: “Haiz, nhưng thật ra, quan trọng nhất, chẳng lẽ không phải là có tôi thật tốt sao?”

Trong nháy mắt, thân thể Lục Tử Tranh bật lên, cắn răng nghiêng lợi nói: “Giang Hoài Khê, cậu đủ rồi đó...”

Giang Hoài Khê chỉ nhìn về phía trước, cười mà không nói.

Từ Tranh, tôi không dám chắc chắn cuộc sống như thế này sẽ còn bao lâu, nhưng tôi dám chắc với cậu, chỉ cần cậu muốn, chỉ cần tôi còn tồn tại, cuộc sống của chúng ta, sẽ nhất định y như ước muốn của cậu.

Khi đến Giang gia, Giang ba, Giang Hoài Xuyên và Kiều Hân cũng đã về đến nhà, cả gia đình ngồi vây quanh ở phòng khách, vừa nói vừa cười. Thấy Giang Hoài Khê và Lục Tử Tranh về rồi, Giang Hoài Xuyên nhìn không được trêu chọc: “Chị, nhìn bọn chị mặt mày hơn hờ dữ.”

Giang Hoài Khê nhũn mày, khẽ mỉm cười, bình tĩnh đáp lại: “Làm gì hơn em và Kiều Hân được.”

Lục Tử Tranh có hơi căng thẳng, gật gật đầu về phía Giang ba, lễ phép chào hỏi: “Chú, chú về ạ.”

Về mặt của Giang ba vẫn còn mang nghiêm túc, đáp lại cô một nụ cười nhẹ. Nhưng Lục Tử Tranh nhìn thấy, trong mắt của ông là vẻ nhu hòa và từ ái đang nhấp nhô: “Đều là người một nhà, không cần câu nệ.”

Giang bà nội lên tiếng phụ họa: “Chú con nói rất đúng.” Dứt lời, bà cười vẫy vẫy tay về phía Lục Tử Tranh: “Từ Tranh, lại bên bà nội này.” Giang Hoài Khê liền cười cười về phía Lục Tử Tranh, thả tay Lục Tử Tranh ra, ngồi xuống bên cạnh Giang Hoài Xuyên.

Lục Tử Tranh đi tới bên cạnh bà của Giang Hoài Khê, ngồi xổm xuống, ngửa đầu nhìn Giang bà nội, đáng vẻ ngoan ngoãn.

Giang bà nội đưa tay kéo tay Lục Tử Tranh qua, nhẹ nhàng vỗ vỗ, thực sự là càng nhìn càng thích. Một lát sau, bà buông lỏng tay, từng chút một tháo đi chiếc vòng tay trên tay, đưa cho Lục Tử Tranh nói: “Đây là lúc bà kết hôn với ông nội của Hoài Khê, mẹ chồng bà truyền cho bà. Một chiếc, bà đưa cho Kiều Hân rồi, còn chiếc này, hôm nay bà nội đưa nó vào tay con, cũng coi như là an tâm rồi.”

Mặt Lục Tử Tranh có hơi phấp hờng, cô nhìn về phía Giang Hoài Khê, chỉ nhìn thấy bên môi Giang Hoài Khê mang theo nụ cười nhẹ, đôi mắt nhìn cô ngập đầy dịu dàng. Hai tay Lục Tử Tranh nhận lấy vòng tay của Giang bà nội, mềm giọng đáp: “Cám ơn bà nội.”

Giang bà nội cao hứng đến nỗi mắt hí thành một đường, bà kéo Lục Tử Tranh ngồi xuống bên cạnh mình, nhìn nhìn Giang Hoài Khê đối diện, cười nói với Lục Tử Tranh: “Từ Tranh nè, thật ra lần đầu tiên con đến nhà, bà đã muốn đưa vòng tay cho con rồi.”

Lục Tử Tranh hơi ngẩn ra, có phần ngạc nhiên. Hiển nhiên, cô còn nhớ ngày đó tầm mắt như có như không của Giang bà nội lia ở trên người cô, làm cho cô như có gai ở sau lưng. Cô cho rằng, khi đó Giang bà nội đối với cô là...

Giang bà nội như nhìn ra sự không rõ của cô, sáng sủa cười bảo: “Từ Tranh nè, lúc bà mới biết Hoài Khê thích con, thật là bà không hiểu nỗi rất lâu. Nhưng mà thời gian lâu dài, thấy Hoài Khê nghiêm túc kiên trì như thế, bà cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Con cháu tự có con cháu phúc, chỉ cần Hoài Khê nó vui vẻ, bà cũng không còn ước mong gì khác. Sau đó, điều bà mỗi ngày ngóng trông chính là, khi nào Hoài Khê mới tu thành chính quả với con. Bà với mẹ nó đều hay nói bóng nói gió hỏi nó, lo lắng thay nó, còn nó hả, mỗi ngày đều ra về từ tốn chậm rãi. Ngày đầu tiên con đến chơi nhà, bà với mẹ nó đều định giúp nó một tay, nhưng nó vừa nghe nói tới việc này thì nóng nảy với bọn ta, một hơi từ chối, bảo bà thu vòng tay về, rồi vội vàng vàng chạy đi cắt ngang đối thoại của con và mẹ nó.”

Giang bà nội thở dài một hơi: “Sau đó bà nghe mẹ nó nói, việc này còn khiến con hiểu lầm, lòng tốt của bọn ta làm hỏng việc, ta cũng rất áy náy. Từ Tranh nè, con tuyệt đối đừng để trong lòng.”

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, ôn giọng nói: “Bà, con không có đâu ạ.” Cô quay đầu nhìn Giang Hoài Khê, mang theo chút tiêu tan và buồn cười khi vật đổi sao dời, Giang Hoài Khê tựa như có hơi ngại, trốn đi ánh mắt của Lục Tử Tranh, lảng sang chuyện khác hỏi Giang mẹ: “Mẹ, có thể ăn com chưa, cha và Hoài Xuyên đói rồi kìa.”

Giang mẹ nở nụ cười, đứng lên, kêu gọi mọi người: “Tất nhiên có thể, đi thôi, đi ăn com trước, ăn xong rồi chúng ta tán gẫu tiếp.”

Thế là, Giang Hoài Khê, Giang Hoài Xuyên và Kiều Hân ba người trước tiên đứng lên đi về phía phòng ăn, Giang ba theo ở phía sau, Lục Tử Tranh thì lại giúp Giang bà nội đứng dậy, hầu ở bên người bà, Giang mẹ thì lại đi ở cuối cùng, đi cùng Lục Tử Tranh. Nhân lúc Giang Hoài Khê không ở cạnh Lục

Từ Tranh - một đoạn đường ngắn ngủi, Giang mẹ đột nhiên hỏi Lục Từ Tranh: “Từ Tranh, mấy ngày này, Hoài Khê có nói với con chuyện trước đây nó đến Cát An khi còn bé không?”

Lục Từ Tranh thoáng nghĩ một hồi, trả lời: “Hình như không nói gì ạ, dì, sao vậy?”

Giang mẹ cười cười, lắc đầu nói: “Không gì, dì chỉ tùy tiện hỏi chút thôi.”

Bàn ăn, Giang bà nội ngồi ở chủ tọa, những người khác đều ngồi theo đôi theo cặp. Com tối khai bữa không lâu, Giang ba giờ ly lên, hơi nghiêng ly về phía Lục Từ Tranh, cười nói: “Từ Tranh, chú hoan nghênh con gia nhập vào nhà chúng ta.”

Lục Từ Tranh vội buông đũa xuống, cũng giờ ly lên.

Giang Hoài Xuyên giờ ly lên, nhìn Lục Từ Tranh cùng Giang Hoài Khê một chút, nhin không được ngả ngón bảo: “Cha, phải nói là gả vào chứ.”

Giang mẹ cười “haha”, thấy đáng vẻ đỏ mặt của Lục Từ Tranh, thay cô giải vây bảo: “Là gả hay là cưới, cái này phải hỏi chị con chứ.”

Lần này, mặt Lục Từ Tranh càng đỏ hơn, tuy Giang Hoài Khê bình tĩnh, cũng không khỏi mà cảm thấy lỗ tai có phần hơi nóng.

Lục Từ Tranh đỏ mặt, cùng Giang Hoài Xuyên, Giang ba nhẹ nhàng chạm cốc, nói: “Cảm ơn chú, cảm ơn mọi người.”

Kiều Hân không nhịn được cười, nói: “Hình như chị Từ Tranh đỏ mặt rồi.”

Nghe vậy, mọi người đều nhìn Lục Từ Tranh, nhin không được đều cười ha ha.

Giang Hoài Khê nhìn lỗ tai đỏ như sắp chảy máu của Lục Từ Tranh, không khỏi có chút đau lòng, hắng giọng một cái, giúp Lục Từ Tranh giải vây, lảng sang chuyện khác hỏi đến thủ tục đính hôn hai ba ngày sau của Giang Hoài Xuyên và Kiều Hân.

Bầu không khí, dần dần mà thân thiện và thoải mái lên, trong tiếng cười nói ông một lời tôi một lời của mọi người, Lục Từ Tranh cũng chậm chậm mà thả lỏng ra.

Trong bàn tiệc, Giang Hoài Khê đột nhiên đứng dậy đi tới phòng rửa tay một chuyến, hồi lâu mới quay về. Lúc trở lại, Lục Từ Tranh chú ý tới, vẻ mặt của Giang Hoài Khê dường như bất thường, không còn tự nhiên vui vẻ như mới trước, đôi mắt nặng nề, đáng vẻ mất tập trung.

Lục Từ Tranh vừa định hỏi thăm Giang Hoài Khê bị sao vậy, liền nghe thấy Giang mẹ nói về phía cô và Giang Hoài Khê: “Từ Tranh nè, con đừng để tâm nhé, giờ là chủ và di nợ con trước. Chờ một ngày Hoài Khê nó đủ thẳng thắn dũng cảm, chúng ta cũng sẽ làm một hồi chúc mừng náo nhiệt tung bừng thật vui vẻ cho các con như Hoài Xuyên và Hân Nhi nhé?” Lúc nói “Thẳng thắn dũng cảm”, Giang mẹ nhìn Giang Hoài Khê, tựa hồ trong lời có lời, ý tứ sâu xa.

Giang Hoài Khê nhìn Giang mẹ một chút, trốn tránh đi ánh mắt của Giang mẹ, trầm mặc không nói một lời, ánh mắt nặng trĩu càng thêm trầm trọng.

Lục Từ Tranh cảm thấy hơi nghi hoặc lo lắng, nhưng nhất thời lại không tiện hỏi nhiều thêm gì, chỉ ngoan ngoãn cười đáp ứng lời Giang mẹ.

Sau khi ăn xong, mọi người ở phòng khách ngồi lát nữa, rồi từng người tản đi nghỉ ngơi.

Giang Hoài Khê dẫn Lục Từ Tranh tiến vào phòng ngủ, mang cô đi tham quan từng gian phòng thường dùng thường đến của nàng, nói với cô trong tủ quần áo có một nửa quần áo mới chuẩn bị y theo kích cỡ của cô, giúp cô chuẩn bị vật dụng và quần áo tắm rửa xong, dàn xếp hết toàn bộ cho cô xong, mới nói cho cô nghe: “Từ Tranh, tôi vừa nhận được điện thoại, bây giờ phải đi ra ngoài xử lý một ít chuyện, cậu tắm xong, nếu mệt thì cũng khỏi cần chờ tôi, nghỉ sớm một chút.”

Lục Từ Tranh ôm quần áo tắm rửa, hơi sững sờ, cắn cắn môi do dự xong mới hỏi: “Khi này ăn cơm cậu mất tập trung, cũng là vì chuyện này ư?”

Đôi mắt của Giang Hoài Khê nhìn Lục Từ Tranh, bất giác lóe lên một cái, rồi cúi đầu, không nhìn Lục Từ Tranh nữa, giọng không nghe thấy mà trả lời một câu: “Ừ.”

Lục Từ Tranh tựa như buông lỏng, cong khóe môi lên khẽ mỉm cười, nói: “Ừ, không sao đâu, vậy cậu giải quyết trước đi, tôi không mệt, chờ cậu về rồi cùng ngủ.”

Giang Hoài Khê còn tính khuyên cô, nhưng thấy cô tuy rằng đáng vẻ thản nhiên nhưng lại rất kiên trì, rốt cuộc bại trận, nhẹ giọng chấp thuận: “Vây được rồi, tôi tận lực về sớm một chút.”

Lục Từ Tranh gật gật đầu, hài lòng đáp một tiếng: “Ừ, về sớm chút.”

Giang Hoài Khê quay người trước, thật sâu liếc nhìn gương mặt tràn đầy nụ cười của Lục Từ Tranh, cắn cắn môi, hơi vô thức mà nắm chặt song quyền, mới xoay người xuống lầu.

Trên hành lang ngoài văn phòng chủ nhiệm trong bệnh viện Giang gia, hai tay Giang Hoài Khê nắm lấy nhau đặt xuống trên gối, nhắm mắt tựa lưng vào trên ghế dựa, đợi chủ nhiệm Uông đã tan việc lại lần nữa đến bệnh viện. Lòng mảy của nàng nhủ lại thật chặt, đôi môi mím chặt, trong vẻ mặt, là một nỗi mệt mỏi thống khổ.

Trên hành lang yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên từng âm thanh giày cao gót va chạm với mặt đất, lạnh lạnh trong trẻo, từ xa đến gần, cuối cùng, ở trước người Giang Hoài Khê dừng lại, cản đi ánh sáng của Giang Hoài Khê, tỏa vào một bóng mờ.

Giang Hoài Khê nhú mày càng chặt thêm, chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt chính là, khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ của Liên Huyền. Lúc này, nàng ta đang mặt mày ôn hòa cười lẳng lặng nhìn mình, ý cười lại không chạm đến đáy mắt.

“Giang tiểu thư, cuối cùng đợi được cô rồi, đã lâu không gặp.” Giang Hoài Khê nghe thấy Liên Huyền nói với nàng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Giang Hoài Khê ngồi thẳng người, vẻ mặt hồ hững nhìn Liên Huyền, khẽ gật đầu về phía nàng ta, lấy đó đáp lễ, đôi môi mím chặt, không nói lời nào.

Liên Huyền cũng không để ý lạnh nhạt của nàng, bên môi vẫn chứa một nụ cười nhẹ khéo léo, tự nhiên mà ngồi xuống ở bên cạnh Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê ngồi một cách nghiêm chỉnh, ánh mắt lẳng lặng mà nhìn cửa văn phòng, lặng im không nói, chờ Liên Huyền mở miệng lần nữa.

Quả nhiên, chỉ mới chốc lát, Liên Huyền liền bại trận trong trận chiến im lặng này, nàng ta nhẹ nhàng thở dài một hơi, nghiêng đầu nhìn Giang Hoài Khê, ôn giọng nói: “Giang tiểu thư, tôi biết cô nhất định liên hệ được Từ Tranh.”

Giang Hoài Khê thu hồi tầm mắt đặt ở trên cửa, nghiêng đầu thản nhiên nhìn Liên Huyền, nhạt giọng hỏi: “Thế nên?”

Liên Huyền nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của nàng, không để ý cho lắm, vẻ mặt như cũ là hòa nhã thế kia: “Tôi muốn xin Giang tiểu thư cô giúp tôi chuyển lời cho Từ Tranh, tôi muốn hẹn cô ấy gặp mặt một lần.”

Giang Hoài Khê quay đầu về, thu tầm mắt lại, thản nhiên từ chối nói: “Tôi nghĩ đối với Từ tranh mà nói, có vài người, có lẽ gặp lại không bằng hoài niệm.”

Liên Huyền rút cuộc nhìn không được nhú nhú mày, thanh âm cũng dẫn theo chút vội vàng bảo: “Giang tiểu thư, tôi biết bây giờ trong lòng Từ Tranh khẳng định không muốn gặp lại tôi. Nhưng, đó là vì giữa tôi và cậu ấy tồn tại một ít hiểu lầm của bên thứ ba tạo thành. Tôi nói thật, tôi đã từng tổn thương Từ Tranh, nhưng khi đó tôi cũng là tình phi đặc đi, vì nó, tôi cũng đã ân hận rất nhiều năm. Nhưng hôm nay, tôi đã vì bây giờ mà từ bỏ tất cả, nếu quá là vì hiểu lầm của bên thứ ba tạo thành, để tôi và từ Tranh từ đây cả đời không qua lại nhau, tôi sao có thể chấp nhận đây? Kính xin Giang tiểu thư giúp tôi hoàn thành ước vọng.”

Giang Hoài Khê chợt nghiêng mặt đi, con ngươi sắc bén mà nhìn Liên Huyền một chút, nghiêm túc nói: “Liên tổng, cô ra nỗ lực vì Từ Tranh, đây là hành vi cá nhân của riêng cô, chẳng hề đại biểu, cô bỏ ra, Từ Tranh sẽ vì đây mà cảm động, báo đáp lại cô. Tôi hy vọng Liên tổng cô có thể hiểu rõ đạo lý này.”

Liên Huyền sững sờ nhìn Giang Hoài Khê, cắn cắn môi, nụ cười trên mặt cứng đờ, hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Là tôi lỡ lời rồi.”

Ánh mắt Giang Hoài Khê nặng nề mà nhìn mặt đất trơn bóng dưới chân, ánh chiếu của nàng cùng Liên Huyền phía trên, rõ ràng đủ nét. Nàng đột nhiên hỏi Liên Huyền: “Liên tổng, cô từng trồng hoa chưa?”

Liên Huyền tất nhiên là ngần ra, trầm mặc một chút, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, đáp: “Tôi không có thời gian.”

Vốn Giang Hoài Khê không phải hỏi Liên Huyền thật, vì thế nên không hề phản ứng đối với câu trả lời của nàng ta, chỉ trầm ngâm một chút, tiếp tục nói: “Khi bé tôi từng trồng một chậu hoa. Lúc mới bắt đầu, tôi rồi rãi ở nhà, buồn bực ngán ngẫm, thế là đối với chậu hoa ấy tất nhiên là đủ kiểu chăm sóc, nhìn nó chậm rãi trưởng thành, nụ hoa chớm nở, ngày nở rộ ngay trong tầm tay. Nhưng mà sau đó, vẫn chưa đợi đến lúc nó nở hoa, tôi đã trở nên bận rộn, thế là tôi bắt đầu bỏ lỡ thời nở hoa của nó, bỏ lỡ thời gian tưới nước cho nó, dần dần, hoàn toàn quên lãng nó. Rất lâu về sau, tôi rồi rãi lần nữa, lúc nhớ đến phải tưới nước cho nó, tôi mới phát hiện, chậu hoa ấy sớm đã tàn lụi thối rữa, bất luận tôi muốn cứu vãn thế nào, tận tâm tận lực thế nào, nó vẫn không cách nào nở rộ vì tôi lần nữa.” Nói đến đây, Giang Hoài Khê dừng một chút, nghiêng mắt nhìn Liên Huyền, vẻ mặt hồ hững lại ánh lên vẻ nghiêm nghị: “Khi đó tôi chợt hiểu, có chút bỏ lỡ, đã định trước là trở thành tiếc nuối, không cách nào đền bù. Dù sao, không phải ai, đều có thời gian, đều có yêu cầu, đều bằng lòng, chờ cô tỉnh ngộ, chờ cô hối hận. Không ai có nghĩa vụ, phải chi trả cho hối tiếc của ai. Mà tôi không có thời gian tưới nước cho hoa, cũng là tôi tình phi đặc đi, nhưng bất luận thế nào, đó cũng không thể trở thành lý do bào chữa cho tôi về sai lầm ấy. Trên bản chất, chẳng lẽ không phải là vì, lúc đó tôi còn chưa đủ quan tâm nó, ở trong lòng tôi có rất nhiều thứ còn quan trọng hơn so với nó sao?”

Liên Huyền làm gì không nghe ra nghĩa bóng của Giang Hoài Khê, trong lúc nhất thời cứng đờ ở đó, không biết đáp lại ra sao.

Hai tay của Giang Hoài Khê nhẹ nhàng ma sát với ngón tay cái, lạnh đạm nói: “Liên tổng, tôi không muốn giúp cô truyền lời cho Từ Tranh rằng tâm nguyện của cô là muốn gặp cậu ấy, cậu ấy giờ đã buông xuống chuyện quá khứ, tôi cần gì phải khiến cậu ấy thêm phiền muộn lần nữa. Đồng thời, tôi cho

rằng, cho đến bây giờ, cô vẫn chưa thực sự hiểu rõ Từ Tranh, chưa thực sự ý thức được, sai lầm năm đó của cô là gì.”

Trong lúc nói chuyện, bước chân của chủ nhiệm Uông rốt cuộc vội vã chạy tới, vừa cúi mò hôi, vừa mở cửa văn phòng, áy náy nói với về phía Giang Hoài Khê: “Xin lỗi Hoài Khê, ta tới chậm rồi.”

Giang Hoài Khê đứng lên, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, trả lời chủ nhiệm Uông: “Không có, là con phiền chứ rồi, để chú tan việc còn phải đặc biệt đến đây một chuyến.” Dứt lời, nàng nghiêng thân, gật đầu nhẹ giọng nói về phía Liên Huyền: “Ngại quá Liên tổng, không tiếp chuyện được nữa rồi.” Nói xong, nàng liền cất bước theo chủ nhiệm Uông đi về phía văn phòng.

Liên Huyền mím chặt đôi môi, một tay nắm rìa ghế khẽ run, lệ quang trong vắt trong con ngươi. Chất vấn của Giang Hoài Khê, khiến nàng ta vừa chột dạ, vừa uất ức, còn cả phần nộ nói không rõ cũng tá không xong. Nàng ta đứng lên, nhin không được thất lễ khàn giọng chất vấn Giang Hoài Khê: “Giang tiểu thư, không phải ai cũng đều có may mắn như cô, nhận được muôn vàn cung chiêu, hết thấy yêu thương, mọi việc tùy mình, đặt cô vào hoàn cảnh của tôi, chắc gì cô có thể còn thản nhiên nói ra những lời này. Giang tiểu thư, cô đang sợ cái gì, vì sao không chịu cho tôi và Từ Tranh một cơ hội?”

Bước chân Giang Hoài Khê hơi dừng lại một chút, song quyền hơi vô thức mà nắm một chốc, định thản nhiên đáp lại nàng ta gì đó, lại trong lúc nhìn thấy sổ ghi bệnh trên bàn làm việc, trong chớp nhoáng đều tiêu tan ở nơi cổ họng. Rốt cuộc, nàng cũng chỉ cắn cắn môi, cuối cùng không nói, không đáp lại Liên Huyền nữa, bước vào văn phòng, đóng cửa lại.

Ngoài văn phòng, Liên Huyền chăm chú nhìn bóng lưng Giang Hoài Khê, mãi đến khi nàng bước vào văn phòng, đóng cửa lại, để lại cho nàng ta một vùng yên tĩnh. Nàng ta cắn răng, chớp mắt một cái, một giọt nước mắt óng ánh vẫn nhin không được từ khóe mắt lướt xuống..

Trong văn phòng, chủ nhiệm Uông nghe triệu chứng mấy ngày liền tới nay của Giang Hoài Khê, dùng ống nghe bệnh dò xét tiếng tim đập và các nơi khác của Giang Hoài Khê, lòng mảy không khỏi mà chậm rãi nhướng lên. Giang Hoài Khê nhìn về mặt của chủ nhiệm Uông, tâm trạng không khỏi lộp bộp một cái, do dự hỏi: “Chủ nhiệm, là tái phát ư?”

Chủ nhiệm Uông do dự một chút, vừa mở đơn kiểm tra vừa nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Không giống, e là vấn đề trên phổi. Trước tiên đừng lo lắng, ta mở đơn khai trước rồi đi kiểm tra với con, chờ kết quả ra rồi mới nói tiếp.”

Giang Hoài Khê hơi khép hai mắt, về mặt bình tĩnh mà đáp: “Được, vậy làm phiền chú rồi.” Nhưng mà, hai tay nàng đặt ở trên gối, lại vô thức mà run nhẹ lên.

Nằm trong máy CT, Giang Hoài Khê nghe tiếng ra lệnh “Hít vào, thở ra” lạnh lẽo của máy móc, cả người không khỏi run lên một thoáng, có phần muốn nôn ọe.

Giang Hoài Khê khép mắt, ở trong lòng than thở: Nhân sinh có phải là đại để thế không, có được tất có mất, thân thể suy nhược thế này, đòi lấy muôn vàn cung chiêu hết thấy yêu thương mà Liên Huyền nói, rốt cuộc có tính là đáng giá hay không? Nếu có nếu như... Ha ha, nhưng mà nhân sinh, làm gì có nếu như gì chứ.

Trước sau trên dưới chạy nhiều phòng kiểm tra, làm xong hết thấy kiểm tra, Giang Hoài Khê đã mệt đến sắc mặt hơi trắng bệch, yếu ớt mà dựa vào ghế, gập rút thở hổn hển.

Chủ nhiệm Uông ngồi ở sau bàn làm việc, mở máy vi tính đợi chuyển hết tất cả báo cáo kiểm tra, nhìn đáng về chịu không nổi của Giang Hoài Khê, không khỏi thở dài, nói: “Hoài Khê à, thể chất con vẫn còn quá kém, sức miễn dịch quá ít, dĩ nhiên là dễ sinh bệnh rồi.”

Giang Hoài Khê nghe vậy, cười gượng gật gật đầu.

Lại qua gần mười phút, chủ nhiệm Uông cuối cùng thu đủ tất cả báo cáo, từng phần từng phần mà kiểm duyệt. Giang Hoài Khê nghỉ ngơi đủ rồi, ngồi thẳng người, sự chú ý trăm phần trăm đều quan sát về mặt của chủ nhiệm Uông. Nàng nhìn thấy, lông mày của chủ nhiệm Uông, càng nhíu càng chặt, cuối cùng, để con chuột xuống, nhìn mình, hiển nhiên đáng về có mấy phần không đành lòng mở miệng.

Giang Hoài Khê cắn cắn môi, giả vờ trấn định nói: “Chủ nhiệm, không sao đâu, xin chú cứ nói thẳng ạ.”

Trong ánh mắt của chủ nhiệm Uông nhìn Giang Hoài Khê, tránh không khỏi có mấy phần phiền muộn, ông thở dài thật dài, nói: “Hoài Khê, lần này không phải vấn đề của tim. Là vấn đề của phổi, kết luận sơ bộ hẳn là viêm màng phổi, con tới đây xem này.”

Giang Hoài Khê nắm chặt song quyền, căng rồi lại buông, từng bước từng bước, chậm chậm mà đi tới phía sau chủ nhiệm Uông, nhìn ông vạch ra ảnh CT.

Chủ nhiệm Uông nói: “Hoài Khê, trong khoang ngực của con có rất nhiều nước, nếu lấy ra hết, chắc là nhiều như chừng hai chai nước سوئی, nó đã hoàn toàn đem phổi của con chìm ngập rồi. Lúc trước bên eo con đau, cũng tức là xương sườn, cũng là vì nguyên nhân này, vì màng phổi dính liền, vì thế mới đầu sẽ đau, về sau nước càng phình càng nhiều, nổi lên tác dụng bôi trơn, con ngược lại sẽ hết đau. Hoài Khê, không thể kéo dài được nữa, con phải lập tức nằm viện, rút nước ở trong ra mới được.”

Chân Giang Hoài Khê mềm nhũn một chốc, ổn định tâm trạng một thoáng, mới vững âm hỏi chủ nhiệm Uông: “Chủ nhiệm, do nguyên nhân gì dẫn tới? Nghiêm trọng không ạ?” Chủ nhiệm Uông nặng trĩu mà lại thở dài, nói: “Nguyên nhân dẫn đến viêm màng phổi có rất nhiều, muốn chẩn đoán chính xác nguyên nhân thực sự là gì, còn phải chờ rút tích dịch ra, làm phân tích bệnh lý mới có thể xác định. Khả năng xấu nhất, chính là nam biến [1], nhưng người trẻ tuổi, phần đông là vì bệnh lao gây nên. Hoài Khê, con đừng suy nghĩ nhiều, nếu như là bệnh lao gây nên, chỉ cần quy luật uống thuốc, là có thể khỏi hẳn.

Nhưng mà, trong nháy mắt nghe thấy “Nham biến, bệnh lao”, thân thể Giang Hoài Khê gần như mềm nhũn, sắp đứng không vững. Kề đến cũng nực cười, nàng ngay lập tức nghĩ đến Lâm Đại Ngọc vì bệnh lao thổ huyết bỏ mình, mà trong nháy mắt kế tiếp, nàng nghĩ đến chính là Lục Tử Tranh, Tử Tranh của nàng.

Nàng chống thân dựa vào bàn, không chút dấu vết mà lui ra vài bước, nói ra khoảng cách với chủ nhiệm Uông, cắn cắn môi đề thanh âm căng thẳng hỏi: “Nếu là bệnh lao, vậy có lây nhiễm không ạ?” Nếu có lây nhiễm, vậy sao bây giờ, Tử Tranh sao bây giờ, liệu sẽ... Nàng quả thực không dám suy nghĩ nhiều.

Chủ nhiệm Uông nhíu lông mày, nói: “Nếu trên phổi không có ổ bệnh [2], thì sẽ không. Nhưng giờ chưa nhìn thấy phổi, vì thế không thể xác định trên phổi có ổ bệnh hay không, còn phải chờ rút tích dịch ra mới biết được. Nếu trên phổi có ổ bệnh, cần làm kiểm tra đàm, mới có thể xác định có tính lây nhiễm hay không.”

Thân thể Giang Hoài Khê nhịn không được run rẩy một hồi, thanh âm đã có phần bất ổn: “Vi thế, vẫn có khả năng sẽ lây nhiễm đúng không ạ?”

Chủ nhiệm Uông nhìn dáng vẻ chán nản chưa từng gặp của nàng, trong lúc nhất thời lại không đành lòng mở miệng trả lời. Không biết là lần thứ mấy chờ dài rồi, ông khuyên như: “Vi vậy, Hoài Khê, không thể kéo dài được nữa, con tốt nhất phải lập tức nhập viện.”

Đốt ngón tay túm lấy bàn của Giang Hoài Khê bởi vì dùng sức quá mức mà mang máng hiện ra trắng xanh, một hồi lâu sau, nàng lùi tới bàn đối diện, lắc đầu nói: “Chủ nhiệm, trước đừng nói với ba mẹ con, hai ngày nữa Hoài Xuyên và Kiều Hân sẽ đính hôn rồi, con không thể ảnh hưởng tâm tình của mọi người vào lúc này. Qua hai ngày nữa được không?” Họ đã hao tâm quá nhiều vì nàng, hiếm khi có chuyện vui mừng như vậy, nàng sao lại nhẫn tâm vào thời điểm này nói cho họ biết chuyện này chứ.

Thanh âm nàng nói nhẹ nhàng, nhưng chủ nhiệm Uông nhìn thấy, trong vẻ mặt nàng là nghiêm túc kiên định như thế. Chủ nhiệm Uông do dự một lát, rốt cuộc vẫn không lay chuyển được Giang Hoài Khê, gật gật đầu, dặn dò: “Sau lễ đính hôn ta sẽ thông báo bên phía Giang đồng, con nhất định phải lập tức nhập viện, trước kia đã kéo dài quá lâu rồi.”

Giang Hoài Khê nặng nề gật gật đầu, miễn cưỡng cười cười với ông, đáp ứng nói: “Được, con nhất định sẽ.”

Giang Hoài Khê không biết rốt cuộc mình ra khỏi bệnh viện thế nào, đến bãi đỗ xe thế nào, nàng chỉ biết là, khi nàng khởi động xe chuẩn bị về nhà, nàng mới đột nhiên có thần trí để suy nghĩ lại.

Nàng tựa ở trên ghế xe, cảm thấy khí lực toàn thân như bị cái gì rút ra vậy, vô lực đến đáng sợ. Nàng lấy di động ra, nhìn thời gian từng giây từng giây mà trôi qua, cuối cùng, cắn cắn môi, gọi đi dãy số nàng thuộc nằm lòng.

Điện thoại vừa chuyển được chỉ mới 3 giây, Lục Tử Tranh đã nhanh chóng tiếp nhận, hiển nhiên, cô đã chờ đợi rất lâu. Nghĩ tới đây, trong lòng Giang Hoài Khê không khỏi càng thêm chua xót, trong mắt có lệ đang sắp không được rơi xuống.

Nàng cực lực ổn định thanh âm của mình, làm bộ như không có gì xảy ra, nói dối lần thứ hai trong hôm nay với Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, có lẽ tối phải hơi muộn tôi mới xử lý hết sự việc, ở đây khá gần với căn hộ của tôi, vì vậy tôi xử lý xong việc tôi sẽ qua thẳng đó. Cậu không cần chờ tôi về, đi ngủ sớm một chút đi.

Nàng nghe thấy, đầu điện thoại kia, trong thanh âm của Lục Tử Tranh có thất vọng rõ rệt, nhưng vẫn sẵn sàng nói với nàng: “Ừ, được. Lúc tối về lái xe nhớ chú ý một chút, đến rồi thì gửi tin nhắn cho tôi, tối hôm nay hình như chuyển lạnh đấy, cậu chú ý một chút.”

Giang Hoài Khê khẽ khịt khịt mũi, nước mắt rốt cuộc lăn xuống, nhẹ giọng đáp lại cô: “Được, cậu yên tâm.”

Tử Tranh, xin lỗi, xin lỗi...

Giang Hoài Khê cúp điện thoại, rốt cuộc cũng không chịu được nữa, nằm nhoài trên vô-lăng, lần thứ nhất khóc ra tiếng, khóc đến uất ức như thế, tan vỡ như thế, lòng nát cõi tan như thế...

Tử Tranh, xin lỗi, tôi sợ lắm...

Tử Tranh, xin lỗi, xin lỗi...

Chú thích:

[1] nham biến: (nham: ung thư) loại 1 là chỉ quá trình tế bào u lành chuyển hóa thành tế bào u ác, loại 2 là chỉ quá trình tế bào u lành trên da chuyển hóa thành tế bào ung thư.

[2] ổ bệnh (bộ phận phát sinh bệnh trên cơ thể. Ví dụ như một phần của phổi bị vi trùng lao kết hạch làm tổn hại, bộ phận này gọi là ổ hạch lao)

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Ngoài cửa sổ, bóng đêm nặng nề, Giang Hoài Khê ôm gối ngồi ở bệ cửa trên ghế sofa, nghiêng đầu, nhìn đêm khuya đã lâm vào thành phố yên tĩnh, nhìn đèn đèn sáng chấm như sao còn sót lại của những ngôi nhà nào đó, về mặt, so với bóng đêm còn tịch mịch hơn.

Không biết, không có nàng bên cạnh, liệu Từ Tranh sẽ mất ngủ không?

Gió thổi vào từ cửa sổ nửa mở, mang đến ý lạnh man mác, kích thích đến đau đớn của thần kinh Giang Hoài Khê hơn, bất giác, khiến lông mày nàng càng nhíu chặt hơn, ôm chặt hai chân, vùi mặt vào đầu gối.

Một lần lại một lần, nàng hồi tưởng lại lúc sẩm tối Lục Từ Tranh đã nói với nàng “có người nhà cảm rằm quan tâm, có nhà có thể đi về, cảm giác thật tốt, nếu như có thể mãi như vậy thì tốt rồi”, trong về mặt ngập đầy hạnh phúc ngọt ngào và ngóng trông, còn cả khi đó, trái tim của mình bởi vì vui sướng hạnh phúc của Lục Từ Tranh mà sinh ra cảm giác hạnh phúc thỏa mãn.

Trong đầu, vang lên theo cảnh tượng này chính là, nỗi ác mộng vẫn quán quít lấy nàng của nhiều năm qua, nàng nghe trộm được bác sĩ điều trị chính thẳng thắn khẳng định với cha mẹ nàng rằng “Dù cho bây giờ phẫu thuật thành công, số tuổi thọ vẫn sẽ có ảnh hưởng, nếu bình phục tốt, có lẽ sẽ đạt đến 50“. Bàn tay ôm hai chân mình của Giang Hoài Khê, dần dần nín chặt, cẳng chân bị vùi, mang máng xuất hiện vết xanh tím.

Một người ngay cả tương lai mình cũng không thể bảo đảm, nói cho cùng thì vẫn không có tư cách theo đuổi cái gọi là hạnh phúc, cuối cùng, vẫn là khi không đi liên lụy người khác mà thôi.

Lúc rời đi, Liên Huyền chất vấn nàng: “Giang Hoài Khê, cô đang sợ cái gì?”

Câu nói này, rất nhiều người đã từng hỏi nàng, bao gồm cả bản thân nàng, cũng từng hỏi bản thân mình vô số lần, Giang Hoài Khê, rốt cuộc cô đang sợ điều gì?

Kỳ thực, đáp án là rõ ràng thế kia mà.

Ngoài Lục Từ Tranh ra, nàng còn gì để quan tâm chứ, còn gì để sợ hãi chứ.

Sợ Lục Từ Tranh hối hận, sợ Lục Từ Tranh đau lòng, sợ Lục Từ Tranh khổ sở, sợ Lục Từ Tranh thất vọng, sợ nhất, chính là nhìn thấy nước mắt của Lục Từ Tranh.

Vất vả lắm, nàng mới khiến Lục Từ Tranh vui vẻ được một chút, vất vả lắm, nàng mới khiến Lục Từ Tranh đối với cuộc sống lại lần nữa có một chút tự tin, vất vả lắm, nàng mới cho Lục Từ Tranh một gia đình lần nữa, nàng phải nói với Lục Từ Tranh rằng đòi lại mở thêm một trò đùa với hai người thế nào đây, chẳng nhẽ nàng lại phải cho cô thêm một đòn nghiêm trọng nữa sao?

Nàng phải nói với Lục Từ Tranh thế nào bây giờ, xin lỗi, tôi vẫn đang lừa cậu, thật ra, tôi sớm biết tôi không cho cậu nổi một thiên trường địa cửu.

Từ Tranh, xin lỗi, tôi phải nói với cậu thế nào đây? Biết rõ là cậu sợ mất đi, biết rõ cậu là người nếu sớm biết cuối cùng sẽ mất đi, thà tình nguyện chưa từng bắt đầu chưa từng sở hữu, nhưng lòng tôi vẫn cứ cố mang may mắn, để rồi không thắng thần với cậu. Xin lỗi, tôi vẫn cứ lừa mình dối người, vẫn cứ hy vọng xa vời rằng gạt cậu lâu thêm một chút, lâu thêm một chút nữa, để mộng đẹp của cậu, duy trì lâu hơn nữa, lâu thêm một chút nữa, tốt nhất là để sau cùng tôi có thể giấu diếm hoàn hảo cậu trọn đời, để mộng đẹp, duy trì thành thật.

Thật ra, tôi là người bết bát như thế, hèn hạ như thế, nhát gan như thế, hèn yếu như thế đấy...

Giang Hoài Khê, mày chính là một tên lừa gạt...

Có giọt nước mắt óng ánh, từ trong khe hở giữa cánh tay cùng đầu gối của Giang Hoài Khê chảy ra, theo đôi chân tròn bóng của nàng trượt xuống, cuối cùng, trong đêm khuya yên ắng, hòa tan trong một vùng thấm ướt ở ghế sofa.

Không có Giang Hoài Khê bên cạnh, trong căn nhà xa lạ này, Lục Từ Tranh trần trọc trở mình, trước sau không cách nào ngủ được, cho đến hơn ba giờ sáng, Lục Từ Tranh mới miễn cưỡng mà mong lung ngủ thiếp đi.

Hôm sau, trời mới vừa sáng, Lục Từ Tranh liền giật mình tỉnh lại. Phản ứng đầu tiên của cô chính là ngẩng đầu định nhìn gương mặt khi ngủ của Giang Hoài Khê, khi thấy gối và chăn trống không ngăn nắp, cô run lên một hồi lâu, chợt nhớ lại sự thật Giang Hoài Khê không ở nhà, không nên nổi cảm thấy buồn cười. Cô lại duy trì tư thế thường ngày bị Giang Hoài Khê ôm lấy, vẫn không nhúc nhích mà ngủ suốt cả đêm, dường như Giang Hoài Khê giúp cô nuôi thành một thói quen tai hại rồi.

Chỉ là, cả buổi sáng, Lục Từ Tranh trái đờ phải đờ, vẫn không đợi được Giang Hoài Khê về. Hiển nhiên, bên Giang ba Giang mẹ dường như cũng không rõ Giang Hoài Khê đi đâu, biết tối qua Giang Hoài Khê cả đêm không về, còn mang theo mấy phần kinh ngạc dò hỏi Lục Từ Tranh: “Hoài Khê có nói nó đi xử lý cái gì không?”

Lục Tử Tranh lắc lắc đầu, biểu thị không biết gì cả.

Tối gần buổi trưa, Giang mẹ thấy Giang Hoài Khê vẫn chưa trở về, thấy đáng về Lục Tử Tranh mất tập trung muốn gọi điện thoại rồi lại ần ần, bà hiểu ý mà gọi điện thoại hỏi thăm Giang Hoài Khê đang bận cái gì, khi nào trở về.

Thanh âm của Giang Hoài Khê bên đầu di động kia có hơi khàn, chần chờ một hồi rồi mới nói với Giang mẹ: “Tôi qua con ngủ không ngon, hình như cảm lạnh mà có phần nghiêm trọng, vừa đi bệnh viện khám thử, chủ nhiệm kê chút đơn thuốc, nói gần đây có nhiều người bị cúm, bảo con chú ý một chút. Con lo hai ngày nữa trong nhà khá bận, lây nhiễm cho mọi người thì sẽ không hay, nên hai ngày này con trước tiên không về ạ.”

Giang mẹ vừa nghe điện thoại, vừa hai mắt đảo qua Lục Tử Tranh đang vênh tai lên chăm chú nghe đối thoại của hai người, nhủ nhủ mảy nói: “Biết rõ mình thân thể kém, còn không chú ý một chút. Đừng khiến bọn ta tưởng rằng con dễ vỡ lắm, tính không về là để bọn ta lo chết sao? Không sợ bọn ta lo lắng, vậy con cũng không sợ Tử Tranh lo lắng à?”

Đầu điện thoại kia trầm mặc một lát, Giang mẹ rốt cuộc nghe thấy Giang Hoài Khê nhượng bộ bảo: “Vậy con uống thuốc, giờ đi ngủ một giấc, sẩm tối sẽ về.”

Lúc này Giang mẹ mới hài lòng bảo: “Ừ, chờ con về ăn cơm.”

Cúp điện thoại, Giang mẹ cười cười nhả nhận với Lục Tử Tranh, nói với Lục Tử Tranh: “Đi gọi điện thoại cho Hoài Khê rồi, nó nói con đừng lo lắng, nó bị cảm lạnh, phải đến bệnh viện khám một hồi, sẩm tối sẽ về, không có chuyện gì đâu.” Giang mẹ đau lòng Giang Hoài Khê, sợ nặng mệt mỏi, không nỡ khiến nàng không ngủ trưa mà chạy về, nhưng lại đau lòng căng thẳng của Lục Tử Tranh, sợ Lục Tử Tranh nghe nàng không sao mà còn không chịu về thì lại không vui, thế là dàn xếp bên trong một chốc. Lục Tử Tranh nghe vậy, về mặt rõ ràng có phần lo lắng, Giang mẹ thấy thế, ôn giọng động viên nói: “Không sao, chỉ là cảm vặt thôi, qua mấy ngày là khỏe thôi.”

Lục Tử Tranh miễn cưỡng gật gật đầu, trong lòng nhưng vẫn mang máng có phần sầu lo. Nửa năm qua, số lần cảm mạo của Giang Hoài Khê quá mức tới tấp, cô vẫn làm chưa đủ tốt, không chăm sóc Giang Hoài Khê cho tốt. Phải thế nào, mới có thể để thân thể Giang Hoài Khê khỏe mạnh chút, sức miễn dịch khá hơn chút?

Sẩm tối, gần giờ cơm, Giang Hoài Khê rốt cuộc trở về. Nàng mang một cái khẩu trang y tế to lớn, kín đáo mà che lại nửa khuôn mặt dưới của nàng, một môi không che giấu được hiện ra giữa đôi lông mày. Lục Tử Tranh nhìn đến lo lắng lại đau lòng, vội lên nghênh đón hỏi han ân cần.

Giang Hoài Khê không chút dấu vết mà kéo ra chút cự ly với Lục Tử Tranh, giữa lông mày lộ ra chút nét cười dịu dàng nhàn nhạt, an ủi Lục Tử Tranh: “Bác sĩ nói không sao, chỉ là cảm cúm thông thường. Ngày mốt Hoài Xuyên và Kiều Hân sẽ đính hôn, tôi lo sẽ lây nhiễm cho mọi người nên mới trang bị như vậy. Đừng lo lắng.”

Về mặt lo lắng của Lục Tử Tranh thoáng thả lỏng một chút, sau đó liền đau lòng mà đề nghị: “Mang khẩu trang ngọt lắm, chờ về phòng chỉ có hai người chúng ta thì tháo xuống đi.”

Giang Hoài Khê lắc đầu nói: “Lây nhiễm cho cậu thì sao bây giờ?”

Lục Tử Tranh lăm lăm nghiêm mặt nói: “Tôi không sợ.”

Con người Giang Hoài Khê trầm xuống, hồi lâu, mới bất đắc dĩ cười bảo: “Nhưng mà tôi sợ.”

Lục Tử Tranh nhủ lòng mảy lại, khản cầu: “Hoài Khê...”

Giang Hoài Khê nháy mắt một cái, cười bảo: “Mang khẩu trang có hơi ngọt thật, vì thế, tôi tới sang phòng bên cạnh ngủ nhé, vậy là tôi có thể tháo khẩu trang xuống rồi.”

Giang mẹ nhủ nhủ mảy bắt mẫn bảo: “Không sao, tháo xuống đi, con mang khó chịu, chúng ta nhìn cũng khó chịu.”

Giang Hoài Xuyên cũng gật gật đầu phụ họa.

Giang Hoài Khê lại khẳng khái không chịu tháo xuống, Lục Tử Tranh nhìn nàng nghiêm túc, thở dài, không định khó xử nàng nữa, bèn đáp ứng bảo: “Ừ, vậy cũng được.”

Lông mày của Giang Hoài Khê lúc này mới hơi giãn ra, thoáng yên lòng.

Lúc ăn cơm, Giang Hoài Khê tháo khẩu trang xuống, so với thông thả ung dung của thường ngày, hôm nay nàng vội vàng khác thường, chỉ ăn một ít cơm trắng, uống một chén canh, liền ngừng đĩa, tỏ ý ăn no rồi, lại mang khẩu trang lại.

Ăn cơm trong nhà đều sử dụng đĩa chung, may mắn thay, sau khi rửa chén xong, chúng nó sẽ được bỏ vào trong tủ khử trùng để khử trùng, điều đó khiến Giang Hoài Khê thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ăn xong cơm tối, bàn ăn giao cho đi giúp việc thu dọn, Giang ba và Giang Hoài Xuyên đi vào phòng sách của từng người để bận rộn, Giang mẹ đỡ Giang bà nội đến phòng khách xem tivi, Giang Hoài Khê bảo hơi mệt, mang theo Lục Tử Tranh lên lầu về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi lên lầu, Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh về phòng của hai người trước. Không còn người ngoài nữa, lúc này Lục Tử Tranh mới không kiêng

kì mà đưa tay lần mò cái trán của Giang Hoài Khê, xác nhận nhiệt độ của người nàng, tay lại tiếp tục dò xuống, muốn tháo cái khẩu trang làm Giang Hoài Khê khó chịu. Giang Hoài Khê lại nhanh tay lẹ mắt mà đưa tay ngăn lại động tác của cô, cười nói: “Định chơi đánh lén ư?”

Lục Tử Tranh bắt đầu nói: “Hoài Khê...”

Giang Hoài Khê lại ngoan cố mà lắc lắc đầu, ra hiệu không được, Lục Tử Tranh thở dài, đành phải buộc lòng thỏa hiệp.

Giang Hoài Khê ngồi ở bệ cửa sổ trên ghế sofa, đưa tay lật qua lật lại cuốn sách Lục Tử Tranh tiện tay đặt trên khay trà, nhìn Lục Tử Tranh đã ngồi xuống ở ghế sofa đối diện, ngón trỏ cùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve trang sách, đề nghị: “Tử Tranh, sau lúc trước nói với cậu xong, tôi đã liên lạc với giáo viên bên đại học X mà cậu vẫn muốn đến, chờ Hoài Xuyên và Kiều Hân đính hôn xong, chúng ta về trường ôn tập đi, sang năm thi nghiên cứu sinh, được không?”

Lục Tử Tranh hơi ngần ra, phản ứng lại chính là vừa mừng vừa sợ, bán tín bán nghi nói: “Tôi tưởng rằng việc này, có lẽ còn phải đợi thêm hồi lâu mới có thể thực hiện chứ, Hoài Khê, bên chỗ chú dì, bên chỗ công ty có thể ư?”

Giang Hoài Khê giãn mặt mày ra, con ngươi dịu dàng, cười nói: “Cậu chỉ cần nói cho tôi biết là cậu muốn hay không thôi, được chứ?”

Lục Tử Tranh chần chờ chốc lát, vẫn tuân theo lựa chọn của lòng, gật gật đầu, nói: “Tôi muốn, chúng ta cùng đi nhé.”

Giang Hoài Khê nghe được từ “cùng đi” này, lòng như bị kim đâm một hồi, thoáng chốc có đau đớn chậm rãi ửng lên. Nàng giả vờ như không có gì xảy ra, ngón trỏ vtu nhẹ vào kính bàn trà, tiếp tục nói: “Có điều, thân thể trước đây của tôi không tốt cho lắm, cả hồi lâu vẫn chưa đi kiểm tra, không biết tới lúc kiểm tra sức khỏe sẽ có vấn đề gì hay không. Vì thế, tôi định sẵn trước lúc đi, tự mình đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe một lần trước, đúng lúc kiểm tra xem thân thể có chỗ nào không ổn hay không, rồi nhân tiện có thời gian chậm rãi cải thiện trước luôn, cậu đi cùng tôi có được không?”

Lục Tử Tranh chưa từng phiền muộn vì thân thể mình bao giờ, vì thế cũng không rõ, kiểm tra sức khỏe nhập học nghiên cứu sinh cần kiểm tra cái gì, nghiêm ngặt hay không, bệnh gì sẽ ảnh hưởng nhập học, chỉ là nghe Giang Hoài Khê nói như thế, cũng cảm thấy có chút lý lẽ, lại nghe được có thể biết những chỗ cần cải thiện của thân thể Giang Hoài Khê, liền lời nghe lẽ phải mà gật đầu đáp ứng nói: “Được.”

Giang Hoài Khê do dự chốc lát, nói: “Kể ra, cậu có lẽ cũng rất lâu không kiểm tra thân thể rồi nhỉ, nếu cùng đi, thì đồng thời làm kiểm tra luôn đi.”

Lục Tử Tranh hiển nhiên không có dị nghị, gật gật đầu.

Giang Hoài Khê không chút biến sắc mà thờ phào nhẹ nhõm ở trong lòng, hít một hơi, tiếp tục tiến lên: “Vây, ngày mai chúng ta đi nhé, vậy thì qua mấy ngày nữa là sẽ có báo cáo kiểm tra, nếu không có gì đáng ngại, chúng ta có thể mau chóng xuất phát rồi.”

Lục Tử Tranh hơi hơi kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ Giang Hoài Khê vội vã thế này. Nhưng cô hơi suy tư, cũng cảm thấy hợp tình hợp lý, cô cũng không có lý do gì để phản đối, không phải sao? Thế là, cô mỉm cười, gật gật đầu đáp ứng.

Lục Tử Tranh chống khuỷu tay trên bàn trà, một tay chống cằm, nhìn Giang Hoài Khê, tựa như nghĩ tới điều gì, cười có mấy phần thoải mái và gian trá, nói với Giang Hoài Khê: “Hoài Khê, tôi thấy hình như cậu được toại nguyện rồi, sau cùng, dường như tôi vẫn là bị cậu bao nuôi nhỉ.” Hiển nhiên, Lục Tử Tranh là nhớ tới lần gặp mặt chính thức đầu tiên của hai người.

Tâm tư Giang Hoài Khê nặng nề, nhìn miệng cười không buồn không lo của Lục Tử Tranh, con ngươi âm thầm, nhưng vẫn kiên cường giương ý cười lên, dùng cười nhẹ để phủ định: “Cậu đây không phải là oan uổng người khác sao? Tôi cho cậu danh phận đáng hoàng mà.”

Lục Tử Tranh không nhận được bật cười, cười phụ họa bảo: “Dạ dạ dạ, là em sai rồi.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Lục Tử Tranh, nàng ở đáy lòng hỏi mình:

Nàng gặp phải Lục Tử Tranh, là chuyện may mắn nhất đời này của nàng. Mà Lục Tử Tranh gặp phải nàng, đến tột cùng là may mắn hay là bất hạnh?

Chung quy, nàng vẫn sai rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Sáng hôm sau, sau khi ăn xong điểm tâm, Lục Tử Tranh liền cùng Giang Hoài Khê đến bệnh viện kiểm tra thân thể.

Mặc dù Giang mẹ cảm thấy có hơi kỳ quái đối với chuyện trong lúc máu chốt này Giang Hoài Khê lại đi kiểm tra thân thể, nhưng bởi Giang Hoài Khê miệng mồm kỹ càng, cứ chắc chắn là không sao, hơn nữa vì hôm sau là chuyện đính hôn của Giang Hoài Xuyên, bà nhất thời không rảnh để đuổi sát không buông đối với việc này, nên không hỏi nhiều, chỉ âm thầm ghi vào trong lòng, chờ nào hết bận xong, bà phải kỹ lưỡng tra hỏi thêm nữa.

Đến bệnh viện, Giang Hoài Khê liền y theo ước hẹn với chủ nhiệm Ưông trong cuộc gọi buổi sáng, đi tìm ông, mang Lục Tử Tranh trước làm kiểm tra thân thể như nàng hôm qua, để xác định Lục Tử Tranh có bị lây nhiễm hay không. Vì để cho lòng Lục Tử Tranh không sinh nghi, Giang Hoài Khê bèn về văn phòng trước, chỉ nói với Lục Tử Tranh rằng hai người tách ra kiểm tra, tiết kiệm thời gian. Nhấn nhủ cô làm kiểm tra xong thì hội họp ở văn phòng chủ nhiệm.

Chủ nhiệm Ưông dẫn Lục Tử Tranh kiểm tra mục chức năng phổi xong, liền giao Lục Tử Tranh cho bác sĩ khác, mang theo kết quả kiểm tra về thông báo Giang Hoài Khê trước. Lúc đẩy cửa vào, ông thấy Giang Hoài Khê đang ngồi ở trước bàn làm việc của ông, chấp tay trước ngực, ngón cái chống cằm, dáng vẻ thấp thòm cau mày.

Ông khép cửa lại, trên mặt có nụ cười vui mừng.

Giang Hoài Khê thế này mới có vẻ của người trẻ tuổi chứ.

Quan hệ cá nhân của ông và cha của Giang Hoài Khê rất tốt, ông là người xem Giang Hoài Khê trưởng thành. Ông đã thấy dáng vẻ già cỗi dửng dưng như người sắp chết của Giang Hoài Khê thuở nhỏ, tuy rằng phần nhiều mọi người đều khen Giang Hoài Khê hiểu chuyện, nhưng ông lại không cho là thế. Con nít thì nên có dáng vẻ của con nít, tâm tư nặng như vậy, làm gì có thể sống vui vẻ được? Không có bận lòng, không có sợ hãi, vậy thì làm sao mà có kiên trì để cắm rễ vào cái thế giới này được?

Hồi trước, thật ra ông vẫn luôn lo lắng sợ hãi rằng một ngày, Giang Hoài Khê nói không là liền không (không muốn sống). Lại nào ngờ, mấy năm qua đây, Giang Hoài Khê lại một năm so với một năm càng khỏe lên, cả người, cũng một năm so với một năm phần chần lên. Chuyện, hình như chậm chậm bắt đầu phát triển về hướng tốt, mà then chốt khiến tất cả những thứ này thay đổi, hẳn là cô bé được mang đến vào sáng sớm kia.

Chủ nhiệm Ưông vừa khép cửa lại, Giang Hoài Khê liền đột nhiên hồi thần lại từ trong ưu tư, tay trái đẩy mặt bàn một cái, liền đứng lên, vẻ mặt mang theo chút bất an cùng chờ mong quay đầu nhìn về phía chủ nhiệm Ưông.

Chủ nhiệm Ưông nở nụ cười yên lòng đáp lại nàng, gờ tay nhẹ nhàng ngoắc ngoắc xuống, ra hiệu bảo nàng yên tâm ngồi xuống, lúc này Giang Hoài Khê mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi ngồi lại trên ghế.

Chủ nhiệm Ưông giải thích, từ bản kiểm tra trước mắt, Lục Tử Tranh tất cả bình thường, lá phổi không có bất cứ dị thường nào, các mục kiểm tra máu cũng không có vấn đề.

Kết quả này, khiến Giang Hoài Khê thoáng an tâm một chút.

Có điều chủ nhiệm Ưông lại bổ sung: “Nếu muốn hoàn toàn bài trừ lây truyền, còn phải chờ 72 giờ làm kích thích hóa cứng của thí nghiệm PPD [1].” Giang Hoài Khê hồi tưởng lại cây kim đâm vào trên cánh tay trái của nàng hôm qua. Hôm nay, chỗ kim tiêm đã nổi lên một mụn nhọt đỏ nho nhỏ. Bất giác, tay phải nàng nhẹ nhàng nắm chặt cổ tay trái, cơ thể run nhẹ lên một hồi. Sau đó, trầm ngâm một lát, đáp: “Vậy có thể dạy con phương pháp và tiêu chuẩn đo lường không ạ? Nếu có thể, con không muốn để Tử Tranh đến bệnh viện.” Bệnh viện, không phải chỗ tốt gì, đặc biệt là, nàng biết, Lục Tử Tranh không thích nơi này.

Lông mày của nàng cau lại, trong vẻ mặt là kiên trì và nghiêm túc, chủ nhiệm Ưông nhìn ra rõ ràng. Đây không phải việc khó gì, chủ nhiệm Ưông tuy có nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, gật gật đầu liền đáp ứng ngay. Sau đó, ông tựa như chợt nhớ ra gì đó, đột nhiên cười cười bảo: “Lục tiểu thư vừa hỏi ta, liệu pháp thực phẩm đối với điều dưỡng thân thể có lợi ích hay không, còn hỏi ta, ăn uống bình thường của con nên chú ý gì mới tốt.” Nói đến đây, ông ngừng lại một chút, khe khẽ thở dài, lời thâm ý thâm “Đúng là một đứa trẻ rất có lòng. Hoài Khê, phải nhanh khỏe lên để an ổn sinh sống bên con bé đấy.”

Giang Hoài Khê nghe vậy, giữa lông mày tràn đầy dịu dàng mà chủ nhiệm Ưông chưa từng gặp, nàng vừa vui vẻ vừa ừ ừ, cuối cùng, chỉ hóa thành một tiếng ngậm khẽ bên môi: “Dạ...”

Kiểm tra xong, trên đường về Giang gia, Lục Tử Tranh ngồi ở bên cạnh Giang Hoài Khê, nhử mày nhìn Giang Hoài Khê, nghiêm túc liên miên căn nhắc: “Chủ nhiệm Ưông nói chức năng tim phổi của cậu rất không ổn, ăn uống ngày thường phải đặc biệt chú ý một chút.”

“Chủ nhiệm Ưông còn nói, tuy rằng không thể làm vận động mạnh, có điều nếu có thể, bình thường cậu hãy làm một ít vận động thích hợp, rèn luyện thân thể một chút, đối với tăng cường chức năng tim phổi nhất định có ích.”

“Tôi cũng hỏi chủ nhiệm Ưông rồi, chủ nhiệm Ưông nói liệu pháp thực phẩm có lợi đối với thân thể, tôi định chờ thêm đoạn thời gian đi báo một ca học, cậu cảm thấy được không...”

Giang Hoài Khê cười nhẹ lẳng lặng nhìn Lục Tử Tranh căn nhắc liên miên xoay quanh người nàng hồi lâu, trong lòng vừa chua xót vừa ảm áp. Nàng cảm thấy, tiếp tục nghe nữa, có lẽ mũi nàng sẽ không nhịn được chua xót mất. Thế là, nàng nhẹ nhàng hít một hơi ổn định mình, sau đó đưa tay dùng ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng vùi lấy đôi môi còn đang mở ra đóng lại định nói tiếp của Lục Tử Tranh, ngả ngón nói: “Nói lâu như vậy rồi, khát nước hay không?”

Lục Tử Tranh nhử mày một cách bất mãn, giận dữ mà trừng Giang Hoài Khê một chút, há mồm cắn nhẹ ngón trỏ của Giang Hoài Khê một lát, lấy đó làm trừng phạt, nói: “Hừ, là thấy tôi nói nhiều ư?”

Giang Hoài Khê nháy mắt một cái, cười nói: “Không dám.”

Lục Tử Tranh hừ nhẹ một tiếng, không vui nói: “Không biết lòng tốt của người khác!” Cô vốn định giả vờ tức giận với Giang Hoài Khê một hồi, nhưng trong dư quang cô nhìn thấy đôi mắt Giang Hoài Khê dịu dàng lắng lặng, đáng vẻ dịu dàng nhìn chăm chăm mình, lại nhìn không được mềm lòng. Một lát sau, cô thờ dãi, bá đạo nói: “Dù sao tôi mặc kệ, cậu không muốn nghe cũng phải nghe.” Cô nhìn đôi mắt Giang Hoài Khê chăm chăm, dần giọng nghiêm túc nói: “Thế nào đi nữa, cậu nhất định phải nghe tôi, điều dưỡng tốt thân thể. Chúng ta hứa ba đời, hẹn trăm năm rồi, lệch một ngày một phút một giây cũng không được, cậu không thể lừa người.” Giang Hoài Khê nhìn Lục Tử Tranh, con người nặng nề, cổ họng hơi chuyển động, thanh âm có hơi khàn khàn mà nhẹ giọng hỏi cô: “Nếu như, tôi bất cần không thực hiện được thì làm sao đây?”

Lục Tử Tranh ngẩn ra, vẻ mặt cũng hơi âm trầm, lập tức, cô đau thương nở nụ cười, thản nhiên nói: “Tôi cùng cậu.”

Bốn mắt nhìn nhau, Giang Hoài Khê nhìn thấy trong con người Lục Tử Tranh là đầy vẻ chân thành và kiên định, hai tay bắt gác đột nhiên nắm chặt. Một hồi lâu sau, nàng dời mắt đi, cúi đầu, cố gắng bình tĩnh cười bảo: “Bao giờ cũng hay nói ngốc như vậy. Được rồi, sau này tôi nghe theo cậu là được chứ gì.”

Lục Tử Tranh nhàn nhạt cười cười, cũng không tiếp tục đề tài ấy nữa, chỉ tiếp lời: “Vừa nãy nói đến liệu pháp thực phẩm đúng không, vậy tôi nói tiếp đây. Ừ...”

Giang Hoài Khê nghiêng đầu nhìn Lục Tử Tranh, tựa như chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn nói leo vài ba câu, tâm tư, lại dần dần xuất thần ra ngoài.

Một cái ý nghĩ nào đó trong lòng nàng, dần dần mà càng ngày càng kiên định lên.

Ngày Giang Hoài Xuyên đính hôn, họ dựa theo tập tục đơn giản nhất mà ở nhà tạo một buổi lễ nghiêm túc long trọng trước, sau đó, mời người thân nhất trong nhà Kiều Hân đến, và cả nhà họ Giang cùng nhau ăn một bữa cơm trưa náo nhiệt. Cuối cùng, họ mới cùng nhau chuyển chuyển đi tới khách sạn.

Ở trong trường hợp như vậy, Giang Hoài Khê lại không tiện đeo khẩu trang, liền viện cớ thân thể có hơi khó chịu. Giang Hoài Xuyên không yên lòng, bản thân cũng sợ sẽ khiến Giang Hoài Khê bị mệt, bèn bảo nàng đến phòng tân khách ở khách sạn nghỉ ngơi đi, không cần phải đến đại sảnh yến khách xã giao, cậu sẽ bảo người đưa cơm nước lên. Giang Hoài Khê liền vui vẻ đồng ý.

Lục Tử Tranh không yên lòng Giang Hoài Khê, thế là trước khi bữa tiệc chính thức bắt đầu, cô vẫn cùng Giang Hoài Khê ở gian phòng trên lầu.

Sau khi vào phòng, Lục Tử Tranh nhìn thấy trên bàn đặt một cái ấm đun nước, chợt muốn đun ấm chút nước sôi cho Giang Hoài Khê tắm gội. Thế là cô đổ hai chai nước sôi vào, cắm nguồn điện, bắt đầu đun nóng.

Giang Hoài Khê ngồi dựa vào trên giường, cảm lấy khung ảnh đặc biệt đặt trên tủ đầu giường, ở trong là ảnh áo cưới của Giang Hoài Xuyên và Kiều Hân, trong đôi mắt có vẻ vui mừng nhàn nhạt. Cô ngẩng đầu nhìn Lục Tử Tranh đang bận rộn vì mình, đặt khung ảnh lại trên tủ đầu giường, xuống giường kéo Lục Tử Tranh qua, để cô ngồi ở bên cạnh mình.

Nàng thoáng do dự một chút rồi trưng cầu ý kiến của Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, chuyện của Hoài Xuyên đến nay cũng đã viên mãn, vì thế, tiếp đó, chúng ta có thể chuẩn bị chuyện của mình rồi. Bên nhà trường, tôi đã liên hệ xong rồi, nếu được, ba ngày sau chúng ta đến đó, đi dạo quen thuộc hoàn cảnh trước, cậu cảm thấy được không?”

Lục Tử Tranh hơi kinh ngạc, nhú nhú mày lại, băn khoăn nói: “Liệu có quá gấp hay không, bên chỗ chú dì vẫn chưa biết hết mà.”

Giang Hoài Khê cong cong khóe môi, cười nói: “Họ không là vấn đề, tôi chỉ muốn biết, cậu có vấn đề không? Cậu cảm thấy thời gian này, đối với cậu mà nói thì có thể không?” Lục Tử Tranh nhú mày nhìn Giang Hoài Khê chăm chú, thấy vẻ mặt nàng vô cùng nghiêm túc, do dự một hồi, liền thoải mái nở nụ cười, nói: “Tôi có thể, cậu ở đâu, tôi sẽ ở đó.”

Giang Hoài Khê hơi sững sờ, há miệng, sau đó, lại không nói thêm gì nữa, cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Vậy thì quyết định như thế đi...”

Trong lúc nói chuyện, di động của Lục Tử Tranh vang lên, là Giang mẹ gọi tới, nhắc Lục Tử Tranh phải xuống lầu thôi, đã chuẩn bị khai tiệc rồi.

Nghe được câu trả lời của Lục Tử Tranh, Giang Hoài Khê đoán là mẹ gọi Lục Tử Tranh xuống lầu ăn tiệc, thấy Lục Tử Tranh có hơi lo lắng nhìn mình, nàng gật gật đầu, nhẹ giọng an ủi bảo: “Tôi không sao, cậu nhanh đi xuống đi.”

Thật ra Lục Tử Tranh vốn cũng không thích trường hợp như vậy, hơn nữa cô lại lo lắng cho Giang Hoài Khê, nếu có thể, cô muốn ở trong phòng làm bạn với Giang Hoài Khê hơn. Nhưng đành chịu, bởi vì bên phía Giang ba Giang Hoài Xuyên lại hi vọng cô có thể vào tham dự. Dù rằng vẫn chưa thể danh chính ngôn thuận mà giới thiệu mình, nhưng mình ngồi ở trên bàn chính của cả gia đình họ, người sáng suốt hiển nhiên cũng có thể thấu đáo một, hai, xem như đang im lặng mà giới thiệu mình về phía người ngoài, tuyên bố địa vị của mình. Ý tốt như vậy, cô không đành lòng từ chối, càng không thể từ chối.

Thế là, dù không muốn đi nữa, Lục Tử Tranh cũng vẫn gật gật đầu về phía Giang Hoài Khê, ở trong lòng thở dài thườn thượt một hơi, rồi khỏi phòng đi xuống lầu.

Nhưng mà Lục Tử Tranh không ngờ, cô xuống lầu, cửa thang máy mở ra, trong phút chốc chuẩn bị đi ra ngoài, cô ngẩng đầu lên, lại thấy Liên Huyền ở ngoài thang máy cũng đúng lúc ngẩng đầu định bước vào thang máy.

Bất ngờ không kịp trở tay, bốn mắt giao nhau, hai người đều sững sờ, trong lúc nhất thời không có phản ứng.

Do thang máy không có ai đi ra, càng không có ai nhấn phím, cửa sắp khép lại lần nữa. Trong lúc tầm mắt của hai người càng ngày càng hẹp, Lục Tử

Tranh và Liên Huyền rút cuộc đều phản ứng lại, không hèn mà cùng đưa tay nhấn phím “mở cửa”.

Lục Tử Tranh chậm rãi đi ra thang máy, đứng lại ở cạnh Liên Huyền, lễ phép lại khách khí chào hỏi: “Liên tổng, thật là đúng dịp, đã lâu không gặp.” Sau đó, từng bước từng bước vững vàng mà đi về phía sảnh yến khách.

Liên Huyền đi theo sau Lục Tử Tranh, nghe vậy, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy kinh hỉ, xuất hiện thất vọng mang máng. Nàng ta cắn răng, đột nhiên đưa tay bắt lấy cánh tay của Lục Tử Tranh, bước chân Lục Tử Tranh dừng lại, lúc Lục Tử Tranh quay đầu lại nghi hoặc nhìn nàng ta, nàng ta chợt nở nụ cười ngọt ngào, lời nói dịu dàng lại nghiêm túc: “Tử Tranh, đêm nay mình vẫn luôn ở phòng 1314 chờ cậu, mình có chút chuyện muốn nói với cậu, khi nào cậu rảnh thì tới tìm mình một lát được không?”

Về mặt Lục Tử Tranh thần nhiên đánh giá cô gái xinh đẹp vui vẻ trước mắt này, tựa như muốn nhìn rõ nghiêm túc trong vẻ mặt của nàng ta là chân thật hay giả tạo. Một lúc lâu, cô quay thân lại, nhàn nhạt từ chối: “Xin lỗi, tôi tôi có lẽ sẽ rất bận.” Cô lắc nhẹ cánh tay, định tránh thoát khỏi tay Liên Huyền.

Liên Huyền lại không chịu bỏ ra, tăng thêm chút sức lực, kéo Lục Tử Tranh lại, trong thanh âm tràn đầy bi thương, khẩn cầu: “Tử Tranh, hãy cho mình một chút thời gian có được không, không làm chậm trễ cậu quá lâu đâu...”

Trong lòng mắt nàng ta tràn đầy chờ mong cùng khẩn cầu, nói lắp mà nhìn Lục Tử Tranh, cánh tay túm lấy Lục Tử Tranh, trước sau không dám thả lỏng.

Hai người các cô đứng giằng co ở cửa thang máy, thang máy lại tới thêm chuyến nữa, khách khứa qua lại đều không khỏi mà quảng tầm mắt tò mò về hướng các cô.

Lục Tử Tranh ác cảm với tình cảnh bị vây xem như vậy, lại địch không lại cầu xin và kiên trì của Liên Huyền, cuối cùng, cô nhẹ nhàng chậm chạp, gạt đầu xuống, đáp ứng Liên Huyền.

Chú thích:

[1] Thí nghiệm PPD: (Tuberculin Skin Test) Thí nghiệm là tiêm một lượng rất nhỏ tuberculin vào trong da (lớp mô liên kết ở trên lớp mỡ), phản ứng da với Tuberculin là một phản ứng cần thiết để chẩn đoán nhiễm lao.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Trong sảnh yến khách, tiếng người huyên náo vô cùng sôi nổi, trong lúc nhất thời Lục Tử Tranh có phần không biết nên làm gì. Cô thấy Giang ba Giang mẹ, Giang Hoài Xuyên và Kiều Hân đang nâng ly cười nói với mọi người trong bàn, nhìn không được cười nhẹ, thờ phào nhẹ nhõm ở trong lòng một hồi. May mà, Hoài Khê không xuống, phải ứng phó cả vòng như vậy, dù không mệt ngã, e rằng cũng phải vất vả khá lâu.

Giang bà nội ngồi ở trên bàn chính tọa ở đài sảnh, ngoài thi thoảng ứng phó tán gẫu với họ hàng khác của người họ nội Giang gia ra, bà vẫn luôn chú ý đến nhân viên ở cửa ra vào. Bà thấy Lục Tử Tranh vào đại sảnh là liền từ ái nở nụ cười, phát phát tay về phía Lục Tử Tranh, ra hiệu cô: “Ồ đây này, lại đây.”

Lục Tử Tranh cũng đang đánh giá xung quanh, tìm kiếm vị trí người nhà họ Giang, đảo qua chỗ trung tâm, liền nhìn thấy Giang bà nội đang cười híp đến cả mắt phát phát tay về phía cô. Cô đáp lại Giang bà nội một nụ cười, ba chân rồi lại hai bước đi về phía vị trí của bà.

Đến cạnh bàn, Giang bà nội liền khẩn thiết mà kéo tay Lục Tử Tranh, để Lục Tử Tranh ngồi xuống bên cạnh bà, sau đó, giới thiệu về phía họ hàng bên bạn trên bàn đang ngạc nhiên đánh giá Lục Tử Tranh: “Đây là nàng dâu của Hoài Khê, Tử Tranh, mọi người ăn tiệc cưới Hoài Xuyên xong rồi thì phải chuẩn bị ăn tiệc cưới Hoài Khê đi đó.” Nói xong, cũng không quan tâm vẻ mặt của người nghe, liền tự nhiên mà giúp Lục Tử Tranh giới thiệu: “Tử Tranh, đây là bác trai của Hoài Khê, đây là bác gái của Hoài Khê, đây là...”

Lục Tử Tranh nhìn thấy đối phương có phần ngạc nhiên và kinh ngạc, nhưng bị kẹt bởi Giang bà nội nên cũng không dám nói thêm điều gì, biểu cảm trên mặt có phần đặc sắc khác nhau. Lục Tử Tranh ném ánh mắt do dự về phía Giang bà nội một chút, Giang bà nội lại chỉ cười híp mắt dùng ánh mắt cổ vũ động viên cô, thế là, Lục Tử Tranh cũng không lo lắng biểu cảm của họ là ý gì, chỉ cười cười, ứng với mỗi lời giới thiệu của Giang bà nội là từng lời chào hỏi đi qua. Họ hàng bị chào hỏi thì cũng ngại thể diện, nên cũng chỉ có thể miễn cưỡng cười cười, đáp lời dăm ba từ.

Giới thiệu xong, tiệc rượu cũng sắp bắt đầu, bầu không khí trong một lúc càng thêm sôi nổi, cả phòng ồn ào náo động, vừa hay đóng lại bầu không khí có hơi lúng túng trên bàn bởi vì sự xuất hiện của Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh thấy Giang bà nội gấp đồ ăn có hơi bất tiện, cô liền tự mình động đũa giúp Giang bà nội gấp thức ăn trước. Họ hàng Giang gia nhìn dáng vẻ ấm áp vui vẻ của bà cháu hai người, trong lòng tuy có chút dị nghị với Lục Tử Tranh, nhưng cũng từ từ bình thường trở lại. Bà nội ruột người ta cũng không có ý kiến, thế làm gì tới phiền bọn họ thuyết tam đạo tứ chứ, đây không phải là lo chuyện bao đồng sao, tùy họ đi thôi.

Thế là, tất cả mọi người từ từ bỏ đi lúng túng trầm mặc của lúc đầu, bầu không khí trên bàn lại lần nữa sôi nổi, sau vài món ăn bùng lên, có vài chú đi cũng thả lỏng ra chút mà thi thoảng bắt đầu hỏi Lục Tử Tranh mấy câu, tán gẫu với cô.

Giang mẹ cười nhẹ cùng chén cạn ly với người khác, lúc quay đầu lại nhìn về phía Lục Tử Tranh để dò xét xem tình hình thế nào, thì thấy Lục Tử Tranh bên môi mang theo một nụ cười yếu ớt, thần thái an yên mà thảnh thơi trò chuyện với chú đi bên cạnh. Trong vẻ mặt của mọi người, rõ ràng đều là vui vẻ. Điều này khiến Giang mẹ không khỏi mà cũng âm thầm thờ phào nhẹ nhõm. Trước khi xuất phát, Giang Hoài Khê đã từng hỏi bà: “Mẹ, Tử Tranh là người một nhà chúng ta, chúng ta đương nhiên phải bảo vệ cô ấy, không thể để cô ấy chịu uất ức bởi bất kỳ người nào, không thể để cho bất kỳ người nào khinh thường cô ấy, thuyết tam đạo tứ chỉ chỉ chỗ chỗ với cô ấy có đúng không?”

Cổ tình lại hỏi câu này tại giờ, Giang mẹ làm gì không nghe ra nghĩa bóng của Giang Hoài Khê. Bà thờ dài, hiểu là Giang Hoài Khê nóng lòng thay Lục Tử Tranh, khiến Giang Hoài Khê yên tâm mà nói: “Người một nhà chúng ta không nói hai lời, chúng ta dĩ nhiên là phải che chở cho Tử Tranh. Đến đây, có lẽ chúng ta không để mất Tử Tranh được, để bà nội họ giá cho con bé thì con yên tâm rồi chứ?”

Giang mẹ nâng ly hớp một chút, ở trong lòng thầm thờ dài bảo: “Hoài Khê, mẹ cũng coi như là không phụ nhờ vả rồi nhĩ.”

Lúc tiệc rượu sắp kết thúc, bởi vì ngồi trò chuyện trên bàn thật vui, chúng bác đi của Giang Hoài Khê đều cười khách khí mời Lục Tử Tranh hôm nào rảnh rồi đến nhà chơi, Lục Tử Tranh đều vui vẻ cười nhận lời. Cô làm gì không nhìn ra, thân thiện của họ, bất quá là xuất phát từ che chở của Giang bà nội và người một nhà của Giang Hoài Khê đối với mình, mà che chở của phía bên Giang bà nội đối với mình, cũng bất quá là bởi vì họ che chở Giang Hoài Khê, mà Giang Hoài Khê lại che chở mình, thế là yêu ai yêu cả đường đi. Nghĩ đến đây, nghĩ đến Giang Hoài Khê, lòng Lục Tử Tranh không khỏi lại mềm nhũn ba phần, hận không thể sau khi kết tiệc, lập tức đi tìm Giang Hoài Khê.

Nhưng mà, tâm tư cô mới vừa động, bước chân không khỏi mà liền dừng lại, nhớ tới ngoài thang máy vừa nãy, ánh mắt mong đợi rạng rỡ của Liên Huyền, và lúc tách ra, một tiếng khản khản của nàng ta “Xin nhất định phải tới”. Ánh mắt của Lục Tử Tranh dần dần chuyển sang âm trầm, nhẹ nhàng thờ dài một hơi, xem ra, nhất định phải đi tìm cô ấy một chút trước rồi.

Lúc tiệc rượu chính thức kết thúc, Lục Tử Tranh đáp theo yêu cầu của Giang bà nội, đỡ bà đến cửa sảnh yến khách, đứng ở bên cạnh phía Giang bà Giang mẹ, cùng họ cung tiễn tân khách. Sau đó, Lục Tử Tranh chào hỏi với Giang mẹ một cái, báo rằng cô phải đi gặp một người bạn học, có chút việc phải rời khỏi một lát. Giang mẹ gật đầu cười, tỏ ý đã biết.

Lục Tử Tranh ra sảnh yến khách, bởi tiệc rượu mới vừa tan, thang máy eo hẹp, chúng nó đều lại còn đi xuống, Lục Tử Tranh nhìn đoàn người chen nhau chờ đợi thang máy, cô có phần nhức đầu, liền xoay người, đi về phía lối đi an toàn nhất ở giữa.

Cô giẫm từng bậc cầu thang đi về phía tầng 13, tiếng người huyền não dần dần biến mất, lòng vốn chứa một chút khó chịu cũng từ từ mà yên tĩnh lại. Lòng càng tĩnh, tinh thần của cô lại càng sáng sủa hẳn lên.

Rõ ràng là sự xuất hiện của Liên Huyền vốn có chuẩn bị từ đầu, từ trong vẻ mặt của cô ấy, Lục Tử Tranh suy đoán ra được đại khái là cô ấy đã tìm mình rất lâu rồi, hôm nay chẳng qua là ôm cây đợi thỏ ở đây mà thôi.

Giày cao gót của cô từng tiếng từng tiếng va với mặt đất, phát ra tiếng vang lạnh lạnh trầm ổn vọng lại trong hành lang không rộng. Trong tiếng vang như vậy, Lục Tử Tranh đột nhiên nhớ tới năm đó, cảnh tượng Liên Huyền xúi giục cô đeo thử giày cao gót ở trong nhà Liên Huyền. Khi đó, Liên Huyền đỡ cánh tay cô dạy cô cách bước với tư thế thanh nhã, nhưng bởi vì là lần đầu mang giày cao gót, vô luận thế nào cô đều đi xiêu xiêu vẹo vẹo vụng về không thể tả. Liên Huyền không nín cười nên bật tiếng cười nhạo, Lục Tử Tranh vừa thẹn vừa giận, đưa tay định bịt miệng Liên Huyền ngăn lại tiếng cười nhạo của nàng ta, hai người cười đùa phá phách như đứa trẻ, tiếng cười như chuông bạc nương theo tiếng đánh gót giày lạnh lạnh, vang vọng ở trong phòng gửi đồ thật lâu không thôi.

Nhớ tới cảnh tượng này, Lục Tử Tranh hơi khép hai mắt lại, xa xăm mà thờ dài thật dài một hơi.

Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ.

Lục Tử Tranh rút cuộc đi tới phòng 1314, cô chấp tay trước ngực đặt ở bên môi, nhẹ nhàng thờ phào nhẹ nhõm, sau đó, gơ tay lên, nhấn nhẹ chuông cửa.

Dù sao chẳng nữa, nếu có thể trước sau vẹn toàn, cũng coi như không uổng một cuộc quen biết vậy.

Chuông cửa vừa vang chỉ mới 3 giây, cửa phòng liền “cách” một tiếng mở ra. Liên Huyền thờ đầu ra, thấy là Lục Tử Tranh đến hẹn, hai mắt không khỏi mà lấp lánh, tràn ngập ý cười, mừng khôn kể xiết.

Nàng ta mở cửa ra, lùi xuống, sắc mặt mang theo chút ít căng thẳng và vui mừng mời Lục Tử Tranh vào cửa, bảo cô ngồi xuống sofa, sau đó rót một ly nước nóng để nguội cho Lục Tử Tranh, áy náy bảo: “Xin lỗi, ở đây chỉ có cái này thôi.”

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Không sao.”

Hai người ngồi đối diện nhau, Lục Tử Tranh cúi đầu nhìn mặt ly nước sôi yên ả để nguội bày đặt trước mặt, lẳng lặng mà đợi Liên Huyền mở miệng. Liên Huyền mang theo chút do dự cùng thấp thỏm, ánh mắt sâu đậm nhìn Lục Tử Tranh một lát, cuối cùng nhẹ nhàng nắm chặt hai tay đặt xuống trên đầu gối, bật tiếng nói: “Tử Tranh, chuyện của dì, mình rất xin lỗi. Xin lỗi vì không giúp được bất kỳ điều gì vào lúc đó cho cậu, xin lỗi vì vào lúc đó, mình còn tạo thêm phiền phức cho cậu khó chịu hơn nữa.” Lòng mảy may xinh đẹp của nàng ta hơi chau lại, đôi mắt nghiêm túc nhìn Lục Tử Tranh chăm chú, ở trong là một mảnh áy náy và hối hận thành khẩn.

Lục Tử Tranh ngẩng đầu nhìn thẳng Liên Huyền, hướng vào trong đôi mắt tràn đầy chân thành của nàng ta, nhẹ thở dài một hơi, lắc lắc đầu biểu thị không để ý đâu, rồi cũng không nói gì nữa.

Liên Huyền hơi cúi đầu, có phần thất vọng, lại mang theo chút mong đợi nói: “Tử Tranh, nếu mình nói, mình không biết Kỳ Dao sẽ đi tìm cậu, đây không phải là ý của mình, cậu sẽ tin tưởng mình ư?”

Lục Tử Tranh hơi ngần ra, cô nhìn một Liên Huyền trước mắt như tan mất về nguy trang không chê vào đâu được của trước kia, nhớ đến lúc gặp mặt một lần cuối cùng, lời thề son sắt nàng ta nói “Mình sẽ chứng minh cho cậu thấy”, hai mắt hơi khép lại, cuối cùng, nhẹ nhàng lên tiếng bảo: “Tôi tin cậu.”

Một khắc đó, cô thấy Liên Huyền đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía mình, trong đôi mắt là vui sướng không cách nào che giấu, và mặt sạch sẽ thật thà như đứa trẻ, là một mặt mà Lục Tử Tranh chưa từng gặp qua, khiến cô không khỏi hơi ngần ra. Liên Huyền nghe được câu trả lời khẳng định của Lục Tử Tranh, nàng ta tựa như thả lỏng hơn rất nhiều, trong vẻ mặt đã không còn băn khoăn của mới lúc đầu, đã hơi có vẻ điềm tĩnh của ngày thường. Nàng ta chỉ hơi trầm ngâm, tổ chức lời nói lại một lát, rồi nghiêm túc giải thích với Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, Kỳ Dao xem như là quen biết thuở nhỏ của mình, hai đứa mình cùng nhau lớn lên. Ông ngoại của Kỳ Dao là bạn rất tốt của ông nội mình, năm đó gia tộc mẹ cậu ấy cũng một thời cực thịnh. Mẹ của cậu ấy có cảnh ngộ tương tự với mẹ của mình, kết hôn vì cha mẹ chi mệnh, vì chồng ngoại tình mà tan vỡ. Nhưng khi đó, vì ông ngoại cậu ấy qua đời, họ ngoại của Kỳ Dao bởi vì giữa anh em tranh đấu di sản mà suy yếu, chia năm xẻ bảy, vô lực cũng vô tâm che chở mẹ con cậu ấy. Kỳ Dao và mẹ của cậu ấy thì bị người cha vô tình của Kỳ Dao đuổi ra khỏi cửa. Người đàn ông giàu quý tộc ấy không chia nửa phần tài sản gì cho hai người họ, bên chỗ anh em của mẹ Kỳ Dao thì không ai sẵn lòng thu dung hai người họ. Mẹ của Kỳ Dao vì thuở nhỏ đã quen sống trong nhung lụa, không có bất kỳ năng lực làm việc xã hội nào, hai người họ có một đạo cùng đường mặt lộ. Sau đó, ông nội mình vì tình cảm với ông ngoại cậu ấy năm xưa, quả thực nhìn không lọt nữa nên mới giúp đỡ họ, giúp họ tìm nhà, cho mẹ của Kỳ Dao vào công ty từ từ học lên từ việc làm đơn giản nhất, còn giúp đỡ học phí cho Kỳ Dao, cung ứng cho cậu ấy từ tiểu học lên tới đại học.”

“Vì Kỳ Dao thuở nhỏ đã vô cùng hiểu chuyện, ông nội rất thương tiếc cậu ấy, lúc mẹ cậu ấy đi công tác không ở nhà thì ông nội sẽ để tài xế đến đón cậu ấy tới nhà, bảo mẹ mình chăm giúp một chút, mình và cậu ấy rồi cũng quen thuộc dần, từ từ trở thành bạn tốt.”

Nói tới đây, Liên Huyền dừng lại một chút, uống một hớp nước, mới tiếp tục nói: “Chẳng qua, mình không ngờ, Kỳ Dao cậu ấy lại không chỉ đơn thuần coi mình là bạn tốt của cậu ấy.”

Lục Tử Tranh nghe được việc này, hai mắt hơi tròn to, đáng vẻ có phần kinh ngạc.

Liên Huyền như biết Lục Tử Tranh hiểu lầm cái gì, khoe môi cong cong cười khe khẽ, thở dài một hơi giải thích: “Không phải là cái dạng mà cậu nghĩ. Sau này, cha mình cũng quá trốn, mẹ qua đời, một đạo, cảnh ngộ của mình gần như còn khó đi hơn mấy phần so với cậu ấy khi còn nhỏ. Nhưng vì mình thì có quan hệ giữa ông ngoại và ông nội nên cần được người phụ nữ kia và đứa trẻ của cha mình ở bên ngoài. Cậu ấy như là, thấy được hy vọng cậu ấy vốn sẽ phải có. Cậu ấy đem oán hận đối với người phụ nữ cướp đi cha cậu ấy kia, từ từ chuyển sang trên mình người phụ nữ ở ngoài của cha mình, trông nom bảo vệ thứ hy vọng vốn thuộc về cậu ấy, ký thác vào trên người mình, hơn nữa vì kỳ vọng của ông nội đối với mình và cảm ân giữa cậu ấy đối với ông nội, cậu ấy ôm ấp hi vọng và chấp niệm rất lớn với mình, hi vọng mình có thể đi theo con đường cái gọi là nhân sinh hoàn mỹ mà cậu ấy và ông nội quy hoạch, không cho phép cuộc đời của mình xuất hiện bất kỳ sai lệch gì. Vì thế, khi cậu ấy biết mình muốn từ hôn với Chu Trọng An, muốn cãi lời ông nội, thậm chí không tiếc từ bỏ tất cả, cậu ấy cảm thấy không thể nhìn mình tự hủy tương lai như vậy, cậu ấy lại gạt mình, đi tìm cậu, làm những chuyện không thể tha thứ kia.”

Lục Tử Tranh chưa hề ngờ Kỳ Dao thờ ơ xỏ người, thân nhiên miệt thị sau lưng mình, lại là câu chuyện như vậy. Trong lúc nhất thời, cô có phần thổn thức cảm khái, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Liên Huyền đứng lên, đứng thẳng tắp mà nhìn Lục Tử Tranh, chân thành nói: “Tử Tranh, xin lỗi, cấp ba chuyện Kỳ Dao đến tìm cậu, mình vậy mà không biết gì cả. Xin lỗi, năm đó mình vì lợi ích của mình, nói lời không lựa tổn thương cậu, tổn thương tình cảm của chúng ta. Vì tất cả hành vi tổn thương cậu xuất phát từ tư lợi của mình và Kỳ Dao, mình xin lỗi cậu.” Dứt lời, nàng ta trịnh trọng khom người xuống, là tiêu chuẩn cúi chào 90 độ.

Lục Tử Tranh kinh hãi, sắc mặt nghiêm nghị, đưa tay ra, định nâng dậy người Liên Huyền.

Liên Huyền đứng thẳng người lên, hai mắt nhìn thẳng Lục Tử Tranh, nghiêm túc nói: “Về thể Tử Tranh, xin cậu tin mình, mình từ đầu tới cuối, chưa bao giờ xem tình cảm là trò đùa, xưa nay, chưa bao giờ ập ú suy nghĩ đùa bỡn cậu, lời đã nói của mình với cậu, chuyện đã từng cam kết, chúng nó đều là nghiêm túc, xuất phát từ chân tâm. Cũng cảm ơn cậu, cho mình dũng khí và quyết tâm, để mình quyết định dũng cảm theo đuổi nhân sinh mình muốn.”

Ánh mắt Lục Tử Tranh thâm trầm mà nhìn Liên Huyền chăm chú thật lâu, rốt cuộc, khoe môi lộ ra một vệt ý cười nhẹ nhẽ. Cô thở dài nói: “Liên Huyền, mình chấp nhận lời xin lỗi của cậu. Thật ra Kỳ Dao đã từng nói đúng một câu với mình, mình không cách nào chân chính hiểu thế giới thật sự của các cậu. Mình biết, các cậu đều có bất đắc dĩ và nỗi khổ tâm của chính mình, tuy rằng cái này không thể trở thành lý do chính đáng để các cậu tổn thương mình, nhưng, mình đồng ý thứ hiểu các cậu.”

Liên Huyền nghe Lục Tử Tranh đôi xưng hô, thấy thần thái hào phóng thông dong của Lục Tử Tranh, biết cô là thật tha thứ nàng ta. Trên mặt của nàng ta có nét cảm động và vui sướng đan xen lướt qua, hai mắt trong lúc nhất thời ánh nước trong vắt, xán lạn như ngôi sao. Đôi mắt nàng ta gọi tình ân tình mà nhìn Lục Tử Tranh, lúng túng định muốn cầu xin: “Về thể, Tử Tranh, có thể không...” Có thể cho mình thêm một cơ hội hay không?

Nhưng mà, lời lại bị tiếng chuông di động đột nhiên vang lên của Lục Tử Tranh cắt ngang.

Nàng ta nhìn thấy khoe môi Lục Tử Tranh giãn ra nụ cười xán lạn, tiếp nhận điện thoại, nghe cô ôn giọng đáp trả: “Ừ, tôi đã xong rồi, ừ, chờ chút, tôi lập tức xuống ngay...” Lòng của Liên Huyền, từ từ chìm xuống dưới.

Lục Tử Tranh cúp điện thoại, khom lưng, bụng ly lên, lấy nước thay rượu, nhẹ nhàng nâng ly về phía Liên Huyền. Mặt mày cô cong cong, uống một hơi

cạn sạch, mỉm cười về phía Liên Huyền nói: “Gặp lại, vẫn là bạn.” Sau đó, cô buông ly xuống, xin từ biệt: “Mình còn có việc phải đi trước đây, có cơ hội thì nói thêm nhé.”

Liên Huyền khép hai mắt lại, nuốt xuống cay đắng và mắt mát tràn đầy trong lòng, dừng khi dần dần biến mất. Cuối cùng, nàng ta chỉ nhẹ nhàng dịu dàng đáp: “Ừ, dọc đường cậu cẩn thận.”

Lục Tử Tranh đầu môi cười nói: “Được, mình sẽ mà, tạm biệt.”

“Ừ, tạm biệt.”

Liên Huyền đưa mắt nhìn bóng lưng từng bước đi xa của Lục Tử Tranh, cay đắng, dần dần treo leo lên lông mày.

Hữu hoa kham chiết trực tu chiết, mặc đãi vô hoa không chiết chi [1]. Tử Tranh, hoa kỳ của cậu, mình đã thật là bỏ lỡ triệt để rồi phải không...

Chú thích:

[1] Hữu hoa kham chiết trực tu chiết, mặc đãi vô hoa không chiết chi: Có hoa là phải hái, đợi khi hoa tàn đã muộn màng, thực ra về sau dịch theo nghĩa đen là đợi khi không còn hoa thì làm chi còn hoa để mà hái. (Trích từ: Kim lữ y – thơ Đường – Đỗ Thu Nương)

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Trong thang máy, Lục Tử Tranh hơi mệt mỏi, rõ ràng đã không còn tự nhiên và thoải mái của khi nãy đứng trước mặt Liên Huyền. Cô hơi khép hai mắt, im lặng đứng dựa tường, đủ loại văng lai của cô và Liên Huyền như đèn kéo quân nhanh chóng xoay tròn chớp lóe ở trong đầu cô. Lòng của cô, vì cái quá khứ của mình và Liên Huyền kia, bất giác mà có chút đau đớn và thất vọng.

Trương Ái Linh nói: “Đúng lúc gặp đúng người, là một loại duyên phận; đúng lúc gặp sai người, là một loại bất hạnh; sai lúc gặp đúng người, là một loại bất đắc dĩ, sai lúc gặp sai người, là một loại tàn nhẫn.”

Liên Huyền, vậy giữa chúng ta rốt cuộc là loại nào?

Thang máy từ từ đi xuống, cuối cùng chậm chậm mở ra sau một tiếng “ding dong”. Lúc bước ra khỏi thang máy, đi về hướng phòng Giang Hoài Khê nghỉ ngơi, khúc môi của Lục Tử Tranh, dần dần toát ra một nét cười nhẹ nhàng thoải mái.

Liên Huyền, có lẽ là ý trời, có lẽ là vận mệnh, chúng ta đã định trước là sẽ lỡ nhau. Cảm ơn vì lúc đầu cậu đã để tôi biết cái gì gọi là yêu, sau cùng để cho tôi biết, lòng người và tình cảm cũng không có xấu xí khó lường như vậy. Rồi cuối cùng cậu sẽ tìm được đúng người thôi, mà tôi, đã tìm được người tôi yêu nhất rồi.

Vì thế, cùng nhau bước về trước nhé.

Trong phòng, Giang Hoài Khê nghe được tiếng cửa mở, nàng tắt tivi, nghiêng đầu nhìn Lục Tử Tranh, trong ánh mắt tràn đầy nét cười tình mặc.

Lục Tử Tranh vào cửa, ngồi xuống bên cạnh Giang Hoài Khê, nắm lấy cánh tay của nàng, nhẹ kê cằm đặt trên vai nàng, mềm giọng chịu lỗi: “Ngại quá, để cậu chờ lâu thế này.”

Giang Hoài Khê kiểm chế xung động định cúi đầu hôn trán cô, nàng chỉ nhẹ nhàng cúi đầu cọ má vào trán Lục Tử Tranh một lát, mang theo chút nét cười thông dong bảo: “Nếu thật sự ngại khi để tôi chờ, vậy lần sau trước khi ra ngoài cậu có thể chọn quần áo, thay quần áo nhanh chút được không.”

Nhất thời Lục Tử Tranh phì cười ra tiếng, buông lỏng ra cánh tay Giang Hoài Khê, bắt măn nguy biện bảo: “Đấy đều là thời gian bình thường phải dùng bộ.”

Giang Hoài Khê nhú mày lên giọng hỏi ngược lại: “Cậu chắc chắn chứ?”

Lục Tử Tranh quanh co một hồi thì không còn sức lực nữa, khẽ hừ một tiếng, đứng lên nói sang chuyện khác: “À, đi thôi, hình như có thể về nhà rồi.”

Giang Hoài Khê nhìn dáng vẻ đáng yêu đuối lý lại không muốn thừa nhận của Lục Tử Tranh, nàng nhìn không được cong cong khúc môi, buông tha cô, đáp ứng bảo: “Ừ, đi thôi, bên cha mẹ đã để lại một tài xế cho chúng ta, họ cùng phía bà nội và Hoài Xuyên về trước rồi.”

Trên đường về Giang gia, Lục Tử Tranh thấy Giang Hoài Khê vẫn sung sướng như thường, không có chút đáng vẻ tò mò mình khi nãy đi làm chuyện gì cả, cô nhìn không được dò hỏi: “Hoài Khê, cậu không tò mò khi nãy tôi đi làm gì sao?”

Giang Hoài Khê híp mắt nhìn Lục Tử Tranh một lát, trong con ngươi tràn đầy nét cười ranh mãnh, ung dung bảo: “Vì tôi biết cậu nhất định sẽ không nhịn được tự mình nói cho tôi biết.” Lục Tử Tranh nhất thời mím chặt môi, đen mặt, nguẩy đầu qua nhìn ngoài cửa xe, không nói một lời. Cảm giác bị bắt thóp này, thật khiến người khác xấu hổ mà! Vậy thì giờ, Giang Hoài Khê không hỏi, cô nhất định sẽ không nói! Cô không tin, Giang Hoài Khê không có một chút lòng tò mò nào.

Nhưng mà, rất lâu, Lục Tử Tranh vẫn chưa thấy Giang Hoài Khê chủ động hỏi đến, cô len lén quay đầu nhìn Giang Hoài Khê một chút, chỉ thấy Giang Hoài Khê hơi ngước đầu lên, nhắm hai mắt, trong vẻ mặt, tựa như có chút uể oải.

Lòng Lục Tử Tranh bỗng dưng liền đau buốt một hồi, chợt cũng không còn hứng thú cố ý tức giận với Giang Hoài Khê. Cô đưa tay nhẹ nhàng diu đầu Giang Hoài Khê tựa vào trên vai mình, nhẹ giọng thỏa hiệp bảo: “Được rồi, xem như cậu nói đúng, cho dù cậu không hỏi, tôi cũng muốn nói cho cậu biết. Hoài Khê, giữa tôi và cậu không có bí mật.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, Lục Tử Tranh cảm thấy đầu Giang Hoài Khê nhẹ nhàng run run một chút.

Thanh âm Lục Tử Tranh âm áp đem ngọn nguồn giải thích và xin lỗi của Liên Huyền với cô nói hết cho Giang Hoài Khê, cô thoải mái nói rằng: “Hoài Khê, tôi đã từng canh cánh trong lòng, tại sao lúc trước lại thích người xảo trá giả dối như Liên Huyền, lại từng một dạo hoài nghi, có phải là mình không hiểu lòng người hay chẳng. May mà, Liên Huyền cuối cùng tháo ra cái gút thắt này của tôi. Hoài Khê, nói thật, sau cùng tôi biết được, con si mê trước đây của tôi cũng không tính là làm người, tôi mới xem như là cuối cùng thật sự có thể triệt để mà thần nhiên buông xuống.”

Giang Hoài Khê hơi ngẩng đầu lên, nhìn Lục Tử Tranh, ánh mắt nặng nề, vẻ mặt có chút ảm đạm khó hiểu. Sau một hồi, nàng do do tìm từ, nhẹ giọng hỏi Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, nếu như... nếu như không gặp phải tôi, cậu sẽ tha thứ Liên Huyền, ở bên Liên Huyền ư?”

Thân thể Lục Tử Tranh hơi cứng đờ, sau đó, liền cúi đầu nhẹ nhàng hôn tóc Giang Hoài Khê một lát, dịu dàng cười bảo: “Hoài Khê, nhân sinh không có nếu như, không phải sao? Tôi không dám xác định nếu có nếu như sẽ là ra sao, nhưng tôi gặp phải cậu, đây là số mệnh an bài. Tôi chỉ có thể khẳng định, hiện tại và tương lai của tôi, đều chỉ có thể bên cậu, và cũng chỉ muốn ở bên cậu.”

Giang Hoài Khê tựa như than thở một tiếng không nghe gì mấy, sau đó nhẹ giọng đáp lại Lục Tử Tranh một tiếng: “Ừ, tôi biết rồi.” Nàng điều chỉnh một tư thế thoải mái, dựa vào bả vai Lục Tử Tranh, lại nhắm hai mắt rơi vào trầm tư.

Sau khi về Giang gia, Giang Hoài Khê đưa Lục Tử Tranh về phòng, mang theo chút nét cười dãn dò cô: “Nghỉ sớm một chút, ngủ ngon. Lát nữa tôi đi nói với ba mẹ chuyện chúng ta hai ngày nữa phải đi thành phố X, buổi sáng ngày mai, tôi có thể cho cậu một đáp án hài lòng.”

Lục Tử Tranh đưa tay kéo lại tay Giang Hoài Khê, chần chừ một lát rồi vẫn hỏi ra miệng: “Buổi tối có thể cùng nhau ngủ được không?” Cô cúi đầu, có hơi ngại ngùng nhìn Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê cười cười, trong ánh mắt ánh lên chút cưng nựng, trêu đùa cô bảo: “Một mình cậu đêm dài đằng đẵng gối đơn khó ngủ ư?”

Lục Tử Tranh nghe vậy xấu hổ mà mạnh miệng bảo: “Tôi sợ một mình cậu tịch mịch quá thôi?” Trong dư quang, cô đột nhiên nhìn thấy trên cánh tay của Giang Hoài Khê có một vết sưng mưng mủ, nó nằm ở trên cánh tay vô cùng trắng nõn nên nhìn thấy mà giật mình, cô lập tức nhìn chăm chăm mưng sưng ấy, căng thẳng mà hỏi Giang Hoài Khê: “Hoài Khê, trên cánh tay cậu là thế nào?” Giang Hoài Khê cúi đầu nhìn vết sưng ấy, con ngươi hơi ảm đạm, lại lập tức cười cười tự nhiên mà giải thích: “Đây là phản ứng của kiểm tra ngày hôm qua, trên tay của cậu cũng có đó, cậu nhìn thử đi.”

Lục Tử Tranh nửa tin nửa ngờ, đưa tay mình lên cẩn thận quan sát, ở phía trên chỉ có một vết nho nhỏ như bị muỗi đốt, cô vốn còn chưa phát giác: “Là cái này à? Nhưng mà, của tôi nhỏ thế này mà...”

Giang Hoài Khê nhìn phản ứng hơi khó thấy trên tay của Lục Tử Tranh, nàng cong mặt khẽ cười một cái, khoe chân mày tràn đầy sung sướng. Tử Tranh sẽ không có sao, thật sự là, quá tốt rồi. Nàng cười động viên Lục Tử Tranh: “Không sao, tôi và cậu đều giống nhau, đây đều là trong phạm vi bình thường.”

Lục Tử Tranh thấy nàng nói thần nhiên lại nghiêm túc, liền không nghi ngờ gì nàng, buông lòng, sự chú ý lại nhớ đến về đề tài định giữ lại Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê tựa như nhìn thấu tâm tư Lục Tử Tranh, nàng khe khẽ lắc đầu, nói: “Tử Tranh, bây giờ vẫn chưa được, tôi không thể buông lòng được, chờ chút nữa, chờ tôi chút nữa được không?” Trong lúc nói chuyện, Lục Tử Tranh phảng phất nhìn thấy có bi thương và thần thờ chợt ánh lên trong con ngươi Giang Hoài Khê, lúc cô sắp định tra cứu, rồi lại chỉ thấy trong mắt của nàng tràn đầy ý cười như thường. Lục Tử Tranh tưởng mình nhìn lầm, tuy có chút rầu rĩ không vui, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Giang Hoài Khê giúp Lục Tử Tranh nhẹ nhàng đóng cửa lại, nàng ngo ngẩn mà đứng hồi lâu ở trước cửa phòng, tâm tư trầm trọng. Sau một hồi, nàng nghiêng đầu, bước chân nặng nề mà đi về hướng phòng Giang ba Giang mẹ.

Đứng lại ở ngoài cửa phòng Giang ba Giang mẹ, nàng giơ tay lên nhẹ nhàng gõ gõ cửa, nói: “Ba mẹ, là con, có thể vào không ạ?”

Giang ba Giang mẹ đã đổi quần áo chuẩn bị đi ngủ rồi, đối với chuyện Giang Hoài Khê giờ này đến tìm mình có hơi kinh ngạc. Họ nhìn nhau, từ trong mắt đối phương, đều thấy được bất an. “Không gì, vào đi.”

Giang Hoài Khê nhẹ nhàng khép cửa lại, ngồi xuống ở trên ghế đối diện giường của họ. Nàng cau mày, nhìn cha mẹ có hơi thấp thỏm căng thẳng, trầm mặc hồi lâu mới định mở miệng, chợt nghe thấy Giang mẹ kinh ngạc sốt sắng mà hỏi nàng: “Hoài Khê, trên cánh tay của con là bị sao thế?”

Giang Hoài Khê cúi đầu nhìn mưng sưng đỏ trên cánh tay, hít sâu một hơi, nhìn thẳng con mắt lo lắng của cha mẹ, thẳng thắn bảo: “Đây là kết quả làm

kiểm tra của mấy ngày trước, vết sưng lớn thế này chứng tỏ PPD là dương tính.”

Trong ngực Giang ba mẹ “lộp bộp” một cái, căng thẳng nói: “Hoài Khê, con nói rõ ràng chút, xảy ra chuyện gì?”

Giang Hoài Khê bình tĩnh giải thích: “Trước có đoạn thời gian con thường ho, nửa bên khoang ngực và xương sườn đau buốt, hai ngày trước không yên lòng, nên con đi bệnh viện kiểm tra. Vốn tưởng rằng là vấn đề di lưu lại của trước đây, kết quả chủ nhiệm Uông sau khi kiểm tra lại nói không phải, ông ấy nói hẳn là viêm màng phổi, trong khoang ngực có tích dịch, che mất hơn quá nửa phổi. Nguyên nhân cụ thể gây nên tích dịch, còn phải đợi sau khi dẫn lưu (dùng phẫu thuật để dẫn mủ và dịch trong cơ thể ra ngoài) và làm phân tích bệnh lý mới biết được. Nhưng nhìn kết quả PPD hiện tại, trong lòng con đại khái nắm chắc rồi, hẳn là bệnh lao gây nên mà chủ nhiệm Uông nói.” Nàng dừng lại một chút, nói: “Ba mẹ, hai người đừng lo lắng quá, chủ nhiệm Uông nói, đây không phải là chứng bệnh vô phương chữa trị đâu ạ. Chỉ là, con muốn xin hai người giúp con giấu Tử Tranh trước, trước tiên đừng cho cô ấy biết chuyện này.” Giang mẹ nghe thế, tâm đã loạn như ma, lo lắng ưu sầu. Nhưng vừa nghe Giang Hoài Khê còn định gạt Lục Tử Tranh, bà lập tức tỉnh táo lại, cau mày phủ quyết: “Hoài Khê, không được, con còn muốn giấu Tử Tranh bao lâu, giấy cuối cùng không gói được lửa, gạt con bé suốt đến bây giờ, chúng ta đã rất áy náy rồi.”

Giang ba cũng nhũn mảy, thanh âm trầm thấp mà nghiêm túc, nói: “Hoài Khê, như vậy là không công bằng đối với Tử Tranh. Con bé là bạn đời của con, là người phải cùng con trải qua một đời, con bé có quyền biết những chuyện này, con nên sớm nói cho con bé biết hết thật.”

Giang Hoài Khê nghe chất vấn của cha mẹ, có phần đau khổ cắn cắn môi, giải thích: “Không phải con muốn gạt Tử Tranh mãi, con chỉ muốn trước tiên chờ một quãng thời gian, chờ một thời cơ thích hợp hơn nói cho cô ấy biết.” Nàng nói: “Cha mẹ, sao con có thể không áy náy chút, gì cũng không có mà đi nói với cô ấy, rồi lại ích kỷ mà ở bên cô ấy, thế thì khác gì với những kẻ cặn bã lừa cưới chứ.”

Giang ba thở dài, hỏi: “Nếu con biết, vậy tại sao còn phải sai càng thêm sai nữa, Hoài Khê, một lần nói dối rồi, sau đó sẽ là vô số lần nói dối.”

Giang Hoài Khê thấp giọng cầu xin: “Nhưng, ba, con không muốn dưới tình huống tất cả còn chưa biết còn chưa xác định như bây giờ, để Tử Tranh lo lắng sợ hãi vì con, con lại sợ, Tử Tranh không bỏ con xuống được, trong thời điểm con trị liệu tự thân tự việc rồi lại bị lây bệnh. Nếu Tử Tranh bị lây bệnh, con đời này sẽ mãi không an lòng. Ba, chủ nhiệm Uông nói, chờ sau một tháng trị liệu, dù cho có tính lây nhiễm, cũng có thể khống chế lại, tương đối an toàn mà tiếp xúc. Đến lúc ấy, con nhất định thẳng thắn tất cả với Tử Tranh, cầu xin sự tha thứ của cô ấy. Vì thế, cho con thêm một chút thời gian nữa được không? Con không biết đối với Tử Tranh thế này có phải là tốt thật hay không, nhưng đây là biện pháp tốt nhất con có thể nghĩ đến rồi. Giúp con được không ạ...” Nói đến cuối cùng, đã là giọng nghẹn ngào mang máng.

Vành mắt Giang mẹ cũng mờ hồ có nét ẩm ướt, nhìn dáng người phong phanh lại quật cường của Giang Hoài Khê, đau lòng tột đỉnh. Bà nặng nề mà thở dài, rốt cuộc vẫn thỏa hiệp, kéo kéo Giang ba cổ chấp lại, nhẹ nhàng lắc đầu về phía ông...

Sáng hôm sau, ăn cơm xong, Giang Hoài Khê liền nói cho Lục Tử Tranh, Giang ba Giang mẹ đã đáp ứng chuyện họ đi thành phố X rồi, có điều, công ty bây giờ có chút chuyện, Hoài Xuyên phải vội xuất ngoại xử lý, ba thì phải ở Lâm Châu, bên phía Giang Bắc (phía bắc Trường Giang), cần nâng giúp đỡ.

Giang Hoài Khê nói: “Cha hy vọng tôi có thể lùi lại thời gian đến thành phố X một chút, đến Giang Bắc xử lý chuyện trước rồi mới đi.”

Lục Tử Tranh một chút cũng không muốn Giang Hoài Khê khó xử, không chút do dự liền khuyên nhủ: “Không sao, chúng ta cũng không gấp gì, cứ lùi thời gian lại trước đi.”

Giang Hoài Khê chần chừ một chút, lo lắng nói: “Chỉ là, tiếp theo tôi phải đi công tác ở Giang Bắc, có lẽ ít nhất phải mười ngày nửa tháng, trong thời gian này, để cậu ở nhà một mình, tôi có hơi không yên lòng.”

Nói thật, Lục Tử Tranh cũng có chút lo lắng. Cảm giác thân thuộc đối với Giang gia, nguyên nhân lớn nhất chính là vì có Giang Hoài Khê ở đây. Nếu Giang Hoài Khê không ở đây, cô hoặc ít hoặc nhiều, cũng vẫn có hơi nhút nhát và không thanh thản. Nhưng mà, cô vẫn mềm giọng nói cười: “Cậu lo lắng cái gì, bà chú đi cũng không có nhân lúc cậu đi vắng ăn tôi đâu.” Giang Hoài Khê nghiêng nghiêng đầu, có ý thuận lời của cô, chế giễu bảo: “À, này cũng khó mà nói lắm.” Nói xong, nàng cười cười, nghiêm túc đề nghị: “Tử Tranh, tôi nghĩ, không bằng cậu đến thành phố X trước, dù sao tất cả mọi thứ bên kia tôi đều sắp xếp chuẩn bị xong hết rồi. Cậu đến bên kia cũng tự do thoải mái hơn, có thể làm quen một chút hoàn cảnh chút, chờ tôi xử lý chuyện Giang Bắc xong, liền qua đó tìm cậu hội hợp, vậy thì tôi cũng yên lòng hơn, có được không?”

Lục Tử Tranh do dự khước từ: “Không sao mà, tôi muốn ở nhà đợi cậu rồi cùng đi với cậu hơn.”

Ánh mắt Giang Hoài Khê dịu dàng, kéo Lục Tử Tranh ngồi xuống ở trước người của mình, ôm sát cô vào trong lồng ngực, ôn giọng nói: “Tử Tranh, đừng để cho tôi lo lắng có được không?”

Thanh âm của Giang Hoài Khê quá mức dịu dàng, còn mang theo chút mệt mỏi, khiến Lục Tử Tranh không cách nào từ chối. Tuy rằng Lục Tử Tranh hơi nghi hoặc về sự kiên trì hiếm thấy này của Giang Hoài Khê, nhưng cuối cùng, Lục Tử Tranh vẫn bị Giang Hoài Khê thuyết phục, đáp ứng nàng đến thành phố X quen thuộc hoàn cảnh trước. Còn đùa giỡn bảo, lúc đến Giang Hoài Khê mà không quen cuộc sống ở thành phố X, thì phải toàn quyền dựa vào cô.

Buổi tối trước khi đi, trong giấc mơ, Lục Tử Tranh cảm giác có người dựa sát vào mình, nhẹ nhàng ôm lấy cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nói gì đó, trong mơ mơ màng màng, Lục Tử Tranh phảng phất nghe được: “Xin lỗi, chờ tôi...”

Nhưng khi lúc cô giật giật tỉnh lại, bên cạnh lại không có thứ gì, chỉ nhìn thấy một mảnh bóng đêm thâm trầm bên giường. Chẳng qua, ấm áp của cái ôm kia có hơi quá mức chân thực một chút.

Lúc tiền Lục Tử Tranh ra cửa, Lục Tử Tranh cảm thấy, Giang bà nội và Giang mẹ đều có phần muốn nói lại thôi, nghi vấn của cô càng lúc càng lớn, cảm

thấy có chút dị thường, nhưng cũng không tiện tra cứu.

Cuối cùng, Giang mẹ chỉ kéo tay cô, nhẹ nhàng vỗ lên hai lần, ôn giọng dặn dò: “Từ Tranh, chăm sóc bản thân thật tốt nhé. Chúng ta nhất định sẽ để Hoài Khê mau chóng xử lý xong chuyện.”

Giang Hoài Khê tiễn cô đến sân bay, dọc theo đường đi, Lục Từ Tranh đều không nói lời gì, trong lòng cô, luôn có chút bất an kỳ lạ.

Lúc xuống xe, Giang Hoài Khê nhìn không được cười cười hỏi cô: “Cậu không có điều gì muốn nói với tôi sao?”

Lục Từ Tranh nghiêm túc nhìn Giang Hoài Khê, ánh mắt mang theo chút tìm tòi tra cứu. Trong ánh mắt nhìn chăm chăm của Lục Từ Tranh, nụ cười của Giang Hoài Khê có hơi vụt tắt, sau đó, nàng ung dung thân nhiên tránh đi ánh mắt của cô.

Cuối cùng, Lục Từ Tranh vẫn không hề hỏi gì. Cô chỉ đưa tay ôm Giang Hoài Khê, ở bên tai nàng kiên định nói: “Hoài Khê, tôi chờ cậu, chăm sóc tốt bản thân.”

Giọng của Giang Hoài Khê hơi khàn khàn, nhẹ giọng đáp ứng cô.

Trên máy bay, Lục Từ Tranh cách mặt đất 3 vạn foot, dù cho dựa vào cửa, nhưng cô cũng không dám quan sát về phía dưới. Cách Giang Hoài Khê càng xa, trong lòng cô càng trống rỗng càng bất an, hoảng sợ từ tủy sống lấy cô.

Cô ở trong lòng yên lặng mà đọc tên Giang Hoài Khê, cố gắng khiến mình an lòng một chút, may mà, lòng của cô, thật sự từng chút từng chút bình tĩnh lại. Bất thường của Giang Hoài Khê và người nhà họ Giang liên tiếp mấy ngày, Lục Từ Tranh đã phát giác ra. Cô không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nếu Giang Hoài Khê không muốn nói cho cô biết, cô cũng không muốn ép buộc Giang Hoài Khê. Cô trước sau tin tưởng, tin tưởng tất cả sắp xếp của Giang Hoài Khê làm cho cô cũng vì muốn tốt cho cô.

Sau khi xuống máy bay, ngoài sân bay liền có người của Giang Hoài Khê sắp xếp đến đón. Quả nhiên như Giang Hoài Khê nói, tất cả, nàng đều đã giúp cô sắp xếp chuẩn bị xong.

Tài xế trước tiên dẫn Lục Từ Tranh đi tới căn hộ lân cận đại học X, giới thiệu bảo mẫu đang chuẩn bị cơm tối cho cô ở trong căn hộ, nói cô biết bảo mẫu này về sau sẽ phụ trách một ngày ba bữa của cô. Sau đó, bảo cô ban đêm nhớ nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai anh ta sẽ tới đón cô đến trong đại học X đi dạo một lát, làm quen hoàn cảnh một chút.

Trong nhà, đã cẩn thận chu toàn mà chuẩn bị xong hết một chồng sách vở chuyên ngành và các sách khác. Sau khi Lục Từ Tranh ăn cơm xong, cô sắp xếp đồ dùng trong hành lý một lát, rồi ngồi ở trước bàn đọc sách ở phòng sách, vừa tùy ý lật xem sách, vừa gọi điện thoại cho Giang Hoài Khê.

Cô cười nói: “Hoài Khê, ở đây tất cả đều tốt, nếu cậu có ở đây, thì tốt hơn rồi.”

Giọng của Giang Hoài Khê có hơi nhẹ, cười chế giễu cô: “Hiếm khi có thời gian tự do của việc đọc thân lại, cậu không cố gắng quý trọng đi, chờ khi tôi đến, cậu đừng ăn năn không kịp đấy.”

Lục Từ Tranh cười đáp lại: “Cũng phải, ngày mai tôi phải hỏi tài xế thử, xem chung quanh đây có quán bar thú vị nào nhiệt nào không, xem cảnh sống về đêm của thành phố X như thế nào.”

Bên phía Giang Hoài Khê, tựa như có âm thanh va chạm của bình thủy tinh vang lên, sau đó có một giọng nữ mềm nhẹ gọi: “Giang tiểu thư, cần phải...” Lục Từ Tranh vẫn chưa nghe rõ, chợt nghe thấy Giang Hoài Khê nói với cô: “Từ Tranh, tôi có chuyện, cúp trước, cậu nghỉ sớm một chút, ngủ ngon.”

Lục Từ Tranh săn sóc bảo: “Cậu cũng vậy, làm việc xong thì nghỉ ngơi sớm chút.” Cúp điện thoại, cô lại một tay chống cằm lặng im mà không nhúc nhích trầm tư hồi lâu.

Hôm sau, cô liền theo tài xế đến trường học, tài xế tận chức tận trách mà làm hướng dẫn viên du lịch, giới thiệu hoàn cảnh trường học và xung quanh một lần cho cô, đồng thời đưa cô một tấm thẻ học sinh để thuận tiện cô ra vào, còn cả một tấm thời khóa biểu, bảo cô có thể đối chiếu với thời gian và yêu cầu của bản thân để đi nghe giảng.

Thế là, những ngày kế tiếp, Lục Từ Tranh cứ chạy tới chạy lui đến trường học hoặc về căn hộ. Ban ngày của mỗi ngày thì nghe giảng bài, đọc sách, giết thời gian ở thư viện, buổi tối gọi điện thoại cho Giang Hoài Khê, cuộc sống, quả thật đơn giản vô ưu như về lại thời đại học.

Chẳng qua, khi nghe giảng, lúc cô nghe được đoạn đặc sắc hay là có cảm nghĩ gì đó, cô đều nhìn không được quay đầu định thảo luận một phen với Giang Hoài Khê, mới nhớ lại, Giang Hoài Khê lại không ở bên cạnh. Và bao giờ cũng vậy, lúc sắp tới khi đi ngang qua sân cỏ trước thư viện, nhìn thấy tình lữ tụm năm tụm ba người trên mặt đất, cô liền nhìn không được nhớ tới Giang Hoài Khê. Lại lúc giờ xem bản đồ và hướng dẫn du lịch thành phố X, cô đều âm thầm hạ quyết tâm, chờ khi Giang Hoài Khê đến rồi, các cô nhất định phải cùng đến nơi này, nơi kia...

Cô luôn luôn mong đợi, vào một ngày khi cô mở ra cửa căn hộ, sẽ nhìn thấy, Giang Hoài Khê ngồi ở trên ghế sofa, mang theo ý cười tự nhiên nhìn về phía cô, cho cô một niềm vui bất ngờ.

Nhưng mà, hai tuần lễ trôi qua, cô trước sau đều không chờ được sự kinh hi mà cô ước ao của Giang Hoài Khê, ngược lại, ở tuần thứ ba, bất ngờ mà nhận được kinh ngạc Liên Huyền cho cô.

Buổi sáng hôm đó, khoảng thời gian như mọi ngày, cô chuẩn bị đến đại học X nghe giảng, vừa mở cửa ra, xoay người khép lại, lại xoay người ngẩng đầu

lên, đập vào mi mắt, chính là Liên Huyền thỉnh linh đi ra từ trong cửa căn hộ đối diện.

Một khắc đó, Lục Tử Tranh và Liên Huyền đều không hẹn mà ngăn cản cả người.

Sau khi phản ứng lại, ngữ khí Lục Tử Tranh mang theo ngạc nhiên, cười chào hỏi với Liên Huyền: “Liên Huyền, thật khéo, tại sao cậu lại ở đây.”

Liên Huyền cong cong nét mặt, khoe môi đỏ lên, lộ ra lúm đồng tiền mang máng ngọt ngào, thanh âm ấm áp cười bảo: “Mình tới đây giải sầu, không ngờ lại tình cờ gặp phải cậu thế này.”

Nàng ta nhìn khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của Lục Tử Tranh, trên mặt không chút biến sắc, trong lòng lại yên lặng mà cam kết đối với Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, mình rút cuộc có thể vì bản thân tranh thủ một lần, lần này, mình sẽ không buông tay nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Tối hôm đó, Lục Tử Tranh gọi điện thoại cho Giang Hoài Khê, cô không chút che giấu mà đem chuyện trùng hợp gặp phải Liên Huyền nói cho Giang Hoài Khê, trong giọng nói, tràn đầy kinh ngạc và cảm thán. Nhưng Giang Hoài Khê bên đầu điện thoại kia lại bất chợt trầm mặc vài giây, không nói câu nào. Đến khi Lục Tử Tranh hơi nghi hoặc mà kêu tên của nàng, hỏi nàng bị sao vậy, Giang Hoài Khê mới cười cười, than thở một hơi chế nhạo: “Không gì, chỉ là tôi có hơi ước ao, nếu tôi cũng có thể sớm chút đi nhận thức quang cảnh thành phố X thì tốt rồi.”

Lục Tử Tranh cười khẽ một tiếng, bất mãn nói: “Hình như cậu chưa đủ thẳng thắn lắm thì phải, cậu xác định, cậu chỉ muốn sớm chút đến xem quang cảnh thôi sao?” Ý tại ngôn ngoại, không cần nói cũng biết.

Giang Hoài Khê cười bảo: “Ừ, không phải là muốn qua với cậu đâu, đừng mơ.”

Lục Tử Tranh cười hơi lòng hơi dạ, cũng không thêm vạch trần nàng, cô tiện thể hỏi: “Vậy cậu làm sắp xong chuyện chưa? Lúc nào mới tới nhận thức quang cảnh tốt đẹp đây?”

Giang Hoài Khê trầm mặc một chút, nàng hơi hạ âm xuống, áy náy bảo: “Hình như nó phiền toái hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Tử Tranh, có lẽ phải tuần sau mới kết thúc, rồi mới qua với cậu được...”

Lục Tử Tranh không khỏi nhú nhú mày, không thể phủ nhận, trong lòng cô có chút thất vọng. Nhưng mà, cô vẫn nhẹ nhàng thở ra một hơi, lòng mày giãn ra, khoe môi cong cong, cô lên tinh thần, giọng nói dịu dàng như thường mà hăng hái an ủi Giang Hoài Khê: “Không sao, dù sao tôi vẫn luôn ở đây chờ cậu, mấy ngày nay đừng nóng lòng quá, cứ yên lòng xử lý xong chuyện là được rồi.” Nói xong, cô ngừng lại một chút, cười nói: “Có điều, nếu tuần sau cậu vẫn không xử lý xong, chờ lúc cậu đến rồi, bao nhiêu ngày chậm trễ thì ngủ ghế sofa bấy nhiêu ngày nhé, thế nào?”

Giang Hoài Khê lập tức cười khẩy phản bác: “Được lắm, ngày mai tôi sẽ bảo Tiểu Lâm mang vài người qua đem ghế sofa đi...” Tiểu Lâm chính là người tài xế nàng sắp xếp cho Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh không nhịn được phì cười thành tiếng: “Ha ha, cậu đúng là y hệt tổng giám đốc bá đạo mà...”

Từ ngày đó gặp phải Liên Huyền xong, liên tiếp vài ngày Lục Tử Tranh vẫn chưa gặp lại Liên Huyền.

Cô suy tư một hồi, đoán chừng hẳn là Liên Huyền ra ngoài chơi rồi, cũng không để trong lòng nữa, dần dần quên đi chuyện này. Mãi đến khi, ngày thứ Năm ấy, Liên Huyền xuất hiện ở cửa nhà cô lần nữa, nhắc nhở Lục Tử Tranh về sự tồn tại của nàng ta.

Chập tối ngày ấy, Lục Tử Tranh nghe bài xong, cô từ đại học X đi về nhà, mới vừa com nước xong không bao lâu, liền nghe được tiếng chuông cửa vang lên. Trong lòng cũng có hơi nghi hoặc, cô phỏng đoán, bảo mẫu có chìa khóa hẳn là sẽ không nhấn chuông cửa đâu, tài xế Tiểu Lâm thì nói lúc nào đến sẽ gọi điện thoại cho cô trước, vậy thì sẽ là ai đây? Cô mang máng có chút chờ mong, chẳng lẽ là Giang Hoài Khê?

Nghĩ như vậy, Lục Tử Tranh không nhịn được chút chờ đợi nào nữa, bước chân đi nhanh ra ngoài mở cửa.

Nhưng mà, xuất hiện ở trước mắt cô, lại không phải là Giang Hoài Khê cô sáng nhớ chiều mong, mà là, khuôn mặt tươi cười mang theo chút thẹn thùng áy náy của Liên Huyền. Liên Huyền mặc một áo váy màu trắng, chiếc tạp dề khoác ở bên ngoài, tóc dài được đồ cột tóc tùy ý cột ở đằng sau, trong tay nhả lại mang theo mấy phần dịu dàng. Nàng ta nhìn Lục Tử Tranh, hơi ngượng ngùng mà nhỏ giọng hỏi cô: “Tử Tranh, chỗ của cậu có giám không? Có thể cho mình mượn chút được không? Mình đang xào đồ ăn, lúc định dừng lại phát hiện là quên mua rồi...”

Mặc dù Lục Tử Tranh có mấy phần mất mát đối với sự thật rằng đây không phải Giang Hoài Khê, nhưng cô vẫn nhanh chóng điều chỉnh tâm tư, cười đáp lại nàng ta: “Hình như có, cậu chờ lát, mình cầm đến cho...” Nói xong, liền bước nhanh tới nhà bếp, chỉ chớp lát, liền cầm theo một bình thủy tinh đi ra.

Cô đưa giấm cho Liên Huyền, nhìn dáng vẻ thanh tao lịch sự khá là từng trải của Liên Huyền, cô thuận miệng cười bảo: “Trước đây nhìn dáng vẻ nữ cường nhân chỉ điểm giang sơn của cậu ở công ty, mình không hề nghĩ rằng cậu còn biết nấu ăn đấy...”

Liên Huyền nhận giấm, nháy mắt một cái, lộ ra hai cái lúm đồng tiền xinh đẹp, ôn giọng cười mời: “Vậy cậu có muốn tới thử thủ nghệ của mình một chút không, xem mình là trò mèo hay là thực lực thật?”

Lục Tử Tranh lắc lắc đầu, từ chối bảo: “Có lẽ mình không có lộc ăn, vừa mới ăn cơm xong, bây giờ no đến mức không muốn chuyển động luôn này.”

Liên Huyền khẽ cười một cái, không nhìn ra là thật bụng hay là thất vọng mà cổ trêu đùa: “Được rồi, xem ra mình chỉ đành làm một mỹ thực gia cô độc thôi.”

Lục Tử Tranh cười cười không nói nữa.

Liên Huyền đi rồi, Lục Tử Tranh ngồi một lát ở phòng khách, sau khi cảm đi động gửi một tin nhắn “Đến giờ cơm tối rồi, dù bạn cũng phải nhớ ăn đó” cho Giang Hoài Khê xong, cô liền đến phòng sách đọc sách.

Sau đó, qua chừng hai giờ, Lục Tử Tranh nghe thấy chuông cửa lại vang lên. Lần này thì Lục Tử Tranh đoán được, hẳn là Liên Huyền đến trả giấm đây mà.

Quả nhiên, vừa mở cửa là nhìn thấy Liên Huyền đã cời tạp dề, một tay cầm giấm, một tay bụng một cái đĩa, ý cười nhẹ nhàng mà nhìn cô.

Liên Huyền đưa giấm cho Lục Tử Tranh, trên mặt mang theo chút thấp thỏm, hỏi Lục Tử Tranh: “Mình mới ăn cơm xong, rồi quá không có chuyện gì làm nên cắt chút hoa quả, định mang đến cùng ăn với cậu, có được không?” Nàng ta ngừng lại một chút, nói: “Mấy ngày nay mình luôn một mình ăn cơm trong phòng, một mình xem ti vi, vừa nãy ngồi ở trong phòng khách, bỗng cảm thấy yên tĩnh đến nỗi có hơi đáng sợ...” Lúc nói chuyện, giọng nói nàng ta dần dần thấp, vẻ mặt có chút cô đơn.

Lục Tử Tranh nhìn vẻ mặt cô đơn của nàng ta, cô có phần không đánh lòng. Vốn buổi tối cô cũng không có sắp xếp gì quan trọng, do dự một lát, liền mở cửa, ra hiệu bảo nàng ta vào cửa.

Sau khi vào cửa, Lục Tử Tranh và Liên Huyền ngồi xuống ghế sofa, hai người mặt đối mặt, trong lúc nhất thời có phần lúng túng không lời.

Lần thứ nhất khi chạm mặt, do Lục Tử Tranh cuống cuống lên khóa, nên cũng không có hỏi thăm gì. Thế là hơi suy tư, cô liền cười cười, chọn chủ đề, cùng Liên Huyền tán gẫu việc nhà, hỏi nàng ta: “Sao cậu lại có thời gian đến nơi này giải sầu vậy, mà còn là có vẻ như định ở một thời gian ngắn nữa?” Liên Huyền giúp Lục Tử Tranh xiên một miếng táo, đưa cho Lục Tử Tranh, nàng ta cười nhẹ hỏi đáp: “Bởi vì chuyện từ hôn nên ảm ỉ với trong nhà. Chức vụ ở công ty bị đình chỉ rồi, bầu không khí ở trong nhà cũng không được tốt, vì thế nhất thời cũng không có chuyện gì làm, lại không muốn ở nhà, nên mình đến nơi đây.” Trong lời đã tóm tắt một nửa nguyên nhân, còn nửa còn lại, Liên Huyền không có nói ra. Tối nơi đây, nguyên nhân chủ yếu nhất, dĩ nhiên là vì biết Lục Tử Tranh ở đây.

Lục Tử Tranh cảm thấy chủ đề này hình như có hơi nhạy cảm, dính đến chuyện nhà và chuyện tư của Liên Huyền, cô không tiện hỏi nhiều. Thế là, cô chỉ cắn một miếng táo, nhẹ nhàng “à” một tiếng, không tiếp lời.

Trái lại là bản thân Liên Huyền cười cười, cơ thể nhẹ nhàng tựa về phía sau ghế sofa, thay đổi thành tư thế ngồi hơi hơi dễ chịu, theo đề tài tiếp tục nói: “Tử Tranh, nói thật với cậu, mình cảm thấy, sau khi làm quyết định này, cả người mình đều thoải mái hơn rất nhiều.” Nàng ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Kể ra, tình cảnh mình bây giờ hơi giống như bị cô lập hoàn toàn, nhưng mình lại cảm thấy, dường như là đã cởi ra hết thảy gông xiềng. Lâu lắm rồi mình mới như bây giờ, cảm giác mình chỉ là chính mình, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, không muốn nói chuyện thì có thể cả ngày không ra khỏi cửa, là một người tự do độc lập.”

Lục Tử Tranh nhìn thấy vẻ mặt vui cười đầm đìa thanh thản của Liên Huyền, biết nàng ta là thật sự cảm thấy vui vẻ, cũng tự đáy lòng mà buông lỏng tâm lý ra, có chút vui vẻ thay nàng ta: “Mình không biết chuyện cậu làm có đúng đắn hay không, có điều, nếu cậu thật sự cảm thấy vui vẻ, mình cho rằng đó chính là đáng giá.”

Lúm đồng tiền trên gương mặt giản dị thanh nhã của Liên Huyền càng sâu thêm, long lanh xán lạn: “Mình cảm thấy nhất định đáng giá. Suy tính nhiều năm như vậy, cần vứt bỏ cái gì, bảo toàn cái gì, hao hết thảy công sức, cuối cùng lại không phải vì bản thân. Lần này, bất luận kết quả thế nào, ít nhất mình cũng đã sống một lần cho chính mình, vô luận như thế nào, đều là đáng giá.”

Trên mặt của nàng ta, tràn đầy lời thề son sắt, thần thái hồng hào, không hề thấy tám mặt nạ bình tĩnh tự tin dày nặng nhưng lại tâm sự nặng nề lúc ban đầu tình cờ gặp lại ở công ty. Lục Tử Tranh nghiêng đầu, nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Vậy tiếp theo cậu có tính toán gì, có chuẩn bị đi nơi nào nữa không?”

Hai tay Lục Tử Tranh đan chéo nhau, đặt xuống trên đầu gối, đang chuẩn bị kính cẩn lắng nghe, di động đặt ở trên bàn trà bỗng nhiên vang lên. Ý cười bên môi Lục Tử Tranh không tự chủ lại sâu thêm, cô tiếp điện thoại ngay lập tức.

Dĩ nhiên là Giang Hoài Khê gọi điện tới, nàng cười nói với Lục Tử Tranh, trước khi cô gửi tin nhắn cho nàng, nàng đã sớm ăn cơm tối xong, cô làm điều thừa thãi quá rồi.

Vì Liên Huyền ở bên cạnh, Lục Tử Tranh nói chuyện cũng không tự do lắm, cô chỉ cười nhẹ đáp lời: “Ừ, cậu nhớ ăn là được rồi.”

Giang Hoài Khê nhay bén nhận ra khác thường của Lục Tử Tranh, nàng hơi suy nghĩ một chút, liền phản ứng nói: “Bây giờ cậu không tiện để nói chuyện

phải không?” Lục Tử Tranh do dự một lát, nói: “Ừ, mời Liên Huyền đến nhà chơi một lát.” Vì Liên Huyền ở ngay bên cạnh, Lục Tử Tranh bận tâm mặt mũi của nàng ta, tất nhiên là không nói trắng ra với Giang Hoài Khê là Liên Huyền chủ động yêu cầu vào cửa nói chuyện phiếm.

Đầu điện thoại kia, Giang Hoài Khê chỉ lặng im một chút, rồi sẵn sốc bảo: “Vay lát nữa tôi gọi lại cho cậu, cậu tiếp đãi cô ấy trước đi.”

Lục Tử Tranh ưng thuận, đáp: “Lát nữa tôi gọi cậu lại.” Sau đó, liền cúp điện thoại.

Liên Huyền lại vô cùng thức thời, thấy thế liền đứng lên, thu dọn đĩa trái cây gần ăn gần sắp hết trên bàn trà một lát, nàng ta dịu dàng cười cáo biệt: “Cậu có việc thì làm trước đi, mình cũng phải về rồi.”

Lục Tử Tranh khách sáo giữ lại, Liên Huyền cũng khách sáo từ chối.

Đưa Liên Huyền đến cửa, Lục Tử Tranh lễ phép đứng ở cửa, chuẩn bị chờ Liên Huyền hoàn toàn vào nhà rồi mới đóng cửa lại. Lại nào ngờ, khi Liên Huyền đang định mở cửa nhà nàng ta, nàng ta đột nhiên quay người lại, hỏi Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, thứ Bảy có rảnh không? Có tiện đưa mình đến dạo đại học X một lát không?” Ngừng lại một chút, nàng ta lại thêm một câu giải thích: “Đại học X xem như là điểm du lịch hot, vì thế mỗi ngày đều có nhân số tham quan giới hạn, mình liên tục tới ấy mấy ngày qua rồi, vẫn không may mắn mãi.”

Lục Tử Tranh tâm vô tạp niệm, tuy rằng đoán chừng thời tiết cuối tuần nóng bức, cô chẳng hề muốn ra ngoài ngắm cảnh, nhưng lại cảm thấy nếu mình từ chối thì hình như không hợp tình người lắm, vì thế thoáng do dự lại, cô vẫn gật đầu một cái đáp ứng.

Liên Huyền được toại nguyện, mỉm cười nói tiếng cảm ơn, ước định thời gian xong, rồi còn bảo lúc đấy không gặp không về.

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi tiễn Liên Huyền xong, Lục Tử Tranh về tới phòng khách, ngay lập tức liền gọi điện thoại lại cho Giang Hoài Khê.

Chuyện về Liên Huyền vừa nãy, Giang Hoài Khê không có hỏi gì nhiều, chỉ là tán gẫu như thường ngày với Lục Tử Tranh, nhưng mà, trong giọng nói của nàng, Lục Tử Tranh nghe chút uể oải hoặc ít hoặc nhiều. Cả thể xác và tinh thần của Lục Tử Tranh đều vẫn vương ở trên người Giang Hoài Khê, dù cho không gặp nhau, nhưng chút biến hóa trong giọng điệu Giang Hoài Khê, mọi thời mọi khắc Lục Tử Tranh đều chú ý.

Cô cảm thấy, một tuần này tới nay, tâm tình của Giang Hoài Khê tựa hồ có hơi không tốt. Thi thoảng chột trảm mặc, dường như càng ngày càng nhiều. Dù cho ở trong lúc nói chuyện, Giang Hoài Khê tựa hồ vẫn cố hết sức che giấu, tận lực biến hiện như bình thường.

Lục Tử Tranh hơi do dự một lát, vẫn không nhìn được lo lắng, cô căn dặn Giang Hoài Khê: “Hoài Khê, nghe giọng của cậu hình như có hơi mệt phải không, sự việc có thể từ từ mà làm, nếu như quá mệt mỏi thì trì hoãn một chút đi.”

Giang Hoài Khê nhẹ nhàng cười ra tiếng, trêu đùa cô: “Cậu muốn thêm mấy ngày tự do độc thân chứ gì? Mưu mô bất lương.”

Lục Tử Tranh gặp nàng không không định đáp lại mình, cô thở dài, liền dời đi đề tài, nói với Giang Hoài Khê thứ Bảy mình phải dẫn Liên Huyền đi tham quan đại học X.

Giang Hoài Khê nhàn nhạt đáp một tiếng, tỏ ý biết rồi, trầm mặc một chút, lại cho cô hay: “Nếu như cậu không thân thuộc đại học X cho lắm thì có thể mua một tấm bản đồ du lịch ở cổng. Thời tiết mấy ngày nay khá nóng, hơn nữa dự báo thời tiết nói thứ Bảy có thể sẽ có mưa rào, vì thế phải nhớ mang ô. Nếu có ăn trưa ở trong căn tin đại học X, nhớ ăn nhiều cơm nhiều đồ ăn một chút, có điều nó sẽ hơi mặn một ít, có lẽ cậu sẽ ăn không quen. Đồ ăn trong căn tin phía Tây và Đông có thể sẽ phù hợp khẩu vị của cậu hơn, nhưng mà, bên phía Tây là mở cho du khách, vì thế sẽ khá đông người, ồn ào hơn, cũng khó tìm chỗ ngồi nữa. Vì thế, có lẽ căn tin phía Đông thích hợp hơn.”

Lục Tử Tranh nghe lời dặn dò tỉ mỉ của Giang Hoài Khê, lo âu mang máng trong lòng vừa nãy đã bị quét sạch sành sạch trong lúc nhất thời, nụ cười hiện lên trên mặt càng lúc càng lớn. Đây là lần đầu tiên cô biết, hóa ra Giang Hoài Khê cũng là người sẽ xem dự báo thời tiết. Cô cười trả lời nàng: “Ừ, tôi biết rồi, tôi tin tưởng giới thiệu và tuyển chọn của cậu, nhất định sẽ mua bản đồ trù định đường đi trước, sau đó sẽ mang ô, lúc ăn cơm sẽ đi thẳng đến căn tin phía Đông.”

Trong bệnh viện, Giang Hoài Khê tựa nghiêng ở trên gối đầu, ống dẫn khí oxy tạm thời tháo xuống móc vào trên cổ, sau lưng trái gầy nhom bị cắm vào một ống dẫn lưu dài nhỏ, một tay đưa đi động lên, một tay khác đang được truyền dịch đặt xuống bên cạnh giường bệnh. Trên mu bàn tay trắng nõn, tràn đầy lỗ kim bầm tím.

Nàng nghe Lục Tử Tranh hoàn toàn tín nhiệm, không chút do dự nào đối với lựa chọn của nàng, con người không khỏi tối sầm lại, trong lòng sinh ra ý nghĩ. Từng bước tính toán liêu lĩnh của Liên Huyền là vì Lục Tử Tranh; mình bây giờ yếu đuối không thể tả, không lực không sức; cả ngày đó Lục Tử Tranh không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng “Nếu có nếu như, cậu sẽ tha thứ Liên Huyền, ở bên cạnh Liên Huyền hay không”, càng khiến nàng ngày càng có phần không xác định.

Đột nhiên nàng tựa như đã thỏa hiệp, thở ra một hơi thật dài, xoay ý nói với Lục Tử Tranh: “Thật ra, không nhất định là căn tin khác sẽ không phù hợp đâu. Hay là, cậu thử bảo Liên Huyền chọn đi, biết đâu chừng sẽ cho ra kinh hi khác thì sao.”

Nàng ngẩng đầu lên, hơi khép hai mắt, nhìn đồng hồ nước treo ở giường bệnh từng giọt từng giọt chảy xuống, phảng phất như đang nhìn thời gian từng chút từng chút biến mất, mà nàng thì lại vô lực để nắm lại. Khuôn mặt trắng bệch gầy gò tan mất đi vẻ lạnh lùng bình tĩnh ngày xưa, tràn đầy ỉu rù.

Trong đáy lòng nàng ni non khẽ hỏi: “Tử Tranh, được ăn cả ngã về không thế này, đến tốt cùng có đúng hay không? Thật ra, có phải tôi nên cho cậu

nhiều tự do và lựa chọn hơn không, đối với cậu thế mới càng tốt hơn phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Thứ Bảy ấy, Lục Tử Tranh thức dậy sớm hơn thường ngày, rửa ráy xong xuôi, cô qua loa hâm ly sữa nóng và ăn hai miếng bánh mì, rồi ra cửa trước 5 phút đồng hồ so với thời gian đã giao ước với Liên Huyền, cô định bụng đợi ở cửa chờ Liên Huyền ra ngoài.

Bất ngờ chính là, Lục Tử Tranh vừa mở cửa ra là đã thấy Liên Huyền đứng đợi ở cạnh cửa, bộ dạng như đã chuẩn bị xong xuôi, một tay xách túi, một tay xách... một bao bữa sáng?

Thấy Lục Tử Tranh ra rồi, Liên Huyền lập tức đứng thẳng người, nghiêng nghiêng đầu, tóc đen rơi ra một vai, dịu dàng cười một tiếng, nói: “Chào buổi sáng, ăn sáng chưa?” Nói xong, nàng ta thoáng xách bao sữa đậu nành và bánh bao lên phía trên, giải thích: “Lúc tập thể dục buổi sáng về, mình tiện thể mua bữa sáng, mua hộ cho cậu một phần luôn. Lại sợ sớm quá cậu vẫn chưa thức dậy, nên mình không dám gõ cửa, đứng đây chờ, xem có may mắn gặp cậu đi ra mua bữa sáng hay không.”

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng khép cửa lại, nhìn nàng ta, cô cắn cắn môi có chút lúng túng bảo: “Mình đã ăn rồi...”

Liên Huyền nghe vậy hơi ngẩn ra, lập tức liền lắc lắc đầu, bộ dạng như không để ý lắm mà cười nói: “Không sao, chỉ là mình lo sớm thôi, thời gian biểu ngày thường của cậu không giống nhau, sợ cậu không để ý tới chuyện ăn uống thôi.” Nói xong, nàng ta vừa xoay người mở cửa, vừa đề nghị nói: “Vậy cậu chờ một lát, mình cất nó rồi ra ngay.”

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, nhìn bóng người xoay người vào cửa của Liên Huyền, như có suy nghĩ mà nhíu nhíu mày.

Vậy thì, cô ấy đã bắt đầu đứng ở cửa chờ từ bao giờ đây?

Bởi thời gian còn tương đối sớm, nắng mai ấm áp, gió mát phơ phất, trên đường phố là vắng vẻ hiếm thấy. Lục Tử Tranh cách Liên Huyền không xa không gần mà sánh vai bước đến, cô tinh tế nhìn quanh bốn phía một cái, lạnh nhạt bảo: “Hình như tới đây lâu như vậy rồi, đây mới là lần đầu tiên mình nghiêm túc quan sát hai bên phong cảnh của con đường này đến thế.”

Liên Huyền nghiêng đầu nhìn Lục Tử Tranh, tựa như thích thú dâng trào, nàng ta cười nói: “Sau khi mình tới nơi này, sáng sớm mỗi ngày đều chạy bộ xung quanh đây, vì thế lân cận con đường này, mình đều cực kỳ quen thuộc.” Nàng ta đưa tay chỉ về phía trước đường xa xa, tự nhiên mà giới thiệu: “Này, cậu xem bồn hoa kia đi, nơi đó có một con đường nhỏ, từ chỗ đó rẽ qua, chính là một công viên. Mỗi sáng sớm, ở trong đều có rất nhiều ông cụ và bà cụ khiêu vũ, đánh Thái Cực, tinh thần tốt hơn rất nhiều so với phần lớn người trẻ tuổi sáng sớm mắt buồn ngủ mông lung. Sau đó đến vườn hoa, đi lên phía trước nữa một chút, có một ngôi nhà cũ của một danh nhân, nhìn như vô cùng cổ xưa, phong cách xây dựng độc đáo khác người so với xung quanh, mình vẫn mong có cơ hội vào ấy xem thế nào. Tiếp đó đi phía trước chút nữa...”

Liên Huyền nói đến những thứ này, rành mạch phân minh, thuộc như lòng bàn tay. Lục Tử Tranh bèn nghiêng đầu nhìn nàng ta, bộ dạng như rất hứng thú, nghe như hết sức nghiêm túc.

Sau khi xuôi theo đoạn giới thiệu ở con đường này của Liên Huyền, lúc giới thiệu xong, đại học X cũng đã gần ở trước mắt. Lục Tử Tranh không nhịn được mỉm cười, nói đùa với Liên Huyền: “Xem ra, so với mình, cậu càng hợp chức hướng dẫn viên du lịch này hơn, sáng sớm chạy bộ là thói quen tốt, không chỉ rèn luyện thân thể mà còn mở mang tầm mắt.”

Liên Huyền cũng dịu dàng cong cong khóe môi, hai cái lúm đồng tiền không sâu lộ ra, do dự một chút mới nói: “Sáng sớm chạy bộ quả thật rất tốt, vậy cậu có hứng thú buổi sáng cùng nhau rèn luyện với mình không, một mình mình khó mà kiên trì nổi.”

Nàng ta nhìn Lục Tử Tranh, ý cười nhẹ nhàng trên mặt, ánh mắt tự nhiên hào phóng, tựa như đây thật sự là một đề nghị thuận miệng nô đùa mà thôi.

Chỉ có Liên Huyền tự mình biết, sau khi hỏi câu hỏi này xong, bởi vì chờ mong, nhịp tim đập của nàng ta vô cùng dồn dập, mồ hôi mỏng trên tay chảy ròng ròng.

Nhưng mà, Lục Tử Tranh như không hề có cảm giác, cô chỉ tùy tiện nở nụ cười nhẹ nhàng, rồi lắc lắc đầu khéo léo từ chối: “Mình lười, làm gì thức dậy nổi, vẫn nên để mình ngủ thêm một lát đi.” Nói xong, cô sai bước đi về phía đại học X, kêu gọi: “Đi nhanh một chút nào, lát nữa mặt trời sẽ nóng lên đấy.”

Liên Huyền nhìn bóng người của cô, gật gật đầu, về mặt vô thức mà âm thầm, nàng ta thở một hơi thật dài, gót chân bước theo.

Vì thể học sinh trên tay Lục Tử Tranh, hai người các cô dễ dàng bước vào đại học X. Lục Tử tranh sớm đã chuẩn bị công tác kỹ càng, vạch kết hoạch tuyến đường tham quan rồi. Cô cầm bản đồ, dẫn theo Liên Huyền từ cửa lớn phía Đông đi vào, vòng quanh dọc đường đi về phía Tây, một đường vừa đi vừa giới thiệu, còn phụ trách giúp chụp ảnh, ngoài từ chối cùng Liên Huyền làm dáng chụp ảnh để Liên Huyền thấy thất vọng ra, cô đúng là một hướng

dẫn viên du lịch tận lực tận tụy thành ý mười phần.

Tối gần buổi trưa, mặt trời dần dần cay độc lên. Hai người Lục Tử Tranh và Liên Huyền đều là một thân áo váy lộ cánh tay lộ chân, bị phơi nắng một hồi, hai người đều có chút chịu không nổi.

Lục Tử Tranh tìm nơi có bóng cây che lấp, ngừng bước chân, từ trong túi lấy ra ô. Cô hơi nghiêng đầu, liền nhìn thấy hai mắt Liên Huyền sáng quắc đầy rẫy kỳ vọng, có hơi đáng thương mà nhìn ô trong tay mình. Lục Tử Tranh ngờ đoán, biết mà còn cố hỏi: “Cậu không mang ô?”

Liên Huyền ngại ngừng gật gật đầu.

Lục Tử Tranh bung ô ra, cười nhẹ bảo: “Vậy cùng che đi.”

Liên Huyền liền mặt mày cong cong, gật gật đầu, đến gần Lục Tử Tranh hơn chút, trốn vào bên trong ô. Hai người lại lần nữa đi bước chân lên, lúc đi ra râm bóng cây, Liên Huyền tự nhiên mà sát vào Lục Tử Tranh thêm một ít, dùng tay phải nhẹ nhàng đặt lên cái tay giờ cần ô của Lục Tử Tranh.

Vì bản thân Lục Tử Tranh thích con gái, mà ngoài Giang Hoài Khê và Hứa Bách Hàm ra, cô không còn bạn bè thân thiết nào khác, nên đối với tiếp xúc thân thiết quá mức của thân thể, cô có hơi nhạy cảm và chú ý đặc biệt.

Trong tích tắc khi Liên Huyền gần sát cô kéo lại tay cô, cô không khỏi mà cứng người một lát, về mặt có phần không tự nhiên. Một giây sau, Lục Tử Tranh giả vờ điềm nhiên như không thay đổi một tay bung dù, nói rằng: “Hình như tay này giờ dù dễ hơn...” Lúc nói chuyện, cô bất động thanh sắc mà cách xa Liên Huyền một chút, gần như nửa người đều lộ ra ngoài ô, bại lộ ở dưới ánh mặt trời. Liên Huyền làm gì không chú ý đến động tác hết sức xa cách của Lục Tử Tranh như vậy, ý cười trên mặt nàng ta không khỏi trở nên nhạt nhẽo dần. Hai mắt nàng ta âm thầm, nhận lấy ô trên tay Lục Tử Tranh, giả vờ như không hề có cảm giác, dùng giọng điệu dịu dàng như thường nói: “Đề mình cầm cho.” Nói xong nàng ta nghiêng ô hướng về bên kia của Lục Tử Tranh, đem toàn bộ thân thể của Lục Tử Tranh ập vào trong bóng râm, sau đó, thân thể nàng ta cách dần về phía bên ngoài ô, chủ động kéo dài khoảng cách với Lục Tử Tranh, không xa không gần, cự ly vừa vặn.

Lục Tử Tranh không rõ Liên Huyền có phát hiện hay không, nhưng hai người cũng không nói thêm gì nữa, chỉ vẫn duy trì khoảng cách như vậy, một đường bước lên, hướng về căn tin phía Đông đi đến.

Sau khi ăn cơm ở căn tin xong, các cô nghỉ ngơi sơ ở căn tin, rồi cùng đi về hướng thư viện chức máy lạnh, tránh ánh mặt trời cay độc nhất sau chiều, đợi thời cơ lên đường lần nữa.

Sau hai giờ chiều, trời đột nhiên từ từ u ám xuống, ánh mặt trời cũng dần biến mất không còn tăm hơi. Trong lòng Lục Tử Tranh không nhịn được cười, nói: Giang Hoài Khê ít khi xem dự báo thời tiết một lần, dường như hơi bị chuẩn đấy nhỉ, có vẻ như là sắp mưa rồi này.

Thế là hai người liền lập tức đi người rời khỏi thư viện, thừa dịp trời âm u hiếm thấy, bắt đầu chuyến ngắm cảnh buổi chiều. Dọc đường, đi tạt qua khu khoa học kỹ thuật, lớp học kinh tế tài chính có lịch sử lâu đời, ký túc xá Hàng Hải, quán cafe đủ loại sách đặc sắc, nghe tiếng nơi Bạch Lộ Châu [1] gần xa, Lục Tử Tranh ra ngoài dự liệu của Liên Huyền, nói tới lịch sử những chỗ này, mạch lạc rõ ràng... Nàng ta làm sao biết, Lục Tử Tranh là thật sự phí một phen công sức, đem lần cơ hội dẫn nàng ta ngắm cảnh này thành màn diễn thử, hi vọng lần sau đến thời điểm đi cùng với Giang Hoài Khê, có thể khiến Giang Hoài Khê giật nảy cả mình, nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Đến sắp tối, các cô từ nhà sách đặc sắc ngoài học viện giáo dục ngoài nước đi ra, chuẩn bị đến cửa trường phía Tây ra ngoài, Lục Tử Tranh đột nhiên cảm thấy được có cái gì hơi lạnh tạt vào trên mặt của cô.

Liên Huyền ở cạnh cô, trong thanh âm ôn hòa thận trọng nhất quán đột nhiên mang theo chút hưng phấn nói: “Sắp mưa rồi...”

Lúc nói chuyện, lại có vài giọt mưa lớn chừng hạt đậu bắn vào trên người Lục Tử Tranh, Lục Tử Tranh không chút nghỉ ngơi mà liền nghiêng đầu, cúi bả vai, định lấy ra ô vừa mới cất vào túi.

Không ngờ, Liên Huyền còn nhanh hơn một bước so với cô, nàng ta nhanh chóng lấy ra một cái áo đơn hờ cổ từ trong túi mình, giờ tay lên, bày áo ra che ở trên đầu mình và Lục Tử Tranh, căng thẳng nói về hướng Lục Tử Tranh: “Phía trước có một cái đình nhỏ, chúng ta nhanh chạy tới đó tránh mưa lát đi.”

Một tay Lục Tử Tranh còn đang cầm ô vừa mới lấy ra từ trong túi, cô thấy thế hơi kinh ngạc nhẹ giọng “hà” một tiếng, có phần không hiểu ra sao, tư duy lần không ra. Cô vẫn chưa phản ứng lại, đã bị Liên Huyền dùng cánh tay khẽ đẩy cơ thể một lát, bị nàng ta kéo chạy đi.

Mưa lại rơi lớn hơn một ít, một mình Liên Huyền căng không hết chiếc áo đơn, hạt mưa lưu loát mà tạt lên trên mặt Lục Tử Tranh và Liên Huyền. Lục Tử Tranh vì tránh mưa, phản xạ có điều kiện mà đưa tay giúp nàng ta kéo áo đơn qua một góc, căng nó lên. Cô vừa chạy thở hồng hộc, vừa nghiêng đầu nhìn Liên Huyền bên cạnh đang vừa chạy vừa cười, một mảnh mờ mịt không rõ trên mặt: rõ ràng là có ô mà? Thật vất vả chạy tới trong đình Vật Vong có thể che mưa, thân thể Lục Tử Tranh mệt đến mềm nhũn, dựa vào đình cột gỗ ghề mà thở gấp. Khi hơi thở hơi thuận rồi, cô định hỏi Liên Huyền tại sao không cần ô. Nhưng mà, cô vừa chuyển đầu, liền nhìn thấy Liên Huyền ôm cái áo đơn kia, mặt mày dịu dàng không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm mình, ý cười dịu dàng của lúm đồng tiền gần như muốn xuất ra ngoài.

Trong lòng Lục Tử Tranh kỳ lạ mà nặng trĩu một lát, tầm mắt dời đi chỗ khác, không dám đối diện với Liên Huyền. Cô nghe thanh âm ôn hòa của Liên Huyền, ngữ điệu êm dịu cười hỏi mình: “Cậu khó hiểu chuyện rõ ràng có ô nhưng mình lại không cần đúng không?”

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng gật gật đầu.

Liên Huyền nháy mắt một cái, khuôn mặt dịu dàng, nàng ta giải thích: “Thật ra mình cũng chỉ nhất thời hứng khởi thôi, áo kia vốn là đồ che nắng nếu bị

thái dương sưởi nắng.” Dừng một chút, trong ý cười của nàng ta lại có chút ngượng ngùng hiếm thấy: “Trước đây khi mình xem phim, mỗi lần nhìn thấy những đoạn romantic dạng như nam nữ chính chạy trong mưa để trốn mưa, mình đều cảm thấy nó rất ấu trĩ không hiện thực, nhưng thật lòng thì lại rất hâm mộ. Nếu có thể tìm được một người cùng đồng ý liều lĩnh ấu trĩ điên cuồng với bản thân, lưỡng tình lương duyên, đó thật ra là may mắn hiếm thấy.”

Nói xong, nàng ta nhìn Lục Tử Tranh, trong mắt có ý cười giảo hoạt, bổ sung thêm: “Vì thế hôm nay thiên thời địa lợi nhân hòa, mình không nhận được sự tùy hứng ấu trĩ mà mắc vào một hồi ngu xuẩn. Mặc dù tư duy quá khứ của mình đã từng coi nó là ấu trĩ ngu xuẩn, thế nhưng, haha, cảm giác hóa ra cũng không tệ lắm.”

Lục Tử Tranh bị kinh sợ bởi ý cười rộng rãi dịu dàng và ngóng trông sạch sẽ trong mắt Liên Huyền, Liên Huyền khi gỡ mặt nạ xuống, nó không hề phù hợp với bề ngoài đoan lệ dịu dàng, ngoài ý muốn là tính đáng yêu của trẻ con. Lục Tử Tranh nhìn nàng ta, mím môi khẽ mỉm cười, trêu chọc bảo: “Vì thế, cậu muốn nói, kỳ thực trong lòng cậu có một bé gái lằng nhằng sao?”

Liên Huyền hơi ngượng ngùng mà vuốt tóc bên tai mình một chút, ý cười nhẹ nhàng không hề phủ nhận. Nhìn tóc trán của Lục Tử Tranh bị nước mưa làm ướt nhẹ, mềm oặt mà có hơi ngổn ngang dán khít trên trán, nàng ta bèn lấy ra khăn giấy từ trong túi, giơ tay tự nhiên mà định giúp Lục Tử Tranh lau chùi, ánh mắt dịu dàng.

Lục Tử Tranh tựa như nai con bị hoảng sợ, thẳng thốt nhảy một bước về phía sau. Sau đó, cô tựa như cảm thấy động tác của chính mình của mình có hơi quá lộ, kiểu bỏ cứu mà tránh khỏi ánh mắt Liên Huyền, tiếp nhận khăn giấy trong tay nàng ta, có phần lúng túng giải thích: “Tự mình làm là được rồi.”

Sau khi cô qua loa chùi cọ mấy lần xong, nhìn mưa rơi đã dần nhỏ đi bên ngoài một chút, giả vờ tự nhiên mà đùa hỏi: “Bé gái lằng nhằng, chúng ta về thôi, em có muốn thử dạo bước trong mưa mà không bung dù hay không?”

Lúc Lục Tử Tranh thẳng thốt lui lại, bàn tay giơ lên của Liên Huyền có phần lúng túng ngừng một lát trên không trung, sau đó, năm ngón tay dần dần nắm chặt cụt hứng buông xuống.

Ánh mắt Liên Huyền nặng nề, vẻ mặt nhàn nhạt nhìn mưa phùn liên tục ngoài đình, dáng vẻ như đang đắm chìm. Nghe thấy câu hỏi của Lục Tử Tranh, Liên Huyền thu lại tinh thần, lộ ra vẻ tươi vui, lấy cười nhẹ đáp ứng cô: “Được, có điều, nếu vì vậy mà cậu bị cảm, mình không chịu trách nhiệm đâu.” Lục Tử Tranh chỉ cười nhẹ một tiếng lắc lắc đầu, nói: “Hiển nhiên sẽ không.” Nói xong, cô sai ra bước chân dài, trước tiên đi ra đình Vật Vong, bước vào trong cơn mưa bụi bé nhỏ.

Liên Huyền đứng ngoài đình, nhìn chăm chăm tóc dài rối tung ở thân sau của Lục Tử Tranh, đông đưa theo gió, trong cơn mưa hồng trần đây, đẹp như bức tranh, lòng không khỏi khao khát dập dờn. Nàng ta quay người về, hơi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn biển đình, vẻ mặt trầm thấp, lại có chút buồn bã ủ rũ. “Đình Vật Vong, Vật Vong Vật Vong, còn có ai đang nhớ mãi không quên...”

Trên khu phố càng đi càng cách xa đại học X, trong màn mưa càng ngày càng gần khu căn hộ, Liên Huyền rốt cuộc không kiềm chế nỗi khổ tâm của cả dọc đường, mang theo chút chờ mong và thất vọng, hỏi câu kia ra lời: “Tử Tranh, nếu như, nếu như năm đó mình không ích kỷ nhu nhược đến thế, không có nhiều ma xui quỷ khiến đến thế, giữa chúng ta, liệu có thể không chỉ vãn vẹn là bạn bè hay không?”

Lục Tử Tranh đi ở bên cạnh nàng ta cách đó không xa, bước chân hơi chậm lại, nhẹ nhàng hà một hơi cất tiếng, nhưng lại là dừng đọng của bình tĩnh lạnh lùng: “Nhưng mà, Liên Huyền, nhân sinh không có nếu như, chỉ có kết quả.”

Tình cảm của quá khứ, chân tâm đã từng trả giá của quá khứ, nó tồn tại chân thực, không thể phủ nhận, cũng không cần phủ nhận. Nếu có nếu như, trừ đi những nhân tố cản trở khiến hai người tách biệt, hai người dĩ nhiên sẽ mãi yêu nhau. Chỉ cần lòng đã từng yêu nhau là thật, đôi tình nhân yêu nhau nào rồi cũng sẽ nghĩ đến chuyện thiên trường địa cửu, bạc đầu giai lão thôi.

Nhưng mà, thêm nhiều giả thiết như vậy hơn nữa, với hiện tại mà nói, cũng chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, không cách nào vớt được. Quá khứ cô yêu Liên Huyền, đây là thật, hiện tại, cô không yêu Liên Huyền, đây cũng là thật.

Tại sao Giang Hoài Khê và Liên Huyền đều phải hỏi cô vấn đề như vậy? Hay hoặc là, hai người họ đang muốn mình chứng minh cho họ thế nào?

Thanh âm của Lục Tử Tranh, nhẹ nhàng nhàn nhạt, mờ mờ ảo ảo: “Thật ra như bây giờ cũng rất tốt mà, không phải sao, chúng ta vẫn là bạn bè.”

Môi mỏng của Liên Huyền sít sao mím thành một đường, nàng ta chỉ cúi đầu, không đáp lại Lục Tử Tranh.

Thật ra, trong rất nhiều năm, Lục Tử Tranh đều cho rằng, sau chia tay thì không cách nào trở thành bạn bè, vì, đã từng yêu nhau thật sự, khi đối mặt lẫn nhau sẽ quá mức tàn nhẫn. Mà bây giờ, bởi vì Giang Hoài Khê, bởi vì Liên Huyền, cô đột nhiên minh bạch, sau chia tay không cách nào trở thành bạn bè, có lẽ là vì lẫn nhau có oán hận, hoặc là, vẫn còn yêu, tóm lại, trốn không được câu kia, đấy là: vẫn như cũ không buông xuống được.

Hiện nay, cô có thể tâm không khúc mắc, ngay thẳng mà đối diện với Liên Huyền như vậy, cũng chỉ vì vừa lúc chứng minh cô thật sự đã triệt để buông xuống, không còn bất kỳ lưu tâm.

Chỉ là, vào giờ phút này, nhìn Liên Huyền bên cạnh đang yên lặng vô thanh, nghĩ đến vẻ mặt âm trầm khó hiểu của Giang Hoài Khê đêm đó, còn cả dạo gần đây khi nhắc tới Liên Huyền Giang Hoài Khê sẽ chột trèm mặt, hình như Lục Tử Tranh đột nhiên lĩnh ngộ rồi.

Hình như Liên Huyền vẫn không rõ ràng, đối với mình mà nói, tất cả đã trở thành quá khứ từ lâu, không thể cứu vãn; mà Giang Hoài Khê, có lẽ cũng không tự tin như trong tưởng tượng của mình? Đối với cô, hay là đối với bản thân?

Bước chân của Lục Tử Tranh dần dần nặng trĩu xuống, lông mày hơi nhíu lên. Có lẽ, khoảng cách như vậy, đối với cô và Liên Huyền mà nói, thật ra cũng

không thích hợp?

Liên Huyền sẽ không chết tâm, Hoài Khê sẽ không an tâm.

Ở trong lòng Lục Tử Tranh thở một hơi thật dài. Hoài Khê, dù lòng tôi có hiểu cậu thế nào, có một số việc, cậu không chỉ rõ, tôi cũng không cách nào hiểu thấu được. Trong tình yêu, muốn hiểu nhau gần nhau, có lẽ thứ chúng ta cần học, vẫn còn rất nhiều.

Chú thích:

[1] Bạch Lộ Châu là đất bồi lòng sông Trường Giang trong lịch sử Nam Kinh. Được xưng tên Bạch Lộ Châu là vì đàn cò trắng tụ hội ở trên đất bồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Ba giờ rưỡi sáng, Liên Huyền từ trong giấc mộng gào khóc đến thức tỉnh, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, trên hàng mi dài còn vẫn vương giọt nước mắt chưa rơi.

Nàng ta mơ thấy mình khi còn bé, và cả người mẹ đã lâu không gặp.

Mẹ trong mơ, dáng vẻ vẫn bệnh nặng như cũ đang nằm trên giường, nàng ta bung nước, đưa thuốc uống cho mẹ, sau đó ngồi xổm bên cạnh nhìn mẹ uống thuốc. Mẹ đưa tay ra, dịu dàng vuốt ve đầu nàng ta, kiên quyết mà cam đoan với nàng ta rằng: “Tiểu Huyền đừng sợ, dù mẹ có mất, mẹ cũng sẽ không để bọn họ mặc ý xằng bậy, mẹ nhất định sẽ bảo vệ tốt cho con, bọn họ đã lấy đi vật quý giá nhất của mẹ rồi, mẹ sẽ không cho phép bọn họ cướp đi đồ của con nữa!” Trong mơ, nàng ta như hiểu như không, nhưng vẫn ngoan ngoãn mà gật gật đầu.

Nhưng mà, hình ảnh lại đột nhiên chuyển dời, mẹ vẫn là dáng vẻ bệnh nặng ấy, nhưng bản thân nàng ta quỳ gối bên giường đã trưởng thành rồi. Nàng ta vẫn bung nước đưa cho mẹ y như lúc trước, khuôn mặt từ ái trước đây của mẹ lại đột nhiên trở nên oán giận. Bà không đỡ lấy nước của nàng ta đưa tới, mà lại hung tợn đổ lật nước xuống mặt đất. Rõ ràng yếu ớt đến cùng, nhưng bà vẫn cố hết sức chống thân ngồi dậy, túm lấy bờ vai nàng ta, hung hãn lắc lắc, nghiêng răng nghiêng lợi chát vắn nàng ta: “Liên Huyền, con làm vậy thì xứng đáng với nỗi khổ tâm của mẹ sao? Ai cho phép con tự chà đạp bản thân như vậy, con muốn chấp tay tạng hết tất cả cho đôi mẹ con tiện nhân kia sao?!”

Liên Huyền bị lắc đến bối rối, định tránh khỏi bàn tay của mẹ, lại phát hiện mẹ trong mơ có sức lực lớn đến kỳ lạ, khiến nàng ta vô lực giãy dụa. Nàng ta đau lắm, không thể làm gì khác hơn là khóc kêu xin mẹ: “Mẹ, đau, đau quá...”

Khuôn mặt của mẹ xanh đến trắng bệch, đôi mắt như sắp nứt, rít gào về phía nàng ta: “Liên Huyền, con quên lời mẹ nói với con rồi sao? Con quên con đáp ứng mẹ cái gì rồi sao? Con muốn để mẹ chết không nhắm mắt sao? Liên Huyền, con quên bọn họ đối xử với mẹ con chúng ta, chà đạp mẹ con chúng ta thế nào rồi sao?” Tay bà càng túm càng chặt, Liên Huyền chỉ cảm thấy càng ngày càng đau, xương cốt như sắp muốn vỡ vụn.

Nàng ta chỉ có thể giãy giụa mà gào khóc: “Mẹ, xin lỗi, xin lỗi... Nhưng mẹ, đó không phải là thứ con muốn, con không vui, trước giờ con không hề vui chút nào cả... Mẹ, con không muốn những thứ ấy, mẹ, đau, mẹ...”

Nhưng mẹ lại cứ ngoảnh mặt làm ngơ, sức lực trên tay bà càng lúc càng lớn, con mắt càng trừng càng to, trước một giây khi Liên Huyền cảm giác thân thể mình sẽ bị vỡ nát, tròng mắt của mẹ, lại đột nhiên nổ tung, một bãi sương máu phun lên mặt Liên Huyền, ẩm ướt dính dính...

Liên Huyền bị khiếp sợ quá độ, trong chớp ấy tựa như bị điên mà sợ hãi kêu lên tiếng “A”, cả người vô ý thức run như cây sậy. Đầu óc nàng ta như dính phải hồ, trong lúc sắp mất đi ý thức, nàng ta chợt mở mắt ra, giật mình tỉnh lại từ trong mộng.

Nàng ta không nhúc nhích, cứ trợn tròn mắt nhìn chăm chăm trần nhà như vậy, tâm tình, trước sau đắm chìm vào trong dư vị khủng bố trong mơ. Sau một hồi, nàng ta rốt cuộc mở đèn đầu giường lên, từ từ ngồi dậy, lấy xuống cái túi treo ở bên giá treo đồ, lấy ví tiền ra, từ trong kếp ví, nàng ta lấy ra một bức ảnh chụp nho nhỏ mỏng manh, rõ ràng là khuôn mặt xinh đẹp tú lệ của Lục Tử Tranh. Đó là Liên Huyền lặng lẽ bóc ra trên bản CV lúc Lục Tử Tranh vào chức.

Vàng trán của nàng ta hiện đầy sần muộn, khuôn mặt nặng nề, ngón tay cái, từng chút từng chút, dịu dàng quyền luyện mà xoa xoa khuôn mặt Lục Tử Tranh, đầy lòng, còn đang run rẩy bởi khoảnh khắc chát vắn nghiêm khắc của mẹ vừa nãy trong mơ.

Một lúc lâu, Liên Huyền xốc chăn lên, hai chân thon dài trơn bóng lộ ra, trở mình xuống giường. Nàng ta đi ra phòng ngủ, mở đèn phòng sách lên, ngồi xuống trước bàn học.

Nàng ta lấy bản phác tranh biếm họa đặt bên bàn học qua, rút bút từ trong ống đựng bút ra, cúi đầu, tiếp tục theo vị trí gác lại lúc trước, từng chút từng chút, bắt đầu chuyên tâm vẽ tranh.

Trong tranh biếm họa đang hoạch định, cô gái nhân vật chính, thẳng thắn yêu cầu hủy hôn với ông nội của mình, vì cô ấy đã có người mình thích, hơn nữa

đối phương lại còn là một cô gái khác. Sau đó, sau vài lần tranh chấp không thôi giữa cô gái và ông nội, cuối cùng ông nội tức giận tuyên bố muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô gái, cô gái bị thảm hại đuổi ra khỏi gia tộc...

Liên Huyền cảm thấy trên mình lại bắt đầu đau đớn mang máng, đau đớn khi mẹ túm lấy vai nàng ta trong mơ, pha thêm đau đớn của ngày ấy khi ông nội nổi giận dùng đũa đánh một gậy vào trên lưng của nàng ta, khiến nàng ta phân biệt không rõ, rốt cuộc là đang đau ở nơi nào nữa...

Mặc dù trong lúc chờ đợi, ngày tháng có vẻ dài đằng đẵng vô cùng, nhưng Lục Tử Tranh vẫn cứ trông chờ Chủ Nhật mãi. Sau khi bữa cơm tối qua đi, theo thường lệ Lục Tử Tranh gọi điện thoại cho Giang Hoài Khê. Trong điện thoại, Lục Tử Tranh có vẻ hơi hăng hái khác thường, tràn đầy phấn khởi mà bàn bạc với Giang Hoài Khê, tuần sau Giang Hoài Khê tới rồi, nên cùng đi những địa phương nào trước, nên sắm sửa gì cho căn hộ thêm.

Nếu so sánh thì Giang Hoài Khê có hơi kiệm lời kỳ lạ. Nàng yên tĩnh nghe xong, rất rất lâu, giọng trầm thấp mang theo chút khó xử mà nói với Lục Tử Tranh, có lẽ tuần sau cũng không có biện pháp đến được.

Lục Tử Tranh dường như bị một đòn cảnh tỉnh, tâm tình nhảy nhót như bị một chậu nước lạnh dội từ đầu đến chân. Cô run lên một hồi lâu, suy tính tìm tòi, rốt cuộc không kiềm chế nổi, ngữ khí không che giấu nổi sự nóng lòng hỏi Giang Hoài Khê: “Hoài Khê, cậu gặp phiền toái gì sao, hay trong nhà xảy ra chuyện gì sao, nói tôi biết, có lẽ tôi cũng giúp ích được một chút.”

Nhưng Giang Hoài Khê vẫn trốn tránh không đáp, an ủi cô bảo: “Trong nhà đều tốt cả, không sao đâu. À, cậu chỉ cần chăm sóc tốt cậu là được rồi, không khiến mình lo lắng là đã giúp mình một đại ân rồi.”

Lục Tử Tranh đầy bụng nghi vấn cùng bất an, nhưng đối với Giang Hoài Khê không muốn nhiều lời, cô cũng chỉ đành vô năng vô lực.

Lúc sắp cúp điện thoại, Giang Hoài Khê đột nhiên gọi Lục Tử Tranh lại, nàng nhẹ nhàng cười cười, chột bắt thường mà bày tỏ trắng ra: “Tử Tranh, tôi yêu cậu.”

Tâm Lục Tử Tranh, bỗng lại chìm xuống.

Cúp điện thoại, một tay Lục Tử Tranh cầm di động, một tay đặt trên đầu gối, không nhúc nhích mà ngồi hồi lâu. Sau đó, cô tựa như quyết tâm hạ định gì đó, năm ngón tay hơi nắm chặt lại, giờ đi động lên, gọi đến Giang Hoài Xuyên.

Nhưng điện thoại vang lên hồi lâu, mãi đến khi sau cùng dập máy, Giang Hoài Xuyên vẫn chưa nhận điện thoại.

Lục Tử Tranh nhủ chặt mày không cam lòng, nhớ lại ngày ấy Giang mẹ muốn nói lại thôi, cô chuyển hướng gọi cho Giang mẹ. Nhưng mà, giống như Giang Hoài Xuyên, điện thoại vẫn vang đến tự động dập máy, Giang mẹ cũng không nhận điện thoại.

Là trùng hợp, hay là mình đa tâm?

Lần thứ hai cô gọi cho Giang Hoài Xuyên và Giang mẹ, kết quả vẫn là như thế...

Lục Tử Tranh cắn môi, chột cảm thấy có luồng chua xót uất ức và bất lực ức chế không được dâng lên trong lòng, cảm giác bất an tràn ngập trong lòng cô. Lừa dối, đều là lừa dối. Không phải đã nói là người yêu thì không có bí mật, không phải đã nói là nương nhau như người thân sao, không phải đã nói là tương thân tương ái như người một nhà sao? Tại sao lại phải hợp nhau gạt mình, bài trừ mình ra ngoài như thế? Tên lừa đảo, Giang Hoài Khê cái tên lừa đảo nhà cậu..

Cô đứng lên, bàn tay chống tại trên bàn sách, năm ngón tay dần dần bấu lại, cuối cùng, nắm chặt thành nắm đấm. Một hồi lâu sau, cô chột hoạt động lại, giận dữ chạy về hướng phòng sách, mở máy tính lên, nhanh chóng thăm vắn lướt qua lịch bay. Cô phải về Lâm Châu, về lại bên cạnh Giang Hoài Khê! Vợ chồng vốn là một thể, bất luận là khó khăn gì, cô đều có tư cách cùng đối mặt với Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê không thể cướp đoạt quyền lợi chia sẻ chung của cô thể được.

Đặt được vé máy bay về Lâm Châu của buổi chiều hôm sau, Lục Tử Tranh bỗng nhiên như thoát lực, vô lực dựa vào trên ghế dựa. Sau một hồi, cô chỉnh lý tâm tình lại, rồi bắt đầu thu dọn hành lý. Lúc đến cô không mang nhiều đồ cho lắm, chỉ là chút quần áo và đồ dùng hằng ngày, chỉ chốc lát, cô thu dọn gần xong rồi.

Mặc dù là ở trong phòng có máy điều hòa, Lục Tử Tranh ấy vậy cũng bận bịu ra mồ hôi con. Cô đứng trước giường nhìn thùng đựng hành lý, theo thói quen đưa tay vén tóc mái ra sau, ngẫm nghĩ có đề sót món đồ gì hay không. Đăm chiêu không có kết quả, lúc cô đang chuẩn bị đến phòng khách uống nước trước đã, thì chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Lục Tử Tranh mở cửa, thấy Liên Huyền đã nhiều ngày không gặp đang đứng ở cửa. Từ ngày ấy khi cùng Liên Huyền trở về từ đại học X, Lục Tử Tranh đã tận lực kéo khoảng cách ra với Liên Huyền. Liên Huyền có mời cô ăn cơm hay bung hoa quả mời cô tán gẫu lúc cơm nước xong, cô cũng đều uyển chuyển từ chối, toàn thể không đáp ứng. Sau hai, ba lần, Liên Huyền cũng có phát giác ít nhiều, từ từ an tĩnh dần, rồi liên tiếp vài ngày, Lục Tử Tranh cũng không gặp lại nàng ta.

Lúc này, Liên Huyền mỉm cười đứng ở ngoài cửa, thấy Lục Tử Tranh mở cửa, chớp mắt cô còn đang thăm ra một tầng mồ hôi mỏng, bèn có chút kinh ngạc hỏi cô: “Cậu đang tập thể thao ở trong đó sao?”

Lục Tử Tranh lắc lắc đầu, chần ở cửa, hỏi thẳng nàng ta: “Sao thế, có chuyện gì không?” Rõ ràng là tư thế từ chối tiếp đãi.

Liên Huyền nhận ra được dáng vẻ xa lánh của cô, giữa lông mày có nét cô đơn chột lóe lên, sau đó, liền cong lên nụ cười mỉm, dịu dàng mời cô bảo: “Mình nghe nói mấy ngày nay vườn sa điều (tác phẩm chạm trổ bằng cát) đối diện công viên Húc Hải có mở triển lãm sa điều, đồng thời còn cử hành hoạt động phổ mỹ thực thời hạn một tuần, mời cả một ít người làm nhạc đến làm hội đêm, mình định hỏi cậu có rảnh ngày nào không, chúng ta cùng đến đây xem được chứ.”

Nghe vậy, Lục Tử Tranh lộ ra nụ cười có hơi áy náy, nói với Liên Huyền: “Liên Huyền, chiều mai mình phải về Lâm Châu rồi, e là không thể cùng đi với cậu được.”

Hiển nhiên là Liên Huyền không dự đoán được, nét mặt có mấy phần kinh ngạc rõ ràng. Nàng ta ngẩn ra, hỏi Lục Tử Tranh: “Sao về bất chợt vậy, không phải bảo là chuẩn bị ôn tập ở đây sao?”

Lục Tử Tranh rũ mi mắt xuống, thờ dài, hơi hột giải thích: “Ừ, xảy ra chút chuyện, quyết định về một chuyến trước đã.”

Liên Huyền không nhịn được buột miệng ra, giọng nói hơi lớn một tí mà truy hỏi cô: “Có liên quan đến Giang Hoài Khê ư?”

Lục Tử Tranh hơi vô thức mà nhíu nhíu mày, nhàn nhạt đáp nàng ta một tiếng: “Ừ.”

Liên Huyền biết mình thất thố, như định biện giải gì đó, cuối cùng lại chỉ há miệng, rồi mất tiếng. Nàng ta hơi cúi đầu, dáng vẻ có hơi ảo não, rồi lại có chút muốn nói đành thôi. Tay nàng ta túm lấy góc quần, dần dần vít chặt, cả người như bị mây đen bao phủ lại.

Trầm mặc chốc lát, Liên Huyền cuối cùng mở miệng lần nữa, chuyển ý, hỏi dò Lục Tử Tranh: “Vậy chọn ngày không bằng gặp ngày, đêm nay cùng đi xem có được không?” Lúc nói chuyện, hai mắt nàng ta thẳng tắp nhìn chăm chăm Lục Tử Tranh, mang theo van xin.

Lục Tử Tranh né đi ánh mắt của nàng ta, khéo léo từ chối bảo: “Ngày mai phải đi rồi, mình muốn tối thu thập ít thứ, sau đó nghỉ sớm một chút...”

Liên Huyền lại thay đổi về sắp sọc của ngày xưa, chợt kiên trì khác thường, lần nữa van xin cô bảo: “Ở phía đối diện, không xa lắm, không tốn nhiều thời gian đâu.” Nàng ta cúi đầu, giọng điệu hạ xuống, trong đó chứa đầy cô đơn: “Tử Tranh, lần sau gặp mặt, không biết từng người chúng ta lại nằm trong hoàn cảnh nào nữa, mình đoán nghĩ, biết đâu, đây chính là một lần cuối cùng... Vì vậy, cùng đi với mình một lần thôi, được không, để giấc mơ đẹp của mình được trọn vẹn...”

Lục Tử Tranh nhìn chăm chăm nàng ta rất lâu, cô có mấy phần cảm khái, Liên Huyền đến cùng vẫn thông minh thiện đoạn như cũ. Nếu không có lần này, vậy thì, cũng quyết không thể có lần sau. Có lẽ cậu ấy hiểu ra rồi, đã từng là tình nhân, chung quy, vẫn khó thành lại bạn bè.

Cuối cùng, Lục Tử Tranh vẫn lòng ý ra, mở miệng hỏi nàng ta: “Có thể về trước 9 giờ không?” Đây là một lần thỏa hiệp cuối cùng đối với Liên Huyền. Lục Tử Tranh nghĩ, nếu có thể, sau này các cô đừng gặp lại nhau nữa, đối với cô, đối với Liên Huyền, có lẽ đều tốt hơn.

Trên gương mặt sa sút tinh thần của Liên Huyền, trong chớp nhoáng lóe ra miệng cười, nàng ta mừng rỡ, gật đầu liên tục nói: “Được chứ, vậy cậu chờ mình một lát, mình về lấy túi và chìa khóa rồi lập tức xuất phát ngay?”

Lục Tử Tranh gật gù đầu, nhìn bóng người vội vàng xoay người rời đi của nàng ta, ở trong lòng, thờ dài một hơi thật dài.

Ngoài ý liệu là, triển lãm sa điều so với trong tưởng tượng của Lục Tử Tranh náo nhiệt hơn rất nhiều. Quà vật giữa phổ mỹ thực mười dặm phiêu hương, hội đêm sắp bắt đầu, tiếng hoan hô không dứt bên tai. Lục Tử Tranh và Liên Huyền mua hai tấm vé đi vào vườn sa điều. Liên Huyền tràn đầy phấn khởi hỏi Lục Tử Tranh có muốn đi thưởng thức một ít quà vật đặc sắc hay không, Lục Tử Tranh lại có chút không hào hứng lắm, trả lời lấy lệ: “Mình sao cũng được...” Ánh đèn trong vườn sa điều tối tăm, muôn màu muôn vẻ đang chớp nháy lên, tiếng nhạc của hội đêm đình tại nhức óc, âm ỉ khiến Lục Tử Tranh có hơi đau đầu.

Liên Huyền nhìn ra sự gượng gạo của Lục Tử Tranh, cũng chỉ cười cười, mang theo Lục Tử Tranh đi về hướng sa điều: “Nơi đây cách sân khấu gần nhất, vì thế có lẽ có hơi ồn ào. Đi về phía này, có lẽ sẽ khá hơn, hơn nữa có thể nhìn thấy sa điều lớn nhất trong lễ sa điều lần này”. Khoảng cách xa một ít, tiếng nhạc cũng nhỏ đi một chút, Lục Tử Tranh cảm giác lỗ tai quả thực dễ chịu đi rất nhiều.

Đúng như dự đoán, dọc đường đi ngang qua vài cái sa điều nhỏ phong cách khác nhau, rồi bất chợt một sa điều tàu thủy vĩ đại hiện ra ở trước mắt Lục Tử Tranh.

Tàu thủy cao chừng ba mét, quy mô rộng lớn, khoang tàu cao cao, ngẩng đầu nhìn được kiến trúc y như thực trên boong tàu và ống khói đồ sộ, chạm trổ tinh tế. Trên boong tàu, người đến người đi, có rất nhiều người giơ camera tựa lưng vào lan can, hiển nhiên là đang chụp hình lưu niệm.

Liên Huyền hỏi Lục Tử Tranh: “Muốn lên xem thử không?”

Lục Tử Tranh bị quy mô của nó làm lay động, cũng có mấy phần hiếu kỳ, bèn gật đầu.

Thế là Liên Huyền đi ở phía trước, Lục Tử Tranh đi theo phía sau. Không ngờ, muốn lên boong tàu cần thu phí ở ngoài, khi Lục Tử Tranh phản ứng lại, Liên Huyền đã mua vé xong rồi. Lục Tử Tranh có mấy phần ngại ngùng, nhưng thấy Liên Huyền trả tiền rồi, bèn cũng chỉ đành đi theo mà thôi.

Liên Huyền vừa đi về phía trên, vừa gọi điện thoại, bởi quá mức ồn ào, Lục Tử Tranh không nghe thấy chút nội dung nào khi Liên Huyền gọi điện thoại, chờ khi lên boong tàu rồi thì Liên Huyền cũng đã nói chuyện xong, cất di động vào.

Lục Tử Tranh cảm di động, cùng Liên Huyền đi quanh boong tàu một vòng lại một vòng, hai người đi vào mấy căn phòng trong được mở cửa, mở đèn flash lên, chụp rất nhiều bức ảnh. Gần mười phút sau, Liên Huyền kéo Lục Tử Tranh đến cạnh lan can của boong tàu, đề nghị cô nhìn ra xa, thử cảm nhận từng cơn dễ chịu của luồng gió mát.

Lục Tử Tranh đang xuyên qua bóng đêm nồng đậm, cô cố hết sức trông ra xa, chợt nghe thấy giọng Liên Huyền dịu dàng cười nói với cô: “Tử Tranh, cậu biết không, chiếc thuyền này, là RMS Titanic...”

Lục Tử Tranh hơi sững sờ, nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ ý không biết.

Liên Huyền cười cười nhìn Lục Tử Tranh, lúm đồng tiền vô cùng nồng, dần theo một chút bi thương. Di động nắm ở trong tay nàng ta chợt vang dội lên, nụ cười trên mặt nàng ta càng mở rộng thêm, thoát chí chí bầu trời đêm, kinh hi nói với Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, cậu nhìn kia...”

Lục Tử Tranh nghe vậy, phản xạ có điều kiện mà kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phương hướng ngón tay của Liên Huyền. Một giây sau khi ngẩng đầu, cô nhìn thấy trong bầu trời đêm màu lam sẫm, có một vệt ánh sáng cấp tốc xông lên phía chân trời, sau đó, “bùm” một tiếng, tỏa ra trên không trung, muôn màu muôn vẻ, xán lạn dị thường, một đợt tiếp một đợt, khiến người ứng tiếp không xuể.

Là pháo hoa.

Lục Tử Tranh nhìn chăm chăm vẻ đẹp của từng đợt từng đợt, lâu thật lâu vẫn chưa hồi thần.

Giọng Liên Huyền vang ở bên tai cô, dịu dàng lưu luyến, nàng ta nói: “Tử Tranh, xin lỗi, màn pháo hoa này, mình nợ cậu đã rất lâu.”

Lục Tử Tranh cúi đầu, nghiêng mặt sang bên, nhìn thấy khuôn mặt của Liên Huyền, trong bóng đêm mông lung, đặc biệt xinh đẹp, trong ánh mắt là thành kính tha thiết mà cô nhìn thấy rõ ràng.

Lúm đồng tiền trên mặt Liên Huyền như ẩn như hiện, ngữ điệu, lại là thất vọng và u sầu kèm cả ngơ ngẩn: “Đáng tiếc, nơi đây không có đất tuyết như phổ thông năm ấy, mà chúng ta, cũng không về được nơi ấy nữa...”

Xuyên thấu qua ánh đèn mê ly, Lục Tử Tranh nhìn ý cười cay đắng nơi khóe môi của Liên Huyền, nhớ tới năm đó mình len lút nhìn cô ấy, tim đập như nổi trống, nhớ đến năm ấy mình giàn giụa trong mưa to khổ sở đuổi theo xe cô ấy, nhớ đến năm ấy, Liên Huyền thuở niên thiếu hăng hái cam kết phải dẫn cô đi xem pháo hoa thời thịnh một lần, còn cả, nhớ đến Giang Hoài Khê khi ấy ôm mình vào ngực, sự chấp niệm khiến mình động tâm ấy, cô không khỏi cảm thấy trái tim có mấy phần chua chát.

Xin lỗi, Liên Huyền, mình thật đã đợi cậu rất lâu rất lâu...

Nhưng mà bây giờ, cũng thật đã quá trễ quá muộn rồi...

Thế là, cô chỉ có thể đáp lại nàng ta một câu, câu nói tưởng chừng như bị gió đêm thổi tan: “Liên Huyền, mình đã đi rất xa rồi, cậu cũng đừng đứng lại tại chỗ nữa, cậu sẽ hạnh phúc thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Khi dứt pháo hoa, xung quanh cũng yên tĩnh lại, trong lòng Lục Tử Tranh và Liên Huyền đều xúc động bởi chuyện cũ trước kia nay đã vật đổi sao dời, nhất thời hai người cũng đều trầm mặc...

Trên gương mặt Liên Huyền không còn chút ý cười nào, tâm tình suy sụp rõ ràng. Lục Tử Tranh im lặng đứng một lát bên cạnh nàng ta, cô phá vỡ trầm mặc, đề nghị: “Đi xuống thôi, đến chỗ khác xem...”

Liên Huyền nhẹ nhàng gật đầu, đi theo sau Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh men theo nấc thang bên tay phải, cúi đầu nhìn đường, từng bước chân vốn vô cùng vững vàng. Nhưng đang lúc cô định giẫm lên đất bằng, phía sau đột nhiên có người đụng cô rất mạnh, khiến cô bất ngờ không kịp phòng bị, lao đảo rồi té nhào trên mặt đất. Sau đó, nhân lúc Lục Tử Tranh té ngã, theo bản năng cô đưa tay chống lại trước người, có một đôi bàn tay phía sau, nhanh chóng đoạt đi túi xách Lục Tử Tranh vắt ở trên vai.

Toàn bộ đều xảy ra ở trong chớp mắt, nhanh đến Liên Huyền cũng không thấy rõ dáng vẻ của người cướp túi, còn chưa kịp phản ứng lại đến đỡ Lục Tử Tranh dậy, liền nhìn thấy trong nháy mắt tiếp theo, Lục Tử Tranh nhanh chóng bò dậy, bắt lấy dây đai túi xách, cô bất chấp chạy theo chừng mười thước, kéo lại bước chân của kẻ xấu, bắt đầu giành giật...

Lúc túi bị cướp đi, một giây sau khi đầu đón trên đầu gối kéo đến, Lục Tử Tranh mới phản ứng được đã xảy ra chuyện gì. Trong chớp mắt ấy, cô chưa kịp suy nghĩ gì thêm, phản xạ có điều kiện mà mặc đầu đón, bò lên muốn giật túi về. Gì cô cũng không nghĩ, quên cả sợ hãi, trong đầu trống rỗng một

trận, tâm tâm niệm niệm cũng chỉ có một ý nghĩ, không thể mất túi được!

Người cướp túi là một người nam cao gầy tóc húi cua, vì ánh sáng quá mờ, Lục Tử Tranh nhìn không rõ lắm đáng đáp cụ thể của gã. Chú ý của gã ta là cướp túi rồi nhân lúc loạn mà chạy thôi, nhưng không ngờ Lục Tử Tranh lại phản ứng nhanh chóng bắt lấy dây đai túi, đã thế còn không khuất phục vừa chạy theo sát vừa lôi kéo, đồng thời còn cầu cứu về phía xung quanh: “Ăn cướp, có người ăn cướp...”

Tâm trạng của gã vừa sợ vừa giận, tay trái lần mò trong túi, một cây dao gọt hoa quả óng ánh sắc bén chợt sáng lên ở trước người Lục Tử Tranh.

Đám người hỗn loạn cả lên, dẫn đến sự chú ý của rất nhiều người, nhưng tựa hồ mọi người đều lo ngại bởi dao găm trên tay gã côn đồ, nên chỉ dám đứng xa xa vây xem nghị luận, nhất thời không người nào dám đi lên giúp đỡ.

Lục Tử Tranh như không úy kỵ tí nào, cắn môi trợn to hai mắt, trên tay thì vẫn liều mạng toàn lực giành giật với gã. Trong lúc giành giật, yếm khoá của túi rách bị mở ra, ví tiền và gương soi rơi rớt trên mặt đất...

Tất cả phát sinh đến bây giờ, cũng chỉ mới có thời gian vài giây.

Liên Huyền rút cuộc phản ứng lại, nhìn thấy dao găm nắm trên tay người đàn ông, nàng ta nhất thời hoa dung thất sắc. Giọng nàng ta run rẩy vừa khuyên Lục Tử Tranh: “Tử Tranh, nguy hiểm, buông tay trước đi...” Vừa chạy lên trước định giúp Lục Tử Tranh. Nhưng mà, lúc Liên Huyền cách Lục Tử Tranh còn vài bước nữa, người cướp túi rút cuộc không kiên nhẫn đánh giằng co như vậy hoài, dao găm bên tay trái vung lên, quẹt về hướng tay Lục Tử Tranh cầm chặt lấy túi không buông.

Lục Tử Tranh nhìn thấy ánh bạc từ trước mắt chớp qua, bản năng định thu tay về né tránh, nhưng vẫn không kịp, mũi dao ở giữa hồ khẩu (khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ), từ hồ khẩu của cô xẹt qua, tàn nhẫn mà cắt vào thịt, máu tươi nhất thời chảy ra từ trong vết nứt, nhiễm đỏ cả tay Lục Tử Tranh.

Gã cướp túi liền thừa dịp lúc cô bị đau bụng tay, thoát cái kéo túi lại, chạy tẩu thoát...

Vì đau đớn nên trên trán Lục Tử Tranh lập tức có mồ hôi lạnh chảy ra, cô vẫn cố dè hồ khẩu lại, không để ý tới chuyện khác, giảm bước chân định đuổi theo về phương hướng người đàn ông tẩu thoát. Liên Huyền đã chạy tới bên cạnh Lục Tử Tranh, chắn ở trước người cô, dừng lại bước chân của cô. Tay nàng ta run run kéo tay Lục Tử Tranh qua, kiểm tra thương thế của cô. Thấy da thịt của hồ khẩu đã lòi ra ngoài, máu chảy không ngừng, nàng ta đau lòng hoảng sợ mà lập tức rơi nước mắt, vừa cấp tốc định xé áo sơ mi của mình băng bó lấy vết thương của Lục Tử Tranh, vừa nghẹn ngào mắng Lục Tử Tranh: “Cậu điên rồi ư? Tranh giành với kẻ liều mạng kia, không muốn sống nữa sao?”

Lúc này, cuối cùng cũng có người hảo tâm, người đó nhặt ví tiền và gương lên đưa cho Lục Tử Tranh, Liên Huyền nghẹn ngào giúp Lục Tử Tranh nói một tiếng “Cảm ơn”.

Lục Tử Tranh biết không đuổi kịp, cô máy móc mà tiếp nhận vật đưa tới, chỉ hồn bay phách lạc mà nhìn phương hướng kẻ xấu chạy đi, trong mắt có lệ lờ lững chưa rơi, cô lầm bầm nói: “Bút ghi âm Hoài Khê đưa mình ở trong đây...”

Lúc Liên Huyền nghe được hai chữ “Hoài Khê” này, nước mắt rơi càng thêm mãnh liệt. Nàng ta nhìn hồ khẩu còn đang chảy máu của Lục Tử Tranh, đau lòng đã sắp muốn mất đi tri giác. Nhưng, có lẽ là quần áo của nàng ta chất lượng quá tốt, vô luận thế nào, nàng ta cũng không xé áo sơ mi của mình ra được. Dưới tình thế cấp bách, nàng ta dứt khoát cởi áo sơ mi ra, chỉ còn dư lại một cái áo ba lỗ sát thân, dùng áo sơ mi chắn trên vết thương Lục Tử Tranh, dẫn lại cầm máu.

Bảo an cuối cùng thông dong bước đến, Lục Tử Tranh vẫn có chút hoảng hốt, Liên Huyền giúp trả lời vài câu. Nàng ta nhớ đến vết thương của Lục Tử Tranh, vội vã dẫn cô đến bệnh viện, cuối cùng dứt khoát để lại tấm danh thiếp cho bảo an, nói một câu “Liên hệ sau”, rồi mang theo Lục Tử Tranh đi nhanh về phía ngoài vườn sa điều.

Đến ngoài vườn sa điều rồi, Liên Huyền và Lục Tử Tranh vừa định chuẩn bị gọi xe taxi, thì có một cô gái mặt mày thanh tú bước đến, từ trong túi mua sắm lấy ra một cái áo sơ mi còn gần mới tinh đưa cho Liên Huyền, sau đó nói với hai người: “Nếu cô không ngại thì đi chiếc xe ở phía trước để đến bệnh viện đi, tôi đã chặn giúp hai người rồi.”

Liên Huyền chần chờ nhận lấy áo sơ mi, ngẩng đầu nhìn về phía trước cách đó không xa, quả nhiên có đậu một chiếc xe taxi.

Thật là hiểu các cô đang gấp mà, Liên Huyền cảm kích vạn phần, liên tục nói vài tiếng “cảm ơn”, định lấy tiền từ trong ví ra đưa cho cô ấy.

Cô gái xa lạ kia chỉ cười cười một cách xấu hổ, lắc đầu nói: “Không cần, tôi cũng chỉ dám giúp những việc loại này thôi, xin lỗi.” Khi nãy, cô ấy đã đứng ở phía trước gã cướp bóc, nếu như, trên đoạn đường gã cướp chạy đi, cô ấy dám lao ra ngăn cản một lát...

Lục Tử Tranh dần dần tỉnh táo lại, tâm tình vẫn còn suy sụp vô cùng, bởi vì đau đớn nên mặt trắng bệch, nhưng cô vẫn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, hạ giọng thành khẩn nói với cô gái: “Cô đã làm rất tốt rồi, vẫn phải vô cùng cảm ơn cô.”

Tài xế xe taxi đã đợi lâu không kiên nhẫn, thò đầu ra nhìn về phía các cô.

Cô gái cười gượng một cái, nói: “Các cô nhanh đi đi.”

Liên Huyền nói cảm ơn lần nữa, Lục Tử Tranh nhẹ nhàng gật gật đầu, được Liên Huyền đỡ, khập khiễng đi về phía xe taxi.

Trên xe taxi đang mở đài phát thanh âm nhạc, tài xế hạ thấp âm thanh xuống chút, rồi xác nhận về hướng Lục Tử Tranh và Liên Huyền: “Đến bệnh viện

nhân dân gần nhất đúng không?”

Đối với nhân sinh địa ở nơi đây, Lục Tử Tranh và Liên Huyền vẫn chưa quen, nghe bảo là gần nhất, Liên Huyền gật đầu đáp phải.

Tài xế được xác nhận rồi, đáp lời “Ok”, rồi chỉnh cao âm lượng phát thanh.

“Nhớ nụ cười của anh, nhớ áo khoác của anh, nhớ chiếc tất trắng của anh, cả hương vị trên người anh. Em nhớ nụ hôn của anh...” Giọng hát như hồn như kẻ của Tân Hiểu Kỳ, trong buồng xe nhỏ hẹp lảng lảng chảy xuôi.

Tay phải Lục Tử Tranh sát sao ấn lại tay trái, cắn môi, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa xe, nhìn đèn đường muôn màu muôn vẻ chiếu rọi xuống đường phố xa lạ này của thành phố X, trên quảng trường, một tốp người xa lạ chèn lấn say sưa.

Sắc mặt của cô càng ngày càng trắng bệch, vành mắt lại ửng hồng.

Liên Huyền từ trong hình chiếu của cửa sổ xe nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của Lục Tử Tranh, nàng ta cũng đỏ mắt, lo lắng hỏi thăm cô: “Tử Tranh, đau lắm sao?”

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, giọng rất thấp, mang theo chút giọng mũi: “Không sao, không đau...” Nước mắt, lại không nghe lời, từng giọt từng giọt, rơi xuống trên mu bàn tay của cô.

Liên Huyền hoảng hồn, tay chân luống cuống, không thể làm gì khác hơn là giọng mang theo chút nghẹn ngào, thúc giục tài xế chạy xe nhanh một chút.

“Nhớ nụ cười của anh, nhớ áo khoác của anh, nhớ chiếc tất trắng của anh, cả hương vị trên người anh. Em nhớ nụ hôn của anh...” Giọng còn hát còn du dương quanh quẩn ở trong xe, vang ở trên phố tha hương này, vang ở trong lòng càng ngày càng yếu ớt của Lục Tử Tranh.

Giọng Lục Tử Tranh nghẹn ngào mang theo chút khàn khàn, ngăn lại Liên Huyền, khiến nàng ta yên tâm: “Liên Huyền, không sao, mình không đau lắm...” Nói xong, cô nghẹn ngào một lát, giải thích: “Mình chỉ là, đột nhiên cảm thấy, rất nhớ rất nhớ, rất, rất rất nhớ Hoài Khê thôi...” Câu nói này, như kích động một nút lệnh trong lòng cô, khiến cảm xúc đè nén hồi lâu ở trong lòng cô, đột nhiên lập tức bạo phát ra, dẫn xuống không được...

Từ ngày ấy rời khỏi Lâm Châu, nghi hoặc bất an đã mang máng bắt đầu, lo lắng gộp lại kéo dài đến mấy tuần nay, nghi hoặc, uất ức, cảm giác bất an, đến hôm nay tinh thần bị kinh hãi quá độ, cả đau đớn trên thân thể, cộng cả nỗi ảo não và bất an khi làm mất bút ghi âm của Giang Hoài Khê, rốt cuộc, khiến cô không kìm chế được giáp giới của nỗi lòng.

Cô kiềm chế bản thân không khóc lên tiếng, giọng khàn khàn nghẹn ngào như mơ hồ, đứt quãng: “Liên Huyền, mình vô dụng lắm đúng không, nếu không thì sao lúc cô ấy gặp khó khăn, cô ấy toàn lựa chọn đẩy mình ra mà không cùng mình đồng thời chia sẻ. Mình rõ ràng nghe được cô ấy không ổn, nhưng gì cũng không giúp được cô ấy. Cả quà tặng cô ấy phí hết tâm tư tặng mình, mình cũng không cách nào bảo vệ cho tốt được, mình thật sự là không xứng chức, vô dụng quá mà...”

Hai mắt Liên Huyền đầm lệ mà nhìn Lục Tử Tranh sa sút tinh thần, đầy đầu đầy mặt đều là nước mắt, lòng nàng ta tràn đầy mất mát đau đớn và đau lòng, rốt cuộc nước mắt cũng tràn mi mà ra. Nàng ta đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Lục Tử Tranh, vỗ lưng cô, giọng nghẹn ngào dỗ dành cô: “Không phải, không phải như thế, Giang Hoài Khê cô ấy nhất định không nghĩ như vậy đâu.” Nói xong, nước mắt của nàng ta, lại rơi còn mãnh liệt hơn so với Lục Tử Tranh, thấm ướt cả bả vai Lục Tử Tranh.

Nàng ta rốt cuộc không thể lừa mình dối người nữa, rốt cuộc phải đối mặt với sự thực khiến lòng nàng ta máu me đầm đìa này.

Lục Tử Tranh không yêu nàng ta, đầy lòng đầy mắt của Lục Tử Tranh chỉ chứa đựng cô gái tên Giang Hoài Khê kia, hai người không còn khả năng nữa rồi.

Nàng ta chung quy cũng vẫn thua.

Liên Huyền hít hít mũi, lau nước mắt, an ủi Lục Tử Tranh nói: “Chúng ta đến bệnh viện băng bó vết thương cẩn thận, ngày mai, ngày mai cậu sẽ về tìm Giang Hoài Khê, tin mình, cô ấy không nói cho cậu, nhất định là vì cô ấy yêu cậu hơn so với bất kỳ người nào khác, không muốn khiến cậu bị thương. Bút ghi âm cậu yên tâm, giao cho mình, mình nhất định, nhất định sẽ giúp cậu tìm nó về.”

Nàng ta biết, nàng ta không thua bởi Giang Hoài Khê.

Nàng ta chỉ là, thua bởi Lục Tử Tranh, thua bởi cái gọi là vận mệnh, thua bởi thời gian.

Nàng ta nhận thua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Liên Huyền và Lục Tử Tranh vừa đến bệnh viện thì đi thẳng đến khoa cấp cứu, may mà có mặt bác sĩ trực ban ở trong phòng khám, anh ta liền lập tức tiếp đãi họ.

Bác sĩ tỏ ý vết thương rất sâu, cần may bảy, tám kim, nhưng vô cùng may mắn là không tổn thương đến gân cốt, không có gì lo ngại cho lắm. Thế là, anh ta liền kê tờ khai, bảo Liên Huyền đi nhận thuốc tê và một ít thuốc khác. Liên Huyền nghe được câu “không có gì lo ngại cho lắm” kia, lòng vẫn thấp thỏm rớt cuộc mới yên ổn xuống. Nàng ta thở ra một hơi lớn, cầm tờ khai, vừa đi ra ngoài vừa cho Lục Tử Tranh hay: “Cậu ở đây chờ mình một lát, mình về ngay.”

Nàng ta đến trước cửa chấn của đại sảnh bệnh viện tìm y tá nhận thuốc xong, rồi vội vã đi về ngay. Mới vừa đi ra đại sảnh, lúc định đi về phía con đường hướng về khoa cấp cứu, di động trong túi nàng ta đột nhiên vang lên một cách dồn dập.

Liên Huyền bị dọa bởi âm thanh thỉnh thoảng xuất hiện, nhưng mà, nàng ta không vội để bận tâm, chỉ sững sờ đôi chút, bước chân lại tiếp tục bước về hướng phòng cấp cứu, cho đến tận, di động trong túi vang đến khi tự động ngắt, không còn âm vang..

Giao đồ cho bác sĩ hết xong, sau khi Lục Tử Tranh bắt đầu may kim, Liên Huyền mới có tâm tư mở túi ra, kiểm tra cuộc gọi nhờ.

Màn hình biểu hiện là một chuỗi số xa lạ. Nếu là thường ngày, Liên Huyền sẽ không để ý tới cuộc gọi đến xa lạ như thế, vì nàng ta biết nếu có chuyện, đối phương ắt hẳn sẽ gọi đến lần thứ hai. Nhưng mà, vị trí biểu hiện của chuỗi dãy số này là ở Lâm Châu, nó khiến Liên Huyền có chút lưu tâm kỳ lạ.

Nàng ta do dự một lát, song vẫn tỏ ý nói với Lục Tử Tranh: “Mình ra ngoài trả lời một cú điện thoại.” Sau đó, nàng ta bước nhanh ra ngoài, ở cửa vào ngoài hành lang gọi điện thoại về.

Rất nhanh, điện thoại đã được tiếp thông. Đầu điện thoại kia, là một giọng nữ lạnh nhạt rất êm tai: “Chào cô, tôi là Giang Hoài Khê.”

Liên Huyền không khỏi sững sờ một chút, theo sau, cũng lập tức phản ứng lại, trả lời: “Chào cô, tôi là Liên Huyền.”

Lúc này Giang Hoài Khê đang truyền dịch ở bệnh viện, Giang Hoài Xuyên tan việc ở công ty xong liền chạy tới. Nàng từ trong miệng Giang Hoài Xuyên biết được Lục Tử Tranh đã gọi điện thoại đến cho cậu ta và mẹ, cậu ta đang họp, di động của mẹ thì đang sạc pin ở phòng ngủ, vì thế nên không nhận được. Đến khi bọn họ gọi lại, Lục Tử Tranh cũng đã tắt điện thoại.

Lòng mảy Giang Hoài Khê tức khắc nhũn một cái, cảm giác rất bất an bỗng dưng bắt đầu nổi dậy. Cuối cùng nàng vẫn không yên lòng, bảo Giang Hoài Xuyên gọi điện thoại cho Lục Tử Tranh lần nữa, khi không còn cách nào nổi thông, lại quay sang gọi điện thoại ở căn hộ của Lục Tử Tranh, nhưng dù thế nào, cũng không liên lạc được. Lục Tử Tranh ít khi liên hệ Giang Hoài Xuyên và mẹ, sự bất thường và mất liên lạc thế kia, khiến bất an và hoảng sợ trong lòng Giang Hoài Khê, bất giác càng lúc càng kịch liệt nổi dậy. Gọi cho Liên Huyền, thật sự là hạ sách nàng bắt đầu nghĩ đến.

Không thừa thêm bất kỳ chào hỏi nào, Giang Hoài Khê liền trực tiếp hỏi thăm Liên Huyền: “Xin lỗi vì đã làm phiền cô. Tử Tranh đang ở với cô sao? Khi nãy tôi gọi cậu ấy, điện thoại đã bị tắt máy, điện thoại bàn trong nhà cũng không người nghe, tôi không liên lạc được cậu ấy.”

Liên Huyền quay người lại, nhìn Lục Tử Tranh trong phòng cấp cứu hơi nhíu lông mày yên tĩnh may kim, nặng nề mà thở dài một hơi, thẳng thắn đáp lại nàng: “Ừ, cậu ấy ở với tôi. Buổi tối cậu ấy bị tôi lãng nhăng kéo đi xem triển lãm sa điêu. Trên đường... trên đường gặp phải cướp, di động mất rồi, hiện tại đang ở bệnh viện.”

Tay cầm di động của Giang Hoài Khê tức khắc run lên, mặt đã vốn tái nhợt, bỗng dưng lại mất đi tất cả huyết sắc, khiến Giang Hoài Xuyên bên cạnh cả kinh liên tục truy hỏi: “Chị, bị sao vậy?”

Giang Hoài Khê cảm giác trái tim của mình như đang bị điên, cấp bách nhảy lên khiến nàng khó chịu mà nói không ra lời. Nàng một tay chống giường, gắng gượng mình thẳng lưng lên, sống lưng căng đến mức thẳng tắp, từng chữ từng chữ tỉnh táo truy hỏi nàng ta: “Tử Tranh bị thương sao? Thương ở đâu? Nghiêm trọng không? Bây giờ thế nào rồi?”

Liên Huyền nghe giọng của nàng bình tĩnh tự tin, ngữ khí trầm ổn, nghe không ra chút tâm tình lo lắng nào, nàng ta vô thức hơi nhíu nhíu mày.

Nàng ta trả lời: “Hở khâu bị đâm một dao, thương có hơi sâu, có điều may là không tổn thương đến gân cốt, phải may bảy, tám kim.”

Nói xong, nàng ta ngừng lại một chút, buông xuống nắm đấm hơi nắm chặt ở bên người, lại không nhìn được có chút tức giận bảo: “Trên đường đến bệnh viện, tâm tình cậu ấy vẫn xuống rất thấp, nói... rất nhớ cô.” Trời mới biết, nói ra câu này với chính tình địch của mình rằng người mình yêu rất nhớ cô ta là khó khăn đến mức nào, nàng ta cũng không biết, bản thân thế này có tính là lo chuyện bao đồng hay không nữa. Nhưng nàng ta vẫn cố can đảm, tiếp tục nói: “Giang tiểu thư, tôi không biết khối công việc của cô nhiều cỡ nào, nhưng sau khi đến đây, cậu ấy vẫn luôn chờ cô, cô một lần lại một lần thất hẹn, khiến cậu ấy thất vọng, khiến cậu ấy một thân một mình tha hương tại đây chờ đợi vô kỳ hạn, có phải là có hơi quá đáng hay không?”

Sắc mặt Giang Hoài Khê tái nhợt, môi trắng bệch, vành mắt đã đỏ ửng. Trên mặt nàng không chút biến sắc, vẻ mặt lạnh lùng, bàn tay đang truyền dịch nay đã nắm chặt thành nắm đấm, đầu ngón tay được cắt sửa chỉnh tề sạch sẽ sa thật sâu vào trong da thịt, vì bàn tay nàng dùng lực quá mức mà truyền dịch từ lâu đã không cách nào đi vào.

Trong lúc nhất thời, Liên Huyền chỉ nghe được, thoáng có tiếng hít thở có phần cấp bách trầm trọng của Giang Hoài Khê. Sau một hồi, nàng ta mới nghe thấy thanh âm Giang Hoài Khê trầm thấp mất tiếng nói một câu: “Cô nói đúng, tôi thực sự có hơi quá đáng rồi. Phiền cô giúp tôi chăm sóc cậu ấy một

chút, trễ chút tôi sẽ đến.”

Liên Huyền ngờ ra, vừa đáp chữ “được”, điện thoại cũng đã bị ngắt. Nàng ta kinh ngạc mà nhìn màn hình di động đen xì, chậm rãi thở ra một hơi thật dài, sau đó, về lại phòng cấp cứu.

Trong phòng cấp cứu, hồ khẩu của Lục Tử Tranh đã may xong, bác sĩ đang căn dặn một ít kiêng kỵ về sau, cũng nói cho cô biết, một tuần lễ sau có thể cắt chỉ. Lục Tử Tranh nghiêng đầu, vẻ mặt điềm đạm, đáng vẻ như nghiêm túc lắng nghe.

Chờ bác sĩ căn dặn xong xuôi, Lục Tử Tranh nói cảm ơn xong mới đứng dậy, Liên Huyền đứng bên cạnh cô, hai người cùng đi ra ngoài. Liên Huyền lúc này mới báo cho Lục Tử Tranh: “Giang Hoài Khê không liên lạc cậu được, vừa gọi điện thoại cho mình.”

Bước chân Lục Tử Tranh hơi dừng lại một chút, mặt nghiêng đi nhìn về phía Liên Huyền, có phần căng thẳng hỏi: “Cậu nói cho cô ấy chuyện buổi tối rồi ư?”

Liên Huyền thấy vẻ mặt của cô bỗng dưng căng thẳng, trong lòng cũng có chút thấp thòm. Nàng ta do dự một chút, vẫn đúng sự thật mà gật gật đầu, không yên lòng hỏi dò Lục Tử Tranh: “Sao thế?”

Lục Tử Tranh hơi rũ con ngươi xuống, miễn cưỡng cười cười về hướng Liên Huyền, nói: “Kỳ thực cũng không có gì. Chỉ là mình sợ cô ấy quá lo nghĩ thôi.”

Liên Huyền thờ dài, nói: “Giang Hoài Khê nói, trễ chút nữa cô ấy sẽ đến.”

Tâm trạng Lục Tử Tranh căng thẳng, ý cười trong nháy mắt liền động lại trên mặt.

Liên Huyền có phần sốt sắng và nghi hoặc, dè dặt hỏi: “Sao thế, lẽ nào... lẽ nào cậu không muốn gặp cô ấy sao?”

Lục Tử Tranh bật cười, lắc đầu nói: “Sao lại thế được. Chỉ là mình sợ cô ấy tạm thời phải bỏ hết tất cả mà đến đây thì sẽ làm khó cô ấy thôi, gần đây tình cảnh cô ấy hình như không được tốt cho lắm. Và lại, ngày mai mình cũng phải đi về rồi.” Nói xong, cô thoáng suy tư một hồi, rồi có chút ngại ngùng mượn di động Liên Huyền: “Có thể cho mình mượn di động một chút được không? Mình gọi điện cho cô ấy một lát.”

Liên Huyền nhìn vẻ mặt vừa vui vừa lo vì Giang Hoài Khê trên mặt Lục Tử Tranh, trong lòng lại có đau đớn nhói lên. Nhưng mà, nàng ta chỉ có thể trầm mặc, đưa di động cho Lục Tử Tranh, nhìn cô, khóe miệng dần lên ý cười nhạt ngọt ngào, gọi điện cho người cô yêu.

Giang Hoài Khê bên đầu điện thoại này, sau khi dập máy của Liên Huyền xong, nàng mím môi, khi lúc Giang Hoài Xuyên lo nghĩ nhìn chăm chăm, nàng đột nhiên quay người lại nhấn chuông ở đầu giường, sau đó, vừa nói với Giang Hoài Xuyên: “Giúp chị đặt vé máy bay đến thành phố X sớm nhất”, vừa nhảy xuống giường, đi chân đất đứng trên mặt đất, bước chân, là phù phiếm vô lực như thế.

Bởi vì thuốc dùng có tác dụng phụ rất lớn, Giang Hoài Khê đã chùng mảy ngày không ăn một bữa cơm cho trọn rồi. Tăng sáng bụng rỗng uống thuốc xong, đến buổi sáng 9 10 giờ, dạ dày nàng bắt đầu khó chịu mang máng, buồn nôn muốn ói, thỉnh thoảng ăn xong liền ói ngay, đến buổi chiều 4 5 giờ lại bắt đầu kéo dài sốt nhẹ, mãi đến khi buổi tối 9 10 giờ, nhiệt độ mới dần lui xuống. Chỉ mới hai tuần, nàng đã gầy đến da bọc xương rồi.

Giang Hoài Xuyên thấy động tác xuống giường của Giang Hoài Khê, cậu hơi ngần ra, lập tức, cậu vội ngồi xổm người xuống vừa giúp chị mình đem dép lê dưới đáy giường ra cho chị mình mang vào, vừa lo lắng hỏi: “Chị, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì, chị Tử Tranh bị sao vậy?”

Giang Hoài Khê đã bắt đầu ngồi xổm người xuống từ trong ngăn kéo bên cạnh tìm kiếm quần áo cần thay, nàng nghiêm túc nhíu lại lông mày, hít một hơi mới thấp giọng nói: “Buổi tối Tử Tranh gặp phải cướp nên bị thương.”

Giang Hoài Xuyên cũng kinh hãi, vội vã căng thẳng truy vấn: “Thương ở đâu, nghiêm trọng không?”

Giang Hoài Khê đã thu thập quần áo cần phải thay xong, thu dọn túi xách bên người xong, nói: “Thương ở tay, may mắn mũi kim.”

Giang Hoài Xuyên nghe vậy, suy đoán hẳn không phải rất nghiêm trọng, tâm lo lắng thoáng mới hơi yên ổn một ít. Lập tức, cậu lại căng thẳng lên, hoang mang nói: “Nhưng mà chị, bây giờ sao chị qua đó được?” Tầm mắt của cậu, rơi vào ống dẫn lưu thật dài sau lưng Giang Hoài Khê, còn cả bình dẫn lưu ở dưới chân giường phía kia.

Giang Hoài Khê hơi híp mắt lại, ánh mắt bề ngoài mà bình tĩnh nhìn mặt nước bình dẫn lưu, sau đó, vẻ mặt lạnh lùng, thẳng thắn dứt khoát nói: “Rút.”

Giang Hoài Xuyên không khỏi hơi nâng giọng lên, cả kinh bảo: “Chị, chị điên rồi sao? Bây giờ rút ống, khí trong phổi vẫn không mất thì làm sao bây giờ? Chị không biết tình trạng cơ thể của mình sao? Nếu khoang phổi không được trừ khử, đến thời điểm...”

Phẫu thuật dẫn lưu khi đó của Giang Hoài Khê vẫn tính là thành công, tích dịch trong lồng ngực đã hầu như được dẫn lưu sạch sẽ, nhưng sau phẫu thuật lại có di chứng, cổ dịch khí hung (tức ngực khó thở) vẫn nén lấy phổi, vài tuần tới nay, không có chút nào chuyển biến tốt. Nếu khoang phổi không được trừ khử, phổi vẫn luôn bị nén không căng được, thì không chỉ hình thành viêm mô phổi, tạo thành lún khoang ngực, còn có thể dẫn đến lá phổi suy thoái, chức năng xuống thấp. Nhưng nếu thời gian dài không cách nào dùng dẫn lưu trừ khử, có lẽ phải chuyển sang ngoại khoa, cắt cụt nửa cái xương sườn, mở ngực tiến hành giải phẫu bóc vỏ phổi. Nhưng mà, chỗ đau của Giang Hoài Khê cách tim quá gần, nguy hiểm cực cao, hơn nữa, thân thể của Giang Hoài Khê, căn bản là không cách nào chịu được phẫu thuật như thế.

Vì thế, mấy tuần này tới nay, họ vẫn luôn chờ mong có thể dùng dẫn lưu tiêu giảm dịch khí hung, đáng tiếc, hiệu quả rất ít.

Giang Hoài Khê đang ôm quần áo cần thay chuẩn bị đến toilet, nghe vậy, nàng siết chặt nắm đấm, chợt như là vô cùng nổi cáu, cầm quần áo và đồ dùng trên tay ném thật mạnh về phía trên giường, cảm hận nhìn bình dẫn lưu trong suốt kia, mặt đỏ ửng, cắn răng lạnh lùng bảo: “Nếu như cái gì cũng không làm được, cái gì cũng không thể làm, vậy giữ cái mạng này, thì có lợi ích gì?”

Giang Hoài Xuyên kinh hãi, bị thái độ kích tiến của nàng như vậy mà cũng có mấy phần phát cáu, cậu kiềm nén nộ khí của trái tim, chất vấn Giang Hoài Khê: “Chị nói gì vậy? Chị đã cân nhắc đến cảm thụ của em và ba mẹ chưa? Nếu như chị Từ Tranh biết, chị ấy sẽ hy vọng chị tự giận mình thế này sao?”

Giang Hoài Khê lại để ngoài tai, chỉ nhúu chặt lông mày, vừa nôn nóng “Sao y tá còn chưa đến”, vừa dứt khoát đưa tay cấu xé băng nhựa trên tay mình, kéo kim đâm trên mu bàn tay ra ngoài. Nàng cầm bình dẫn lưu lên, rồi như vội vã vội không nổi mà tự mình ra phòng bệnh tìm y tá rút ống.

Giang Hoài Xuyên vội nhảy một bước dài tới phía trước, đưa tay kéo tay Giang Hoài Khê thật chặt, có phần hỗn hển bảo: “Chị, chị yên tĩnh trước một chút có được không?!”

Giang Hoài Khê ra sức tránh thoát không có kết quả, con mắt không vui híp lại, khí áp cực thấp, lạnh lùng ra lệnh: “Hoài Xuyên, buông tay!”

Giang Hoài Xuyên đang trong giai đoạn khổ không thể tả, di động của Giang Hoài Khê lại đột ngột vang lên. Giang Hoài Xuyên bén mắt, liếc mắt liền thấy biểu hiện điện báo trên màn hình là “Liên Huyền”, lập tức suy đoán hẳn là Lục Từ Tranh gọi tới. Cậu như là bắt được nhánh cỏ cứu mạng, nhanh tay lẹ mắt mà giành lấy di động của Giang Hoài Khê nhận cuộc gọi, chạy nhanh ra phòng bệnh đóng cửa lại, siết sao siết tay cầm không cho Giang Hoài Khê mở ra.

“Chị Từ Tranh, là chị sao?” Điện thoại vừa mới nối được, Lục Từ Tranh nghe được là một giọng nam thờ dốc dồn dập, cô hơi suy nghĩ một chút, liền có phần sáng tỏ, nói: “Ừ, là chị, Hoài Xuyên ư?”

Giang Hoài Xuyên quan tâm nói: “Chị Từ Tranh, chị không sao chứ?”

Lục Từ Tranh khe khẽ cười, nói: “Chị không sao, đừng lo lắng, vết thương nhỏ ngoài da một chút thôi. Chị em đâu? Chị sợ cô ấy không yên lòng nên gọi về bảo cô ấy đừng lo lắng, không gì đáng lo đâu.”

Bên trong phòng bệnh, Giang Hoài Khê mở cửa không ra, lạnh lùng quát một tiếng: “Giang Hoài Xuyên!”

Giang Hoài Xuyên đầu đầy mồ hôi, cậu biết, chị cậu phát cáu thật rồi. Khí lực trên tay cậu không dám thả lỏng, vừa nghe đến Lục Từ Tranh nhắc tới Giang Hoài Khê, liền lập tức vội vã cầu cứu bảo: “Không sao rồi, chị Từ Tranh không sao thì thật là quá tốt. Chị, chị mau khuyên nhủ chị em đi. Chị ấy biết chị bị thương, như điên rồi ấy, liều mạng muốn đến thành phố X tìm chị. Chuyện chị ấy quyết định, chúng em căn bản là hết cách bắt chị ấy rồi, chỉ có lời của chị chị ấy mới nghe thôi, chị nhanh đi khuyên chị ấy đi. Trong thời gian ngắn này chị ấy không thể rời đi được.”

Bước chân Lục Từ Tranh đi về phía ngoài bệnh viện hơi dừng lại, nhúu nhúu mày, trầm mặc một lát, mới hỏi Giang Hoài Xuyên: “Hoài Xuyên, em nói cho chị biết, Hoài Khê cô ấy gần đây rốt cuộc là bị sao vậy? Đang bận cái gì?” Dừng một chút, cô nói: “Nếu em không nói với chị, không nói lời thật, em để chị sao thuyết phục cô ấy được?”

Giang Hoài Khê vẫn đang đánh giằng co với cậu, Giang Hoài Khê căn bản không dùng sức thêm để vật lộn kéo cửa, nàng biết sức lực của mình không bằng Giang Hoài Xuyên. Nàng chỉ đành dùng âm thanh có thể đông chết người, lạnh lùng uy hiếp Giang Hoài Xuyên: “Giang Hoài Xuyên, chị đếm ngược ba tiếng, nếu em không mở cửa, tự gánh lấy hậu quả. Ba, hai...”

Giang Hoài Xuyên do dự một chút, nghe lời nói lạnh lùng của Giang Hoài Khê, cắn răng, trước khi Giang Hoài Khê kết thúc đếm ngược bèn thẳng thắn nói: “Chị em ngã bệnh, trước khi chị đi thành phố X đã ngã bệnh, bây giờ đang là thời kì trị liệu then chốt.”

Một khắc đó, Lục Từ Tranh cảm thấy lỗ tai vang lên ong ong, bước chân xuống nấc thang của cô mềm nhũn, suýt chút nữa đã trượt xuống, may mà, Liên Huyền nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô.

Cùng lúc đó, Giang Hoài Xuyên rút cuộc buông lỏng tay, Giang Hoài Khê “cạch” một tiếng, mở cửa. Nàng nghe thấy được đối thoại của Giang Hoài Xuyên và Lục Từ Tranh, nàng biết, cuối cùng nàng vẫn làm hỏng hết tất cả...

Từ Tranh, xin lỗi, không phải tôi cố ý, xin lỗi...

Trước mắt Lục Từ Tranh còn đang biến thành màu đen, đầu còn đang trong hôn mê, một lúc lâu, cô rốt cuộc tìm được giọng nói của mình, từng chữ từng chữ mà nói với Giang Hoài Xuyên: “Đưa điện thoại cho Hoài Khê.”

Một khắc đó, đối với Giang Hoài Khê, Lục Từ Tranh không hỏi, không chỉ trích, chỉ là từng chữ từng chữ, lạnh lùng lại kiên định, cắn răng nghiền lợi nói: “Giang Hoài Khê, cậu nghe, bây giờ, cậu ở nơi đó chờ tôi về, không cho phép làm gì khác. Bằng không, cậu đừng hy vọng tôi sẽ nghe bất kỳ lời giải thích nào của cậu.”

Bàn tay cầm lấy di động của cô rất chặt chẽ, Liên Huyền hoài nghi, di động của nàng ta trong nháy mắt tiếp theo chắc sẽ nát tan. Nước mắt, theo gò má của Lục Từ Tranh, là chảy xuống.

Giang Hoài Khê cầm di động, tóc dài luôn luôn nhu thuận túm, giờ khắc này lại ngổn ngang dị thường, rối ren dán khít vào trên mặt nàng, che phủ cả hai con mắt của nàng. Cả người, như lá rụng trong gió vậy, gầy yếu, mỏng manh không thể tả.

Một lúc lâu, Lục Tử Tranh mới nghe thấy từ trong cổ họng nàng phun ra một chữ “Được”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Đêm hôm ấy, lúc Lục Tử Tranh còn đang trên con đường quay về từ bệnh viện, Giang Hoài Xuyên chợt gọi điện tới nói cho Lục Tử Tranh rằng cậu đã trên đường đến sân bay rồi. Cậu nói cậu trông ra được chị cậu không yên lòng về vết thương của cô, vì thế cậu đến trước xem xem coi sao. Ngoài ra, cậu cũng có lời muốn nói, và phải nói với cô trước khi cô vội gặp Giang Hoài Khê.

Nửa đêm hơn 11 giờ, chuông cửa nhà của Lục Tử Tranh bị ầm vang, Giang Hoài Xuyên phong trần mệt mỏi đã hỏa tốc chạy đến.

Lúc mở cửa, Giang Hoài Xuyên liền nhận ra mắt mũi đỏ ửng của Lục Tử Tranh, hiển nhiên là đã từng khóc một trận.

Cậu lòng sinh hổ thẹn, cúi đầu, nói một câu chân thành: “Chị Tử Tranh, xin lỗi.”

Lục Tử Tranh xoay người vào nhà, giọng còn mang theo âm mũi nồng đậm, ngữ điệu mà lại nhàn nhạt: “Hoài Xuyên, cậu này, người cần nói phải là bản thân Hoài Khê nói với chị.” Lúc nói chuyện, cô đi rót một ly nước nóng đưa cho Giang Hoài Xuyên: “Ban đêm ở đây lạnh, gió lớn, đừng để bị cảm.”

Giang Hoài Xuyên nhìn chằm chằm bàn tay quần băng gạc của Lục Tử Tranh, Lục Tử Tranh hình như có cảm giác, lạnh nhạt nói: “Chị không sao, chỉ là một vết thương nhỏ ở hở khẩu thôi, không có gì đáng lo.”

Giang Hoài Xuyên tỉ mỉ nhìn Lục Tử Tranh, nhìn ra được không có vết thương to nào khác, cậu mới hoàn toàn yên lòng. Cậu nhận nước, ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, áy náy nói: “Cậu xin lỗi này, là em thay bản thân, còn cả thay cha mẹ em. Xin lỗi vì mọi người đã giúp chị em giấu chị.”

Mất Lục Tử Tranh hồng hồng, vẻ mặt mệt mỏi im lặng mà nhìn cậu, cũng không nói gì.

Giang Hoài Xuyên uống một hớp, chà chà tay, lấy hết dũng khí, vẫn cố đem những lời khó nói ra khỏi miệng để thay Giang Hoài Khê biện giải và thỉnh cầu.

Sai lầm tức là sai lầm, có lỗi chính là có lỗi, Giang Hoài Xuyên hiểu rất rõ Giang Hoài Khê, chị ấy không phải là người biết trốn tránh trách nhiệm hay biết biện hộ cho bản thân. Nếu là Giang Hoài Khê, bất luận Lục Tử Tranh trách mắng chị ấy thế nào, thậm chí hiểu lầm chị ấy, chị ấy nhất định cũng không mở miệng biện giải cho mình, chị ấy chỉ biết đem tất cả sai lầm đều gom về bản thân mình, chỉ biết tự trách bản thân che giấu từ đầu tới đuôi, tự trách bản thân ích kỷ, làm lỡ Lục Tử Tranh.

Cậu cũng thừa nhận, chuyện này, Giang Hoài Khê xác thực làm không đúng, không từ tể, có lỗi với Lục Tử Tranh. Nhưng mà, cậu cũng biết, lòng của Giang Hoài Khê chưa từng có ý nghĩ muốn tổn thương Lục Tử Tranh. Chỉ là, có đôi lúc, một lần nói dối, thì phải cần một trăm lần nói dối nữa mới trọn, khi có chuyện, che giấu càng lâu, thì càng khó nói ra khỏi miệng. Tình thế phát triển đã vượt ngoài dự liệu của tất cả họ. Cậu biết, Lục Tử Tranh có quyền trách mắng Giang Hoài Khê, thậm chí phần nộ mà rời bỏ Giang Hoài Khê, nhưng cậu vẫn muốn tranh thủ một lần thay chị gái đáng thương của cậu, mặc dù là biết có vẻ như đang cưỡng từ đoạt lý một cách vô liêm sỉ.

Cậu kể từ bệnh tim bẩm sinh ban đầu của Giang Hoài Khê, rồi nói đến điều trị viêm màng phổi không xuôi, kéo dài không dứt của nàng bấy giờ. Cậu nói cho Lục Tử Tranh, y học ban đầu chưa phát triển, Giang Hoài Khê từng bị quả quyết là sẽ không sống hơn 20 tuổi, sau đó, y học phát triển, Giang Hoài Khê phẫu thuật thành công, nhưng nàng vẫn bị quả quyết là sẽ không sống hơn 50 tuổi. Trước đây nàng luôn sống theo kiểu được ngày nào hay ngày đó, thuận theo mệnh trời, nhưng từ khi gặp Lục Tử Tranh, nàng đã bắt đầu có ý chí tranh mệnh với ông trời.

Cậu nói: “Chị em gặp chị, là điều bất ngờ tốt đẹp nhất trong cuộc đời của chị ấy, chị ấy vẫn luôn nghĩ, chỉ cần có thể ở bên cạnh chị bảo vệ chị, xa xa nhìn chị hạnh phúc là đủ rồi, mặc dù hạnh phúc này không phải chị ấy đem lại thì cũng không sao. Nhưng cuối cùng, chị ấy vẫn không chống nổi cảm dỗ, ở bên chị, đây là lần quyết định ích kỷ nhất trong cuộc đời của chị ấy.”

Lục Tử Tranh cúi đầu, vành mắt đỏ chót, nghe câu quả quyết 20 tuổi, 50 tuổi kia, tim như bị đao nhọn đâm sức lạng lách. Từng hình ảnh của chuyện cũ hiện lên ở trước mắt cô, cô nhớ đến những mập mờ như có như không ở những năm tháng kia, khoảng cách giữa năm bất thỏa đáng và trốn tránh của Giang Hoài Khê, nhớ đến sau đó cô sức gan dạ bày tỏ thì Giang Hoài Khê nhẫn tâm từ chối, nhớ đến lần đầu tiên với Hoài Khê lúc họ ở Cát An, nước mắt lướt xuống từ khóe mắt lúc nàng động tình. Cô đột nhiên hiểu rồi, cô đã từng không cách nào hiểu nguyên nhân Giang Hoài Khê vẫn cứ xa cách, dường như cũng hiểu, gút thắt của Giang Hoài Khê mà Giang mẹ đã từng nói là gì.

Cô phảng phất nhìn thấy khuôn mặt lãnh đạm mang theo u buồn của Giang Hoài Khê trong trí nhớ - người vẫn luôn cố đau khổ đầu tranh thủ rời xa cô, nhưng cuối cùng chỉ có thể nhìn bản thân mình tỉnh táo luân hồi.

Cô càng nhớ đến càng càng hiểu ra, tại sao Giang Hoài Khê chưa bao giờ lên tiết thể dục, hiểu ra, sau lần ngắt xiu ở tiết thể dục năm ấy, khi tỉnh lại trên giường bệnh tại sao cô lại nhìn thấy đôi môi Giang Hoài Khê màu tím, hiểu ra tại sao thể lực Giang Hoài Khê kém như vậy, hiểu ra, mặt trái khi Giang Hoài Khê tỉ mỉ chu đáo quan tâm chăm sóc cô, Giang Hoài Khê phải tự mình chịu đựng những gì.

Trong nháy mắt đó, cô suýt nữa lệ rơi như mưa. Cô ghen lời khàn cả giọng, hỏi Giang Hoài Xuyên: “Tại sao cô ấy không nói cho tôi, tại sao cái gì cũng không nói với tôi?” Nàng có biết là cô đau lòng nàng lắm hay không, đau lòng nàng giả vờ như không gì xảy ra, có biết là cô hối hận cỡ nào hay không, hối hận vì cô đã lãng phí nhiều thời gian quý giá của nàng như thế, có biết là cô ảo não cỡ nào hay không, vì lúc nàng chán nản hay khó chịu bất lực, cô đều không thể ở bên cạnh nàng, bởi bạn đồng viên nàng.

Giọng Giang Hoài Xuyên cũng có chút khàn, cậu nói: “Lúc mới đầu, hai người chỉ là bạn bè, chị ấy cảm thấy không cần thiết phải nói với chị, sau đấy, hai người ở bên nhau, chị vừa trải qua biến cố lớn, chị ấy không đành lòng nói với chị, không đành lòng chị lại chịu đựng mất đi, không đành lòng sau khi chị biết, chị sẽ suốt ngày sống trong sự lưỡng lự và bất an, chị ấy sợ chị không chịu đựng nổi. Đến bây giờ của về sau, chị ấy chỉ muốn là đợi chị ấy khỏi bệnh đôi chút, cơ thể khá hơn chút nữa rồi mới nói với chị.” Cậu ngừng lại một chút, cười gượng một tiếng nói: “Nhưng mà, nếu như, nếu như chị hỏi chị em về vấn đề này, chị ấy sẽ trả lời chị là “Xin lỗi, tôi đã lừa cậu, bất kể lý do là gì, cậu luôn có quyền không tha thứ cho tôi.””

Cậu van xin Lục Tử Tranh: “Chị ấy là đồ ngốc, ở trước mặt chị, một lời xuôi tai để bào chữa chị ấy cũng sẽ không nói. Chị ấy làm sai rất nhiều chuyện, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của chị ấy, nhưng mà chị Tử Tranh, tìm chị ấy yêu chị không có lỗi, bất kể thế nào, xin chị nhất định phải tha thứ cho chị ấy được không? Cầu xin chị, đừng rời bỏ chị ấy được không? Tuy rằng có thể chị ấy thật sự không thể đi đến đầu bạc cùng chị, nhưng em dám chắc, trên thế giới này, nhất định không có ai yêu chị bằng chị ấy hơn nữa. Chị ấy thật sự không thể mất đi chị đâu.”

Lục Tử Tranh ghen ngào mắng: “Cô ấy không chỉ là đồ ngốc, mà còn là đồ khốn nạn. Hoài Xuyên, em cũng vậy. Hoài Xuyên, em biết không, lý do em nói đều đúng cả, nhưng, có một lý do quan trọng nhất mà em chưa nói đến.”

Giang Hoài Xuyên nghi hoặc mà ngơ ngẩn nhìn Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh rung rung cay đắng nở nụ cười, nói: “Cô ấy giống như em, đều không đủ tin tưởng chị.”

Giang Hoài Xuyên không tin tình yêu của cô đối với Giang Hoài Khê, sợ cô biết sẽ ghét bỏ thân thể Giang Hoài Khê, sợ cô biết sẽ không tha thứ sự che giấu lừa dối của Giang Hoài Khê, sợ cô sẽ rời bỏ chị cậu ta, đây là chỗ ngu ngốc và khốn nạn của Giang Hoài Xuyên; mà Giang Hoài Khê, Lục Tử Tranh biết, nàng nhất định tin tưởng dù cho cô có biết thực tình đi nữa, cũng nhất định sẽ không vì thế mà rời bỏ nàng. Nhưng chỗ ngu ngốc và khốn nạn của Giang Hoài Khê, là nàng chỉ tin tưởng vào tình yêu của cô đối với nàng, mà không đủ tin tưởng quyết tâm người yêu cùng chung mưa gió giữa cô và nàng, nàng sợ cô sẽ không cách nào chịu đựng, sẽ sụp đổ.

Cô là người yêu có thể cùng Giang Hoài Khê kề vai cộng chiến nâng đỡ lẫn nhau, chứ không phải là chim non mà Giang Hoài Khê đem hết toàn lực che chở ở dưới cánh chim, cô cũng có thể nâng lên một mảnh trời đất vì Giang Hoài Khê, che phong chắn vũ cho Giang Hoài Khê, tựa như những gì mà Giang Hoài Khê cũng từng làm vì cô cho đến nay.

Nhưng mà, Giang Hoài Khê luôn không dành nhiều tín nhiệm cho cô như vậy, không dành cho cô quyền lợi của người yêu như chăm sóc bảo vệ hay chia sẻ tất cả đau khổ với nàng.

Giang Hoài Khê vẫn luôn thiếu tin tưởng cô, vẫn tự cho là đúng mà bảo vệ cô ở nơi tuyệt đối an toàn của nàng.

Cô suy nghĩ, lau khô nước mắt, cắn răng nói với Giang Hoài Xuyên: “Hoài Xuyên, sau khi sáng ngày mai về Lâm Châu, phiền em đưa chị lên Hoành Sơn trước, nếu như cô ấy còn không rõ, chị sẽ thật sự không bao giờ tha thứ cho cô ấy nữa.”

Giang Hoài Xuyên trở mắt kinh ngạc, nghi hoặc nói: “Chị Tử Tranh, chị...” Cậu nhớ tới chị cậu từng nói, Lục Tử Tranh sợ cao, cô cách biệt với toàn bộ núi cao, mà Hoành Sơn, là núi cao hiểm trở nổi danh đã lâu, đặc biệt là, trên núi này còn có con đường ván lát gỗ đáng sợ treo lơ lửng giữa trời.”

Lục Tử Tranh kiên định bảo: “Chị có một số chuyện muốn nói cho Giang Hoài Khê, đến đó, còn phải phiền em chuẩn bị một chút.”

Ngày tiếp theo, thông qua ngõ sau của Giang Hoài Xuyên, Lục Tử Tranh đổi sang vé máy bay buổi sáng về Lâm Châu. Sau khi ăn sáng xong, cô cùng Giang Hoài Xuyên kéo vali đơn giản dự định xuất phát lên sân bay.

Không biết Liên Huyền đã đứng ở cửa từ lúc nào, thấy Lục Tử Tranh ra cửa, nàng ta giương lên một nụ cười nhẹ, chào hỏi bảo: “Định đến sân bay sao?”

Lục Tử Tranh nhẹ nhàng gật đầu.

Liên Huyền tiến lên vài bước, đứng lại ở trước mặt Lục Tử Tranh, vờ tay vẫn giấu ở đằng sau ra trước, một túi lễ vật được đóng gói đẹp đẽ đáng yêu xuất hiện ở trước mắt Lục Tử Tranh. Liên Huyền cười mặt mày cong cong, lúm đồng tiền như ẩn như hiện, nói: “Xem như là quà tặng tiễn đưa cậu đi.” Nàng ta nháy mắt một cái, tiếp tục cười nói: “Bút ghi âm mình sẽ tìm về giúp cậu, cậu yên tâm. Ngoài ra cũng không còn gì nữa đâu, không làm lỡ thời gian của cậu nữa, chúc cậu tất cả suông sẻ nhé.”

Hai tay Lục Tử Tranh tiếp nhận lễ vật của nàng ta, sâu sắc mà nhìn nàng ta một cái, khóe môi hơi cong, khuôn mặt chân thành trịnh trọng nói với nàng ta: “Ừm, cảm ơn, cũng chúc cậu thắng ngày tiếp theo tất cả vừa ý, làm được chuyện bản thân muốn làm.”

Liên Huyền gật đầu, mỉm cười đưa mắt nhìn Lục Tử Tranh đi xa, trong thanh âm tràn đầy ý cười dịu dàng: “Ừ, tạm biệt, sau này còn gặp lại.”

Mãi đến tận sau khi bóng người của Lục Tử Tranh biến mất rất lâu, Liên Huyền mới lau khô gò má không biết đã tràn ra nước mắt từ khi nào, xoay người rời khỏi.

Trên máy bay, Lục Tử Tranh mở cái túi kia ra, bên trong, là một tập tranh hoạt hình vẽ tay xinh xắn được hội họa tinh tế. Bìa ngoài là hai cô gái tóc dài trong đêm rét nằm trên mặt tuyết ngắm pháo hoa, tên tập tranh là “Chuyện về mình yêu cậu”.

Trong nháy mắt, tay Lục Tử Tranh nhẹ run khẽ lên, lòng có xúc động.

Trong tập tranh, nhân vật chính là một cô gái có lúm đồng tiền vui tươi. Cô mới từ nước Anh trở về, ngày đầu tiên sau khi chuyển trường, cô phát hiện chỗ ngồi bên cạnh mình là một cô gái xinh đẹp riêng biệt. Cô gái ấy, trong lúc hết tiết gần như chưa từng rời khỏi chỗ ngồi, cũng gần như không có bạn học nào nói chuyện với cô ấy. Trông cô gái ấy thì như có hơi trầm mặc và chút đau thương. Lâu dần, cô phát hiện, mình càng ngày càng dễ tâm, càng ngày càng tò mò đối với cô gái bên cạnh kia. Lên lớp, cô thường thường quay đầu nhìn cô ấy. Sau đó, cô thậm chí không nhận được hỏi những bạn học về chuyện liên quan đến cô gái ấy. Nhưng mà, nghe được những chuyện đồn đại đánh giá không tốt của cô gái ấy từ trong miệng kẻ khác, cô lại không nguyên ý tin tưởng một chút nào.

Cô quyết định, chỉ tin tưởng những gì bản thân nhìn thấy và cảm nhận. Vì thế, cô muốn tự mình hiểu rõ cô gái khiến cô để ý kia.

Thế là, cô nhọc lòng mà tự hỏi làm sao để tiếp cận cô gái, bắt được tất cả cơ hội có thể lợi dụng, đưa cho cô gái giấy kiểm tra trắc nghiệm; lúc một mình cô gái không kịp làm trực nhật trước chuông vang vào tiết buổi sáng, khi còn hai thùng rác cần đổ đi, cô lặng lẽ xách một thùng cùng cô ấy xuống lầu; thậm chí, cô cố ý ở trường học ăn cơm, chế tạo cơ hội một lần lại một lần ngẫu nhiên gặp mặt cùng ăn cơm trưa với cô gái...

Thế là, bởi vì cô gái ấy, lần đầu tiên cô biết cái gì gọi là tìm đập thành thục, khi cô không chịu được một lần lại một lần vụng trộm giấu đi thư tình mà nam sinh nhờ cô gửi cho cô gái, cô cũng lần đầu tiên hiểu ra cái gì gọi là ghen. Khi cô lần đầu tiên hôn lên môi cô gái, cô cuối cùng cũng đã hiểu ra, cái gì gọi là ngọt ngào của tình yêu.

Cô gái cho cô quá nhiều vui vẻ và hạnh phúc, nhưng cô cuối cùng, lại vì sự ích kỷ hèn nhát của bản thân, lấy oán trả ơn, để lại sự tan nát cõi lòng cho cô gái.

Rất nhiều năm sau, cô gặp lại cô gái ấy, cô phát hiện nhiều năm qua cô chưa bao giờ thật sự buông xuống được cô ấy, thế là, cô muốn vì bản thân mà dừng cảm một lần. Cô cố ý từ hôn, muốn giành được một thân thể tự do, cô bị ông nội giam lỏng, do đó, lại bỏ lỡ thời khắc cô gái cần cô nhất. Cô tranh cãi một trận lớn với cô bạn nhiều năm, bất chấp mặt mũi mà vừa khóc vừa gào, cuối cùng mới thu được cô bạn hoàn toàn tỉnh ngộ, lấy tâm thần tình, cô bạn nói với cô những tổn thương mà cô ấy gây ra với cô gái sau lưng cô. Thật vất vả, cô và cô gái mới tiêu tan hiềm khích lúc trước, rồi lại phát hiện cô gái dường như đã thay đổi... Nhưng mà, vô luận như thế nào, cô đều muốn thử lại một lần...

Bức tranh cuối cùng, trước một đêm cô gái rời đi, cô dẫn cô gái đi xem triển lãm sa diêu, trên RMS Titanic, hai tay cô từ phía sau lưng vòng lấy cô gái, cô gái cười giang hai tay ra, bày ra cái tư thế kinh điển kia, cô gần kề cô gái, hỏi cô ấy: “Ồ lại, chúng ta bắt đầu lại từ đầu có được không?”

Cô gái quay đầu lại, thật sâu nhìn cô, đáp ứng bảo: “Được...”

Lục Tử Tranh nhìn thấy, trên mặt chữ “được” này, có một vết tích của giọt nước mắt khổng lồ, lẫn lộn với nét chữ.

Lục Tử Tranh mỉm môi, chậm chạp lật qua một trang này, trang kế tiếp, là chữ viết xinh đẹp của Liên Huyền, nàng ta nói: “Tử Tranh, đây là tập tranh được bắt đầu vẽ sau khi đáp ứng sẽ chứng minh cho cậu xem ở Nhật Bản, vốn cho rằng đợi đến khi cậu và mình bắt đầu lại thì mình sẽ đưa cậu như kinh hi. Nhưng không ngờ, đến lúc kết thúc sau cùng như bây giờ đem làm quà tặng cũng không tệ nhĩ.

Bất luận là động lòng hay vỡ lòng, là ngọt ngào hay cay đắng, đều là châu báu độc nhất vô nhị cậu dành cho mình, mình sẽ dùng đời này để cất kỹ nó. Vì thế, cảm ơn cậu.

Phần sau, mới là kết cục chân chính của câu chuyện, hy vọng cậu yêu thích.”

Con mắt Lục Tử Tranh mơ hồ có chút ướt ướt, cô khịt khịt mũi, mới nhẹ nhàng lật qua phía sau.

Bức tranh cuối cùng, cô gái có lúm đồng tiền kia từ trên giường tỉnh lại, chợt phát hiện, cái gọi là “Bắt đầu lại từ đầu” chẳng qua chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi. Hôm nay mộng tỉnh, cô gái cô thích ấy, đang cùng người yêu chân mệnh của cô ấy - cô gái xinh đẹp tóc đen dài khác - đang tiến hành lễ cưới. Hiện trường lễ cưới, trong sự chúc phúc thật lòng của mọi người phía dưới, hai cô gái ngọt ngào ôm hôn, cô ngồi ở dưới sân khấu, trong mắt chứa ý cười mà thành kính chúc phúc, cầu chúc cô gái kia: “Tử Tranh, chúc cậu hạnh phúc.”

Cuối cùng, Liên Huyền viết:

Nguyện vô tuế nguyệt khả hồi thù, tha dĩ thâm tình cộng dư sinh.

(Không nguyện năm tháng sẽ quay đầu, chỉ mong tình nồng đến suốt kiếp)

Tử Tranh, chúc cậu và Hoài Khê, một đời hạnh phúc, đầu bạc không rời.

Lục Tử Tranh khép lại tập tranh, khóe mắt không nhận được có một giọt lệ lướt xuống. Cô nhẹ nhàng lau đi, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ. Đây là lần đầu tiên cô đi máy bay ngắm quan sát phía dưới. Cô nhìn thấy, máy bay xuyên qua một vùng mây, đi qua một đường phong cảnh, ngang qua một ngọn núi lại một ngọn núi cao.

Cô không nhận được nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa, trong đầu đang từ từ hiện ra khuôn mặt xinh đẹp, vênh vang đắc ý, gian xảo, bất đắc dĩ, dịu dàng của Giang Hoài Khê... Cô mở mắt lần nữa, nghiêng đầu quan sát mặt đất phía dưới, ở trong lòng từng chữ từng chữ nghiêm túc trả lời Liên Huyền:

“Chúng mình nhất định sẽ hạnh phúc, cậu cũng nhất định phải hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Hoành Sơn là núi cao bậc nhất của Lâm Châu, có tiếng toàn quốc, phong cảnh tú lệ. Song, nó cũng nổi danh nhất ở chỗ “Kỳ, hiểm, tuấn”. Trên Hoành Sơn có một cái sạn đạo (đường làm bằng cọc gỗ lát ván), nứt tiếng gần xa, được tạo thành từ từng miếng gỗ chặt hẹp, treo lơ lửng trên vách đá cao ngất, khảm nam trong vách đá cheo leo ngàn trượng, tên gọi “Lăng Không”. Toàn bộ sạn đạo dài chừng ba mươi thước, rộng khoảng 30 cm, một bên là vách đá trơn nhẵn, trên có đóng dây thừng để vịn tay, một bên khác là không trung không có lan can. Bên trên dây thừng có một cái xích sắt, phía trên treo đầy túi gấm và ổ khóa. Nghe đồn sạn đạo “Lăng Không” này là thời cổ chân nhân xây lên để tu tiên, sau đó vị chân này vũ hóa đăng tiên, ân phúc được để lại nơi đây, cầu nguyện ở đây vô cùng linh nghiệm.

Tương truyền, tình nhân chỉ cần không sợ gian nguy cùng đi qua sạn đạo này, treo khóa đồng tâm lên trên đoạn xích sắt trong sạn đạo, là có thể không sợ mưa gió của con đường phía trước, dù cho chột có gian nguy, cũng có thể một đường đi tới đầu bạc.

Sau khi Lục Tử Tranh và Giang Hoài Khê bên nhau, cô đã từng lập kế hoạch rất nhiều nơi du lịch cùng với Giang Hoài Khê, đối với rất nhiều thánh địa tình yêu, cô đều có ngóng trông và mong mỏi. Nhưng mà, đối với nơi thánh địa gần trong gang tấc nhất này, cô lại nhìn mà phát khiếp, kính sợ tránh xa.

Suy cho cùng, cô là người chỉ cần nhìn tranh ảnh sạn đạo Lăng Không thôi là đã cảm thấy run sợ trong lòng, đầu vầng mắt hoa, tay chân như nhũn ra rồi.

Mà hôm nay, Lục Tử Tranh lại tay áo bông bênh, điềm tĩnh tự nhiên đứng ở lối vào sạn đạo Lăng Không trên vách đá vạn trượng.

Giang Hoài Xuyên đã sớm bố trí thỏa thuận với thợ quay phim xong, cậu vẫn không nhìn được lo lắng mà chạy đến bên người Lục Tử Tranh, không biết lần thứ mấy hỏi xác nhận Lục Tử Tranh: “Chị Tử Tranh, chị thật sự nhất định phải đi sạn đạo này sao? Không thì, chúng ta đổi phương thức khác ngoài nó được không?”

Giang Hoài Xuyên dù cho có gan lớn đến đâu, nhìn sạn đạo gỗ lơ lửng bên trên vực sâu vạn trượng này cũng cảm thấy choáng đầu chóng mặt, bước chân giật lùi. Cậu thật sự khó mà yên tâm, càng khó nói, cậu không dám tưởng tượng Giang Hoài Khê thấy cảnh này sẽ hãi hùng khiếp vía cỡ nào.

Lục Tử Tranh cường ép mình nhìn thẳng vào vực sâu vạn trượng này, vẻ mặt hờ hững, bình tĩnh kiên trì nói: “Hoài Xuyên, em không cần khuyên chị, chuẩn bị kỹ càng rồi bắt đầu đi.” Trong giọng nói của cô tràn đầy tự nhiên, nhưng tay trái cô ôm lấy cánh tay phải, tay phải buông xuống bên người, cũng đang vô thức mà run rẩy.

Cô thừa nhận, cô vẫn cảm thấy có hơi sợ. Nhưng cô biết, loại sợ hãi này, chẳng qua là bắt nguồn từ bản năng kính sợ. Trước đây cô từng cho rằng, sẽ không cách nào chiến thắng được loại sợ hãi này.

Thợ quay phim rút cuộc chuẩn bị xong, kết nối với máy tính, dựng camera xong, làm xong hết biện pháp bảo đảm an toàn kể cả bố trí phía sau Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh thuận theo nhân viên an ninh kiểm tra một lần cuối cùng dây bảo hiểm trên người cô, sau khi chắc chắn không có sai sót, Lục Tử Tranh cúi bước lên sạn đạo, quay đầu lại, nặn ra một nụ cười nhẹ, hướng về Giang Hoài Xuyên gật đầu ra hiệu.

Giang Hoài Xuyên cau mày, vẻ mặt đau khổ nhìn Lục Tử Tranh, cắn răng, vẫn cứ nghe theo Lục Tử Tranh sắp đặt, móc di động ra, bấm điện thoại của Giang Hoài Khê.

Điện thoại vừa mới được nối, Giang Hoài Xuyên không hỏi han hay làm nèn bất kỳ gì với Giang Hoài Khê, chỉ đi thẳng vào vấn đề là bảo Giang Hoài Khê mở máy tính, mở video.

Giang Hoài Khê hơi hơi nghi hoặc và kinh ngạc một chút, nhưng cũng không có hỏi nhiều, chỉ xuống giường đến một bên cách đó không xa lấy máy tính trên bàn về trên giường, sau đó mở máy lên, thuận lời làm theo.

Tầm nhìn sáng lên, bóng người Lục Tử Tranh đứng ở trên vách đá vạn trượng xuyên thấu qua cửa sổ video, lúc ánh vào mi mắt Giang Hoài Khê, trong nháy mắt, tìm Giang Hoài Khê như bị cái gì hung hăng véo một cái, gần như khó mà đập nổi, trong nháy mắt tiếp theo, Giang Hoài Khê nghẹn ngào sợ hãi kêu lên: “Tử Tranh!”

Thanh âm êm tai lạnh nhạt dễ nghe của Giang Hoài Khê thông qua loa ngoài dội với gió núi phần phật, thổi tới trong tai Lục Tử Tranh có phần không chân thực. Nhưng Lục Tử Tranh lại vĩnh viễn lên, hơi hơi cười ra. Rõ ràng chỉ là một buổi tối không nghe giọng Giang Hoài Khê mà thôi, giờ khắc này kèm với tiếng gió gào thét, lại thoáng như, đã cách một thế kỷ.

Hai mắt cô hướng về ống kính camera, dịu dàng lại thành kính, dường như cách ống kính trông thấy Giang Hoài Khê đối diện vậy, ý cười xinh đẹp, thanh âm bình tĩnh du dương: “Hoài Khê, lúc trước ở Cát An, chúng ta cùng cầu nguyện trên núi, cậu đã từng cố tình trêu tôi, thành tâm thế này, khỏi phải bỏ

gần tìm xa, không bằng về Lâm Châu thì đến nơi đây cùng đi sạn đạo Lăng Không một chuyến, treo một khóa đồng tâm trường mệnh. Khi đó, tôi trả lời cậu, nếu như linh nghiệm thật, tôi đồng ý đến đó một lần. Tôi đoán nghĩ, khi đấy chẳng qua cậu chỉ đùa thôi, nên cũng cho rằng lời tôi nói đùa, rồi cười cho qua chuyện chứ chưa từng để ở trong lòng.”

Cô nghe thấy, thanh âm của Giang Hoài Khê theo tiếng gió mơ hồ truyền đến, như đang nghiêm khắc trách cứ Giang Hoài Xuyên: “Hoài Xuyên, Từ Tranh cần quấy, sao em cũng lại cần quấy theo cô ấy, em không biết cô ấy sợ độ cao sao, Giang Hoài Xuyên, bây giờ, lập tức, tức khắc! Em mang Từ Tranh xuống, em có nghe không?!”

Đúng như dự đoán, mặt Giang Hoài Xuyên dần suy sụp, quăng đến ánh mắt cầu cứu về phía Lục Từ Tranh. Lục Từ Tranh xua xua tay, nở nụ cười áy náy về phía cậu, tiếp tục nói về hướng ống kính: “Hoài Khê, là tôi ép Hoài Xuyên giúp tôi, cậu đừng trách cứ em nó. Mà tôi, nguyên do tôi ở nơi đây, là do cậu ép tôi tới.” Lúc nói, ánh mắt của cô đột nhiên trở nên dừng đọng lại sắc bén: “Hoài Khê, tôi hỏi cậu, có phải là cậu nói địa chỉ ở thành phố X của tôi cho Liên Huyền phải không? Cậu đã từng nghĩ là, so với cậu, tôi chọn Liên Huyền có lẽ sẽ tốt hơn đúng không? Có phải là cậu đã từng nghĩ, nếu như tôi muốn nói lại tiền duyên với Liên Huyền, cậu sẽ cam nguyện yên lặng lui ra tác thành chúng tôi? Giang Hoài Khê, có phải như vậy hay không?”

Trên giường bệnh, sắc mặt Giang Hoài Khê trắng như giấy, lạnh tựa như băng, hai mắt gắt gao nhìn về màn hình máy tính trên đầu gối, mỗi mòng không có chút máu sít sao mím thành một đường thẳng. Đối diện với chất vấn một câu lại một câu lạnh lùng sắc bén của Lục Từ Tranh, nàng sít sao cắn răng, không còn gì để nói.

Hóa ra, cậu ấy biết cả rồi. Trong chớp nhoáng, Giang Hoài Khê cảm thấy chán nản.

Lục Từ Tranh đối diện về phía ống kính, gương mặt sáng rỡ hoàn toàn không có ý cười: “Xem ra, tôi nói đúng cả rồi. Hoài Khê, cậu cảm thấy làm thế đối với tôi mới tốt nhất đúng không? Có phải là cậu cảm thấy bản thân làm tất cả cũng vì muốn tốt cho tôi đúng không?” Cô nhìn chằm chằm ống kính, như đang nhìn chăm chăm cặp đồng tử sâu sắc lại mỹ lệ tựa đám cỏ của Giang Hoài Khê: “Nhưng mà, cậu có thật sự biết, thứ tôi muốn là gì không? Hoài Khê, tôi không kiên cường như cậu, nhưng cũng không yếu ớt như cậu nghĩ. Tôi không vĩ đại như cậu, nhưng cũng không ích kỷ như cậu tưởng.”

Vành mắt Giang Hoài Khê bắt đầu ửng hồng, bàn tay nắm thành quyền đặt trên bàn phím đang khẽ run.

Lục Từ Tranh tuyên cáo từng chữ từng chữ cho Giang Hoài Khê nghe: “Giang Hoài Khê, cậu nghe, không sai, tôi đã từng là một kẻ hèn nhát, nhưng cũng vì yêu cậu mà dũng cảm. Vì cậu, vì cậu ở trong lòng tôi, vì thế nên tôi không hề sợ hãi núi cao, không hề sợ sệt từ vong, không hề sợ hãi tất cả ác ý trên thế giới này. Cậu tin không?” Cô dứt khoát kiên quyết mà xoay người, để lại một câu lạnh lùng: “Nếu như, tôi không đi qua được sạn đạo này, vậy coi như lòng tôi yêu cậu không đủ chân thành, cũng không cần phải để mặt gặp lại cậu.”

Dứt lời, cô thò tay, đột nhiên tháo ra móc khóa dây bảo hiểm nối với dây vịn, dẫn đến tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi của Giang Hoài Khê và người có mặt ở đây: “(Từ Tranh), nguy hiểm!”

Giang Hoài Khê lại sợ lại kinh, lần đầu tiên nàng thế này, tay chân luống cuống, lại không thể làm gì. Cấp hỏa công tâm, nước mắt của nàng, trong nháy mắt như không thể ngừng lại được, một chuỗi lại một chuỗi rơi xuống bên trên drap trải giường. Thanh âm nàng mang theo nghẹn ngào khàn khàn, chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu mà giận hờn: “Giang Hoài Xuyên, em đang làm gì đấy, còn không mau mang cô ấy về đây!”

Mặt Lục Từ Tranh dán chặt lấy vách đá bên trong, hai tay hướng lên trên, nắm thật chặt dây vịn, cô táng đờm kinh hồn hải từng bước, rồi lại dè dặt, rồi lại vững vàng. Cô tựa hồ dự liệu được tâm trạng Giang Hoài Khê sắp tan vỡ, đến đoạn chuyển ngoặt mạo hiểm nhất, cô đưa tay lấy ra hai cái khóa đồng tâm trường mệnh từ trong túi đeo vai phía sau, vững vàng móc ở bên trên dây vịn. Sau đó, cô hơi nghiêng đầu ra, hướng về ống kính, nở nụ cười sáng rỡ, kiên định nói: “Hoài Khê, tin tôi...”

Vốn sắc mặt Giang Hoài Khê đã trắng bệch như tờ giấy, vì gào khóc mà phồng lên về hồng tự nhiên, sợi tóc ngắn ngang kẻ sát ở trên gương mặt của nàng, là tiêu tụy và lồi thối chưa bao giờ có. Thanh âm nàng đã sớm khàn khàn, cũng không yêu cầu Giang Hoài Xuyên đem Lục Từ Tranh về giúp nàng nữa. Đôi mắt nàng không hề chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, nhìn chăm chăm bóng người gầy yếu nhỏ bé của Lục Từ Tranh trên không trung vạn trượng từng chút từng tiến lên, tim đập nhanh hơn bởi mỗi cái nhắc chân, mỗi cái đặt chân mà quên cả thở. Nghe thấy yêu cầu của Lục Từ Tranh, nàng che miệng lại, vừa thở vừa nghẹn, khó khăn mà đáp trả Lục Từ Tranh: “Tôi tin cậu, tôi tin cậu... Tôi tin cậu...”

Chẳng qua là hơn một phút đồng hồ ngắn ngủi, đối với Giang Hoài Khê, đối với Lục Từ Tranh, thậm chí đối với Giang Hoài Xuyên mà nói, lại dài lâu như một thế kỷ.

Rốt cuộc, Lục Từ Tranh an toàn không lo mà đi qua sạn đạo Lăng Không, hai chân đã giẫm lên trên đất bằng phẳng rộng lớn.

Mọi người, đều cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Giang Hoài Khê, vô lực xụi lơ ở trên gối đầu, đôi mắt, vẫn còn không chớp mà nhìn chăm chăm màn hình.

Nhịp tim của Lục Từ Tranh nhanh đến lạ kỳ, bàn tay lơ lửng ở hai bên thân thể, cũng run đến không thể tự chủ. Nhưng mà, cô hướng về ống kính, vẫn lộ ra một nụ cười long lanh: “Hoài Khê, cậu xem, cậu cho rằng tôi không thể, nhưng mà, kỳ thực, tôi có thể.” Cho dù, thanh âm cô, cũng có run rẩy ức chế không được, nhưng ngữ khí vẫn cứ thông dong kiên định. “Hoài Khê, cậu biết không, sau khi mẹ đi, thế giới này, chỉ còn thừa lại mỗi mình tôi phải đi hết con đường, đối với tôi mà nói, nó tương tự như cái sạn đạo cần gian nguy vạn phần này, tôi từng cho rằng, tôi không cách nào kiên trì đi tiếp, không bằng, cứ như vậy mà nhảy xuống đi, dù sao, sớm muộn cũng phải rơi vào cái vực thẳm vô tận kia thôi. Thế nhưng, cậu đã cứu tôi, vì có cậu luôn ở cạnh làm bạn với tôi, tôi mới có dũng khí để tin tưởng. Bây giờ, sạn đạo này, không có cậu ở bên cạnh tôi, tự một mình tôi cắn răng cố gắng mạnh mẽ, tôi cũng đi qua đấy thôi. Đó là bởi vì, cậu trước sau ở trong lòng tôi, cùng tôi đi qua mỗi một gian khổ, cho tôi thêm tin tưởng và tinh thần dũng cảm.”

Run rẩy trong thanh âm của cô dần dần biến mất, càng ngày càng vững vàng, càng ngày càng thoải mái: “Hoài Khê, bầu bạn trăm tuổi, cuối cùng cũng phải từ biệt. Làm sao tôi không biết, có một ngày, cuối cùng chúng ta rồi sẽ chia lìa, chẳng qua là nhanh một chút hay chậm một chút mà thôi. Thế nhưng, kiếp này, có thể quen nhau yêu nhau với cậu, bất luận dài ngắn, tôi sớm đã đời này không tiếc. Vì thế, đừng ân hận, đừng áy náy, có thể được cậu yêu, là

chuyện tốt nhất đời này tôi gặp phải. Vì thế, tin tôi, dựa vào tôi, đừng tiếp tục đẩy tôi ra, được không?”

Giang Hoài Khê kinh ngạc mà nhìn gương mặt tươi cười đẹp đẽ mình quyến luyến vịn phần kia, nằng hung hăng kẹp chặt tay, không để cho mình khóc thành tiếng, lệ rơi đầy mặt. Đồ đàn, đồ ngọc, ngu xuẩn... Lục Tử Tranh, đồ khốn nạn khiến người ta vừa cảm động vừa giận vừa muốn khóc lại vừa muốn cười nhà cậu..

Lục Tử Tranh nghỉ ngơi được một hồi, hít một hơi thật sâu, lại lần nữa giẫm lên sạn đạo Lãng Không, tiến hành bước về.

Cô vừa giẫm lên tấm gỗ, liền nghe thấy Giang Hoài Xuyên đối diện vách núi lớn tiếng gọi đến tan nát cõi lòng: “Chị Tử Tranh! Buộc dây bảo hiểm vào! Dây bảo hiểm! Chị em nói! Chị ấy tin chị! Chị ấy tin chị, không cần sự chứng minh của chị! Chỉ cần chị! An toàn trở lại! Tất cả chị ấy đều tin chị!”

Lục Tử Tranh nghe vậy, cuối cùng, chân chính thoải mái, thỏa mãn mà nở nụ cười, lộ ra một hàm răng trắng ngay ngắn, xinh đẹp lại đáng yêu. Cô nghe lời mà sắp xếp dây bảo hiểm, buộc lên đàng hoàng, sau đó, hướng về ống kính, cười híp mắt bảo: “Cậu xem, chỉ cần cậu không khiến tôi thương tâm khổ sở, tôi cũng không nở khiến cậu khó chịu lo lắng chút nào đâu.”

Giang Hoài Khê ở trên giường bệnh hít hít mũi, mắt đỏ ửng, nghe vậy, hận không thể khiến Lục Tử Tranh ở trước mắt, đem cô đặt tại trên giường, hung hăng cắn cô một cái, nhìn nằng giống còn cười được lắm à.

Đường về, thuận lợi nhanh chóng vững chãi so với lần thứ nhất đi hơn nhiều, chưa đến một phút, Lục Tử Tranh đã an toàn về đất.. Giang Hoài Xuyên lập tức mang di động tiến lên nghênh tiếp, vừa chạy vừa hướng Giang Hoài Khê lấy lòng bảo: “Chị, chị nghe được không? Chị Tử Tranh an toàn rồi...” Nói xong, liền vội đưa di động cho Lục Tử Tranh, hi vọng Lục Tử Tranh có thể tiêu nộ khí của chị cậu, tốt nhất, còn có thể giúp cậu nói vài lời hay.

Lục Tử Tranh tiếp nhận di động, hướng về ống kính, sợi tóc bị gió thổi đến ngổn ngang không thể tả, khuôn mặt lại là thông dong bình tĩnh. Cô chợt móc ra một hộp khăn từ trong túi đeo vai, lấy khăn ra, quỳ một chân trên đất, ý cười tràn ngập hai con mắt, thanh âm dịu dàng nói: “Hoài Khê, Lục Tử Tranh là một kẻ hèn nhát, nhưng Lục Tử Tranh yêu Giang Hoài Khê lại là người dũng cảm thẳng tiến không lùi. Cậu có đồng ý gả cho Lục Tử Tranh như vậy hay không, để cho cô ấy chăm sóc cậu, bảo vệ cậu một đời một kiếp?”

Chiếc nhẫn là trước đây cô lén lút mua ở thành phố X, vốn nghĩ chờ Giang Hoài Khê đến thành phố X rồi sẽ cho nàng một niềm vui bất ngờ.

Đầu điện thoại kia lại lẳng lặng mà trầm mặc, sau một lúc lâu, điện thoại đột nhiên bị treo, di động truyền đến dồn dập tiếng “tít tít tít” báo hiệu máy bận....

Mặt Giang Hoài Xuyên trong nháy mắt nhăn thành khổ qua: “Sao bây giờ, Chị Tử Tranh, chị em hình như rất tức giận đó...”

Ý cười Lục Tử Tranh đọng lại bên môi, hai mắt nhìn nhau với Giang Hoài Xuyên.

Trong bệnh viện, Giang Hoài Khê nhìn dáng dấp thành kính quý một chân trên đất của Lục Tử Tranh, hơi nước trong viên mắt mờ mờ ẩm ướt, khóe môi lại chứa một nụ cười. Chỉ là, nước mắt hôm nay Lục Tử Tranh khiến nàng rơi so với hai mươi mấy năm qua còn nhiều hơn, hành động nguy hiểm khác người như vậy, nằng không thể cứ thế mà dung túng cô, nhất định phải làm cô cũng thấp thỏm sợ hãi tự kiểm điểm lại mình.

Nàng cúp điện thoại, liền lau khô nước mắt, thân thể bởi vì sợ hãi mà còn đang nhũn ra, nhưng nàng vẫn cố kiên trì xuống giường, thông dong đi đến toilet rửa ráy gội đầu thay quần áo, trang điểm nhẹ, sau đó, ngồi ở cạnh giường, về mặt sáng sủa, bình thản như không chờ Lục Tử Tranh về.

Dọc đường Lục Tử Tranh lại không có thấp thỏm hay phiền muộn như Giang Hoài Khê phỏng đoán, nghiêm túc tự kiểm điểm lại hành động của mình, cô chợt có một luồng sức lực, tự cho là mình không làm sai.

Nhưng mà, khi cô đi vào bệnh viện, bước vào phòng bệnh của Giang Hoài Khê, nhìn thấy Giang Hoài Khê mặc quần dài trắng, tư thế ngồi tao nhã, trang điểm tinh xảo, cúi đầu đọc sách, lông mi thật dài tỏa chiếu một vùng viên mỹ lệ trên mặt nàng. Nghe được tiếng bước chân, Giang Hoài Khê ngẩng đầu, lạnh lùng dò xét cô một chút, ánh mắt lạnh nhạt như băng đảo vậy, tâm Lục Tử Tranh, chợt có chút run cầm cập.

Mắt cô không nở dời đi chỗ khác, đắm đắm mà nhìn Giang Hoài Khê, từng bước từng bước đến gần nàng, nhìn thấy, Giang Hoài Khê gầy đi thật nhiều quá, dù cho có trang điểm, mắt của nàng vẫn nhìn ra màu đỏ mang máng, cô đột nhiên lại đau lòng, lại áy náy, bắt đầu hoài nghi, có phải mình làm sai rồi không. Khi này, nhất định khiến cô ấy khóc rồi...

Cô như đứa trẻ làm hỏng việc vậy, chợt không dám nhìn mặt Giang Hoài Khê, cúi đầu, chỉ nhẹ giọng dịu dàng gọi một tiếng: “Hoài Khê...”

Giang Hoài Khê nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời lại có chút áy náy của Lục Tử Tranh, không cảm được phát cáu trong lòng cũng tiêu hơn một nửa, vẫn cố dùng giọng điệu lạnh lùng hỏi cô: “Sao giờ lại không dám nhìn tôi? Khi này tháo dây bảo hiểm ra, không phải rất uy phong lắm liệt sao?”

Lục Tử Tranh căng thẳng mà khép ngón tay, sau khi bên nhau, Giang Hoài Khê đã rất lâu không dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với cô. Cô cắn cắn môi, quyết định nhận sai trước, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi...”

Giang Hoài Khê lạnh lùng khẽ hừ một tiếng, đột nhiên xoay chuyển đề tài nói: “Chân còn mềm không? Đừng được không?”

Lục Tử Tranh sững sờ, cúi đầu nhìn chân của mình, hình như, không có run lên thì phải...

Bên tai, đột nhiên nghe được thanh âm lạnh nhạt của Giang Hoài Khê nói: “Có muốn tôi cho mượn vai dựa một chút không?”

Lục Tử Tranh chợt kinh hãi ngẩng đầu thì trông thấy Giang Hoài Khê hơi mở hai tay ra, sắc mặt tuy là bình tĩnh, trong con ngươi lại có ý cười dịu dàng không che giấu được. Trên mặt cô lập tức cong ra một nụ cười xán lạn, nhào vào ôm ấp của Giang Hoài Khê, ôm chặt tấm lưng gầy gò có hơi trơ xương của Giang Hoài Khê, chui đầu vào trong cổ của nàng, nhẹ nhàng dùng mặt cọ cọ, rầu giọng hỏi Giang Hoài Khê: “Cậu không giận có phải không?”

Giang Hoài Khê ôm chặt lưng Lục Tử Tranh, trong con ngươi tràn đầy dịu dàng, ngoài miệng lại là cười khẩy một tiếng, nói: “Tạm gác lại chờ sau này tính.”

Lục Tử Tranh như không nghe thấy, chỉ cho là nhận được đặc xá, cao hứng cọ cọ ở cổ Giang Hoài Khê đến mấy lần, mới ngẩng đầu lên, dè dặt căng thẳng hỏi: “Hoài Khê, khi nãy cậu vẫn chưa trả lời tôi, có đồng ý hay không?”

Giang Hoài Khê biết mà còn hỏi: “Đồng ý cái gì?”

Lục Tử Tranh cắn cắn môi, bỗng nhiên căng thẳng lạ kỳ, lắp ba lắp bắp mới hỏi lại ra miệng: “Đồng ý... đồng ý gả cho tôi đó. Sau này, bất luận gặp phải chuyện gì, cậu cũng không thể đẩy tôi trốn tôi, nguyện ý ở bên tôi, đồng cam cộng khổ, sinh tử không rời. Hoài Khê, cậu có đồng ý gả cho tôi, để tôi bảo vệ cậu, chăm sóc cậu không?”

Tay Giang Hoài Khê ôm eo Lục Tử Tranh hơi nắm chặt, nhưng chưa lên tiếng trả lời.

Trong lúc Lục Tử Tranh khẩn trương đến tâm sắp véo thành dây thừng, thì Giang Hoài Khê mới nhàn nhạt ôn giọng đáp lại cô một tiếng: “Tôi đồng ý.”

Lục Tử Tranh vui mừng khôn xiết, hơi rút khỏi ôm ấp của Giang Hoài Khê, nhìn phía khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Giang Hoài Khê, thấy Giang Hoài Khê ánh mắt sáng rực mà nhìn cô, từng chữ từng chữ, lời mạnh khí phách nói với cô:

“Tử Tranh, tôi đáp ứng cậu, từ nay về sau, trừ phi từ biệt cũng không sinh ly. Cho dù sao này cậu có hối hận, tôi cũng sẽ không cho phép.”

Lục Tử Tranh trong cười mang lệ, nghiêng thân lấy hôn giam phong: “Tôi sẽ không hối hận, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, cũng sẽ không!”

Lời editor: Vốn dĩ đang tính đi đọc sách rồi, lướt FB chợt thấy có bạn than sao lâu ra chương quá, tinh thần áy náy trời dậy nên edit rồi đăng luôn =))), chương cuối (tức

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: [Chính văn hoàn]

Lúc chập tối, Giang mẹ nghe ngóng tất cả từ phía Giang Hoài Xuyên, vừa cảm động lại đau lòng. Bà vội vã chuẩn bị cơm tối, gấp rút chạy vội tới bệnh viện để muốn gặp Lục Tử Tranh.

Nhưng mà, bà hùng hực chạy tới bệnh viện rồi, đẩy cửa ra mới phát hiện, Lục Tử Tranh và Giang Hoài Khê đều không ở trong phòng bệnh. Bà hơi suy tư, để cơm nước xuống, đi đến phía cửa sổ ngó xuống dưới. Đúng như dự đoán, bà liếc mắt liền nhận ra Giang Hoài Khê và Lục Tử Tranh từ hoa viên nhỏ của bệnh viện đi ra, hai người đang tản bộ trở về.

Giang Hoài Khê cùng Lục Tử Tranh sánh vai đi dọc theo hoa viên, Lục Tử Tranh đi ở phía rìa ngoài của Giang Hoài Khê, hơi ngược đầu mỉm cười nhìn về phía Giang Hoài Khê. Một tay cô cẩn thận mà giúp Giang Hoài Khê cầm bình dẫn lưu, một tay khác, đang sống động hươu hươu ở trên không trung, như đang ra dấu cho Giang Hoài Khê gì đó.

Giang mẹ nhìn thấy, bàn tay của Giang Hoài Khê vẫn nắm lấy cánh tay của Lục Tử Tranh. Giang Hoài Khê hơi nghiêng đầu nghe Lục Tử Tranh nói chuyện, chân mày khéo mắt, là ý cười thoải mái mà gần một tháng qua bà chưa từng thấy. Giang mẹ nhìn nhìn, không cảm được vành mắt cũng đỏ ửng, khéo môi cong cong.

Chỉ chốc lát sau, Giang mẹ liền nghe thấy ngoài cửa vang lên thanh âm lạnh lùng quen thuộc của Giang Hoài Khê, nàng dừng dừng nói với Lục Tử Tranh: “Dựa vào biểu hiện hôm nay của cậu, tôi cũng không dám cho cậu lần sau đi ở rìa ngoài bảo vệ tôi nữa đâu.”

Hai người đang tản bộ ở hoa viên, không hiểu sao, Lục Tử Tranh tự nhắc đến trước đây có xem qua những chuyện khi yêu nhau mà bạn trai đã làm khiến bạn gái cảm động, bên trong có một cái là, lúc đi trên đường đều đi ở phía ngoài. Hai mắt Lục Tử Tranh liền óng ánh mà nhìn Giang Hoài Khê theo thói quen đi ở rìa ngoài, cười híp mắt bảo: “Tôi phát hiện, khi chúng ta bên nhau, hầu như đều là cậu đi ở phía ngoài tôi.”

Giang Hoài Khê nhìn cô, hơi sững sờ, khéo môi có nụ cười nhẹ cong lên, hỏi: “Thế thì?”

Lục Tử Tranh nháy mắt một cái, cười nói: “Không thế thì gì hết, chỉ là tôi chợt nghĩ đến thôi. Oh, thế này đi, bắt đầu từ bây giờ chúng ta thay đổi vị trí, đến lượt tôi bảo vệ cậu.” Nói xong, cô tràn đầy phấn khởi mà đổi vị trí với Giang Hoài Khê, Giang Hoài Khê có chút buồn cười với ý nghĩ đột ngột của cô, nhưng vẫn bắt đầu đi chiều theo.

Nhưng mà, chưa từng nghĩ rằng, đường về phòng bệnh nội trú chỉ có trăm mét, Lục Tử Tranh cũng giải quyết không xong. Đến chập tối là giờ cao điểm đưa thức ăn ngoài, có rất nhiều xe đạp điện chạy đi chạy lại. Lục Tử Tranh cảm bình dẫn lưu của Giang Hoài Khê, chỉ huy hướng đi cho Giang Hoài Khê. Xe rẽ trái, Lục Tử Tranh cũng kéo Giang Hoài Khê rẽ trái, xe rẽ phải, Lục Tử Tranh cũng đứng lúc kéo Giang Hoài Khê rẽ phải. Cuối cùng, Giang Hoài Khê vừa buồn cười, vừa bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đưa tay kéo lại cánh tay của Lục Tử Tranh, dẫn Lục Tử Tranh đi.

Lục Tử Tranh nghe được bất mãn của Giang Hoài Khê đối với cô, vừa đẩy cửa phòng bệnh ra, vừa ngại ngùng cười nói: “Hôm nay là bất ngờ, ai biết sao bọn họ tâm ý tương thông với tôi đến vậy, cũng không phải là lỗi của tôi hết bộ...”

Giang Hoài Khê bất đắc dĩ, vừa định phản bác cô, Lục Tử Tranh lại trước một bước đã mở miệng, gọi: “Di...”

Lúc này Giang Hoài Khê mới phát hiện, Giang mẹ đang trong phòng bệnh chờ hai người các cô.

Giang mẹ tiến lên vài bước, một tay kéo tay Lục Tử Tranh qua, một tay nhẹ nhàng vuốt đầu Lục Tử Tranh, dịu dàng từ ái nói: “Con ngoan, không có gì thì tốt rồi, không có gì thì tốt rồi, lần sau không cho xung động như thế nữa.”

Bà nghe Giang Hoài Xuyên nói chuyện sáng sớm, trong lòng một trận lại một trận sợ hãi, vì Giang Hoài Xuyên không tận sức khuyên can cô, tức khắc bị bà phê bình đến máu chó đầy đầu.

Lục Tử Tranh xấu hổ gật gật đầu, ngoan ngoãn nói: “Di, xin lỗi, khiến di lo lắng.”

Giang mẹ lắc lắc đầu, than thở nói: “Đầu, là di có lỗi với con, khiến con chịu khổ rồi. Tử Tranh nè, di thay toàn gia đình di nói với con một tiếng xin lỗi...”

Lục Tử Tranh vội vàng nói: “Di, di nói quá lời rồi, dù sao cũng qua hết rồi, không sao đâu ạ.” Nói xong, cô đột nhiên bén mắt nhìn thấy cả mền trên bàn, vội lảng sang chuyện khác cười đùa bảo: “Di, com tôi có phần con không ạ, con có hơi đói bụng...”

Giang mẹ nhìn dáng vẻ như thật sự đói bụng cực kỳ thèm ăn của cô, không nhịn được cười cong cả mắt, kéo Lục Tử Tranh đến bên cạnh bàn, vừa mở cả mền cho Lục Tử Tranh, vừa liên tục từ ái đáp: “Có, có, đương nhiên là có. Di còn chuẩn bị bánh ngọt cho con, con xem có thích không...”

Giang Hoài Khê đứng ở một bên, nghe lời xin lỗi của Giang mẹ, con người ảm lại, dăm chiêu nghĩ nghĩ.

Chập tối, sau khi ăn cơm tối xong, Lục Tử Tranh muốn gặp bác sĩ điều trị chính của Giang Hoài Khê để hỏi thăm tình hình của Giang Hoài Khê, Giang mẹ liền dẫn Lục Tử Tranh đi.

Bác sĩ nói rõ tình hình thực sự của Giang Hoài Khê với Lục Tử Tranh, thẳng thắn bảo vì lúc Giang Hoài Khê phát hiện vẫn tính là sớm, trên phổi cũng không xuất hiện ổ bệnh lây nhiễm, do đó không có tính truyền nhiễm mà Giang Hoài Khê đã một dạo lo lắng. Nhưng mà, vấn đề lớn nhất của nàng bảy giờ, chính là khí hung ở khoang ngực đã rất lâu không biến mất, nó đã hình thành một khoang phế, nếu khoang phế này có thể trừ khử, tất cả sẽ giải quyết dễ dàng thôi.

Lục Tử Tranh liền sốt sắng mà hỏi bác sĩ, có biện pháp tốt nào có thể giúp khí hung biến mất hay không. Bác sĩ thờ dài, nói: “Theo phương án trị liệu hiện nay mà nói, chỉ có thể yên lặng xem biến đổi thôi. À, cháu ngày thường có thể đôn đốc nó làm thêm một ít vận động khuếch ngực và hít thở sâu, cả thổi bong bóng nhiều vào nữa.”

Tối cùng ngày sau khi trở về, Lục Tử Tranh bảo người ta mang chiếc giường phòng bên cạnh đến phòng bệnh Giang Hoài Khê, đặt ở bên giường Giang Hoài Khê. Giang Hoài Khê cau mày khẳng khái không cho Lục Tử Tranh buổi tối ở bệnh viện với nàng, Lục Tử Tranh liền bùng ra vẻ rung rung muốn khóc uất ức chất vấn nàng: “Cậu đáp ứng lời tôi rồi mà? Vừa quay đầu lại, cậu đã muốn đuổi tôi đi sao?”

Giang Hoài Khê nhìn gương mặt Quỳnh Dao [1] của Lục Tử Tranh, híp híp mắt, lạnh lùng nói: “Nói chuyện cẩn thận, chúng ta vẫn là bạn bè.”

Lục Tử Tranh hơi sững sờ, chán nản uất ức khi này bay đi hết, cười ha ha, đặt mông ngồi xuống trên giường, nhíu mày nói: “Vậy tôi phải cần nói chuyện đáng hoàng với cậu rồi. Dù sao giường đã dời vào rồi, cậu chịu hay không tôi cũng phải ngủ ở đây, cậu làm khó dễ được tôi chắc?” Trong lời nói, tràn đầy vẻ sung sướng đắc ý.

Giang Hoài Khê hừ nhẹ một tiếng, gan to rồi à? Nhưng mà, nàng nhìn dáng vẻ đắc ý của Lục Tử Tranh hồi lâu, rốt cuộc cũng nhếch nhếch môi, khẽ cười, không nói gì dung túng cô.

Hơn tám giờ tối, Lục Tử Tranh không biết từ đâu lần ra một bó lớn bong bóng, nắm hơn một nửa đặt ở trên giường Giang Hoài Khê, bảo Giang Hoài Khê thổi 20 bong bóng “Bác sĩ nói thổi bong bóng nhiều có lợi cho khôi phục.”

Giang Hoài Khê lại chỉ lạnh lùng nheo mắt một chút, rồi cự tuyệt nói: “Không thổi.”

Lục Tử Tranh bất mãn hỏi: “Tại sao?”

Giang Hoài Khê trừng mắt nói: “Nhìn ngốc lắm.”

Lục Tử Tranh nghe vậy, nhìn gương mặt cao lãnh của Giang Hoài Khê, lại vừa tưởng đến cảnh tượng nàng cuộn chân ngồi ở trên giường phòng mà trợn mắt thổi bong bóng, cũng nhịn không được cảm thấy có chút buồn cười, cảm không nổi cười ra tiếng.

Trong tiếng cười của Lục Tử Tranh, sắc mặt của Giang Hoài Khê ngày càng đen đi, lạnh dần. Thế là, tiếp đó, Lục Tử Tranh khuyên can đủ đường,

Giang Hoài Khê cũng không chịu gật đầu đồng ý. Mãi đến tận, Lục Tử Tranh không nhận được xin tha, thỉnh cầu: “Nữ vương bệ hạ, làm sao cậu mới bằng lòng thôi đây?”

Giang Hoài Khê nhìn dáng vẻ bối rối của Lục Tử Tranh, vất vả lắm mới nhìn xuống kích động muốn cười. Mới đầu chẳng qua là nàng đùa Lục Tử Tranh thôi, dự định trên Lục Tử Tranh một lát, nào biết đâu nàng còn chưa bắt đầu thổi bong bóng thì Lục Tử Tranh đã quang minh chính đại cười nhạo nàng, nàng buộc lòng phải trên cô thêm một hồi nữa. Nàng nhún mồm, thoáng trầm ngâm một hồi, mới trầm ổn ra điều kiện bảo: “Muốn tôi thổi cũng được, tôi thổi một quả, thì tính là một buổi tối, tôi nằm trên, cậu không thể phản kháng. Hai quả, tức là hai buổi tối. Cứ thế mà suy ra, thế nào?”

Lục Tử Tranh sững sờ, hoàn toàn không ngờ rằng Giang Hoài Khê sẽ ra điều kiện thế này, không khỏi kinh ngạc nhẹ nhàng “à” ra tiếng.

Lông mày xinh đẹp của Giang Hoài Khê nhẹ nhàng nhướn một cái, nói: “Cậu không đồng ý?”

Lục Tử Tranh sầu khổ mà nhìn chăm chăm Giang Hoài Khê, một hồi lâu sau, cô mới nhìn đầu gật gật đầu, đáp ứng điều khoản của tên bá vương này.

Trong nháy mắt Giang Hoài Khê liền cười cong cả mặt mày, vẻ hớn hở ở khóe mắt và miệng cười xán lạn trong chớp nhoáng khiến Lục Tử Tranh xem mê mắt. Cô nhìn Giang Hoài Khê lấy bong bóng, cái này tiếp cái kia mà nghiêm túc thổi phình, khóe môi cong lên, không nhận được cũng cười ra ngoài.

Dù sao, là công là thụ, nằm trên nằm dưới, thực chiến mới biết kết quả, ngoài miệng nhượng bộ cô ấy mấy phần chắc cũng không sao đâu. Lục Tử Tranh cũng chiều mà nhìn dáng vẻ trẻ con đáng yêu hiếm thấy của Giang Hoài Khê khi phồng má nghiêm túc thổi bong bóng, ở trong lòng vụng trộm tính toán, yên lặng cho cái like vì cơ trí của mình.

Chín giờ Lục Tử Tranh giúp Giang Hoài Khê hâm nóng sữa tươi, sau ba mươi phút, Lục Tử Tranh liền tắt đèn, giám sát Giang Hoài Khê đi ngủ.

Vì sau lưng Giang Hoài Khê cắm ống dẫn lưu, không cách nào nằm ngửa ngủ được, vì thế đều là nghiêng người ngủ. Vì nhìn Giang Hoài Khê mà Lục Tử Tranh cũng nghiêng thân. Vì thời gian còn hơi sớm, hai người đều chưa ngủ được, liền không hẹn mà cùng mở mắt, trong bóng tối lẳng lặng nhìn chăm chăm đối phương.

Sau một hồi nhìn chăm chăm lẫn nhau, Lục Tử Tranh rốt cuộc nhận không được nhẹ giọng cười ra tiếng. Cô vươn cánh tay, ngoắc ngoắc ngón út về phía Giang Hoài Khê.

Giang Hoài Khê nhàn nhạt trào phúng cô: “Ấu trĩ.” Nói xong, tay nàng, lại cũng nghe lời mà vươn ra ngoài, cách một cự ly hành lang của tủ đầu giường, nhẹ nhàng dùng ngón út ôm lấy ngón út của Lục Tử Tranh.

Đêm, yên tĩnh khiến người ta an tâm.

Sau một hồi, Lục Tử Tranh đột nhiên nghe được, thanh âm Giang Hoài Khê nhẹ nhàng nhưng trịnh trọng nói với cô: “Tử Tranh, xin lỗi.”

Một tiếng xin lỗi này, nàng nợ Lục Tử Tranh rất lâu rất lâu, lâu đến mức, có một dạo nàng từng bị áy náy trong lòng đánh tan tác. Từ lâu nàng đã hiểu, lý do mình che giấu Lục Tử Tranh hết thấy, truy tìm căn nguyên, thật ra là vì tính ích kỷ và nhu nhược của bản thân. Mà nàng thì lại nhất gan, không dám đối mặt với nó. Lục Tử Tranh không trách nàng, không có nghĩa là nàng không có lỗi, không mắc nợ cô.

Ngón út ôm lấy Giang Hoài Khê của Lục Tử Tranh nhẹ nhàng hươu hươu, giọng dịu dàng đáp lại Giang Hoài Khê: “Hoài Khê, tôi không trách cậu.” Ngừng lại một chút, cô lại nói: “Nếu lòng cậu thật sự cảm thấy có lỗi, khó chịu, vậy cậu hãy dùng nửa đời sau của cậu, bồi bạn mỗi một ngày để bồi thường tôi đi. Đáp ứng tôi, cố gắng bên tôi lâu một chút, lâu một chút nữa, có được không...”

Lục Tử Tranh cảm giác được, ngón út ôm lấy cô của Giang Hoài Khê hơi nắm chặt một chút. Sau một hồi, cô nghe thấy thanh âm lạnh nhạt của Giang Hoài Khê, vang lên trong bóng tối, kiên định lại dịu dàng: “Định bắt phụ quân tâm...”

Lục Tử Tranh đối mặt với Giang Hoài Khê một lúc lâu, thấy ánh mắt dịu dàng xán lạn như ngôi sao của nàng, khóe môi của Lục Tử Tranh, kim lòng không động, hiện ra từng ý cười ngọt ngào...

Một tuần lễ sau, vùng ngực biểu hiện hưng khí của Giang Hoài Khê đã có sự tiêu giảm, tình huống đã sang chuyển biến tốt. Bác sĩ cân nhắc đến chuyện để ống dẫn lưu đã khá lâu, sau hội chẩn của chuyên gia ngoại khoa, quyết định rút ống dẫn lưu của Giang Hoài Khê ra, bảo nàng về nhà an dưỡng trước. Một tháng nữa trở lại phúc tra, nếu khoang phế vẫn còn, thì phải cân nhắc tiến hành phẫu thuật.

May mà, phúc tra CT của một tháng sau, khí hung trong lồng ngực của Giang Hoài Khê đã hoàn toàn biến mất, chỉ để lại vấn đề dính [2] màng phổi, không cần tiến hành phẫu thuật. Đối với sự dốc lòng chăm sóc và nghiêm túc dốc sức của Lục Tử Tranh đối với Giang Hoài Khê trong vòng một tháng này, Giang bà nội, Giang ba Giang mẹ rõ như ban ngày, đối với Lục Tử Tranh càng thêm cảm kích vạn phần, từ trong đáy lòng coi cô là cháu gái và con gái để thương yêu, trình độ cưng chiều cô, vượt xa Giang Hoài Xuyên và Kiều Hân. Lục Tử Tranh cũng trong sự chung nhà sớm chiều một tháng này, tiêu trừ đi cảm giác xa lạ và ngăn cách với người nhà họ Giang, chân chính, trở thành người một nhà.

Sau khi Giang Hoài Khê xuất viện, Hứa Bách Hàm và Giang Vong liền đến thăm nàng. Một tháng sau, biểu hiện phúc tra của Giang Hoài Khê khôi phục tốt, Giang Vong và Hứa Bách Hàm lúc này mới an tâm. Ba ngày sau, Giang Vong liền mang theo Hứa Bách Hàm đến nước Mỹ trị chân, ngày về chưa định, Giang Hoài Khê và Lục Tử Tranh cùng đi đưa tiễn.

Một năm sau, Giang Hoài Khê khỏi hẳn, trong ngày sinh nhật của Lục Tử Tranh, nàng cầu hôn Lục Tử Tranh. Nguyên đán một tháng sau, hai người ở trong nước cử hành lễ cưới long trọng, sau đó thì đến nước Mỹ hưởng tuần trăng mật và đăng ký kết hôn. Việc này leo lên bản tin giải trí Tài chính Kinh tế, một dạo xôn xao sùng sục, đánh giá của người trong cuộc và Giang gia đối với ngoại giới lại chỉ là cười cho qua chuyện.

Hai năm sau, vào ngày sinh nhật 31 tuổi, từ ở chỗ Giang Hoài Khê, Lục Tử Tranh nhận được lễ vật lớn nhất trong đời, con gái của hai người họ - Lục Tâm Miên đã chào đời. Diện mạo của Tâm Miên cực kỳ giống Lục Tử Tranh, nhưng tính cách thận trọng quanh quẩn, lại cực kỳ giống Giang Hoài Khê.

Cùng năm, ông nội của Liên Huyền bệnh nặng, tập đoàn Phong Thượng nội đấu, Liên Huyền lang thang ở bên ngoài đã lâu bị cụ già triệu hồi khẩn cấp. Sau khi ông nội qua đời, Liên Huyền thừa kế di mệnh lâm chung của cụ, tiếp nhận công ty đã sớm bị rình rập đầy rẫy. Hai tháng sau, nàng ta và Chu Trọng An từ hôn trước đây đăng ký kết hôn, lấy được 10% cổ phần trên tay, dưới sự ủng hộ của Chu gia, đuổi đi cha và em trai đã tâm bưng bưng, ở công ty dần dần mà đứng vững bước chân, bắt đầu quyết đoán chấn chỉnh công ty.

Năm tiếp theo, Hứa Bách Hàm trị lành chân, về nước cùng với Giang Vong đã hoàn thành khóa học. Dưới sự ra sức ủng hộ của Hứa Bách Hàm, Giang Vong không bước vào công ty của Hứa gia, mà là bước vào bệnh viện của Hứa gia đảm nhiệm bác sĩ điều trị chính.

Cùng năm, Liên Huyền sinh ra một đôi long phượng thai, con gái tên Liên Tiêu, nữ danh [3] Niệm Niệm, con trai tên là Chu Dao, nữ danh Tranh Tranh.

Một năm sau, Hứa Bách Hàm sinh một đứa con gái cho Giang Vong.

Năm năm sau, Liên Huyền ly hôn hòa bình với Chu Trọng An, được quyền kế thừa con gái, sau lần đó, nàng ta cả đời không tái giá, tận sức ở công ty và giáo dục con gái.

Mười lăm năm sau, cánh tay Lục Tử Tranh buộc vải đen, mắt đỏ ửng, một người ngồi ở trong phòng ngủ trống vắng, lật ra bản nhật ký ghi chép nhiều năm mà Giang Hoài Khê để lại.

Cô trông thấy, ngày ấy khi đêm đó bên nhau ở Cát An, Giang Hoài Khê viết xuống, Tử Tranh, xin lỗi. Tôi yêu cậu.

Cô trông thấy, sau này, rất nhiều thời kỳ, Giang Hoài Khê đều lặp lại, Tử Tranh, xin lỗi. Cô nhớ, đến ngày cuối cùng của sinh mệnh, Giang Hoài Khê cũng nói xin lỗi với cô. Khi đó, Giang Hoài Khê yếu ớt dựa ở trong ngực cô, thanh âm nhẹ nhàng: “Tử Tranh, xin lỗi, tôi vẫn thất ước rồi. Có điều, người phải đáp ứng tôi, phải giúp tôi xem hết phong cảnh của ba mươi năm sau này mới được đến tìm tôi, nếu không, tôi sẽ không gặp người.”

Nước mắt Lục Tử Tranh, lại dần nữa tràn đầy vành mắt.

Cô trông thấy, Giang Hoài Khê bất chấp sự phản đối của cô, cố ý muốn tự mình sinh Tâm Miên, ngày ấy khi hai người bạo phát trận cãi vã lớn nhất chưa từng có, Giang Hoài Khê viết trong nhật ký: Tử Tranh, xin lỗi, cậu nói đúng, tôi vẫn là tên tự cho là đúng mà yêu cậu. Thế nhưng, đồ ngốc, đồ cũng là vì tôi yêu cậu thôi. Chỉ là tôi hy vọng trên thế giới này, có thể thêm một người, như tôi, vô điều kiện mà yêu cậu. Hi vọng có một ngày, dù cho tôi không còn nữa, ở trên thế giới này, cậu cũng vẫn còn người để dựa vào, để lưu luyến.

Nước mắt Lục Tử Tranh, rớt cuộc tràn ra vành mắt, nước mắt trong suốt, là chữ mà rơi xuống, thấm ướt chữ viết thanh tú của Giang Hoài Khê.

Khi đó, cô lo lắng cơ thể của Giang Hoài Khê, quả thực đã âm ỉ một trận, chiến tranh lạnh với nàng hồi lâu, cuối cùng buộc phải thỏa hiệp mà đồng ý. Nhưng mà, khi lần đầu tiên nhìn thấy Giang Hoài Khê đỡ lấy Tâm Miên từ trên tay mình, nàng ôm Tâm Miên, vừa ghét bỏ Tâm Miên mới sinh xấu xí, vừa không nhận được yêu thương mà hôn Tâm Miên, thời điểm mỉm cười nhìn về phía cô, Lục Tử Tranh liền hoàn toàn đầu hàng. Một khắc đó, Lục Tử Tranh cảm thấy, cuộc đời của mình viên mãn rồi.

Ngày Tâm Miên sinh ra, Giang Hoài Khê nói: “Tử Tranh, trên thế giới này, lại thêm một người nữa, giống tôi cùng yêu cậu. Cậu phải tin tưởng, trước đến nay cậu không phải là một thân một mình.”

Rốt cuộc Lục Tử Tranh không nhận được ghen ngào lên tiếng, che miệng vô lực ngã sấp xuống trên bàn.

Lục Tâm Miên 20 tuổi tựa như Giang Hoài Khê, vóc người cao cao, tóc dài dài, gương mặt lạnh nhạt, khí chất xuất trần. Nó mặc toàn thân áo đen, vành mắt đỏ chót, cầm máy tờ giấy trên tay, vừa đi vào trong vừa dùng giọng khóc đến có hơi khàn khàn, trầm ổn nói: “Mẹ, đây là điều văn [4] di Hứa viết, bảo con đem qua cho mẹ xem một...” Lời còn chưa dứt, nó cũng bởi vì nhìn thấy Lục Tử Tranh khóc lóc đau khổ mà ngừng giọng. Nó tiến lên vài bước, đặt bài văn trên bàn, động tác nhẹ nhàng đưa tay ôm Lục Tử Tranh đang trong bi thương, tiếp an ủi một cách im lặng cho mẹ mình.

Lục Tử Tranh nhìn lại ghen ngào, lau khô nước mắt, giọng cười ở trước mắt con gái, vừa nói “Mẹ không sao”, vừa cầm lấy điều văn Hứa Bách Hàm viết cho Giang Hoài Khê kiểm tra.

Theo ánh mắt của Lục Tử Tranh, Lục Tâm Miên nhìn thấy, điều văn Hứa Bách Hàm viết cho Giang Hoài Khê, câu cuối cùng, là văn ca [5] viết cho Giang Hoài Khê:

Tam đông giang tuyết ngoạn tranh mai, nhất sinh cô chú tịch ôn nhu.

Nó nghĩ đến tình yêu sâu đậm giữa hai người mẹ của nó, nước mắt không khỏi cũng mờ mờ lung. Nó cắn chặt môi dưới, ôm chặt Lục Tử Tranh, sau một hồi, giọng khàn khàn của nó mới thấp giọng nói: “Mẹ, đừng khóc, người ấy nhất định đang nhìn, thấy mẹ khóc người ấy sẽ đau lòng. Người ấy nhất định vẫn luôn ở bên cạnh chúng ta, chỉ là thay đổi loại hình thức khác để tiếp tục yêu chúng ta mà thôi.”

Lục Tử Tranh run rẩy trong lòng, nước mắt lại không ngừng mà rơi xuống. Một tay cô ôm lấy Tâm Miên, kề gần vào trong ngực của nó, giọng ghen ngào, khốc mắt có lệ, nhưng khốc môi lại chứa nụ cười, dịu dàng kiên định đáp lại: “Ừ, mẹ biết, cô ấy vẫn ở mãi bên chúng ta, mãi mãi...”

Rất nhiều năm trước, cô đã từng hỏi Giang Hoài Khê, nếu như không thể thiên trường địa cửu, cần gì phải có nắm giữ đã từng. Nắm giữ nhất thời, chẳng qua cũng chỉ để lại tiếc nuối lâu dài.

Rất nhiều năm sau, vì Giang Hoài Khê mà cô hiểu ra:

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số [6]. Một đời có thể được yêu nhau chân thành với một người như vậy, đời này từ lâu đã không tiếc, dù cho quãng đời còn lại chỉ có thể coi giữ hồi ức cùng chung, cô cũng nguyện vui vẻ chịu đựng.

--- Toàn văn hoàn ---

Chú thích:

[1] Quỳnh Dao: nữ nhà văn, biên kịch, nhà sản xuất người Đài Loan chuyên về tiểu thuyết lãng mạn, nổi tiếng với tác phẩm Hoàn Châu Cách Cách.

[2] dính: niêm mạc trong cơ thể, do bị viêm mà dính lại.

[3] nhũ danh: tên đặt lúc mới sinh.

[4] điệu văn: bài văn đọc khi làm lễ tang để bày tỏ lòng thương tiếc đối với người chết.

[5] văn ca: bài hát đưa tang.

[6] Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số (trích từ Thước Kiều Tiên - Tàn Quan)

Dịch thơ: Gió vàng sương ngọc tìm nhau, đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng.

Giải nghĩa thêm: Hai đứa con của Liên Huyền, một Niệm Niệm, một Tranh Tranh, Niệm có nghĩa là nhớ.

Đôi lời editor:

/07/2015.

Bản edit được bắt đầu từ 12/10/2016, kết thúc vào 18/04/2017.

Quả thật là có “hoi” trễ so với dự định, nhưng không sao, cuối cùng cũng đã full rồi.

Tác phẩm này có ý nghĩa rất quan trọng đối với mình, hai nhân vật trong truyện cũng giữ vị trí quan trọng trong lòng mình, dù chỉ là nhân vật hư cấu.

Nếu như bộ đầu edit vì chơi cho vui, thì bộ này quả thực mình đã dành hết tâm huyết cho nó, vì tấm lòng ngưỡng mộ, vì yêu thích, vì tình cảm, và một cái gì đó khó nói lắm, nên dù trong truyện có những kiến thức rất “căng não”, mình cũng sẵn lòng ngồi cả giờ để tra, để truyền tải một cách dễ hiểu nhất đến cho người đọc.

Các bạn readers đã theo mình từ đầu đến cuối, cảm ơn các bạn đã động viên và ủng hộ suốt khoảng thời gian qua, hy vọng sẽ còn gặp lại các bạn ở những tác phẩm mới.

Về truyện, mình sẽ không cảm nhận nhiều, chỉ muốn nói rằng kết này là HE, về thời gian GHK mất là độ tầm 50 51 tuổi khi Lục Tâm Miên đã 20 tuổi, phù hợp với quá quyết sống không quá 50 tuổi trước đây, và mình rất khó chịu đối với ai xem kết này là SE hay BE, không hợp ý thì xin lượn luôn chứ đừng comment mình ngứa mắt lắm -.

Ngoài ra, không biết các bạn đã biết chưa, Mẫn Nhiên đã đăng một chương ngoại truyện (1) vào ngày 24/12/2016 xem như quà Giáng sinh, mình nghĩ là sẽ còn ngoại truyện (2), (3) các kiểu, nhưng thời gian thì chỉ có hồi tác giả hay ông trời thôi.

Và dĩ nhiên, mình sẽ tiếp tục dịch nó rồi.

Phiên ngoại (1) cũng sẽ lên sóng tuần này thôi, gặp lại các cậu sớm nhé.

Gửi các cậu lời Lục Tử Tranh đã từng nói ở

Hoài Khê, bầu bạn trăm tuổi, cuối cùng cũng phải từ biệt. Làm sao tôi không biết, có một ngày, cuối cùng chúng ta rồi sẽ chia lìa, chẳng qua là nhanh một chút hay chậm một chút mà thôi. Thế nhưng, kiếp này, có thể quen nhau yêu nhau với cậu, bất luận dài ngắn, tôi sớm đã đời này không tiếc. Vì thế, đừng ân hận, đừng áy náy, có thể được cậu yêu, là chuyện tốt nhất đời này tôi gặp phải.

Bạn đang đọc truyện *Cô Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Phiên ngoại (1)

Giải thích nghĩa câu Tam đông Giang tuyết ngạo Tranh mai (tác giả giải thích, do khó hiểu quá nên mình tự đi hỏi tác giả luôn)

Giang tuyết, ý chỉ Giang Hoài Khê, Tranh mai [1] ý chỉ Lục Tử Tranh, hoa mơ chỉ nở rộ trong ngày đông, ngày đông rét lạnh ngày càng tôn lên vẻ ngồng nghênh kiên cường của hoa mơ khi không sợ lạnh buốt. Sự xuất hiện và tồn tại của Giang Hoài Khê, sự trả giá của nàng đối với Tử Tranh, đã giúp đóa hoa mơ như Lục Tử Tranh nở rộ, là bước xúc tiến để Lục Tử Tranh đạt được phẩm chất thanh cao kiên cường như hoa mơ trong ngày đông gió lạnh.

[1] mai (梅), mai này là mai trong mai hoa, mai hoa là hoa mơ chứ không phải là hoa mai.

Sau khi Lục Tử Tranh tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cô lựa chọn ở lại trường học nhậm chức, làm một giảng viên nho nhỏ ở học viện ngoại ngữ. Tuy rằng đãi ngộ không bằng lúc còn ở công ty phiên dịch, nhưng cũng may việc làm nhàn hạ, được nghỉ hai ngày cuối tuần và nghỉ đông lẫn nghỉ hè.

Sau khi Giang ba chính thức thôi lui, Giang Hoài Xuyên tiếp nhận toàn bộ công ty. Giang Hoài Khê vẫn trợ giúp như trước đây, cam nguyện làm phó lãnh đạo của công ty. Vì hai anh em họ đồng tâm đồng lực, lúc Giang ba thôi lui cũng không đem lại chấn động quá to cho công ty, thời kỳ đặc biệt ấy lại vững chãi mà vượt qua dễ dàng.

Từ trước đến giờ kỳ nghỉ hè của trường mẫu giáo luôn sớm hơn trường đại học. Trung tuần tháng 6, Lục Tâm Miên 6 tuổi đã được nghỉ, nhưng vì Lục Tử Tranh còn chưa được nghỉ hè, vì vậy, du lịch hè mà cả nhà họ bàn bạc trước đây vẫn chưa thể tiến hành. Lục Tâm Miên buộc phải ngoan ngoãn ở nhà chơi với Giang Nhất Khải, hoặc theo ông nội bà nội mỗi ngày tản bộ đánh golf, thỉnh thoảng cũng ra ngoài xem triển lãm.

Hôm thứ Sáu, vì thân thể Giang Hoài Khê không tốt nên không đến công ty, ở nhà nghỉ ngơi. Sau khi cả nhà cùng ăn sáng xong, Lục Tử Tranh như mọi khi đến trường học để lên lớp. Đây là một tiết cuối cùng của học kỳ này, không cách nào dời tiết được, bằng không Lục Tử Tranh tất nhiên sẽ không buông xuống chuyện thân thể Giang Hoài Khê khó chịu để một mình ra ngoài. Sau nhiều lần xác nhận Giang Hoài Khê không có gì to tát, còn bị Giang Hoài Khê ghét bỏ lẽ mề một phen, Lục Tử Tranh mới ra khỏi nhà, khi đi còn phải quay đầu lại nhiều lần mới yên.

Lúc này Giang Vong đã là phó viện trưởng của bệnh viện Hứa gia, nhưng vẫn đảm nhiệm chức bác sĩ tư nhân của Giang Hoài Khê như trước. Bất luận là ân tình của Giang gia đối với cô, hay là giao tình giữa Giang Hoài Khê và cô, trách nhiệm này, cô đều không thể thoái thác.

Hôm nay cô được nghỉ, sau khi ăn sáng xong, nhớ đến Giang Hoài Khê nhiều ngày chưa liên hệ, cô liền gọi điện thoại cho Giang Hoài Khê, hỏi thăm tình hình thân thể gần đây của nàng. Nghe vài tiếng ho khan kiềm chế không được của Giang Hoài Khê bên đầu dây kia, Giang Vong chợt không nhìn được cau mày. Tuy rằng Giang Hoài Khê cực lực chối từ nói mình không có chuyện gì, nhưng Giang Vong đến cùng vẫn không thể nào yên tâm, quyết định đến Giang gia trước mấy ngày so với mọi khi một chuyến, để làm kiểm tra cho Giang Hoài Khê.

Cô cúp điện thoại rồi đi đến phòng game của con gái, định tìm Hứa Bách Hàm báo một tiếng. Lúc này Hứa Bách Hàm đang tùy ý ngồi ở trên thảm len dưới mặt đất, cúi đầu mỉm cười dịu dàng chơi lego với tiểu công chúa Hứa gia Hứa Tri Thiên.

Hai tay Giang Vong nhẹ nhàng đặt lên bả vai của Hứa Bách Hàm, cúi đầu khẽ hôn tóc của chị một cái, ôn giọng nói với người yêu: “Em phải đến Giang gia một chuyến thăm Hoài Khê, hình như cô ấy bị cảm.”

Hứa Bách Hàm còn chưa phản ứng, Hứa Tri Thiên đã trở mình đứng lên trước, ném đi lego trên tay, bước đôi chân ngắn ngủn “bịch bịch” chạy về phía Giang Vong, ôm chặt lấy eo Giang Vong, giọng sữa mềm mại nũng nịu: “Mommy, dẫn con đi với, con cũng muốn đi, một mình mommy sẽ buồn lắm đó, Tư Tư có thể chơi với mommy.” Tư Tư là nhũ danh của Hứa Tri Thiên.

Giang Vong cúi đầu liếc mắt nhìn nhau với Hứa Bách Hàm, không nhìn được mím môi cười nhẹ. Cô cúi người xuống, ôm lấy con gái nhí nha nhí nhánh, không nể mặt mũi mà lật tẩy nó: “Con làm gì sợ mommy buồn, con muốn tìm Tâm Miên chơi thì có.”

Hứa Tri Thiên bị lật tẩy, hơi ngượng ngùng mà cười hi hi, đem mặt vui vào trong lồng ngực Giang Vong, nhẹ nhàng cọ cọ: “Mommy, mommy dẫn con đi đi mà...”

Hứa Bách Hàm đứng lên, gom tóc dài về phía sau tai, đưa tay đỡ lấy Hứa Tri Thiên từ trong lòng Giang Vong, dịu dàng cười nói với Giang Vong: “Dù sao con bé cũng chỉ biết ở nhà chơi thôi, em dẫn nó đi đi. Chị đi thay quần áo cho con bé.”

Giang Vong khẽ véo nhẹ cái mũi nhỏ xinh xắn của Hứa Tri Thiên, bắt đắc dĩ nói: “Mẹ con đã lên tiếng thì mommy buộc phải nghe theo lệnh rồi. Đến nhà đi Giang không được nghịch ngợm gây chuyện, có biết không...”

Hứa Tri Thiên được nhận lời, nhất thời vui vẻ ra mặt, “muah...” hôn Hứa Bách Hàm vài cái vì nói thay nó, nước bọt dính tung tóe ở gương mặt Hứa Bách Hàm: “Mẹ, con yêu mẹ...”

Sau đó nó quay đầu mi gió với Giang Vong, mới hoạt bát đáp: “Dạ biết.”

Nói xong, nó vội vã giục Hứa Bách Hàm: “Mẹ, chúng ta đi thay quần áo nhanh đi, con muốn mặc cái váy mấy hôm trước mẹ mua cho con, lần trước Tâm Miên nói con mặc váy xinh hơn...”

Giang Vong và Hứa Bách Hàm đều không nhìn được phì cười.

Hứa Tri Thiên nhỏ hơn Lục Tâm Miên một tuổi rưỡi, ở nhà nhí nhánh ranh ma còn có chút kiêu căng, nhưng khi đến trước mặt Lục Tâm Miên, thì trở nên

ngon ngon vô cùng. Thường ngày có ăn ngon hay trò gì hay hay, hầu như nó đều đi chia sẻ với Lục Tâm Miên, thường khiến Giang Vong và Hứa Bách Hàm dở khóc dở cười.

Khi Hứa Bách Hàm chơi với Hứa Tri Thiện, chị đã từng hỏi nó: “Tại sao con thích Tâm Miên đến thế?”

Hứa Tri Thiện nghiêng nghiêng đầu, gương mặt như chuyện đương nhiên mà đáp: “Vì Tâm Miên rất đẹp, rất xinh đẹp.”

Khuôn mặt của Lục Tâm Miên như đúc Lục Tử Tranh, có khi còn đẹp hơn Lục Tử Tranh, chỉ mới 6 tuổi thôi mà nhìn là đã biết ngay sau khi trưởng thành sẽ phong hoa lộng lẫy cỡ nào. Khuôn mặt nhỏ bé như đúc từ ngọc vậy, nõn nà như ngọc, đẹp đẽ như búp bê. Dưới đôi mắt đào hoa trong suốt như mực là một nốt ruồi xinh xắn càng tăng thêm mấy phần linh động, kiều nị động nhân. Vậy mà khí chất lại y như Giang Hoài Khê, khi đứng liền tự mang khí trang, lạnh nhạt đoan trang, trong đám bạn cùng lứa tuổi, lại càng xuất chúng.

Cho nên, con gái nói Tâm Miên xinh đẹp, Hứa Bách Hàm không có dị nghị. Nhưng vên vên bởi vậy mà con bé nguyện ý nuông chiều lấy lòng Tâm Miên, thì không thể nào nói nổi rồi. Theo ánh mắt của một người trưởng thành như chị, Tâm Miên có phần lúc lạnh lúc nóng đối với con gái mình. Từ từ xem như là một đứa trẻ rất nhạy cảm, không có lý do gì mà không cảm nhận được sự lãnh đạm của Tâm Miên đối với nó.

Thế là chị dần dần khéo bảo mà truy hỏi: “Vậy Nhất Khải cũng rất đẹp mà, vừa đẹp trai vừa đáng yêu, sao con không thích Nhất Khải như thích Tâm Miên vậy.” Giang Nhất Khải là con trai của Giang Hoài Xuyên, cùng tuổi với Hứa Tri Thiện.

Hứa Tri Thiện như bị nghẹn họng, lúc này nó nghiêm túc suy tư hồi lâu, rồi mới trả lời Hứa Bách Hàm: “Vì Tâm Miên rất ít khi cười với con.” Kỳ thực nó muốn biểu đạt là, vì Tâm Miên rất ít khi cười với nó, nhưng Tâm Miên cười lên rất đẹp, cho nên nó muốn Tâm Miên thường cười với nó. Hơn nữa, nó cảm thấy mẹ nó rất lạ, nó thích Tâm Miên, muốn chơi cùng với Tâm Miên, thấy Tâm Miên vui thì nó cũng thấy vui, cần gì phải hỏi tại sao chứ?

Năng lực biểu đạt ngôn ngữ của nó có hạn, không biết nên nói rõ ràng thế nào, nên chỉ biết câu không đầu không đuôi ấy.

Nghe được câu trả lời của con gái, Giang Vong và Hứa Bách Hàm đều là dở khóc dở cười, hóa ra con gái của họ là một đứa thích bị ngược.

Giang Vong dẫn Hứa Tri Thiện đến Giang gia, cô yên lòng giao Hứa Tri Thiện cho Giang mẹ đang chăm sóc Lục Tâm Miên và Giang Nhất Khải, còn mình thì trực tiếp lên lầu tìm Giang Hoài Khê.

Sau khi lên lầu, ước chừng 20 phút, Giang Vong vừa mới khám ông nghe cho Giang Hoài Khê xong, chợt đột nhiên nghe thấy phòng khách vang dội một tiếng “Lảng xoảng”. Tay cầm lấy ông nghe của Giang Vong không khỏi run lên.

Trong quá trình kiểm tra, Giang Hoài Khê tán dóc câu không câu có với Giang Vong, trên khuôn mặt thanh lãnh vốn mang theo ý cười nhàn nhạt, vừa nghe tiếng thì lông mày cau lại, lập tức đứng lên, bước vội đi về phía ngoài cửa phòng. Nàng lo lắng Tâm Miên và Nhất Khải, Từ Từ chơi đùa đã xảy ra chuyện gì.

Vừa mới đi tới trên hàng lang ngoài cửa phòng lầu hai, nàng liền nghe thấy giọng non nớt của Giang Nhất Khải vang lên đầy sự hoang mang lúng túng: “Chị, sao bây giờ, chị làm vỡ lọ hoa rồi, ông nội rất thích lọ hoa này đó...”

Giang Hoài Khê lại đi vài bước đến phía trước, nhìn xuống dưới, thấy thân thể nhỏ nhỏ của Lục Tâm Miên ngồi xổm ở trước mảnh vỡ vụn vặt của lọ hoa, dáng vẻ có hơi luống cuống, Giang Nhất Khải và Hứa Tri Thiện đều đứng ở phía sau con bé vài bước.

Giang mẹ đến nhà bếp kiểm tra xem di giúp việc đã chuẩn bị điểm tâm sáng cho bọn nhỏ thế nào rồi, nên để ba đứa trẻ tự mình ở phòng khách chơi đùa trước, định bụng lát nữa cho bọn nhỏ ăn uống. Không ngờ vừa mới đi không bao lâu, Hứa Tri Thiện liền xin Lục Tâm Miên chơi trò chơi với nó, Giang Nhất Khải cũng giương mắt nhìn Lục Tâm Miên. Lục Tâm Miên không cưỡng được chúng nó, liền ồm ồm mà chơi cùng chúng. Chỉ là không ngờ ba đứa chơi đến nháo loạn lên, bất cẩn, Lục Tâm Miên liền sảy tay làm vỡ lọ hoa.

Đầu tiên là Giang Hoài Khê cẩn thận đánh giá Tâm Miên từ trên xuống dưới, tiếp theo lại nghiêm túc quan sát Nhất Khải và Tri Thiện, xác định bọn nhỏ đều không bị thương, nàng mới yên tâm, quyết định không xuống lầu trước, yên lặng xem biến đổi.

Hứa Tri Thiện đi về phía trước mấy bước kéo Lục Tâm Miên, tuổi nhỏ, lại bình tĩnh ngoài dự đoán của mọi người. Nó bí bô an ủi Lục Tâm Miên: “Chị Tâm Miên đừng sợ, lát nữa em sẽ nói là em làm vỡ, ông nội Giang sẽ không mắng chị đâu.”

Giang mẹ rút cuộc nghe tiếng vội quay về, nhìn thấy đầy đất mảnh vỡ, sợ đến hơi thay đổi sắc mặt, lập tức kéo tay ba đứa nhỏ qua, quan sát từ trên xuống dưới xem có bị thương không, thấy ba đứa nhỏ đều không có chuyện, mới tiếp lời hỏi dò đã xảy ra chuyện gì.

Bà vừa dứt lời, Hứa Tri Thiện liền tựa như lời vừa mới nói với Lục Tâm Miên, lập tức giành trả lời: “Bà nội Giang, là con không cẩn thận làm vỡ lọ hoa, không liên quan đến Tâm Miên.”

Mặc dù đối với chuyện bị mắng có hơi sợ hãi, nhưng Giang Nhất Khải vẫn dũng cảm mở miệng cứu giúp: “Bà nội, là Nhất Khải buống binh, không liên quan đến Từ Từ và chị Tâm Miên.”

Mà Lục Tâm Miên được hai người bảo vệ, hai tay đặt ở hai bên váy tuy nắm thật chặt, mấy lần há mồm muốn nói, cuối cùng lại vẫn cúi đầu, khép mắt vào trong tóc dài đen nhánh, không nói một lời.

Giang Vong đứng bên cạnh Giang Hoài Khê, không nhịn được thở dài: “Rõ là Từ Từ bị con gái nhà cô ăn sạch rồi.”

Giang Hoài Khê lại không tiếp lời, lông mày đẹp đẽ của nàng càng ngày càng nhú chặt, nhìn đáng vẻ trước sau im lặng của con gái, đột nhiên cảm thấy rất thất vọng. Sau khi Tâm Miên ra đời, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi cơ thể mẹ lúc còn trong thai, sức khỏe của con bé luôn không tốt lắm, ba tuổi trước đây ốm vặt không ngừng khiến cả nhà đều lo lắng, mãi đến tận sau bốn tuổi, mới dần dần trở nên tốt hơn. Tất nhiên là cả nhà đều muôn vàn thương yêu hết thảy bảo vệ đối với con bé, cả đứa em trai Nhất Khải cũng học cách nhường nhịn bảo vệ chị gái nó.

Tuy Giang Hoài Khê ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng thương con trẻ thơ nhỏ chịu quá nhiều đau khổ, thế là trên phương diện giáo dục, tuy có lòng nghiêm khắc dạy dỗ, nhưng cuối cùng cũng bị thỏa hiệp bởi sự cứng nung của người trong nhà, chỉ đành mở một mắt nhắm một mắt. Lại không ngờ, dưới sự buông thả như vậy, tự lúc nào Tâm Miên đã trở thành đáng vẻ chỉ có thể trốn ở phía sau người khác, nhu nhược không có trách nhiệm.

Giang Hoài Khê khép mắt, môi mỏng có phả tái nhợt mím thật chặt. Nàng quay người sang, bước xuống từ trên thang lầu mười bậc, từng bước từng bước nặng trĩu mà đi đến trước người Lục Tâm Miên.

Giang mẹ thấy Giang Hoài Khê xuống lầu, lo lắng hỏi nàng: “Quấy rầy đến con sao? Kiểm tra xong chưa? Dưới lầu không có chuyện gì, con đừng lo lắng, đi lên nghỉ ngơi đi.”

Giang Hoài Khê chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tiếp đó đôi mắt nặng nề mà nhìn Lục Tâm Miên, giọng nhàn nhạt hỏi con bé: “Tâm Miên, nói cho mẹ, là ai làm vỡ lọ hoa?”

Khí chất của Giang Hoài Khê vốn thanh lãnh, bây giờ sắc mặt lãnh đạm, cảm giác uy thế trong phút chốc liền phả vào mặt, không gian tự uy. Thêm nữa Giang Hoài Khê đối với Lục Tâm Miên từ trước đến giờ khá là nghiêm khắc, Lục Tâm Miên vốn hơi sợ Giang Hoài Khê, giờ khác này nghe thấy câu hỏi lạnh nhạt của Giang Hoài Khê, con bé lại càng hốt hoảng cúi đầu, không dám nhìn Giang Hoài Khê.

Giang Nhất Khải bị áp thấp của cô nó làm kinh sợ, không nhịn được sợ hãi mà trốn sau lưng Giang mẹ. Hứa Tri Thiên thấy thế, tuy rằng cũng cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng vẫn đứng ở phía trước Lục Tâm Miên, thay Lục Tâm Miên biện giải: “Dì, là con làm vỡ lọ hoa, dì đừng trách Tâm Miên.”

Giang mẹ thấy đáng vẻ vô cùng luống cuống của ba đứa nhỏ, nhất thời đau lòng, lên tiếng quát khê Giang Hoài Khê: “Hoài Khê, con làm cái gì đấy, dọa chúng nó rồi kìa. Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng nghiêm túc như vậy.”

Lông mày Giang Hoài Khê nhú càng chặt, thanh âm càng trầm thấp: “Mẹ, mẹ đừng nói chuyện.”

Nàng sờ sờ đầu của Hứa Tri Thiên, ôn giọng nói: “Bé ngoan, mommy con cũng xuống rồi.” Dứt lời, nàng nghiêng mặt dùng ánh mắt ra hiệu Giang Vong, Giang Vong liền ả ý kéo con gái đến trước người mình.

Giang Hoài Khê yên lặng nhìn Lục Tâm Miên bây giờ chỉ lẻ loi một người, lại một lần nữa đặt câu hỏi: “Lục Tâm Miên, con nhìn mẹ này. Nói cho mẹ biết, là ai làm vỡ lọ hoa.”

Chỉ có lúc mẹ tức giận mới gọi tên mình đầy đủ như thế, Lục Tâm Miên bèn nhảy đã nhận ra. Nó rút cuộc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Giang Hoài Khê. Khi ánh mắt chạm đến đôi mắt lạnh nhạt tựa như băng của Giang Hoài Khê, vành mắt của nó lập tức đỏ, ánh mắt lập lánh không yên, nước mắt xoay một vòng trong vành mắt. Nhưng nó lại cắn môi, trước sau không nói một từ, không dám trả lời Giang Hoài Khê.

Nó không muốn nói dối, nhưng cũng không dám thừa nhận.

Tâm Giang Hoài Khê theo sự trầm mặc của Lục Tâm Miên cũng từ từ mà nguội đi. Nàng dời mắt, không nhìn Lục Tâm Miên chút nào nữa, nhìn về phía phòng sách thường ngày giảng dạy Lục Tâm Miên học văn viết chữ, khẽ giọng: “Tâm Miên, hôm nay con khiến mẹ cảm thấy rất thất vọng, Đến phòng sách sao chép hai chữ trách nhiệm một ngàn lần, tự hỏi lỗi lại xem mình sai ở đâu. Không chép xong không cho đi ra, cũng không cho ăn cơm.” Nó là chị của Giang Nhất Khải và Hứa Tri Thiên, làm hồng việc, không bảo vệ chúng nó, trái lại còn muốn chúng nó gánh chịu thay mình.

Tuy rằng Giang mẹ đau lòng, nhưng thấy gương mặt lạnh lùng của Giang Hoài Khê, biết nàng là thật sự tức giận, nên cũng không dám khuyên.

Giang Hoài Khê xoay người muốn lên lầu, lúc đi ngang qua Giang Nhất Khải và Hứa Tri Thiên, nàng sờ sờ đầu bọn nhỏ, thanh âm ôn hòa nói cho chúng nó: “Hữu ái giữa bạn thân với nhau là tốt, nhưng phải nhớ, lỗi của mình, phải tự mình gánh chịu, sự giúp đỡ lẫn nhau không phải phát huy ở thời điểm này.”

Lục Tâm Miên cắn môi dưới, đôi mắt không hề chớp mà nhìn chằm chằm bóng lưng Giang Hoài Khê, nước mắt lớn chừng hạt đậu rớt cuộc rơi xuống, lại không dám phát ra âm thanh.

Nó rất ít khi cười với Hứa Tri Thiên, là bởi vì kỳ thực nó rất hâm mộ Hứa Tri Thiên, mẹ nó luôn rất dịu dàng đối với Hứa Tri Thiên và Nhất Khải, chưa bao giờ keo kiệt sự khen ngợi khi dạy dỗ chúng nó, nhưng mẹ nó lại rất ít khi khen ngợi khích lệ nó. Dù cho ban đêm có thi thoảng đọc truyện cho nó nghe, thanh âm cũng xưa nay đều là lạnh nhạt, không giống với âm áp của mommy.

Buổi trưa Lục Tử Tranh tan lớp về nhà, liền nhạy cảm phát hiện bầu không khí trong nhà hình như có chút không đúng, nghiêm nghị dị thường.

Giang mẹ thấy cô về như gặp được cứu tinh, như trút được gánh nặng vậy. Ai cũng không lay chuyển được Giang Hoài Khê, nhưng, Lục Tử Tranh là ngoại lệ duy nhất. Bà vội kéo Lục Tử Tranh tới một bên, đem chuyện buổi sáng mười mười rõ ràng kể cho Lục Tử Tranh. Trong lời của bà không khỏi toát ra mấy phần bất mãn, cảm thấy Giang Hoài Khê quá mức nghiêm khắc đối với Tâm Miên. Trẻ còn nhỏ, có lỗi gì cũng phải từ từ nói, từ từ dạy mới được, làm gì mới dăm ba câu là lạnh lùng bạo quyền, thế chỉ khiến trẻ càng không gần gũi với nàng thôi.

Lục Tử Tranh thở dài, tất nhiên là phải nói thay cho người yêu mình, vỗ về Giang mẹ, bảo: “Mẹ, Hoài Khê cũng muốn tốt cho Tâm Miên thôi, mẹ cũng hiểu mà, tính tình cô ấy chính là như vậy, rất nhiều chuyện không thích nói ra lời chỉ biết giấu trong lòng, con sẽ khuyên nhủ cô ấy. Có điều, hôm nay Tâm Miên quả thực làm sai, Hoài Khê tức giận cũng là hợp tình hợp lý.” Lời tuy là nói như vậy, nhưng cô nghe Giang mẹ nói, Tâm Miên nhìn bóng lưng của Giang Hoài Khê, âm thầm khóc đến con mắt đỏ chót, trong lòng cũng cảm thấy đau lòng vạn phần.

Sau khi trấn an Giang mẹ vài câu, Lục Tử Tranh liền đến phòng sách xem con gái.

Lục Tâm Miên nghe tiếng gõ cửa, ngẩng đầu lên thì thấy Lục Tử Tranh, nước mắt liền lăn tăn tràn mi ra ngoài. Nó thả bút lông trong tay ra, nhảy xuống ghế, đầu liền nhào vào trong lòng Lục Tử Tranh, thốt tiếng nức nở, nước mắt làm ướt vạt áo trước của Lục Tử Tranh.

Lục Tử Tranh ôm cơ thể mềm mại nhỏ nhỏ của con gái, lòng nhất thời mềm thành một mảnh, làm gì còn định trách cứ con bé, chỉ dịu dàng vỗ nhẹ lưng của nó, giúp nó xuôi khí, an ủi nó: “Đừng khóc, cục cưng đừng khóc...”

Trong lòng ngực ấm áp chân thật của Lục Tử Tranh, LỤC TÂM MIÊN rốt cuộc dần dần ngừng khóc. Nó ngẩng đầu lên, nước mắt mờ lung, vô cùng đáng thương hỏi Lục Tử Tranh: “Mommy, có phải mẹ không thích con đúng không?”

Bàn tay vỗ lưng con gái của Lục Tử Tranh dừng một chút, chỉ cảm thấy tâm trạng cả kinh. Cô không ngờ, hiểu lầm của con gái đối với Hoài Khê đã sâu thành như vậy. Cô vừa đau lòng, vừa ảo não, sờ sờ đầu con gái, không rõ mà hỏi vặn lại: “Sao lại thế? Mẹ con đem con để trong lòng, yêu con so với chính bản thân cô ấy còn nhiều hơn, sao lại không thích con được đây.” Cô kéo ra một chút khoảng cách với Lục Tâm Miên, đối diện với con mắt thủy quang xao động của Lục Tâm Miên, trịnh trọng mà dịu dàng giải thích: “Cơ thể mẹ con không tốt, lúc đó vì sinh con ra mà chịu rất nhiều đau khổ, nhưng dù cho con có không ngoan, dẫn vật ở trong bụng cô ấy thế nào đi nữa, cô ấy đều không nỡ bỏ con. Nếu như không phải nhờ sự kiên trì của cô ấy, có lẽ con đã không có mặt trên cõi đời này rồi.”

Từ trên cổ Lục Tâm Miên, cô đưa tay lấy xuống ngọc Di Lặc được dây đỏ buộc vào mà nó vẫn đeo ở trên người, ôn giọng nói: “Con xem, bảo bối trên người con này, là khi hai tuổi con luôn sinh bệnh, mẹ con tự mình lên núi ăn chay lễ Phật một tháng tìm cao tăng cầu cho con. Con còn nhớ Tết mỗi năm con đều nhận được quả là gấu bông con giáp không? Từ con hồ nhỏ bắt đầu khi con 1 tuổi, đến con thỏ, con rắn, con ngựa... Mỗi một con đều là mẹ con từng kim từng sợi tự tay may. Con không biết, vì làm những con gấu bông này cho con, mười ngón tay cô ấy bị kim đâm như ong vò vẽ. Tâm Miên, nếu vậy, con còn cho rằng mẹ con không thích con không?”

Nước mắt Lục Tâm Miên còn vương trên lông mi thật dài, sắp rơi lại không rơi được, nghe Lục Tử Tranh nói thế, trong lúc nhất thời không có phản ứng. Nó chưa bao giờ biết, sau lưng nó, Giang Hoài Khê đã vì nó làm nhiều như thế, kể cả những con gấu bông quả tết mà Lục Tử Tranh nói kia. Bởi vì khi cả nhà tặng quả tết cho nó, Giang Hoài Khê cũng xưa nay tỏ vẻ hững hờ như thuận tay đưa cho nó, dừng dừng một câu “Tặng con, năm mới vui về.”

Lục Tử Tranh hôn nhẹ tay nhỏ của con gái, dần dần khéo bảo: “Tâm Miên, mẹ con chỉ không quen bày tỏ bản thân, xưa nay đều là làm nhiều nói ít. Cô ấy dạy con là chỉ mong con trở thành một người tốt hơn mà thôi. Tâm Miên, con muốn trở thành một người tốt hơn không?” Kỳ thực những gì cô nói cho Tâm Miên, cũng chỉ là một góc của núi băng mà Giang Hoài Khê đã làm trong những năm qua, cô không nói cho Tâm Miên, Giang Hoài Khê lấy tên của con bé thành lập quỹ từ thiện, không nói cho Tâm Miên, Giang Hoài Khê đặt mua bao nhiêu thứ dưới danh nghĩa của nó, không nói cho Tâm Miên, thậm chí Giang Hoài Khê đã mua một mảnh đất, thiết kế xong bản vẽ xây dựng, chuẩn bị kiến tạo phòng cưới (nhà ở khi đã kết hôn) mà mười mấy hai mươi mấy năm sau Tâm Miên mới dùng được... Cô biết, Tâm Miên còn nhỏ, có nói những thứ này thì Tâm Miên cũng không hiểu. Cô chỉ cần Tâm Miên biết, Giang Hoài Khê giống như cô, rất yêu rất yêu con bé.

Lục Tâm Miên gạt gạt đầu, thanh âm còn khàn khàn bởi mới khóc xong, nhưng trả lời lại rất kiên định: “Tâm Miên muốn trở thành một người tốt hơn nữa.”

Lục Tử Tranh vui mừng mà cười cười, cuối cùng hỏi: “Vậy con nói cho mommy, hôm nay sao con không dám thừa nhận là con làm vỡ lọ hoa, là sợ bị bà nội và mẹ mắng sao?”

Lục Tâm Miên ngập ngừng một hồi, mới thành thực trả lời Lục Tử Tranh: “Không phải. Con... Vì con biết hôm nay mẹ không đi làm, ở nhà, sợ... sợ mẹ biết con búống bình gây ra lỗi, lại càng không thích con.” Càng về sau, thanh âm nó lại càng thấp, càng uất ức.

Lục Tử Tranh nghe đến trong lòng chua chua, cô hôn trán con gái một cái, dịu dàng chắc chắn mà hứa hẹn: “Không đâu. Tâm Miên, con phải nhớ kỹ, cho dù con làm sai chuyện gì, con mãi mãi đều là bảo bối trong lòng mẹ con. Không có chuyện chúng ta sẽ không thích con. Chúng ta rất yêu rất yêu con.”

Lục Tâm Miên rốt cuộc nín khóc mỉm cười, gạt gạt đầu: “Dạ, con nhớ rồi.”

Lục Tử Tranh xoa xoa đầu con bé, thở phào nhẹ nhõm cười lên, lại nghĩ tới cái gì, hỏi Lục Tâm Miên: “Vậy lần sau con gặp Tư Tư, con cần nói gì với Tư Tư?”

Lục Tâm Miên chuyển động con mắt to đen lay láy, môi mím lộ ra một nụ cười xinh đẹp, nghiêm túc nói: “Sẽ nói xin lỗi với Tư Tư, và cảm ơn nữa.”

Lục Tử Tranh cao hứng mà hôn gương mặt tươi cười của con gái một cái, khen ngợi nói: “Đúng, cục cưng thật thông minh.”

Vỗ về con gái xong, tay nắm tay cầm bút lông cùng con gái viết nhiều lần “Trách nhiệm”, Lục Tử Tranh mới lên lầu trở về phòng.

Vừa vào phòng, Lục Tử Tranh liền nhìn thấy Giang Hoài Khê đưa lưng về phía cô, đứng ở bên cạnh bệ cửa sổ, xuất thần mà nhìn ngoài cửa sổ.

Lục Tử Tranh bước nhanh về phía trước, đưa tay từ phía sau lưng ôm lấy Giang Hoài Khê, đặt cằm trên bả vai Giang Hoài Khê, khẽ vào gò má Giang

Hoài Khê nhẹ giọng hỏi bên tai nàng: “Sao lại đứng ở đây hóng gió, đã hết đau đầu chưa?”

Giang Hoài Khê ăn ý quay người lại, đưa hai tay ra ôm lấy Lục Từ Tranh vào trong lòng, gật đầu nói: “Tốt hơn rồi.” Dừng một chút, nàng lại nhẹ nhàng hỏi: “Đến xem Tâm Miên rồi à?”

Lục Từ Tranh tựa ở trong ngực của nàng, phát ra một âm mũi khê: “Ừ.”

Thanh âm của Giang Hoài Khê có khê mỗi một, nàng nói: “Từ Tranh, có phải em chưa làm tốt đúng không? Tâm Miên không chín chắn như em tưởng, nó có hơi sợ em, có hơi nhát gan, không đủ dũng cảm, cũng không đủ trách nhiệm.”

Lục Từ Tranh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, ngược đầu lên khê hôn cằm Giang Hoài Khê một lát, ôn giọng khuyên bảo Giang Hoài Khê: “Không có, em làm rất tốt rồi, chỉ là em có hơi sốt ruột thôi. Tâm Miên nó còn nhỏ, lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, dù sao cũng vẫn còn là con nít, Hoài Khê, em phải cho con bé thời gian, chờ nó trưởng thành. Chúng ta còn rất nhiều thời gian, kiên nhẫn chút nữa có được không?”

Tay Giang Hoài Khê ôm Lục Từ Tranh vô thức mà nắm thật chặt, con ngươi âm đạm. Nàng không chắc mình có thật sự còn nhiều thời gian để chờ Tâm Miên lớn hay không. Vì thế, nàng luôn có phần lo lắng, có phần sợ hãi, sợ hãi mình chưa dạy Tâm Miên cho tốt thì đã đi rồi. Nàng sợ, Tâm Miên không thể trở thành nguồn chống đỡ cho Từ Tranh, lại càng sợ, Tâm Miên hiểu thấu, thiếu hiểu chuyện khôn khéo, để nửa đời sau Từ Tranh còn phải lo lắng bận tâm khổ sở.

Nhưng suy nghĩ thế này, đối với Tâm Miên là thiếu công bằng, đúng không?

Giang Hoài Khê cúi đầu nhẹ hôn trán Lục Từ Tranh một lát, gần như nỉ non mà như thở dài: “Là em sai rồi. Chúng ta, còn rất nhiều rất nhiều thời gian...”

Nàng nhẹ nhàng chậm rãi nở nụ cười, như hàn băng ngày đông trong nháy mắt tan rã, chỉ còn lại dịu dàng như nước. Ngực khí của nàng lại khôi phục thành tự cao tự đại mà Lục Từ Tranh quen thuộc, không chút nào nương tay mà vu tội Lục Từ Tranh: “Nhất định là người làm hỏng ghen tốt của em rồi, lúc em bằng tuổi như Tâm Miên, vừa ngoan ngoãn vừa lanh lợi vừa hiểu chuyện lại vừa có trách nhiệm...”

Giang Hoài Khê vẫn chưa “vừa...” xong, Lục Từ Tranh liền nghe không nổi nữa, âm cười khê ra, ghét bỏ cắt ngang nàng: “Giang Hoài Khê, em thôi đi được rồi đây...”

Giang Hoài Khê nâng cằm Lục Từ Tranh lên, con mắt trong trẻo như mực lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Từ Tranh, ngực khí mang theo uy hiếp: “Từ Tranh, người lặp lại lần nữa...”

Lục Từ Tranh không sợ nàng đâu. Cô cười dịu dàng, ngẩng đầu lên dựa sát, đem môi của mình ấn trên môi mỏng hay buông lời dọa dẫm của Giang Hoài Khê, gọi tình mà lấy hôn phong giam...

Sau một hồi, mãi đến tận hơi thở Giang Hoài Khê không đều, tay ôm cổ Lục Từ Tranh bắt đầu khe khê đẩy cự Lục Từ Tranh, Lục Từ Tranh mới ý chưa thỏa mãn mà buông ra môi lưỡi của nàng.

Trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lẽo trắng nõn của Giang Hoài Khê tràn đầy màu hồng ửng, xem hết sức động lòng người. Lục Từ Tranh không nhịn được kẻ sát bên tai xinh xắn ửng hồng của nàng, mỉm cười trên gheo nàng: “HK, khi này, có phải là em run chân đến đứng không vững phải không?”

Hai tay Giang Hoài Khê nhẹ nhàng nắm lấy vai Lục Từ Tranh, yêu kiều bình phục hơi thở. Nghe vậy, đôi mi thanh tú của nàng nhẹ nhàng nhướng lên, khoe môi lộ ra một nụ cười nhẹ. Nàng nghiêng mặt sang bên, cup mắt nhìn Lục Từ Tranh, gần kề cô, dịu dàng thổi nhẹ ra một hơi. Sau đó, hàm răng trắng tinh của nàng cắn lấy lỗ tai xinh xắn của Lục Từ Tranh.

Lục Từ Tranh chợt không kịp phòng, vội kêu mị xin dung thứ: “A, đau, Hoài Khê, đau đau đau...”

Kỳ thực, Giang Hoài Khê làm gì cam lòng hạ sức, nhưng Lục Từ Tranh đồng ý cùng nàng diễn trò là đủ rồi...

Cửa là khép hờ, tuy cách âm tốt, tiếng vang trong phòng nhưng cũng có thể nghe được lờ mờ ngoài cửa. Vốn là đi giúp việc định gọi hai người xuống lầu ăn cơm, tay giờ lên muốn gõ cửa, tức khắc cứng lại.

Gương mặt già của di không khỏi ửng hồng, di không dám quấy rầy, xoay người xuống lầu, trong lòng lên nói thầm hóa ra Hoài Khê ở trên sao, cũng không biết có mệt không. Chà, trước đây phu nhân bảo mình hâm đồ bỏ cho Từ Tranh ăn thì ra không phải nhầm người. Mình phải lên nói cho phu nhân biết mới được...

Đến lúc ăn cơm trưa, toàn gia đều đã lên bàn, chỉ còn Lục Tâm Miên ở trong phòng sách vẫn chưa chép chữ xong.

Lục Từ Tranh nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay Giang Hoài Khê, gian trá giục Giang Hoài Khê: “Hối lỗi lâu vậy rồi, Tâm Miên nhất định biết sai rồi, không ăn cơm không tốt đối với thân thể. Hoài Khê, em đi gọi Tâm Miên đi ra ăn cơm đi.”

Toàn gia đều mang theo ánh mắt cầu tình khao khát nhìn về phía Giang Hoài Khê. Giang Hoài Khê mím mím môi, nhìn phòng sách, khê thờ dài một hơi, hiếm khi mềm lòng, đứng dậy vừa đi vừa đáp lại: “Được rồi...”

Lục Tâm Miên không dám lười biếng phút nào, đã chép được 678 lần “Trách nhiệm”, khi thấy Giang Hoài Khê, nó phản xạ có điều kiện sững sốt một chút, nghĩ tới lời của mommy vừa này, lúc này yên tâm, lộ ra một nụ cười ngoan ngoãn, mềm mại mà kêu một tiếng: “Mẹ...”

Giang Hoài Khê đứng ở cửa, nhìn thân thể nhỏ nhỏ của con bé ngồi nghiêm chỉnh trước bàn đọc sách to lớn, nắm cây bút lông còn thô hơn mấy lần so với tay nó, đáng vẻ cô đơn lại càng nổi bật lên, lòng lại mềm thành một mảnh. Nàng thoáng hạ âm xuống, nhẹ giọng nói: “Không cần chép nữa, đi ăn cơm đi.”

Lục Tâm Miên lại không mừng rỡ như điên khi được đặc xá, chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cự tuyệt: “Không ạ.”

Giang Hoài Khê nhú nhú mày, có chút ngoài ý muốn.

Lục Tâm Miên cong cong mặt mày nhìn Giang Hoài Khê, cười ảm áp xán lạn tựa như thái dương, trong thanh âm mềm lại tràn đầy kiên định: “Để con chép xong đi, mẹ. Con không muốn khiến mẹ thất vọng ạ.”

Giang Hoài Khê cảm thấy, tâm như bị cái gì nặng nề đánh một cái, không đau, nhưng run rẩy lợi hại. Nàng nhìn nụ cười của con gái, mặt mày cuối cùng mới dần dần giãn ra, lộ ra một nụ cười ảm áp óng ánh.

Từ Tranh, người nói đứng, em nên kiên nhẫn chút...

Tâm Miên còn nhỏ, chúng ta, có thời gian, bên con bé cùng nó từ từ trưởng thành...

Chúng ta không cách nào khống chế độ dài của nhân sinh, nhưng có thể lựa chọn thái độ đối mặt với nhân sinh.

Nếu em là một dòng sông mà ngày mai sẽ khô hạn, vậy trước khi ngày mai đến, em nguyện dùng giọt nước cuối cùng của một đời em, đến ôm ấp tưới đều hai người ở bên bờ.

Tuy dòng chảy đã khô cạn, nhưng để lại trăm hoa lộng lẫy hai bên bờ.

Gió lặng lờ, hoa cười nhẹ, đó là dấu vết em yêu người.

Lời editor: Vì cười nhau có con các kiểu rồi mà còn tôi-cậu thì thật ba chấm quá, mà cũng chẳng biết gọi là gì, tính cách hai người này thì các cậu cũng biết rồi đấy, nhưng mình thì theo chủ nghĩa GHK thụ nên quát đại em-người cho lãng mạn luôn, nên là ai theo team Khê công thì cứ cắn răng mà chịu đi chứ có kêu tui cũng không đổi đâu:))

Tạm biệt, khi tác giả post phiên ngoại tiếp, là lúc chúng ta hội tụ

Bạn đang đọc truyện *Có Trích Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.